

Giới thiệu Đại Sát Tinh

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xác phoi nại hà sơn

Những hòn đá lôm chôm, những cỏ cây mọc từ trong khe đá, tất cả đều đen mịt đến mức không có chút sinh khí.

Nại Hà sơn là một ngọn núi không cao lắm, song tiêu điều hoang vắng đến rùng rợn.

Trên đỉnh núi lúc này có bảy người đàn ông trung niên, tất cả đều mặc áo dài màu đen đứng thành hình vòng cung. Ánh mắt rừng rực tập trung vào một điểm, hệt như bảy thủ dữ chực chờ mồi ngon.

Mục tiêu của họ là một thanh niên tuổi ngoài tam tuần đứng giữa vòng vây với cái áo dài nho sinh, màu vàng nhạt rất phong nhã.

Đôi mắt sáng ngời, mũi cao mày thẳng, làn da trắng và thái độ kiêu ngạo như con của một vị đại thần vương triều.

Tám người lảng lạng ghim nhau, gần đó có hai xác chết nằm sõng xoài. Song dường như chẳng hề liên quan đến họ, như hai thi thể ấy nằm ở một nơi xa xôi nào đó.

Người áo đen đứng sau cùng phía trái thoáng động đậy. Người thanh niên áo vàng nhếch môi cười, vẫn thản nhiên hai tay khoanh trước ngực. Còn người áo đen dường như hết sức e ngại, mặt lộ vẻ vô cùng căng thẳng, nơi chóp mũi ướt đầm mồ hôi.

Một người áo đen khác đứng đầu phía phải trợn trừng một con mắt trái, bất chợt buông một tiếng hú mạnh. Lập tức người áo đen bên trái cắn răng thật chặt, nhanh như chớp lao bỏ tới, hai tay cùng lúc rung động, chỉ thấy bóng chưởng đập chùng bay phủ tới người áo vàng.

Ngay lúc ấy, sáu người áo đen kia cũng nhất tề lao tới. Chưởng kinh ào ạt như bão táp, bóng đen chớp nhoáng như u linh quỷ mị.

Bỗng một bóng người bay lên cao như hoàn toàn mất trọng lực, va mạnh vào một mỏm đá, một tiếng động trầm đục, khô khan nổi lên, rồi tình hình lại trở lại như trước. Người áo vàng đứng giữa, nhóm người áo đen đứng thành hình vòng cung, song giờ đây chỉ còn lại sáu người.

Trên gương mặt trẻ của người áo vàng không chút lộ vẻ gì. Lạnh nhạt và bình lặng như một hồ nước sâu thẳm. Thần thái ấy tựa hồ cả vũ trụ bị huỷ diệt trước mắt thì cũng chẳng khiến y kinh hoàng.

Đôi bên trầm lặng hồi lâu, bỗng bóng người lại chuyển động, rồi lại một bóng người bị hất tung lên, thoáng chốc tình hình khôi phục như trước. Dĩ nhiên cánh áo đen lại giảm mất một, chỉ còn lại năm người.

Người cầm đầu cánh áo đen có lẽ chính là người một mắt. Y có gương mặt gãy vỡ xương, lông mày thưa thớt. Lúc này con mắt độc nhất của y long lên, giăng đầy tia máu. Đồng bọn của y người nào cũng ướt trán mồ hôi, lộ vẻ căng thẳng tột độ.

Người áo đen chợt mất lượt nhìn đồng bọn, nếu vẫn tiếp diễn theo cách thức như trước thì bây giờ phải đến lượt gã đại hán râu xồm nhưng...

Gã đại hán râu xồm đang cắn chặt môi, yết hầu gò to không ngớt lên xuống, ánh mắt đầy vẻ bối rối và sợ hãi. Không sai, khi một người biết rằng mình có thể sắp bị huỷ mạng, bất luận sinh mạng ấy lương thiện hay gian ác đều không khỏi dâng lên nỗi niềm luyến tiếc.

Người áo vàng lẳng lặng nhìn gã, môi nhếch lên như cười như không. Người một mắt hít sâu một hơi dài, tia nhìn trở nên sắc lạnh và tàn độc vô cùng, song tia nhìn ấy lại hướng về phía đại hán râu xồm.

Đại hán râu xồm bỗng buông tiếng gầm vang, người xoay tít một cách kỳ dị lao tới tấn công.

Người áo vàng nhếch môi cười lạnh, vung tay nhanh như chớp, ngay khi bốn người áo đen kia giáp công chưa kịp đến đứng tầm xuất thủ. Trong bóng chưởng đập chùng, đại hán râu xồm đã bật lên một tiếng rú thảm thiết, hệt như các đồng bọn đã chết. Người văng bay đi, lông gã hiểu rất rõ vừa qua gã đã lãnh trọn mười sáu chưởng của đối phương, song gã chỉ tự biết trong lòng vì vĩnh viễn gã không thể nào nói ra được nữa.

Trở về nguyên trạng, bốn người áo đen còn lại chẳng thể nào tạo thành thế bao vây hình vòng cung được nữa. Họ đành sóng vai đứng thành một hàng ngang, mồ hôi đã đầm ướt y phục, hơi thở có vẻ gấp rút. Người nào cũng lộ vẻ tuyệt vọng và kinh khiếp, sự sống và chết sắp được phân rõ.

Người áo vàng nhẹ phất tay áo ngược mặt nhìn trời, khẽ buông tiếng thở dài cảm khái như một kẻ nhân sinh, đang thưởng ngoạn cảnh sắc hết sức thanh thoi.

Ngay khi tiếng thở dài vừa thoát khỏi miệng người áo vàng, bóng người lại nhấp nhoáng. Một bóng lao nhanh tới trực diện, ba bóng khác cũng chia thành ba hướng công vào chỗ đối phương có thể di chuyển.

Song, người áo vàng không hề di chuyển, song chưởng lại cơ hồ không sao trông thấy vụt loảng lên một cái với tư thế thật ngoạn mục nhưng cũng hết sức ảo diệu và hung hiểm. Ngay trong lúc bóng tấn công trực diện bị đánh bật ra, bóng chưởng của người áo vàng vẫn còn đủ thời gian đón đỡ thế công cùng một lúc của ba người kia.

Hai người bốn chưởng va chạm vào nhau, ngay trong đường tơ kẻ tóc cùng bật ngược ra xa, còn một người khác không được may mắn như vậy. Ngay khi gã vừa phát giác tình thế không ổn thì bàn tay phải của người áo vàng đã quét ngang cổ. Trông vào tuy hết sức nhẹ nhàng nhưng đã khiến đầu gã lia khỏi cổ.

Tất cả chỉ xảy ra trong khoảnh khắc. Người áo vàng lại ngược mặt nhìn trời, lại khẽ thở dài như thể vừa qua chẳng có việc gì xảy ra.

Giờ đây chỉ còn vồn vện hai người áo đen đứng thừ ra như tượng đá, ánh mắt nhật nhoà và đầy bi phẫn lẫn khiếp sợ.

Người áo vàng đưa mắt lạnh nhạt nhìn đối phương, mặt không có chút vẻ đắc ý như thể phản thắng chắc chắn phải thuộc về mình vậy.

Hai người áo đen đưa mắt nhìn nhau, vẻ hung hãn của đại hán một mắt đã hoàn toàn tan biến, gã kia tướng mạo mập mạp cao to, mặt phềnh má phệ. Dưới cằm có một nốt ruồi đen to cỡ đầu ngón tay cái và chồn lông đen trên nốt ruồi đang rung động. Mặc dù trên mặt gã không lộ ra sự sợ sệt một cách rõ rệt, song qua đó cũng đủ chứng tỏ nội tâm của gã đã khiếp hãi đến cực độ, không kiềm chế được mình.

Người áo vàng vẫn hết sức bình thản, vẫn với ánh mắt lạnh nhạt nhìn đối phương, lẳng lặng không có một lời.

Bỗng hai người áo đen không hẹn cùng thoái lui một bước, đó có lẽ chỉ là phản ứng trong tiềm thức, bởi họ vốn bản tính rần ròi chai lỳ nên, chính bản thân họ cũng không rõ về hành động của mình.

Người áo vàng bỗng lại buông tiếng thở dài, cất giọng xa vời như từ cõi u minh vọng đến:

- Nại Hà sơn này thật là tiêu điều thê lương !

Hai người áo đen bất giác rợn người, ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau.

Quay người lại, người áo vàng ánh mắt hướng về khoảng rặng chiều nơi cuối trời tây, giọng cảm khái triết lý tiếp giống như một hủ nho:

- Vạn vật trên cõi đời đều luôn biến đổi, trời đất cũng dựa trên nguyên lý ấy mà vận hành theo chu kỳ, không một sự vật nào ngoại lệ. Hoa nở rồi cũng phải tàn, con người phải có lúc già chết. Bốn mùa chuyển đổi, ngày đêm thay nhau vĩnh viễn bất di bất dịch...

Hôm nay không khi nào giống với ngày mai. Hoa tàn dù lại nở thì cũng không bao giờ là cánh hoa trước, con người đã ra đi cũng sẽ không bao giờ chính người ấy trở lại, mà bây giờ...

Đôi mắt trong sáng nhìn người áo đen nói tiếp:

- Hôm nay đã sắp qua đi, sẽ không bao giờ có ngày hôm nay thứ hai trở lại, hoàng hôn tượng trưng cho một kết thúc tươi đẹp nên thơ và bất hủ. Con người ra đi trong lúc này thật là bình yên và thanh thản...

Tội nghiệp thay, hai người áo đen lúc này đâu còn lòng dạ nào để tiếp thu những lời lẽ đầy triết lý của người áo vàng, họ lại không tự chủ được lùi về sau vài bước, không dám nhìn vào ánh mắt sáng ngời của đối phương.

Người áo vàng cười nhạt nói tiếp:

- Tên của ngọn núi này thật là không tốt, dưới cù tyền có cầu Nại Hà, hai người có biết không ?

Đại hán độc nhãn gom hết can đảm, với giọng khàn ạc bây giờ lên tiếng:

- Hạng Chân, người thật là tàn nhẫn...

Người áo vàng có tên là Hạng Chân lắc đầu:

- Không, Hạng Chân này đâu có tàn nhẫn, con người không nên đau khổ mà sống trên cõi đời, nếu nỗi đau khổ quá sâu sắc thì nên quên đi. Đương nhiên điều ấy chẳng phải dễ dàng, nhưng chúng ta biết có một phương pháp rất hữu hiệu. Hai người hẳn không bao giờ quên được mối thù hận hôm nay, đó là đau khổ. Hạng mỡ sử dụng phương pháp ấy để xóa bỏ nỗi đau khổ cho hai người, vậy chẳng phải hết sức nhân từ và khoan hậu hay sao ?

Đại hán to mập bỗng giậm chân tức tối gầm vang:

- Cổ ca, chúng ta còn chờ gì nữa ? Cổ ca sợ chúng ta chết rồi không có người báo thù hay sao ?

Hạng Chân lạnh lùng tiếp lời:

- Sẽ có thôi, nếu như hai người tốt số thì sẽ không chết uống mạng đầu !

Đại hán độc nhãn mắt rực hung quang, hơi thở trở nên gấp rút.

Hạng Chân lạnh nhạt nhướng mày, bỗng cất bước tiến tới hai người áo đen, từ khi khởi đầu đến giờ, đây là lần đầu tiên y đã chủ động tấn công.

Chỉ thấy bóng vàng nhấp nháy, khi hai người áo đen phát giác thì đã đến trước mặt. Họ hốt hoảng tung người sang hai bên, bốn chưởng cùng lúc bổ chéo ra. Song, hết như đánh vào ảo ảnh, chưa kịp thu hê biến chiêu, người to mập đã rú lên một tiếng ghê rợn, máu tươi từ miệng xối xả phun ra, bật ra xa rồi ngã vật xuống.

Đại hán độc nhãn con tim tựa hồ ngưng động theo tiếng rú của đồng bọn, gã không kịp ngoảnh nhìn, ngã xuống, hai tay chới trên đất tung hai chân lên đá liên hồi. Thật không may cho gã, Hạng chân xoay người đã nắm được hai chân gã, rồi như vứt bỏ hận thù ra sức ném mạnh.

Đại hán độc nhãn gãy giữa dừ dọi trên không, như muốn thoát khỏi luồng sức mạnh đủ cướp đi sinh mạng của gã. Thế nhưng, gã đã thất bại, sống lưng va vào một mỏm đá dọi ngược ra rớt xuống đất.

Hạng Chân đưa mắt nhìn màn bi kịch ấy kết thúc, trầm lặng hồi lâu đoạn chậm rãi đi đến cạnh đại hán độc nhãn đang nằm thoi thóp thở. Mặt gã lúc này co rúm đến méo xệch và bê bết máu tươi, miệng há hốc lộ hẳn hai cái ranh nanh ra ngoài trông hết sức gớm ghiếc, con mắt duy nhất nhìn trợn trừng vào mặt Hạng Chân đang cúi xuống nhìn gã.

Hạng Chân cất giọng bình thản:

- Cỗ Cỗ, nếu ngươi đau đớn, vậy thì nỗi đau đớn ấy sẽ nhanh chóng tan biến ngay thôi !

Đại hán độc nhãn cổ họng kêu lên khọt khẹt, gắng gượng há miệng thều thào:

- Hạng... Chân... ngươi... quả xứng... với... cái tên Đại... sát thủ...

Hạng Chân vẫn điềm nhiên nhìn Cỗ Cỗ:

- Cỗ Cỗ, biết đâu một ngày nào đó Hạng mỗ cũng bị ngã gục, có thể tình trạng hai ta hoàn toàn không như nhau, song kết quả thì vẫn vậy. Sớm muộn gì chúng ta cũng phải một lần đi qua cầu Nại Hà !

Cỗ Cỗ mắt trợn ngược, ánh mắt lu mờ dần, gắng gượng lần chót:

- Khuyên Bảo Cửu Long... sẽ chờ đợi ngươi...

Tiếng nói hầy còn chòn vòn trong không khí thì người đã bất động sau một hồi co giật dữ dội và sẽ không bao giờ cử động được nữa.

Hạng Chân đứng thẳng người, ngoảnh nhìn sáu ngọn từng to lớn trên đỉnh núi, lẩm bẩm:

- Đã cuối thu rồi, khí hậu thật là dịu hịu, thê lương hết như nghe tiếng sáo dưới trăng thu...

Chàng quay người, hết như một áng mây vàng lướt xuống chân núi, thoáng chốc đã mất dạng.

Nại Hà Sơn im lìm chìm đắm trong sương mù vừa dâng, vô tri vô giác, không hề biết ý nghĩa của cuộc sống cũng như niềm đau của nhân loại.

Từng cơn gió nhẹ phát phơ cái áo vàng nhạt, Hạng Chân thong dong bước đi trên dịch đạo, con đường dành cho ngựa. đưa văn thư, hàng cây bạch dương hai bên đường chỉ còn thưa thớt lá, trông tiêu điều song lại hết sức thanh nhã.

Hạng Chân đi sang ven đường sâu hơn một chút, có một dòng suối chảy song song với dịch đạo, ngồi xuống một tảng đá ven suối lặng lẽ nhìn dòng nước chảy. Về chăm chú và bình thản, tựa hồ định tìm, bắt điều gì trong dòng nước, quá khứ hoặc là tương lai.

Bỗng nghe có tiếng bước chân từ xa vọng đến, bước chân ấy rất hỗn loạn, không cần nhìn cũng đủ biết đó là người đang trong tình trạng hết sức kinh hoàng.

Hạng Chân hồ hững hờ mắt nhìn, thấy một bóng người cao to đang chệnh choạng tiến đến.

Người này có hàm râu quai nón, da sạm đen và hai mắt to tròn. Song lúc này toàn thân y bê bết máu, tóc rối xoà, vẻ mặt đầy đau khổ và bi phẫn, miệng há hốc nước dãi chảy dài. Đáng diệu thật vô cùng thảm não.

Bỗng, gã đại hán ấy ngã nhào rồi vội lồm cồm ngồi dậy, song trong một tiếng roi chát chúa lại nằm úp xuống đất, trên lưng lúc này mới thấy được những vết roi đang tươm máu đầm đìa.

Hạng Chân đưa mắt nhìn ra sau lưng người nọ, thấy một thư sinh trẻ mặc áo dài trắng, vóc dáng mảnh khảnh, tay trái vòng sau lưng, tay phải cầm một ngọn roi da trần dài chừng chín thước. Dáng vẻ ung dung như đang đánh một con vật, xem ra đã đánh gã đại hán râu xồm một đoạn đường khá dài.

Gã đại hán râu xồm rên lên một tiếng đau đớn, cố gắng lách người tránh né một đường roi. Trên gương mặt tuần tú của gã thư sinh áo trắng không có chút tình cảm, roi da trong tay lại vụt xuống tới tấp.

Cái áo của gã râu xồm rách burom và dính đầy máu. Hai mắt gã trợn trừng, hàm răng trên cắn sâu vào môi dưới. Máu tươi theo đầu roi văng tung toé, song gã cắn chặt răng không hề bật tiếng rên la.

Thư sinh áo trắng môi dẫu lên, "vút" một tiếng, ngọn roi trong tay cuộn tròn, quấn vào cổ gã đại hán râu xồm giật mạnh, kéo gã đại hán bay lên khỏi mặt đất rồi lại roi phịch xuống thật mạnh.

Gã đại hán toàn thân run rẩy, tứ chi co giật liên hồi, vết thương máu thịt nhầy nhụa dính đầy đất cát. Mồ hôi đầm ướt cái áo rách nhưng gã vẫn trợn trừng đôi mắt, vói về bất khuất nhìn chòng chọc vào gã thư sinh áo trắng, ánh mắt ngập lửa căm thù.

Thư sinh áo trắng lúc này ngưng roi, lạnh lùng nhìn gã đại hán, lên tiếng:

- Yên Lập, đoạn đường này không quá dài đâu, ngươi hãy chạy đến nơi tận cùng, rồi sẽ có người đền bù xứng đáng cho ngươi.

Gã đại hán lại co giật mạnh mấy cái, nhếch môi cười thâm não nhưng ương ngạnh, giọng khản đặc:

- Họ Ngụy kia... ngươi khỏi phải tàn bạo với ta như thế này, Yên Lập ta... không đòi nào... van xin ngươi đâu...

Gã thư sinh họ Ngụy buông tiếng cười gằn, giọng sắc lạnh:

- Có van xin cũng vô ích ! Yên Lập, ngươi đã trên ba mươi tuổi đời, sống trong bang cũng hơn mười năm. Vậy mà ngươi bất chấp tín nghĩa, tâng tặn thiên lương dám tư thông với ái thiếp của bang chủ. Yên Lập, ta thật xấu hổ thay cho ngươi và cho Song Nghĩa bang vì có một tên bại loại như ngươi !

Gã đại hán tên Yên Lập ánh mắt rực vẻ xót xa, y có vẻ đau khổ nhắm mắt lại, yết hầu chuyển động gập rút, song y cũng không hề có một lời nào trả lại, bởi trong tình cảnh này, có nói cũng vô ích.

Gã thư sinh họ Ngụy đưa ngọn roi trong tay lên cọ vào má, lạnh lùng tiếp:

- Ngụy Vũ ta kể từ khi tiếp nhận Hồng Kỳ, tương giao với ngươi cũng chẳng phải tệ, lẽ ra ngươi phải hiểu rõ cá tính của ta, không bao giờ dung thứ cho những hành vi dâm ác. Điều khiến ta đau lòng là kẻ phản nghịch bốn bang đầu tiên giao cho ta xử trí lại chính là ngươi !

Yên Lập lại co giật thêm một cái, vẫn không lên tiếng.

Ngụy Vũ tiếp:

- Ta không thể nào giúp được ngươi sớm giải thoát, bởi vì ta phải trung với lệnh dụ của bang chủ. Khi nào đến nơi, phản thiếp của bang chủ với ngươi sẽ cùng một lúc đưa lên giàn hỏa? thiêu sống. Bấy giờ ngươi sẽ không còn đau khổ nữa, tất cả sẽ nhanh chóng bình lặng.

Đoạn sầm mặt lại quát:

- Giờ ngươi hãy đứng lên !

Yên Lập cắn răng lồm cồm bò dậy, vừa mới loạng choạng đi được hai bước. Ngụy Vũ lại lẳng lặng vụt cho y hai roi khiến Yên Lập lao đảo, nhưng không té ngã, cố sức chệnh choạng mà đi như kẻ say rượu, đã đến gần nơi Hạng Chân đang nấp.

Lại "vút" một tiếng, ngọn roi quất xuống đỉnh đầu Yên Lập. Yên Lập thét lên một tiếng thảm thiết, lao đảo ngã ập xuống đất. Toàn thân y run rẩy, miệng dính đầy đất cát, mười ngón tay co rúm quào mạnh trên mặt đất.

Ngụy Vũ sai bước tiến đến, rần giọng nói:

- Yên Lập, bò dậy ngay !

Yên Lập gắng sức rướn người tới song như tê liệt, lại ngã xuống. Y thử cố gắng ba lần vẫn không thể bò dậy nổi.

Ngụy Vũ mặt đanh lạnh, tay phải vung lên, ngọn roi rít gió vun vút. Lại mười mấy roi giáng xuống, đánh đến khi Yên Lập tay chân co quắp, toàn thân giật bắn liên hồi.

Bỗng, một giọng nói buốt lạnh vang lên:

- Tôn giá cũng biết rất rõ, ngọn roi ấy quất vào người đâu phải là dễ chịu, đúng chẳng ?

Ngụy Vũ vội rút tay lại nhảy lùi ra sau, đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Hạng Chân đang với ánh mắt kỳ lạ nhìn y, khoé môi khẽ nhếch lên như cười như không.

Theo trực giác bản năng, Ngụy Vũ cảm thấy như có một sức nặng vô hình đè lên ngực, và hiển nhiên đối phương không hề có ý thân thiện.

Ngụy Vũ thoáng nghiêng người, đầu ngược lên, hai tay nắm quyền một cao một thấp đưa lên trước ngực. Đó chính là tư thế bày tỏ bang nghĩa với người ngoài của Song Nghĩa bang.

Hạng Chân ơ hờ nhưong mày, lạnh lùng nói:

- Ta biết, tôn giá là người của Song Nghĩa bang.

Ngụy Vũ cũng lạnh lùng đáp:

- Hẳn các hạ cũng là đồng đạo võ lâm. Song Nghĩa bang trùng trị nghịch đồ trong bang, các hạ là người hiểu chuyện, xin đừng can thiệp.

Hạng Chân đưa mắt nhìn Yến Lập, giọng bình thản:

- Theo ta nghĩ, tôn giá nên tha cho y là hơn.

Ngụy Vũ lập tức biến sắc mặt, ánh mắt hằn học nhìn thẳng vào mặt đối phương, răn giọng lại:

- Các hạ không màng đến luật lệ giang hồ, nhưng tay can thiệp vào việc riêng kẻ khác ư ? Phải biết Song Nghĩa bang không dễ bắt nạt đâu !

Hạng Chân đưa mắt kỳ dị nhìn Ngụy Vũ, đoạn chậm chậm tiến tới và nói:

- Bằng vào câu nói của tôn giá, kẻ hèn này cũng muốn thử xem cho biết !

Ngụy Vũ chẳng hiểu sao lại thoái lui một bước, cổ nén giận gằn giọng:

- Đứng lại, có lẽ các hạ chưa hiểu hành động lỗ mãng này của mình sẽ đưa đến hậu quả như thế nào ?

Hạng Chân không đứng lại, vẫn chậm chạp tiến tới, dáng điệu bình thản:

- Kẻ này hiểu mà còn hiểu rất nhiều nữa !

Ngụy Vũ cắn răng, bỗng xoay người nửa vòng, ngọn roi trong tay chia thẳng ra, kèm theo tiếng rít gió chói tai, nhắm giữa trán đối phương đâm tới.

Dường như không hề có một động tác nào, song Hạng Chân đã rõ ràng lách ra xa ngoài ba bước như thể chàng vốn đã đứng đó từ trước vậy. Ngọn roi đánh vào không khí phát ra tiếng vèo vèo ghê rợn.

Ngụy Vũ giật mình kinh hãi, y chẳng kịp nghĩ gì khác, tung vọt người lên cao bốn trượng, ngay khi còn lơ lửng trên không, ngọn roi đã lại quất tới tấp xuống địch thủ.

Thật huyền diệu đến mức khó tin, bóng hình vàng nhạt của Hạng Chân luôn lách trong khoảng hở của ngọn roi bằng một cách hết sức nhanh nhẹn và thông dong nhón nhor như một cánh bướm lượn lờ trong khóm hoa trông hết sức ngoạn mục.

Ngụy Vũ lộn nhào một vòng trên không rồi hạ xuống đất, ngọn roi đã lại vùn vụt cuộn thành từng vòng tròn cuốn tới Hạng Chân.

Hạng Chân thoáng nghiêng người, bỗng nhanh như chớp lao thẳng tới. Ngụy Vũ vội tạt sang bên, song chợt cảm thấy bàn tay tê dại, ngọn roi đã bị đối phương đoạt mất. Y liếc mắt nhanh mắt nhìn, chỉ thấy một bàn tay trắng trẻo đang đáng tiếp vào vai trái mình nhưng cơ hồ ý nghĩ vừa đến, chưa kịp chuyển động người né tránh, bàn tay ấy đã chạm vào người. Một luồng lực đạo mạnh khôn tả xô y bay đi xa ngoài một trượng, ngã nhào xuống đất.

Ngụy Vũ là Hồng Kỳ chủ của Song Nghĩa bang, công lực cũng khá thâm hậu, người vừa chạm đất lập tức hít vào một hơi không khí, định bật người đứng lên thì một bàn chân mang giày da hươu đã giẫm lên lưng và đè y xuống đất lại.

Vẫn giọng nói nhạt nhẽo và nhẵn nhụi vang lên:

- Ngụy Vũ hãy về nói với chủ nhân người "Tam Mục Tú Sĩ" Đôn Tuần, bảo là người này đã do ta mang đi !

Ngụy Vũ gắng gượng quay đầu, mặt y lấm đầy đất cát, uơng nganh hét to:

- Quân chuột nhất, hãy để lại danh tánh...

Trên lưng bỗng nhẹ đi, bàn chân giẫm lên đã dời nhanh ra, tiếng nói lạnh tanh từ xa vọng đến:

- Sóng xa đưa, mây chấp chùng, mưa hận gió rét, một lần khói mong manh...

Ngụy Vũ rùng mình, mắt trở to, giọng run run lắp bắp:

- "Hoàng Long" Hạng Chân... Trời, ra là "Hoàng Long" Hạng Chân...

Trong khoảnh khắc, Yến Lập đã biến mất, đương nhiên cũng chẳng còn thấy Hạng Chân đâu nữa, tựa như con rồng vàng đã bay vút lên mây xanh mát dạng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Vô tận bi hoan, vô tận thù

Đêm đã rất khuya, không trăng, chỉ có sao thưa, gió thu hiu hắt, màn đêm ngập tràn vẻ thê lương.

Đây là một ngôi nhà nhỏ được dựng hoàn toàn bằng gỗ tùng và tre, nằm giữa những ngọn bạch dương sum suê, cạnh một giòng suối trong mát, trước và sau nhà trồng đầy thu cúc. Tuy trong đêm vẫn có thể loáng thoáng trông thấy những màu sắc tươi đẹp của những cánh hoa, một cái cầu tre tam khúc vòng ra sau càng tăng thêm vẻ thanh nhã của ngôi nhà nhỏ ấy.

Trong bóng tối, một bóng người lướt tới như bay, tốc độ nhanh đến nỗi khiến người được cổng phía sau tung rời khỏi lưng, lơ lửng như được gió nâng đỡ. Nhẹ nhàng theo người trước lướt qua cầu tam khúc, im lìm chẳng gây ra chút tiếng động đến trước căn nhà nhỏ.

Người này toàn thân y phục màu vàng nhạt, đôi mắt trong sáng. Chính là "Hoàng Long" Hạng Chân.

Hạng Chân xoay người, sửa lại gã đại hán sau lưng cho ngay ngắn, đưa tay khe khẽ gõ cửa.

Cơ hồ cùng lúc chàng rút tay về, một giọng nói dịu ngọt đã vang lên hỏi:

- Ai đó ?

Hạng Chân chom chớp mắt, giọng thấp trầm lên tiếng:

- Long Vương bãi giả hồi cung đây !

Một tiếng cười khúc khích trong căn nhà vang lên, trong giọng cười chứa đầy vẻ vui mừng. Tiếng động nhỏ, cánh cửa tre mở ra, một bóng người mảnh mai với cây đèn bạc trên tay đứng bên khung cửa, vừa nhìn kỹ Hạng Chân, liền kinh ngạc kêu lên:

- Ô ! Chân đệ lại gây sự nữa ư ?

Hạng Chân lặng thinh mỉm cười, dắt Yến Lập vào nhà. Dưới ánh sáng lung linh của ngọn đèn, gương mặt người cầm đèn hệt như tranh vẽ, chỉ có thể tóm gọn trong mấy chữ "xinh đẹp tuyệt trần" rồi tùy theo ý nghĩ của mỗi người mà tưởng tượng !

Trong nhà, gian ngoài, bộ bàn ghế bằng tre phối hợp với vài bức tranh Tổ Mai trên vách, cái lư ngọc nhỏ bé nghi ngút đàn hương, cây cỏ cầm tỳ bà đặt đối diện hơi chếch với thanh trường kiếm treo nơi cạnh bàn, cái phản gỗ trên trải nệm gấm viền vàng, bức bình phong bằng lụa che đi nửa phần cái phản gỗ. Trông cực kỳ tươm tất và nhã trí thoát tục.

Đặt cây đèn bạc trên bàn, người cầm đèn ngoảnh lại. Đôi mắt mở to long lanh thật ngọt, nhẹ bước đến bên Hạng Chân lúc này đang giữ Yến Lập ngồi yên trên ghế dựa., khẽ cất tiếng hỏi:

- Vị tráng sĩ này là ai vậy ?

Hạng Chân nhếch môi đáp:

- Y là Yến Lập, người của Song Nghĩa bang, cũng vì yêu đương hay có ẩn tình gì bên trong với ái thiếp của bang chủ nên bị xử hoa? thiêu. Lúc đệ gặp thì y đang bị kẻ chấp pháp dùng roi da đánh đến chết đi sống lại...

Người đẹp thoáng chau mày liễu, thấp giọng:

- Tội nghiệp quá... Y đã ngắt xiu lâu rồi ?

Hạng Chân thở phào, cũng ngồi xuống ghế dựa, gật đầu:

- Đúng ! Đệ đã rửa sạch những vết thương và rịt thuốc cho y rồi, y bị đánh quá kinh khủng, người khỏe vậy mà chưa kịp nói tiếng gì thì đã ngắt xiu, có lẽ sáng mai sẽ hồi phục.

Đôi mắt long lanh đăm đăm nhìn Hạng Chân, giọng dịu dàng:

- Hạng Chân đệ cũng đã mời một lăm rồi, để tỷ tỷ pha cho tách trà uống trước, rồi sẽ đi làm chút điểm tâm...

Hạng Chân cười nhẹ:

- Di tỷ không phải nhọc sức, thím Chu đâu ? Nhờ bà ấy làm chút được rồi...

Mỹ nhân thoáng chau mày nung nịu:

- Hừ ! Chân đệ cứ mỗi lần ra đi là mười hôm nửa tháng, lần nào về hầu hết là vào lúc đêm hôm khuya khoắt, Chu thắm (thím) không ngủ chả lẽ cứ chờ Chân đệ mãi hay sao ? Chỉ có tỷ tỷ này ngu dại mới...

Hạng Chân chom chớp mắt:

- Di tỷ ! Đệ biết Di tỷ rất tốt với đệ, cho nên đệ cũng không đành lòng để Di tỷ quá nhọc nhằn...

Mỹ nhân mắt chột tối sầm, quay nhanh đi nơi khác buồn bã nói:

- Tỷ tỷ rất hiểu hoàn cảnh mình... chẳng thể đòi hỏi quá mức, Chân đệ vậy là đã tốt với tỷ tỷ lắm rồi !

Hạng Chân đứng lên, ôn tồn:

- Di tỷ đừng nhắc đến dĩ vãng nữa, tất cả đã trở thành quá khứ rồi ! Hiện tại chúng ta chẳng phải rất vui vẻ, bình yên sao ?

Mỹ nhân buông rũ hai lần mi cong và rậm, ảo não lắc đầu:

- Những ngày tháng yên lành như thế này có lẽ sẽ chẳng được lâu đâu ! Chân đệ đã đến tuổi kết hôn lâu rồi; một ngày nào đó, Chân đệ cưới vợ, vị tỷ tỷ này còn đáng kể gì nữa !

Hạng Chân nhẹ nắm lấy bàn tay thon thả nhưng lạnh ngắt của nàng, giọng thấp trầm:

- Di tỷ ! Tỷ tỷ hẳn hiểu rất rõ hạng Chân này không phải là hạng người như vậy, chúng ta tuy không phải là cốt nhục thân sinh, song đệ trước nay vẫn luôn xem Di tỷ như ruột thịt.

Vậy là bấy rồi, mỹ nhân thoáng run người, nàng ngẩng lên gượng cười:

- Chân đệ, tỷ tỷ rất sung sướng được nghe những lời ấy của Chân đệ, thật đấy, tỷ tỷ hết sức an ủi...

Bỗng quay người bước nhanh vào trong và vội vã nói:

- Chân đệ hãy nghỉ một tí, tỷ tỷ đi pha trà trước cho !

hạng Chân nhận thấy rất rõ tiếng nói của nàng ghen ngào và đầy chua xót, chàng lẳng lặng trông theo bóng dáng yêu kiều kia khuất bên trong, cổ nuốt tiếng thờ dài vào bụng.

Ngoài cửa sổ, gió lạnh từng cơn thổi tạt, màn đêm dày đặc, ngọn đèn trên bàn lay lắt.

Hạng Chân chợt nghe lòng buồn man mác, chàng rất hiểu nguyên nhân nào đã gây nên, đó là do nghĩa tử chàng Quân Tâm Di, một mỹ nhân danh tiếng nhất thành Trường An.

Không kịp nén, Hạng Chân khẽ buông một tiếng thở dài, thả mình về dĩ vãng. Chàng còn nhớ rất rõ Quân Tâm Di lúc xuất giá hồi sáu năm trước, đã khóc lóc chống đối quyết liệt như thế nào về việc lấy chồng, điều mà nàng không muốn. Phụ thân nàng là Quân Giá Phác, Hàn lâm Viện học sĩ đã giận dữ dùng côn đánh, bắt ép nàng lên kiệu hoa về với Hồ Hiên, một gã ăn chơi khét tiếng, đại thù gia của Viên Thủ Bị Trường An.

Sau đó nghe đâu nàng đã chẳng màng ăn uống, suốt ngày không ngó một lời. Hồ Hiên không ngó ngang vẫn ở ngoài ăn chơi trác táng, say sưa. Nhưng về đến nhà là nổi cơn lẳng nhục nàng đủ điều.

Chưa đầy một năm, Hồ Hiên bỗng đột ngột lăn đùng ra chết trong đêm, người nhà họ Hồ đều bảo chính Quân Tâm Di đã hại chết Hồ Hiên chứ không chịu. Cho rằng Hồ Hiên trác táng quá độ, về nhà do tính tình độc ác nóng nảy hay lên cơn giận dữ, ngày này qua ngày nọ căng thẳng quá, máu giận dồn lên óc đứt mạch máu chết bất đắc kỳ tử. Thế rồi, Quân Tâm Di càng lâm vào một hoàn cảnh bi đát hơn, từ đó phải sống trong những chuỗi ngày tăm tối, càng không biết đến niềm vui nụ cười. Mãi đến khi Hạng Chân giải cứu nàng, việc ấy đã xảy ra bốn năm về trước.

Hạng Chân lại thêm một tiếng thở dài dài thườn thượt, hơn một ngàn ngày đó đã qua đi, nhanh quá. Dĩ vãng quay về tưởng chừng như vừa mới ngày hôm qua. Ngỡ chỉ trong chớp mắt mà thôi, Hạng Chân đã từ một thiếu niên trở thành một nhân vật võ lâm đầy đặn phong sương.

Hạng Chân chợt cười băng quơ, thật ra chàng đã là người trong giang hồ từ lâu lắm rồi, chỉ có điều là không ai biết chàng có võ công kinh người mà thôi.

Về sau, Hạng Chân lúc lắc đầu, chàng mới hiểu rõ nguyên nhân đã khiến Quân Tâm Di nhất quyết không chịu xuất giá. Bởi nàng đã yêu chàng từ lâu và yêu một cách nồng nàn thắm thiết như con người cần hơi thở, không có gì tách nàng xa rời chàng được. Nếu không ngại đến thanh danh, tuổi tác của cha nàng. Chắc hẳn Quân Tâm Di thà nát với cỏ cây còn hơn là về với người khác. Tuy sau cùng phải chịu khuất phục vì nhiều lý do nhưng tâm hồn nàng chỉ

có duy nhất một mình Hạng Chân mà thôi.

Ánh mắt hơi nhòa đi, Hạng Chân bậm môi thần thờ... chàng vẫn còn nhớ khi Quân Tâm Di khóc bày tỏ nỗi niềm ấy với chàng, chẳng khác nào trời quang mây tạnh nhưng có sét đánh ngang đầu, đứng sững ra tại chỗ.

Hai bên gia đình vốn đã thân nhau nhiều đời, người lớn hai nhà càng thân thiết như nghĩa kim lan. Lúc rảnh rỗi, chàng vẫn thường sang chơi nhà họ Quân và rất quý mến vị tỷ tỷ xinh đẹp nhu mì này. Yêu thích khí chất cao nhã, nụ cười hiền lành và bất kỳ một cử chỉ nào cũng dịu dàng hết sức.

Thế nhưng, chàng không nghĩ và cũng không hề nghĩ đến tình yêu, có thể lúc ấy chàng còn con nít quá và cũng chẳng ngờ vị tỷ tỷ xinh đẹp lớn hơn chàng bốn tuổi này lại yêu chàng tha thiết đến như vậy ! Đúng là với tình yêu, thì tuổi tác không có chỗ trong con tim và trí óc của một người đang yêu.

Lúc bấy giờ... Nghĩ đến lúc bấy giờ, Hạng Chân thấy chán cho mình quá mức, lại buông một tiếng thở dài não nuột, làm ai mà đứng gần có thể tưởng tượng căn nhà cũng có thể sập xuống luôn vì trở nên yếu đuối, cột kèo nhão rệu bởi lấy con buồn. Ôi ! Lúc bấy giờ... Hạng Chân nghĩ tiếp, mình mới chỉ là một đứa bé tuổi mười bốn, mười lăm, song mình chẳng luôn ngỡ là mình đã hiểu biết rất nhiều ư ? Quà thật mình hiểu biết rất nhiều chăng ? Không đâu, mình chỉ hay mơ mộng hão huyền mà thôi ! Ôi, Quân Tâm Di...

Bỗng giọng nói dịu dàng vang lên:

- Chân đệ đang nghĩ gì vậy hở ?

Chẳng rõ tự bao giờ, Quân Tâm Di đã đứng bên cạnh chàng, gương mặt xinh đẹp thoáng vẻ nhợt nhạt, đôi mắt đỏ hoe như vừa mới khóc xong. Nàng bưng trên tay cái khay đen bóng, trên khay là một cái tách trắng bằng sứ rất tinh xảo, khói hương trà bốc lên thơm ngát.

Hạng Chân đứng lên, hai tay đón lấy và khẽ nói:

- Di tỷ hãy ngồi xuống đi.

Quân Tâm Di có vẻ thắc mắc nhìn chàng rồi chậm rãi ngồi xuống.

Hạng Chân hóp một ngụm trà, đoạn khen:

- Thơm quá !

- Vậy ư ! Cũng vẫn là loại "Vũ Tiên" Chân đệ đã mang về lần trước...

Hạng Chân đưa mắt nhìn nàng, chậm rãi:

- Loại trà này đệ vẫn thường uống ở ngoài nhưng cứ luôn cảm thấy không giống như ở nhà, thiếu đi mùi vị đôn hậu và thân thiết. Thế rồi, sau khi suy nghĩ thật nhiều, đệ mới hiểu ra nguyên nhân...

Quân Tâm Di mở to đôi mắt chận hỏi:

- Nguyên nhân thế nào ?

Hạng Chân cười khê:

- Thì ra là do người pha trà khác nhau !

Quân Tâm Di đỏ mặt bên lên:

- Chân đệ hư quá đi thôi, tinh nghịch chẳng khác lúc còn bé...

Hạng Chân bỗng thờ thần nhìn nàng nhưng thật thảng thốt, thật thần nhiên và hàm chứa một sức nóng khiến người khiếp sợ, mặc dù Hạng Chân đã cố gắng hết sức che giấu luồng sức nóng ấy trong cái rào chắn do chàng đã nỗ lực dựng lên.

Quân Tâm Di thoáng run rẩy, song chẳng chút sợ sệt ngại ngần nhìn lại chàng, môi nàng gằn giật không sao kềm chế được. Lòng nàng đầy u oán, đầy sầu bi, nàng luôn tha thiết ước vọng Hạng Chân sẽ cho nàng được chút gì đó, dù chỉ một câu nói mà nàng mong muốn, cũng đủ cho nàng mãn nguyện trọn đời.

Lặng lẽ bốn mắt nhìn nhau như thế này, trước nay cũng đã có rất nhiều lần. Tuy nhiên, đôi bên đều sâu sắc hiểu nỗi lòng của nhau, song dường như là hai người ở hai hoang đảo hai bên lục địa ngăn bởi một đại dương bao la đầy sóng dữ, không thuyền bè... không có cách nào gặp nhau được. Điều ấy, họ đều hiểu rất rõ, và hơn nữa, ngoài sự lễ giáo, gia phong tập tục ăn sâu vào con người... còn rất nhiều nguyên nhân khác nữa.

Lại như mọi khi, Hạng Chân chậm chậm hạ mắt xuống, nặng nề hóp lấy một ngụm trà. Quân Tâm Di trái tim như bị xé mất thêm một mảnh nữa. Lần này kết quả cũng chẳng ra gì cả.

Nàng dù thế nào cũng là phụ nữ, thật chẳng dám dẹp bỏ tự ái bày tỏ nỗi niềm với Hạng Chân trước. Điều nàng mong ước chỉ là Hạng Chân chịu cho nàng một cơ hội có thể bày tỏ, chỉ cần một cơ hội thôi là đủ !

Nàng có phần oán hận, nàng hiểu cho dù không bày tỏ gì, Hạng Chân nhất định cũng hiểu rõ, nhưng vì sao chàng lại cứ im lặng thế này ? Vì sao trong thân thiết lại có phần hờ hững thế này ?

Hạng Chân tựa đầu vào lưng ghế, giọng bình thản:

- Di tỷ còn nhớ ngọn quế to ở sau vườn nhà Di tỷ không ?

Quân Tâm Di lén lau đi dấu lệ nơi khoé mắt, nhẹ nhàng gật đầu.

Hạng Chân tuy đang ngược nhìn lên, song vẫn cảm nhận được động tác của nàng, chàng đều đều nói tiếp:

- Hiện có lẽ đang là lúc quế toa? hương thơm, đệ rất thích mùi hương thanh nhã và quyến rũ của hoa quế. Nhắm mắt lại tưởng chừng đang nằm trên áng mây mềm mại và được từng cánh hoa quế nhẹ nhàng xoa bóp, thật là sướng khoái. Lần nọ, Thành Gia ca ca đã ép chúng ta chơi trò đấm cưới...

Quân Tâm Di cười nhẹ có dấu một niềm chua xót, buồn bã tiếp:

- Bấy giờ tỷ tỷ đã bằng lòng, nhưng Chân đệ lại không đủ can đảm... cũng như nhiều năm sau, lúc tỷ tỷ bị cưỡng ép xuất giá, Chân đệ vẫn không đủ can đảm đến tìm vậy !

Hạng Chân nghe lòng se thắt, vội khẽ đằng hắng, lên tiếng khoa? lấp:

- Lúc bấy giờ đệ hãy còn bé, thật đấy... đệ không hề biết Di tỷ đã không bằng lòng...

Quân Tâm Di mắt lại ngấn lệ, cúi đầu thật thấp, giọng nhẹ như hơi thở:

- Về sau lúc Chân đệ biết thì đã quá muộn...

Hạng Chân lại nghe cõi lòng rung động, lại vội vã uống một hớp to nước trà. Chàng rất hiểu tình cảm đã ấp ủ trong lòng mình, song quả đúng là đã quá muộn màng rồi chăng ?

Chàng nhẹ liếm môi, thấp trầm bảo:

- Di tỷ... hãy nghỉ ngơi trước đi, đệ ngồi một hồi đã !

Quân Tâm Di đưa mắt nhìn Hạng Chân một lúc thật lâu, rồi khẽ buông tiếng thở dài, như muốn đưa nỗi ưu sầu vào không gian, lẳng lặng quay người đi vào trong.

Nơi đây là vùng hẻo lánh, không có trống canh, keng đánh báo giờ, song phán đoán qua trực giác và kinh nghiệm, Hạng Chân biết đã vào canh tư, không bao lâu nữa trời sẽ sáng.

Chàng nhẹ nhàng đứng lên, vừa lúc ấy, Yến Lập đang ngồi rũ trên ghế bồng tựa mình nghiêng người sang bên, phảng phất như bật tiếng rên khẽ.

Hạng Chân chú mắt nhìn y, mí mắt Yến Lập khẽ động đậy. Hình như y cố gắng chỗi đôi mi trĩu nặng lên, Hạng Chân liền hỏi:

- Tỉnh rồi ư ?

Yến Lập gật nhẹ đầu, hiện ra trước mắt y là một gương mặt dễ nhìn và sáng sủa. Gương mặt tựa hồ đã từng trông thấy, nhưng dường như cách hiện tại rất xa vời...

Hạng Chân đứng trước mặt y, cười nhẹ:

- Tia máu trong mắt đã tan gần hết rồi. Bằng hữu, trận đòn roi thật là kinh khủng !

Yến Lập lơ mơ một hồi đầu óc hơi tỉnh táo trở lại, y liền nhớ ra sự việc đã qua và hiểu ngay hoàn cảnh bây giờ của mình, y gắng gượng đứng lên và khích động nói:

- Ân công ! Xin ân công hãy cho Yến Lập này lạy ta...

Hạng Chân đưa tay để giữ y lại, ôn tồn bảo:

- Bằng hữu có lòng cảm tạ, tại hạ xin chân thành đón nhận, không cần chú trọng đến hình thức đâu...

Yến Lập thở hắt ra một hơi dài, giọng cảm kích đáp:

- Nếu không nhờ ân công cứu giúp, sinh mạng Yến Lập này đã sớm hoá ra tro rồi ! Ân công...

Hạng Chân thoáng chau mày, giọng thấp xuống:

- Tại hạ là Hạng Chân !

Hai tiếng Hạng Chân hét như rần độc đột nhiên chui vào người Yến Lập khiến y giật nảy mình, lấp bắp:

- Hạng... Chân... Hoàng... Hoàng... Long...

Hạng Chân gật đầu khề nói:

- Vâng, dường như bằng hữu hồi hộp không an lòng phải không ? Hạng mỡ tuy hai tay nhuốm đầy máu tanh, song cũng phân ra được thiện ác.

Yến Lập đỏ mặt, vội vàng:

- Không, xin ân công chờ hiểu lầm... chẳng qua... chẳng qua vì danh tiếng của ân công quá lừng lẫy...

Hạng Chân cười lạnh lùng:

- Danh tiếng lừng lẫy ư ? Chẳng qua vài lần đáng chết mà vẫn sống đó thôi ! Bằng hữu, phàm là người đều không muốn chết đúng không ?

Yến Lập thoáng ngó người, đoạn lại lật đặt gật đầu.

Hạng chân đưa mấy ngón tay lên xoa xoa trán rồi hỏi:

- Vì sao Song Nghiã bang lại đối xử với bằng hữu như vậy ?

Yến Lập ngơ ngẩn một hồi, đoạn cúi đầu xuống, có hai hàng nước mắt lăn dài trên má.

Hạng Chân thoáng ngược mặt lên bình thản tiếp:

- Nghe nói bằng hữu đã có gì với ái thiếp của bang chủ phải không ?

Yến Lập bỗng ngẩng lên, mặt nhăn nhúm khích động:

- Có gì ư ? Hắn đã cưỡng đoạt vị hôn thê của tại hạ, phá hoại hạnh phúc trọn đời của tại hạ và hằng ngày tại hạ còn phải sống luôn cúi dưới bạo quyền và tiếng cười dâm ô của hắn, phải giả làm một trang hảo hớn dưới ánh mắt lạnh lùng của vị hôn thê. Trời ơi ! Tại hạ chỉ có thể trơ mắt nhìn những gì lẽ ra thuộc về mình nhưng vì đã bị kẻ khác mạnh hơn chiếm hữu, đành phải cúi đầu cam nín...

Nói đến đây, gã đại hán kiên cường này đã bật khóc nức nở.

Hạng Chân kéo lấy một cái ghế tre ngồi xuống, dùng hai tay bợ cằm để mặc cho Yến Lập khóc thoa? thê. Đương nhiên, Hạng Chân rất hiểu rõ tâm trạng người đối diện, mặc dù chàng chưa từng trải qua, vẫn có thể cảm nhận được.

Hồi lâu, tiếng khóc của Yến Lập nhỏ dần, hiển nhiên y đã mỗi một sau khi phát tiết hết niềm uất hận trong lòng.

Hạng Chân lặng lẽ trao cho y một cái khăn vàng, Yến Lập đón lấy, vừa lau nước mắt vừa ngượng ngùng thưa:

- Ân công, Yến Lập thật không sao kiềm chế được, có chỗ thất lễ. Xin ân công lượng thứ cho !

Hạng Chân cười cười:

- Hạng mỡ làm sao dám trách ! Đa tình thường là phải khổ hận thôi !

Yến Lập lại cúi đầu thấp xuống, dùng khăn chùi mắt thật mạnh.

Hạng Chân lại hỏi:

- Vị bang chủ của bằng hữu có tất cả bao nhiêu thê thiếp ?

Yến Lập buột miệng:

- Bảy !

Hạng Chân lại cười:

- Những gì vừa rồi bằng hữu đã nói hoàn toàn đúng sự thật chứ ?

Yến Lập trố to mắt, đưa tay lên trời thề:

- Thừa ân công ! Đến như tính mạng của Yến Lập ân công còn cứu được, Yến Lập làm sao dám đổi gạt ân công ? Nếu có một lời giả dối, Yến Lập xin lấy tính mệnh đền bù !

Hạng Chân khẽ gạt đầu:

- Vậy thì vị hôn thê của bằng hữu đã là hoa tàn nhụy rữa, bằng hữu còn muốn cứu nàng nữa chẳng ? À ! Ý Hạng mỗ là giả sử nàng ta có thể lại đến với bằng hữu ấy !

Yến lập ngó ra một hồi, đoạn nói:

- Cho dù nàng là kỹ nữ hoặc vô sinh thì Yến Lập cũng không bao giờ bỏ rơi nàng !

Hạng Chân chợt cảm thấy choáng váng, những lời lẽ của Yến Lập hết như mũi dao nhọn, đâm vào tim chàng nhói buốt.

Hạng Chân nhìn chăm chú Yến Lập, giọng rề rà:

- Vì sao vậy ?

Yến Lập cổ nuốt chút nước miếng vì khô cổ họng, có vẻ ngượng ngùng song chẳng chút do dự:

- Nếu như yêu với một dạ chân thành thì tất cả những gì khác không còn quan trọng nữa !

Hạng Chân ngó ra một hồi, đoạn thấp giọng nói:

- Được rồi, Hạng mỗ sẽ giúp bằng hữu đoạt về vị hôn thê !

Yến lập mừng đến toàn thân run lên, bất động một hồi mới mở được lời:

- Thật vậy ư ? Nhưng.. nhưng phải rất mạo hiểm, gây thù kết oán với toàn bang Song Nghĩa...

Hạng Chân cười vui vẻ:

- Sao ? "Hoàng Long" Hạng Chân này không đối phó nổi với những vị hảo hớn trong Song Nghĩa bang ư ?

Yến Lập hốt hoảng lắc đầu:

- Không ! Ân công, tiểu nhân chẳng qua nghĩ rằng... nghĩ là chỉ vì cá nhân tiểu nhân mà đại động can qua thì thật không đáng...

Hạng Chân thở ra một hơi, nhạt giọng nói:

- Hạng mỗ đã cho là xứng đáng thì đó là xứng đáng.

Yến Lập xúc động ngập lòng, y có ngàn vạn lời muốn nói, vô vàn tâm sự muốn tỏ bày. Song nhất thời không sao mở miệng được, chỉ đành để cho hai giong nước mắt một lần nữa tuôn trào.

Ngon đèn bạc trên bàn lay lắt, ánh sáng có vẻ lạnh lạnh, soi hai cái bóng dài trên vách, ném xuống nền nhà. Hai người không nói thêm nữa, để mặc cho sự yên lặng bao trùm. Trong sự yên lặng ấy lại có niềm thông cảm chân thành khôn tả, chỉ có thể cảm nhận mà thôi.

Hạng Chân khẽ chớp mắt bảo:

- Bằng hữu nếu mỗi một thì hãy chịu khó ngồi nghỉ trên ghế, Hạng mỗ ra ngoài xem động tĩnh trước đã !

Yến Lập kinh hãi nhìn Hạng Chân:

- Động tĩnh ư ? Ân công, có gì không ổn phải không ? Xung quanh yên tĩnh thế này...

Hạng Chân đứng lên lắc đầu:

- Không yên tĩnh đâu, có tiếng y phục phát gió của kẻ phi hành, hơn nữa không chỉ một người.

Yến Lập nghe tim đập mạnh, hỏi hộp hỏi:

- Có thể nào là người của Song Nghĩa bang đuổi theo không ?

Hạng Chân thoáng ngẫm nghĩ:

- Rất có thể... nhưng chưa hẳn !

Yến Lập chum mỗi một cách khó khăn, toan thổi tắt ngọn đèn trên bàn, Hạng Chân vội ngăn cản:

- Hãy để đèn sáng, Hạng mỗ rất thích ánh sáng lung linh ấy !

Yến Lập có vẻ lầy lăm lăm ngoảnh lại nhìn Hạng Chân, y không hiểu nổi vị hào hớn khét tiếng võ lâm này vì sao lại làm trái với thói thường của giới giang hồ, song khi y ngoảnh lại thì chẳng còn thấy bóng dáng Hạng Chân đâu nữa.

Không qua cửa chính mà cũng chẳng cửa sổ, Hạng Chân chỉ phi thân lên xà nhà, trên đó có một mảnh ván đóng vào mờ ra được. Chàng đã từ đó ra ngoài và quá trình chỉ diễn ra trong khoảnh khắc ngay khi Yến Lập quay đầu lại.

Không khí trước lúc trời gần sáng càng giá lạnh hơn, Hạng Chân nằm nép sát mái nhà bất động.

Chung quanh tĩnh lặng, chỉ có tiếng lá khua xào xạc của những ngọn bạch dương. Bóng đêm mịt mùng, mắt người thường sẽ chẳng trông thấy rõ gì cả.

Bỗng một bóng người thấp thoáng, rồi nhanh như một chú chồn chui xuống dưới gầm cây cầu tam khúc, tiếp đó lại có hai bóng người nữa chia ra nấp vào hai bên hông nhà. Đèn trong nhà vẫn sáng tỏ và có vẻ bình yên lạ.

Sau đó, một người nữa không hề thập thò, nghênh ngang đi thẳng tới và bước lên cầu, đứng lại. Rồi một bóng người nữa dánh vè rất nhỏ nhà theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Sóng chưa lặng, sóng khác dậy

Hạng Chân dựa người trên chạc cây, thận trọng đặt cho Yến Lập ngồi vững vàng, y thọ thương chẳng nhẹ, nhưng may là ngọn trùy thủ không đâm trúng vào nơi yếu hại.

Trước tiên Hạng Chân rút trùy thủ ra, cầm máu, trong tay không có sẵn thuốc kim sang, đành phải băng bó vết thương cho y trước, lần này y đang ngủ say hoặc vẫn hôn mê bất tỉnh.

Hạng Chân biết thương thế của mình cũng hết sức nghiêm trọng, song tạm thời chàng chưa thể lo cho bản thân được. Quân Tâm Di nằm trong lòng chàng, gương mặt kiều diễm sưng húp, trên má, trên vai, trên cổ tay đều có vết bồng bầm tím và đầy bọc nước, trông rất khiếp người.

Hạng Chân rất lấy làm mừng đã viện cứu kịp thời, chàng biết chỉ cần được điều dưỡng kỹ lưỡng, nhan sắc của Quân Tâm Di sẽ không bị ảnh hưởng gì. Còn như chàng chỉ chậm nửa bước thì gương mặt xinh đẹp này có lẽ đã bị hủy hoại hoàn toàn và hậu quả Hạng Chân thật chẳng dám nghĩ đến.

Trên bả vai Quân Tâm Di bị chém một vết đao, vết thương rất sâu, máu đã ngừng chảy nhưng đặc cứng và bầm đen, khiến Hạng Chân nghe lòng đau thắt.

Ngôi nhà nhỏ xinh xắn của chàng giờ đây đã trở thành một đồng tro tàn, khói xanh vẫn còn bốc lên nghi ngút. Những cánh thu cúc sắc sỡ trước nhà cũng bị gãy xéo nát tan, xung quanh ngồn ngộn từ thối, khắp nơi máu tươi lai láng, bình khí vút bừa bộn, cảnh tượng thật thê thảm.

Hạng Chân thở ra một hơi dài, dưới mạn sườn phải chàng có một vết thương kiếm dài chừng ba tấc, máu đã bịt kín vết thương, đau đã đến mức tê dại, chỉ vết bồng sau lưng lúc này đau nhức đến độ như hàng ngàn mũi dao cứa vào, khổ sở khôn tả.

- Trước mắt phải làm sao đây? Người bị thương cần phải được cấp cứu, nhưng dù mình có thể mang hai người tìm đến lang trung, nếu bị kẻ thù phát hiện thì biết ứng phó thế nào?

Hạng Chân biết rất rõ, trong bao năm lẫn lộn trên chốn giang hồ, kẻ thù của chàng nhiều hơn bạn bè lắm lắm.

Chàng đang cố gắng suy tìm một biện pháp chu toàn, bỗng nghe tiếng vó câu dồn dập từ xa vọng đến, trực giác báo cho chàng biết đối phương đến đây nhất định là với ý đồ chẳng lành.

Chẳng bao lâu tiếng vó ngựa lần lượt dừng lại ở ngoài rừng, rồi thì hơn hai mươi đại hán hung hãn thấy đều mặc võ phục xám, nhanh nhẹn lao vào, liền sau đó lại là hơn năm mươi người khác ăn vận như nhau.

Những người này vừa vào đến trong rừng lập tức tản ra thành hình cánh quạt, chiếc nỏ liên hoàn trong tay họ cùng giờ thẳng ra, mắt không chớp nhìn về phía này, về phía cảnh điêu tàn tan hoang.

Khoảng tám mươi người đó vừa dàn xong thế trận, hơn hai mươi người nữa hình dạng khác nhau từ các phía lao vào. Sau đó một người mặc áo bào xám vạt đôi có thêu hai chữ Nghĩa to cỡ nắm tay, tuổi chừng ba mươi, răng trắng môi hồng, dưới sự hộ tống của bốn gã đại hán uy mãnh ung dung tiến vào, theo sau bốn gã đại hán chính là Hồng kỳ chấp pháp Ngụy Vũ, kẻ đã dùng roi đánh Yến Lập ngày hôm qua.

Hạng Chân nhếch môi cười cay đắng, rõ là trùng hợp, Song Nghĩa Bang lại tìm đến đây đúng vào lúc này.

Người áo xám như ngơ ngẩn bởi cảnh tượng dưới mắt, dưới ánh ban mai, có thể thoáng thấy trên gương mặt anh tú của y có một vết sẹo hình quả ấu ở ngay giữa trán, vết sẹo to cỡ đồng tiền ấy lúc này thoáng hiện màu đỏ tía, y quét mắt nhìn quanh, đoạn trầm giọng nói:

- Ngụy Hồng Kỳ, trong mười sáu giờ qua chúng ta đã dùng hết mọi cách dò la được nơi trú của Hoàng Long, vậy mà giờ đây chẳng khác nào như tìm được một khu chứa xác chết.

Ngụy Vũ cũng ngó ra một lúc giọng thấp vội nói:

- Đây là nơi trú của Hạng Chân chẳng thể làm được, tên tiểu tử này có rất nhiều kẻ thù, xem ra hẳn là đã có người đến sớm hơn chúng ta một bước rồi!

Người áo xám tay mân mê chữ Nghĩa, bên vạt áo phải rồi về bực tức nói:

- Hừ theo sự điều tra của Ngụy Hồng Kỳ, Hạng Chân có bao nhiêu thủ hạ để cùng sống trong nhà?

Ngụy Vũ ngẫm nghĩ một lúc, đoạn thấp giọng nói:

- Dường như chỉ có một lão nãi nương, ngoài ra không còn ai khác, xưa nay hẳn đều một mình đi lại trên giang hồ!

Người áo xám quát mắt lớn tiếng nói:

- Dưới đất có những mấy mươi tử thi, bốn bang chủ chẳng tin một mình hẳn mà có thể hạ sát mấy mươi người thế này.

Đoạn ngoảnh sang một lão nhân có ba chòm râu dài đứng bên phải nói tiếp:

- Thôi đường chủ Thanh Tâm Đường, phiền đường chủ hãy dẫn người lục soát thử xem!

Lão nhân ấy khom người, dẫn trước phóng đi, liền tức mười mấy đại hán áo xám nối gót theo sau, bắt đầu xem xét kỹ lưỡng từng thi thể một, bỗng lão nhân Thôi đường chủ kinh hãi hét lên:

- Trời đây là lão tam Thủy Trụ Từ Lương Sâm trong Ngũ Hành Trụ Từ!

Đoạn quay lại thẳng thốt nói tiếp:

- Ô kia là Mộc Trụ Từ Phan Lực, Thiên Hành Giáo tổng giáo đầu Triệu Vi Cường, Thập Nhị Phi Thoa trên Nam Vụ Sơn, giáo luyện võ thuật Dương Tái Sinh của Vạn Tự Bảo, phó bang chủ Vương Phác của Ô Bồng Bang ở Đại Vũ Hà...

Theo tiếng nói của Thôi đường chủ, sắc mặt của người bào xám mỗi lúc một sa sầm không dần được nữa, cất giọng lạnh lùng nói:

- Thôi đường chủ hãy tìm thi thể của Hạng Chân!

Đoạn lại trừng mắt nhìn Ngụy Vũ đứng cạnh. Ngụy Vũ nghe mặt nóng bừng, ngượng ngừng bước nhanh đi, một lòng tìm kiếm thi thể của Hạng Chân.

Một hồi lâu Thôi đường chủ hai tay dính đầy máu đi tới lắc đầu nói:

- Hồi bẩm bang chủ, tổng cộng là ba mươi hai tử thi, thấy đều là nhân vật tiếng tăm thuộc ba tỉnh phương bắc chúng ta. Qua mười mấy năm ngang dọc giang hồ, bốn đường đã quá quen thuộc, trong số ba mươi hai tử thi, bốn đường biết được hơn hai mươi.

Đoạn buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Như Dương Tái Sinh lão đệ ở Vạn Tự Bảo, mới cách đây hai hôm hãy còn ngồi uống rượu với nhau, vậy mà giờ đây bốn đường đã phải thu xác cho y..

Người áo xám trợn trừng mắt lạnh thình.

Ngụy Vũ cũng đã qua trở về, ngượng ngừng nói:

- Trong đồng tro tàn có hai tử thi một nam một nữ, nữ nhân y phục đơn sơ, có thể là lão nãi nương..

Người áo xám giậm chân quát:

- Còn nam thì sao?

Ngụy Vũ ấp úng:

- Bị cháy đen đến mức không còn trông thấy rõ được nữa, nhưng có điều y phục không phải màu vàng.

Người áo xám trừng mắt quát:

- Tà hữu lục soát cho ta.

Lập tức bảy tám mươi đại hán áo xám chia thành mười mấy nhóm, dưới sự lĩnh xuất của người cầm đầu túa ra lục soát.

Thôi đường chủ Thanh tâm đường dường như địa vị khá cao, y đứng ngay trước người áo xám giọng nghiêm nghị nói:

- Bang chủ, thành thật mà nói, mặc dù chúng ta chưa từng chứng kiến võ công của Hoàng Long Hạng Chân, song ít nhiều cũng có nghe nói, trước mắt đây là một bằng chứng cụ thể. Theo ý bốn đường, nếu bang chủ có thể nhẫn nhịn được thì nên nhẫn nhịn là hơn.

Người áo xám cố nén lửa giận, hậm hực nói:

- Thôi đường chủ việc này liên quan đến danh dự và uy tín của bốn bang chủ, nếu kẻ khác cố ý gây sự mà không phản kháng, vậy thì Song Nghĩa Bang của ta lấy gì để đứng chân trên chốn giang hồ, lấy gì để lãnh đạo bang chúng nữa chứ?

Thôi đường chủ chậm rãi vuốt râu nói:

- Bang chủ nói tuy không sai, nhưng chúng ta cũng nên cân nhắc thật kỹ lưỡng, nếu có thể giành được thì đương nhiên phải giành, còn như cái được chẳng bù lại cái mất thì không phải là thượng sách.

Người bảo xám quát mắt giận dữ lạnh lùng nói:

- Thôi đường chủ, đây là ý định không thay đổi của bốn bang chủ, bất luận hy sinh đến mức độ nào, nỗi căm tức này cũng không thể nào dằn nén được.

Thôi đường chủ lặng thinh lui sang bên. Trên cây bạch dương, Hạng Chân đều đã nghe và thấy hết, chàng chếch môi cười lạnh chất, đôi mắt nhìn từng nhóm bang chúng Song Nghĩa Bang tới lui lung sục như lâm đại địch.

Một hồi lâu mặt trời đã lên cao, người bảo xám tức giận và nóng nảy đi tới đi lui, bốn đại hán vạm vỡ tự này giờ vẫn rũ tay đứng lặng, vẻ mặt đều tro khác.

Hạng Chân biết họ chính là Tứ Quái Tử có tiếng trong Song Nghĩa Bang, hộ vệ thân tín của bang chủ Tam Mục Tú Sĩ Đôn Tuấn.

Người bảo xám chính là Tam Mục Tú Sĩ Đôn Tuấn, y bỗng khoát tay quát vang:

- Thôi tất cả hãy quay về, bốn bang chủ không tin họ Hạng kia có thể bay lên trời hay chui xuống đất được.

Thôi đường chủ liền vỗ tay, lớn tiếng nói:

—Bang chủ có lệnh đình chỉ lục soát!

Những đại hán áo xám lập tức lũ lượt kéo nhau về. Ngay khi ấy bỗng nghe từ ngoài rừng vọng vào tiếng ván gỗ chạm nhau lớp cốp, lớp cốp rất giòn dã.

Tam Mục Tú Sĩ Đôn Tuấn ngạc nhiên ngoảnh lại, ngoài rừng đã vang lên tiếng gay gắt nói:

- Bảng hữu kia hãy dừng bước, Song Nghĩa Bang đang có việc ở đây! Cờ xám cán xám đã được cắm ngoài hai dặm, chả lẽ bảng hữu không trông thấy sao?

Tiếng vang gỗ ngưng lặng, một giọng nói quái dị vang lên:

- Ủa! Ủa! Ủa! Mẹ kiếp dưới ban ngày ban mặt mà cũng dám chặn đường cản lối à? Bọn cướp đường cũng phải lựa lúc ban đêm trăng tối, gió cao, mẹ kiếp các người ngay cả giờ giấc cũng chẳng kể hà? Cũng may là lão từ đây chỉ có da bọc xương, cả người ép ra chẳng được hai giọt dầu, liệu các người có hung thì cũng chẳng hung đến đâu.

- Bảng hữu, trông tôn giá cũng là người lẫn lộn trong giới giang hồ, chớ có mà già điên già khùng trước mặt chúng đại gia đây, có bản lĩnh gì thì hãy mau giờ ra đi.

- Ôi da, lạ quá, lão từ lẫn lộn hay bay chạy trên chốn giang hồ thì cũng là quyền tự do của lão từ, không một ai có quyền thắc mắc. Thế nào? Các người nhất quyết không chịu tránh đường hà?

Đôn Tuấn sầm nét mặt lạnh lùng nói:

- Tên này không tốt lành gì đâu, bảo họ cứ cho hắn đi, để xem hắn có thể đi được đến đâu!

Một đại hán áo xám vội phóng bước bỏ đi. Lát sau, tiếng ván gỗ lớp cốp lại vang lên. Ô rõ ràng là đi về hướng này.

Hạng Chân bắt giác kêu khổ thầm, người này chính là Lưỡng Khôi Bản (hai miếng ván) Bao Yếu Hoa, một quái kiệt ở Cô Giả Sơn Phi Giang Lan, người bạn sinh tử chí giao của chàng.

Giờ đây y đã xuất hiện với bộ quần áo màu lam đã bạc thành màu xám bên lưng buộc một sợi dây bó dơ bản, bên dưới là đôi giày cỏ rách nát, đội trên đầu là mái tóc bù xù như tổ quạ, dưới đó là đôi mắt hấp háy như kẻ say, chiếc mũi cà chua to tướng, chiếc miệng rộng tuếch với hai hàm răng vàng ệch, sau lưng treo lòng thòng hai miếng ván cứng, bảo họ tên y là Bao Yếu Hoa thì thật sai lầm, phải gọi là Bao khiêu hóa (ăn mày) mới đúng.

Đơn Tuấn với ánh mắt sắc lạnh nhìn chăm chú vị khách đột xuất này, còn Bao Yếu Hoa thì nhìn vị đại bang chủ này nhe răng cười, song liền sững sờ hỏi:

- Nhà ở đây bị thiêu rụi rồi ư?

Đơn Tuấn lạnh lùng quát mắt nhìn y nói:

- Vậy thì sao?

Bao Yếu Hoa hít hít mũi:

- Chính các người đã gây ra phải không?

Đơn Tuấn ngước mắt lên trời:

- Phải thì sao?

Bao Yếu Hoa quét mắt nhìn quanh thật nhanh, như chợt biến thành một người khác, với giọng rắn lạnh đáp:

- Vậy thì huynh đệ ta Hạng Chân đâu rồi?

Đơn Tuấn trầm giọng:

- Hừ bốn bang chủ đang định hỏi người đấy!

Bao Yếu Hoa thoáng ngẩn người bỗng buông tiếng cười vang, lúc lắc đầu đưa tay chỉ Đơn Tuấn nói:

- Lão tử biết các người đây là một lũ vô tích sự. Mẹ kiếp nằm la liệt trước mắt thế này mà lại hỏi lão tử, chẳng phải rõ ràng là một lũ giá áo túi cơm hay sao?

Ha ha Hạng lão đệ khá lắm, khá lắm.

Bỗng một tiếng hét vang, một gã hán tử áo xám mặt mày xanh xao lao vút tới, ngọn đại đao trong tay bổ thẳng vào mặt Bao Yếu Hoa.

- Ủa, ngang tàng vậy hả?

Bao Yếu Hoa đứng yên, ngay cả đầu cũng không nhúc nhích, hai tay vung lên, choang một tiếng, ngọn đại đao đã bay chệch sang bên, và chủ nhân của nó cũng rú lên một tiếng đau đớn, ngã lộn ra đất.

Bao Yếu Hoa xoay tay, hai mảnh ván gỗ chẳng rõ tự bao giờ đã nằm trong tay vung lên loang loáng, y lắc đầu giọng bốn cọt nói:

- Đánh cho người từ nay chừa bỏ thói vô lễ.....

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Tạm ngưng can qua vào thâm sơn

Đơn Tuấn mặt tái ngắt, bang chúng Song Nghĩa Bang xung quanh lập tức tiến tới bao vây, đao tuốt trần, nỏ kéo dây, không khí vô cùng căng thẳng.

Thôi đường chủ bỗng buông tiếng đằng hắng, rắn giọng nói:

- Bằng hữu quả nhiên là cao thủ trong giới võ lâm, xin hãy cho biết danh tánh.

Bao Yếu Hoa đôi mắt hấp háy trợn lên một cái, thè lưỡi liếm môi một vòng, lạnh lùng nói:

- Song Nghĩa Bang được kể là bang phái quái quỷ gì? Bao lão gia khách sáo với các người, các người lại giờ thói ngang tàng ra đáp lại, bộ Bao lão gia dễ hà hiệp lắm hả? Hãy nghe rõ đây lão gia đây chính là hai mảnh ván Bao Yếu Hoa.

Quả đúng cây có bóng, người có danh. Thôi đường chủ lập tức giật bắn người ngó ra tại chỗ.

Bao Yếu Hoa cười khẩy nói tiếp:

- Thế nào! Đồn đại bang chủ có điều bộ chưa phục phải không?

Đồn Tuấn biết rất rõ Lưỡng Khôi Bán ở Cô gia sơn là một nhân vật như thế nào. Khi xưa Bao Yếu Hoa đã từng với hai mảnh ván gỗ càn quét Tọa Địa Hồ ở Quan Đông, Đại La Khuyển trong Tam Tài Trang, Nhị Phương Tiên, Tam Hối Thôi. Những con hồ ưng canh giữ thần thảo Ô Từ Anh trị được bách độc trên Vân Vụ Sơn, ai dám trêu vào? Vậy mà Bao Yếu Hoa đã đồn thân độc mã lên đó, với hai mảnh ván gỗ đánh chết hơn ba mươi con, ung dung lấy Ô Từ Anh xuống núi.

Một sự kiện nữa đã xảy ra hồi năm rồi, bang chủ Nhất Điều Long (một con rồng) là Lưu Đào Tề Sinh Thạch đã hẹn với Bao Yếu Hoa quyết một phen tử chiến, chỉ với mười bảy chiêu Bao Yếu Hoa đã đánh vỡ sọ đối phương. Tề Sinh Thạch là một nhân vật khét tiếng vùng Lưỡng hà (Hà nam và Hà bắc), ngay cả trẻ con đang khóc mà nghe đến tên y cũng nín khóc ngay.

Đồn Tuấn vội dịu giọng nói:

- À thì ra các hạ là Bao đại hiệp ở Cô gia sơn...

Bao Yếu Hoa cười cười:

- Chớ có nói kỳ khôi vậy, đại hiệp là người gì? Cướp phú tề bản, phò nhược diệt ác, có hào khí nuốt trứng sơn hà, dào dạt nhiệt huyết, xương như đồng, gan như thép. Vâng, Hạng Chân lão đệ của họ Bao này mới chính là người như vậy, còn Bao mỗ chỉ được kể là một tên lang thang thôi.

Đồn Tuấn đưa mắt nhìn đồng tro tàn trầm giọng nói:

- Các hạ quan hệ thế nào với Hạng Chân?

Bao Yếu Hoa nhe răng cười:

- Sinh tử chi giao!

Đồn Tuấn giật mình buột miệng:

- Vậy là các hạ định tiếp tay cho Hạng Chân phải không?

Bao Yếu Hoa mắt hấp hím lạnh lùng:

- Nếu Song Nghĩa Bang có thù oán với lão đệ thì Bao mỗ cũng có thể thanh toán thôi!

Đồn Tuấn lùi sau một bước, sắc mặt biến đổi liên hồi, y đang cân nhắc lực lượng của mình với bản lĩnh của đối phương, nếu xung đột nhau thì hậu quả sẽ ra sao?

Bao Yếu Hoa nhún nhơ xoay động hai mảnh ván bên tay phải cho lộn vòng theo ngón tay một cách kỳ diệu, chiếc mũi to phập phồng lên xuống như hòa hợp với sự di động của mảnh ván.

Bầu không khí hết sức ngột ngạt, phe Song Nghĩa Bang người đông thế mạnh nhưng tất cả bọn họ đều hiểu rất rõ, đối phương là một con rắn cực độc, động vào là bỏ mạng như chơi.

Thôi đường chủ đi đến bên Đồn Tuấn, kề tai y thầm thì một hồi, sắc mặt Đồn Tuấn hết sức kỳ khôi, nhưng lại như hiểu ra gì đó gắng sức nhẫn nhịn.

Sau cùng Đồn Tuấn đành mặt chậm rãi cất bước đi ra rừng, được năm sáu bước, y bỗng quay lại nói:

- Bao bằng hữu!

Bao Yếu Hoa hát hằm:

- Hừ, Bao mỗ chẳng đang kính cẩn lắng nghe là gì?

Đồn Tuấn cố gắng hít vào một hơi trầm giọng:

- Chúng ta hãy nhớ lấy việc hôm nay!

Bao Yếu Hoa cười hề hề, song giọng sắc lạnh:

- Dĩ nhiên rồi, dù muốn quên cũng chẳng thể được!

Đon Tuấn không nói gì thêm, giơ tay lên cao khoác mạnh, dẫn thuộc hạ nhanh chóng rời khỏi. Ngự Vũ đi sau cùng, lúc sắp ra khỏi rừng y còn ngoảnh lại trông mắt nhìn Bao Yếu Hoa một cái đầy hậm hực.

Bao Yếu Hoa bấu môi hai mảnh ván chạm vào nhau bóp một tiếng, cao giọng nói:

- Hãy coi chừng cái đầu của người, đồ vô tích sự!

Để lại một cái nhìn đầy căm tức, Ngự Vũ vội vã bỏ đi.

Bao Yếu Hoa ánh mắt vút qua vẻ ngơ ngẩn khó thể phát giác, ngồi xếp bằng dưới đất, ngược nhìn lên ngọn cây bạch dương Hạng Chân đang ẩn nấp:

- Hạng đại hiệp hãy mau xuống đây cho lão ca này nhờ, ở trên cây đâu có gì là thoải mái!

Hạng Chân cười nhẹ vén cành lá thò đầu ra nói:

- Bao lão ca đến thật đúng lúc và cũng thật không đúng lúc!

Bao Yếu Hoa thoáng ngạc nhiên:

- Lão đệ thọ thương rồi ư?

Hạng Chân mỉm cười:

- Không nặng lắm, nhưng Quân tử cùng một vị bằng hữu thì thọ thương chẳng nhẹ lắm!

Bao Yếu Hoa đứng phắt dậy phi thân lên cây sau một hồi tiếng ào ào, y đã bỗng Yến Lập phóng xuống.

Hạng Chân hết sức cẩn thận bỗng Quân Tâm Di phóng xuống trước mặt Bao Yếu Hoa.

Bao Yếu Hoa lạnh lẽo băng vết thương cho Yến Lập khẽ nói:

- Gã này khỏe thật, y cũng thật là may mắn, nếu lưỡi đao mà đi chệch một chút là y chỉ có thể đọc câu:

Hai mươi năm sau sẽ lại là một trang hảo hán gì rồi.

Hạng Chân đau lòng nhìn vào gương mặt bóng lửa của Quân Tâm Di, Bao Yếu Hoa đang dùng một mảnh vải sạch lau chùi vết máu cho Yến Lập, không ngẩng đầu lên nói:

- Lão đệ bên lưng ta có một chiếc hộp mây, trong đó có ba lọ thuốc bột, màu đỏ dùng thoa ngoài da, màu xanh để uống, còn lọ màu trắng thì... Khắc khắc lão đệ hãy dùng để chữa trị cho bản thân.

Hạng Chân nhẹ gật đầu, lấy chiếc hộp mây rồi bỗng Quân Tâm Di đi đến dưới bóng râm một cây bạch dương.

Bao Yếu Hoa nói với theo, giọng bông đùa:

- Nếu không biết thì để lão Bao chữa trị cho, nhưng người không được ghen à nghe!

Hạng Chân cũng bông đùa:

- Hừ, không bao giờ nói được một câu nghe cho lọt tai cả.

Bao Yếu Hoa xé lấy một mảnh vải trắng bó vết thương cho Yến Lập, cười to nói:

- Lão ca xin chân thành cảm tạ lão đệ đã quá nhẹ lời.

Hạng Chân thận trọng đặt Quân Tâm Di xuống dưới bóng râm, nhẹ nhàng lấy nước rửa sạch vết thương rồi thoa thuốc cho nàng.

Hồi lâu Hạng Chân bỗng hỏi:

- Bao lão ca, thuốc này chế tạo bằng gì vậy?

Bao Yếu Hoa cười cười:

- Sao? Không hiệu nghiệm à?

Hạng Chân bật cười:

- Đầu có hiệu nghiệm lắm, thoa vào là có cảm giác rất là sáng khoái!

Bao Yếu Hoa đang cho Yến Lập uống vào một lọ dung dịch màu tím và nói:

- Lũ hổ ung trên Vân vụ sơn còn biết lợi ích của Ô Từ Anh, sá chi là con người!

Hạng Chân từ sau cây bạch dương chậm rãi bước ra, với vẻ mặt tươi tắn, vết thương của chàng đã được băng bó xong.

- Bao lão ca, đệ có thể tặng cho Bao lão ca hai cái tát trước khi hai mảnh Táng môn bản của lão ca vung động, để phạt cái tội nói năng bừa bãi, lão ca tin chẳng?

Bao Yếu Hoa hai tay xua loạn xạ:

- Tin, tin, tin hàng ngàn vạn lần! Lão Bao này chẳng ngại bất kỳ ai, chỉ sợ Trảm chưởng của lão đệ dài hơn thôi! Ôi chao, lão Bao không thể quên được lúc lão đệ đến Cô Gia sơn, chỉ trong khoảnh khắc một tảng đá nặng năm mươi cân ném lên cao một trượng rơi xuống mà dùng song kiếm chém liên tiếp rơi một trăm ba mươi bảy con chim sẻ đầu trắng.

Hạng Chân cười:

- Đó còn là vì Gia cô sơn của lão ca không còn loài chim sẻ đầu trắng ấy bay trên trời nữa, không thì đâu chỉ có bấy nhiêu thôi!

Bao Yếu Hoa tròn mắt:

- Thôi đi, đừng thấy khen rồi lên giọng huênh hoang, rõ là một tên ngông cuồng!

Hạng Chân bỗng nghiêm giọng nói:

- Ba lão ca, kể từ nay Song Nghĩa Bang e cũng sẽ không để yên cho lão ca đâu.

Bao Yếu Hoa vrun vai:

- Thì cũng chính công tử đã ban cho lão Bao đó thôi!

Hạng Chân mắt ánh lên vẻ sắc lạnh:

- Mong là Song Nghĩa Bang đừng vì việc này mà khiến cho toàn bang bị hủy diệt!

- Vì việc gì vậy?

Hạng Chân bèn lược thuật về tự sự đã can thiệp vào việc của Yến Lập đã qua.

Nghe xong Bao Yếu Hoa trầm ngâm một hồi đoạn nói:

- Không phải lão ca đây chê trách lão đệ, lão đệ thật là đa sự, những việc bao đồng như vậy đâu có đáng để dính vào. Mẹ kiếp đàn bà lúc nào mà chẳng như vậy!

Hạng Chân chăm chăm nhìn Bao Yếu Hoa, ánh mắt ngập vẻ chân thành và hòa dịu, không trách cứ cũng chẳng tức giận, khiến Bao Yếu Hoa thoáng đỏ mặt, lúng búng nói:

- Sao.. sao cứ nhìn lão Bao như vậy?

Hạng Chân mỉm cười giọng thấp trầm nói:

- Đừng quá thiên lệch, người đàn bà mà lão ca yêu hồi hai mươi năm về trước không hề có lỗi, lỗi là do ở lão ca, đừng vì nàng ta đã rời bỏ mình mà lão ca trút hết niềm oán hận vào những người đàn bà khác. Trên cõi đời này nếu không có đàn bà thì đâu trở thành xã hội loài người.

Bao Yếu Hoa cười khẩy:

- Thôi chúng ta đừng bàn về vấn đề ấy nữa. Người đàn bà kia, hừ mẹ kiếp rõ là không chút lương tâm, nếu mà còn chút lương tâm thì đâu có lén lút bỏ đi, nếu lão tử mà gặp lại y thị không lột da ả tiện nhân ấy thì lão tử chẳng phải do cha mẹ sinh thành.

Hạng Chân mỉm cười:

- Ai bảo lão ca đã vụng trộm với những người đàn bà khác? Đó là không chung thủy!

Bao Yếu Hoa ré lên:

- Không chung thủy ư? Mẹ kiếp đó chỉ là vui đầu trút đó, người đàn ông nào mà chẳng có ít nhiều những việc trăng hoa bên ngoài, vậy cũng đáng để khóc la khóc lóc, rồi cuối cùng đã âm thầm bỏ đi ư? Không nhắc đến thì thôi, hể nhắc đến là lão Bao thật muốn phanh thây xé thịt ả tiện nhân đó...

Hạng Chân lúc đầu không nói gì nữa, chàng cất bước đi về phía chỗ nằm của Quân Tâm Di. Bao Yếu Hoa đưa mắt nhìn theo bóng dáng chàng, trên mặt bỗng hiện vẻ ngẩn ngơ và trống vắng, như vừa đánh mất cái gì đó.

Bỗng Bao Yếu Hoa cất tiếng gọi Hạng Chân, định nói gì đó, song do dự một lúc rồi gượng lái sang chuyện khác rồi nói:

- Lão đệ, cảnh tượng nơi đây như thế này, lão đệ còn chưa cho biết sự việc gì đã xảy ra?

Hạng Chân ngoảnh lại cười kỳ lạ:

- Lão ca còn nhớ lại vụ Thân lão tử trên Tiểu Ma Lân không?

Bao Yếu Hoa gật đầu, Hạng Chân nói tiếp:

- Chính hán đã tìm đến đây tới qua!

Bao Yếu Hoa quét mắt nhìn quanh lăm bắm:

- Thế rồi đã để lại bọn này không bao giờ quay trở về được nữa..

Bên kia cây bạch dương, Hạng Chân ngồi xồm xuống, lặng nhìn gương mặt băng kín vải trắng chỉ còn lại đôi mắt của Quân Tâm Di, đôi mắt ấy đang nhắm nghiền, làn mi rậm dài hết như hai bức rèm kín, đẹp tuyệt.

Quân Tâm Di khẽ cựa mình, Hạng Chân vội cúi xuống thấp giọng gọi:

- Di tỷ... Di tỷ...

Quân Tâm Di chậm chậm mở mắt ra, ánh mắt lơ đãng còn đọng lại vẻ kinh hoàng tối qua. Nàng thần thờ nhìn Hạng Chân, một hồi lâu hai giọt lệ long lanh trào ra nơi khóe mắt.

Hạng Chân cố gắng nặn ra một nụ cười giọng dịu dàng nói:

- Di tỷ đã khỏe phần nào rồi chứ? Mọi sự đã qua rồi!

Quân Tâm Di nhắm mắt rồi lại mở ra, ánh mắt ngập vẻ quan hoài và lo âu.

Hạng Chân hiểu ý vội khẽ nói:

- Đệ không sao cả, chỉ bị thương nhẹ thôi!

Ánh mắt Quân Tâm Di liền tức lộ vẻ vui mừng, Hạng Chân sâu sắc cảm nhận được lòng nàng, khích động nói:

- Di tỷ có đói không? Để bảo Chu thẩm đi làm chút thức ăn!

Quân Tâm Di nhẹ lắc đầu, hai giọt lệ lăn xuống trên băng vải.

Hạng Chân trù mền đưa tay lau vào nói:

- Nếu mệt mỏi thì hãy ngủ một giấc, đệ sẽ luôn ở bên Di tỷ. À Bao đại ca đã đến, cách biệt nửa năm mà cũng vẫn như trước, hết như một khiêu hóa tử.

Quân Tâm Di trong mắt phảng phất vẻ cười, nàng chậm chậm nhắm mắt, tựa hồ như muốn giữ lại niềm ấm áp hiện tại.

Tuy là cuối thu nhưng ánh nắng giữa trưa vẫn khá nóng, Hạng Chân lên dùng thủ pháp khiến Quân Tâm Di ngủ ngon giấc hơn, đoạn bỗng nàng đi ra. Lúc này Yến Lập cũng đã hồi tỉnh, đang ngồi trò chuyện với Bao Yếu Hoa.

Trông thấy Hạng Chân, Yến Lập vội định đứng lên, song Bao Yếu Hoa đã đưa tay dè y lại nói:

- Cái tên râu xồm này sao mà lời thôi quá vậy hả? Thương tích đây mình thế này đâu thể để người động đây được, công tử gia đến, tám lòng thành kính của người, y nhận thấy được mà.

Hạng Chân đưa mắt nhìn gương mặt lơ đãng và trắng nhợt của Yến Lập, mỉm cười hỏi:

- Hai người đã biết nhau rồi ư?

Yến Lập vội gật đầu khàn giọng nói:

- Đã được Bao tiên bối không chê, cho biết danh hiệu..

Bao Yếu Hoa khoác tay cười:

- Mẹ kiếp toàn là lũ mọt sách, mở miệng ra là chua lòn.

Hạng Chân tảng lờ như không nghe:

- Bao lão ca, chúng ta hãy đổi nơi khác mà nghỉ, tối nay còn có việc nữa.

Bao Yếu Hoa vừa đứng lên ngạc nhiên hỏi:

- Bộ người của lão đệ bằng thép hay sao, đã thọ thương thế này mà còn việc quái quỷ gì?

Hạng Chân mỉm cười:

- Tối nay đệ phải đi cứu vị hôn thê của Yến lão huynh!

Yến Lập mắt rục lên, song liền lại bền lên nói:

- Không, không cần phải gấp gáp như vậy, thương thế của ân công cũng chẳng phải nhẹ!

Hạng Chân chom chớp mắt:

- Đương nhiên giả như kịp thì Hạng mỗ cũng chẳng cần gấp gáp, nhưng sợ rằng Đôn Tuấn đang lúc tức giận quay về, rất có thể sẽ ra tay sát hại vị hôn thê của Yến huynh.

Yến Lập lặng thinh, y biết việc ấy rất có thể xảy ra, y hết sức hiểu con người Đôn Tuấn. Nếu quả thật Đôn Tuấn ra tay hạ sát vị hôn thê của y thì bao nhiêu công sức đều kể như hoài phí.

Bao Yếu Hoa đưa lưỡi liếm môi nói:

- Giờ đã trưa rồi, chúng ta hãy tìm chốn an thân và ít thức ăn nhét vào bao tử trước đã, ở đây nói mãi cũng chẳng ích gì.

Hạng Chân gạt đầu, quét mắt nhìn quanh, đoạn dẫn trước bước đi.

Bao Yếu Hoa nghiêng vai, đừng trông y gầy yếu là vậy, thân người lực lưỡng của Yến Lập đã bị y vác nhẹ lên vai.

Yến Lập mặt đỏ bừng luống cuống nói:

- Đừng, không cần đâu tiền bối, tại hạ tự đi được.

Bao Yếu Hoa chẳng nói một lời, sai bước theo sau Hạng Chân, vừa ra khỏi rừng, hai người lập tức giờ khinh công phóng đi, tuy mỗi người đều mang theo một người song vẫn phóng nhanh như gió.

Hạng Chân theo một con đường ngoằn ngoèo lên núi về hướng đông, nhưng thấy núi non chập chùng và cao vút tận mây xanh, hai người sóng vai nhau phóng đi, tiếng gió vù vù lướt qua bên tai.

Bỗng Bao Yếu Hoa lớn tiếng nói:

- Tiểu tử người đi đâu thế này? Thương thế trên mình có còn chịu đựng được không hả?

Hạng Chân không chứng bước, cũng lớn tiếng nói:

- Cách đây hai mươi dặm có một nơi trú rất nên thơ, chúng ta đến đó ở tạm vài ngày, thương thế của đệ tuy không nhẹ, nhưng nhờ có linh dược của lão ca, không còn gì đáng ngại nữa.

Bao Yếu Hoa cười ha hả:

- Đó là nơi nào vậy?

Hạng Chân đưa tay lau mồ hôi trên mặt, cười bí ẩn:

- Một nơi rất đẹp, đẹp đến mức không nữ rời đi!

Hai người đã vượt qua một quãng núi cao, giờ đây họ đi theo một đường núi gập ghềnh đến gần một khu rừng rậm.

Bao Yếu Hoa nhỏ toẹt một bãi nước bọt lâu bầu:

- Mẹ kiếp hơn nửa năm không gặp người, gặp rồi là cứ theo người đi lòng vòng, hỏi cũng chẳng ra được cái quái quỷ gì, nơi đây là chốn sơn cùng thủy

ác, có chôn nên thơ xinh đẹp cái mốc xỉ..

Hạng Chân nhếch môi cười, lặng thinh đi vào rừng, trước mắt liền tức tối om, ánh nắng bị cành lá cắt nát ra từng mảnh nhỏ, ném xuống mặt đất, bốn bề tĩnh lặng, ngoài tiếng cành lá khua xào xạc.

Hạng Chân chậm bước, giẫm trên lá khô lào rào. Bao Yếu Hoa ánh mắt quan tâm nhìn chàng trầm giọng hỏi:

- Lão đệ không được khỏe phải không?

Hạng Chân lại đưa tay lau mồ hôi thờ hất ra một hơi dài nói:

- Vết thương đau nhức quá!

Bao Yếu Hoa vội nói:

- Nghỉ một lát nhé!

Hạng Chân lắc đầu mỉm cười:

- Thôi đến nơi rồi hãy nghỉ, không còn bao xa nữa.

Hiểu rõ Hạng Chân tính rất ương ngạnh, Bao Yếu Hoa không nói gì nữa, hai người lại phóng nhanh ra khỏi rừng. Ô! Trước mắt hiện ra một khung cảnh thật là kỳ diệu.

Một ngọn núi như thể từ trên trời rơi ngay trước mặt, ngọn núi hết sức hùng vĩ, cao ngất tận trời mây, giữa chừng núi có mười hai ngọn thác trắng xóa, trên nữa là sương mây mịt mù, trên mỏm đá xanh tím, nằm ngay trên thác nước, cảnh sắc quả hết sức ngoạn mục.

Bao Yếu Hoa bắt gặp buột miệng khen:

- Nơi đây đẹp thật, lão đệ tìm được thật là quý hóa!

Hạng Chân ngược lên nhìn, thần sắc hết sức thanh thản, giọng trầm thấp nói:

- Rất nên thơ phải không?

Bao Yếu Hoa bật cười:

- Ở đây thì tốt thật, nhưng yên tĩnh quá!

Hạng Chân lặng thinh, phóng đi về phía chân núi.

Bao Yếu Hoa theo sau lớn tiếng hỏi:

- Lão đệ lên theo lối nào đây hả?

Hạng Chân ngoảnh lại ngoắt tay, rẽ vào một nơi đất trũng, dưới ấy có một con đường nhỏ bằng đá trắng tường đầu do nhân tạo, nhưng thật ra là thiên nhiên vốn có, con đường uốn khúc đi lên, hết như một con rắn cuộn quanh ngọn núi.

Con đường này là do những tảng đá trắng xếp chồng xếp nếp lên nhau, hết sức dễ đi, Bao Yếu Hoa lấy làm lạ hỏi:

- Lão đệ đã thỉnh được Lục đỉnh cự thần mở ra con đường này ư?

Hạng Chân thờ ra một hơi:

- Không, thần Lục đỉnh biết trước Hạng mỗ sẽ chọn nơi đây cư trú nên khi dựng nên ngọn núi này hồi ngàn năm trước đã tạo ra đây.

Bao Yếu Hoa cười thích thú, thanh thoi đưa mắt ngắm nhìn cảnh sắc hai bên đường, sương trắng giăng phủ rừng xanh, vài dòng suối trong như sợi chỉ trắng uốn khúc từ trên đỉnh núi thông xuống, không sai nơi đây quả là một chốn an nhàn thoát tục.

Đi quanh mấy vòng to, băng qua một sơn cốc hẹp, Hạng Chân rẽ sang phải, dừng lại trước một hàng cỏ từng, ngoảnh lại nói:

- Sơn cốc vừa qua khi nãy đệ đặt tên là Tư quy (nhớ về) cốc, lão ca thấy sao?

Bao Yếu Hoa trở mắt:

- Tư quy cốc? Hàm chứa ý nghĩa gì?

Hạng Chân mỉm cười:

- Ở tại nơi đây sẽ không còn nghĩ đến trần thế nữa, con người dù thế nào rồi cũng phải sống chung với con người chứ!

Bao Yếu Hoa gật đầu cùng Hạng Chân đi qua hàng cổ tùng. Ở trước mắt là một bãi cúc hoang màu sắc sỡ, thanh thoát nhoèn cườì trước gió, tuy thiếu bàn tay con người chăm bón, song vẫn hết sức duyên dáng xinh tươi.

Bên này bãi cúc hoang có một hồ đá nhỏ nằm sát vách núi, khe vách có dòng nước chảy ra, cái hồ này cũng toàn là đá trắng, nước trong đến mức trông thấy là muốn được uống ngay.

Cạnh hồ nước có một tảng đá to và thẳng như vách tường, một ngôi nhà nhỏ toàn làm bằng gỗ tùng được dựng dựa vào vách đá ấy, bao quanh ngôi nhà là một dải lan can màu đỏ tươi rất nhã trí.

Bên kia tảng đá to chính là mỏm đá xanh um nhô ra trên núi đã trông thấy khi nãy, đứng đâu có thể trông thấy trên mỏm đá có một cây phong to lớn, lá phong đỏ rực như lửa.

Đứng trên ấy có thể trông thấy chập chùng núi non xa gần, có thể đưa tay sờ vào mây hệt như ở trên trời, trong cung Quảng Hàn, mặc dù khí hậu lạnh một chút.

Bao Yếu Hoa theo thói quen lại đưa lưỡi liếm môi khen:

- Đúng là chốn thiên đường trên trần gian!

Hạng Chân đắm mắt nhìn về phía trời xa, giọng hàm xúc nói:

- Đệ đã ở đây một mình những năm năm, đương nhiên là đệ muốn nói là vẫn thường đến đây chứ không phải ở suốt. Tại đây mặt trời với núi non hài hòa bên nhau, khiến con người cũng chứa chan bao niềm mơ ước, trong sự yên tĩnh có thể khiến người linh hội được rất nhiều điều, mà trên trần thế không thể nào hiểu thấu.

Bao lão ca thấy có đúng không?

Bao Yếu Hoa cười hề hề:

- Thôi đi công tử, Bao mỗ đâu có nhiều tình thơ họa ý như công tử, hiện chỉ cảm thấy bụng đói cồn cào, hãy tìm chút gì đó mà ăn thì mới là điều đúng đắn.

Trên vai Bao Yếu Hoa, Yên Lập thờ hồn hể rụt rè nói:

- Bạo.. Bao lão tiền bối, tại hạ.... tại hạ xuống được chưa?

Bao Yếu Hoa liền thận trọng đặt Yên Lập xuống đất đoạn hỏi:

- Vết thương đau lắm hả?

Yên Lập đỏ bừng mặt, song lắc đầu cười nói:

- Không, không hề gì!

Bao Yếu Hoa lờm cho Yên Lập một cái, quay sang toan nói chuyện với Hạng Chân, song dáng vẻ của Hạng Chân đã khiến y lập tức nuốt vào bụng những lời định nói.

Hạng Chân đang mặt đầy vẻ trầm ngâm, ánh mắt lạnh lẽo và kỳ lạ chăm chăm nhìn về phía ngôi nhà gỗ trước mặt, môi mím chặt như mãi mãi không hé lên được.

Bao Yếu Hoa thắc mắc khẽ hỏi:

- Thế nào? Có gì không ổn chăng?

Hạng Chân ánh mắt bất động, giọng thấp trầm nói:

- Trong nhà có người!

Bao Yếu Hoa giật mình:

- Sao lão đệ biết?

Hạng Chân lùi sau một bước, lạnh lùng nói:

- Lốp rêu xanh trên bậc đá trước nhà có vết giẫm đạp, tay cửa cũng đã trễ thẳng xuống và lan can bên ngoài lẽ ra không có vết trầy.

Bao Yếu Hoa gật gù giọng sắc lạnh nói:

- Vậy thì hãy lôi kẻ ấy ra ném xuống vực thẳm!

Hạng Chân thoáng trầm ngâm:

- Có lẽ không chỉ có một người!

Bao Yếu Hoa cười hóm hỉnh, đi qua hồ nước, sải bước đến trước nhà, đứng lại lớn tiếng nói:

- Người trong nhà hãy rút ra đây mau cho Bao lão gia, hắc hắc, hôm nay chúng ta phải chơi nhau một trận mới được!

Cánh cửa gỗ vẫn im lìm khép kín, chớ không hề có chút phản ứng. Bao Yếu Hoa tiến thêm một bước, tròng mắt hét vang:

- Mẹ kiếp có chịu ra đây không hả? Đừng có giả điếc!

Hạng Chân khề khàng đặt Quân Tâm Di xuống trên một bãi cỏ vàng úa, hai tay uể oải buông thõng trước bụng, song ánh mắt vẫn không rời khỏi ngôi nhà gỗ.

Bao Yếu Hoa chòng chọc nhìn vào ngôi nhà một hồi, đoạn ngoảnh lại nháy mắt và vỗ vỗ vào bên lưng ra hiệu với Hạng Chân.

Hạng Chân thoáng lưỡng lự, đoạn cười ảo não gật đầu, tay phải thò vào trong chiếc áo vàng thùng rách tả tơi.

Theo động tác của chàng Bao Yếu Hoa cảm thấy khoái trá hết sức, cười thật tươi, sải bước đi đến gần ngôi nhà, lớn tiếng nói:

- Đến rồi đây, đại ca không chịu ra thì Bao mỗ đích thân vào thỉnh.

Bao Yếu Hoa chậm chậm bước lên bậc đá. Bất thần nhanh như chớp lao về phía cánh cửa, song ngay khi y sắp chạm vào cánh cửa, bỗng cánh cửa vụt mở, một thanh thép tròn to cỡ ngón tay cái lấp loáng từ trong nhà phóng ra, đâm thẳng vào giữa trán Bao Yếu Hoa, thời gian và bộ vị cực kỳ chuẩn xác.

Bao Yếu Hoa bật lên một tiếng quái dị, vội ngửa người thoái lui. Ngay khi ấy, không hề nghe tiếng gió, “Choang” một tiếng chát chúa, thanh thép tròn đã bị một vật đánh bật lên, va vào ngưỡng cửa.

Trong khoảnh khắc ấy Bao Yếu Hoa đã lộn người phóng ra ngoài xa bảy thước, đưa mắt nhìn, chỉ thấy Hạng Chân đưa tay đón lấy một thanh đao sắc bén hình bán nguyệt dài chừng một thước, thân đao sáng chói dưới ánh mặt trời.

Không sai, vật đã đánh bật thanh thép tròn vừa rồi chính là ngọn đao hình bán nguyệt trên tay Hạng Chân. Ngọn đao không cán này mỏng như giấy và sắc bén vô cùng, được rèn bằng hỗn hợp vàng với thép ròng, hết sức lợi hại, Hạng Chân tổng cộng có mười hai ngọn, với tên gọi là Đại Long Giác.

Với món vũ khí Đại Long Giác này, Hạng Chân đã nhuộm máu biết bao cao thủ võ lâm, đoạt lấy biết bao tính mạng của bọn gian ác trên chốn giang hồ. Song chàng rất không muốn sử dụng một cách khinh suất. Bởi khi xuất thủ, lưỡi sắc của Đại Long Giác tưởng chừng như hợp nhất với thần trí chàng, giết người như rạ.

Nhẹ nhàng cầm Đại Long Giác trong tay, trên bề mặt ánh vàng lóng lánh có khắc hình một con rồng rất tinh xảo nằm dọc theo lưỡi đao, hết sức sinh động và gây cảm giác ghê rợn.

Hạng Chân đưa mắt nhìn vào trong nhà, giọng bình thản nói:

- Bằng hữu trong nhà hãy mau ra đây đi!

Bao Yếu Hoa đưa tay quẹt mồ hôi trán, tức tối gầm vang:

- Mẹ kiếp hôm nay lão tử mà không lột da người thì kẻ như người tốt số nhất đời.

Trong nhà tiếng sột soạt vang lên, Hạng Chân vẫn hết sức trầm tĩnh, Bao Yếu Hoa đưa tay ra sau rút lấy đôi ván gỗ, hậm hực tiến tới.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Quái khách lưu lạc giả như thật

Một bóng người uể oải xuất hiện nơi cửa. Đó là một lão nhân trông hết sức tiêu tụy, với bộ quần áo vải xám vá vúi nhiều chỗ, mặt vàng như nghệ và đầy

nếp nhăn, mái tóc hoa râm rối bời như đang bệnh hoạn, uể oải đứng tựa vào ngạch cửa, đôi mày rậm đen cũng run run không ngớt.

Bao Yếu Hoa chứng bước, mắt chòng chọc nhìn lão nhân ấy một hồi đoạn nói:

- Này lão tiểu tử, vừa rồi chính lão đã ám toán Bao lão gia này phải không?

Lão nhân mắt đờ đẫn nhìn Bao Yếu Hoa hồi lâu mới với giọng khàn khàn nói:

- Lão phu là Uông Tiều Phong, vì trốn lánh kẻ thù lặn lội đến đây, quá mệt mỏi nên đành mượn tạm quý xá tá túc, có điều mạo phạm xin các hạ thứ cho.

Bao Yếu Hoa nghe lời lẽ đối phương hòa nhã dễ nghe, con giận bất giác cũng nguôi đi phần nào, song vẫn hằn học nói:

- Hừ nói nghe cũng rất là hữu lý, nhưng có điều là sự mạo phạm của bằng hữu ghê gớm quá, cũng may là gặp Bao mỗ đây, nếu là kẻ khác thì ắt bỏ mạng rồi!

Lão nhân chưa kịp trả lời, sau lưng bỗng lách ra một bóng người mảnh khảnh.

Ồ thì ra còn có một cô gái trắng trẻo khả ái nữa!

Thiếu nữ này có gương mặt bầu bĩnh, đôi mắt long lanh nằm dưới đôi mày liễu thanh thoát, phối hợp với chiếc miệng anh đào nhỏ xinh, vẻ đẹp thật ngọt ngào. Tuổi nàng trông chưa đầy đôi mươi, chiếc váy màu xanh nước biển đã bẩn chút ít, song vẫn rất tao nhã khả ái.

Thiếu nữ có vẻ hoảng sợ ấp úng nói:

- Tráng... tráng sĩ, đó không thể trách gia phụ, mà do tiểu nữ nhất thời chưa thấy rõ.

Bao Yếu Hoa lạnh lùng nhìn thiếu nữ ấy, hồi lâu mới buông hai tiếng cười khan rồi nói:

- Ra là kiệt tác của cô nương! Khá lắm, chẳng ngờ trông cô nương da bọc xương thế này mà cũng có được vài miếng!

Thiếu nữ đỏ gay, định nói gì đó song lại bẽn lèn cúi thấp đầu, đôi tay thon thả xoa vào nhau liên hồi, dáng điệu trông thật tội nghiệp.

Lão nhân thờ dãi thậm thụt nói:

- Cũng bởi hai cha con lão phu lâu nay bị bức hiếp quá mức nên giờ cũng như kinh cung chi điều, tiểu nữ tưởng đâu kẻ thù đuổi theo tới, ra tay không khỏi thiếu mực thước, các hạ người lớn đại lượng, xin chớ để tâm...

Bao Yếu Hoa chẳng tiện nói gì nữa, y ngoảnh lại nhìn Hạng Chân, chỉ thấy chàng nhếch môi cười nhạt, Bao Yếu Hoa lại quay sang hai cha con kia nói:

- Nơi đây hết sức hẻo lánh, nhị vị làm sao tìm được vậy?

Lão nhân khòe môi thoáng co giật, giọng khàn khàn nói:

- Cấp bách quá cứ chạy bừa vào trong rừng sâu núi thẳm, chỉ mong tìm được một nơi ẩn bí và tránh được mưa gió, may thay đã gặp được nơi này, hai cha con lão phu tuyệt đối không có ác ý, xin các hạ minh xét cho!

Bao Yếu Hoa bỗng hỏi:

- Bằng hữu có bệnh trong người ư?

Lão nhân mặt ảo não, giọng thấp trầm đáp:

- Lão phu đã mắc chứng phong thấp từ lâu năm, mấy hôm nay lại thêm kinh hoàng vất vả, mưa mát mấy ngum máu. Ôi tuổi già rồi, sức khỏe yếu kém quá!

Hạng Chân bỗng khẽ cất tiếng nói:

- Bao lão ca, chúng ta cứ để cho vị lão trượng này ở lại đây vài hôm, đằng nào nhà cũng còn một gian nhà trống, có điều là lão ca phải chịu khó một chút thôi.

Bao Yếu Hoa mặt thoáng vẻ nghi hoặc, ngẫm nghĩ chốc lát với giọng rề rà nói:

- Bằng hữu cao danh đại tánh?

Lão nhân thoáng ngần người:

- Khi này đã báo rõ rồi, lão phu là Uông Tiều Phong!

Bao Yếu Hoa thoáng chau mày:

- Ông Tiều Phong! Chưa từng nghe bao giờ! Lão bằng hữu, xin hỏi thêm tôn giá là người ở đâu?

Lão nhân thoáng lưỡng lự:

- Lão phu là giáo sư võ thuật ở Tiểu Hàng Bá vùng Sơn Đông, chỉ dạy vài vị đồ đệ chứ không bước chân trên chốn giang hồ, dĩ nhiên là các hạ không biết rồi!

Bao Yếu Hoa ho khan hai tiếng lại hỏi:

- Vậy kẻ thù của tôn giá là ai?

Ông Tiều Phong mặt lộ vẻ phân vân môi mấp máy nhưng không nói.

Bao Yếu Hoa buông tiếng cười quái dị, giọng hóm hỉnh nói:

- Một con rồng vàng phải không?

Ông Tiều Phong ngơ ngác lúng búng nói:

- Con rồng vàng nào? Xin huynh đài nói ra rõ hơn!

Hạng Chân tiến tới, chàng đã cắt vào Đại Long Giác, hướng về Ông Tiều Phong gật đầu nói:

- Tại hạ là Hạng Chân! Xin lão trượng hãy vào trong nghỉ ngơi!

Ông Tiều Phong mặt đầy vẻ cảm kích, nhìn Hạng Chân ôm quyền thi lễ nói:

- Vị tiểu ca này thật nhân từ, lão phu vô cùng cảm kích, khi nào lão phu bệnh thể thuyền giảm sẽ tức khắc ra đi, không bao giờ để liên lụy đến tiểu ca.

Hạng Chân xua tay:

- Lão trượng bất tất khách sáo, nhị vị cứ ở gian bên phải, có gì cần xin cứ gọi tại hạ bất kỳ lúc nào, chúng ta đều là người trong giới giang hồ, gặp hoạn nạn thì phải tương trợ lẫn nhau thôi.

Ông Tiều Phong chấp tay xá dài hai cái, đoạn dưới sự điều đỡ của thiếu nữ bước vào nhà. Chờ cho họ khuất dạng, Bao Yếu Hoa mới đưa tay quệt miệng, thấp giọng nói:

- Lão đệ lẽ ra không nên ưng thuận mau lẹ như vậy. Theo lão Bao này thấy, lão tiểu tử này có vẻ đáng ngờ lắm, biết đâu có âm mưu gì đó...

Hạng Chân cười nhạt tiếp lời:

- Mong là đừng có việc gì, không thì họ quả là sai lầm!

Đoạn quay người lui ra, hết sức cẩn thận bồng Quân Tâm Di lên, cùng Bao Yếu Hoa và Yên Lập đi vào một gian khách đường thoáng mùi gỗ tùng, vài chiếc ghế dựa có hình thù kỳ dị, trên có lót đệm bông mềm mại. Một chiếc đàn tranh nghiêng nghiêng treo trên vách. Trên chiếc bàn nhỏ trạm trổ tinh xảo có một chiếc lư hương bằng ngọc thạch đang bốc khói nghi ngút, lan tỏa trong không khí mùi trầm hương len vào mũi, bao một nhọc tức khắc tan biến, tâm thần sáng khoái vô cùng.

Hạng Chân ngoảnh lại nhìn Bao Yếu Hoa nói:

- Bao lão ca với Yên huynh hãy ở lại đây tạm nghỉ chốc lát!

Bao Yếu Hoa khịt khịt mũi, thoải mái ngồi xuống khoác tay nói:

- Đi mau, lão Bao biết gian nhà thất này phải do lão Bao hưởng thụ thôi!

Hạng Chân xô cửa đi vào gian sương phòng bên trái, gian phòng này cũng rất trang nhã và thoáng mùi gỗ tùng, trên vách có treo một bức tranh Tuyệt đỉnh quan vân (ngắm mây trên đỉnh núi) của Nhị Bút, hết sức thoát tục, một chiếc giường gỗ lót trên là tấm nệm rất dày đan xây bằng lá tùng, một tấm chăn hai lớp xếp ngay ngắn trên đầu giường, khiến người trông thấy là muốn nằm ngủ một giấc ngay.

Hạng Chân khẽ đặt Quân Tâm Di xuống, nhắm mắt nhìn nàng, đôi mắt kia vẫn yên lành khép kín, một hồi lâu mới lấy chân đắp lên cho nàng rồi rón rén nhón nhón lui ra.

Bao Yếu Hoa ngồi trên ghế dựa, vừa thấy chàng liền ré lên:

- Nay công tử gia, bụng đã đói đến meo mốc cả lên rồi, vậy mà mẹ kiếp công tử vẫn bình chân như vại, bộ định cho bọn này thắng thiên thành thần tiên

hay sao hả?

Hạng Chân đưa ngón tay lên môi xuyết một tiếng, kéo Bao Yếu Hoa đi ra ngoài. Chàng ngược lên nhìn trời, đoạn quay người phóng mắt nhìn những áng mây xa xa nói:

- Bao lão ca, đệ mời lão ca ăn vịt nướng thích ăn con già hay con non nào?

Bao Yếu Hoa nuốt nước miếng đánh ực, đoạn lại lắc đầu về không tin nói:

- Mắc xì, ở đây làm gì có vịt để mà nướng? Đừng có nói dóc, được chén com gạo trắng với cải mặn để nhét vào bao tử cũng chẳng phải là dễ...

Y chưa dứt lời đã có tiếng vỗ cánh hòa lẫn với tiếng kêu cạp cạp văng vẳng từ xa vọng đến, rồi thì trên trời xa có một đàn vịt trời hối hả bay đến.

Bao Yếu Hoa kinh ngạc nói:

- Ủa, quả đúng là có vịt trời, lũ chúng từ nơi xa tít bay đến đây là chi vậy? Ô con nào con nấy to béo quá...

Hạng Chân bình thản nói:

- Hồ nước kia đệ đặt tên là Tĩnh tâm trì, nước hồ rất trong ngọt, trong bãi cúc hoang mọc cạnh hồ, có mọc một loài dị thảo màu xanh đen cỡ ngón tay út, kết trái màu đỏ. Mỗi này lũ vịt trời đều kéo nhau đến uống nước trong hồ và ăn trái đỏ đó.

Tiếng vỗ cánh đã đến gần, tiếng kêu ầm ĩ, đàn vịt trời to béo đông đến hằng trăm con, chia nhau đáp xuống trên thành hồ và trong bãi cúc hoang, chúng chen nhau lỗ nhố thật là náo nhiệt.

Bao Yếu Hoa hớn hờ toét miệng cười vén tay áo lên toan tiến tới bắt, song Hạng Chân đã nắm giữ lại khẽ nói:

- Đừng vội, hãy xem đệ đây!

Đoạn đi đến bên tảng đá to, thò tay vào một chỗ lõm, lấy ra một sợi dây bạc rất dài, loại dây bạc này rất chắc và có sức co giãn, đầu mỗi sợi dây đều có buộc một trái cây màu đỏ tươi to cỡ đầu ngón tay út.

Hạng Chân quay sang Bao Yếu Hoa nheo mắt, vung tay ném mạnh, mấy sợi dây bạc bay thẳng ra như tên bắn, điều lạ lùng là mấy sợi dây ấy không rơi xuống, chỉ rung động trên đầu đàn vịt và phát ra tiếng ong ong. Thế là đã có năm con phóng vọt lên, vurun mỗ tấp lấy trái đỏ.

Hạng Chân miệng mỉm cười cổ tay trĩu xuống, năm con vịt trời liền tức theo chùm dây bạc trong tay chàng bay về, nhẹ nhàng rơi xuống đất, không hề phát ra một tiếng kêu.

Bao Yếu Hoa ngồi xuống xem xét, chỉ thấy năm sợi dây bạc xuyên vào mình vịt trời, khiến chúng chết ngay tức khắc, không kêu lên được tiếng nào làm kinh động đến những con khác.

Hạng Chân nhặt vịt trời lên, bỏ dây bạc vào chỗ cũ, cười nói:

- Bời lẽ đệ chưa bao giờ công nhiên bắt giết lũ vịt trời này nên chúng vẫn tin là đệ rất thân thiện, không bao giờ e ngại về đệ, song lần nào đệ cũng đều giữ lại một hai con làm bữa ăn ngon lành, nếu như đệ cũng tiến tới bắt như lão ca vừa nãy, dù có bắt được vài con thì chúng sẽ không dám đến nữa!

Bao Yếu Hoa咄咄 môi:

- Thôi đi công tử gia, cứ cho là lão đệ đúng đi, bây giờ hãy lo nướng mấy con vịt trời này trước rồi tính!

Hạng Chân cười cười, cùng Bao Yếu Hoa mang vịt trời đi vào nhà.

Bao Yếu Hoa hối hả giúp Hạng Chân bắc lửa nấu nước, làm lông, vừa làm vừa nuốt nước miếng ừng ực.

Yến Lập cũng di động thân người một cách khó khăn đến phụ giúp, ba người lằng xằng một hồi, mùi thịt thơm đã từ thân vịt trên chĩa sắt gác trên bếp lửa lan tỏa.

Bao Yếu Hoa hít mạnh một hơi nói:

- Ô thơm quá, lão Bao có thể ăn một hơi hết hai con.

Yến Lập ngồi cạnh nghịch ngợm chiếc chĩa trong tay, cười giả lả nói:

- Bao tiên bối ăn mạnh quá, tại hạ chỉ sợ nửa con cũng không ăn hết!

Bao Yếu Hoa cười phá lên, đưa tay chỉ Yến Lập:

- Tiểu tử đầu óc người lúc nào cũng chỉ nghĩ đến người đàn bà kia, đâu còn lòng dạ nào mà ăn với uống nữa! Ha ha còn biết dói đã kẻ như người vẫn

chưa đến nổi tê liệt!

Hạng Chân thoa thêm gia vị lên thân vịt đã vàng, cười nói:

- Bao lão ca, hãy chút tích đức cho cái miệng của lão ca có được không?

Bao Yếu Hoa đưa tay xé lấy một cái đùi dầm dĩa mỡ, ngoạm lấy một miếng to ngấu nghiến nhai tằm tấc khen:

- Ôi ngon quá, đã quá, tuyệt!

Bỗng cửa sương phòng bên phải bật mở, thiếu nữ đẹp mê hồn kia rút rè đi ra, bắt giắc chun mũi hít vào một hơi, đưa mắt nhìn Hạng Chân, rồi lại quay sang Bao Yếu Hoa đang ngấu nghiến nhai thịt vịt, môi mấp máy mấy lần, tựa hồ muốn nói điều gì.

Bao Yếu Hoa thấy vậy bèn hỏi:

- Này tiểu cô nương việc gì thế?

Thiếu nữ do dự một hồi mới rút rè nói:

- Gia phụ trong người khó chịu, tiểu nữ định xin các vị ít canh nóng, gia phụ ho dữ quá!

Hạng Chân bèn lấy ấm trà trên bàn trao qua và cười nói:

- Cầm lấy đi mới nấu đấy!

Thiếu nữ bẽn lẽn đưa tay cầm lấy, mắt liếc nhìn Hạng Chân một cái thật nhanh, ánh mắt hết sức kỳ lạ và sâu xa, không chút vẻ rút rè như vừa rồi.

Hạng Chân thoáng ngẩn ngơ, khi chàng bắt gặp ánh mắt ấy thì thiếu nữ đã lên tiếng khẽ cảm tạ quay người bỏ đi.

Bao Yếu Hoa bỗng cất tiếng gọi:

- Này tiểu cô nương!

Thiếu nữ chừng bước quay lại hỏi:

- Tráng sĩ có điều chi dạy bảo nữa?

Bao Yếu Hoa đưa chiếc đùi vịt trong tay cho nàng nói:

- Tiểu cô nương tên là gì vậy?

Thiếu nữ thoáng ngẩn ngơ cúi thấp đầu đáp lý nhí:

- Tiểu nữ là Uông Lăng!

Bao Yếu Hoa đưa chiếc đùi vịt lên miệng mút chùn chụt gật gù nói:

- Ừm, cái tên nghe cũng hay hay!

Bỗng tiếng ho dữ dội từ trong sương phòng phải vọng ra, thiếu nữ Uông Lăng vội vã cầm ấm trà gật đầu chào mọi người rồi đi vào.

Yến Lập đưa mắt trông theo bóng sau lưng nàng thấp giọng nói:

- Cô nương này khá lắm, rất hiếu thảo và đôn hậu!

Bao Yếu Hoa cười khẩy tiếp lời:

- Sắc đẹp cũng rất là ngọt ngào!

Hạng Chân để vịt đã nướng chín lên một chiếc khay bên cạnh, rồi lại xâu vào hai con lẳng lẳng thoa gia vị lên.

Bao Yếu Hoa lại cắn một miếng thịt vịt nói:

- Công tử gia sao không phát biểu một chút ý kiến nào thế? Đối với phụ nữ lão đệ sành điệu lắm cơ mà!

Hạng Chân cười nhạt:

- Đệ đã nghĩ, óc nhận xét của tiểu đệ chẳng rõ có đủ sâu sắc hay không bất luận về con người hay sự việc!

Bao Yếu Hoa cũng như có điều suy tư, trầm lặng không nói gì nữa. Thế là trong sự im lặng, mùi thơm của vịt nướng lại tỏa ra, lát sau năm con vịt đã nướng chín vàng thơm và béo ngậy, nhìn qua cũng biết là rất ngon rồi.

Yên Lập và Bao Yếu Hoa chia nhau mỗi người một con. Hạng Chân lấy chiếc khay khác đựng một con mang đến sương phòng phải. Chàng lịch sự đưa tay khẽ gõ cửa. Lát sau cánh cửa kéo mở, gương mặt xinh xắn ngọt ngào của Uông Lăng hiện ra, thoáng vẻ ngại ngùng.

Hạng Chân cười khẽ nói:

- Con vịt nướng này xin biểu cô nương cùng lệnh tôn dùng tạm!

Uông Lăng ngăn người đoan liên thẹn thùng nói:

- Vậy.. vậy thì ngại quá. Thật làm phiền tráng sĩ.

Hạng Chân đưa khay tới, mắt không hề chớp nói:

- Bình thủy tương phùng cũng là hữu duyên, cô nương bắt tất khách sao!

Đoạn quay người bỏ đi, Uông Lăng bỗng thấp giọng gọi:

- Tráng sĩ, hãy khoan!

Hạng Chân chững bước, quay nghiêng người nói:

- Chẳng hay cô nương có điều chi dặn bảo?

Uông Lăng thoáng đỏ mặt, giọng nhẹ như gió thoảng:

- Còn chưa.. còn chưa thỉnh giáo tráng sĩ cao tước đại danh!

Hạng Chân đưa tay xoa má cười:

- Hạng Chân. Hạng là Hạng Vũ, Chân là chân thành!

- À...

Uông Lăng kéo dài giọng, lại lập tức nhoen cười nói:

- Hạng hiệp sĩ!

Hạng Chân phất nhẹ tay áo:

- Không dám, tại hạ chỉ là hạng dân dã lỗ mãng, một kẻ lang bạt trên chốn giang hồ mà thôi!

Chàng quay người trở về ghé ngồi. Bao Yếu Hoa đã ăn gần hết một con vịt nướng. Bên ngoài, mặt trời cũng đã chech bóng, sắp đến hoàng hôn rồi.

Hạng Chân vội vã ăn xong, vào trong thay chiếc áo dài màu vàng khác trở ra.

Yên Lập đưa mắt nhìn chàng, thấp giọng nói:

- Ân công đi ngay bây giờ ư?

Hạng Chân gật đầu:

- Vâng, tổng đàn của Song Nghĩa Bang ở trên Nhị Lang Sơn phải không?

Yên Lập gật đầu:

- Vâng, Nhị Lang Sơn tuy không hùng vĩ nhưng hết sức hiểm trở và sự canh phòng của Song Nghĩa Bang cũng rất là nghiêm ngặt, tổng đàn là một ngôi nhà to xây bằng đá trắng.

Bao Yếu Hoa bỗng xen lời nói:

- Công tử gia chớ có cậy tài, nếu lão đệ thực sự muốn đi cứu người đàn bà kia, thôi cũng được để Bao mỗ đi thay cho!

Hạng Chân mỉm cười:

- Xin đa tạ, Quân tử tử ở đây phiên lão ca hãy trông nom hộ, đệ sẽ về đến trước nửa đêm.

Yến Lập về ấy náy nói:

- Thương thế của ân công hãy chưa hết, tại hạ.... thật hết sức ấy náy.

Hạng Chân khoác tay:

- Không hề chi, chút thương thế đó Hạng mỗ hãy còn chịu đựng được, Yến huynh cứ yên tâm ở đây mà dưỡng thương.

Bao Yếu Hoa đứng lên ngẩng cao đầu nói:

- Hạng lão đệ, thương thế của lão đệ cũng chẳng phải nhẹ, tối nay lại phải xông xáo vào chốn nguy hiểm, lỡ có bề gì thì biết làm sao? Để lão ca đi với!

Hạng Chân nghiêm giọng:

- Thịnh tình của Bao lão ca, đệ xin tâm lĩnh. Hai ta không thể rời khỏi đây hết, nhất định phải có một người ở lại bảo vệ. Lão ca tin nơi đệ và cũng rất hiểu đệ. Hoàng Long này đã hứa là phải làm tròn. Và lại đệ đâu phải là người dễ dàng gục ngã.

Bao Yếu Hoa thoáng buồn hẳn học nói:

- Chẳng phải Bao mỗ muốn theo là vương bận đâu, nếu như lão đệ mạnh khỏe thì Bao mỗ không bao giờ xen vào, nhưng hiện tại cái ngữ của lão đệ thiếu điều gió thổi cũng bay thế này, làm sao Bao mỗ yên tâm cho được chứ?

Hạng Chân kiên quyết lắc đầu:

- Dứt khoát Bao lão ca không thể đi cùng đệ được, Quân tử tử phải cần lão ca trông nom.

Bao Yếu Hoa giậm chân tức giận:

- Thôi được, mẹ kiếp Bao mỗ không đi.

Đoạn ngồi phịch xuống ghế. Ngay khi ấy, cánh cửa sương phòng phải lại mở ra, Ưông Lăng tay cầm chiếc khay khi nãy đi ra. Nàng thấy Bao Yếu Hoa mặt mày bí xị, lại đưa mắt nhìn Yến Lập đầy vẻ ngưng ngững, nàng thoáng ngơ ngẩn chom chớp mắt, đưa chiếc khay vào tay Hạng Chân và lúng búng nói:

- Xin đa tạ Hạng đại hiệp!

Hạng Chân ơ hồ đón lấy chiếc khay, tiện tay đặt lên bàn, nhìn Ưông Lăng gật gật đầu, lại quay sang Bao Yếu Hoa ôm quyền nói:

- Bao lão ca, đệ đi đây, lát nữa sẽ gặp lại.

Đoạn quay người bỏ đi, vừa ra đến cửa, bỗng Bao Yếu Hoa lướt tới cản trước mặt, sâu lắng nhìn chàng hồi lâu thấp giọng nói:

- Đừng buồn Bao mỗ, Hạng lão đệ!

Hạng Chân hé môi cười:

- Đương nhiên!

Bao Yếu Hoa giọng quan thiết:

- Còn nữa, hãy lưu ý thương thế của mình!

Hạng Chân đáp lại bằng ánh mắt chân thành, đoạn tung mình lướt đi nhanh như cắt, thoáng chốc đã mất dạng.

Yến Lập thơ thẩn nhìn ra ngoài cửa lâm bẫm:

- Cầu trời phù hộ cho ân công!

Ưông Lăng cũng ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa, ánh mắt thoáng vẻ băng khuâng u oán.

Bao Yếu Hoa thở ra một hơi dài, ném cho Ưông Lăng một cái nhìn ơ hồ, lơ đãng nói:

- Bệnh của lão tử có giảm bớt phần nào không? Cô bé!

Ưông Lăng đỏ mặt cúi đầu đáp:

- Thừa, đã khỏe rồi, nhưng cũng còn yếu lắm!

Bao Yếu Hoa cười khây, ngồi xuống ghế nói:

- Vùng Tiểu Hùng Bá ở Sơn Đông có một chiếc cầu treo cầu kết bằng dây thép, hiện nay có còn bắc qua sông Hồn Thủy đó nữa không vậy?

Uông Lăng ngờ người song lập tức cười nói:

- Vâng, chiếc cầu ấy vẫn còn, nhưng có điều cũ kỹ lắm rồi!

Bao Yếu Hoa lạnh lùng nhìn Uông Lăng, ánh mắt ngập về u ám nói:

- Tầng đá ngàn năm bên bờ sông Hồn Thủy vẫn không hề hấn gì chứ?

Uông Lăng trở mặt:

- Sao bỗng dưng trắng sãi lại hỏi về những điều ấy?

Bao Yếu Hoa cười cười dịu mặt nói:

- Lão tử của cô bé bảo là đến từ Tiểu Hùng Bá, vùng đó Bao mỗ có đến một lần, nên nhân tiện nhắc đến thôi, có lẽ cô bé đã không mấy chú ý đến những điều ấy phải không?

Uông Lăng cảnh giác chớp chớp mắt giọng éo là nói:

- Cũng chẳng phải là không chú ý, chỉ bởi trắng sãi hỏi quá đột ngột nên khiến tiểu nữ nhất thời chưa hiểu ra, tiểu nữ sinh trưởng tại Tiểu Hùng Bá, làm sao mà không biết những điều ấy được?

Bao Yếu Hoa lại cười cười nói:

- Cô bé hãy đi nghỉ đi, muốn gì cứ việc gọi bọn ta, đừng khách sáo!

Uông Lăng lén liếc mắt thật nhanh về phía ấm trà trên bàn, khó thể phát giác được, đoạn lẳng lặng đi trở vào phòng.

Yến Lập vô cùng thắc mắc, chờ cho Uông Lăng khép cửa liền vội hỏi:

- Bao tiên bối vừa rồi..

Bao Yếu Hoa nháy mắt ngăn lại, cười hồ hồ nói:

- Vừa rồi Bao mỗ chỉ là đùa cô bé ấy, đùa thôi, cô bé ấy xinh đấy nhỉ?

Yến Lập lặng thinh, y đã cảm thấy có điều gì không ổn, song chẳng qua chưa hiểu được rõ ràng. Bao Yếu Hoa chỉ tay về phía cửa sương phòng phải, ra ý bảo y lưu tâm.

Trong phòng trở về với sự im lặng. Yến Lập hồi hộp chú mắt nhìn về phía cửa phòng khép kín, còn Bao Yếu Hoa thì nhắm mắt vờ ngủ, song ánh mắt vẫn xuyên qua rèm mi theo dõi động tĩnh.

Có thể xảy ra việc bất thường chăng? Trước mắt tuy chưa nhận thấy hiện tượng gì khả nghi, song bầu không khí vì sao lại có vẻ ngột ngạt thế này?

Ánh sáng trong phòng âm u, bên ngoài màn đêm đã buông rũ, không khí càng thêm giá lạnh.

Bên ngoài gió núi lồng lộng, không trăng không sao, mà đêm tối mịt.

Bỗng cánh cửa sương phòng phải lại im lìm chậm chậm mở ra, lại là cô bé Uông Lăng, nàng bung trên tay chiếc khay khi nãy Hạng Chân đã đưa cho, trên khay hãy còn hơn nửa con vịt nướng béo ngậy.

Yến Lập nuốt nước miếng đánh ực, giọng khàn nói:

- Uôm, cô nương có việc gì ư?

Uông Lăng gạt nài mình, nàng đưa tay ôm ngực rụt rè nói:

- Ô, tiểu nữ tưởng là nhị vị trắng sãi đã nghỉ ngơi rồi, ngoài này yên ắng quá, hẳn là tiểu nữ đã làm mất giấc ngủ của nhị vị, thật ngại quá!

Yến Lập khó nhọc đứng lên:

- Không hề gì, cô nương hãy đưa chiếc khay cho tại hạ được rồi!

Uông Lăng liếc mắt nhìn Bao Yếu Hoa đang nhắm nghiền mắt thấp giọng hỏi:

- Vị tráng sĩ này đã ngủ rồi ư?

Yến Lập đón lấy khay, cũng hạ giọng thật thấp nói:

- Vâng, Bao tiên bối đã vất vả suốt cả ngày vừa mới ngủ xong.

Uông Lăng đưa mắt nhìn vải băng trên mình Yến Lập hỏi:

- Tráng sĩ đã thọ thương ư?

Yến Lập buông hai tiếng cười khan, ồm ồm nói:

- Không hề gì, chỉ thương ngoài da thôi!

Uông Lăng lại đảo mắt nhìn quanh như cố ý tìm lý do để ở lại. Yến Lập thì vụng ăn nói, nhất thời không nghĩ ra được gì để nói. Thế là hai người cứ yên lặng suốt, bầu không khí hết sức ngưng ngập.

Bỗng Bao Yếu Hoa vươn vai, mở bừng mắt nói:

- Cô bé việc gì đó?

Uông Lăng thoáng vẻ phòng bị rất khó phát giác nhìn Bao Yếu Hoa gượng cười nói:

- Đâu có gì, tiểu nữ chỉ ra trà khay thôi.

Bao Yếu Hoa há miệng vừa định nói gì đó, bỗng Uông Lăng lão đảo chúi người tới, Bao Yếu Hoa vội đưa tay ra đỡ, song bỗng lại rút về. Uông Lăng hai tay vươn ra, như định chụp lấy một vật gì để gượng người lại, loạng choạng hai bước mới đứng vững lại được.

Bao Yếu Hoa mặt đầy vẻ nghi hoặc như răng cười:

- Làm sao vậy, cô bé?

Uông Lăng hai tay ôm lấy màng tang uể oải nói:

- Tiểu nữ hơi nhức đầu.. có lẽ vì mấy hôm nay quá vất vả... mắt như tối sầm lại..

Bao Yếu Hoa nhếch môi:

- Vậy hãy mau vào nghỉ đi, đừng có đi lung tung thế này, kéo hai cha con nằm xuống cả thì khôn!

Như hiểu hàm ý trong câu nói của Bao Yếu Hoa, Uông Lăng mặt căng ra một lúc rồi lại thư giãn, yếu điệu bước đi vào sương phòng, người thoáng chao đảo như không được khỏe.

Bao Yếu Hoa bỗng hít hít mũi, đoạn lại chau mày lúc lắc đầu, ngơ ngẩn nhìn quanh lăm bẫm:

- Làm sao thế này, mẹ kiếp dường như có điều gì đó không ổn, lòng cứ buồn bực làm sao ấy!

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Đơn thân độc mã đại náo song nghĩa bang

Nhị lang sơn cách chỗ Hạng Chân ra đi hơn năm mươi dặm đường.

Hạng Chân đã băng bó vết thương kỹ lưỡng, chàng phóng đi như bay, nhưng đôi mày kiếm chau chặt.

Hai ngọn đồi đầy những khối đá lôm chôm đã hiện ra trong tầm mắt, hai ngọn đồi ấy bị cắt ngang bởi một dãy núi không cao lắm, hệt như gánh lấy hai ngọn đồi, thảo nào đã có tên là Nhị lang sơn, hệt như Nhị lang thần gánh núi mà đi.

Hạng Chân dựa người vào một tảng đá, hôn hển thở một hồi, vết thương trên mình lại đau nhức khôn tả, chàng biết lẽ ra mình không nên lao lực nữa,

nhưng nếu không vậy thì lại sợ lỡ việc, vốn dĩ giúp người là phải giúp cho chót mà.

Phía trước đã là tổng đà của Song nghĩa bang, tốt hơn hết là đừng khiến chàng phải vấy máu. Chàng như một làn khói lướt đến chân Nhị lang sơn, trước mặt là một con đường đá xanh dẫn lên núi, song chẳng ai đại gì theo con đường đó mà đi cả.

Hạng Chân đảo mắt nhìn quanh, rồi thì phi thân vào trong khe đá bên đường, thận trọng từng bước đi lên, lát sau chàng đã an toàn vượt qua sáu chốt mai phục.

Cẩn thận phóng qua một sợi dây mảnh như tơ, trên dây có treo những chiếc chuông đồng báo động, vượt qua ba giàn phóng đá vôi, vách trại rào bằng gỗ lại hiện ra trước mắt!

Mười sáu đại hán áo xám canh phòng trước cổng trại, một lá cờ nền xám thêu hai chữ Nghĩa màu trắng song song rất to, phấp phật tung bay theo gió. Trên hàng rào những thấy bóng người thấp thoáng, ánh đao sáng ngời, quả là canh phòng hết sức nghiêm ngặt.

Hạng Chân nhắm một nơi tối mà hai ngọn đèn treo cao trước cổng không soi đến được, như một bóng u linh lướt tới chân hàng rào, thụp xuống, hai tay dùng sức nhổ những thanh cây to cỡ bắp đùi được kết chặt bằng sợi dây thép và đinh sắt. Lát sau chàng đã nhổ ra được một lỗ hồng to cỡ một thước, tiếng giây thép đứt khê đến mức không sao nghe thấy được, chỉ có điều hàng rào nửa phần trên lỗ hồng thoáng nghiêng đi chút ít mà thôi.

Hạng Chân nhanh chóng chui qua, trước mắt là mấy mươi ngôi lầu to nhỏ bất nhất, có ngôi dựng bằng gỗ, có ngôi dựng bằng đá. Xa xa có một ngôi nhà trắng sừng sững đứng trên một gò đất cao, rất to lớn hùng vĩ.

Hạng Chân phóng qua lách lại một hồi, bỗng thấy một gã đại hán áo xám vội vã đi về phía mình, chàng ần nấp trong bóng tối dưới một mái hiên nhà, chờ gã đại hán kia đi ngang qua, bắt thần vung chỉ điểm vào huyết đạo gã.

Gã đại hán không hé lên được một tiếng đã bị Hạng Chân kéo vào bóng tối, mặt gã ngập đầy vẻ kinh khiếp. Hạng Chân vỗ vào sau lưng giải huyết cho gã, giọng thấp trầm hỏi:

- Bằng hữu nếu muốn sống thì đừng kêu la, bằng không sẽ vĩnh viễn không còn trông thấy ánh mặt trời nữa!

Gã đại hán vội gật đầu, Hạng Chân lạnh lùng hỏi:

- Vị hôn thê của Yến Lập hiện giờ ở đâu?

Gã đại hán ngo ngác:

- Vị hôn thê của ai?

- Yến Lập, một người râu xồm!

- À, Yến Lập đã phản bội. À tình nhân của hắn đang bị giam cầm trong đại lao, đó là ngôi nhà bằng đá mài ở phía trước không xa.

Hạng Chân đưa mắt nhìn về phía trước, quả nhiên có một ngôi nhà bằng đá mài nằm lơ lửng trên một bãi đất trống, trông hết sức u ám!

Gã đại hán nuốt một ngụm nước miếng, lại nói:

- Canh hai đêm nay ả ta sẽ bị xử tử, có lẽ là dùng hỏa thiêu!

Hạng Chân ngạc nhiên nhìn đối phương, bởi chàng đâu có hỏi về điều đó, vậy mà gã lại tự động nói ra.

Gã đại hán hiểu ý chàng cười cay đắng nói:

- Chẳng giấu gì hảo hán, việc của Yến Lập tất cả mọi người trong bang đều biết cả, ai phải ai trái tuy ngoài miệng không nói nhưng lòng thì hiểu rất rõ. Và lại tiểu nhân với Yến Lập trước nay giao tình vẫn không tệ, tiểu nhân biết rõ là hảo hán đến đây để cứu người đàn bà của Yến Lập, y thì không có tướng chết yểu!

Hạng Chân mỉm cười:

- Vậy thì mỡ cũng chẳng làm khó bằng hữu, thôi hãy nghỉ tạm ở đây một lát vậy!

Đoạn vung chỉ nhanh như chớp điểm vào huyết ngũ đối phương. Gã đại hán hự lên một tiếng, người lập tức nhũn ra, may thay nơi góc tường có một chỗ khó bị người phát hiện, đó là một con mương khô có lót ván bên dưới.

Vài cái tung mình Hạng Chân đã đến bên phải ngôi nhà đá mài, ngôi nhà nằm giữa bãi đất trống, không có vật gì che chắn, trước cửa nhà có bốn đại hán áo xám bông đao đứng ngay ngắn, chung quanh cũng có vài bóng người qua đi tuần lại, nếu muốn tiếp cận ngôi nhà, khoảng đất trống trải hơn mười trượng, quả là một trở ngại lớn.

Khẽ hít vào một hơi không khí, Hạng Chân vừa định đứng lên chợt cảm thấy mặt choáng váng, mắt tối sầm. Chàng vội hắt mạnh đầu, ngạc nhiên đưa tay lên xoa màng tang, sao lại choáng đầu thế này? hay là vì quá mệt nhọc?

Nghi một hồi, chàng bước ra khỏi bóng tối, nghênh ngang đi đến trước ngôi nhà, vừa được vài bước, bỗng hai tiếng vỗ tay vang lên, liền thì một tiếng quát hỏi:

–Ai đó?

Hạng Chân cũng vỗ tay ba cái, giọng thấp trầm nói:

- Huynh đệ đây!

Đối phương như kinh ngạc, Hạng Chân xoay bước đã nhẹ nhàng vượt qua một trượng, đồng thời nói:

- Các huynh đệ vất vả quá, bang chủ đã sắp đến rồi!

Một bóng người tiến tới nghi hoặc hỏi:

–Vị huynh đệ nào vậy? Ám hiệu trả lời vừa rồi không đúng?

Trong khoảng khắc ấy, Hạng Chân lại tiến thêm được một quãng đường dài nữa, chàng điềm tĩnh nói:

- Vừa mới đổi ám hiệu sao không đúng được? Bang chủ hỏi về việc hỏa hình đã chuẩn bị xong chưa?

Đối phương hãy còn cách chừng hai trượng vẫn kinh nghi bất định nói:

- Đã đổi ám hiệu ư? Sao huynh đệ không biết nhỉ?

Hạng Chân buông tiếng cười khẩy, loáng cái đã đến bên cạnh đối phương, chẳng thấy chàng động thủ, gã đại hán kia đã nằm xuống.

Rồi thì chàng xoay người như con gió lốc, hai gã đại hán cách đó chừng năm thước cũng liền ngã xuống, ngay cả đối phương hình dáng thế nào, cũng chưa trông thấy rõ.

Bốn gã đại hán bỗng đao đứng canh trước cửa vừa phát giác có biến, chưa kịp quát hỏi, bóng người nhấp nhোáng, bốn gã đại hán đã như kẻ say rượu ngã xuống một đồng.

Hạng Chân lao nhanh vào cửa, hai gã áo xám từ sau một chiếc bàn gỗ lập tức cùng buông tiếng quát vang, nhất tề lao bỏ tới.

Hạng Chân buông tiếng cười khẩy, nhanh nhẹn xoay người, hai tay vung lên, cùng lúc tung ra hai mươi bảy chiêu thức, thế là hai gã áo xám cũng liền ngã xuống giống như những kẻ bên ngoài.

Đây là một gian chính đường không chút bày trí, hai bên từ hữu đều có một cánh cửa đá khép kín. Hạng Chân lao đến bên cánh cửa đá bên trái toàn lực tung ra một chưởng, cửa đá đã sụp đổ, hiện ra một con đường hầm tối om, hai bên đường hầm có chừng tám gian phòng giam.

Hạng Chân liền thấp giọng gọi:

- Ai là vị hôn thê của Yến Lập? Xin hãy trả lời!

Chàng liền tiếp lập lại ba lượt, chỉ khiến cho trong tám gian phòng nhốn nháo cả lên.

Lập tức chàng vung chưởng bỏ vào cánh cửa đá bên phải, trong đá vụn tung bay, chàng lại thấp giọng hỏi:

- Ai là vị hôn thê của Yến Lập? Tại hạ đến đây giải cứu, xin trả lời mau!

Đến lần thứ nhì vừa dứt tiếng thì trong phòng giam cuối cùng có tiếng phụ nữ run rẩy nói:

- Chính... tiểu nữ đây!

Chẳng chút do dự Hạng Chân vọt thẳng vào chân chưa chạm đất đã vung chưởng đánh sụp cánh cửa phòng giam bằng gỗ rắn chắc. Trong bóng tối một người tuy mặt mũi lem luốc, áo quần dơ bẩn song vẫn nhận ra được đó là một nữ nhân qua vóc dáng yếu điệu đang gắng gượng lê người tới, hai chân hai tay đều bị khóa chặt.

Hạng Chân vội vàng liếc nhanh, rồi liền vung chưởng chém đứt hết khóa xích hỏi hã nói:

- Cô nương chính là vị hôn thê của Yến Lập ư?

Nữ nhân ấy thỏn thức gật đầu giọng run run nói:

- Đon... Đon Tuấn định sẽ hỏa thiêu tiểu nữ tối nay..

Hạng Chân cấp lấy nàng ta lạnh lùng nói:

- Hắn không thực hiện được đâu!

Đoạn liền tung mình lao nhanh ra ngoài. Song vừa ra khỏi cánh cửa đá vỡ nát, ánh lửa sáng choang đã khiến cho mắt chàng chói lòa, ngoài cánh cửa đá vô số đại hán áo xám đã lặng lẽ đứng vây quanh. Tất cả đều vũ khí tuốt trần trong tay, ánh thép chói ngời dưới ánh lửa soi, người nào cũng vẻ mặt trơ lạnh, bầu không khí nặng nề và ngột ngạt chết chóc.

Kẻ cầm đầu chính là Song nghĩa bang chủ Tam mục tú sĩ Đôn Tuấn, vây bên y đều là cao thủ bậc nhất của Song nghĩa bang, lãnh đạo của tam đường lục địa.

Vết sẹo hình quả ấn nơi giữa chân mày Đôn Tuấn hiện lên màu hồng, đôi mắt lạnh đến đỏ quạch, vẻ mặt băng lạnh nhìn chòng chọc vào Hạng Chân đang đứng lặng trước mặt.

Nữ nhân cấp dưới nách Hạng Chân run lấy bầy, sắc mặt trắng nhợt, chân tay co rúm, nàng ta đã khiếp hãi đến cực độ.

Đôn Tuấn đôi mày thoáng động, giọng âm trầm nói:

- Hạng Chân ngươi đã chậm mất một bước rồi!

Hạng Chân bình thân dựa vào vách đá, như thể không hề trông thấy cảnh tượng trước mặt ơ hồ nói:

- Thú thật là chẳng may các người đã đến sớm một bước!

Đôn Tuấn cười khẩy:

- Hạng Chân hôm nay chỉ e người khó mà rời khỏi được nơi đây!

Hạng Chân vẫn hết sức bình thản:

- Chớ có lạc quan, người sẽ được chẳng bù mất!

Đôn Tuấn cổ nín giận lòng căm thù nói:

- Hạng Chân, người không nên dồn người đến đường cùng, nếu người muốn cười trên đầu Song nghĩa bang, hừ người chưa đủ bản lĩnh đâu, kẻ khác sợ người chứ Đôn mỗ chẳng xem người ra gì cả!

Hạng Chân hít vào một hơi, chàng lại cảm thấy choáng váng, lồng ngực cũng nghe đau nhói.

- Đôn Tuấn, người phụ nữ này là của kẻ khác, hà tất chia rẽ vợ chồng người ta? Người không quan trọng về người phụ nữ này nhưng kẻ khác lại cần có bên nhau trọn đời!

Đôn Tuấn giận dữ quát to:

- Im ngay! Yên Lập căm dỗ thị thiếp của bản bang chủ, tội đáng muôn thác.

Nay tên cuồng đồ người lại nổi giáo cho giặc, cả gan đến đây cướp lao và sát thương người, nếu Song nghĩa bang ta để cho người tiếp tục lộng hành thế này, ngày sau trên chốn giang hồ còn có chỗ đứng chân ư?

Hạng Chân đưa tay xoa huyết thái dương thấp giọng nói:

- Không nên nông nổi, Đôn Tuấn! Vì một người đàn bà mà vấp ngã thì thật chẳng đáng!

Một tiếng cười gằn, Ngụy Vũ xuất hiện bên cạnh Đôn Tuấn, y quay sang Đôn Tuấn gật gật đầu về bí ẩn, đoạn quay sang Hạng Chân vẻ mặt u ám nói:

- Hạng Chân ngay tức khắc người sẽ rõ ai mới là kẻ vấp ngã vì một người đàn bà, người tức khắc thôi!

Hạng Chân cảm thấy đau nhức dữ dội hơn, chàng hất mạnh đầu, giọng nói lạnh hằn đi:

- Đôn Tuấn, Hạng mỗ hỏi người câu nữa, có chịu tránh đường không?

Đôn Tuấn cười sắc lạnh:

- Tránh đường đơn giản thôi, chỉ cần người có thể lấy hết tính mạng của toàn Bang Song Nghĩa này!

Hạng Chân bỗng cười quái dị:

- Đon đại bang chủ, người nghĩ Hạng Chân này không đủ khả năng làm ư?

Đon Tuấn thoáng lùi sau một bước, gằn giọng nói:

- Bỏ bang chủ đang chờ người làm đây!

Hạng Chân ung dung cười, vẻ kiêu ngạo đứng đĩnh tiến ra cửa.

Đon Tuấn buông tiếng cười khẩy khoác tay, lập tức bốn lãnh đạo chắn ngay cửa lệ phóng sang hai bên. Sau lưng họ ba mươi đại hán áo xám đứng thành hình thang, trên tay mỗi người đều cầm một ống đồng dài chừng hai thước, sau đuôi ống đồng có một chốt kéo, tay mọi người đều đặt trên chốt ấy, trong ống đồng chắc chắn không phải hòa được thì cũng phải là một loại hơi hay khói độc gì đó.

Hạng Chân thoáng giật mình song vẫn bình thản nói:

- Đon Tuấn, người quyết định một ăn một thua ư?

Đon Tuấn trán nổi gân xanh, tiếng rít qua kẽ răng nói:

- Bỏ à ta xuống, tự điếm vào nhuộm ma huyết!

Hạng Chân mỉm cười:

- Đại bang chủ biết rõ Hạng mỗ không bao giờ làm được kia mà!

Đon Tuấn ánh mắt bỗng rần lại, khóe môi co giật. Thế là Hạng Chân đã hiểu đối phương định làm gì, bao năm qua chàng đã tập tành thói quen Tiên hạ thủ vi cường, đương nhiên, lần này cũng không ngoại lệ.

Một chiếc bóng vàng nhạt nhanh như chớp lao đến bên cửa, cơ hồ như trong cùng một lúc. Dưới một tiếng quát to, tiếng “Bùng bùng” vang lên rầm rĩ, những cuộn lửa xanh rờn bay vút đến trước mặt bóng vàng kia.

Nhanh hơn tia nhìn của mọi người, bóng vàng nằm mọp nơi ngách cửa, chẳng thấy rõ đã đứng lên tự bao giờ, ngay khi ấy hai vị đà chủ Song nghĩa bang đã rú lên thảm thiết và văng bay ra xa ngoài ba trọng.

Lúc này những hỏa cầu mới bắn vào trong thạch thất, sau một chuỗi tiếng nổ vang rền, trong thạch thất lập tức trở thành biển lửa, lửa bám vào vách đá cháy rực, ánh lửa xanh rờn.

Văng, đó là độc lân đạn, chỉ cần dính vào một chút, trừ khi tức khắc xẻo mảng thịt đó đi, bằng không sẽ cháy vào tận trong xương.

Ba mươi gã đại hán cầm ống đồng hết sức trầm tĩnh, vừa thấy không trúng đích, liền lập tức thò tay vào lòng, thành thạo và nhanh chóng lại cùng lấy ra một quả cầu màu đỏ to cỡ nắm tay trẻ em, vội vã lắp vào đuôi ống đồng.

Hạng Chân tả chưởng trong chớp nhoáng đã tung ra hai mươi một thức, cùng lúc đẩy lùi năm cao thủ Song nghĩa bang, liếc mắt nhìn lập tức nghiêng người xoay nhanh, một làn sáng hình bán nguyệt kèm theo tiếng rít ghê rợn bay vút đi.

Ánh sáng màu vàng hình bán nguyệt xoay tít, bay đi nhanh như tia chớp, loáng cái đã có chín cái đầu đầm đĩa máu tươi rơi lăn lóc dưới đất.

Tiếng ống đồng rơi xuống keng keng, tiếng rú thảm thiết vang lên âm ỉ, hòa lẫn vào nhau đinh tai nhức óc. Đon Tuấn tức giận chửi mắng và xông tới, ngọn Hiết Tử (bộ cặp) câu vung tít, tới tập tấn công đối thủ.

Hạng Chân với mũi chân trụ đất, xoay người vùn vụt ra xa năm trọng, trong tầm di chuyển của chàng, lại có thêm mười mấy gã đại hán áo xám ngã gục, không ai trông thấy rõ đối phương đã ra tay như thế nào.

Ba bóng người lướt nhanh tới, chia thành ba hướng khác nhau lao vào, chưởng thế trầm hùng, kinh lực mạnh mẽ. Họ chính là ba vị đường chủ của Song nghĩa bang gồm Minh ý đường chủ Dư Liêm, Thanh tâm đường chủ Tụ lý châm (kim trong tay áo) Thôi Hi, Trừng lãng (trong sáng) đường chủ Từ Nhiệm (râu tía) Vạn Bách Hầu.

Hạng Chân chân tấn vững vàng đứng yên, tay trái vung ngang hình vòng cung, chưởng phong ngưng tụ thành một bức tường khí đồng thời cũng đã nghênh tiếp ba vị đường chủ mỗi người mười lăm chưởng.

Sau một hồi tiếng chưởng chạm nhau lớp lớp, ba đường chủ đều hự lên một tiếng khô khan, cùng ngã sang hai bên, sắc mặt người nào cũng có vẻ nhợt nhạt.

Tam mục tú sĩ Đon Tuấn lại điên cuồng lao tới quát to:

- Hãy quyết lấy mạng tên cuồng đồ này, đêm nay dù chúng ta đổ máu tất cả thì cũng không để cho tên súc sinh này sống còn!

Hai lưỡi câu trên ngọn Hiết tử câu lấp lánh ánh sáng lạnh ngắt, biến hóa khôn lường công vào Hạng Chân, đồng thời một ngọn roi da trần cũng xé gió quất vào cổ chân chàng.

Hạng Chân siết chặt nữ nhân dưới nách, trong cùng lúc ấy chàng đã lách người né tránh khỏi đòn tấn công của Đon Tuấn, đồng thời khụy tay thúc vào người cầm roi, đó chính là Ngụy Vũ.

Ngụy Vũ hét to hốt hoảng tung người tránh né, y không hiểu sao đối phương đã dùng thân pháp gì mà lại nhanh đến như vậy. Trong khi y tung mình tránh né, Trùng lăng đường chủ Tử Nhiễm Vạn Bách Hầu đã trầm giọng quát to, nhắm sau lưng Hạng Chân đồng lúc tung ra mười chiêu chín cước.

Hạng Chân vụt chao qua, chao lại, một chiêu bỏ thẳng vào cổ đối phương, thế chiêu như vô hình đến từ hư vô. Vạn Bách Hầu giật mình cố sức thoái lui, nhưng soạt một tiếng, vai áo đã bị rách toạc, Vạn Bách Hầu nào biết đó chính là Quỷ Hồn Sách, một tuyệt chiêu cực kỳ lợi hại của Hạng Chân.

Nhất Tỷ Kiên Sơn Dur Liêm buông tiếng quát vang, ngọn Song hoàn kim đao của y đã từ bên chéo bỏ xuống, đồng thời đôi chân cũng như cuồng phong quét ra tới tấp.

Hạng Chân lại cảm thấy hai mắt tối sầm, chẳng nghe gió định vị, chớp nhoáng di chuyển chín vị trí khác nhau, lại một chiêu Quỷ Sách Hồn bức lui Tụ lý Thôi Hi từ bên trái công tới.

Tam mục tú sĩ Đon Tuấn hai mắt tròn trừng, như con hổ điên múa tít Hiết từ câu tấn công tới tấp.

Và bây giờ bốn vị đà chủ còn lại cũng đã xông vào trận chiến cùng Đon Tuấn, năm người kết hợp nhau tấn công ráo riết.

Hạng Chân mỗi lúc càng cảm thấy mỗi mệt và đầu đau nhức dữ dội, như thể có một bàn tay vô hình bóp chặt trái tim chàng, Hạng Chân biết là không ổn, đã bị trúng độc rồi, nhưng mình đã trúng độc ở đâu và lúc nào?

Như một bóng u linh, Hạng Chân luôn lách tránh khỏi những đòn tấn công hung hiểm, trong khi xuất thủ nghênh địch, Hạng Chân đã cảm thấy có phần trì trệ.

Thế là chàng vung tay bỏ ra hai mươi một chiêu trong khi ấy đã tung mình ra xa sáu trượng.

Đon Tuấn gầm vang đuổi theo, tức giận quát:

- Hoàng Long, đó là tác phong đã thành danh của người đó hả?

Hạng Chân lặng thinh vung tay lên, ba luồng sáng vàng hình bán nguyệt lấp lóa đã bay ngược ra sau, chàng không hề ngoảnh lại, tiếp tục phóng đi, song đã nghe sau lưng tiếng rú thảm thiết vang lên liên hồi. Chàng hiểu một khi Đại Long Giác đã ra tay, xưa nay chưa bao giờ không nhuộm máu.

Cổ đề tụ một hơi chân khí, Hạng Chân như một làn khói nhẹ bị cuồng phong thổi bay đi, thoáng chốc đã mất dạng.

Lát sau chàng đã xuống đến chân Nhị Long Sơn, song trán và mặt chàng ướt đầm mồ hôi. Chàng cố nín thở, bởi nếu không thì công lực trong người sẽ tiêu tan tức khắc, dù chỉ một lần thở.

Nữ nhân dưới nách gần như đã ngắt xiu, người nhũn ra bất động, tay chân buông thõng, mái tóc rối bời rũ dài xuống, lúc này thể trọng của nàng ta dường như đã gia tăng rất nhiều.

Hạng Chân cố sức phóng đi, miệng chàng đắng chát, cổ họng khô đến nóng ran. Chàng cố chong mắt lên, bởi trong mắt tựa hồ có một lớp sương mỏng, nhìn vật gì cũng thấy nhập nhoạng cả.

Chặng đường hơn năm mươi dặm tựa hồ như không bao giờ đi hết được, dài hun hút, xa vời vợi.

Chàng đưa tay trái lên lau mồ hôi, cảm thấy tim đập dữ dội, cả áo trong lẫn áo ngoài đều ướt đầm mồ hôi, dán chặt vào người.

Chàng khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, vận thêm sức xuống đôi chân, nhưng đồng thời cũng như tăng thêm hai quả cầu sắt, trĩu nặng đến mức như bị mặt đất hút dính.

Một hồi lâu Hạng Chân thờ phào một hơi dài, chàng đã vượt qua Tư Quy Cốc, đến trước hàng cây tùng, ngôi nhà cổ trang nhã đã hiện ra trước mắt. Ô hầy còn loáng thoáng ánh đèn thật êm dịu và thanh thản, Hạng Chân ước gì được vào ngay và nằm xuống giường ngủ một giấc ngon lành.

Hạng Chân lại xốc chặt nữ nhân dưới nách, kéo lê từng bước trĩu nặng, vất vả lắm mới đến được trước nhà. Chàng bước lên bậc thềm, dựa vào ngạch cửa thờ một hồi, uể oải đưa tay gõ cửa và cất tiếng gọi:

- Bao lão ca mở cửa, Hạng Chân đã về.

Chàng bỗng im bật, cánh cửa theo tay chàng kết một tiếng bật mở, trong nhà yên ắng không một tiếng động, cũng chẳng có một bóng người. Thế nhưng mọi vật trong nhà y nguyên như trước. Trục giác báo cho chàng biết đã có chuyện chẳng lành xảy ra, chẳng chút chần chừ, chàng tung mình vào trong, tung chân đá mở cửa sương phòng trái, trong đó có Quân Tâm Di, nhưng Quân Tâm Di đã biến mất, không có trên giường, tám chân hai lớp đã bị vứt xuống dưới đất.

Lập tức chàng cảm thấy trời đất đảo lộn, gian phòng quay cuồng, mọi vật trước mắt nhảy múa loạn xạ, người bài hoải rã rời, nữ nhân dưới nách chàng cũng tuột xuống đất.

Chàng lão đảo hai tay vươn ra định nắm lấy vật gì đó để gượng người lại, lòng chàng nóng như thiêu đốt. Chàng biết mình không được ngã xuống, tuyệt đối không thể ngã xuống.

Trong con mơ, trong màn sương đen nhập nhòa, một gương mặt tươi ngọt đã xuất hiện nơi cửa chính. Gương mặt ấy như từng quen biết. Ô phải rồi, nàng là Uông Lăng. Nhưng sao vẻ ngọt ngào trên gương mặt ấy giờ đây đã biến mất rồi?

Đổi lại là ánh mắt sắc lạnh, nụ cười thâm hiểm và đầy chế giễu, vẻ mặt độc ác như mụ phù thủy đến từ chốn thâm sơn cùng cốc, suốt ngày làm bạn với loài rắn dơi dã thú!

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hoàng long thọ khốn bạo hình

Nổi mặt nhọc và xây xẩm của thể xác tuy không chịu đựng nổi, song thần trí của Hạng Chân vẫn còn rất tỉnh táo, chàng loạng choạng lùi sau mấy bước, cố nắm lấy mép giường, giọng khản đặc nói:

- Uông cô nương, người trong phòng này đâu?

Uông Lăng không đáp tiến tới chút nữa lạnh lùng nhìn chàng chằm chằm, ánh mắt ngập đầy thì hận lẫn đau xót.

Hạng Chân hét mạnh đầu gào lên thật to:

- Nói mau, họ đâu cả rồi?

Gương mặt của Uông Lăng nhòa đi, như cách rất xa, lại như rất gần, ngăn cách bởi một lớp mây mù. Một giọng nói u oán như từ chân trời vọng lại, tuy rất khẽ nhưng sắc lạnh vô cùng:

- Hạng Chân! Người đã đến ngày tận số rồi! Hắn người biết câu lưới trời mệnh mang thừa nhưng không lọt chứ?

Hạng Chân đưa tay xoa màng tang, gắng gượng nói:

- Cô nương đã hãm hại họ rồi ư?

Uông Lăng buông tiếng cười khẩy, giọng đanh lạnh:

- Bởi người đã sát hại huynh trưởng và vị hôn phu của bọn cô nương trước, cho nên bọn cô nương mới đến đây báo thù. Hạng Chân, người là một tên ác ma lòng người mặt thú!

Hạng Chân lại hét mạnh đầu thốc mắt hỏi:

- Ai... ai là huynh trưởng, ai là vị hôn phu của cô nương?

Uông Lăng tiến tới gần hơn, giọng oán độc nói:

- Khỏi nói nhiều! Hạng Chân, hãy nhớ câu nợ máu phải đền bằng máu!

Hạng Chân đề thủ chân khí nơi đan điền, song chàng đã thất bại, chân khí như đã tàn mả, không cách nào đề tụ được. Chàng nghiêng rặng tức giận nói:

- Nói mau, bằng hữu và tỷ tỷ của Hạng mỗ đâu cả rồi?

Uông Lăng giọng lạnh như băng giá:

- Người biết, có một Cửu U địa phủ, họ sẽ cùng người đến đó một thể!

Hạng Chân bỗng hết vang, dốc hết sức bình sinh quát to như sấm rền:

- Xem đây!

Trong chiêu tàn thủ của chàng, một trong Cửu Tuyệt thức là “Nguyệt Mông Ảnh” (ánh trăng mờ) đột nhiên tung ra, song chưởng như hai ngọn dao sắc hết sức nhanh hiểm, chỉ nghe một tiếng kêu lạnh lạnh theo sau là một tiếng hét giận dữ, Hạng Chân cảm thấy trước mắt tối sầm lại, người nhũn ra ngã xuống đất.

Chàng rõ đã trải qua bao lâu, Hạng Chân cố mở mắt ra, đôi mi chàng trĩu nặng, xương cốt rã rời, toàn thân nhừ nhối. Chàng lại chăm chăm nhắm mắt, hồi lâu lại mở ra.

- Trời, đây là đâu?

Đập vào mắt trước tiên là một cái mái hình vòng cung ẩm ướt và u tối, một ngọn đèn dầu loe lét treo lơ lửng. Qua ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn dầu, có thể loáng thoáng nhận ra đây là một gian phòng vuông vức, bốn bề đều là vách đá.

Dưới lưng chàng là lớp rom ẩm mục đến nóng bức, mùi ẩm mốc len vào mũi khiến chàng cơ hồ nôn tháo ra. Chàng khẽ cựa mình, mới hay hai tay đã bị khóa chặt bởi hai chiếc khóa thép nặng đay, nơi lưng là một vòng sắt to cỡ cườm tay, hai chân cũng có khóa kẹp, khóa chân và vòng sắt xâu vào nhau bởi hai sợi dây xích to lớn, dài ra đến hai vòng sắt to khảm vào trong vách đá, chỉ cần động đậy là vang lên tiếng khua loảng xoảng.

- Đây là nơi nào? Tại sao mình lại ở đây?

Hạng Chân nhắm mắt suy nghĩ và rồi từ từ chàng đã nhớ ra những gì đã xảy ra vừa qua.

Chàng bấm chặt môi, nhất định là trước kia chàng đã gây oán kết thù với hai cha con Uông Lăng, đã sát hại người thân nào đó của họ vì vậy họ mới tìm chàng báo thù, bắt chàng đến đây.

Chàng xoay người một cách khó nhọc, đưa lưỡi liếm môi, cảm thấy khô khát và đau đớn vô cùng, môi nứt toác và cổ họng đắng chát. Nỗi căng thẳng trong đầu đã tan biến, song mình mẩy chân tay bải hoải rã rời như vừa trải qua một cơn trọng bệnh.

Bỗng chàng nghe có tiếng kim khí chạm nhau rất khẽ, một bộ phận của gian phòng từ từ mở ra. Ô, thì ra là một cánh cửa đá dày hơn hai thước, chỉ thấy bốn gã đại hán vạm vỡ ra sức đẩy một cách vất vả.

Nơi cửa có tiếng nói chuyện khe khẽ. Lát sau có ba bóng người đi vào. Hạng Chân híp mắt nhìn, chính là hai cha con Uông Tiêu Phong và Uông Lăng. Người thứ ba là một nho sinh mặt trắng tuổi trạc ngũ tuần, mặt vuông tai cá, toàn thân y phục bằng đoạn trắng, dáng vẻ rất ung dung. Ba người chậm rãi đi đến cạnh chàng.

Uông Tiêu Phong hươu chân đá chàng một cái, lạnh lùng nói:

- Hạng Chân, người đã tỉnh rồi chứ?

Hạng Chân lại đưa lưỡi liếm môi, giọng khàn đặc:

- Đã tỉnh! Lão trượng bệnh ho cũng đã khỏi rồi chứ?

Uông Tiêu Phong hậm hực:

- Hừ, người tưởng hoàn cảnh như vậy có lý thú lắm hả?

Hạng Chân mỉm cười:

- Tại hạ không hề nghĩ như vậy! Nhưng Hạng Chân này đã đắc tội với lão trượng từ bao giờ?

Vừa dứt lời, bỗng thấy trước mắt hoa lên, trên má đã lãnh lấy bốn cái tát nảy lửa.

Uông Lăng với giọng căm hờn ghen ngào nói:

- Hạng Chân, người còn nhớ trận đấu với phái Cửu hiền ở Thiểm Tây hồi năm năm trước chăng?

Hạng Chân hồi tưởng một lúc đoạn ơ hờ nói:

- Còn!

Uông Lăng nước mắt chảy dài, sụt sùi nói:

- Còn nhớ người thứ nhì đã chết dưới tay người chăng?

Hạng Chân thần nhiên:

- Nhớ chứ, đó là Hiền Thư Tử Uông Triệu...

Bỗng sừng sốt nói tiếp:

- Đó là huynh trưởng của cô nương ư?

Uông Lăng càng khóc tợn hơn, hần học nói:

- Phải, người còn nhớ sau khi người giết chết Cửu hiền, một thanh niên vóc dáng trung bình đã đến liều mạng quyết chiến cùng với người không?

Hạng Chân thờ hất ra:

- Phải rồi, người ấy rất là anh tuấn và phong độ. Hạng mỗ không nỡ giết y nhưng y đã khăng khăng ép buộc, sau cùng bắt đắc dĩ..

Uông Lãng giọng bi thiết tiếp lời:

- Bắt đắc dĩ ư? Hừ bắt đắc dĩ mà người lại sử dụng độc chiêu Bát Khuyên Trảm phân thân y hả? Tội nghiệp cho Vĩ ca đã chết chẳng toàn thây!

Hạng Chân đưa mắt nhìn Uông Lãng giọng bình thản:

- Thanh niên ấy tên là Trương Vĩ, y là vị hôn phu của cô nương ư?

Uông Lãng càng khóc thảm thiết hơn:

- Phải, chính người đã giết!

Hạng Chân chậm rãi nói:

- Cô nương có biết là y đã sử dụng Ô Độc Sa và Hồi Hồn Hương loại ám khí tối độc hạ lưu đối phó với Hạng mỗ trước không? Cô nương có biết là Hạng mỗ đã hơn ba lần tha chết và dùng lời khuyên y bãi chiến không?

Uông Lãng giậm chân gào lên:

- Ác ma, ta không cần biết, ta chỉ biết chính người đã giết ca ca và chồng ta, đã phá hoại gia đình và hạnh phúc trọn đời của ta. Trời hỡi, người là một tên đồ tể muôn thác cũng chưa đủ chuộc lấy tội.

Hạng Chân cười nhạt:

- Cô nương đã không màng lễ phải thì Hạng mỗ còn gì để mà nói nữa?

Uông Lãng bỗng tròn trừng mắt, vẻ ghê rợn cúi xuống dần mạnh từng tiếng nói:

- Ác ma, ta sẽ giết người bằng phương pháp tàn bạo nhất thế gian. Ta phải khiến người chết lần mòn trong đau khổ tột cùng. Ta phải chính mắt trông thấy người quần quại, chính tai nghe thấy người rên la. Ta sẽ moi tìm người để cúng tế huynh trưởng và phu quân ta, ta sẽ băm vằm người ra làm muôn mảnh cho thú ăn..

Hạng Chân thoáng nhướng mày, giọng uể oải nói:

- Có lẽ cô nương sẽ phải thất vọng. Hạng Chân này chẳng để quần quại và cũng không bao giờ rên la. Hơn nữa, nếu có khả năng, bốn cái tát tai vừa rồi sẽ phải hoàn trả gấp đôi!

Uông Lãng tức đến toàn thân run rẩy, nằng tay run run trò Hạng Chân nói:

- Ngươi... người... người...

Nho sĩ mặt vuông tai cá tự nãy giờ đứng yên lặng một bên, lúc này bỗng tiến tới một bước, hai tay vung lên, tát đến Hạng Chân mặt đầy máu tươi, hai má sưng húp.

Y với giọng sắc lạnh nói:

- Quân khốn kiếp chết đến nơi rồi mà còn dám ương bước nữa hả?

Hạng Chân lúc lắc đầu thản nhiên nói:

- Các hạ cao danh quý tánh?

Nho sĩ mặt trắng trẻo giọng cười khẩy nói:

- Thanh tùng sơn trang đệ nhất viện chủ Hề Hòa!

Hạng Chân ngẫm nghĩ chốc lát đoạn nói:

- Bạch Diện Kiều Hề Hòa ư?

- Phải, thế nào?

Hạng Chân cười nhạt:

- Không có gì, Hạng mỗ chỉ nghĩ, chỉ trong hoàn cảnh này các hạ mới dám xúc xược với Hạng mỗ thôi!

Bạch Diện Kiều Hề Hòe trừng mắt hậm hực:

- Hạng Chân, người định dùng phương pháp khích tướng với Hề mỗ là người lắm rồi, Hề mỗ không bao giờ buông tha cho người đâu!

Hạng Chân ngược nhìn Hề Hòe:

- Hạng mỗ rất hiểu, không bao giờ các hạ chịu buông tha cho Hạng mỗ, nếu là bình thường, Hề Hòe, e rằng các hạ chẳng dám trêu vào Hạng Chân này đâu!

Hề Hòe mặt thoáng co giật, giọng sắc lạnh:

- Hết sức không may, Hạng Chân, lúc ấy Hề đại gia này đã không gặp người, lúc gặp thì người đã thảm nảo như thế này đây. Cho dù người ghê gớm, danh vọng đến mấy, song dưới tay Hề đại gia thì lại vấp ngã đến mũi sung mất bầm.

Hạng Chân thân nhiên cười, có lẽ làm động đến vết thương, chàng chau lấy mày nói:

- Không có gì, bởi phương sách của các hạ chẳng chút cao minh, nếu như đường đường chính chính, một mình Hạng mỗ thừa sức hóa kiếp ba người như các hạ!

Hề Hòe bỗng cười lên khằng khặc, đồng thời hai tay đánh lia lịa, đánh đến Hạng Chân máu miệng văng tung tóe.

Một hồi lâu Hề Hòe đã mỏi tay, mới dừng lại híp mắt nói:

- Giờ thì người còn cứng miệng nữa hay thôi hả?

Hạng Chân môi trên lẫn môi dưới đều nứt toác, hai má bầm tím, chàng mấp máy đôi môi sung húp, gắng giọng nói:

- Đây mới chỉ là khởi đầu, sắp tới hãy còn ghê gớm hơn nữa, Hề Hòe cho đến khi Hạng mỗ không nói được nữa, lúc ấy lẽ dĩ nhiên là Hạng mỗ sẽ không nói nữa.

Hề Hòe cười khẩy:

- Người quả là chẳng phải ngu ngốc, hình phạt ghê gớm hơn đúng là hãy còn trong sắp tới!

Uông Tiêu Phong bỗng tiến tới một bước, giọng thấp trầm nói:

- Hề lão đệ, vậy thì hãy bắt đầu màn thứ nhất nhé!

Hề Hòe gật đầu:

- Công tôn huynh có lẽ nóng lòng muốn hòa thiêu hấn ngay tức khắc phải không?

Uông Tiêu Phong mỉm cười không đáp, Hạng Chân ngạc nhiên hỏi:

- Lão trượng không phải là họ Uông ư?

Uông Tiêu Phong chậm chậm ngoảnh lại, gần giọng nhấn mạnh từng tiếng nói:

- Lão phu không phải họ Uông mà là Công Tôn Uông Phong, Uông Lăng là thể diệt nữ (cháu bạn gái) của lão phu và sư đệ lão phu là Âm Dương Sứ Giả Chu Sùng Lễ đã chết bởi tay người hồi ba năm trước.

Hạng Chân thoáng trầm ngâm:

- Chu Sùng Lễ là lệnh sư đệ ư? Lần đó, vì một chiếc Thiên Châu Thuyết Hoàn, y đã liên tiếp sát hại mười bảy người, Hạng mỗ thật không chịu nổi, bèn dùng lời phải trái khuyên ngăn. Y chẳng những không nghe mà còn định giết chết luôn cả Hạng mỗ, do đó Hạng mỗ đành phải tự vệ!

Công Tôn Tiêu Phong quắc mắt nhìn Hạng Chân giọng đanh lạnh:

- Lão phu không vả miệng người Hạng Chân, lão phu sẽ cho người nếm mùi thú vị hơn!

Đoạn quay sang Hề Hòe gật gật đầu, Hề Hòe cười hiểm độc, ngoảnh ra sau lớn tiếng gọi:

- Bay đâu!

Lập tức hai hán tử áo dài màu xanh nước biển bước vào, trên tay mỗi người đều có một chiếc hộp gỗ sơn đỏ vuông vức cỡ chừng một thước.

Hề Hòe nheo mắt thâm hiểm nói:

- Các người hãy đến hầu hạ Hạng đại gia, phải làm cho vị ấy thật thoải mái đấy!

Hai gã đại hán thoáng khom mình với Hề Hòe. Một người trong số mở hộp lấy ra một con dao nhỏ sắc bén, nhổ một sợi tóc nhẹ, sợi tóc lập tức đứt đôi. Y cười hài lòng, lấy dao ngâm vào một dung dịch thuốc trong chiếc lọ màu đen trong hộp gỗ. Lát sau lấy trở ra, thò ngực áo Hạng Chân xé mạnh, soạt một tiếng, lồng ngực Hạng Chân đã lộ ra.

Y thro to mắt từ từ cắt vào da thịt Hạng Chân rạch một đường cạn và dài hơn tấc.

Hạng Chân hai mắt khép hờ, đáng vẻ hết sức bình thản, như là lưỡi dao đã cắt vào người kẻ khác, thậm chí mắt cũng không chớp lấy một cái.

Gã hán tử ấy tiếp tục rạch đến đường thứ mười mới bỏ dao xuống. Ngay lập tức Hạng Chân cảm thấy những đường rạch ngứa ngáy khôn tả và mỗi lúc càng thêm kịch liệt, như hàng vạn con kiến trùng bò cắn, đau khổ đến tột độ.

Chàng thầm cắn răng, hai mắt vẫn khép hờ, vẻ mặt trở lạnh. Hồi lâu, gã hán tử cầm dao thấy Hạng Chân không có phản ứng, bất giác ngơ ngẩn đưa mắt nhìn lọ thuốc đen trong hộp.

Hề Hòe thấy vậy liền cười khanh khách nói:

- Không cần nhìn, thuốc này chẳng bao giờ mất hiệu nghiệm đâu, chẳng qua là vì sức chịu đựng của Hạng đại gia chúng ta hết sức phi thường đó thôi. Nào, nào, Tiểu Ngũ Tử hãy tăng thêm chút nữa đi.

Gã hán tử tên là Tiểu Ngũ Tử liền tức cầm lọ thuốc lên, rưới lên ngực Hạng Chân.

Hạng Chân lập tức nghe ngực nóng ran, con đau ngứa tăng hơn gấp mười lần, thấm sâu vào tận xương tủy, nỗi đau khổ thật chẳng bút nào tả xiết.

Năm đôi mắt cùng trần trời nhìn vào chàng. Hạng Chân mím chặt môi, răng cơ hồ cắn vỡ, song vẻ mặt chàng vẫn bình thản như mặt hồ thu không hề gợn sóng.

Một lúc sau Hề Hòe đưa tay gãi mũi, trầm giọng nói:

- Hạng Chân, Hề đại gia mà không khiến được người quần quai rên la thì không còn kể được là nhân vật hạng nhất của Thanh Tùng sơn trang nữa.

Hạng Chân cố gắng nặn ra một nụ cười lạnh như băng sương, khiến Công Tôn Tiểu Phong tức tối buông tiếng cười gằn, tung chân đá vào má phải chàng, mũi chân mang theo một vệt máu tươi, má phải Hạng Chân đã bị toét một đường máu.

Tiểu Ngũ Tử lẹ làng chộp lấy một nắm muối trong hộp gỗ, đắp ngay vào vết thương trên mặt Hạng Chân và tiện tay cũng xát cho chàng một cái tát này lửa.

Hạng Chân vẫn nằm bình thản, mí mắt không hề động đậy, chàng bình thản đến mức khiến người hoài nghi phải chăng đã mất hết cảm giác?

Hề Hòe chau mày quay sang ra hiệu với gã hán tử đang rũ tay đứng yên. Gã hán tử ấy cũng liền ngồi xuống, mở hộp gỗ lấy ra một cây gậy cán vàng dài chừng năm tấc, to cỡ đồng tiền, trên đầu có một lớp màu tím như chất keo.

Y ấn mạnh đầu gậy lên người Hạng Chân rồi lại rút lên, thế là một mảng da to cỡ đồng tiền nơi ngực Hạng Chân cũng bị dính theo.

Gã hán tử ấy ra chiều hết sức thích thú, liên tục rút lên rồi ấn xuống, lát sau vùng ngực Hạng Chân đã máu thịt nhầy nhụa, trông thật thảm thiết.

Tiểu Ngũ Tử ngồi bên nhe răng cười, bóc lấy một nắm muối chà chậm rãi lên những vết thương ấy, đồng thời lại còn dùng tay xoa mạnh lên.

Hạng Chân vẫn nằm yên không chút nhúc nhích, vẻ mặt trở lạnh, thậm chí thớ thịt cũng không co giật, nếu chẳng phải chàng vẫn còn thở nhẹ nhẹ, kẻ khác ắt ngỡ là chàng đã chết.

Hề Hòe nhổ toẹt một bãi nước miếng vào mặt Hạng Chân hậm hực nói:

- Tiểu tử này giỏi chịu đựng lắm, Hề đại gia phải xem người chịu đựng được đến bao giờ!

Đoạn y chia tay ra, hán tử cầm gậy liền hai tay đưa cho y mười mũi cung châm.

Hề Hòe chậm chậm ngồi xuống, nắm lấy bàn tay Hạng Chân xem xét một hồi, đoạn tặc lưỡi chanh chách nói:

- Bàn tay đẹp quá, hệt như của phụ nữ, đôi bàn tay này chẳng rõ đã gây biết bao tội nghiệt, nhuộm máu và nước mắt của biết bao người. Uờm, vậy thì hãy để cho Hề đại gia siêu độ cho.

Y cầm lấy một mũi cương châm, chắm lấy thuốc lỏng màu đen, đâm vào kẽ ngón tay Hạng Chân sâu đến tận xương, đồng thời chú mắt nhìn phản ứng của chàng.

Hề Hòe đã thất vọng. Hạng Chân chẳng hề có chút phản ứng, vẫn nằm yên như người chết không có cảm giác. Thế nhưng Hề Hòe biết chàng chẳng phải không có cảm giác, bởi đôi mắt Hạng Chân khép hờ và sắc mặt đã trở nên xám ngắt, đó là vẻ mặt chỉ khi đau đớn đến mức không còn chịu đựng được nữa mới bộc lộ.

Hề Hòe tức tối chửi mắng om tỏi, cương châm lần lượt cắm vào mười đầu ngón tay Hạng Chân thật sâu và thật mạnh, như thể thật muốn cắm vào tim chàng.

Công Tôn Tiểu Phong thấy vậy, mặc dù đã già dặn giang hồ, song y cũng không khỏi rùng mình.

Uông Lăng thì há hốc miệng, mắt tròn trũng, chót mũi pháp phòng gấp rút, nàng không tin người đàn ông trước mắt này còn có cảm giác của xác thịt, sự đau đớn này con người tuyệt đối không thể nào chịu đựng được, vậy mà y lại điềm nhiên như không và thậm chí chẳng chút chau mày.

Hề Hòe bực tức đứng lên, hậm hực nói:

- Công Tôn huynh, ngày mai ngu đệ sẽ bấm rõ với trang chủ, bắt đầu cắt xẻo tứ chi của hần!

Công Tôn Tiểu Phong cười khan:

- Dù sao sự thành công phen này đều hoàn toàn nhờ vào sự giúp đỡ của quý bang. Hơn nữa quý đại công tử cũng hết sức thành khẩn với Lăng nhi, khi nào hành quyết tên họ Hạng này, xin hoàn toàn tùy ý trang chủ và lão đệ!

Hề Hòe cười gât đầu:

- Hôm nay đến đây được rồi, dù thế nào thì cũng chẳng thể để cho tên tiểu tử này chết một cách nhẹ nhàng như vậy. Hãy giữ lại cho hần một hơi thở, chúng ta sẽ từ từ chinh trị hần!

Đoạn y làm ra tư thế mời Công Tôn Tiểu Phong và Uông Lăng, ngoảnh lại nói:

- Tiểu Ngũ Tử hãy thả hết kiến đỏ trong hộp ra đi, để chúng được thưởng thức mùi vị máu của vị cao thủ võ lâm Hoàng Long Hạng Chân. Ô, đây đâu phải là cơ hội dễ có!

Tiểu Ngũ Tử vâng một tiếng, từ trong hộp lấy ra một chiếc hộp ngọc vuông cỡ một tấc, trên nắp có rất nhiều chỗ li ti để thông hơi. Y khẽ mở ra, bên trong quả nhiên lúc nhúc đầy kiến đỏ, con nào cũng há rộng đôi càng trông thật gớm ghiếc.

Uông Lăng đưa mắt nhìn, bất giác rùng mình rón gai ốc. Công Tôn Tiểu Phong bật cười ha ha, ngầm kéo tay áo Uông Lăng, hai người vội vã đi ra.

Tiểu Ngũ Tử nghiêng hộp trút hết kiến đỏ lên mình Hạng Chân. Lũ kiến vừa ngửi thấy mùi máu tanh, lập tức tranh nhau nhung nhúc bò lên, bu vào vết thương cắn hút lia lịa.

Hề Hòe lạnh lùng nhìn Hạng Chân một hồi, giọng u ám nói:

- Hạng Chân, hôm nay kẻ như người giỏi, hãy chờ đấy, để rồi xem người có thể chịu đựng được đến mức độ nào!

Dứt lời y quay phắt đi, cùng hai gã hần tử kia lui ra. Thế là cánh cửa đá nặng nề lại từ từ khép kín.

Giờ đây trong thạnh thất tĩnh lặng, ánh đèn chập chờn như ma troi, không khí nồng nặc mùi máu tanh và ngập đầu thù hận.

Hạng Chân từ từ mở mắt, chậm chậm hít thở. Lát sau lỗ chân lông trên người bốc lên một làn sương lờ mờ và rồi mỗi lúc càng thêm dày đặc, nóng rùng rục cất lên cao. Thế là lũ kiến đỏ trên ngực chàng bỏ chạy tứ tán, song loài kiến này rất háu ăn, đến khi chàng buông bỏ mấy con trước mắt định bỏ chạy thì đã không còn kịp nữa, tất cả như bị rơi vào trong một chảo nước sôi, thoảng chốc đã chết sạch.

Hạng Chân chậm rãi và khó khăn từ từ co tay lại, lúc này toàn thân chàng bắt đầu run lên dữ dội, mặt co rúm đến biến dạng. Sau cùng, hai cánh tay mang khóa của chàng cũng đã đưa lên trước mặt.

Môi chàng run run hé mở, máu tươi liền từ trong miệng trào ra. Lưỡi, nướu răng xoang miệng đã bị chàng cắn nát để chịu đựng trận hành hạ khủng khiếp vừa qua.

Chàng há miệng cắn lấy mũi cương châm trên kẽ ngón tay, từng mũi lần lượt rút ra, rút một mũi là toàn thân chàng co rúm, đến khi rút hết mười mũi cương châm thì đã đau đến mức cơ hồ nghẹt thở.

Hai bàn tay bê bết máu bầm, run rẩy kịch liệt, nỗi đau thấu tận tim gan này đã khiến toàn thân chàng run lên bần bật.

Vết thương bị xát muối nóng ran như thiêu đốt, chàng thở ra một hơi, chậm chậm rửa bằng hơi nước toát ra từ lỗ chân lông. Hiện tại sức chàng chỉ làm được có vậy thôi.

- Ngày mai, đúng rồi, chàng nhớ là Hề Hề đã có nói, ngày mai sẽ từ từ cắt xẻo tay chân chàng, nếu muốn thoát thân thì chỉ có thời gian trong tối nay thôi.

Thế nhưng mình có thoát được chăng? Hiện tại chàng e rằng cầm lấy đôi đũa cũng hết sức vất vả.

- Quân tử chẳng rõ đã ra sao rồi? Họ đâu có thù hiềm gì với những người này, hẳn không đến nỗi bị hành hạ giống như mình chứ? Và nhất là Quân tử và Yến Lập thương thế hãy chưa lành...

Đầu óc chàng quay cuồng bao mối suy tư, chàng có thể chịu đựng nỗi đau của xác thịt, nhưng khó thể chịu đựng nỗi sự hành hạ tinh thần.

Hạng Chân bỗng mở bừng mắt, nếu như đối phương hành hạ Quân tử hoặc Bao Yếu Hoa và thậm chí Yến Lập và người phụ nữ kia thì mình phải làm sao?

Chàng đau xót lắc đầu, cố thử đề vận chân khí nơi đan điền, chỉ cần đưa được chân khí lên đến thiên địa chi kiều là chàng có thể dễ dàng ra khỏi gian thạch thất này. Thế nhưng chàng đã thất vọng, cùm khí thuần tịnh thường khi vận dụng như ý giờ đây lại cứ đề vận là tàn mạt, lực bất tòng tâm.

Chàng nghĩ khi này phải chi chàng có thể vận đề chân khí thì đâu phải chịu đau khổ thế này. Chàng cười chua chát, nếu chàng mà vận đề được chân khí thì thế còn đã đảo ngược rồi...

Ánh mắt chàng lơ đãng lướt đi, dừng lại nơi ngọn đèn dầu treo lơ lửng trên trần thòng xuống. Bỗng lại cháy bùng lên, sáng rực. Ô, sao thế này? Phải rồi, tìm đèn lại bèn đến chỗ còn dầu.

Hạng Chân mắt chợt rực lên, một tia sáng lóe lên trong đầu, chàng sức nhớ ra, khi xưa mình có học qua một thứ phương pháp Dẫn khí độ mệnh chẳng phải nguyên lý như vậy ư? Tại sao mình lại quên khuấy đi nhỉ?

Cố nén niềm kích động và vui mừng trong lòng, chàng nhắm mắt ổn định lại tinh thần. Sau đó chàng chậm chậm co tay chân lại, từ từ hô hấp.

Chàng nhắm mắt để cho linh đài trong sáng, không khí hít vào chậm chậm đi qua thiên địa chi kiều đi vào trong đan điền, rồi lại ngang qua thiên địa chi kiều thở ra. Thở thật toàn thân buông dẫn hết, huyết mạch cũng hết sức khuếch tán, để cho khắp cơ thể đi vào cảnh giới yên tĩnh tuyệt đối, siêu nhiên vô ngã.

Lúc này chàng chỉ chậm chậm hô hấp, ngoài ra không một động tác nào khác, dù là thể xác hay tâm hồn. Chừng hai giờ sau, gương mặt xám xịt của chàng đã dần trở nên hồng hào.

Cẩn thận đến cực độ, chàng thử đề dẫn luồng chân khí trong đan điền, chỉ mới dùng chút sức, luồng chân khí ấy liền tức tan biến mất.

Chàng thở ra một hơi dài, lại từ từ thở nữa, hết lần này đến lần khác, lần nào cũng hết sức cẩn thận nhẹ nhàng. Thế rồi đến lần thứ mười bảy, luồng chân khí ấy đã như một quả cầu sắt treo trên sợi dây mong manh, chậm chậm dẫn lên, qua bụng rồi ngực, thẳng lên thiên địa chi kiều.

Chàng mở bừng mắt, thở mạnh một hơi, chân lực đột nhiên nảy nở, lan khắp tứ chi bách hài, thông suốt như một làn nước, bắt đầu cuộn cuộn chảy quanh khắp người.

Hạng Chân nhếch môi cười cay đắng, chàng không ngờ vận chuyển luồng sức mạnh mẽ ấy, mãi đến khi toàn thân ướt đẫm mồ hôi, hơi thở như sương khói mới từ từ ngưng lại.

Giờ đây chàng đã hoàn toàn khác với lúc hai giờ trước, mặc dù vết thương ngoài da vẫn chưa lành, song tiềm lực trong cơ thể đã hết sức sung mãn, khắp người tràn trề sức lực.

Hạng Chân thử từ từ ngồi dậy. Ô đã ngồi dậy được rồi. Chàng vung nhẹ cặp khóa nơi cổ tay liền kêu lên cách cách, lúc này chàng đã thừa sức giải thoát xiềng xích trên người.

Chàng thoáng cự mình, chậm chậm nằm trở xuống, mắt kỹ lưỡng xem xét gian thạch thất như ngôi mộ cổ này. Một hồi lâu bỗng lại nghe tiếng kim loại va chạm nhau, cánh cửa đá lại từ từ mở ra chừng hơn một thước, một hán tử mặc áo dài thò đầu nhìn vào.

Hạng Chân giả vờ rên lên một tiếng, như trong mơ nói:

- Nước... nước!

Gã hán tử cười to chế nhạo:

- Hừ, người sắp chết đến nơi rồi mà còn đòi uống nước hả? Mẹ kiếp, ta đã bảo là hán tử chưa chết được đâu, Tiểu Ngũ Tử lại sợ là hán tử đã nằm thẳng cứng.

Xem đó, hán tử chẳng đang kêu lên là gì?

Một tiếng nói khác ở bên ngoài cất lên:

- Trên đã căn dặn phải xem chừng thì chúng ta cứ nên lưu ý là hơn, đừng để hán tử ngòm thật thì rắc rối to! Người cũng hiểu độc hình đó dù là mình đồng

da sắt cũng chịu không nổi!

Gã hán tử ấy lại hướng về phía Hạng Chân nhỏ toẹt một bãi nước miếng, rứt đầu về, cánh cửa đá khép lại, loáng thoáng còn nghe gã lầu bầu:

- Tên tiểu tử này chết đi càng tốt, huynh đệ chúng ta khỏi phải chịu khổ sở ở cái nơi ẩm ướt hôi thối thế này!

Hạng Chân mở mắt ra. Không sai, nơi đây quả là ẩm thấp hôi thối ghê gớm, hay đây là một địa huyết? Đúng rồi, thảo nào không hề có cửa sổ!

Chàng lại dưỡng thần thêm một hồi, đoạn khẽ khàng ngồi dậy, hít vào một hơi không khí, hai cổ tay ngược chiều nhau xoay mạnh và tiếng rạn nứt cách cách vang lên, một đường nứt khúc khuỷu đã hiện ra trên mặt khóa thép, đường nứt mỗi lúc càng rộng, khóa thép đã gãy đôi.

Hạng Chân nhếch môi cười, lại dùng cách tương tự để bẻ gãy khóa chân, tháo mở vòng lưng. Lúc này chàng cảm thấy đã có phần mệt mỏi, bèn nghỉ ngơi một lúc. Sau đó đứng lên, nhón nhón đi loang quanh trong thạch thất để hoạt động cho máu huyết lưu thông và bắp thịt hết tê dại.

Tám ngón Đại Long Giác trong mình đã bị lấy mất, từ khi ngộ độc hôn mê đến giờ ít ra cũng đã ba hôm. Nơi chàng ngộ độc là Trường du sơn, còn đây thuộc vùng Sơn Tây, cách đây hơn năm trăm dặm đường, bọn họ thừa thời gian để lục soát lấy hết vũ khí trong người chàng. Giờ đây trên người chàng ngoại trừ một bộ y phục, thậm chí ngay cả sợi dây lưng cũng chẳng có!

Hạng Chân đảo mắt nhìn quanh, cúi xuống bẻ lấy một đoạn xích sắt dài chừng năm thước, vậy là đủ, chàng lại nhếch môi cười.

Lại một hồi lâu, chàng ước tính thời gian đã sắp đến, bắt đầu lớn tiếng rên la, hết sức đau đớn thảm thiết, ngay chính chàng cũng lấy làm lạ mình đã giả vờ giống thật đến vậy, hay là những tiếng ấy khi nãy đã nén trong lòng, giờ đây mới phát tiết ra?

Đúng như dự liệu của chàng, lát sau cánh cửa đá đã từ từ di động, tiếng nói khi nãy toét miệng mắng:

- Mẹ kiếp, la ó cái quái quỷ gì vậy hả?

Trong khi nói y đã thò đầu qua cửa đá, lớn tiếng quát:

- Đừng kêu la nữa, quân trời đánh thánh vật, sớm muộn gì người cũng bị lột da băm xác, lúc ấy hăng kêu la cũng chẳng muộn, bây giờ la ó cái quái gì hả?

Như không tin vào mắt mình, chưa dứt tiếng đã ngó người ra, ý nghĩ khác chưa kịp đến thì một sợi dây xích đã bay tới quấn vào cổ, kéo y bay bổng lên.

Gã hán tử ấy hai tay quơ loạn xạ, rồi phịch xuống đất, chưa kịp trông rõ việc gì đã xảy ra, một giọng nói lạnh đến rợn người đã vang lên bên tai:

- Bằng hữu nhớ kiếp sau đừng nên mắng người bừa bãi như vậy nữa.

Gã hán tử ấy mắt trở to, người run lấy bầy, lưỡi thè ra ngoài, vừa định vùng vẫy thì một bàn chân đã giẫm mạnh lên sọ não, phụp một tiếng, sọ y đã nát bầy, máu óc nhầy nhụa!

Hạng Chân đưa chân lên, chùi vào người hầy còn co giật kia cho sạch vết máu.

Bên ngoài một tiếng nói bực dọc vang lên:

- Ngưu lão tam, mẹ kiếp người làm cái quái gì trong đó mà lấy quá vậy hả?

Bình rượu này lão tử người và Lý Thất ca sẽ uống hết đây...

Hạng Chân khẽ buông tiếng cười khẩy, nghiêng người lách qua khỏi cửa đá, bên ngoài là một đường hầm dài hơn trượng, nơi tận cùng có một bậc thang đá thông thẳng lên trên, bên trên còn có một tấm sắt trông rất dày đặc lên.

Hai đại hán kia cũng mặc áo dài, tay áo xắn lên, đang co chân ngồi dựa vào vách, trước mặt là một chiếc bàn nhỏ, trên bàn có một vò rượu và mấy đĩa thức ăn.

Lúc này hai người đều đã đỏ bừng mặt về ngà say, xem ra đã uống khá nhiều rồi.

Hạng Chân vừa ra đến, gã đại hán quay mặt về hướng này nhỏ toẹt một bãi đờm rồi nói:

- Con của ta, người cũng thật là lười thôi, cứ bảo tên tiểu tử đó cầm cái mồm lại, chẳng lẽ người còn phải hầu hạ như chàng nữa hay sao? Mẹ kiếp rõ là ngớ ngẩn!

Đại hán kia lại nốc cạn một ly, giọng lẽ nhè nói:

- Hần cũng như rồng mắc cạn, chẳng còn làm quái gì được nữa!

Hạng Chân mặt thoáng co giật, giọng sắc lạnh nói:

- Con rồng ấy đã phá lao thoát ra ngoài rồi!

Hai đại hán thoáng sững sốt, ngơ ngẩn ngoảnh lại nhìn kỹ. Lập tức như thể trông thấy quỷ dữ, sợ hãi đến giật bắn người, đứng phắt dậy, cuống quýt đến độ rụng cả bàn rượu thịt.

Hạng Chân buông tiếng cười khẩy, người lướt tới nhanh như u linh, sợi xích trong tay quét cho một tên văng bay đi, ra xa hơn năm trượng đâm đầu vào vách..

Tên còn lại chưa kịp cầm lấy vũ khí để dựa vào vách, bóng xích lấp loáng, bàn tay phải đưa ra giữa chừng đã rắc một tiếng, bị quất trúng nát bét, đau đến mặt mày méo xệch và lại còn bị kéo ngã ra sau.

Hạng Chân một chân giẫm lên ngực y, gương mặt sung húp và bệ bết máu của chàng dưới ánh đèn chập chòn hệt như quỷ dữ, chàng chòng chọc nhìn gã hán tử nằm dưới đất, lạnh lùng nói:

- Đây là đâu?

Gã đại hán này khắp người đã đau đến tê dại, gãi run lẩy bẩy, hai mắt trợn ngược, miệng sùi bọt mép, trông thật thảm não.

Hạng Chân thoáng nói chân giọng thấp trầm hỏi:

- Đây là đâu?

Gã đại hán thở hắt ra một hơi dài thậm thụt, hồi lâu mới giọng run run nói:

- Xin hảo hán tha mạng... Tiểu nhân nói, đây là nhà lao dưới đáy hồ sen Đệ nhất viện trong Thanh tòng sơn trang!

- Hừ phía trên có nước hả?

Gã đại hán thở dốc một hồi mới nói:

- Có... có nước...

Hạng Chân chau mày:

- Ra khỏi đây bằng cách nào?

Gã đại hán thoáng lưỡng lự, bàn chân Hạng Chân đã giẫm mạnh lại nói ra, gã vội nói:

- Tiểu nhân nói... Bên phải nắp sắt kia có một nút bấm, chỉ cần ấn tay vào là sẽ có một ống sắt to trong có bậc thang hạ xuống, trùm kín nắp sắt, đi vào trong ống sắt lên trên sẽ gặp một hòn giả sơn nhỏ lên khỏi mặt nước, đến đó là thoát.

Hạng Chân mỉm cười:

- Ấn mấy cái?

Gã đại hán lại lần ngẩn, Hạng Chân giọng rắn lạnh quát:

- Ấn mấy cái?

Gã đại hán cắn răng:

- Bậy!

Hạng Chân gật đầu giọng sắc lạnh:

- Nếu không đúng, ta vẫn kịp giết người!

Đoạn chàng khề nhún mình, phi thân lên trên bậc đá, bên phải nắp sắt quả đúng là có một cái nút cỡ đầu ngón tay cái, chàng liền ấn nhẹ vào đó bảy lần.

Tiếng máy chuyển động văng vẳng vang lên, lát sau nắp sắt đã chậm chậm di chuyển sang bên, quả nhiên phía trên có một đường ống bằng sắt rất to, có thể loáng thoáng trông thấy trên cùng là cửa ra tối om.

Chàng ngoảnh lại nhìn gã đại hán đang thừ ra, cười nói:

- Xin đa tạ!

Gã đại hán lúc này mới lồm cồm bò dậy la to:

- Bớ...

Tiếng thứ nhì chưa kịp ra khỏi miệng tay phải Hạng Chân đã vung lên, vòng sắt trên đầu cùng sợi xích đã choang một tiếng bắn vút đi, thật nhanh và chuẩn xác bay thẳng vào miệng đối phương, sức mạnh còn đẩy gã đại hán ấy bay người ra sau hơn bảy thước.

Hạng Chân thờ phào một hơi dài, chậm rãi bò vào đường ống từng bậc treo lên.

Bỗng phía trên xuất hiện một gương mặt hung ác, giọng ồ ề nói:

- Lý Thất việc gì mà phải đi lên hả? Chưa đến giờ không được thay phiên.

Mẹ kiếp, người là lòi thối nhất, phen này nữa là người đã lên ba lần rồi!

Hạng Chân lặng thinh tiếp tục treo, bộ mặt hung ác nhìn chàng chăm chăm bỗng như có vẻ nghi ngờ hỏi:

- Ủa, Lý Thất người đã thay áo hồi nào vậy? Sao lại là màu vàng?

Chỉ còn vài thước nữa là lên đến nơi, Hạng Chân ngược mặt lên giọng nhặt nhẹo nói:

- Áo của Hoàng Long bao giờ chẳng là màu vàng?

Bộ mặt hung ác kia như bắt thần bị giáng một quyền, lập tức ngã ra. Hạng Chân nhìn y cười, trước khi y có động tác thứ nhì, sợi xích sắt đã bay vút lên, quấn ngay vào cổ, kéo y rơi thẳng xuống bậc đá phía dưới.

Hạng Chân chẳng thèm ngó ngang tới, nhẹ nhàng tung mình lên, bên trên quả nhiên là một huyết động giả sơn khúc khuỷu, qua khe đá, có thể hô hấp không khí trong mát, hương thụ gió đêm lành lạnh và còn có thể trông thấy nước hồ gọn sóng nhẹ nhẹ. Không sai, lao thất kia đúng là ở dưới hồ nước!

Hạng Chân theo con đường hầm khúc khuỷu thận trọng đi tới, được mười mấy bước đã thấy hai gã đại hán áo dài đang đứng dựa vào một tảng đá thẳm thì to nhỏ gì đó, bên lưng người nào cũng có một ngọn quỷ đầu đao sáng loáng.

Hạng Chân nhẹ bước tới gần, giọng bình thản nói:

- Các người thành thạo quá nhỉ! Phía trước còn có bao nhiêu chốt gác nữa?

Hai người ngoảnh lại và mắng:

- Mẹ kiếp khéo vờ vĩnh, trong động giả sơn đến năm chốt canh mà còn không dám chớp mắt, đó đâu phải là phòng người mà là phòng ruồi..

Hạng Chân lại tiến đến gần hơn hỏi:

- Viện chủ có đây không?

Hai gã đại hán cười dâm tà:

- Có lẽ đang hú hí với giai nhân trên giường rồi! Ôi thôi, người gì đâu mà trắng nuốt nà, thật là...

Hạng Chân lạnh lùng:

- Vậy ư?

Hai gã đại hán lại bật cười, một trong số nói:

- Sao không vậy... Ủa? Mẹ kiếp người là ai mà giọng nói...

- Ta là Hạng Chân!

Sợi xích sắt loảng xoảng vang lên, hai gã đại hán vừa kịp nghe được hai tiếng Hạng Chân thì đã bị đánh văng bay sang hai phía, máu óc tung tóe.

Hạng Chân chậm rãi đi tới, bốn chốt canh còn lại, chàng giải quyết hết ba một cách dễ dàng. Sau cùng đã đến cửa ra, bên ngoài có đến tám đại hán áo dài canh giữ, người nào cũng cầm sẵn quỷ đầu đao trong tay, dáng vẻ nghiêm trang và trầm trọng.

Hạng Chân thoáng ngẫm nghĩ, đoạn sải bước đi ra, còn cách chừng vài bước thì một gã đại hán quay lại, lạnh lùng quát:

- Ai? Cây sắt nở hoa!

Hạng Chân biết đó là ám hiệu xuất động, giọng sắc lạnh nói:

- Không sai, cây sắt sau cùng rồi cũng đã nở hoa!

Gã đại hán ấy ngó người liền tức hết to:

- Gian tế!

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Sát tinh đột hiện ngoài màn the

Hạng Chân lướt ra nhanh như chớp, xích sắt vung lên, sáu ngọn quỷ đầu đao lập tức bị cuốn bay lên không. Tả chưởng cũng đồng thời vang động, năm đại hán chưa kịp nhận rõ đối phương là ai thì đã hồn lìa khỏi xác.

Ba gã đại hán còn lại hồn phi phách tán, thét lên một tiếng kinh hoàng rồi co giò bay chạy.

Hạng Chân như thể quỷ ma đuổi theo, xích sắt quét ngang, ba chiếc đầu người nhầy nhụa máu thịt bay vào trong bóng tối. Ba cái xác không đầu còn chạy thêm vài bước nữa rồi mới chịu ngã xuống.

Nơi đây là một khu vườn u ám, hồ sen với hòn giả sơn cơ hồ chiếm hết nửa diện tích khu vườn. Trước mặt có một cánh cửa tròn, bên kia là một ngôi lầu trang nhã, có lẽ đó là Đệ Nhất Viện của Thanh Tùng Sơn Trang.

Hạng Chân sai bước đi tới, tiến thẳng về một ngôi nhà gần nhất mà có ánh đèn hắt ra.

Phía trước ngôi nhà ấy có hai bồn hoa nhỏ, trái đá vụn trắng tinh, dây trường xuân leo đầy tường nhà, trông rất tao nhã thanh tú.

Hạng Chân vòng qua hông nhà, nơi đó có một cửa sổ khép kín, từ ngoài có thể trông thấy màn cửa sổ bằng the xanh buông rũ. Hạng Chân chẳng chút đắn đo, hệt như một làn khói nhẹ lướt qua bờ tường. Đến trước cửa sổ chàng nắm lấy thủ kéo ra thì thấy ô cửa không cài, có lẽ người trong phòng đã quên.

Vén màn ra bước vào, lập tức chàng ngó người ra, vì đây là khuê phòng của phụ nữ.

Chỉ thấy một cái bàn trang điểm đặt cạnh cửa sổ, chiếc kính đồng bên trên bóng loáng. Một bức tranh thêu dở còn căng trên giá, bên kia là bàn sách sơn đen, có đầy đủ văn phòng tứ bảo. Phía bên trong có một chiếc giường gấm với màn hồng buông rũ, cạnh giường là một đôi giày thêu tinh xảo.

Trong phòng nghe mùi u hương thoang thoang, Hạng Chân chẳng màng thương thức, chàng thừ người ra một hồi rồi khẽ lắc đầu định bỏ đi. Song vừa quay lại được hai bước thì bỗng bên kia màn the vang lên tiếng nói lạnh lùng:

- Đứng lại, mau báo danh tánh.

Hạng Chân thoáng ngần người, quay nghiêng lại hỏi:

- Sao vậy?

Tiếng nữ nhân trong màn the như hết sức tức giận:

- Cuồng đồ, đang đêm xâm nhập khuê phòng phụ nữ, thật là hết sức vô si.

Ngày mai ta bắt lại với ca thì dù ngươi không báo lại danh tánh vẫn bị trừng trị về tội có ý đồ bất chính như thường.

Hạng Chân mỉm cười:

- Thế này mà gọi là ý đồ bất chính ư? Ta chẳng qua là đi lầm chỗ, ngươi không thấy là ta đang quay trở ra ư?

Nữ nhân cười khẩy:

- Nếu ta không thức dậy thì ngươi có trở ra không? Ngươi thật to gan, còn dám cãi lại ta...

- Cô nương là ai? Tại sao ta không được quyền cãi lại?

- Hừ, ngươi đang đêm lên vào phòng ngủ của ta, đối với ta đã là một sự sỉ nhục to lớn, lại còn giả câm vờ điếc nữa ư? Nếu ngươi còn chưa chịu báo ra danh tánh thì ta sẽ tức khắc đến Như Minh Tịnh Xá gọi ca ca...

- Ca ca cô nương là ai?

Bóng người lay động trong màn the, đánh giọng nói:

- Ngươi còn vờ vĩnh ư? Ca ca ta chính là Viện chủ Hề Hòe.

Hạng Chân vụt sầm nét mặt, chàng cất tiếng cười gằn, bước tới cạnh giường, sợi xích trên tay xiết thật chặt.

Nữ nhân trên giường hoảng hốt nói:

- Ngươi... đứng lại... ngươi định làm gì vậy?

Hạng Chân vén phất tấm màn the lên, trước mặt chàng là một khuôn mặt đẹp tuyệt trần, mặc dù đang kinh hoàng song vẫn không che dấu được vẻ kiêu diễm.

Lúc này nàng đang e thẹn và sợ hãi, che lấy ngực bằng một tấm chăn màu xanh nhạt, cố rụt người vào trong. Gương mặt bẽ bết máu và sung húp của Hạng Chân đã làm nàng sợ đến rụng rời.

Thiếu nữ trạc đôi mươi, nàng luống cuống dùng chăn che lấy thân người, run run giọng nói:

- Ngươi... ngươi... ra mau... ngươi muốn gì?

Hạng Chân lạnh lùng nói:

- Hề Hòe là anh trai cô nương?

Thiếu nữ sợ rúm người, song vẫn đánh bạo nói:

- Phải, ngươi còn chưa chịu rút ra mau ư? Ca ca ta sẽ không tha cho ngươi...

Hạng Chân gạt đầu, chậm rãi nói:

- Đương nhiên, cũng như kẻ này sẽ không bao giờ tha cho y.

Thiếu nữ sững sờ khi nghe giọng đối phương đầy vẻ thù hận, nàng rụt rè hỏi:

- Ngươi... là...ai?

Hạng Chân nhếch môi cười:

- Hạng Chân!

Thiếu nữ tái mặt:

- Hạng Chân?

Hạng Chân gạt đầu:

- Chính là ta.

Thiếu nữ toàn thân run rẩy, lắp bắp:

- Các ha... chẳng phải đang bị giam... giam trong Long Vương Lao dưới hồ sen sao?

Hạng Chân lạnh lùng nói:

- Đã từng là như vậy! Nhưng kẻ này đâu thể ở mãi trong đây được, đúng chẳng?

- Các ha... làm sao... làm sao thoát ra được?

Hạng Chân nhếch môi cười, giọng đanh lạnh:

- Kẻ này muốn ra, vậy là ra thế thôi. Cô nương thấy bộ dạng của kẻ này gớm ghê lắm phải không? Đó hoàn toàn là kiệt tác của lệnh huynh đó.

Thiếu nữ ngớ người, sợ hãi nói:

- Các ha... các hạ định tìm gia huynh báo thù ư?

Hạng Chân buông tiếng cười lạnh lùng nói:

- Tất nhiên, và cả mọi người trong trang viện này nữa, kể cả cô nương cũng sẽ được báo đền một cách thích đáng

Thiếu nữ bàng hoàng run rẩy:

- Các hạ không toại ý được đâu... Thanh Tùng Sơn Trang không phải dễ trêu...

Hạng Chân bật cười:

- Hoàng Long Hạng Chân cũng không phải là người dễ trêu đâu. Giờ đây kẻ đầu tiên được đền đáp là cô nương đó.

Thiếu nữ sợ hãi, lại rút người vào trong, nhưng phía sau là vách tường, chẳng còn chỗ tránh nữa, run rẩy nói:

- Đứng... đứng...

Tiếng kêu của thiếu nữ đầy bi thiết, như tiếng rên la của một chú dê non sắp bị làm thịt trên tế đài. Hạng Chân cảm giác như có một bàn tay vô hình khuấy động lòng chàng, khiến chàng lưỡng lự, lặng nhìn thiếu nữ hồi lâu rồi nói:

- Cô nương tên gì?

- Hề... Hề Tần!

Hạng Chân chau mày:

- Hề Hề đã gần ngũ tuần mà sao lại có em gái trẻ thế này?

Hề Tần lúng túng đáp:

- Chúng tôi... chúng tôi là đồng phụ đệ mẫu.

Hạng Chân nhếch môi cười:

- Hạng mỗ tạm để cho cô nương sống, nhưng đó không phải là buông tha cho cô nương. Khi nào lòng dạ Hạng mỗ cứng lại thì cô nương vẫn khó mà thoát chết.

Chàng buông màn xuống, song lại vén màn lên, lạnh lùng nói:

- Còn hai nam và hai nữ đã bị lệnh huynh bắt về hiện giờ đang bị giam ở đâu? Có bị dùng cực hình hành hạ không?

Hề Tần sợ hãi:

- Tôi... tôi... không biết!

Hạng Chân quắc mắt:

- Cô nương đã biết Hạng mỗ bị giam ở đâu thì lý nào lại không biết nơi họ bị giam giữ chứ? Nếu như cô nương không muốn nói thì đừng trách lòng dạ Hạng mỗ lại trở nên cứng rắn...

Hề Tần kinh hãi, nước mắt tuôn trào nói:

- Thật không ngờ Hạng Chân đại danh lừng lẫy mà lại đi hiếp đáp một thiếu nữ... nếu... nếu tôi tiết lộ thì... gia huynh sẽ đánh chết tôi mất thôi...

Hạng Chân thoáng ngẩn người, thờ dài nói:

- Thôi thì đành kể như là cô nương không biết vậy.

Chàng chậm chậm buông màn xuống, tiến ra phía cửa sổ. Ngay lúc ấy bỗng có tiếng chuông hồi hã vang lên, loáng thoáng ở đằng xa có tiếng người la hét.

Hạng Chân ngoảnh lại hỏi:

- Đó là gì vậy?

Hề Tần im lặng một hồi rồi nói:

- Tiếng chuông báo động triệu tập nhân mã.

Hạng Chân nhẹ gật đầu:

- Chắc hẳn họ đã phát hiện ra Hạng mỗ trốn thoát rồi.

Bên ngoài có tiếng bước chân lẫn với tiếng người ồn ào qua lại, Hạng Chân vẫn bình thản đưa mắt nhìn ngọn đèn trên bàn, sự hỗn loạn và căng thẳng bên ngoài dường như không hề ảnh hưởng đến chàng.

Bỗng nghe Hề Tồn thấp giọng nói:

- Hạng Chân...

Hạng Chân ngược nhìn lên:

- Có điều chi chi giáo?

- Các hạ không sợ ư?

Hạng Chân cười thú vị:

- Có gì mà phải sợ?

- Họ đang tìm bắt các hạ đó.

Hạng Chân đưa mắt nhìn sợi xích sắt trong tay nói:

- Họ không bắt được Hạng mỗ đâu. Hoàng Long này đã từng biết bao lần từ Quỷ Môn Quan về rồi, là khách rất quen của Ngưu Đầu Mã Diện nhưng Thập Điện Diêm Vương dường như không thích tiếp đón Hạng mỗ.

Hề Tồn im lặng một chút rồi thở dài:

- Các hạ thật vui tính, khéo nói chuyện...

Hạng Chân ngắt lời:

- Nhưng lúc Hạng mỗ không vui tính thì ắt có kẻ phải khổ đốn đó.

Hề Tồn lại im lặng, lúc sau mới nói:

- Hiện giờ tôi lại hy vọng các hạ không bị bắt.

Hạng Chân hừ lạnh:

- Vì Hạng mỗ vui tính ư?

Hề Tồn thoáng đỏ mặt:

- Cũng vì lòng dạ của các hạ rất tốt.

- Hừ, Hạng mỗ trở mặt bất thường lắm, lát nữa cô nương sẽ thấy ngay.

Bỗng lúc đó có tiếng bước chân tới gần, có tiếng gõ cửa phòng bên rồi nghe kệt một tiếng, phòng bên đã mở cửa. Một giọng ồm ồm nói:

- Thúy Hoa tiểu thư đã ngủ chưa?

Một giọng thiếu nữ bức bối đáp:

- Làm gì mà la lối om sòm vậy hả? Đêm khuya thế này ta không ngủ thì còn làm gì nữa?

Giọng ồm ồm cười giả lả:

- Thúy Hoa tiểu thư xin đừng giận, việc nghiêm trọng lắm đấy. Tên tiểu tử Hạng Chân đã thoát khỏi Long Vương Lao, bảy chốt canh không còn một ai sống sót, khóa sắt cũng bị hắn bẻ gãy. Những xác chết đều phải chịu cơn cuồng nộ của hắn, người thì vỡ sọ, kẻ thì vỡ mặt, trông khiếp đảm lắm.

Thúy Hoa bật một tiếng la hoảng nói:

- Hắn tàn ác đến thế ư? Nguy hiểm quá...

Giọng ồm ồm ra chiều khì khải nói:

- Đừng sợ Thúy Hoa, có Chấn Thiên Xử (chùy) này ở đây thì mặc cho Hạng Chân có ba đầu sáu tay cũng chẳng dám động đến sợi tóc nào của nàng

đầu.

Nghe tiếng Thúy Hoa nũng nịu:

- Ủ, lão nhó phải bắt hấn cho bằng được nhé, vạn nhất có điều gì xảy ra...

Người tự xưng là Chấn Thiên Sử vỗ ngực nói:

- Cô nương cứ an tâm, Kim mỗ chính là phụng mệnh viện chủ đến đây bảo vệ cho các người. Tất cả các cao thủ ba viện trong toàn trang đều đã được tung ra truy lùng. Đồng đạo bên ngoài cũng đã được thông báo, giúp chúng ta truy nã hấn.

Hấn dù có cánh cũng không thoát được đâu.

Hạng Chân thản nhiên cười, trong khi đó thì Hề Tồn lại run giọng nói:

- Các hạ đã giết người ư?

Hạng Chân lạnh lùng nói:

- Đúng vậy.

- Tất cả những gì họ nói đều là do các hạ gây ra cả ư?

- Phải.

Hề Tồn giọng đờm căm thù:

- Ngươi là tên hung đồ khát máu...

Hạng Chân chẳng chút tức giận, bình thản nói:

- Cô nương nên nói vậy với lệnh huynh mới đúng, giá mà cô nương chứng kiến được kiệt tác mà lệnh huynh đã dành cho Hạng mỗ...

Hề Tồn tức giận:

- Ta không tin, mà cho dù có thì cũng là do ngươi tự chuốc lấy.

Hạng Chân nhếch môi cười:

- Giang hồ vốn khó phân biệt được phải trái, cho dù cô nương có muốn kêu là thì Hạng mỗ cũng có thể giết cô nương trước khi bọn họ vào đây, chỉ có điều là Hạng mỗ không thích làm như vậy.

Hề Tồn gằn giọng:

- Ngươi tưởng ta không dám kêu...

Chưa kịp dứt lời thì nghe soạt soạt hai tiếng, màn the đã bị thủng hai lỗ to cỡ đồng tiền, có hai vật gì đó chia ra tả hữu cắm vào bức tường trên đỉnh đầu nàng.

Nàng vội đưa mắt nhìn lên, bất giác bật kêu một tiếng thảng thốt. Thì ra đó là hai cánh hoa bạch lan trong chiếc bình màu tím nhạt trên bàn.

Ngoảnh lại nhìn thì bóng dáng Hạng Chân đã biến mất tự bao giờ.

Ngoài kia Hạng Chân như làn khói nhẹ, phi thân lên thành tường, chỉ thấy trong vườn đèn đuốc sáng choang, bóng người lơ lửng, ánh thép chói ngời, tiếng quát tháo ầm ĩ, không khí hết sức căng thẳng.

Chàng hít sâu một hơi, hiên ngang đứng thẳng trên thành tường. Chỉ lát sau đã có người trông thấy, lập tức có tiếng kêu:

- Hoàng Long kia, mọi người đến đây mau.

Lập tức mọi người đổ dồn đến, một đại hán vạm vỡ râu ria xồm xoàm, tay cầm một ngọn Vi Đà Chùy to nặng bước thẳng tới mắng:

- Hạng Chân ngươi có gan thì hãy xuống đây mà chịu chết, Kim đại gia sẽ hóa kiếp cho ngươi, đừng có trốn trên đó làm gì cho thêm nhục.

Hạng Chân cười nhạt, lạnh lùng nói:

- Các ngươi náo loạn đến trời long đất lở thì cũng chỉ là một lũ túi com giá áo mà thôi. Cứ yên tâm, Hạng mỗ sẽ xuống đó, các ngươi sẽ phải trả giá gấp ngàn lần với bao nhiêu máu mà Hạng mỗ đã chảy, bao nhiêu đau khổ mà Hạng mỗ đã phải trả qua.

Chàng chưa dứt lời thì tiếng cung đã vang lên tách tách, vô số mũi tên từ bốn phương tám hướng bay tới, kèm với rất nhiều tiếng la hét:

- Bắn, bắn chết tên khốn kiếp đó đi.
- Các huynh đệ hãy nhắm thật chuẩn, bắn thùng tim nó đi.
- Giờ đuốc cao lên, nhắm cho thật kĩ..

Hạng Chân buông tiếng cười gằn, người như cánh đại bàng bay vút lên không rồi lao thẳng xuống. Chỉ thấy bóng người loang loáng rồi mười mấy gã đại hán đã liên tục la lên thảm thiết, ngã gục xuống.

Bóng trắng lại loang loáng, chỉ thoáng chốc Thanh Tùng sơn trang đã có hơn năm mươi thủ hạ bỏ mạng, máu chảy lênh láng, cung đao vất đầy đất, tiếng kêu gào thảm thiết vang lên như địa ngục chốn trần gian.

Chiến Thiên Sứ người lão đảo, máu lênh láng, không thể theo kịp đối phương, chỉ biết đứng một chỗ la hét ồm ồm, trông thật buồn cười.

Người của Thanh Tùng sơn trang vẫn còn hơn một trăm tên, song chúng cũng chỉ đứng ngoài la hét chứ không dám bén mảng đến gần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Hoàng long lộng oai náo thanh tùng

Hạng Chân nhếch môi cười tàn bạo, lạnh lùng quét mắt nhìn quanh. Bỗng đám người bao vây đột nhiên thoáng nhốn nháo, rồi thì liên tiếp những tiếng reo mừng vang lên.

Trong ánh đuốc soi rọi, có thể thấy rất nhiều bóng người đang lao nhanh tới, chỉ liếc qua thân pháp cũng đủ biết là hàng cao thủ bậc nhất.

Trong bao nhiêu năm qua Hạng Chân đã có thói quen động thủ công địch trước, lần này cũng không ngoại lệ, chàng nhếch môi cười, lao tới.

Chấn Thiên Sứ hét to, ngọn Vi Đà Chử trong tay vung lên loang loáng, đánh chặn Hạng Chân. Bên cạnh y, hai mươi mấy gã đại hán cũng vung đao hợp công, cùng nhắm vào Hạng Chân bổ tới.

Sợi xích sắt trong tay Hạng Chân quét mạnh tới, đánh bật ngọn Vi Đà Chử và hai mươi mấy ngọn đao ra, tả chưởng cùng lúc đánh ra liên tiếp gần hai mươi thế.

Chỉ nghe hàng loạt tiếng gào thảm thiết, rồi những đại hán đánh chặn Hạng Chân đều ngã gục, không một tên nào chịu nổi sức tấn công dũng mãnh của chàng.

Chấn Thiên Sứ gần như đã không còn chi trì nổi, trong số người đánh chặn chỉ có gã là không bị giết mà chỉ bị Hạng Chân tát cho hơn hai mươi cái, răng lẫn máu phun ra, trước mặt chỉ thấy sao nhোang nhোang.

Khi hán định thần lại thì Hạng Chân đã lẫn vào một bụi cây, hờ hững đưa mắt nhìn bọn người Thanh Tùng sơn trang đang bắn loạn, sợ hãi gào thét như điên.

Bỗng có tiếng quát lớn vang lên rồi một bóng người đáp xuống cục trường, chính là Bạch Điện Kiều Hề Hề. Y vừa đáp xuống đã trầm giọng nói:

- Yên lặng hết.

Mọi người lập tức yên lặng, liền đó lại có thêm bảy bóng người nữa lao tới, trong số đó có hai thanh niên áo lam, trên áo có thêu đôi bướm màu hồng phấn, bốn người đàn ông vạm vỡ uy nghi và một người đáng đáp mảnh khảnh, mặt mày đen đúa.

Hề Hề nói:

- Các vị, hán đã trúng độc Tán Cốt Thực Cơ Đơn, cộng với thương thể cũ chưa lành vậy mà Long Vương lao cũng không giữ được hán.

Người mảnh khảnh cười nham hiểm:

- Lẽ ra nên một đao giết phút hán cho rồi.

Hề Hề lừ mắt nhìn y, không nói gì.

Không xa lắm, lại có hai bóng người lao tới, là Công Tôn Tiểu Phong và Uông Lăng.

Công Tôn Tiểu Phong chưa dùng chân đã hốt hoảng nói:

- Hè lão đệ, có phải Hạng Chân đã trốn thoát phải không?

Hè Hòe sùng sùng gật đầu, chỉ xung quanh nói:

- Vâng! Công Tôn huynh, xung quanh đây đều là kiệt tác của hắn đó.

Công Tôn Tiểu Phong đưa mắt nhìn quanh, thảm trạng trước mắt khiến y bất giác rung mình, Uông Lăng cũng biến sắc mặt.

Công Tôn Tiểu Phong thở dài nói:

- Võ công của Hạng Chân thật không lường được, dường như hắn có một sức mạnh hết sức đặc dị. Lúc trước ở Trường Đa sơn, Lăng nhi chỉ hiện thân hơi sớm trước khi hắn hôn mê mà cũng đã suýt nữa bị hắn một chiêu đánh chết, nếu lão phu không kịp thời kéo Lăng nhi tránh khỏi thì hậu quả thật là tệ hại vô cùng. Sau khi hắn trúng độc mà còn một chiêu đánh vụn cánh cửa bằng gỗ tùng thì thật không biết lúc bình thường hắn ghê gớm đến mức nào nữa.

Hè Hòe định nói gì đó, song lại ngậm miệng làm thinh.

Người mãnh khách buông tiếng cười âm trầm nói:

- Công Tôn đại huynh, tục ngữ có câu “Một lần bị rắn cắn thì mười năm sợ dây thừng”, xem ra thật đúng với trường hợp của huynh. Hừ, Hạng Chân đâu phải là kẻ ba đầu sáu tay chứ?

Công Tôn Tiểu Phong trừng mắt, song cổ nén lửa giận, chỉ buông tiếng hừ thật mạnh.

Hè Hòe thấy hai người có vẻ phật lòng thì vội lớn tiếng nói:

- Kim Uy, ngươi còn đứng chết sững ra đó làm gì?

Hai thanh niên áo lam đến trước mặt Hè Hòe, nói:

- Viện chủ, xung quanh đây dường như không có tung tích của hắn. Theo lời các huynh đệ nói thì hắn đã bỏ đi tự bao giờ, thân pháp thật rất nhanh.

Hè Hòe trầm ngâm ra lệnh:

- Tiếp tục lục soát.

Hai thanh niên áo lam cúi mình vâng lệnh, quay mình bước đi.

Người mãnh khách lại nói:

- Tên tiểu tử Hạng Chân lúc trốn chạy quả là thật nhanh. Nếu hắn là bậc anh hùng hảo hán thì hắn phải chờ chúng ta xuất hiện rồi hãy hiện lộ thân thủ chứ.

Hè Hòe vừa định nói thì bỗng một người từ trên ngọn cỏ tùng gần đó vọt ra.

Cơ hồ cùng lúc, một vật đen ngòm bay tới nhanh khôn tả, nhắm thẳng hướng hai người vọt tới.

Lập tức, bọn Hè Hòe vội nhảy tránh tứ phía, vật đen ngòm đó chính là một sợi xích sắt, nghe loảng xoảng mấy tiếng, người mãnh khách loạng choạng lùi lại, một mảnh áo to sau lưng đã theo gió bay đi, y đau đến luôn miệng xuyt xoa.

Hè Hòe lúc này mới có cơ hội nhìn rõ đối phương, y điên tiết quát:

- Quân chuột nhắt khôn khiếp, hôm nay mà ngươi sống sót thoát khỏi Thanh Tùng sơn trang thì kẻ như Hè mỗ đã uống công mấy năm trời.

Hạng Chân buông giọng lãnh đạm:

- Chúng ta cứ thử xem.

Chàng quay sang người mãnh khách, nói:

- Như vậy đã đủ nhanh chưa hả bằng hữu?

Người mãnh khách buông tiếng hét vang, trở bộ sang bên, một luồng sáng xanh bay thẳng vào Hạng Chân, giữa chừng lại biến thành ba vòng sáng tròn, chao đảo bất định, phủ chụp tới.

Hạng Chân lánh người tránh khỏi, nhướng mày nói:

- Thiết Bút Lý Gia thì có gì là cao siêu?

Người mảnh khảnh chính là Thiết Tỳ Bút Lý Dịch, bảo đệ của chương môn đời thứ bảy Thiết Bút Lý Gia ở Sơn Tây, cũng là một cao thủ hàng đầu trong Đệ Nhất Viện của Thanh Tùng sơn trang.

Thanh Tỳ Bút Lý Dịch lại vung bút tiến tới, gằn giọng nói:

- Hạng Chân, hôm nay chúng ta phải quyết đấu một sống một còn...

Hạng Chân cười nhạt, xích sắt quét ra, một luồng kinh lực ập tới ép Lý Dịch phải lùi lại ra sau ba bước.

Hề Hòe thấy tình thế bất lợi thì hét vang, từ xa nhắm vào Hạng Chân phóng ra năm chưởng, kinh lực vô cùng uy mãnh.

Hạng Chân một chân trụ dài, xoay người theo hình xoắn ốc di chuyển ra xa, trong khi ấy vẫn tiếp tục phóng chưởng ra tấn công Lý Dịch.

Công Tôn Tiểu Phong cũng hừ lạnh, một luồng sáng bạc đã từ tay lão phóng ra.

Hạng Chân không hề chớp mắt, tay trái bỏ chéo tới, “Keng” một tiếng, một thanh phi đao sắc nhọn đã bị đánh bật ra.

Lại có thêm một tiếng thét lạnh lạnh nữa vang lên, rồi có một bóng người mảnh mai lao vào cuộc chiến, hai luồng sáng lấp lánh tới tấp tấn công Hạng Chân.

Hạng Chân vừa vung xích sắt đón đỡ vừa nói:

- Ưông cô nương, phen này thì Công Tôn Tiểu Phong sẽ không còn thời gian để kéo cô nương tránh thoát nữa đâu.

Công Tôn Tiểu Phong tức giận tím mặt, gậy thép trong tay liên tục đánh ra, Thanh Tỳ Lý Dịch, Hề Hòe cùng Ưông Lăng cũng phối hợp hết sức nhịp nhàng, chặt chẽ, quyết không cho Hạng Chân có cơ hội phản công.

Vút, vút, lại có thêm hai bóng người nữa im lìm nhảy vào vòng chiến, hợp lực tấn công Hạng Chân, họ sử dụng hai thanh Đại Phương Kiếm, nặng hơn nhiều và cũng hiểm hơn nhiều so với trường kiếm thông thường.

Hạng Chân ung dung luôn lách trong vòng vây, gươm xích sắt gạt hai thanh Đại Phương Kiếm, lạnh lùng nói:

- Bằng hữu, hai người là ai?

Thanh niên áo lam cao hơn nói to, vẫn không ngừng tấn công:

- Anh em Thiết Kiếm Song Hiệp, lão đại Tô Ngạn chính là ta.

Hạng Chân nhếch môi cười khinh bỉ, vung xích sắt đánh bật những binh khí đang ập vào, tiến tới trước mặt Tô Ngạn, khẽ quát:

- Tô bằng hữu, hãy đi trước một bước nhé.

Tô Ngạn hoảng hồn, trường kiếm trong tay chưa kịp rút về thì đã trúng ngay một chưởng của Hạng Chân, nửa bên đầu lập tức vỡ nát, chết ngay tại chỗ.

Hề Hòe thấy thế thì tức đến cơ hồ vỡ lồng ngực, y buông tiếng hét vang, vung chưởng như điên cuồng bổ tới.

Em của Tô Ngạn là Tô Xương hai mắt đỏ ngầu, liều chết xông lên.

Hạng Chân cười nhạt, xích sắt lại quét ra, một lần nữa đánh bật thiết bút, gậy thép, khủy tay thúc thẳng về phía Hề Hòe, hữu chưởng nhanh như chớp nhắm hướng Tô Xương chém tới.

Nghe “Hự” một tiếng, Tô Xương chưa kịp nhìn thấy bóng dáng địch nhân lướt tới thì đã trúng ngay một chưởng giữa ngực, rú lên thảm thiết, ngã ngửa ra sau.

Công Tôn Tiểu Phong, Lý Dịch, Ưông Lăng và Hề Hòe đầu bù tóc rối, chiêu thức phát ra toàn là tối độc, đều muốn đồng quy ư tận với đối phương.

Hạng Chân cười ha hả:

- Các người lẽ ra phải liều mạng từ lâu rồi mới phải chứ, bây giờ có phải là hơi muộn chăng?

Cuộc chiến càng lúc càng quyết liệt, thân thủ Hạng Chân mỗi lúc một thêm nhanh, không còn nhận ra được phương vị chuẩn xác nữa. Hầu hết các thế công của chàng đều nhắm vào Hề Hòe và Công Tôn Tiểu Phong, khiến hai người hết sức lúng túng, nếu không nhờ Lý Dịch và Ưông Lăng nhiều lần liều mạng giải nguy thì cả hai đã mất mạng từ lâu.

Lúc này đệ tử Thanh Tùng son trang đỏ về càng nhiều, vòng vây đã lên đến hàng mấy trăm người, đèn đuốc sáng rực như ban ngày, mặt người nào cũng trĩu nặng bằng hoàng nhưng không một ai dám tiến tới tham chiến.

Bọn họ đều hiểu là nếu mà đại đột tham chiến thì chỉ gia tăng thêm thương vong, trở ngại cho phe mình mà thôi.

Cuộc chiến diễn ra từ đầu tới giờ trong khoảng thời gian chưa đầy tàn hai nén nhang mà Thanh Tùng son trang đã tổn thất khá nặng, trong số tử vong còn có hai cao thủ vào hạng khá nhất của trang là Tô Ngạn và Tô Xương.

Thời gian dường như ngưng đọng lại, trong vòng chiến binh khí lấp lánh, bóng người tung bay ngang dọc nhưng không một ai lên tiếng, ngoại trừ tiếng binh khí chạm nhau leng keng thì chỉ là một sự im lặng đáng sợ, thỉnh thoảng mới có một tiếng quát khê, thậm chí hơi thở của mọi người cũng hết sức nặng nề.

Bỗng đám người Thanh Tùng son trang đang bao vây vụt vui mừng reo vang, một tên đầu mục la lớn:

- Trang chủ cùng nhị vị viện chủ đã tới.

Bảy người đang vây công Hạng Chân lập tức phần chấn tinh thần. Hề Hộc và Lý Định liền tiếp đánh ra mười chín chiêu, quát vang:

- Đứng cho hán chạy thoát.

Bốn đại hán râu xồm đại đạo múa vun vút, phối hợp vô cùng chặt chẽ kết thành một khối. Công Tôn Tiểu Phong và Uông Lăng lượn lờ như bay, tìm sơ hở của Hạng Chân tấn công vào. Tất cả đều như được tăng lực, uy thế mạnh mẽ không thể coi thường.

Thành thật mà nói, sức khỏe của Hạng Chân vẫn chưa hồi phục hẳn, thương thế cũ chưa lành, tuy chàng không chắc có thể hạ sát hết kẻ địch trước mặt nhưng cũng thừa sức thoát khỏi vòng vây. Giả như chàng liều lĩnh sử dụng chiêu thì rất có thể khiến toàn bộ kẻ địch đổ máu, song chàng từ đầu đến cuối vẫn không dùng hết sức, giữ gìn sức lực định đại náo một phen để lập uy tín trên giang hồ, đồng thời cũng để mình oan cho bản thân.

Giờ đây thì cuối cùng cao thủ trong Thanh Tùng son trang cũng đã đến, chàng quyết phải dùng máu để tẩy rửa nỗi đau khổ và nhục nhã mà chàng đã phải chịu đựng thời gian vừa qua.

Hai mươi mấy bóng người đang như những con chim to bay tới, khí thế vô cùng dũng mãnh.

Hề Hộc tung ra hai chiêu, vụt xoay người quát to:

- Trang chủ, tên tiểu tử ở giữa chính là Hạng Chân.

Hạng Chân buông tiếng cười khẩy, không chờ kẻ địch hạ xuống đã nhanh như chớp nhảy lên nghênh đón.

Chỉ thấy bóng người nhấp nháy trên không, rồi hai trong đoàn người vừa tới đã rú lên thảm thiết, ngã ra sau, máu tươi phun xối xả, không cựa quậy gì nữa, Tiếng xích sắt khua vang, giọng nói trầm lạnh phiêu diêu bất định của Hạng Chân vang lên:

- Ta là Hoàng Long, kẻ đòi nợ máu đến từ Cửu U...

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tàn mệnh đoạn hồn, tình gia nhân

Tiếng nói Hạng Chân lạnh lùng lan tỏa trong không khí, lại có thêm một bóng người gục ngã trước khi tất cả những người mới tới dừng cả nơi đấu trường.

Một lão nhân mặt vuông, tuổi trạc ngũ tuần, thần sắc trầm lạnh, mặc chiếc trường bào có thêu tranh phú quý đang đứng yên như tượng đá, mắt nhìn chòng chọc vào Hạng Chân.

Hạng Chân cũng chăm chăm nhìn lão, hồi lâu sau lão nhân mới trầm giọng nói:

- Ngươi là Hoàng Long?

Hạng Chân đưa tay xoa nhẹ lên gương mặt cứng đờ, lạnh lùng nói:

- Không sai.

Lão nhân quắc mắt:

- Người quả là nông cuồng quá mức.

- Đây mới chỉ là khởi đầu thôi.

Lão nhân cười nhạt nói:

- Người định một mình chống lại Thanh Tùng sơn trang của lão phu ư?

Hạng Chân cười khẩy:

- Hạ Nhất Tôn, đừng quá tự cao tự đại. Thanh Tùng sơn trang không giữ nổi Hoàng Long Hạng Chân này đâu.

Lão nhân này chính là trang chủ Thanh Tùng sơn trang Vân Điều Hạ Nhất Tôn đại danh lừng lẫy vùng Sơn Tây. Lão chẳng những võ học uyên thâm, tinh ranh xảo quyệt mà còn thủ đoạn hết sức tàn bạo. Lão là cao thủ bậc nhất trong giang hồ, đầu não của giang hồ hắc bạch trong vùng Sơn Tây.

Hạ Nhất Tôn nghiêm nghị gật đầu nói:

- Người rất có khí phách, chỉ tiếc là dùng không đúng chỗ rồi.

Hạng Chân giọng rắn lạnh:

- Chúng ta đều cùng hiểu rõ nhau. Hạ Nhất Tôn, lão chưa đủ tư cách đề ra về trường thượng với Hoàng Long này đâu. Hiện giờ chỉ có máu mới có thể rửa sạch được oán thù giữa chúng ta mà thôi.

Hạ Nhất Tôn chớp mắt, chằm chằm nhìn hai bên rồi lạnh lùng nói:

- Không sai, chúng ta đều nhớ rõ.

Lão vỗ tay, trầm giọng quát:

- Thất Phi Chùy.

Lập tức hai bên tả hữu bước ra bảy đại hán lực lưỡng, đều mặc đồng phục màu bạc giống nhau. Mỗi người trong tay đều có xách một ngọn chùy đồng hình bát giác nối liền với một sợi dây xích bạc. Họ trông rất linh lợi và tinh ranh, cả bảy đều là hộ vệ thân tín của Hạ Nhất Tôn.

Hạng Chân cười nhạt, bỗng nhiên lướt nhanh tới, xích sắt trong tay quét thẳng về bốn đại hán bên hữu.

Hạ Nhất Tôn tức giận quát:

- Hay cho tên cuồng đồ.

Sợi xích sắt đang quét sang bên hữu bỗng đột nhiên khựng lại rồi lao sang bên tả. Ba đại hán bên tả hốt hoảng lẫn người né tránh. Cùng lúc ấy Hề Hòe đã buông tiếng quát vang, lao tới vùng chưởng đánh ra.

Thế đánh vũ bão bất ngờ của Hề Hòe buộc Hạng Chân phải thu xích sắt lại, lách người né tránh. Bảy đại hán thoát khỏi thế tấn công thì liền nhanh nhẹn lấy lại tư thế, vùng phi chùy tới tấn công Hạng Chân.

Hạng Chân lập tức vùng xích đón đỡ, đồng thời tả chưởng bỏ chéo ra, buộc Thanh Tỳ Thiết Bút đang định thừa cơ đánh lên phải hốt hoảng nhảy tránh.

Hề Hòe thấy phe mình có lợi thế thì tinh thần phấn chấn, lão trụ vững chân tấn, song chưởng luân phiên xuất kích, chưởng phong vô cùng rắn mạnh, hạn chế rất nhiều hành động của đối phương.

Hạng Chân lách tránh thêm vài thế thì đã nhận ra điểm yếu trong võ công của Hề Hòe. Lão sở trường về nội gia chân lực, tuy chưởng kinh mạnh mẽ có thể khai sơn phá thạch, nhưng lại có nhược điểm là khó có thể sử dụng linh hoạt. Chàng lập tức hạ quyết tâm dĩ độc công độc, lấy máu ngăn máu, thân hình như ảo ảnh chập chờn di chuyển trong vòng vây...

Hai quả chùy đồng vụt bay qua mặt Hạng Chân, chàng bỗng ngửa người lộn ngược ra sau, lao bỏ vào Thanh Tỳ Thiết Bút Lý Dịch Lý Dịch hoảng kinh, vội tung người sang bên, sợi xích sắt trong tay Hạng Chân đang đã quét tới, tuy không trúng gã nhưng cũng như một ngọn côn sắt, đập vỡ đầu một đại hán trong số Thất Phi Chùy.

Sợi xích sắt nhuộm máu không ngừng lại ở đó, nó tiếp tục lượn tới trước mặt Lý Dịch, gã hét vang một tiếng, thò tay ra định chụp lấy xích sắt. Song tay của y chưa chạm tới được mục tiêu thì ngay trước mặt y, tả chưởng của Hạng Chân đã bổ thẳng tới.

Hề Hòe kinh hãi, đang định nhảy tới cứu thì đã không kịp, mọi sự chỉ diễn ra trong nháy mắt, thân hình của Lý Dịch đã bị văng ra xa ngoài hai trượng.

Công Tôn Tiểu Phong thở dài, định lướt ra thì Hạ Nhất Tôn đã cản lại, lắc đầu nói:

- Không cứu kịp đâu, xương cổ của y đã gãy rồi.

Trong lúc lão đang nói thì bỗng có tiếng gào thảm thiết, lại một đại hán trong số Thất Phi Chùy bị xích sắt đánh vỡ sọ, người nhũn ra, ngã xuống đất.

Công Tôn Tiểu Phong tức giận đến mặt mày tái ngắt, liều mạng xông vào vòng chiến, cây gậy thép sắc nhọn vung lên loang loáng, tới tấp tấn công.

Công Tôn Tiểu Phong và Hạ Nhất Tôn vốn là anh em kết nghĩa, tuy về sau danh tiếng của Hạ Nhất Tôn ngày càng lừng lẫy, tên tuổi Nhạn Tử Can ngày càng kém xa Văn Điều nhưng tình cảm của cả hai vẫn hết sức sâu đậm. Lần này biết Công Tôn Tiểu Phong tìm Hạng Chân báo thù nên Hạ Nhất Tôn lập tức dốc sức trợ giúp. Nào ngờ giờ đây chìm trong lòng lại hóa thành hung thần ác sát, mắt thấy Thanh Tùng sơn trang bị tổn thất nặng nề, Công Tôn Tiểu Phong làm sao mà không phẫn uất cho được?

Công Tôn Tiểu Phong vừa mới gia nhập vòng chiến thì lập tức có một người thấp bé quắt queo cũng lẹ làng chui vào, hiệp đồng tấn công Hạng Chân.

Người thấp bé chính là Hồng Hầu (khi đỏ) Mã Cơ, một cao thủ thuộc hậu viện của Thanh Tùng sơn trang. Hắn quả thật không lường được võ công của Hoàng Long nên lần này đã tính sai một nước cờ, chỉ sau một tuần trà thì hắn đã bị đánh vỡ sọ, lăn long lóc trên mặt đất.

Đánh chết thêm một kẻ địch nhưng Hạng Chân cũng bắt đầu thấm mệt, chàng gắng gượng chịu đựng, vẫn giành thế chủ động, luôn xuất thủ tấn công trước.

Lúc này bao vây Hạng Chân gồm có Hề Hòe, năm người trong số Thất Phi Chùy, Công Tôn Tiểu Phong và Hối Trảng Thủ Vu Hóá, viện chủ hậu viện của Thanh Tùng sơn trang. Hạ Nhất Tôn sau khi suy tính đã quyết định dùng xa luân chiến đối phó, lão tin chắc rằng sức người có hạn, cho dù công lực của Hạng Chân có cao siêu đến đâu thì cuối cùng cũng phải kiệt lực mà thất thủ dưới tay lão.

Hạng Chân không phải kẻ ngốc, chàng thừa biết mưu kế của Hạ Nhất Tôn nhưng vẫn không thèm để ý, nghiêng răng lướt tới đánh thẳng một đòn sét đánh vào Công Tôn Tiểu Phong.

Hề Hòe thấy thế thì vội vã la lên:

- Mau tiếp ứng.

Năm quả phi chùy lập tức được phóng tới nhằm ép Hạng Chân phải lui về, giải nguy cho Công Tôn Tiểu Phong.

Bất ngờ Hạng Chân lại bỏ mặc Công Tôn Tiểu Phong cho lão tránh né, thân hình nhanh như chớp đảo bộ về phía Hề Hòe, tro tay tát mạnh vào mặt lão.

Hề Hòe thật không ngờ đến đòn này, lão cố gắng ngửa người ra sau né tránh đòn đánh đó nhưng vẫn không kịp, bị đánh bật ra sau ba bước.

Hạng Chân buông tiếng cười khẩy, xích sắt trong tay lại vung lên, nói:

- Hề Hòe, đó là cái tát thứ nhất trả lại cho ngươi đó.

Hề Hòe bị tát ngay giữa chỗ đông người, lão vội địa vị là một viện chủ thì làm sao mà không bẽ mặt? Lão đưa tay quệt máu nơi khóe miệng, như điên cuồng lại lao tới.

Hạ Nhất Tôn vội quát lên:

- Hề viện chủ chớ nên nóng nảy.

Lão khoát tay một cái, lập tức có một văn sĩ trung niên với nốt ruồi đen to cỡ hạt đậu và hơn hai mươi cao thủ cùng lớn tiếng hét vang rồi nhào vào hợp công.

Hạ Nhất Tôn cũng rút ngọn Song Hoàn Long Vân Đao, món vũ khí thành danh hơn mười năm của mình, lướt người tiến tới.

Hạng Chân buông tiếng cười khẩy, nhân lúc đối phương chưa kịp tề chỉnh đội ngũ dàn thành thế trận thì xích sắt đã bất ngờ quét mạnh ra với toàn bộ công lực, nhắm thẳng vào đám cao thủ đang bao vây mình.

Lập tức có những tiếng rú thảm thiết vang lên liên hồi, chỉ có Hề Hòe, Công Tôn Tiểu Phong và Vu Hóá là may mắn tránh được, còn lại thì đã có chín trong số cao thủ vây đánh Hạng Chân ngã gục, trong đó bao gồm cả năm người còn lại của Thất Phi Chùy.

Văn Điều Hạ Nhất Tôn tức giận đến mức mặt mày trắng bệch, lão quát tháo liên hồi, vung đao đuổi theo. Nhưng Hạng Chân đã cất tiếng cười vang rồi lộn ngược ra sau, cách xa vòng chiến hơn bảy trượng, trong thoáng chốc chàng đã mất hút.

Hề Hòe đưa tay sờ vào má sưng húp của mình, nghiêng răng quát:

- Đuổi theo mau.

Văn sĩ trung niên và Vu Hóá lập tức cùng với một số người đuổi theo.

Hạ Nhất Tôn nhìn ngọn Long Vân Đao thờ dài, trầm giọng nói:

- Khỏi cần, không đuổi kịp hần đâu.

Công Tôn Tiểu Phong buồn bã cúi đầu nói:

- Chính ngu đệ đã gây phiền toái cho đại ca, thật...

Hạ Nhất Tôn lắc đầu xua tay:

- Hiền đệ nói gì vậy? Anh em ta giúp đỡ nhau hết lòng là chuyện thường tình, chẳng lẽ ba lạy kết nghĩa ngày xưa chỉ là trò đùa hay sao?

Công Tôn Tiểu Phong lặng thinh một hồi rồi nói:

- Đành rằng vậy, nhưng vì việc của ngu đệ mà Thanh Tùng son trang bị tổn thất thế này, thật khiến ngu đệ vô cùng áy náy...

Hạ Nhất Tôn mặt thoáng buồn, xua tay nói:

- Thôi đừng nói nữa, việc đã thế này thì trước mắt chúng ta phải tìm cách tiêu diệt tên tiểu tử ấy, ngồi đây tự trách mình thì được gì cơ chứ?

Hề Hòe thất thểu đi tới nói:

- Trang chủ, Thất Phi Chùy toàn bộ không còn một ai sống sót.

Hạ Nhất Tôn gượng cười:

- Đành vậy thôi, kiếp giang hồ thì là vậy, sống chết đều do số mệnh cả mà.

Hề Hòe thờ dài:

- Anh em họ Tô, Lý Dịch lão đệ, Mã Cơ, Hoa Thành, Tào Vinh, cùng gần một trăm nhân mạng anh em trong trang cũng đã tử nạn.

Hạ Nhất Tôn mặt thoáng co giật, uể oải nói:

- Bảo họ lo liệu hậu sự cho kẻ tử nạn đảng hoàng, tăng cường việc canh phòng lên mức tối đa, nhất là phải đề ý những khu vực trọng yếu.

Lão lắc nhẹ đầu, nói tiếp:

- Hề viện chủ, chúng ta là huynh đệ đã nhiều năm, nên thẳng thắn mà nói chuyện với nhau. Hạ Nhất Tôn là một tên đại sát tinh khét tiếng vô lâm, tàn bạo vô cùng, đã có biết bao đồng đạo giang hồ đã ngã xuống dưới tay hắn. Chúng ta không được bại phen này, bằng không thì cơ nghiệp sẽ tiêu tan...

Hề Hòe cúi đầu lặng thinh, long thấp thỏm lo âu. Y rất hiểu Hạng Chân không bao giờ chịu bỏ qua cho y, lòng căm thù đó không thể coi thường được.

Công Tôn Tiểu Phong vỗ vỗ vai Hề Hòe, áy náy nói:

- Hề lão đệ, đều là do lão phu đã gây ra cả, xin lão đệ hãy thông cảm cho.

Hề Hòe gượng cười:

- Không có gì, đó là bổn phận của ngu đệ mà...

Hạ Nhất Tôn sực nhớ ra, hỏi:

- Phải rồi, Uông diệt nữ thương thế ra sao rồi?

Công Tôn Tiểu Phong đáp:

- Không đến nỗi nào, vì chương ấy lệch ra một chút, không trúng vào nơi yếu hại. Tuy nhiên nội phủ cũng bị chấn thương một chút, hiện nó đã được đưa đến khách xá điều dưỡng rồi.

Hạ Nhất Tôn chép miệng:

- Phải chi Lâm nhi có mặt ở đây thì hay biết mấy, chẳng những tăng cường lực lượng cho ta mà còn có thể trông nom Uông nhi. Hạng mỗ đã cho người gọi y về rồi, nhân tiện cũng mời luôn sư phụ của y đến trợ giúp một tay.

Công Tôn Tiểu Phong vui mừng:

- Có phải là Ân Minh Lang Quân Vũ Kính Phục chăng?

Hạ Nhất Tôn lần đầu tiên hé môi cười:

- Phải rồi, chính là vị ấy.

Công Tôn Tiểu Phong vỗ tay vui sướng:

- Đại ca sao không nói sớm? Người này cư trú tại Hồng Động Lãnh, võ công cao kiếp người, lừng danh khắp đại giang Nam Bắc. Trước đây ngu đệ tưởng rằng đại ca không mời được ông ấy, nhưng bây giờ nghe khẩu khí thì dường như hai người quan hệ không phải tầm thường.

Hạ Nhất Tôn mỉm cười:

- Khi xưa ta mộ danh ông ấy nên đã đưa Lâm nhi bá sư, phải trải qua nhiều rắc rối thì mới được ông ấy chính thức thu nhận. Có lẽ Lâm nhi tư chất thông tuệ nên được ông ấy rất mến thương, đã phá lện đến đây chơi ba lần. Ông ấy còn hứa rằng nếu ta có gì cần giúp đỡ thì sẽ nhất định ra tay trợ giúp. Khi ta vừa nghe Hạng Chân vượt ngục tẩu thoát thì việc đầu tiên là phải kị mã lập tức đến cầu viện...

Công Tôn Tiểu Phong thở phào như trút được toàn bộ gánh nặng ngàn cân, nói:

- Vậy là chúng ta yên tâm được rồi, chỉ cần Ân Minh Lang Quân đến thì mặc cho Hạng Chân bản lĩnh đến đâu cũng không thể thoát khỏi tay ông ấy được.

Hạ Nhất Tôn cười gật đầu:

- Mong là như vậy, nhưng chúng ta cũng không nên vì thế mà khinh địch.

Công Tôn Tiểu Phong nói:

- Đại ca dạy rất đúng.

Hạ Nhất Tôn dạo dò Hề Hộc vài câu, sau đó từ biệt mọi người, sải bước về Ngưỡng Văn Lâu nghỉ ngơi. Lúc này trời đã hừng sáng, vẻ tang tóc trong không khí đêm qua đã trở thành quá khứ, song những kẻ đã ra đi vĩnh viễn thì cũng không thể quay về được.

o O o Hạng Chân một mình ngồi trên một ngôi lầu trang nhã, chàng không biết đó là ngôi nhà gì và ai cư trú, song chàng biết đây là trung tâm của Thanh Tùng sơn trang, rất là yên tĩnh.

Giờ Ngọ đã đến, chàng có thể nhìn thấy ánh nắng giữa trưa qua cánh cửa sổ, đã mấy hôm nay chàng chưa ăn gì, đói đến mức mặt mày xám xịt, tay chân bải hoải, cổ họng nóng ran, khó chịu vô cùng.

Chàng chậm chậm đứng lên, quyết định tìm cái gì trám bụng rồi hăng tính nên khề khàng kéo cánh cửa nhỏ, theo một chiếc cầu thang đi xuống. Đến tầng dưới thì chàng nhận ra mình đang ở trong một thư phòng, có vẻ đã lâu không có ai đặt chân đến.

Chàng đưa mắt nhìn hai phía, ra khỏi gian phòng. Hai gian phòng đối diện đều đóng kín, chính giữa là một hành lang, có lẽ dẫn đến đại sảnh.

Bỗng có tiếng nói lãnh lút văng vẳng vọng đến, tiến dần đến phía chàng.

Hạng Chân ngưng thần lắng nghe thì nhận ra tất cả gồm có ba người, đều là nữ nhân.

Đến đầu kia hành lang, tiếng bước chân dừng lại, một giọng trong trẻo cất lên:

- Xem kia, ngôi nhà đó đã bảo nên quét dọn từ lâu, vậy mà lão già kia cứ hện hò lần lửa mãi. Vài hôm nữa đại thiếu gia cùng sư phụ về thì làm sao ở nơi dơ bẩn này cho được?

Một giọng dịu dàng cười nói:

- Minh Châu tỷ, hai hôm nay mọi người ai cũng phập phồng lo lắng, chỉ có tỷ tỷ là còn tâm trí để ý đến chuyện quét dọn nhà cửa mà thôi, sao không đại khái cho rồi?

Giọng trong trẻo cười nói:

- Không được đâu, lão trang chủ đã căn dặn là phải sạch sẽ thơm mát, bằng không thì tôi phải chịu phạt. Nào Tiểu Hà, ngươi hãy đi lấy giẻ lau và thùng nước rồi lau sạch đại sảnh trước, sau đó đến các phòng khác...

Một tiếng đáp khề rồi có tiếng chân bước đi.

Giọng dịu dàng lại nói:

- Tỷ tỷ làm trước đi, tiểu muội đi một vòng xem thử, đã lâu lắm không đặt chân đến đây rồi.

Tiếng bước chân vọng về hướng này, lát sau một thiếu nữ yêu kiều đã hiện ra, vừa đi vừa nhìn dáo dác khắp nơi ra chiều rất phấn khởi.

Thảo nào tiếng nói quen quen, từ trong phòng nhìn ra, thiếu nữ ấy chính là Hề Tần, em gái Hề Hòe.

Hạng Chân ngồi xuống chiếc ghế bành đầy bụi, nhắm hờ mắt dưỡng thần. Lát sau, “Kẹt” một tiếng, cửa thư phòng đã bị đẩy mở.

Hề Tần bước vào phòng, thấy Hạng Chân ngồi đó thì há hốc mồm, đáng vẻ đầy kinh hoàng, mắt đứng trông thừ ra như phỗng đá.

Hạng Chân mỉm cười nói:

- Hạnh ngộ, Hề cô nương!

Hề Tần hồi hả bước vào, khép cửa lại rồi hạ giọng hỏi:

- Các hạ còn chưa đào tẩu ư?

Hạng Chân nhướn mày:

- Tại sao phải đào tẩu?

Hề Tần lo lắng:

- Họ đang lùng sục các hạ khắp nơi, đâu đâu cũng có người. Các hạ thật to gan, lại còn dám trốn trong đây thành thoi như thế, coi chừng mất mạng đó...

Hạng Chân cười tiếp lời:

- Chúng ta là địch thù, tại hạ mất mạng hay còn mạng thì cô nương lo gì?

Hề Tần ngó người, phải rồi, hai người vốn ở hai phe đối lập, việc sinh tử của đối phương thì liên quan gì đến nàng kia chứ?

Thế nhưng có thật không liên quan chăng? Không liên quan thì tại sao nàng lại lo lắng? Lẽ ra nàng phải lớn tiếng tri hô báo động chứ? Vậy thì vì lẽ gì?

Bỗng hai má nàng đỏ bừng, thẹn thùng bối rối đứng gằm mặt xuống.

Hạng Chân thích thú nhìn nàng, thấp giọng nói:

- Hề cô nương, trước hết tại hạ muốn được ăn chút gì đó, đã gần bốn hôm không ăn uống gì rồi...

Hề Tần chột nghe lòng đau thắt, vội nói:

- Sao? Đã bốn hôm rồi ư? Dù là tự hành hạ mình thì cũng không nên như thế chứ?

Hạng Chân nhăn nhó lắc đầu:

- Tại hạ đâu có điên mà tự hành hạ mình, chẳng qua đều là do lệnh huynh đã chiêu đãi trong Long Vương lao đó thôi.

Hề Tần trở mặt, vẻ ngạc nhiên:

- Ca ca không cho các hạ ăn uống gì ư? Đâu có lẽ vậy?

Hạng Chân xua tay:

- Thôi bỏ qua đi, trước mắt xin hỏi cô nương có cách nào tìm được cho tại hạ vài món không?

Hề Tần nhoen cười:

- Các hạ không sợ tôi cáo giác ư?

Hạng Chân lắc đầu:

- Cô nương có cáo giác thì họ cũng chẳng bắt được tại hạ, những gì tôi qua có lẽ cô nương cũng biết chứ?

Hề Tần mặt biến sắc như hầy còn kinh hoàng, nói:

- Các hạ cũng thật tàn bạo, tôi nấp trong phòng mà còn nghe mồn một từng tiếng rú thảm khốc, tiếng gào thét, tiếng rên la trong đêm nghe thật rợn người. Mãi đến sáng nay thì máu trên mặt đất mới được thu dọn sạch, trên núi sau trang lại có rất nhiều ngôi mộ mới, thật không dám tin đó là do một mình các hạ gây ra.

Hạng Chân uể oải thờ phất ra:

- Tại hạ đâu có muốn vậy, ngặt vì họ dồn ép quá mức...

Hề Tần trầm ngâm một hồi, đoạn nói:

- Hãy chờ lát, để tôi đi tìm thức gì ăn cho các hạ ăn trước đã, tôi thấy các hạ mệt lắm rồi...

Hạng Chân vòng tay:

- Xin đa tạ.

Lúc sắp ra đi, Hề Tần ngoảnh lại khẽ nói:

- À, họ đang quét dọn ngôi nhà này, lát nữa sẽ đến, tốt nhất là các hạ nên đổi chỗ khác kín đáo hơn.

Hạng Chân chỉ tay lên lầu:

- Trên đó thế nào?

Hề Tần gật đầu:

- Các hạ hãy đợi trên đây, tôi quay lại ngay.

Đoạn nàng thận trọng trở ra, tiếng bước chân xa dần.

Hạng Chân đứng lên, song chàng không lên lầu mà bỗng phi thân lên trên một xà ngang rộng chừng nửa thước, miễn cưỡng nằm mọp trên đó.

Thẳng thắn mà nói, Hạng Chân tung hoành trên giang hồ đã gần tám năm trời, từng trải qua biết bao sóng to gió cả, giáp mặt với rất nhiều gian nguy hiểm trá. Tuy ngoài mặt chàng tỏ ra hững hờ về mối quan hệ giữa người với người, song trong lòng lại hết sức lưu ý, biết lúc nào thì tình cảm và đạo nghĩa mới phát triển được nên bao giờ cũng thận trọng, không muốn lại bị rơi vào tay kẻ địch, vũng vầy trên bờ tử vong một lần nữa.

Chàng chỉ mới gặp Hề Tần tối qua, hơn nữa nàng lại là em gái kẻ thù, trong trường hợp như vậy mà Hề Tần lại không báo động thì là vì lẽ gì?

Nguyên nhân có thể là trong thâm tâm nàng tôn sùng một trang nam nhi anh hùng, hoặc đó là sự bộc lộ tự nhiên của lòng nhân ái cũng nên.

Chàng lẳng lặng chờ đợi, bụng mỗi lúc một đói dữ dội, miệng khát đến nóng ran, chưa bao giờ có cảm giác thèm được ăn uống đến thế.

Hiện giờ Hề Tần đang làm gì? Khi đã có thức ăn trong tay thì nàng có thể đến đây không? Một việc thật hết sức dễ dàng trong lúc bình thường, vậy mà trong hoàn cảnh này lại vô cùng khó khăn hiểm trở.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Đấu trí thi mưu, lão cô tỉnh

Chừng nửa giờ sau, cửa thư phòng “Kệ” mở, Hề Tần tay xách một chiếc giỏ tre đầy hoa cúc, cố làm ra vẻ bình tĩnh thận trọng đi vào, trước khi vào còn ngoảnh lại nhìn quanh một lần cuối.

Nàng quét mắt nhìn quanh thư phòng đoạn vội vã đi lên lầu, mở cửa ra, khẽ cất tiếng gọi, vén váy bò lên.

Hạng Chân nhìn ra cửa phòng lần nữa, đoạn lướt đi nhanh như tia chớp, trước khi Hề Tần kịp đóng cửa thang lầu thì chàng đã tùm tùm cười đứng trước mặt nàng.

Hề Tần giật mình bật lùi ra sau hai bước, miệng vừa há ra, Hạng Chân đã đưa ngón tay lên miệng nói:

- Suyt! Bây giờ mới đến ư?

Hề Tần tay ôm ngực, mặt trắng nhợt nói:

- Các hạ vẫn hay hù nhát người ta vậy lắm hả?

Hạng Chân nheo mắt:

- Không, tại hạ sợ có người theo dõi cô nương!

Hề Tần đưa giỏ tre ra, hẳn học nói:

- Đừng tưởng là chỉ có mình thông minh ... Người ta đã có lòng mang thức ăn đến, lại còn bị các hạ nhát cho thiếu điều chết giấc.

Hạng Chân đón lấy giỏ, cười nói:

- Xin tha thứ cho tại hạ đã quá đa nghi! Uôm ... thức ăn hẳn là ở bên dưới?

Chàng đặt chiếc giỏ lên bàn, dưới lớp hoa cúc là bốn cái chén màu xanh biếc viền trắng, nửa con gà luộc, một con cá chiên, một chén tôm rang và một chén cải xào, một cái ấm thiếc và cạnh đó là một chiếc khăn lau tay.

Hạng Chân gạt gù nói:

- Vậy là đủ lắm rồi, xin đa tạ Hề cô nương.

Hề Tần hừ một tiếng, ngồi xuống ghế nói:

- Ăn mau đi, đừng nói ngon ngọt nữa, chỉ cảm tạ suông thì có ích gì? Ai biết trong thâm tâm các hạ lại nghĩ cái quái quỷ gì nữa?

Hạng Chân cầm lấy đĩa lên thư thả ăn. Hề Tần nhìn chàng, như cảm thấy hết sức thú vị, thấp giọng nói:

- Đây, trong ấm thiếc không phải rượu đâu, là trà đấy ...

Hạng Chân nuốt vào miếng thịt gà trong miệng, mỉm cười nói:

- Cô nương chu đáo như vậy là quý lắm rồi, có điều đã thiếu mất ly uống trà.

Hề Tần thoáng ngẩn người, phì cười:

- Ô, tôi quên mất, vì hồi hộp quá đi ... Thôi các hạ chịu khó uống bằng ấm vậy.

Hạng Chân và một miếng cá chiên, gấp trên đĩa ăn rất nhỏ nhẹ, như từ từ thưởng thức vị ngon, cử chỉ vô cùng lịch sự.

Hề Tần tay chống cằm nhìn chàng nói:

- Đây, có lẽ các hạ xuất thân trong một gia đình rất có giáo dục nên ăn uống nhã nhặn như là phụ nữ ... Hiện giờ trông tướng mạo các hạ tuy có vẻ hung dữ một chút nhưng cũng không giống như kẻ bạo tàn khát máu, cho nên ở đời không thể xét người qua tướng mạo ...

Hạng Chân kề miệng vào ấm hút lấy một hớp trà rồi bỗng hỏi:

- Hề cô nương đã bao nhiêu tuổi rồi?

Hề Tần mặt ửng hồng, bẽn lèn nói:

- Hồi chi vậy?

Hạng Chân mỉm cười:

- Nhãi ranh mà cũng dám phê bình người ta này nọ nọ, rõ là không biết trời cao đất dày.

Hề Tần giãy nảy:

- Hừ, ai là nhãi ranh hả? Qua năm tôi đã hai mươi một rồi ...

Hạng Chân ngoảnh sang nhìn nàng, hết sức chăm chú, miệng vừa nhai vừa gạt gù nói:

- Khá lắm, đáng kể được là giai nhân.

Hề Tần thẹn đến đỏ bừng mặt, cúi thấp đầu lúng búng nói:

- Sao lại nhìn người ta thế ...

Hạng Chân cười:

- Bụng sắp no thì con mắt cũng đâu thể để đói, bụng no thì mắt cũng phải no chứ?

Hè Tần lại giãy nảy:

- Hừ, cái bụng tôn đức quá đi ...

Nàng bỗng lại hỏi:

- À, các hạ nhà ở đâu vậy?

- Trường An.

- Trường An ư?

Hạng Chân mắt đắm chiều, giọng thấp trầm nói:

- Đó là một nơi rất đẹp, có cung lẫm thành quách bao đời, có cầu có sông nên thơ như trong tranh vẽ, phố xá sầm uất, đèn đài trang nghiêm ...

Hè Tần ngậy người ra nghe, hồi sau bỗng thở dài nói:

- Các hạ hẳn là học hành rất nhiều ...

Hạng Chân cười chua chát:

- Học nhiều thì có ích gì? Giờ đây cũng nào khác mọi người trong giới võ lâm, một tên võ biên.

Hè Tần xúc động định hỏi Hạng Chân một điều, song nàng đã nén lại, trầm ngâm một hồi, đoạn khẽ nói:

- Mặt các hạ sưng bầm và đầy vết máu thế này trông gớm ghiếc làm sao ấy, tại sao không rửa sạch sẽ? Vậy có lẽ sẽ dễ nhìn hơn!

Hạng Chân bỏ đũa xuống, chậm rãi nói:

- Dễ nhìn thì có ích gì? Bản tính của con người đâu có biểu hiện qua gương mặt, cũng như cô nương vừa nói, không thể xét người qua tướng mạo.

Hè Tần ngó người, bặm lấy môi, lái sang chuyện khác nói:

- Tôi giả vờ đi hái hoa, vào bếp gặp gì lấy nấy, khi quay lại cũng vừa may Minh Châu được trang chủ gọi đi, tôi đã căn dặn Tiểu Hà, bảo hẩn nghỉ ở ngoài chờ, để tôi vào trước xem thử có chỗ nào cần thợ mộc tu sửa hay không ...

- Minh Châu là ai vậy?

Hè Tần cười:

- À, là tiểu thiếp của trang chủ, vợ nguyên phối của trang chủ đã từ trần hồi năm trước rồi.

Hạng Chân gật đầu:

- Ai sẽ đến đây vậy?

Hè Tần ngẩn người, chợt nhớ những lời nói của ca ca hồi sáng bên lác đầu nói:

- Tôi không thể nói!

Hạng Chân bình thản cười:

- Tại hạ biết, đó là để đối phó với tại hạ!

Hè Tần bối rối:

- Đừng trách tôi, tôi không thể bán đứng ca ca, tôi không thể làm điều quá sai trái ...

Hạng Chân cũng kéo một chiếc ghế ngồi xuống, chậm rãi nói:

- Đó là lẽ tất nhiên, tại hạ đâu có ép buộc cô nương.

Hè Tần thoáng tàn giận, đoạn nói:

- Các hạ hãy mau rời khỏi đây đi, đừng nấn ná nữa, cứ như vậy thì giữa đôi bên đều không có lợi, họ đã chuẩn bị hết sức chu đáo, toàn để đối phó một mình các hạ ...

Hạng Chân thân nhiên:

- Lệnh huynh với Công Tôn Tiểu Phong nhất định phải bị trừng phạt. Hơn nữa, tỷ tỷ và bằng hữu của tại hạ đều đang bị giam giữ trong trang, đến giờ vẫn chưa rõ tin tức ...

Chậm rãi đứng lên nói tiếp:

- Thịnh tình và sự giúp đỡ của cô nương, tại hạ xin ghi lòng tạc dạ, có cơ hội quyết sẽ báo đáp, giờ tại hạ xin cáo từ!

Vừa dứt lời, chỉ thấy bóng người nhấp nhোáng, chàng đã mất dạng, để lại Hề Tần ngồi thừ ra như kẻ mất hồn.

Ra khỏi thư phòng, Hạng Chân lướt đi như làn khói nhẹ. Ô, phía trước lại có một ngôi tiểu lâu hai tầng rất trang nhã, lúc này trên lầu hãy còn loáng thoáng ánh đèn hắt ra.

Hạng Chân nhẹ nhàng áp người vào cạnh cửa sổ lầu hai. Chàng dùng ngón tay thấm nước miếng khẽ khàng dẫm thủng giấy chắn, kẻ mắt nhìn vào, bên trong trang trí rất lộng lẫy, một người đàn ông tuổi trạc tứ tuần mặt tím tím đang chấp hai tay sau lưng đi tới đi lui.

Hạng Chân trầm suy đoán về thân phận người này, chàng không hành động một cách mạo muội, bởi lẽ người này không biết chỗ giam cầm nhóm Bao Yếu Hoa, chẳng những hoài công mà còn bứt dây động rừng.

Lát sau, người mặt tím cầm ly trà nóng lên uống một hớp, đoạn trầm giọng gọi:

- A Phúc!

Một nô bộc mặc áo dài liền tức xuất hiện nơi cửa, hai tay buông thõng nói:

- Sur phó ...

Người mặt tím thoáng trầm ngâm, chậm rãi nói:

- Nhớ đến khi canh ba hãy gọi ta thức dậy. Mấy hôm nay tình hình rất gay go, từ canh ba đến sáng là giờ ta và Mạc sư phó chịu trách nhiệm tuần tra.

A Phúc cung kính vâng dạ rồi lui đi. Người mặt tím ngáp dài, bước đến đóng cửa lại rồi đi vào trong.

Hạng Chân khẽ khàng đẩy cửa sổ ra, loáng cái đã lên trên xà nhà. Người mặt tím chợt cảm thấy có gió lạnh tạt qua, lập tức quay phắt lại, song chẳng trông thấy gì cả. Y nghi hoặc thoáng ngăn người, đến bên cửa sổ xem xét một hồi, đoạn lắc đầu lầm bầm:

- Rõ là khéo tưởng tượng, nhìn đâu cũng thấy kẻ địch, cứ tiếp tục thế này thì thật là khổ quá.

Hạng Chân nhẹ nhàng hạ xuống sau lưng y, bình thản nói:

- Lễ đương nhiên, có tật giật mình là khổ sở nhất!

Người mặt tím giật nảy mình, không ngoảnh lại, trở tay một chưởng đánh ra sau, kinh phong quét ngang người như thế đao cắt.

Hạng Chân lách người tránh qua, đoạn tức thì sẵn tới, bốn chiêu tuyệt kỹ “Quy Sách Hồn”, “Cầm Ma Linh”, “Thiên Thụ Hồng” và “Long Nhập Hải” nhất tề tung ra. Chỉ thấy bóng chưởng chập chùng khắp bốn phương tám hướng, uy lực thật khôn lường.

Người mặt tím trong lúc bất phòng không hề có sức hoàn thủ, thậm chí chống đỡ cũng hết sức lúng túng, thoái lui lia lịa. Hạng Chân một thế “Nguyệt Mông Ảnh” lập tức khiến đối phương ngã lăn ra đất.

Người mặt tím lăn dưới đất một vòng chưa kịp đứng lên thì Hạng Chân một chân đã giẫm lên đầu, giọng lạnh lùng nói:

- Bằng hữu, chớ vọng động, nếu kẻ này mà muốn lấy mạng tôn giá thì gọi đây tôn giá đã xuống đến âm ty châu Diêm Vương rồi!

Người mặt tím biến sắc tái nhợt, mồ hôi rơi lã chã. Vừa rồi Hạng Chân chỉ sử dụng có ba thành công lực và lưng chưởng đánh vào bả vai, không thì y đã toi mạng rồi.

Người mặt tím khàn giọng nói:

- Hạng ... Chân, người muốn thế nào?

Hạng Chân rút chân về:

- Tôn giá đứng lên đi!

Người mặt tím đứng phắt dậy, thoáng loạng choạng, tức giận nói:

- Có gì cứ nói thẳng, muốn làm gì cứ làm, Cơ Đại Mộc này mà chau mày một cái thì không phải là trang hảo hớn.

Hạng Chân xoa hai tay vào nhau:

- Bằng hữu chớ nên vọng động tà niệm, Hạng Chân này có thể lấy mạng tôn giá trong nháy mắt. Bây giờ hãy cho biết các vị bằng hữu của Hạng mỗ hiện đang bị giam tại đâu?

Cơ Đại Mộc thoáng biến sắc, cắn răng nói:

- Không biết!

Hạng Chân mỉm cười:

- Thức thời vụ mới là trang tuấn kiệt! Cơ bằng hữu, không nên rượu mời không uống lại đi uống rượu phạt!

Cơ Đại Mộc cười khẩy:

- Cơ mỗ lẫn lộn trên chốn giang hồ cũng đã gần hai mươi năm, người không cần phải giở trò ấy ra, hôm nay người muốn giết muốn xẻo tùy ý, đừng hòng cưỡng bức Cơ mỗ thốt ra một tiếng.

Hạng Chân sầm mặt:

- Bằng hữu có thể hô hoán, nhưng Hạng mỗ mà để cho tôn giá kịp hô lên tiếng thì kẻ như Hoàng Long này đã uống sống trên đời.

Cơ Đại Mộc lùi sau một bước, thở hổn hển nói:

- Cơ mỗ không phải là phường gia áo túi com ...

Hạng Chân gằn giọng:

- Hừ, nói mau!

Cơ Đại Mộc lắc đầu:

- Không!

Hạng Chân cười ôn hòa, giọng nói cũng thật dịu dàng:

- Bằng hữu, Hạng mỗ móc mắt phải đấy!

Cơ Đại Mộc chưa kịp trả lời, chỉ thấy bóng người nhấp nháy y vội song chương tống lên, nhưng đã rơi vào khoảng không, một ngón tay thật vô cùng chuẩn xác đã chạm nhẹ vào mắt y, đồng thời bên tai vang tiếng nói:

- Bằng hữu ngu xuẩn quá, hãy nhớ là phải dùng đòn đánh ngăn hầu tranh thủ thời gian chứ và cái đầu cũng di chuyển quá chậm.

Cơ Đại Mộc thoáng rung mình, bộ mặt tái tái ngắt, không thốt nên lời.

Hạng Chân rút tay về và lùi ra sau, bình thản nói:

- Đừng buộc Hạng mỗ phải mạnh tay. Nói đi, những người bạn của Hạng mỗ bị giam ở đâu?

Cơ Đại Mộc đứng thừ ra như phỗng đá, y đã khiếp vía bởi thân thủ chớp nhoáng của đối phương, quả thật mình hãy còn kém quá xa.

Hạng Chân đưa tay xoa má, nói tiếp:

- Sau này tôn giá có thể nói là đã bị Hạng mỗ cưỡng bức, đừng ngu xuẩn vì một điều không cần thiết mà đánh đổi bằng cái chết thì thật không đáng, kể cả quý trang chủ Hạ Nhất Tôn.

Cơ Đại Mộc mim chặt môi lặng thinh, y đã quyết tâm thà chết chứ không chịu khuất phục, bởi y không muốn và cũng không thể phản bội Thanh Tùng sơn trang.

Qua thân thái đối phương, Hạng Chân cảm thấy khó xử, chàng không hề muốn làm thương tổn đến người này, nhưng nếu không dùng biện pháp cứng rắn thì làm sao khiến y khuất phục.

Hạng Chân lắc đầu thờ dài nói:

- Tôn giá không nói thật ư?

Cơ Đại Mộc vẫn ngậm mi làm thinh, mặt đầy vẻ bất khuất.

Hạng Chân lạnh lùng nhìn y một hồi, bỗng nói:

- Thôi, Hạng mỡ đi đây!

Đoạn liền quay người, mắt liếc thấy Cơ Đại Mộc sau một thoáng ngạc nhiên và ra chiều rất nhẹ nhõm. Song chàng vừa quay đi được một bước, bắt thần vung tay, Cơ Đại Mộc chẳng tài nào tránh kịp, “Hự” một tiếng khô khan, người nhũn ra ngã xuống đất.

Hạng Chân đã điểm vào á huyết và ma huyết của y, xách y lên, đặt y ngồi lên một chiếc ghế thái sư, sau đó chàng ngồi xỏm xuống dưới ghế, cất giọng khàn khàn gọi:

- A Phúc! A Phúc.

Liền tức bên ngoài vang lên tiếng bước chân hối hả, tiếng nói gã nô bộc khi nãy vọng vào:

- Thưa sư phó, A Phúc đã có mặt!

Hạng Chân nén giọng, vẻ uy nghiêm nói:

- Mời Mạc sư phó đến ngay!

A Phúc như thoáng ngạc nhiên, thấp giọng nói:

- Mạc sư phó chẳng phải sẽ cùng sư phó đi tuần tra vào lúc canh ba nay ư?

Tại sao ...

Hạng Chân tức giận gằn giọng:

- Đi mau!

- Dạ vâng.

A Phúc vội vã bỏ đi, Cơ Đại Mộc ngồi trên ghế lo đến mồ hôi đầm đìa, hai mắt tròn trắng.

Hạng Chân vỗ vai y nói:

- Hạng mỡ bất chước tiếng nói của tôn giá tuy không giống lắm, nhưng trong lúc này A Phúc hẳn không chú ý đến, bất chước tiếng nói kẻ khác là phải càng ngăn càng tốt và nhất là không nên rõ ràng.

Cơ Đại Mộc tức giận đến toàn thân run rẩy, khóe môi co giật liên hồi.

Hạng Chân cười nhạt, xoay ghế y ngồi hướng ra cửa sổ, khẽ nói:

- Đừng giận kẻ gan lỳ, tôn giá bị điểm huyết, kẻ khác chưa chắc nhận ra nhưng Mạc sư phó nhất định sẽ biết. Do đó Hạng mỡ không thể để cho y nhìn thấy mặt tôn giá, để kẻ này từ từ đánh lừa, xem có thể thu hoạch được là bao. Tất nhiên, hy vọng thành công chỉ có nửa phần thôi.

Một hồi sau, trên thang lầu bên ngoài đã vang lên tiếng bước chân trầm vững và nhanh nhẹn, chứng tỏ là một cao thủ võ lâm.

Sau vài tiếng gõ cửa khẽ, một giọng sang sảng vang lên:

- Cơ đại ca, tại hạ đã đến rồi đây, đại ca có điều chi dặn bảo?

Hạng Chân kể tai Cơ Đại Mộc khẽ nói:

Người này tiếng nói mạnh mẽ rõ ràng nhất định là còn trẻ tuổi, và lại gọi lớn tôn giá là đại ca. Tôn giá tuổi chỉ ngoài bốn mươi, vậy là y chỉ ngoài ba mươi, người trẻ tuổi huyết khí phương cương, thẳng lòng mau miệng, đánh lừa cũng tương đối dễ dàng ...

Cơ Đại Mộc tức đến thở dồn dập, toàn thân run rẩy, song lại vô phương ngăn cản.

Hạng Chân cười vờ với giọng bài hoại nói:

- Ngu huynh trong người không được khỏe! Mạc lão đệ, canh ba tuần đêm, lão đệ đi một mình nhé?

Người họ Mạc như thoáng ngạc nhiên nói:

- Cơ đại ca, có một vài nơi tại hạ không quen thuộc, hơn nữa không có đại ca thì tại hạ cũng chẳng thể qua lọt trạm gác đến giếng Lão Cô, như vậy ...

Hạng Chân lại vờ ho lên hai tiếng rồi nói:

- Giếng Lão Cô ư?

Người họ Mạc vội nói:

- Vâng, chỗ giam giữ mấy người bạn của Hạng Chân ấy. Mặc dù đã tăng cường sự canh phòng và Hạng Chân cũng không biết địa điểm của giếng Lão Cô nhưng nếu chúng ta không đến xem xét, vạn nhất xảy ra chuyện bất trắc thì chúng ta gánh chịu không nổi đâu!

Hạng Chân khẽ rên lên một tiếng:

- Ôi! Ngu huynh quả tình là không được khỏe ...

Người họ Mạc lại gõ cửa nói:

- Cơ đại ca, tại hạ đi mời Hứa đại phu đến khám cho đại ca và nhân thể báo với Hề viện chủ phái người khác thay thế đại ca, được chăng?

Hạng Chân ngấm nghĩ chốc lát, đoạn nói:

- Thôi khỏi ... Khạc khạc, để ngu huynh cố một đêm cũng được.

Bên ngoài im lặng một hồi, người họ Mạc lại với giọng thắc mắc hỏi:

- Cơ đại ca ... tiếng nói của đại ca dường như đổi khác ...

Hạng Chân cố nén cười:

- Uòm ... cổ họng đau ... khắp người ê ẩm ... Ôi ...

Người họ Mạc như thoáng tần ngần, lên tiếng nói:

- Cơ đại ca, có cần tại hạ vào săn sóc không?

- Không cần đâu!

Bên ngoài im lặng một hồi, người họ Mạc lại khẽ gõ cửa nói:

- Vậy thì tại hạ đi đây! Cơ đại ca, lúc canh ba tại hạ sẽ lại đến!

Rồi thì tiếng bước chân vang lên đi xuống lầu, lát sau đã ngưng lặng.

Hạng Chân đứng lên, đưa mắt nhìn Cơ Đại Mộc thần sắc thiếu ngủ, cười nói:

- Nhiều lúc con người phải sử dụng đến trí tuệ và trong trí tuệ cũng cần phải có cơ vận hỗ trợ thì sự việc sẽ luôn suôn sẻ thành công. Vừa rồi thật may mắn, Hạng mỗ đã giành được nửa phần của sự thành công ấy.

Cơ Đại Mộc hai mắt trợn ngược, mặt phồng lên đỏ tía, mồ hôi lã chã, ngực phập phồng dồn dập, đáng vẻ thật thảm hại.

Hạng Chân vỗ vỗ vào sau ót y nói:

- Dường như tôn giá đã bệnh thật rồi, vậy thì hãy ngủ một giấc đi, sáng mai thức dậy lại sẽ khỏe như mãnh hổ. Bây giờ, xin thứ cho Hạng mỗ phải đi vào huyết Hắc Điềm của tôn giá đây!

Dứt lời ngón tay của chàng đã điểm nhẹ vào huyết Hắc Điềm của Cơ Đại Mộc, thế là mí mắt y nặng trĩu, dù rất không muốn cũng phải nhắm mắt lại.

Hạng Chân thở hắt một hơi dài, đưa tay lau mồ hôi trán. Cuộc mạo hiểm vừa qua, chàng rất ít có hy vọng thành công, nên trong lòng không khỏi hồi hộp, giờ đây chàng mới thấy nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng.

Thì ra Cơ Đại Mộc này có danh hiệu là Tử Diện Phi Xoa, tổng chấp sự của Thanh Tùng sơn trang, môn tuyệt kỹ phi xoa có thể trên hạ kiêu ung, dưới xuyên hùm báo, vô công phi phạm. Song phen này gặp phải tay Hạng Chân, đành rằng vì nhất thời không kịp trở tay song chủ yếu vẫn là vì Hạng Chân đã thi triển cùng một lúc đến nửa phần trong số chín đại tuyệt chiêu, uy lực ấy chẳng kể là Cơ Đại Mộc không chống nổi mà ngay cả Hạ Nhất Tôn nhất định cũng phải khốn đốn. Trên chốn giang hồ, kẻ một chiêu cũng chịu không nổi thật vô số kẻ.

Hạng Chân đưa mắt nhìn Cơ Đại Mộc đang say ngủ, nhẹ nhàng sửa lại vạt áo trước của y cho ngay ngắn, lẳng lặng đến bên cửa sổ, đẩy cửa lên phóng ra, nhanh như sao xẹt.

Giờ đây chàng đã biết nói giam cầm những người thân của chàng là giếng Lão Cô, song tạm không kể giếng Lão Cô canh phòng nghiêm mật ra sao? Chủ

yếu là nơi ấy tọa lạc tại đâu?

Chàng nấp sau một cây cỏ từng lặng lẽ suy nghĩ. Ừ, có lẽ phải mạo hiểm một phen thôi.

Bình thân ngang nhiên từ sau cây bước ra, vừa đi được vài bước đã thấy hai gã đại hán vạm vỡ từ trong tối một con đường trái đá vụt phóng ra, trầm giọng quát:

- Vị sư phó nào đó?

Hạng Chân mỉm cười đáp:

- Hoàng Long Hạng sư phó đây!

Hai gã đại hán như nghe không rõ, cùng đưa mắt nhìn nhau, ngạc nhiên vội hỏi:

- Hạng sư phó ư? Hạng sư phó ở viện nào vậy?

Hạng Chân tiến tới một bước:

- Hạng Chân sư phó!

Phen này thì như sấm bô ngang đầu, hai gã đại hán tối tăm mặt mày, đứng thừ ra như phỗng đá.

Hạng Chân lướt tới, đến sát bên tai họ dõng dạc nói:

- Đêm khuya gió rét, nhị vị bằng hữu hãy ngủ một giấc đi thôi!

Hai người đều bị điểm vào huyệt mê, lập tức nhũn người ngã lăn ra đất.

Hạng Chân mỗi tay xách lấy một người, phi thân lên ngọn một cây tùng.

Lát sau, chàng phóng xuống với toàn thân võ phục đen, khăn đen trùm đầu đến chân mày, tay cầm ngược ngọn quý đầu đao, thoạt nhìn khó mà nhận ra được chàng.

Hạng Chân vờ ra vẻ căng thẳng, vừa đi vừa nhìn dáo dác như đang tuần tra, đến trước một bồn hoa nhỏ, bỗng bốn đại hán từ trong tối phóng ra, thấp giọng nói:

- Đây, tiểu tử kia là người ở viện nào? Một mình đi lang thang thế này không sợ bị ma quỷ bắt hồn hả?

Hạng Chân thấy đối phương đã lầm mình là đồng bọn, bèn buông tiếng thở dài:

- Ôi, phụng mệnh Cơ sư phụ, bảo đệ đến đây thăm dò trước, đi một mình thế này thật hồi hộp chết đi được!

Bốn gã đại hán thấp giọng cười ồ, một người nói:

- Mẹ kiếp chớ có tưởng mình giỏi, thăm dò cái mốc xì, lỡ gặp phải gã họ Hạng kia thì kẻ như tận số.

Hạng Chân cười nhún nhó:

- Đúng rồi, vậy mà cơ sư phó lại còn bảo đệ đến giếng Lão Cô tuần tra một vòng nữa ...

Bốn gã đại hán bật cười khanh khách, một người nói:

- Giếng Lão Cô ở trong Già Âm Sơn nơi hậu viện. Mẹ kiếp, cái chỗ ấy thật là rùng rợn! Ban ngày ban mặt mà còn thấy sồn gáy chứ đừng nói trong đêm hôm tối thế này, kẻ như là tiểu tử nguoi số phận hẩm hiu, chuyên gặp những chuyện hắc ám thế này ...

Hạng Chân thăm dò được địa điểm của giếng Lão Cô, liền ôm quyền thi lễ quay người trở lui, vừa đi vừa lầu bầu:

- Ăn lương người thì phải chịu người sai khiến, biết làm sao hơn? Thôi, đệ đi đây!

Bốn gã đại hán nhìn theo chàng, một người cười bông đùa:

- Tiểu tử, hãy ráng lên đi, sang mai làm thịt một con gà tẩm bổ rồi ra ngoài thị trấn tìm cô ả nào đó tha hồ mà vui.

Hạng Chân trầm nghĩ:

- Khoan vui vội, sáng mai rồi các người sẽ biết việc gì đã xảy ra, e rằng kẻ cần tẩm bổ chính là các người đấy!

Chàng vận dụng tối đa nhãn lực và thính lực tránh qua các chốt canh trên đường. Lúc đi chậm, lúc vọt nhanh, lúc lướt trên cao như làn khói nhẹ.

Thế rồi, vượt qua một bức tường trắng, hai khoảng đất rộng, chàng đã đến hậu viện. À, không sai, chàng đã trông thấy thấp thoáng một bức tường viện.

Phóng mắt nhìn, nơi góc trái có một hòn giả sơn được xây bằng đá đen, rất to và u ám, hẳn đó chính là Giả Âm Sơn!

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Mãnh thú trong giả âm sơn

Nương vào sự che chắn của mọi vật, Hạng Chân nhanh nhẹn tiến về phía hòn giả sơn, lát sau chàng đã đến nơi.

Hình dạng của hòn giả sơn này giống hệt như Âm Minh Địa Phủ, có cửa tử, cầu Trường Sinh, đài Vọng Hương, hồ Thiện Liên, đường Mê Tâm và mười tòa Diêm La Điện, tuy không có tượng quỷ thần, song bầu không khí cũng hết sức ghê rợn.

Hạng Chân ngẩn ra một hồi, quét mắt nhìn quanh, đoạn tung mình phóng lên hồ Thiện Liên, nước hồ quả nhiên cũng màu đen ngịt, lặng lẽ không một gợn sóng, trong hồ có hoa sen bằng đá đen, cứng trơ nổi trên mặt nước.

Hồ được bao quanh bởi vài tầng đá to đen, nơi giữa có một con đường đá nhỏ nhỏ vuron tới, đá tầng cao những tám trượng, nếu không phi thân lên được thì chỉ theo con đường nhỏ ấy mà đi thôi.

Đương nhiên, Hạng Chân đâu ngu ngốc đến nỗi đi theo đường nhỏ. Chàng hít vào một hơi dài, hai tay đập nhẹ, người cất lên không, như cánh chim to, nhẹ nhàng lướt lên trên tầng đá.

Trước mặt lại có một tầng đá to ngăn cản, bên kia chẳng rõ là gì, Hạng Chân vừa định vượt qua, bỗng trong hồ Thiện Liên bên dưới vang lên tiếng lộp bộp rất kỳ lạ.

Chàng liền cúi xuống nhìn, chỉ thấy sương trắng bốc ngùn ngụt từ trong hồ bốc lên, Hạng Chân biết ngay đó chính là một loại độc khí.

Chàng không thể dừng chân lâu đây được, bởi chỉ trong chốc lát khí độc sẽ bốc lên đến nơi, tuy chưa biết đó là loại độc khí gì, song chắc chắn có thể gây ra tử thương.

Hạng Chân tung mình lên, lộn một vòng trên không, vọt cao hơn hai trượng, lướt đến trên tầng đá to trước mặt.

Ồ, bên dưới là cầu Trường Sinh, có dòng nước chảy qua dưới cầu, bên kia là mười tòa Diêm Vương Điện nối liền nhau giống hệt như thật, chỉ có điều nhỏ hơn và thiếu lũ tiểu quỷ mặt xanh nanh dài mà thôi.

Hạng Chân lưỡng lự một hồi, đoạn tung mình vọt đi, điểm chân xuống mặt cầu phóng vút qua. Song ngay khi mũi chân chàng vừa chạm vào mặt cầu, lập tức hai bên thành cầu khép lại thật nhanh, trong tiếng xoang xoảng chất chúa, tia lửa bắn tung tóe, thì ra hai bên thành cầu giấu đầy cương đao sắc bén.

Vừa chạm chân xuống bên kia cầu, Hạng Chân lập tức xoay mình lách vào trong tối. Ngay sau đó, bảy tám bóng người từ trong Diêm La Điện phóng nhanh ra, vội vã đến bên cầu, đảo mắt nhìn quanh, một giọng ồ ồ nói:

- Mẹ kiếp, thành cầu đã khép lại, rõ ràng có người vừa băng qua, sao chẳng thấy bóng ma nào cả thế này? Chẳng lẽ biết bay ư?

Một giọng khàn khàn khác nói:

- Chưa chắc đã là người, biết đâu là chuột thỏ cũng không chừng. Chiếc cầu này cơ quan máy móc nhạy lắm, con gì bò lên cũng tức khắc phát động, hôm trước chàng đã phanh xác một chú mèo đó sao?

Một gã lùn đẫy đẫy rồi định bước lên cầu, người có giọng ồ ồ vội nói:

- Ê, Võ Đại Lang! Mẹ kiếp, bộ người chán sống rồi hả? Chiếc cầu Trường Sinh này đâu phải tùy tiện muốn đi lúc nào cũng được?

Một gã râu xồm cất lấy ngọn “Đào Hồ Tiền” (roi râu ngược) trong tay, cười hô hố nói:

- Vậy là mẹ kiếp thật sung sướng cho Tây Môn Khánh, tha hồ mà ôm ấp Phan Kim Liên ...

Gã lùn lui trở về, hần học nói:

- Tên râu xồm đầy rận rệp, ta chỉ thích ôm ấp vợ người thôi ...

Mấy gã đại hán lời qua tiếng lại chế nhạo nhau một hồi, sửa lại thành câu như trước rồi vội vã rút lui đi, nơi đây lại trở về với sự yên tĩnh đến rợn người.

Hạng Chân từ sau một tầng đá to bước ra, sau hai lượt tung mình đã vào đến trong Diêm La Điện, nơi mấy người kia vừa mới vào, bên trong lạnh tanh và tối mịt, ngoài một chiếc bàn cứng chẳng còn gì khác.

Chàng đứng dấn vào vách vận nhãn lực nhìn quanh, đây quả là một gian điện đường, nhưng trống trải quá, vách và nền nhà toàn bằng đá đen, thậm chí cái bàn cứng cũng màu đen và ngoài cửa vào không còn cửa ngõ nào khác, vậy thì những người khi nãy đâu? Họ đã chui vào ngõ nào?

Vách tường hơi ẩm ướt, Hạng Chân chợt nảy ý, bèn sờ vào vách, chậm chậm tiến tới thăm dò, lát sau quả nhiên chàng đã gặp một chỗ khô ráo. À, đây rồi!

Mắt chàng rực lên vẻ vui mừng, đưa tay đẩy nhẹ, không chút động đậy, chàng đẩy mạnh hơn, nhưng vẫn không có phản ứng gì.

Chàng bắt đầu lần mò tìm quanh vách đá. Ô, dưới chân vách quả nhiên có một chốt đá to cỡ nắm tay, chẳng chút đắn đo, chàng đưa tay ấn xuống.

Liền tức, một phiến đá dài rộng chừng ba thước xoay nhanh, song tức khắc lại bật ngược trở về, sau đó mới từ từ mở ra.

Hạng Chân nhếch môi cười, tung mình vào trong, ngoảnh lại nhìn phiến đá.

Nếu vừa rồi mà chàng mạo muội tiến vào, bị phiến đá bật ngược về trúng phải, dù không chết cũng sút đầu vỡ trán.

Bên trong là một con đường hầm rất dài, nơi tận cùng bên phải là một gian thạch thất, trong thất đèn lò mờ, tiếng người văng vẳng, hiển nhiên có rất nhiều người trong ấy.

Trở tay đẩy phiến đá về vị trí cũ, rón rén đi đến cửa thạch thất, một cánh cửa gỗ dày mở hé hé, bên trong vọng ra tiếng vui mừng nói:

- Ha ha, lão tử lại thắng nữa rồi! Võ Đại Lang, ngươi uống đi nào ...

Có mùi rượu thoang thoảng, thì ra bọn họ đang chơi trò tù ti uống rượu, thảo nào khi nãy đã không xem xét kỹ lưỡng.

Hạng Chân mỉm cười, xô cửa bước vào, gian thạch thất vuông vức chừng hai trượng, tám gã đại hán ngồi vây quanh một chiếc bàn đá, trên bàn là vài món thức ăn, sáu chiếc ấm thiếc.

Tám gã đại hán người nào cũng mặt đỏ bừng dưới ánh sáng một ngọn đèn dầu to, xem ra họ đã uống khá nhiều rượu, đêm dài dằng dặc, vậy cũng là một sự hưởng thụ lý thú.

Một gã đại hán gầy quắt queo, nằm vắt vẻo ngủ khò trên một chiếc giường tre, một gã to cao khác thần thờ ngồi bên một chiếc hộp gỗ gắn liền trong vách đá, vậy là tất cả gồm mười người.

Hạng Chân xô cửa vào, liền bị một gã đầu trọc quay mặt ra ngoài trông thấy, y thoáng ngó người, liền tức giật nảy mình la lên:

- Chết rồi, mau ...

Một gã râu xồm ngồi cạnh liền trừng mắt quát:

- Ngươi làm sao vậy? Bộ thấy ma quỷ hả?

Chưa dứt lời đã có thêm ba người nữa cùng lúc trông thấy Hạng Chân, liền tức biến sắc mặt, rút vũ khí và vội vã nhảy sang bên.

Thoáng chốc, mọi người trong thạch thất thảy đều ngẩng người ra, chín đôi mắt đầy khiếp hãi và kinh ngạc nhìn Hạng Chân lom lom, không hiểu bằng cách nào một chàng vào được đến đây.

Hạng Chân xoay hai bàn tay vào nhau nói:

- Các vị, đêm lạnh sương dày, ở đây uống rượu sưởi ấm thật là sung sướng!

Gã râu xồm nuốt một ngụm nước miếng, đánh bạo nói:

- Hạng Chân, ngươi không thoát khỏi được đâu!

Hạng Chân đảo mắt nhìn quanh, cười nói:

- Đó không phải là vấn đề, vấn đề là có thể bắt được Hạng mỗ lúc các vị còn sống kia! Bây giờ, các vị hãy buông vũ khí xuống tiếp tục uống rượu, Hạng mỗ hứa sẽ tức khắc đi ngay, không quấy rầy các vị nữa.

Gã cao to ngồi thừ ra khi nãy thừa lúc Hạng Chân đang nói, rón rén thò tay vào bên trong chiếc hộp gỗ gắn liền vào vách, trong ấy có một chiếc chuông đồng treo lủng lẳng và một tay cầm sắt màu đỏ dài chừng hai tấc.

Bàn tay gã cao to vừa chạm vào thành hộp, lập tức thò nhanh vào trong. Song, ngay khi y sắp nắm được tay cầm màu đỏ, bỗng tiếng gió rít lên, rồi thì “Soạt” một tiếng, bàn tay y đã đứt lìa, rơi xuống đất hầy còn nẩy tung tung, máu phun xối xả, chính ngọn quý đầu đao trên tay Hạng Chân đã gây ra việc ấy.

Đồng thời, sức của thế đao đã đẩy gã cao to ngã nhào, lăn lộn trên mặt đất rên la thảm thiết, hai mắt trợn ngược, miệng không ngớt sùi bọt máu, hai chân co giật liên hồi...

Tiếng rên la của y khiến gã gãy quắt queo giật mình tỉnh giấc. Y mở bừng mắt, trong mơ màng chưa thấy rõ việc gì đã xảy ra, liền rút lấy thanh trường kiếm dưới gối nhắm Hạng Chân chém bổ tới. Tội nghiệp cho y, chưa kịp thi triển hết một chiêu thì đã bị chương lực sắc bén của Hạng Chân chém bay đầu.

Trong thạch thất máu chảy lênh láng, chiếc đầu của gã gãy quắt queo lông lóc lăn đến dưới chân Võ Đại Lang, gã lùn này toàn thân run rẩy, thò ra nhìn chiếc đầu toét miệng nhe răng, mắt lim dim như buồn ngủ của gã gãy quắt queo.

Ngoài tiếng rên la của gã cao to, cả gian thạch thất im phăng phắc, mặt người nào cũng dờ dẩn và đầy khiếp hãi.

Hạng Chân mỉm cười nói:

- Đừng lo, nếu các vị mà hợp tác tốt với Hạng mỡ, Hạng Chân này quyết không làm hại các vị đâu! Bây giờ hãy nghe Hạng mỡ hỏi, để khỏi một trong số các vị bị buộc tội phản nghịch. Khi Hạng mỡ hỏi một câu thì mọi người cùng trả lời một lượt, người nào trả lời chậm hoặc không trả lời, hai người dưới đất kia chính là gương điển hình.

Tám người cùng đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt đều ngập đầy ngại ngùng, do dự và sợ hãi. Họ đứng thò ra một chỗ, tuy vũ khí cầm tay nhưng không một ai dám phản kháng. Họ hiểu rằng, nếu họ không muốn chết thì tất phải chấp nhận điều kiện sinh tồn. Hạng Chân đưa ngón tay xoa sống mũi, chậm rãi nói:

- Lão Cô Tinh ở đâu?

Tám người lại đưa mắt nhìn nhau, liền thì tranh nhau nói:

- Ở phía sau con đường ngoài gian thạch thất này ...

Hạng Chân gật đầu cười:

- Tốt lắm, các vị rất là hợp tác. Có vật gì che đậy trên Lão Cô Tinh không?

Tám người lần này lại cạnh trả lời nhanh hơn, đua nhau nói:

- Trên Lão Cô Tinh có một chiếc bàn vuông ...

- Chiếc bàn ấy bằng đá nặng hàng ngàn cân ...

- Chiếc bàn rất nặng, thành giếng có bập cập dẫn xuống ...

- Dưới đáy giếng có lối đi và ba chuồng thú ...

- Ba chuồng thú đó là Giác Hồ, Dực Tượng, Hồng Xà ...

- Nơi tận cùng là phòng giam, bạn của Hạng đại gia đều bị giam tại đó ...

- Ngoài phòng giam còn có hai tên man rợ hung như gấu canh giữ, chúng hết sức lợi hại.

Chờ cho chúng nói hết, Hạng Chân cười hài lòng, thoáng ôm quyền nói:

- Tốt lắm, các vị thật là anh hùng, đáng anh hùng phải thức thời vụ, Hạng mỡ hết sức cảm kích các vị và sau này cũng không bao giờ tiết lộ việc này, các vị hãy an tâm.

Tám gã đại hán thâm thò phào, vẻ căng thẳng liền thư giãn, họ cùng nhìn nhau, người nào cũng lộ vẻ hân hoan lẫn ngượng ngùng.

Hạng Chân thoáng trầm ngâm lại nói:

- Hạng mỡ sẽ điểm ma huyết của các vị, sau một giờ sẽ tự giải khai, các vị cứ bảo là Hạng mỡ xông thẳng vào giếng Lão Cô là xong. Còn tên to con kia, đừng sợ y tiết lộ bí mật, nếu y không chết thì cũng đau đến mê man chẳng hay biết gì đâu.

Tám gã đại hán liền đưa mắt nhìn gã cao to đang nằm dưới đất. Quả nhiên y đã nằm bất động, miệng hầy còn không ngớt sùi bọt máu.

Thế là họ đã yên tâm, ngay khi ấy, bỗng mỗi người đều cảm thấy nơi lưng tê dại, cơ hồ như trong cùng một lúc ngã lăn ra đất.

Hạng Chân lại ôm quyền nói:

- Xin đắc tội!

Chưa dứt lời, người đã vọt đi, mũi chân trụ đất xoay một vòng, mượn vào sức chuyển động, hai tay đập lại xô mạnh ra, vách đá nhả bóng nơi cuối đường liền vỡ nát. Thì ra đó chỉ là một phiến đá mỏng nguy trang.

Bên kia là một gian thạch thất nhỏ kín bưng, trống không, chẳng có vật nào khác ngoài chiếc bàn đá nơi giữa.

Hạng Chân chẳng chút chần chừ, vận hết toàn lực đẩy mạnh mặt bàn hình bát giác bề mặt chừng một trượng và dây hai thước liền rơi ầm xuống đất, quả nhiên hiện ra một miếng giềng hình bát giác tối om và sâu thẳm.

Hạng Chân tung mình xuống ngay, giếng này sâu chừng ba trượng, dưới đáy quả nhiên có một đường hầm cũng bằng đá đen. Hai bên vách đá ẩm ướt, song đều có cắm mười mấy ngọn đuốc ánh lửa xanh rờn, soi sáng một bức rào sắt bít kín đường hầm vọng ra tiếng gầm rú ghê rợn của thú dữ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cuộc chiến gian nan giữa người và thú

Hạng Chân thoảng do dự đứng lại trong đường hầm, chùi sạch mồ hôi tay, không trông thấy được gì bên kia rào sắt, song tiếng gầm khủng khiếp kia thì lại nghe rất rõ ràng.

Đưa lưỡi liếm vành môi khô nứt, Hạng Chân bỗng cảm thấy hơi mệt mỏi.

Chàng lắc mạnh đầu, thận trọng từng bước đi tới.

Chàng tiến đến gần dần, khoảng cách đã rút ngắn còn chừng bốn năm thước, mắt chàng không chớp nhìn vào rào sắt, song vẫn chỉ thấy một màu đen ngịt.

Một mùi tanh hôi ập vào mũi, Hạng Chân không khỏi chau mày, cái mùi tởm lợm quá, hệt như một người gánh phân ba năm không tắm vậy.

Dần dà Hạng Chân đã tiếp cận hàng chắn sắt to cỡ cánh tay trẻ sơ sinh, chàng quét mắt thật nhanh, song chừng chớp nhoáng bỏ vào rào sắt, “ầm” một tiếng vang dội, hai thanh sắt đã cong lồm vào một khoảng to.

Không hề nhưng nghĩ, song chừng lại vung ra, trong tiếng vang rền rĩ, hai thanh sắt cong đã bật lên khỏi nền đá rắn chắc, đá vụn tung bay mù mịt.

Mùi tanh hôi càng thêm nồng nặc, khiến người không dám hô hấp. Hạng Chân bặm chặt mũi, nhanh nhẹn lướt vào, nền đá dưới chân ướt trượt, vai bên vách đá nhả bóng, không có gì cả, vậy có nghĩa là hai bức rào sắt ngăn chắn một đường hầm trống không, lẽ nào lại thế được?

Tiếng thú gầm thét vừa rồi chẳng rõ đã biến mất từ bao giờ? Trong rào sắt tĩnh lặng đến rợn người, Hạng Chân bất giác cảm thấy rùng mình, dường như có đôi mắt ma quái đang nhìn chàng trong một nơi tăm tối nào đó.

Bỗng, chàng quay người, mắt nhìn lên đỉnh vách. Trời, phía bên phải có một mái hiên dài rộng chừng năm thước, nơi mép hiên thò ra một cái đầu lông lá với hai màu đen trắng. Đôi mắt xanh biếc ánh lên màu đỏ, dưới mũi là chiếc miệng to đồm lồm với hai hàm răng trắng nhơn sắc bén, trên trán lại còn một chiếc sừng cong màu vàng nhạt, đó không giống một chiếc đầu hổ mà như một ác ma hung tợn dưới chốn địa ngục.

Hạng Chân chậm chậm lùi sau một bước, mắt lom lom nhìn chiếc đầu hổ quái dị bên trên.

Tiếng gầm thấp trầm chậm vang lên, như vọng về từ chốn thâm sơn đệ lộ, khiến người bất giác rùng mình khiếp hãi, tưởng chừng có một sức mạnh vô hình từ từ bóp chặt con tim...

Hạng Chân lắc đầu, hai tay bỗng vỗ mạnh một cái, mũi chân xoay nhẹ, người di chuyển nhanh như gió cuốn, song vẫn đủ cho đầu hổ bên trên trông thấy hình dáng chàng.

Đôi mắt hổ cũng liền chuyển động theo bóng dáng Hạng Chân. Lát sau, chàng chuyển động mỗi lúc một nhanh hơn, đồng thời cất tiếng cười khanh khách.

Hổ sừng nằm trên cao, Hạng Chân chuyển động bên dưới mắt hổ bám theo bóng người, cảnh tượng thật hết sức quái lạ, đương nhiên Hạng Chân rất hiểu, tình huống này sẽ không kéo dài được bao lâu nữa.

Quả nhiên, ngay khi Hạng Chân di chuyển đến ngay dưới chỗ nằm, con hổ sừng lập tức cất tiếng gầm vang như sấm rền, phóng xuống đỉnh đầu Hạng Chân.

Hạng Chân lẹ làng lộn người lẫn dài ra xa, đồng thời quát to:

- Hay cho loài súc sinh!

Con hổ sùng vồ hụt Hạng Chân, chiếc sùng trên trán va mạnh vào vách đá, đá vung tung bay tứ phía như bị một chiếc búa sắt ngàn cân nện vào.

Hạng Chân ngửa người ra sau lộn một vòng trên không, tay phải tung ra một chưởng con hổ sùng trong tiếng gầm vang bị đánh bật sang bên vài bước.

Hít nhẹ một hơi không khí, thân người Hạng Chân không hạ xuống mà lại cất lên cao. Con hổ sùng mang theo một luồng gió tanh hung hãn lao tới, miệng há to với hai hàm răng sắc nhọn trông thật khủng khiếp.

Hạng Chân bỗng ngồi thụp xuống, hai tay xia thẳng lên, chọc vào bụng hổ.

Song con quái thú hết sức tinh khôn, liền đập mạnh đuôi, bốn chân lẹ làng co lại tránh sang bên, miệng phát ra một chuỗi tiếng gầm thấp trầm.

Lúc này có lẽ con quái thú đã nhận thấy đối thủ trước mắt không dễ đối phó như những người vào trong bụng nó trước đây, bèn nằm mọp dưới đất, đôi mắt tàn bạo chớp động, khoe môi rỉ ra chất lỏng màu trắng sữa, hai hà, răng cà xát nhau ra chiều hết sức phần nộ.

Hạng Chân đứng lặng yên, chăm chú quan sát con quái thú đặc dị này. Thân nó dài chừng năm thước, toàn thân vẫn vẹn hai màu đen trắng, đáng đáp khỏe mạnh và lanh lợi, chiếc sùng độc nhất trên trán lấp lánh ánh vàng, không cần thử cũng đủ biết chạm vào là nhất định phải nguy khốn.

Hạng Chân lại vỗ tay, như với một người bạn thân ngoắc tay nói:

- Nào, lại đây, hổ sùng, chúng ta hãy tiếp tục đi, để mau kết thúc tình trạng không thân thiện này ...

Con quái thú chậm chậm đứng lên từng bước tiến đến gần Hạng Chân, toàn thân lông dựng đứng lên, mũi thở khò khò, hai mắt trừng trừng nhìn Hạng Chân, chiếc sùng trên trán chia thẳng ra trước tạo thành một góc độ tấn công thích nghi.

Hạng Chân ngoài mặt ung dung, song trong lòng hết sức lo lắng. Bởi thời gian rất hạn hẹp, cứu người rời khỏi đây càng sớm càng tốt, bằng không kẻ địch phát hiện đuôi đến thì tình thế rất có thể sẽ biến chuyển ngược lại.

Nhân khi con hổ sùng tiến tới. Hạng Chân giả vờ chậm chậm thoái lui ... Trong khi ấy, chàng đã vận đầy kỳ công “Tâm hoa bổng huyết” một trong số tuyệt kỹ đặc ý nhất bình sanh của chàng, một hơi chân khí đều tập trung vào hai cánh tay.

Hổ sùng đã tiến gần hơn, mùi tanh hôi khiến chàng cơ hồ nôn tháo ra. Hạng Chân bỗng buông tiếng cười, như mũi tên lao vút tới.

Hổ sùng buông tiếng gầm vang, tung mình lên lao thẳng vào Hạng Chân, đôi vuốt sắc bén của hai chân trước nhắm bụng chàng vồ tới, nhanh và hung mãnh không tả.

Hạng Chân thụp người, buông tiếng quát vang, hữu chưởng nhanh như chớp, “bình” một tiếng bổ vào mình hổ, cơ hồ trong cùng một lúc tả chưởng cùng giáng xuống đầu hổ. Ngay khi song chưởng chàng vung động, hệt như bàn tay chàng có sức hút, lông đen và trắng tung bay rợp trời, tia máu văng bắn tứ phía. Trong tiếng gầm rú tham khóc, con hổ to lớn lẫn lộn ra xa, chiếc sùng cọ xát vào nền đá, tia lửa bắn tung tóe.

Trong tiếng quát vang, Hạng Chân song chưởng vung động liên hồi, tấn công dồn dập, trong tiếng va chạm lớp lớp giòn giã như pháo nổ. Con quái thú không ngớt gầm rú lẫn lộn dưới đất, máu phun xối xả, trông thật kinh khiếp.

Hạng Chân buông tiếng quát vang, song chưởng dồn hết toàn lực vung ra, quái thú bị đánh văng lên cao bảy thước, roi phịch xuống đất thật mạnh, giã giữa mấy cái rồi nằm yên bất động.

Hạng Chân thở phào một hơi dài, lau đi mồ hôi trán, đưa mắt nhìn con hổ một sùng nằm trong vũng máu, lẩm bẩm:

- Loài thú đầu sao cũng là loài thú, ngoài xác to sức mạnh, chẳng có gì đáng sợ cả!

Nghỉ ngơi chốc lát, Hạng Chân đến bên rào sắt phía trong, vận công bẻ ra một khoảng hở rộng chừng một thước, điều hòa lại hô hấp, nghiêng người chui vào ...

Bỗng, một cảm giác tự nhiên đã khiến Hạng Chân ngoảnh lại nhìn. Trời, con hổ một sùng khi nãy như đã chết, giờ đây khắp mình bê bết máu đứng lên, hai mắt đỏ ngầu ngập về hung tàn đến cực độ, lão đảo lẳng lẳng đi tới.

Hạng Chân nghe lạnh cả sống lưng, cơ hồ không dám tin vào mắt mình.

Chàng hiểu rất rõ uy lực của Tâm Hoa Bổng Huyết chưởng của mình mãnh liệt đến mức nào. Khi xưa chàng đã sử dụng chưởng lực này một lúc quét gãy mười hai ngọn thiên niên cổ từng rắn chắc và làm nát vụn lõi của mười hai ngọn cổ từng ấy.

Con hổ này ít ra cũng hững của chàng trên ba mươi chưởng, không tan xương nát thịt đã là kỳ tích rồi. Thật chẳng ngờ mãnh thú lại còn có thể đứng lên được nữa, chả lẽ nó đã hoàn hồn? Loài thú vật mà cũng hoàn hồn sống lại ư?

Không để chàng kịp nghĩ nhiều, con hổ một sùng đã nhanh chóng tiến đến gần, không gầm gừ gào thét như mất hết sinh lý cơ năng, im lìm nhưng ghê rợn

lao bỏ tới, mục tiêu của chiếc sừng chính là mạn sườn trái mà lúc này Hạng Chân đang chen giữa khoảng hở của bức rào sắt.

Chàng cắn răng, buông tiếng hét vang, tay trái lẹ làng đưa lên, thật chuẩn xác, nắm lấy chiếc sừng hổ. Lập tức, chàng cảm thấy con thú này sức mạnh thật khủng khiếp, cơ hồ khiến chàng giữ không nổi và ngay khi ấy con hổ ngoảnh đầu, hai hàm răng sắc nhọn ngoạm vào khuỷu tay Hạng Chân.

Hạng Chân trợn mắt, khụy tay trái thúc mạnh trúng vào răng hổ gây răng rắc, đồng thời chân trái chàng cũng đã hết sức tung lên, một lần nữa đá văng con hổ bay lên cao năm thước, đâm đầu vào vách đá.

Phen này thì con hổ không còn đứng lên nổi nữa, nó đã nằm bất động. Hạng Chân lập tức chui qua rào sắt, bước chân hơi loạng choạng tiến tới.

Ngoài hơn một trượng lại có một bức rào sắt cản đường. Lần này thì trông thấy rất rõ ràng dưới ánh sáng của hai hàng đuốc trên vách đá, một con voi màu xám to cỡ con bò thiên đang đứng sau rào sắt, đôi mắt nhỏ ở hờ và hiểu kỳ nhìn Hạng Chân, trông khá là hiền lành.

Hạng Chân cảm thấy đầu hơi choáng váng, chàng vịn vào vách đá thở mạnh mấy hơi, chăm chú quan sát con voi xám kia cả con voi xám cũng lom lom nhìn chàng. Đôi mắt bé nhỏ, hai chiếc tai to như cánh quạt, hai chiếc nanh không to dài nhưng hết sức sắc nhọn, không khác gì voi thường, có điều bé hơn một chút, nhưng ... gì thế kia?

Hạng Chân chớp mắt, chú mục nhìn kỹ. Ồ, trên lưng voi có hai lớp gì màu tím và trong trong, bên trên dày đặc những sợi gân và đang nhẹ nhàng động đậy.

- Dực tượng ...

Hạng Chân lặng người, chầm chậm ngồi xổm xuống, năm ngón tay như móc câu chộp xuống nền, gỡ lấy một miếng đá rồi bóp nát thành mười mấy viên đá to cỡ đồng tiền. Chàng không hung hăng nữa, chẳng việc gì phải với tâm thần đầy thương tích và mỗi một vào chiến đấu với ác thú kia.

Đứng giữa đường hầm, Hạng Chân mỉm cười dịu dàng nói:

- Bạn già kia, trông mi rất là hiền lành và không có thù oán gì với ta, lẽ ra ta không phải ác chiến sinh tử với mi, nhưng mi đã đứng sai vị trí, lại ngáng giữa lối đi của ta ... Cho nên ta đành phải có lỗi với mi, chỉ tiếc đôi cánh của mi ...

Vừa dứt lời đã vung tay, một viên đá xé gió bay đi, voi xám khẽ kêu lên một tiếng, hai mắt nhắm lại, “Bịch” một tiếng, viên đá trúng vào thân voi liền nát vụn dội ngược ra.

Hạng Chân sững người, lại thử thêm một lần nữa, kết quả vẫn như vậy. Voi xám như gãi ngứa phe phẩy đôi tai to, chiếc mũi dài không ngớt vung vẩy ra chiều rất khoan khoái.

Hạng Chân lắc đầu, tung mình rút lấy một ngọn đuốc trên vách vẽ ái ngại nói:

- Người bạn da dày kia, ta đành phải dùng lửa thiêu mi thôi.

“Vù” một tiếng, ngọn đuốc bay qua hàng rào sắt thẳng vào mình voi xám.

Lần này, voi xám như không muốn dùng thân mình chống đỡ, cất tiếng hú vang, hai chiếc cánh trên lưng vụt xòe ra, phành phạch đập nhanh, tấm thân nặng nề của nó lập tức lất lên cao hơn hai thước, ngọn đuốc bay qua dưới bụng, song sức nóng vẫn khiến voi xám tức giận kên rú lên.

Hạng Chân lẹ làng rút lấy ba ngọn đuốc, với cùng một phương pháp ném ra.

Hai ngọn trúng vào mình voi, khiến nó gầm rú dữ dội, đâm mạnh vào rào sắt, chiếc mũi dài cuốn lấy rào sắt kéo ra, sức mạnh quả là kinh người, cát bụi từ trên nóc đường hầm đổ xuống mù mịt.

Hạng Chân cười nhạt, nhanh như chớp lướt đến gần, thi triển chiêu lực Tâm Hoa Bổng Huyết bỏ ra tới tấp, máu văng tung tóe, một khúc mũi voi cuộn vào rào sắt đã bị bỏ đứt.

Voi xám đau đến nổi điên lên, trong tiếng gầm rú thảm khốc, điên cuồng đâm vào hàng rào sắt, tiếng vang rầm rầm đình tai nhức óc, mũi voi máu tươi tuôn chảy, đôi cánh đập liên hồi, lát sau rào sắt đã bị voi đâm cong.

Hạng Chân mỉm cười, hai tay vung mạnh, chỉ nghe “Vù” một tiếng, không thấy bóng đã bay đi, đôi mắt nhỏ bé của voi xám bỗng phụt ra hai vòi máu tươi, nó càng thêm điên cuồng, đôi cánh đập mạnh, xông can đâm bừa trong rào sắt kèm theo tiếng gầm rú ghê rợn.

Hạng Chân hít vào một hơi dài, thoát lướt tới, thoát lui ra, thoảng chốc rào sắt đã bị chàng bỏ cong thành một khoảng hở gần hai thước. Hạng Chân nhún mình, vọt lên cao chín thước, nhanh như cắt vượt qua khoảng hở hàng rào sắt, vào đến bên trong.

Voi xám như đã phát hiện ra Hạng Chân, đôi cánh đập mạnh, đôi nanh nhọn với chiếc mũi đầy máu điên cuồng đâm quét và chạy loạn xa trong rào sắt.

Hạng Chân nhanh nhẹn lách tránh, một mặt vung chưởng bỏ vào rào sắt bên trong, như vậy tuy khó khăn, song cũng chỉ trong thời gian tàn nửa nén nhang.

Chàng buông tiếng cười khẩy, loáng cái đã chui ra ngoài, để lại con voi xám thò thương điên cuồng chạy gào bên trong.

Thời gian cấp bách lắm rồi, chàng đưa tay quệt mồ hôi, hai cái tung mình đã đến trước một cánh cửa đá. Chẳng cần biết sau cửa đá có cái quái quỷ gì, chàng đã dốc hết toàn lực vùng chường tới tấp, đến chường thứ mười thì cánh cửa đá vỡ sập.

Hạng Chân lập tức nghiêng người lách vào ...

Bỗng chàng nhanh như chớp lướt lùi trở ra, liền khi ấy bên kia cửa đá vang lên những tiếng “Chúu chúu” hết sức ghê rợn, rồi thì vô số rắn nhỏ màu đỏ cỡ ngón cái dài chừng ba thước lồn ngồn bò ra, lưỡi dài lấp ló, mùi tanh hôi tỏa ra nặc nồng, thật vô cùng kinh khiếp.

Chỉ cần nhìn những chiếc đầu hình tam giác với ánh mắt xanh rờn và chiếc đuôi thô to của đàn rắn cũng đủ biết chúng là loài vật cực độc.

Lúc này chúng bò đầy trên mặt đất như làn sóng đỏ. Hạng Chân chân chưa chạm đất đã cả người lên cao, dán lưng trên nóc đường hầm, mắt nhìn xuống đàn rắn đỏ cũng đang ngẩng đầu lên nhìn chàng, lưỡi thập thò kêu lên “Chúu chúu”, thật khiến cho vị đại sát thủ khét tiếng giang hồ này toan thân nổi gai ốc.

Cả đường hầm đầy nghịt rắn, đông đến hàng mấy ngàn con, cơ hồ không có chỗ dừng chân, làm sao bây giờ? Đầu thế ở mãi trên này được ...

Hạng Chân bậm chặt môi nhẹ vùng tay, lướt đến chỗ vách đá có cắm đuốc, chàng rút lấy một bó thảo rồi những nhánh tùng ra, quay mạnh mấy vòng, bó đuốc cháy rực lên, đoạn vùng tay, hàng trăm nhánh tùng nhỏ nhỏ bay vút ra hết như tên lửa.

Lập tức, đàn rắn nhón nháo và kêu lên inh ỏi, mỗi nhánh tùng cơ hồ đều phóng trúng một con, chúng đau đớn giãy giụa bò loạn xạ và cắn xé lẫn nhau.

Hạng Chân giờ đây mới nhận thấy loài rắn này tuy nhỏ bé, song chúng có đôi nanh độc sắc nhọn dài và cong, rất không tương xứng với thân hình của chúng.

Hạng Chân thở phào, dán người vào vách đá di chuyển tới, những bó đuốc bằng nhánh tùng đã trở thành vũ khí hữu hiệu của chàng, từng chùm lửa bay tỏa ra, mùi khét hôi hòa lẫn với tiếng kêu inh ỏi, đàn rắn theo đường hầm bò chạy tới, thế là con voi xám phía trước cũng đã trở thành kinh địch của chúng.

Voi xám giận dữ lồng lộn trong rào sắt, trên bốn chân to ngắn của nó bám đầy rắn đỏ, nanh độc cắm vào làn da dày khiến chú voi hết sức khó chịu, nó chầy cẳng lên liên hồi, giẫm đạp lên đàn rắn, rất nhiều con đã nát bấy dưới bàn chân to nặng của chú voi.

- Đây đúng là đi độc công độc, thật thú vị!

Hạng Chân lại ném mạnh ra hai bó đuốc nữa. Lúc này trên vách đá chỉ còn hai bó nữa thôi, đường hầm đã tối đi rất nhiều, chàng lại rút lấy một bó, hít vào một hơi, lướt vào cửa đá.

Đó là một gian phòng tối om, nền đất lồi lõm và đầy cỏ mọc, Hạng Chân không dám thở và hạ chân xuống, vội nhanh chóng thúc đẩy luân chân khí tinh thuần trong cơ thể chuyển động tuần hoàn, thế là người chàng lơ lửng trên cao, lượn quanh gian phòng tối ấy.

Bỗng hai chân chàng chới mạnh trong không khí, hai tay nắm lại, lao thẳng vào vách đá đối diện. Khi còn cách chừng một thước, hai nắm tay đâm mạnh vào vách đá, “Ầm” một tiếng vang rền, cát đá mù mịt, trên vách đá nứt nẻ rất nhiều đường và Hạng Chân cũng bị sức phản chấn dội ngược trở ra.

Chàng lộn một vòng trên không, không hạ chân xuống đất, lại theo phương pháp cũ lặp lại, thế là sau tiếng ầm ì vang dội, vách đá đổ sập nửa bức, lập tức ánh sáng từ bên kia chiếu qua, có lẽ là một đường hầm.

Hạng Chân hai tay đập mạnh, như cánh chim to bay lướt lên không, rẽ qua một đường hầm khác. Người chưa đáp xuống, chàng đã trông thấy hai quái nhân tóc vàng phủ vai, to mập kền kền đang lom lom nhìn về phía này.

Mỗi quái nhân thân dưới đều quấn quanh một tấm da báo, toàn thân đầy lông vàng, trán hẹp mũi tẹt, đôi môi vênh ra, hàm răng sắc nhọn so le không đều nhô ra ngoài, đáng vẻ hung tợn như hai con đại tinh tinh.

Hạng Chân thoáng cong người nhẹ nhàng hạ xuống đất, mắt lạnh lùng nhìn vào đôi người xanh rờn của hai quái nhân, da chúng đen bóng như bôi mỡ, cao to đến mức chẳng khác nào hai hòn núi nhỏ.

Trong cổ họng phát ra một tiếng gầm khê, hai quái nhân xô ghế đứng lên, một tên cầm vũ khí lên. Ôi chao, đó là hai chiếc bồng gỗ đầy gai nhọn và to cỡ bắp chân, chỉ một nhát đủ hạ gục một con gấu to.

Hạng Chân thoáng ôm quyền nói:

- Xin chào nhị vị, hôm nay đã được gặp đồng loại rồi, nhị vị không hàn huyên với tại hạ một phen ư?

Hai quái nhân với bước chân trĩu nặng đi tới mấy bước, nghe Hạng Chân nói liền dừng lại, ngơ ngác cùng đưa mắt nhìn nhau.

Hạng Chân lại cười nói:

- Nhị vị không hiểu lời nói của tại hạ ư? Vậy cũng chẳng sao, nhị vị hãy ngồi xuống đây, chờ tại hạ xong việc hẵng giải thích cặn kẽ với nhị vị, thế nào?

Đoạn tiến tới một bước thăm dò. Lập tức hai quái nhân gầm lên, cùng đứng cản giữa đường, bồng gỗ trong tay giơ cao, hai hàm răng nhọn nhe ra trông

thật ghê rợn.

Hạng Chân chom chớp mắt, bước chéo sang bên, hướng về hai quái nhân ngúc ngoắc ngón tay trở bên phải, bồng vung tay, ngón tay trở đã cắm phập vào trong vách đá.

Hai quái nhân cùng sững sốt reo lên, bốn con mắt đỏ đẫm ánh lên vẻ thích thú.

Hạng Chân làm ra vẻ thân thiện, rút ngón tay ra, hít sâu vào một hơi, lập tức người từ từ cất thẳng lên cao năm thước, rồi lại từ từ hạ xuống.

Hai quái nhân trở to mắt nhìn, miệng găm gừ ra vẻ khoái trá.

Hạng Chân vỗ vỗ tay, ra dấu với họ, bảo họ hãy thử xem.

Hai quái nhân do dự một hồi, đoạn ồ ồ cạc cạc cãi và nhau, lát sau đều cùng ném bỏ bồng gỗ trong tay, một tên dùng ngón tay đâm lia lịa vào vách đá, còn tên kia thì không ngớt nhảy tung tung, đồng thời cùng lớn tiếng reo cười, hệt như hai đứa trẻ tinh nghịch.

Hạng Chân uể oải thở phào, thận trọng tiến đến gần, vỗ nhẹ lên vai hai quái nhân, nhìn họ cười thân thiện, rồi chậm chậm đi qua giữa hai người. Không sai, nơi cuối đường hầm chính là một cánh cửa đá nặng nề.

Đến trước cửa đá, chàng lại ngoảnh nhìn hai quái nhân, họ vẫn đang thích thú nhảy nhót và reo lên ầm ĩ, đáng điệu trông hết sức nực cười.

Chàng đưa tay thử xô cửa đá không hề nhúc nhích. Hạng Chân chau mày, chàng đã tiêu hao quá nhiều thể lực, nếu cứ qua một chặng cửa đều phải dốc sức để vượt qua thì chàng ắt sẽ không còn chịu đựng được bao lâu nữa. Dẫu sao, thân thể chàng cũng bằng da thịt chứ đâu phải sắt thép.

Hơn nữa, chàng cũng không muốn làm kinh động đến hai quái nhân kia, chỉ muốn lặng lẽ mở cửa và đưa những người được cứu ra khỏi đây.

Thế nhưng tình thế hiện tại không cho phép, chàng không có chìa khóa và cũng không biết cách mở cửa, ngoại trừ dùng sức lực đánh phá, chẳng còn cách nào khác.

Chàng cắn răng, dồn hết công lực vào hai cánh tay, vung chưởng bỏ mạnh vào cửa đá. “Ầm” một tiếng rền rĩ, cát đá bay mù mù, nhưng đồng thời cũng đã kinh động đến hai quái nhân. Họ lập tức ngưng ngay trò chơi lý thú, sững sờ quay lại nhìn Hạng Chân.

Không chờ cho quái nhân hiểu ra ý đồ mình, Hạng Chân lại liên tục bỏ mạnh ra bảy chưởng, theo sóng chưởng chàng lên xuống, cánh cửa đá rung động từng hồi và cát đá văng bay mù mù. Thế rồi, cánh cửa đá dày nặng đã bị nứt toác nhiều đường không thứ tự.

Một tiếng gầm vang như hổ báo, một quái nhân lao tới như con bò tót, chiếc bồng trong tay giáng xuống như sấm sét. Hạng Chân lẹ làng tránh khỏi, liếc nhìn thật nhanh, chỉ thấy đôi mắt quái nhân ấy ngập vẻ hung bạo, trông thật khiếp người.

Lại một chiếc bồng to đâm tới kèm theo tiếng gió rít kinh người. Hạng Chân lách người tránh khỏi. Quái nhân lao tới trước đã buông tiếng gầm vang, chiếc bồng to lại hung mãnh đánh tới.

Hạng Chân nhanh nhẹn lách tránh, đồng thời với giọng trầm lạnh nói:

- Các vị hãy lui về đi, tại hạ không gây tổn thương cho các vị, hiểu không?

Lui về đi ...

Hai quái nhân miệng găm gừ như loài thú dữ, ánh mắt lộ đầy vẻ hung ác không chút nhân tính. Thế là Hạng Chân đã hiểu, ngoài máu ra chúng chẳng còn biết đến gì khác nữa.

Một quái nhân xoay người, xông đến gần Hạng Chân, bồng gỗ trong tay giáng chéo xuống đỉnh đầu chàng. A, tên tiểu tử này cũng biết áp dụng đầu pháp hư thật hồ tương đẩy nôi!

Hạng Chân buông tiếng thở dài, nhanh như chớp lùi sau năm bước, dựa người vào vách đá rồi thốt nhiên lại vọt tới với tốc độ nhanh khôn tả. Lập tức, quái nhân ấy rú lên một tiếng thảm khóc, bật lùi ra sau lia lịa.

Hạng Chân từ lồng ngực y rút tay phải ra, máu tươi bê bết. Bàn tay chàng hệt như một ngọn đao sắc bén đâm vào ngực đối phương.

Ngay khi ấy, chiếc bồng to của quái nhân kia đã quét tới trên đỉnh đầu. Hạng Chân lẹ làng thụp xuống, chớp nhoáng đã bỏ vào ngực và bụng đối phương hơn hai mươi chưởng.

Tiếng rú của quái nhân trước hãy còn âm vang trong không khí thì quái nhân sau đã rú lên thảm khóc. Thân hình kênh cang của y quay lòng vòng văng bần đi, va mạnh vào vách đá rồi ngã nhào xuống đất.

Hạng Chân không màng đến đối phương, tức khắc xoay người, lại chớp nhoáng tung ra mười ba chưởng vào cửa đá, rồi thì trong tiếng đổ sụp vang rền, đá vụn văng bay, Hạng Chân đã như một lá khói nhẹ lướt vào trong.

Bên kia là một gian phòng tối om, cũng chiếc đèn vàng treo lơ lửng, bốn người ngồi trên đồng rơm bốc mùi ẩm mốc, chính là “Lưỡng Khô Bản” Bao

Yếu Hoa, Yến Lập với vị hôn thê của y, và Quân Tâm Di yếu đuối tiều tụy.

Hạng Chân cố nén niềm khích động trong lòng, điềm tĩnh nói:

- Bao đại ca, đệ đã đến rồi đây!

Bao Yếu Hoa ngơ ngẩn nhìn chàng, ánh mắt ngập đầy vẻ mệt nhọc quá độ và dường như xa lạ.

Hạng Chân chậm rãi ngồi xuống trước mặt Bao Yếu Hoa, bỗng chàng bàng hoàng sửng sốt, toàn thân Bao Yếu Hoa đầy vết máu đã khô cứng thành màu tím đen, mái tóc rối bời càng thêm dơ bẩn.

Hạng Chân hít vào một hơi, lại với giọng thấp trầm nói:

- Bao đại ca, đệ là Hạng Chân đây ...

Bao Yếu Hoa toàn thân thoáng co giật, như chợt bừng tỉnh từ cơn ác mộng, lắc mạnh đầu trần trối nhìn Hạng Chân, như thể đã hàng trăm năm chưa được trông thấy chàng vậy, với giọng vui mừng đến run rẩy nói:

- Hạng lão đệ ... đúng rồi ... hô hô, đúng là lão đệ rồi, ngu ca tưởng đâu lại nằm mơ ...

Nỗi cực khổ nào đã giày vò vị hảo hán ngạo thị giang hồ, ngông cuồng hào phóng này đến nông nổi như vậy? Thủ đoạn ác độc gì đã khiến cho người đàn ông rắn rỏi như sắt thép này trở nên thảm não như vậy?

Hạng Chân nghiêng răng trèo treo, bẻ gãy khóa tay và chân của Bao Yếu Hoa, sai đó đến Yến Lập cùng vị hôn thê của y. Tình trạng của Yến Lập khá hơn Bao Yếu Hoa, khi đã được tháo bỏ gông cùm, y run giọng nói:

- Ân công đâu biết họ đã giày vò Bao lão tiền bối như thế nào ... Hàng ngày họ đều cho hai tên súc sanh ngoài kia đánh Bao tiền bối ba lần ... mỗi ngày chỉ cho Bao tiền bối ăn một miếng bánh bằng bàn tay trẻ con ... ác hơn nữa là mỗi đêm họ đều cho một mụ già khốn kiếp mang dơi vào đây hút máu Bao tiền bối ... và còn ...

và còn ...

Bao Yếu Hoa bỗng giận dữ quát:

- Yến Lập, mẹ kiếp người nói ít một chút không được hả?

Hạng Chân nhẹ vỗ vai Bao Yếu Hoa, dịu giọng nói:

- Đừng giận, hãy nhớ rằng bao đau khổ chúng ta đã chịu đựng rồi đây họ sẽ phải đền trả gấp trăm ngàn lần!

Đoạn chàng thận trọng tháo bỏ xiềng xích cho Quân Tâm Di, băng vải trên mặt nàng đã cởi mở, gương mặt xinh đẹp giờ đây đầy vết sẹo nám trông thật đau lòng ...

Kể từ khi Hạng Chân có mặt đến giờ, Quân Tâm Di vẫn nhắm nghiền mắt, không thể thốt ra một lời và cũng chẳng hề có vẻ gì biểu lộ tình cảm trong nội tâm.

Nàng chỉ im lặng, một sự im lặng đầy tuyệt vọng lẫn xót xa.

Hạng Chân lúc sau cùng mới quan tâm đến người chàng quý mến nhất, nguyên nhân rất đơn giản, bởi quá quan tâm đến Quân Tâm Di nên Hạng Chân không dám sớm biết về nỗi đau khổ của nàng, đành rằng sớm muộn gì thì chàng cũng biết và chàng cũng hiểu nỗi đau khổ ấy đã hình thành, không sao tránh khỏi được.

Sau khi bẻ gãy khóa chân, Hạng Chân nhẹ nhàng xoa vuốt lên hai vòng vết bầm nơi cổ chân vốn nổi mưng của Quân Tâm Di, giọng uất nghẹn nói:

- Di tỷ đã phải khổ sở quá ...

Quân Tâm Di lắc đầu, vẫn nhắm nghiền mắt lặng thinh.

Bao Yếu Hoa đưa lưỡi liếm liếm vành môi khôn nứt, giọng nặng nề nói:

- Quân cô nương hóa thương chưa lành mà họ đã ngang nhiên cởi bỏ vải băng, lại không cho thầy thuốc chùi rửa, vết bỏng lửa sợ nhất là như vậy ...

Hạng Chân ngẩng lên, vẻ mặt hết sức bình thản, chỉ lẳng lặng nhìn lên trần nhà. Song, Bao Yếu Hoa lại rùng mình, y hiểu rất rõ mỗi khi Hạng Chân có thái độ như vậy là biểu hiện một ước muốn đầy máu và chết chóc.

Bao Yếu Hoa bậm môi giọng thấp khàn nói:

- Hạng lão đệ lại nghĩ gì nữa vậy?

Hạng Chân đưa mắt nhìn Bao Yếu Hoa, ánh mắt đầy chua xót lẫn tàn bạo, chàng lắc đầu cười ảo não nói:

- Đâu có nghĩ gì! Bao đại ca BIẾT mà, đệ đâu có nghĩ gì?

Bao Yếu Hoa thoáng tần ngần, đoạn thận trọng nói:

- Vết sẹo trên mặt Quân cô nương chẳng qua chỉ là vì chưa được điều trị thích đáng, nếu được trị liệu kỹ lưỡng rất có hy vọng sẽ lại lành lặn như trước, Hạng lão đệ chớ nên lại động sát tính, lão đệ ...

Hạng Chân đứng lên, lái sang chuyện khác:

- Bao đại ca có đi một mình được không?

Bao Yếu Hoa thở dài:

- Cũng tạm có thể được!

Hạng Chân lại quay sang Yên Lập hỏi:

- Yên Lập, thế nào?

Yên Lập đã đứng lên từ lâu, y liền ưỡn ngực ra vẻ rắn rỏi nhưng giọng yếu ớt nói:

- Được!

- Cũng thêm vị hôn thê thì sao?

Yên Lập cắn răng, giọng kiên quyết:

- Không thành vấn đề!

Hạng Chân bèn quay sang công Quân Tâm Di lên, thuận tay kéo Bao Yếu Hoa một phát.

Bao Yếu Hoa lão đảo, ương ngạnh nói:

- Đừng, Bao mỗ chưa đến mức già lụm khum đâu!

Năm người ra đến ngoài cửa đá, Bao Yếu Hoa trông thấy tứ thi hai quái nhân cùng những nơi vách đá vỡ đổ, y hít vào một hơi nói:

- Hạng lão đệ đã với hai tay không xông phá vào đây thế này ư?

Hạng Chân đảo mắt nhìn hai bên đường hầm, ơ hờ nói:

- Theo ý đại ca, còn phải dẫn theo ba ngàn thiết giáp binh nữa sao?

Yên Lập đứng bên ôm chặt lấy vị hôn thê, nghiêng răng nhỏ toẹt một ngụm nước bọt vào tứ thi dưới đất, giọng căm hờn nói:

- Giết vậy là phải lắm! Ân công, hai con heo này hôm nào cũng vào đánh Bao tiên bối ...

Hạng Chân thoáng trừng mắt:

- Vậy là họ đã chết thật quá nhẹ nhàng!

Bao Yếu Hoa đưa tay vuốt mặt, vừa định lên tiếng nói thì đã nghe có tiếng người ồn ào từ bên kia đường hầm vọng đến, cùng với tiếng kêu la thảng thốt liên hồi, Yên Lập liền hốt hoảng nói:

- Ân công, có người đến rồi!

Hạng Chân điềm nhiên lo nghiên cứu đường hầm binh thần nói:

- Nhất thời họ chưa đến đây được đâu, phía trước đầy loài rắn độc đỏ, đủ khiến họ phải vất vả một hồi lâu.

Bao Yếu Hoa thở phào, thắc mắc hỏi:

- Hạng lão đệ đang xem xét gì vậy?

Hạng Chân siết chặt lại Quân Tâm Di trên lưng, chậm rãi nói:

- Đệ đang suy nghĩ giang thạch lao này đúng ra không thể chỉ có mỗi một con đường, nhất định là phải có đường bí mật khác để vòng qua ba nơi hiểm ác phía trước, chứ chẳng lẽ lại xông thẳng vào như đệ đây?

Bao Yếu Hoa gật đầu:

- Vậy thì lũ khốn khiếp ấy đã sắp vào đến rồi!

Hạng Chân gương mặt bê bết máu đánh lạnh, giọng thấp trầm nói:

- Không sai, sắp đến rồi!

Họ lẳng lặng đứng ngoài cửa đá, đảo mắt tìm kiếm khắp nơi, trông đợi một chỗ nào đó bỗng nứt ra một lỗ hổng và từ đó bọn ác đồ tay cầm vũ khí ủa ra, họ đều đang nghĩ đến một cuộc huyết chiến không sao tránh khỏi.

Thế rồi, vắng vắng có tiếng rì rầm từ xa vọng đến, như ở bên trên, lại như ở dưới lòng đất và rất chậm chạp.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Lúc gian nguy bày tỏ nỗi niềm

Hạng Chân bỗng hé môi cười, giọng ngập đầy sát cơ nói:

- Bao đại ca, nếu sau cuộc chiến này mà chúng ta còn sống, đệ với đại ca sẽ tính toán lại đã giết được họ bao nhiêu tên.

Bao Yếu Hoa vẻ trầm ngâm nhìn Hạng Chân, giọng chua chất:

- Sự tàn bạo của lão đệ, ngu ca được lãnh giáo từ lâu, đó chính là điểm ngu ca đã thua kém lão đệ.

Hạng Chân mỉm cười:

- Lúc họ dùng dao hút máu đại ca, đại ca có từng hỏi hận là đã quá nhân từ đối với họ hay không? Bao đại ca, tất cả bọn Thanh Tùng son trang đều không phải con người, mà chỉ là loài thú hung dữ đội lốt người thôi.

Yến Lập khích động tiếp lời:

- Ân công, tại hạ quyết liều mạng với lũ khốn khiếp này!

Hạng Chân gật đầu tán thành:

- Tốt lắm, người sẽ được đền trả rất nhiều lần, họ không còn cơ hội một đổi một nữa đâu! Yến Lập hãy vững tâm, khả năng sống của chúng ta cao hơn họ nhiều!

Quân Tâm Di ở sau lưng Hạng Chân nói thật khẽ, chỉ đủ cho mỗi mình chàng nghe:

- Chân đệ ...

Hạng Chân rung động toàn thân, thoáng ngẩng đầu lên ra vẻ đã nghe thấy.

Quân Tâm Di giọng ngập đầy đau xót nhưng hết sức bình thản:

- Chân đệ, chúng ta có còn hy vọng không?

Hạng Chân thoáng ngẫm nghĩ, khẽ nói:

- Chúng ta sẽ cố gắng hết sức mình! Di tỷ biết đó, năm chúng ta không có người nào là chẳng thọ thương ...

Quân Tâm Di bỗng nấc một tiếng, Hạng Chân vội nói:

- Di tỷ ...

Quân Tâm Di nghẹn ngào ngắt lời:

- Chân đệ, bất luận thế nào thì tỷ tỷ cũng phải nói với đệ câu này. Có thể đệ cũng đã biết từ lâu, chúng ta cùng áp ủ trong lòng đã nhiều năm lắm rồi ... Tỷ tỷ ...

tự biết mình không xứng đánh, nhưng ... nhưng vẫn phải bày tỏ ...

Hạng Chân rung mình, như bất chợt rơi vào trong băng tuyết, chàng cắn chặt răng, giọng đau xót nói:

- Di tỷ ...

Quân Tâm Di áp sát vào cổ chàng, Hạng Chân cảm thấy hơi thở nàng gấp rút và nóng ẩm, còn nước mắt thì lạnh lạnh, nàng nói như gió thoảng:

- Tỷ tỷ ... yêu Chân đệ lắm ...

Hạng Chân chao người, môi chàng trắng nhợt, chậm chậm gật đầu. Chỉ một câu ấy, hai người đã giấu kín trong lòng rất nhiều năm, những đêm dài bên nhau, những tháng ngày xuân hoa thu vũ tươi đẹp biết bao, vậy mà lại để qua đi một cách hoài phí, thật ngu xuẩn và đáng tiếc.

Đó là vì lẽ gì? Giờ đây đã được bày tỏ một cách thẳng thắn và chân thành, lẽ ra thì đã phải bày tỏ từ lâu, sự im lặng thật đáng nguyên rủa ... Kể từ đây, nếu có, mình phải hết sức quý trọng từng giờ từng khắc mới được!

Hạng Chân nhắm mắt hất mạnh đầu, giọng hết sức kiên định nói:

- Đệ cũng vậy, và đã từ lâu lắm rồi!

Quân Tâm Di cảm kích khóc sụt sịt, áp mặt vào sau lưng chàng, chưa khi nào nàng cảm thấy sung sướng như lúc này, bao năm dài ao ước cũng chỉ bấy nhiêu thôi, vậy là nàng đủ mãn nguyện rồi.

Yến Lập thấy vậy cũng không khỏi nghe lòng xốn xang, cổ nén nước mắt cười nói:

- Thật là đôi uyên ương đồng bệnh tương lân, phải liền cánh tung bay mới đúng ...

Y đã cô đơn suốt nửa đời người, trong thời gian qua y mãi đi tìm một thứ tình cảm có thể khiến y chết vui lòng nhắm mắt. Giờ đây y đã tìm thấy, mặc dù đó không phải chính bản thân y ném trái, song cũng đủ khiến y cảm thấy mãn nguyện, ít ra cũng chứng minh được trên cõi đời này quả có một tình yêu cao cả vượt qua ranh giới của sự sống chết.

Yến Lập đưa tay quệt nước mắt, thoáng hồi hộp nói:

- Ân công, đã có động tĩnh rồi!

Hạng Chân sớm đã chú ý đến vách đá bên trái có một khoảng rộng chừng năm thước đang chậm chậm di động. Thi thể của quái nhân mà chàng đã giết chết đầu tiên chính là đang nằm ngửa dưới khoảng vách đá chuyển động ấy.

Bao Yếu Hoa giọng nặng nề nói:

- Hạng lão đệ, chúng ta chỉ còn cách làm theo lời nói vừa rồi của lão đệ thôi, nếu không đột vây được thì ít ra cũng phải dốc hết sức mình.

Hạng Chân lạnh lùng:

- Tất nhiên, họ sẽ vĩnh viễn không thể quên được kỷ niệm lần này, đó sẽ khiến họ khiếp hãi đến trọn đời ...

Yến Lập tiến tới vài bước một cách khó nhọc, đứng vào vị trí có thể tấn công vào bên sườn kẻ địch từ trong đường hầm bí mật tiến ra.

Bao Yếu Hoa ngồi xuống xếp bằng đối diện với khoảng vách đá chuyển động, hai mắt trở to, hai tay đặt trên đầu gối.

Hạng Chân lùi sau một bước, khẽ nói:

- Di tỷ, tình thế trước mắt hết sức gay go, chúng ta đang ở trong một con đường cùng, mọi người lại đang lúc thọ thương. Rất có thể đối phương sẽ sử dụng thủ đoạn vô cùng tàn độc, rất đáng tiếc đã liên lụy đến Di tỷ, nhưng đệ sẽ liều mạng để bảo vệ Di tỷ ...

Quân Tâm Di giọng buồn bã:

- Tại sao lại nói vậy? Đã bao năm theo bên Chân đệ rồi, tỷ tỷ không hề sợ, thật mà ...

Bồng Bao Yếu Hoa quát to:

- Ló mặt ra rồi, để lão tử đập chết tên đầu tiên bước ra cho!

Phiến đá trĩu nặng rồi cũng đã mở ra, một bóng người thấp thoáng, Bao Yếu Hoa ánh mắt chợt lạnh, người tung lên lao vút tới, song chuông cùng lúc bở

ra, kinh lực như tràn ngập cả đường hầm.

Bóng người vừa tiến ra lập tức kinh hãi rú lên. Hạng Chân tỉnh mắt, đã thấy rõ người ấy là ai, chàng quá bất ngờ, đã không kịp quát ngăn Bao Yếu Hoa, vội nhanh như chớp hữu chương đẩy mạnh vào sườn Bao Yếu Hoa.

Bao Yếu Hoa lập tức mất thăng bằng, chỉ nghe “bình bình” hai tiếng, chương lực đã trúng vào vách đá, trong cát đá bay tung tóe, y đã bị Hạng Chân đẩy ra xa loạng choạng bốn năm bước.

Bao Yếu Hoa thờ hào hển, tức giận quay lại quát vang:

- Hạng lão đệ ... điên rồi hả?

Hạng Chân nhìn y bình thần lắc đầu, đoạn hướng mắt về phía người đang kinh hoàng đứng dựa vào vách đá, hơi thở hỗn hển, đôi mắt to long lanh vẫn chưa hết hải hùng, trần trối nhìn Hạng Chân.

Hạng Chân thoáng ngạc nhiên, lạnh lùng nói:

- Đây không phải là một cạm bẫy chứ?

Hề Tần môi thoáng co giật, nằng cổ nén nổi khuất phục và tức giận trong lòng, lạnh lùng nói:

- Nếu như vậy, tôi hà tất phải tốn công thế này!

Hạng Chân một thoáng sâu lắng nhìn Hề Tần gật đầu nói:

- Được rồi, xin cô nương dẫn đường cho!

Hề Tần không nói gì thêm nữa, quay người đi vào đường hầm bí mật. Hạng Chân theo sát sau lưng nàng, kể đến là Yến Lập và vị hôn thê, Bao Yếu Hoa đoạn hậu.

Theo sự chỉ dẫn của Hề Tần, Bao Yếu Hoa ẩn vào một cái chốt trên một phiến đá, thế là cửa đường hầm lập tức từ từ khép lại.

Đường hầm này dường như đi sâu xuống lòng đất, thoải thoải và rất ẩm ướt tối tăm, như đã không dùng đến, mùi ẩm mốc nặc nồng, mặt đất trơn ướt, suốt đường hầm không có chút ánh sáng. Hề Tần lần mò đi trước, lặng thinh không nói một lời.

Hạng Chân tiến tới một bước, giọng thấp trầm nói:

- Hề cô nương, phen này cô nương đã mạo hiểm viện thủ, bất luận Hạng Chân này sống hay chết, dù ở chốn dương trần hay âm gian đều sẽ không bao giờ quên mối thịnh tình của cô nương.

Hề Tần lẳng lặng tiến bước, hồi lâu mới buồn bã nói:

- Không cần các hạ phải cảm kích, đó là do tôi tự chuốc lấy thôi!

Hạng Chân nghe lòng thoáng ray rức, thấp giọng nói:

- Đừng nói vậy! Hề cô nương, sự hy sinh của cô nương thật quá to tát ...

Ngưng chốc lát, Hạng Chân lại với giọng nặng nề nói:

- Lệnh huynh có biết hành động này của cô nương không? Ngoài cô nương ra, còn ai hay biết nữa không?

Hề Tần như cố nén tiếng thổn thức, bùi ngùi nói:

- Ca ca tôi chưa biết, nhưng sớm muộn rồi cũng sẽ biết. Lúc ấy ca ca sẽ không nhìn nhận tôi nữa, sẽ trừng phạt tôi với ... Uyển Nguyệt ...

- Uyển Nguyệt là ai vậy?

Hề Tần bỗng trượt chân, người chao đảo, Hạng Chân vội đưa tay trái ra đỡ lấy nàng.

Hề Tần thở dài nói:

- Uyển Nguyệt là một nữ tỳ tôi quý mến nhất, hai người đã thân nhau từ thuở bé ...

Hạng Chân im lặng đi theo sau nàng một quãng, bỗng khẽ hỏi:

- Đường hầm này dài quá, thông đến đâu vậy?

Hề Tần thận trọng bước đi, nói:

- Đường hầm này đã gần năm năm không sử dụng rồi, nó nằm sâu dưới lòng đất hơn hai mươi thước, dài hơn hai dặm. Hồi năm năm trước vì đất quá bờ, đã lở sụp xuống một đoạn, bây giờ phải nhân công đào hết nửa tháng, nhưng vì động đến các chỗ đất bờ khác, đoạn vừa làm xong lại lở sụp, chôn sống mười mấy công nhân tại chỗ, thế là đường hầm này đã bị bỏ không sử dụng đến nữa, nó thông thẳng đến dãy núi sau sơn trang ...

- Lệnh huynh có khi nào hoài nghi đến con đường hầm này không? Hoài nghi đến cô nương đã giúp chúng tôi không? Ngoài đường hầm này ra, có còn con đường nào khác dẫn đến giếng Lão Cô nữa không?

Hề Tần ngẫm nghĩ một hồi mới nói:

- Đã hơn năm năm không sử dụng đến đường hầm này rồi, mọi người đều biết là đường hầm này đã bị tắt nghẽn không đi lại được nữa. Tháng rồi, cũng do Uyển Nguyệt đã gặp gỡ với người tình, mới phát giác chỗ bị ách tắc bởi lòng đất lún nứt, cát đất chuyển dịch thành ra một lối đi nhỏ hẹp chừng ba thước. Bây giờ Uyển Nguyệt đã lên nói với tôi, nhưng tôi cũng không chú ý đến, chẳng ngờ ngày hôm nay lại có công dụng lớn lao thế này, cứu được các hạ, tôi thì khôn khổ rồi ...

Hạng Chân lắc lắc đầu, vừa định lên tiếng thì Hề Tần lại nói tiếp:

- Gia huynh và những người trong trang hẳn là chưa biết con đường hầm này còn tạm sử dụng được và cũng không bao giờ nghĩ đến tôi ... lại có hành động không phải với họ. Do đó, trong nhất thời họ không bao giờ nghĩ đến đường hầm này, nhưng khi họ theo một đường hầm khác vào đến, phát giác các vị đã biến mất, lúc ấy ắt họ sẽ hoài nghi đến đường hầm này ...

Hạng Chân ngẫm nghĩ một hồi, bỗng nói:

- Ước tính theo thời gian, họ đi theo đường ngầm khác lẽ ra là phải rất nhanh, nhưng sao lúc chúng ta rời khỏi mà vẫn chưa thấy họ xuất hiện?

Hề Tần ngược ngừng cúi thấp đầu, hồi lâu mới áp ứng nói:

- Tôi ... tôi sợ họ đến trước hơn ... nên ... nên tôi đã lấy cắp chìa khóa mở cửa đường ngầm ấy ... trên mình gia huynh ...

Hạng Chân vỡ lẽ, thảo nào bọn người của Thanh Tùng sơn trang cứ mãi la hét ầm ĩ tại các chuồng thú mà lâu không vào đến. Cửa đường ngầm đã không mở được, nếu không đập phá, thì bắt buộc phải vào theo đường chính, con đường mà Hạng Chân đã đi qua. Tuy hồ sừng đã không còn, song con voi cánh thợ thương điên cuồng cùng đàn rắn đỏ vô số kẻ cũng đủ khiến bọn họ phải vất vả cả buổi trời.

Năm người đi nhanh dần, Hạng Chân bậm lấy môi, giọng chân thành nói:

- Hề cô nương, chúng tôi thật hết lòng cảm kích cô nương ...

Hề Tần không ngoảnh lại, lạnh lùng nói:

- Hiện tại điều cần thiết hơn hết là đưa các vị ra khỏi Thanh Tùng sơn trang.

“Ân Minh Lang Quân” Vũ Phục Kính đã đến đây hồi một giờ trước rồi, và có lẽ cũng đã nhập vào hàng ngũ Thanh Tùng sơn trang ...

Hạng Chân giật mình, hai mắt trở to hỏi:

- Vũ Phục Kính ư? Vũ Phục Kính ở Hồng Đồng Lãnh ư?

Hề Tần cũng giật nảy mình bởi giọng nói của Hạng Chân, nàng chậm bước lại, kinh ngạc nói:

- Đương nhiên, chả lẽ trên cõi đời này còn có một Vũ Phục Kính khác nữa sao?

Ngưng chốc lát, vẻ lo lắng nói tiếp:

- Các hạ cũng biết lão ta ư? Hạng Chân, tôi chưa bao giờ thấy các hạ có thần thái như thế này, Vũ Phục Kính đã khiến các hạ e ngại ư?

Hạng Chân cười nhạt, bình thản nói:

- Không, có thể trên cõi đời có lẽ thắng được Hoàng Long, song không một ai có thể khiến Hoàng Long e sợ. Chẳng qua tại hạ lấy làm lạ, Vũ Phục Kính tính rất cao ngạo và quái dị, không màng đến thế sự, có sao lại nhập bọn với lũ chuột chôn thối tha ở Thanh Tùng sơn trang thế này?

Hề Tần tức giận:

- Hừ, các hạ hãy giữ chút đức miệng là hơn, cái gì mà chuột chôn thối tha hả?

Mỗi người đều có lập trường và quan điểm riêng, các hạ nói xấu kẻ khác, kẻ khác cũng chưa chắc quý trọng các hạ ...

Hạng Chân nhếch môi cười:

- Đương nhiên, bằng không cũng đâu tàn sát đến độ xác chết đầy rẫy.

Hề Tồn tức tối giậm chân, bước đi nhanh hơn. Hạng Chân siết chặt lấy Quân Tâm Di trên lưng, quay ra sau ra hiệu với mọi người, rồi cũng bước nhanh theo, lúc này có lẽ họ đã sắp đến cửa ra rồi.

Đường hầm bắt đầu lên cao dần, chừng sau nửa tuần trà, phía trước đã có gió trong lành tạt vào.

Hạng Chân hít sâu vào một hơi không khí, giọng thấp trầm nói:

- Đến rồi phải không?

Hề Tồn gật đầu, đưa tay chỉ chỉ ra phía trước, Hạng Chân liền vận nhãn lực nhìn. Ô, có một bậc cấp dẫn lên trên, cửa ra có một đồng đen che chắn, Hạng Chân cười cười, chẳng biết đó chỉ là một đồng cỏ không, bởi chẳng có thể nhìn qua khe hở thấy được ánh mặt trời loáng thoáng.

Bước lên bậc đá, Hề Tồn lộ vẻ hồi hộp luống cuống, nàng thoáng tần ngần, đoạn rút rì rỏ tay hai tiếng, lập tức bên ngoài cũng vang lên hai tiếng vỗ tay đáp lại.

Hề Tồn liền khẽ cất tiếng gọi:

- Uyển Nguyệt!

Lập tức, đồng đen được dịch sang bên, quả đúng là một đồng cỏ khô, gương mặt tròn trịa của một thiếu nữ hiện ra, hấp tấp hỏi:

- Tiểu thư đã đến đủ chết chưa?

Hề Tồn ngoảnh lại nhìn, khẽ đáp:

- Đủ rồi! Tình hình bên ngoài ra sao?

Thiếu nữ có tên Uyển Nguyệt vẻ sợ sệt nói:

- Khiếp lắm, toàn trang tử trong đến ngoài tên bay ộp trời, đầu đầu cũng đẩy người qua lại. Mới vừa rồi đây, tiểu ty còn thấy Trịnh Ma Tử dẫn theo một toán người chạy qua, chỉ cách tiểu ty không đầy năm bước. Tiểu thư, hãy mau lên đi!

Hạng Chân bỗng lẩn tới trước, nghiêm giọng nói:

- Hề cô nương, đề phòng vạn nhất, tại hạ lên trước cho!

Đoạn liền tung mình vọt thẳng lên như pháo thăng thiên, khiến thiếu nữ áo đen bên trên kinh hãi há to miệng ra ...

Hạng Chân vội đưa tay bịt miệng thiếu nữ, khẽ nói:

- Đừng la, Hạng Chân đây!

Thiếu nữ ấy toan thân y phục đen và khăn đen chít đầu, tuổi chừng mười tám mười chín, nếu không vì quá sợ hãi đến độ mặt tái nhợt đi, có lẽ nàng càng xinh đẹp hơn.

Hạng Chân nhìn Uyển Nguyệt cười thân thiện, quay lại lần lượt kéo Hề Tồn, Yến Lập với vị hôn thê, Bao Yếu Hoa lên khỏi đường hầm.

Cửa hầm nằm cạnh một mỏm đá bằng, bốn bề đầy cây tạp và cỏ dại cao đến bụng, xa xa là đồi núi trập trùng hết sức hoang vắng.

Bao Yếu Hoa quay nhìn quanh quất, thở hổn hển, Hạng Chân cười chua chát, mắt nhìn bóng núi xa, thấp giọng nói:

- Bao đại ca, trong núi là nơi ẩn nấp tốt nhất của chúng ta trong lúc này.

Bao Yếu Hoa bịt miệng ho lên hai tiếng, khàn giọng nói:

- Đành chấp nhận thôi, chứ đâu thể nào theo đại lộ vào thành được!

Hạng Chân quay lại, mắt sâu lắng nhìn Hề Tồn. Hề Tồn cũng ngẩng nhìn chàng. Hồi lâu, Hề Tồn ảo não lắc đầu, chậm rãi nói:

- Hạng Chân, các hạ đi được rồi!

Hạng Chân thờ dài nảo ruột:

- Lệnh huynh có thể báo phục cô nương chăng?

Hề Tần mỉm cười kỳ lạ như đượm đầy đau khổ, nàng ngoảnh mặt đi, giọng xót xa nói:

- Phải xem ông ấy biết được bao nhiêu ...

Đoạn quay mặt lại, cố ra vẻ trấn tĩnh nói tiếp:

- Ít ra, hiện tại ông ấy vẫn chưa biết, có thể nếu chúng ta giữ kín triệt để, ông ấy sẽ vĩnh viễn không hay biết.

Hạng Chân nhìn nàng, chàng hiểu đó chỉ là nàng cố ý an ủi nhau thôi, sự việc đâu thể nào lạc quan và giản dị đến vậy. Bọn Thanh Tùng son trang đâu phải những kẻ ngu ngốc, nhất là Hề Hộc.

Bao Yếu Hoa tiến tới một bước, khàn giọng nói:

- Hạng lão đệ, đi được rồi chứ?

Hạng Chân ngược lên nhìn những vì sao lấp lánh trên nền trời, khóe môi khẽ động đập hồi lâu, chàng buông tiếng thở dài, khẽ nói:

- Chúng tôi đi đây! Hề cô nương, xin khá bảo trọng, và còn Uyển Nguyệt cô nương nữa!

Hề Tần lặng thinh, ánh mắt mờ đi, gập đầu thật khẽ, như vô vàn đau thương ngập lòng. Những nỗi đau thương ấy là gì? Lo sợ về hậu sự quá bi đát do hành động mình gây ra ư? Hay là lương tâm cắn rứt? Hoặc bởi sự biệt ly trước mắt?

Hạng Chân khom mình chào Hề Tần, đoạn liền quay người bỏ đi, vừa được vài bước, Hề Tần bỗng đuổi theo, giọng run run hỏi:

- Hạng Chân ... còn đến đây nữa không?

Hạng Chân trầm ngâm hồi lâu, giọng sâu sắc nói:

- Tại hạ sẽ trở lại, Hề cô nương!

Hề Tần lùi sau một bước, nàng khiếp sợ ánh mắt xa xăm và giọng nói lạnh lùng vô hạn của Hạng Chân, giọng nàng u uất nói:

- Mang theo đôi tay đẫm máu trở lại phục thù ư?

Hạng Chân bình thân nhìn nàng, giọng thấp trầm:

- Cô nương rất hiểu là tại hạ sẽ như vậy, nhưng tại hạ cũng sẽ khắc ghi tất cả những gì cô nương đã mang cho tại hạ hôm nay. Từ khi còn thuở bé, Hạng Chân này đã là một kẻ ân oán phân minh.

Hề Tần lặng thinh, nàng còn biết nói sao hơn? Ai bảo hai người đã hiện hữu trên cõi đời này, mà lại gặp gỡ trong hoàn cảnh oái ăm như vậy?

Thế là, Hạng Chân quay người bỏ đi, vẫn Yến Lập cùng vị hôn thê theo sau, Bao Yếu Hoa đoạn hậu. Năm người một hàng dọc thất thểu đi trong cỏ dại um tùm, về hướng mặt trời lên. Vầng trời đã sắp sáng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Loạn thạch ba, hội ngộ vô song phái

Đây là một ngọn đồi thoai thoải và bừa bộn đá núi, chân đồi có một con đường đất ngoằn ngoèo và chật hẹp, bên kia là một khu rừng cảnh lá sum suê.

Đi được chừng nửa giờ, Bao Yếu Hoa bỗng đứng lại, mặt mày nhăn nhúm, ra chiều hết sức đau khổ ngồi bệt xuống một phiến đá bằng, cố gắng cất tiếng gọi:

- Hạng lão đệ ...

Hạng Chân chẳng bước, quay lại đến bên Bao Yếu Hoa, chom chớp mắt hỏi:

- Bao đại ca sao vậy?

Bao Yếu Hoa đỏ mặt ngượng ngùng:

- Hãy ngồi đây nghỉ lát đã!

Qua thần thái của Bao Yếu Hoa, Hạng Chân biết người bạn thân giao này nhất định đã phải trải qua một sự đã kích quá độ hoặc là một nỗi si nhục ghê gớm.

Bèn nhẹ đặt tay lên vai Bao Yếu Hoa, dịu giọng nói:

- Bao đại ca, hãy cho đệ biết, bọn họ đã đối xử thế nào với đại ca?

Bao Yếu Hoa run run ngẩng lên, cố giữ bình tĩnh, nghe răng cười còn đau khổ hơn là mếu, khàn giọng nói:

- Cũng chẳng có gì là không thể nói, nhưng hễ nghĩ đến là lại tự hận mình, tại sao không chịu đâm đầu chết quách ngay lúc ấy cho rồi!

Đoạn hít sâu một hơi, như cố nén niềm khích phấn trong lòng, nhìn Hạng Chân cười chua chát nói tiếp:

- Bọn họ đã cưỡng bức ngu ca uống vào một loại thuốc màu đỏ tươi cỡ hạt đậu xanh, mỗi lần đều là hai người cùng vào. Hai tên khốn kiếp ấy võ công cũng chẳng kém, trước hết điểm huyết cho ngu ca không thể kháng cự, sau đó mới nhét thuốc vào miệng buộc ngu ca uống vào. Loại thuốc ấy có mùi thơm hỗn hợp, bản thân ngu ca cũng có học qua y thuật, biết đó hẳn là một loại thuốc có tác dụng kích thích tính năng, nhưng không ngờ lại mạnh đến vậy. Mỗi lần chúng cho ngu ca uống đến những năm viên, rồi sau đó ném ngu ca vào đường hầm, chỗ đó ... chỗ đó có ba nữ nhân hết sức dâm dăng, họ xúm lại lột bỏ áo quần ngu ca rồi bắt đầu kêu gọi một cách vô cùng xấu xa. Ngu ca cố cắn răng dằn nén, nhưng tâm thần đã bị sức thuốc làm cho u mê, trong tiếng cười dâm ô của họ, ngu ca đã hết lần này đến lần khác phải cùng họ biểu diễn cái trò bỉ ổi và nhục nhã chẳng khác cảm thú ấy, ngu ca cảm thấy mình giống hệt một con chó, một con heo, không còn một chút nhân tính ...

Hạng Chân bình thản lắng nghe, trên mặt không có chút biểu lộ gì, hồi lâu, chàng chậm rãi nói:

- Bọn họ đã cố tình làm hao tổn tinh lực đại ca, đương nhiên qua đó cũng lãng nhục đại ca. Bao đại ca, mỗi ngày bọn họ đã cưỡng bức đại ca bao nhiêu lần?

Bao Yếu Hoa đỏ mặt xấu hổ, nghiêng răng nói:

- Bốn hoặc năm lần!

Hạng Chân dịu dàng nhìn Bao Yếu Hoa, ôn tồn nói:

- Bao đại ca, đệ không muốn an ủi đại ca bằng những lời giả dối. Đó quả là một điều vô cùng nhục nhã, nếu đòi là đệ, đệ cũng không thể nào chịu nổi. À, ba nữ nhân kia có biết phương pháp hấp thụ tinh lực không?

Bao Yếu Hoa mặt thoáng co giật, gật gật đầu nói:

- Có lẽ biết, sau mỗi lần, ngu ca đều cảm thấy hết sức mệt mỏi choáng váng, xương cốt khắp người rời rã, có khi cơ hồ muốn ngهن thở.

Hạng Chân im lặng một hồi, bỗng lại hỏi:

- Quân tử và vị hôn thê của Yên Lập có biết việc này không?

Bao Yếu Hoa lắc đầu, giọng trĩu nặng:

- Không, nhưng Yên Lập thì có lẽ nhận thấy chút ít!

Hạng Chân mắt vút qua vẻ sắc lạnh:

- Kẻ cưỡng bức đại ca, ngoài ba nữ nhân kia ra còn ai đứng cạnh chứng kiến nữa không?

Bao Yếu Hoa liếm liếm môi:

- Ngoài ba yêu phụ thì chỉ còn hai tên dã nhân gác cửa cùng hai tên khốn kiếp cưỡng bức ngu ca uống thuốc. Hai tên đề đầu cao nghều, một tên có vết sẹo trên mí mắt, còn tên kia thì có mấy vết rỗ trên mặt, tuổi tác đều ngoài ba mươi và mặt đầy tà khí ...

- Đại ca không nhớ lắm chứ?

Bao Yếu Hoa tức tối:

- Dù chúng có hóa thành tro than thì Bao mỗ cũng nhận ra được hai tên súc sanh đội lốt người ấy. Bao mỗ đã khắc ghi mặt mũi chúng từng giờ từng khắc, dù một ngày còn hơi thở cũng không bao giờ quên được.

Hạng Chân uể oải vươn vai:

- Hai tên quái vật gác cửa đã phế bỏ rồi, giờ đây chỉ còn hai tên có sẹo mí mắt và mặt rỗ hầy còn sống. Lẽ dĩ nhiên, chúng ta cũng cần phải tìm cho ra kẻ chủ mưu đã đưa ra ý kiến ấy!

Bao Yếu Hoa chợt hiểu ý thật trong lời nói của Hạng Chân, nhướn mắt hỏi:

- Ý lão đệ muốn nói là ...

- Là bọn họ sẽ không thể giữ được ký ức lâu lắm đâu, họ sẽ phải quên đi, bởi nếu không thì đại ca sẽ còn đau khổ, và phương pháp khiến họ quên đi nhanh chóng hết sức đơn giản, không cần nói ắt đại ca cũng hiểu.

Bao Yếu Hoa buông tiếng thở dài:

- Đành thôi, sự tạo thành của rất nhiều bi kịch thường là không thể chỉ trách cứ một phía.

Hạng Chân thoáng nhếch môi:

- Rất mừng là đại ca đã hiểu ra được đạo lý ấy!

Bao Yếu Hoa nhấp máy môi như có vẻ do dự. Hạng Chân thấy vậy bèn hỏi:

- Bao đại ca muốn nói gì phải không?

Bao Yếu Hoa nghe rằng cười:

- Uôm, khắp người lão đệ bê bết máu thế này, mười đầu ngón tay sao lại sưng nát như vậy? Và lồng ngực dường như cũng bị lột đi một lớp da ...

Hạng Chân nhẹ co duỗi hai tay, ơ hờ nói:

- Bọn họ đã dùng cương châm tẩm độc đâm vào ngón tay đệ, rồi lại dùng một loại chất dẻo lột da ngực đệ, sau đó xát muối lên vết thương, ngoài ra còn vài thứ linh tinh không đáng nói khác ...

Bao Yếu Hoa cắn hận nghiến răng trèo trẹo, hậm hực nói:

- Rồi đây chúng ta phải dùng máu để rửa sạch những hận thù này!

Hạng Chân xua tay, sơ lược kể lại mọi sự vừa qua, sau đó uể oải nói:

- Ở trong ngôi nhà nhỏ của đệ, bọn họ đã sử dụng một loại thuốc mê hết sức lợi hại, gần như không màu không mùi, khiến chúng ta đều bị bắt giữ, từ nay hai ta phải thận trọng đề phòng mới được.

- Thiếu nữ khi nãy tên Hề Tần có phải là em gái của tên già chó Hề Hòe không?

Hạng Chân mỉm cười:

- Vâng!

- Tại sao nàng ta lại mạo hiểm giải cứu chúng ta, thật là khó hiểu ...

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Bao Yếu Hoa ngẩng lên, trông thấy thần sắc như cười như không của Hạng Chân, bèn cười nói:

- Khá khen cho tiểu tử, nhất định là người lại quyền rũ con gái người ta rồi.

Người ta tưởng đâu người là một tay rắn rỏi, chứ nào biết về mặt này người cũng hết sức cao minh, trong tình huống và hoàn cảnh thế này mà người vẫn có thể giờ trò ầy ra, lại chỉ trong thời gian ngắn đã săn được con mồi, thật không thể nào ngờ tới. Xem thái độ nàng ta, dường như đã có hàng chục năm giao tình với lão đệ người vậy ...

Hạng Chân đưa ngón tay lên môi “Xuyt” một tiếng, nghiêm chỉnh nói:

- Đừng nói quá bí ổi như vậy, họ Hạng này chưa từng bao giờ lằng nhằng với đàn bà, - Đúng, nhưng tại vì sao bọn đàn bà hễ gặp lão đệ là mê mẩn tâm can? Bao mỗ hiểu rất rõ lão đệ không gần nữ sắc bao giờ, nhưng điểm vận lại cứ ập lên đầu lão đệ, vậy nghĩa là sao?

Hạng Chân ngán ngẫm thở ra, chán chường nói:

- Đệ cũng như Khương thái công câu cá vậy!

Bao Yếu Hoa ngo ngoắt đầu, lẩm bẩm:

- Phải rồi! Phải rồi! Ai muốn thì mắc câu ...

Hạng Chân ư mắt nhìn mười đầu ngón tay ứ máu, giọng thâm trầm nói:

- Bao đại ca, vết thương trên mặt Quân tử có khả năng chữa lành không?

Bao Yếu Hoa bắt giặc đưa mắt nhìn Quân Tâm Di đang nằm cạnh, phân vân nói:

- Không dám chắc, hy vọng được nửa phần ...

Hạng Chân giọng trịnh trọng:

- Bằng bất cứ giá nào, sự hy sinh nào, chúng ta cũng phải giành lấy nửa phần hy vọng ấy. Bao đại ca, đó không phải là vì cá nhân đệ, đại ca phải biết, một người phụ nữ xem trọng nhan sắc của mình đến dường nào. Cho dù người ấy có tính đạm bạc giản dị đến mấy đi nữa, bởi đó không chỉ là do tính chuộng vẻ đẹp bẩm sinh, mà còn là lòng tự tôn và tự tin nữa.

Bao Yếu Hoa xoa hai tay vào nhau:

- Bao mỗ hiểu! Hạng lão đệ, Bao mỗ sẽ cố hết sức mình!

Đoạn đưa tay sờ bụng, ngay khi ấy bụng y kêu lên rồn rột, Bao Yếu Hoa cười gượng nói:

- Hạng lão đệ, cái bụng vô tích sự này mẹ kiếp lại giờ trò vòi vĩnh nữa rồi!

Đột nhiên, Hạng Chân dùng tay ra dấu “chú ý” với Bao Yếu Hoa, đoạn nghiêng đầu như lắng nghe gì đó.

Bao Yếu Hoa cũng liền quay người, thận trọng nhìn qua kẽ đá, thỉnh thoảng ngoài vài tiếng chim kêu, chẳng thấy gì cả.

Hạng Chân vẫn chăm chú lắng nghe, Bao Yếu Hoa vừa tiếp tục xem xét vừa thấp giọng lầu bầu:

- Hạng lão đệ lòng quá ngờ vực rồi tưởng tượng đó thôi, Bao mỗ có thấy ...

Chưa dứt lời, vẻ mặt chợt căng thẳng. Phải rồi, có tiếng vó ngựa đứt quãng từ rất xa vọng lại. Bao Yếu Hoa vội ngoảnh lại, chỉ tay về phía tiếng vó ngựa vọng đến.

Hạng Chân khẽ gật đầu, thấp giọng hỏi:

- Nơi đây cách Thanh Tùng sơn trang bao xa?

Bao Yếu Hoa trầm ước tính, đoạn đáp:

- Có lẽ gần ba mươi dặm!

Hạng Chân chớp mắt:

- Đại ca còn đủ sức làm một trận không?

Bao Yếu Hoa cười ảo não:

- Đương nhiên, nhưng không thể bị được với lúc bình thường!

Hạng Chân mỉm cười:

- Nếu như bọn họ là kẻ địch thì đại ca hãy bảo vệ mọi người lui vào trong núi, để một mình đệ chống cản, dẫu sao đệ cũng còn khỏe hơn đại ca một chút.

Hơn nữa, nếu cần bỏ chạy thì cũng nhanh hơn đại ca, đúng không nào?

Bao Yếu Hoa nhấp mấy môi, sau cùng đành bắt đắc dĩ nói:

- Cũng được nhưng lão đệ phải sống, ngu ca không muốn lão đệ đang lúc tuổi trẻ xuân thời, chưa nếm được bao nhiêu mùi đời và đã phải toi mạng ...

Hạng Chân vỗ vai Bao Yếu Hoa, cười nói:

- Đương nhiên rồi, đệ cũng đâu có muốn chết!

Thế là, Bao Yếu Hoa đến báo với Yến Lập hai người, Hạng Chân gọi thức Quân Tâm Di lúc này bầu không khí như có phần cô đặc và thoáng mùi máu tanh.

Tiếng vó câu rậm rịch đã rõ dần, từng tiếng vó sắt nện xuống mặt đường như thể giẫm vào con tim họ ... Hạng Chân thoáng chau mày, chú mắt nhìn qua kẽ đá, Quân Tâm Di nép vào mình chàng, toàn thân run lên nhè nhè.

Lát sau, tiếng vó ngựa đã đến rất gần, nghe được cả tiếng ngựa thở rồi.

Bao Yếu Hoa nghiêng rặng tròng mắt nhìn trời, ánh mắt ngập đầy thù hận, hai tay siết chặt như muốn bóp nát óc đối phương.

Con đường hẹp ngoằn ngoèo dưới chân đồi, chỗ khúc quanh bên trái lúc này đã thấy bụi tung mù mịt và kỵ mã đầu tiên đã xuất hiện.

Hạng Chân ngoảnh lại dùng tay ra dấu, vội vã nói:

- Đã trông thấy rồi!

Đoạn liền quay lại ... Ô, chỉ thoáng chốc đã có thêm mười mấy kỵ mã nữa vòng qua, phía sau còn nữa, nghe tiếng vó ngựa, ít ra cũng trên số năm mươi.

Nhưng người trên lưng ngựa nhất loạt vũ phục bằng tơ trắng óng ánh, và áo choàng cùng trắng như nhau, thấy đều tóc dài phủ vai, một chiếc vòng vàng rộng chừng nửa tấc quắc quanh giữa trán, trên lưng giắt một ngọn đại đao cong vòng, bao ngoài bằng da báo vằn vện, ngực lại còn cắm chéo nhau hai ngọn cung thoa sắc nhọn và nặng nề. Bọn người này trông rất quái dị và gai mắt, song lại có vẻ hung tàn man rợ khác thường.

Đi đầu là ba người nghi biểu xuất chúng:

Một mặt trắng như ngọc, tuổi trung niên và mép để ria đen. Hai là một thanh niên có gương mặt xanh xao và lạnh lùng. Ba là một người có lẽ chột mắt, được che bởi đồ bịt mắt màu đen với dây tơ vòng qua giữa chân mày và từ giữa chân mày xuống đến cằm có một vết sẹo ngoằn ngoèo và đỏ lõm hết sức khủng khiếp. Trong số ba người, y là có bộ mặt hung ác hơn hết, hết như một con hắc báo man rợ.

Quả nhiên bọn họ gồm có hơn năm mươi người ngựa, đến dưới chân đồi, người trung niên có ria đen bỗng giơ cao tay phải, ra hiệu cho đội ngũ dừng lại.

Chỉ thấy y có vẻ nghi hoặc đưa mắt nhìn lên đồi, đoạn thăm thì vài câu với hai người tả hữu. Ánh ban mai soi rọi trên mình những người này, phản chiếu ánh sáng trắng lấp lánh, hết sức ngoạn mục.

Hạng Chân chau mày, lắc đầu trầm giọng nói:

- Họ không phải bọn Thanh Tùng sơn trang!

Bao Yếu Hoa ngồi dựa vào tảng đá, lạnh lùng nói:

- Họ đã dừng lại ư?

Hạng Chân giọng băng khuâng:

- Vâng! Chúng ta hẳn không để lại dấu vết gì khiến họ chú ý chứ? Bọn họ ăn mặc kỳ lạ lắm, đệ chưa từng gặp và nghe nói đến bao giờ ...

Bao Yếu Hoa cũng rướn lên nhìn ra ngoài, lát sau phân vân nói:

- Lạ thật, đây lại là mẹ kiếp cánh anh hùng hảo hán nào nữa thế nhỉ? Xem ra dường như bọn họ còn định lên lục soát nữa đấy, mẹ kiếp toàn lũ ăn no rồi việc ...

Hạng Chân vừa suy nghĩ, vừa chậm rãi nói:

- Dẫu sao bọn họ cũng dễ đối phó hơn bọn Thanh Tùng sơn trang, nếu họ không phải quái vật, có thể chúng ta không cần đồ máu cũng bình an qua khỏi được chặng này.

Bao Yếu Hoa bực tức:

- Hừ, thật đúng là mảnh hổ bị lạc xuống đồng bằng, rồng bị mắc cạn, mẹ kiếp đến lũ rùa cá tôm cua cũng định tìm đến hiếp đáp, làm oai làm phúc ...

Bỗng, Hạng Chân khoát tay, hời hả nói:

- Chú ý, bọn họ sắp đến rồi!

Bao Yếu Hoa nghiêng rặng, đưa mắt nhìn xuống đồi, quả nhiên bọn họ đã có nửa số xuống ngựa, dưới sự xuất lĩnh của người thanh niên có gương mặt lạnh lùng, tủa ra thành hình cánh quạt bắt đầu đi lên đồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Trang anh kiệt ý hợp tâm đầu

Lúc này ánh nắng đã gay gắt hơn, bầu trời trong sáng một màu xanh biếc, chỉ vài áng mây mờ lững lờ, nếu là một nơi khác và một hoàn cảnh khác thì hôm nay quả là một ngày đẹp trời. Song lúc này, ánh nắng soi trên những bộ mặt lạnh lùng và ánh mắt đầy thù địch của bọn người áo trắng, bầu không khí tươi đẹp của một buổi sáng mùa thu đã hoàn toàn bị phá hủy.

Phía sau mòm đá xếp chồng chất lên nhau, Hạng Chân lặng nhìn bọn người áo trắng chưa rõ lai lịch đang dần thu hẹp vòng vây. Lúc này đã có thể trông thấy rõ về mặt của họ, trở lạnh đến mức không hề biểu lộ chút ý nghĩ trong lòng.

Bao Yếu Hoa nuốt nước miếng đánh ức lăm bằm:

- Bọn họ muốn gì? Bọn họ định làm gì thế nhỉ?

Bỗng một người áo trắng la to lên một tiếng, Hạng Chân liền nhìn về phía ấy.

Trời, trên tay y đang握 cao một vật, đó là một góc váy dính đầy sinh đất, loáng thoáng có thể trông thấy màu xanh nhạt, chính là màu váy của Quân Tâm Di.

Quân Tâm Di đứng bên cạnh Hạng Chân run lên một cái dữ dội, nàng đưa tay bụm lấy tà váy, quả nhiên bên dưới đã rách mất một mảng.

Hạng Chân bèn vỗ nhẹ lên bả vai nàng an ủi:

- Di tỷ khỏi phải lo, họ đã muốn thì sớm muộn cũng đến, chẳng gì đáng sợ cả!

Quân Tâm Di lo lắng nhìn Hạng Chân, giọng run run nói:

- Chân đệ, hiện đang là lúc đệ phải uống trà sáng, lẽ ra không phải bị hành hạ và bức hại thế này ...

Hạng Chân nghe lòng chua chát, gượng cười nói:

- Rồi đây chúng ta lại sẽ có thời gian để uống trà sáng như trước, chính tay Di tỷ pha trà cho đệ và không bao giờ quên kèm theo hai cái bánh chiên ...

Quân Tâm Di mắt ngấn lệ, khoe môi co giật nấc lên hai tiếng, rồi thì úp mặt vào vai Hạng Chân khóc rầm rức.

Bao kỷ niệm chợt hiện về trong trí óc Hạng Chân, từng tiếng nói từng nụ cười, từng ánh mắt sâu lắng. Ôi, tất cả đã qua đi nhanh quá, giờ đây mới cảm thấy hối tiếc đã không thận trọng nắm giữ lấy ...

Bọn người áo trắng lúc này đã dừng lại, ánh mắt đều với về giới bị nhìn về phía mòm đá xếp này, chẳng rõ tự bao giờ ngọn đại đao này lưng dày lưỡi mỏng, nặng nhưng sắc bén, cong vòng như hình bán nguyệt, xem ra còn hung hiểm hơn loại đao kiếm thông thường nhiều.

Ánh nắng soi trên những ngọn đại loan đao trong tay bọn người áo trắng, phản chiếu ánh sáng chói người, họ đã chiếm cứ một vị trí hết sức có lợi cả công lẫn thủ.

Song điều ấy đối với Hạng Chân thì thật tầm thường, chàng đã trải qua biết bao trận chiến đấu, chỉ cần một thế đứng hay một động tác nhỏ, chàng cũng có thể phán đoán ngay được thái độ của đối phương, và thậm chí còn nhận định được cách thức và chiêu thuật nếu như đối phương xuất thủ.

Lúc này, Hạng Chân cố nén bao niềm cảm xúc trong lòng, hết sức chú ý nhất cử nhất động của bọn người áo trắng.

Bao Yếu Hoa đưa tay vuốt mặt, thấp giọng nói:

- Hạng lão đệ, xem chừng chúng ta không tránh khỏi rồi ...

Hạng Chân lạnh lùng:

- Hừ, chúng ta có tránh bao giờ đâu, mà chúng ta chỉ chờ đợi. Bao đại ca, đây gọi là chờ đợi.

Bỗng, một giọng nói rần lạnh vang lên:

- Những vị bằng hữu sau mòm đá hãy nghe đây, nếu như các vị là người của Hắc Thủ Đảng thì hãy lập tức ra đây, quý kẻ của các vị không đánh lừa được Vô Song phái ở đại thảo nguyên dưới Cửu Nhận Sơn đâu!

Ba tiếng “Vô Song phái” hệt như ba quả cầu vàng ném xuống đất đá, choang choang vọng vào tai Hạng Chân, chàng thoáng ngẩn người chậm rãi nói:

- Đây chính là người của Vô Song phái ư? Ô, chỉ được nghe danh chứ chưa từng gặp bao giờ ...

Bao Yếu Hoa lầu bàu:

- Mẹ kiếp, Vô Song phái dưới Cửu Nhận Sơn núi trắng nước đen xung hùng xung bá, còn chê chưa đủ mò đến đây la ó om sòm làm gì thế này?

Hạng Chân chưa kịp lên tiếng, giọng nói rần lạnh ấy lại vang lên:

- Nếu trong kia không phải là người của Hắc Thủ Đảng, vậy thì để chúng tỏ các vị không có địch ý, xin hãy hiện thân ra gặp và nói chuyện với nhau.

Bao Yếu Hoa nhỏ toẹt một bãi nước bọt, khề мэng:

- Mẹ kiếp, bọn tiểu súc sinh chưa ráo máu đầu mà cũng đòi làm ra bộ khí phách giang hồ, hết như một lũ ...

Hạng Chân nhẹ vỗ vào má Quân Tâm Di, quay sang Bao Yếu Hoa khoát tay nói:

- Bao đại ca hãy thận trọng đề phòng, đệ đi ra đây!

Bao Yếu Hoa vội gật đầu:

- Lão đệ hãy cẩn thận!

Mũi chân khề nhún, Hạng Chân đã nhẹ nhàng phi thân lên đứng trên mỏm đá, chiếc áo rách buồm của chàng theo gió bay phấp phới, thêm vào mặt đầy mình máu khô và vết thương, trông chàng hết như một vị hãn tướng sau trận chiến một mình xông phá mười vạn mai phục.

Bọn áo trắng vừa trông thấy chàng, lập tức buông tiếng cười khẩy, đại loan đao sáng choang đưa ngang trước ngực, thậm chí có vài người tay trái đã sờ vào chuôi cương thoa trước ngực.

Hạng Chân lạnh lùng quét mắt nhìn quanh, thần thái tiêu tụy song đầy ngạo nghễ hiên ngang.

Người thanh niên có bộ mặt lạnh lùng dường như cũng khiếp hãi trước dáng vẻ và khí độ của Hạng Chân. Y thoáng ngần người, rồi lập tức tiến tới một bước, tập trung sức chú ý rần giọng nói:

- Bằng hữu, dám hỏi cao tánh?

Hạng Chân đưa mắt nhìn y, giọng bình thản đáp:

- Hạng Chân!

Người thanh niên ấy thoáng tần ngần, đoạn lại hỏi:

- Người của Hắc Thủ Đảng có quan hệ gì với Hạng bằng hữu không?

Hạng Chân mỉm cười:

- Không hề quen biết!

Người thanh niên nghiêng mặt nhìn xuống đồng bọn bên dưới, ánh nắng soi trên chiếc vòng vàng nẹp tóc của y, ánh lên một vệt sáng lấp lánh.

Những người áo trắng ở dưới chân đồi dường như cũng đã trông thấy tình hình bên trên, liền có một người tung mình xuống ngựa, phóng lên đồi với tốc độ nhanh khôn tả.

Hạng Chân tỉnh mắt, thoáng nhìn đã nhận ra đó chính là người trung niên có ria ngắn mặt như bạch ngọc.

Thoáng chốc, người trung niên mặt ngọc đã đáp xuống bên cạnh người thanh niên. Y khí độ ung dung uy vũ nhìn Hạng Chân, thì thầm vài câu với người thanh niên, sau đó mới quay lại thoáng ôm quyền thi lễ nói:

- Tại hạ là Lộc Vọng Phác, tôn chủ Huyết Tự Môn thuộc Vô Song phái ở dưới Cửu Nhận Sơn!

Hạng Chân nghe xong, bất giác tăng thêm một phần kính mến, hai phần thận trọng. Chàng biết Vô Song phái là một môn phái lớn có tổ chức nghiêm mật, cao thủ vô số, lực lượng hùng mạnh và hết sức đoàn kết. Tôn chủ trong Vô Song phái tương đương với chức đường chủ trong các bang phái Trung Nguyên, rất sùng cao và đầy quyền uy, nếu võ công không cao cường e khó đảm nhiệm nổi chức vị ấy.

Hạng Chân lịch sự đáp lễ, bình thản nói:

- Nghe đại danh đã lâu, thanh uy của Vô Song phái thật lừng lẫy trên chốn giang hồ!

Lộc Vọng Phác cười khiêm tốn, chậm rãi nói:

- Vừa rồi được thuộc hạ “Thanh Diệp Tử” La Sài, một trong Ngũ Tuyệt đã cho biết, bảo các hạ tôn tánh họ Hạng phải không?

Hạng Chân tươi cười:

- Chính là tặc tánh!

Lộc Vọng Phác thoáng trầm ngâm, đoạn dè dặt hỏi:

- Lẽ ra không nên hỏi, tại hạ có thể biết Hạng huynh vì sao lại ra nông nổi thế này chăng?

Hạng Chân nghe đối phương nói năng lựa lời khéo léo, không khỏi cảm thấy nực cười và có thiện cảm, chẳng chút đắn đo mau mắn nói:

- Rất đơn giản, tại hạ giữa đường gặp kẻ thù, trong cuộc chiến khó khỏi bị thất thiệt, do đó đã trở nên thảm nã như bây giờ đây!

Lộc Vọng Phác thoáng tần ngần, đoạn nhìn Hạng Chân với giọng thành khẩn:

- Hạng huynh, chúng ta tuy mới gặp nhau nhưng tục ngữ có câu “Tứ hải chi nội giai huynh đệ”, hơn nữa giữa đường gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ cũng là bản sắc của nhân sĩ võ lâm. Có thể tại hạ đã quá mạo muội, nhưng nếu Hạng huynh không chê, tại hạ vô cùng mong muốn được kết bạn với Hạng huynh. Hạng huynh nếu có gì khó khăn, tại hạ cũng rất mong được dốc hết sức mọn hầu giúp đỡ muôn một. Hạng huynh, dường như hiện đang có điều bí ẩn không muốn thổ lộ ...

Hạng Chân nhìn chăm chú vào mắt đối phương, và Lộc Vọng Phác cũng với vẻ khẩn thiết chẳng chút lảng tránh nhìn lại chàng. Thế rồi, qua hai cánh cửa linh hồn, họ đã cùng tìm vào đến cõi sâu trong lòng đối phương.

Hồi lâu, Hạng Chân nở nụ cười chân thành, giọng thâm trầm nói:

- Lộc tôn chủ, tại hạ xin kính tạ thịnh tình của tôn chủ trước!

Lộc Vọng Phác cười vui sướng:

- Không, đúng ra là tại hạ phải cảm tạ Hạng huynh đã có hậu ý hạ mình kết giao trước, Hạng huynh có thể cho biết đại danh chăng?

Hạng Chân bất giác phì cười, vội ôm quyền nói:

- Hạng Chân!

Hai tiếng “Hạng Chân” như sấm nổ bên tai Lộc Vọng Phác, khiến y giật nảy mình, lắp bắp hỏi:

- Hạng Hạng Chân ư?

Hạng Chân ung dung cười:

- Hạng trong Hạng Vũ, Chân là chân thành.

Lộc Vọng Phác háng giọng, trịnh trọng nói:

- Hạng huynh chính là Hoàng Long ư?

Hạng Chân gật đầu:

- Đó chỉ là hên hiệu do một số thân hữu giang hồ đặt bừa cho, chẳng có gì đáng kể.

Lộc Vọng Phác ngờ ngẩn nhìn Hạng Chân, giọng chân thành:

- Hạng huynh, tại hạ không cần phải đề cao Hạng huynh. Danh của người, bóng của cây không thể nào giả được. Hạng huynh thanh uy chấn động võ lâm, danh truyền đại giang nam bắc, ai không biết Hoàng Long dũng quán tam giang ngũ hồ, hùng trùm ngũ nhạc lục phong? Song, ai lại có thể khiến Hạng huynh ra nông nổi thế này?

Hạng Chân mỉm cười chua chát:

- Xông pha trên chốn giang hồ khó mà giữ được không bị thất thiệt, cũng chẳng có gì đáng kể!

Lộc Vọng Phác giọng e dè:

- Dám hỏi tận tường được chăng?

Hạng Chân xoa xoa hai tay, điềm đạm nói:

- Tại hạ có hai cự thù, đã giả dạng kẻ yếu đuối đến với tại hạ, không ngờ đã bị họ dùng một loại thuốc mê cực mạnh ám toán rồi bắt đi, phải chịu đựng cũng khá nhiều sự hành hạ. Song tại hạ đã dùng kế phá ngục thoát thân, lẽ dĩ nhiên là phải trải qua một cuộc đại chiến, bởi sức khỏe yếu kém nên tại hạ cũng thọ thương chút ít, thậm chí còn liên lụy đến cả mấy người bạn thân.

Lộc Vọng Phác nghe xong không khỏi tức giận nói:

- Âm toán người với thủ đoạn đê hèn như vậy đâu thể kể được là trang anh hùng hảo hán. Hạng huynh, họ là người phe cánh nào vậy?

Hạng Chân chom chớp mắt đáp:

- Thanh Tùng son trang!

- Thanh Tùng son trang? Thật là nhục nhâ!

Lộc Vọng Phác tức giận gầm vang, hậm hực nói tiếp:

- Hạ Nhất Tôn đầu sao cũng kể được là một nhân vật trong giới võ lâm Trung Nguyên, không ngờ lại có hành động đê hèn vô sỉ như vậy. Hạng huynh, vì sao họ lại gây thù kết oán với Hạng huynh vậy?

- Trang chủ Thanh Tùng son trang Hạ Nhất Tôn là bạn thân gia của Công Tôn Tiểu Phong, mà Công Tôn Tiểu Phong thì có mối oán thù với tại hạ. Ngoài ra, còn một ả nha đầu tên là Uông Lăng, có lẽ con trai của Hạ Nhất Tôn cũng có chút giao tình với ả ta, do đó y đã đứng ra gánh vác việc này.

Lộc Vọng Phác ngẫm nghĩ một lúc, đoạn kiên quyết nói:

- Hạng huynh, con người kết giao với nhau quý là ở tấm lòng, mặc dù hai ta chỉ mới quen biết nhau, nhưng tại hạ đã mộ danh Hạng huynh từ lâu. Nếu Hạng huynh chấp thuận, tại hạ sẵn sàng lập tức suất lĩnh toàn bộ thủ hạ theo Hạng huynh đến Thanh Tùng son trang đòi lại món nợ máu này!

Hạng Chân ôm quyền cảm kích nói:

- Lộc tôn chủ, Hạng mỗ xin tâm lĩnh thịnh tình, món nợ máu này, rồi đây tại hạ sẽ bằng vào sức mình đòi lại. Thanh Tùng son trang không phải là đám rỗng rang hồ, chẳng qua chỉ nhờ vào quý mưu cao mà thôi, không cần phiền tôn chủ lao sự động chúng đâu.

Lộc Vọng Phác nhẹ vuốt chòm ria ngắn, giọng chân thành:

- Hạng huynh, tại hạ không phải có ý muốn chứng tỏ lòng ân đức, mà thật lòng chỉ muốn cùng Hạng huynh chung sức phục thù thôi, vì bằng hữu còn dám hy sinh cả tính mạng, huống hồ chỉ là một việc vặt vãnh như vậy.

Hạng Chân lại ôm quyền trầm giọng nói:

- Lộc tôn chủ, bình thủy tương phù, chỉ sơ giao mà đã được tôn chủ nhiệt tình tương trợ thế này, tại hạ thật hết sức lấy làm vinh hạnh. Mặc dù chưa đón nhận, song tại hạ vẫn sẽ trọn đời ghi lòng tạc dạ.

Lộc Vọng Phác vội xua tay lia lịa:

- Xin Hạng huynh đừng xua đuổi tại hạ ra xa ngàn dặm, cho dù Hạng huynh không muốn tại hạ ra sức thì tại hạ cũng muốn được gần gũi Hạng huynh một lúc.

Bây giờ, tại hạ có thể hạ lệnh cho thuộc hạ dùng giường gánh tôn hữu của Hạng huynh đến thị trấn điều thương chăng?

Hạng Chân ngạc nhiên:

- Sao tôn chủ biết bạn của tại hạ phải cần dùng giường gánh?

Lộc Vọng Phác cười phá lên:

- Vừa rồi Hạng huynh chẳng đã bảo là bạn của Hạng huynh cũng bị liên lụy hay sao? Tự nãy giờ chúng ta chuyện trò đã khá lâu mà vẫn chưa thấy tôn hữu ra mặt gặp gỡ, có lẽ đã thọ thương khá trầm trọng, bằng không lẽ nào lại chẳng hiện thân?

Hạng Chân mỉm cười, lòng đã có quyết định, bèn thoáng khom mình nói:

- Cung kính chi bằng tông mệnh, vậy thì tại hạ xin đa tạ!

Lộc Vọng Phác ngẩng đầu cười to:

- Hạng huynh đâu phải là kẻ phàm tục, hà tất câu nệ tục lệ?

Đoạn ngoảnh sang trầm giọng nói:

- La Sài, hãy bảo lấy vồng da gấu ra, chuẩn bị khuôn vận bằng hữu của Hạng đại hiệp!

Lại quay về Hạng Chân cười hỏi:

- Hạng huynh, tất cả mấy vị vậy?

- Bốn!

Lộc Vọng Phác lại quay sang “Thanh Diệp Từ” La Sài nói:

- Chuẩn bị bốn chiếc võng!

- Thừa vâng!

La Sài cung kính đáp xong lập tức nhanh chóng phóng đi.

Lộc Vọng Phác khẽ lắc người, đã nhẹ nhàng đến bên Hạng Chân, đồng thời y cũng đã trông thấy cảnh tượng sau mòm đá.

Hạng Chân cười bên lên, cao giọng nói:

- Bao đại ca, vị này là Lộc tôn chủ Huyết Tự Môn của Vô Song phái, đại ca hãy đến đây!

Bao Yếu Hoa tiến tới hai bước một cách khó khăn, ôm quyền nói:

- Kê bắt tài “Lưỡng Khôi Bán” Bao Yếu Hoa!

Lộc Vọng Phác vội đáp lễ, vui mừng nói:

- Hân hạnh được gặp Bao huynh, quái kiệt Hồ Gia Sơn!

Bao Yếu Hoa thở dài:

- Các ha khách sáo quá! Bao mỗ cũng đã biết đại danh của “Thập Cửu Phi Tinh” Lộc tôn chủ từ lâu, có điều là hôm nay gặp gỡ nhau tại đây, khiến Bao mỗ vô cùng xấu hổ.

Lộc Vọng Phác tung mình xuống mòm đá, chấp hai tay xá dài nói:

- Bao huynh đã quá nặng lời, người bắt rắn sao khỏi có lần bị rắn cắn, người trong giới võ lâm có ai chưa từng bị thất thiệt bao giờ? Kê có thể đứng lên mới thật sự là anh hùng!

Bao Yếu Hoa cười chua chát:

- Vậy là Bao mỗ thành ra gấu chó rồi! Ôi, thật là xấu hổ!

Hạng Chân cười xen lời:

- Bao đại ca, ở trước mặt Lộc tôn chủ mà không sợ bị chê cười ư?

Lộc Vọng Phác vội nói:

- Tại hạ nào dám!

Bao Yếu Hoa gãi đầu:

- Thập Cửu Phi Tinh là trang anh hào lỗi lạc, chẳng bao giờ câu thúc bởi hư lễ, không thì đâu có làm nên được tích sự gì?

Hạng Chân nghe Bao Yếu Hoa nói năng sỗ sàng, bất giác đỏ mặt ngượng ngùng. Song, Lộc Vọng Phác lại cười ha hả, giơ ngón tay cái lên nói:

- Hay lắm! Bao huynh nói rất đúng, tại hạ hết sức kính phục một vị hảo hán, thẳng thắn bộc trực như vậy!

Bao Yếu Hoa ngượng ngùng:

- Vậy thì Bao mỗ thật hết sức ái ngại ...

Hạng Chân trừng cho Bao Yếu Hoa một cái, đoạn lần lượt giới thiệu mọi người với Lộc Vọng Phác.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hoàng long chứng phục bán hổ thủ

Ngay khi ấy đã thấy “Thanh Diệp Từ” La Sài vội vã quay lại, theo sau y là mười mấy đại hán áo trắng, chia nhau khiêng năm chiếc võng da gấu mềm mại.

Lộc Vọng Phác ngược lên nhìn trời nói:

- Hạng huynh, chúng ta lên đường được chưa?

Hạng Chân mỉm cười:

- Tại hạ hãy còn chịu đựng được, Lộc tôn chủ, chỉ cần bốn chiếc võng là đủ!

Lộc Vọng Phác cười hàm súc:

- Hạng huynh dường như thọ thương cũng chẳng phải nhẹ ...

Hạng Chân xoa xoa hai bên huyệt Thái Dương, trầm giọng nói:

- Trong đời người là phải chịu đựng nhiều sự đã kích, nếu còn chịu đựng được thì nên cố gắng chịu đựng, bằng không một khi ngã xuống, muốn bò trở dậy thì phải tốn rất nhiều sức lực.

Lộc Vọng Phác sâu lắng nhìn Hạng Chân, như hiểu ra gì đó, không nói gì thêm nữa, khe khẽ gật đầu, lập tức bảo thủ hạ diu Quân Tâm Di và Yến Lập hai người lên võng nằm. Bao Yếu Hoa từ chối một hồi, cuối cùng cũng đành lên võng nằm.

Dưới sự chỉ huy của “Thanh Diệp Từ” La Sài, những gã đại hán khiêng võng thận trọng từng bước đi xuống đồi, Hạng Chân cùng Lộc Vọng Phác theo sau. Lúc này, người chốt mắt cùng mọi người đều đã xuống ngựa tiến lên nghênh đón.

Lộc Vọng Phác ngoắc tay gọi người chốt mắt, tùm tùm cười nói:

- Đề Nghiêu đến đây, bốn tọa giới thiệu cho người một vị anh hùng!

Người chốt mắt có tên Đề Nghiêu với một mắt phải còn lại liếc nhìn Hạng Chân, vết sẹo trên mặt khẽ động đậy, lãnh đạm tiến tới một bước, ơ hồ vòng tay thì lễ nói:

- Vô Song phái Huyết Tự Môn “Bán Hổ Thủ” Đề Nghiêu!

Hạng Chân không chút cảm thấy tức giận, lòng chỉ dâng lên một cảm xúc, bởi chàng hiểu một người có khuyết tật luôn có tính quái đản, không thích quá thân cận với người đời, mà chỉ thích sống cô độc một mình.

Lộc Vọng Phác lộ vẻ không vui quắc mắt nhìn Đề Nghiêu, song Hạng Chân lại hai tay ôm quyền và thoáng khom mình nói:

- Rất hân hạnh được gặp Đề huynh, tại hạ là “Hoàng Long” Hạng Chân!

Đề Nghiêu một mắt bỗng trở to và ngập đầy vẻ kỳ dị, kinh ngạc lẫn vui mừng, dường như có vẻ khích động tiến tới một bước, chăm chăm nhìn Hạng Chân.

Hồi lâu, y như đột nhiên biến thành một người khác, tha thiết nói:

- Hoàng Long đây ư?

Lộc Vọng Phác bức tức khẽ quát:

- Đề Nghiêu, không đực vô lễ!

Hạng Chân xua tay, hòa nhã nói:

- Vâng, chính là tại hạ!

Đề Nghiêu quay sang Lộc Vọng Phác, giọng van vỉ nói:

- Tôn chủ, thuộc hạ muốn được tròn tâm nguyện trong bao năm qua, xin tôn chủ chấp thuận cho ...

Lộc Vọng Phác chau mày, vẻ khó xử lắc đầu:

- Không được, người thấy Hạng huynh đang lúc thọ thương ...

Hạng Chân nghe vậy liền đoán ra được một phần sự việc, bèn nói:

- Lộc tôn chủ, nếu Đề huynh có gì cần đến tại hạ ra sức, xin cứ nói rõ ra, chút thương thế xoàng xĩnh không đáng kể đâu!

Lộc Vọng Phác thoáng tần ngần, đoạn đưa tay mân mê chòm râu ngắn, chậm rãi nói:

- Hạng huynh, việc này rất là ... khó toét, Ngũ Tuyệt trong môn tại hạ ... thú thật, người nào võ công cũng chẳng kém, lại tuổi còn trẻ nên không khỏi kiêu ngạo hiếu thắng ... Có lần, ừm, có lẽ đã ba bốn năm rồi, Đề Nghiêu đang luyện võ ở ven rừng, “Bán Hồ Thủ” của y cũng rất có tiếng tăm, khi luyện được nửa chừng, ôi, lão già họ Hà đa sự kia bỗng chọt ra vỗ tay cười to. Đề Nghiêu bèn hỏi lão cười việc gì, Hà lão đầu đã nói:

“Đề lão đệ ơi, võ nghệ của lão đệ mà gặp phải Trảm Chương của “Hoàng Long” Hạng Chân thì nhất định sẽ thua bại, bởi Bán Hồ Thủ của lão đệ chú trọng nhanh và kỳ, mà Trảm Chương của Hạng Chân cũng như vậy, nhưng võ công của người ta thì cao cường hơn lão đệ nhiều ...” Thế là Đề Nghiêu đã tức giận bỏ về, kể từ đó bắt đầu dò la tông tích của Hạng huynh, cứ muốn được tỷ thí xem thủ pháp ai cao minh hơn. Vì việc này, tại hạ đã nhiều lần la rầy, song y vẫn ngoan cố ...

Hạng Chân ung dung cười tiếp lời:

- Đề huynh đã lắm tin lời người rồi! Tại hạ chẳng qua chỉ uống được hư danh, võ nghệ thật chẳng có gì đáng kể, làm sao dám sánh bì với Đề huynh?

Đề Nghiêu đỏ bừng mặt:

- Không, Hạng đại hiệp khách sáo đó thôi, xin Hạng đại hiệp bất luận thế nào cũng phải cho tại hạ một cơ hội lĩnh giáo, để tại hạ có thể hả được lòng bất bình ấy!

Hạng Chân mỉm cười dịu giọng:

- Đề huynh, hãy bỏ qua đi thôi, không thì Đề huynh sẽ phải thất vọng ...

Đề Nghiêu có vẻ thất vọng quay nhìn Lộc Vọng Phác, Lộc Vọng Phác xoa xoa tay, khẽ thờ dài:

- Ôi, cũng đều do Hà lão đầu ca, lão thật là đa sự ...

Hạng Chân bỗng hỏi:

- Lộc tôn chủ, Hà lão đầu ấy là ai vậy?

Lộc Vọng Phác chưa kịp nói thì Đề Nghiêu đã tiếp lời:

- Chính là “Du Hồn Hồ Chủ” Hà Hường Nguyệt, đại hộ chủ tổng đường của bốn phái!

Hạng Chân cười nhún nhún:

- Hà Hường Nguyệt tuổi đã ngoài bảy mươi, là bậc lão tiền bối, tại sao lại gây rắc rối cho tại hạ thế này? Lão tiên sinh ấy đã thôi phòng tại hạ quá đáng rồi!

Lộc Vọng Phác nghiêm túc nói:

- Hạng huynh, con người của Hà lão đầu rất là quái dị, lại xấu nét, ngay cả chương môn nhân bốn phái cũng phải lễ nhượng ba phần. Nhưng lão hết sức sùng ngưỡng Hạng huynh, mặc dù hai người chưa từng gặp nhau, song thường ngày lão vẫn luôn tỏ lòng hâm mộ Hạng huynh, đây toàn là sự thật chứ không phải tại hạ đem đặt ở trước mặt Hạng huynh đâu!

Hạng Chân nhún nhún vai ra chiều khó xử. Đề Nghiêu lại nói:

- Hạng đại hiệp, xin hãy vị tình tại hạ, đừng từ chối ...

Hạng Chân khẽ buông tiếng thờ dài, đưa mắt nhìn Lộc Vọng Phác.

Lộc Vọng Phác buông tiếng cười khan, về ngưỡng ngưỡng nói:

- Nếu như Hạng huynh bằng lòng chỉ điểm ... thì cứ dạy cho tên tiểu tử này một bài học cũng được ... nhưng đây quả thật là một điều bất buộc đối với Hạng huynh ...

Hạng Chân vừa định nói, Đề Nghiêu lại vội kính cẩn chấp tay xá dài nói:

- Hạng đại hiệp, ngoài sự mong muốn được lĩnh giáo cao kỳ của tôn giá, hầu ẩn chứa cái chính sở học của mình, tại hạ không hề có ý đồ nào khác, những xin tôn giá tận tình chỉ giáo cho, để tại hạ được mở rộng tầm mắt.

Lộc Vọng Phác cũng ho lên hai tiếng tiếp lời:

- Hạng huynh thấy có thể chấp thuận được chăng?

Bao Yếu Hoa nằm trên võng bỗng xen lời:

- Hạng lão đệ, thì cứ giờ ra vài chiêu đi, đây đâu phải là treo cổ lên xà nhà, xông pha trên chốn giang hồ là phải vậy thôi, bất kể ai thắng hay bại, rồi thì cười lên một tiếng là kẻ như như xong chứ gì?

Lộc Vọng Phác vội cười giả là nói:

- Bao huynh nói rất phải, rất phải, mọi người đều có thể mở rộng thêm tầm mắt, cứ kể như là Hạng huynh giờ vài chiêu ra cho chúng tại hạ học tập vậy ...

Hạng Chân nghiêm mặt:

- Lộc tôn chủ đã quá lời!

Đoạn quay sang Đề Nghiêu nói tiếp:

- Đề huynh, tại hạ chỉ mong là đến lúc ấy Đề huynh đừng thất vọng thôi!

Đề Nghiêu mừng rỡ:

- Vậy là Hạng đại hiệp đã bằng lòng?

- Các vị đã nghiêm lệnh, tại hạ lẽ nào lại không biết tiến thoái khẩn trương từ khước?

Đề Nghiêu hớn hờ vỗ tay một cái thật mạnh, đoạn ôm quyền nói:

- Vậy thì tại hạ xin mạn phép!

Vừa dứt lời, người thoáng cong lại, chẳng thấy y vùng tay khoa chân, người đã vọt tới trước hết sức ngoạn mục, nhẹ nhàng hạ xuống trên một mỏm đá thẳng đứng.

Hạng Chân chậm rãi tiến tới năm bước rồi đứng lại. Trong khi ấy Lộc Vọng Phác ra lệnh cho mọi người lui ra xa ngoài hai trượng, chừa ra một khoảng đất trống, hơn năm mươi đôi mắt đều chăm chú nhìn, không một người lên tiếng. Hơn năm mươi gương mặt thấy đều hết sức nghiêm nặng, mặc dù bảo là “ấn chứng” nhưng người trong giới võ lâm ai ai cũng hiểu, sự thắng bại vinh nhục chẳng khác một trận tỷ đấu chính thức.

Hạng Chân một chân khễ động dậy, nhẹ nhàng lướt lên trên một mỏm đá nghiêng nghiêng, cách chỗ Đề Nghiêu đứng chừng hơn một trượng.

Nhiệt độ không khí không cao lắm, ánh nắng dịu hòa, song “Bán Hồ Thử” Đề Nghiêu chót mũi đã lấm tấm mồ hôi, y cởi bỏ chiếc áo choàng óng ánh, mắt không hề chớp mắt nhìn Hạng Chân, chiếc kiềng nẹp tóc lấp lánh ánh vàng dưới nắng mặt trời.

Quân Tâm Di nằm nghiêng trên võng, mắt quan thiết nhìn về phía này, nàng không hề muốn Hạng Chân có bất kỳ một cuộc giao đấu nào trong lúc này, bất luận thắng hay bại, đối với nàng đều là một việc hết sức không thích nghi.

Lộc Vọng Phác lại đưa tay mân mê chòm râu ngắn theo thói quen, đến gần Hạng Chân, hạ giọng thật thấp thành khẩn nói:

- Hạng huynh, xin chạm tới thì thôi nhé!

Hạng Chân ngoảnh lại cười, khẽ nói:

- Những mong Đề Nghiêu nương tay cho!

Lộc Vọng Phác thoáng vòng tay, cười gượng lui ra.

Bên kia, Đề Nghiêu cao giọng nói:

- Hạng đại hiệp, xin mời!

Hạng Chân cũng liền ôm quyền cười nói:

- Đề huynh, xin mời!

Đề Nghiêu nhún mình, đôi chân như có sức bật cực mạnh tung vọt lên cao, lướt tới nhanh như chớp, loáng cái đã đến trên đỉnh đầu Hạng Chân.

Hạng Chân đứng yên trên mỏm đá, chờ đến khi đối phương lao xuống đến gần mới lẹ làng lách người sang phải. Đề Nghiêu tả chưởng theo hình vòng

cung quét tới nhanh và hung hiểm khôn tả, Hạng Chân bỗng lại lách người sang trái, Đề Nghiêu người lơ lửng trên không, song chẳng chút ngưng trệ, hai chân cất lên, người lướt quanh một vòng nhỏ, hữu chưởng vung lên kèm theo tiếng gió vụt vù, chớp mắt đã đến bên tai Hạng Chân.

Hạng Chân ánh mắt chợt lạnh theo thói quen, tay trái vung nhẹ, người đã vọt lên không, tay phải vung ra bóng chưởng đập chùng, đồng thời tay trái cũng tạo thành mười bảy phương vị khác nhau cùng lúc công ra. Lập tức chỉ thấy bóng chưởng ợp trời với đủ thể tấn công, như hàng trăm ngàn người cùng một lúc xuất chưởng, nhanh nhẹn, hung hiểm và ảo diệu.

Đề Nghiêu chợt cảm thấy mắt hoa lên, tầng tầng lớp lớp chưởng thế đã ập tới như bài son đảo hải. Y giật mình kinh hãi, vội lạng người sang trái, bóng chưởng lướt qua như từng chuỗi sao băng, hết sức huyền diệu.

Chưởng với chưởng chạm nhau, bóng với bóng quện nhau trên không, tiếng lộp bộp giòn giã như pháo nổ, sau đó là một chuỗi tiếng vang rền rĩ, hai bóng người bỗng tách ra, lướt về hai phía, cùng lộn người trên không, rồi lại xáp vào nhau tiếp tục giao đấu.

Bên dưới, Lộc Vọng Phác mắt không hề chớp theo dõi trận đấu hoàn toàn ở trên không này, bỗng nhẹ nhẹ lắc đầu.

Hai bóng người trên không như hai luồng khói nhạt nhanh như chớp xáp vào rồi tách ra ngay, ánh mắt mọi người chưa kịp theo đến thì họ đã vững vàng hạ xuống, khi chân chạm đất trên không mới vang lên chín tiếng chưởng chạm nhau rền rĩ, đó chứng tỏ thân thủ hai người nhanh đến độ còn hơn tốc độ âm thanh.

Đề Nghiêu trên mặt có vết mồ hôi rõ rệt, sắc mặt đỏ bừng, hơi thở cũng mạnh hơn. Chỉ hai lần tiếp xúc vừa qua mà đáng vẻ y như đã trải qua một cuộc chiến đấu lâu dài hao sức, vừa mới lại vừa hồ thẹn.

Hạng Chân thì đứng bình thản như không hề có việc gì xảy ra, chẳng khác nào tự nãy giờ vẫn ung dung đứng đó vậy. Lúc này, chàng đang nhẹ nhàng phủi đi vết bụi bám trên chiếc áo dài rách tả tơi, đáng vẻ uể oải song hết sức phong nhã.

Lộc Vọng Phác cười to đi tới, giơ ngón tay cái lên nói:

- Khá lắm! Hạng huynh, hôm nay tại hạ quả thật đã được mở rộng tầm mắt, thân thủ Hạng huynh quả là nhanh đến như bay vậy. Ha ... ha, tưởng chừng có hàng mấy mươi người đã giúp sức.

Hạng Chân bình thản cười:

- Lộc tôn chủ đã quá khen, chẳng qua Đề huynh đã nhường cho đó thôi!

Đề Nghiêu lại đỏ mặt, lúng búng nói:

- Hạng đại hiệp, Hà tôn chủ nói quả không sai, tôn giá đúng là cao cường hơn tại hạ rất nhiều.

Hạng Chân nhẹ xua tay:

- Võ học không có giới hạn, mỗi người đều có sở trường và sở đoản riêng, không ai dám chắc cao cường hơn ai. Đề huynh trình độ chưởng pháp thế này đã là ít ai bì kịp rồi!

Đề Nghiêu thật lòng khâm phục tiến tới hai bước, thành thật nói:

- Hạng đại hiệp, trong quá trình giao thủ vừa qua, tuy chỉ hai lần tiếp xúc, song tại hạ đã dốc hết toàn lực, tổng cộng thi thố chín mươi sáu chưởng, nhưng Hạng đại hiệp lại thi triển đến trên hai trăm chưởng, vượt xa tại hạ quá nhiều, thật khiến cho tại hạ hết lòng bội phục. Và hơn nữa, nếu tại hạ không lầm, dường như Hạng đại hiệp hãy chưa giờ hết toàn lực ...

Hạng Chân mỉm cười:

- Cũng gần đúng như vậy, thật ra thì Hạng mỗ cũng chẳng có gì hơn người ...

Đề Nghiêu tiếp lời:

- Xét theo chiêu thuật và chưởng thế, nếu vừa rồi mà Hạng đại hiệp thắng tay, tại hạ e ít nhất cũng phải nhận lãnh trên năm mươi chưởng. Hạng đại hiệp, tại hạ dù đã hết sức phòng vệ, song tất cả thể công như thể đều rơi hết vào một chiếc lưới không dây ...

Quả thật, cảm giác và sự miêu tả của Đề Nghiêu đều hết sức chính xác, vừa rồi quả đúng là Hạng Chân chưa giờ hết toàn lực, mà chỉ ứng phó bằng tuyệt kỹ “Quý Âm Thập Tam Thức”, chứ không thi triển “Trăm chưởng” sở trường nhất của chàng, bởi một khi chàng đã thi triển “Trăm chưởng” thì không thấy máu huyết chẳng dùng tay, mà đây chỉ là một cuộc ẩn chứng võ học, đấu thể nào sử dụng “Trăm chưởng” được!

Lộc Vọng Phác cười sâu sắc nói:

- Đề Nghiêu, người có cảm giác vương vất như là lực bất tòng tâm, hoàn toàn bị đối phương khống chế, chẳng thể nào thi triển được theo ý muốn hay không?

Đề Nghiêu đỏ mặt, song thành thật gật đầu, vẻ thẹn thùng nói:

- Giờ thì tại hạ đã hiểu ra ý nghĩa câu “đom đóm với vàng trắng” rồi.

Lộc Vọng Phác cười to:

- Tiểu tử, người bại dưới tay Hạng huynh chẳng có gì đáng hổ thẹn cả! Trước đây đã có hàng ngàn hàng vạn người bại dưới tay Hạng huynh rồi, mà trong số ấy có biết bao kẻ còn lừng danh hơn người nhiều.

Hạng Chân nhẹ xua tay:

- Lộc tôn chủ, trang hảo hán không nhắc chuyện anh dũng thuở xưa, những việc ấy cũng chẳng đáng nhắc đến.

Đề Nghiêu cung kính khom mình thi lễ, giọng thấp trầm nói:

- Hạng đại hiệp, chưa lên núi thì đâu biết núi bao cao, xin cảm tạ sự chỉ giáo hôm nay của đại hiệp, từ nay tại hạ nhất định sẽ gắng sức khổ luyện để tiến bộ hơn lên.

Hạng Chân hết sức bội phục phong độ lỗi lạc của Đề Nghiêu, vội tiến tới một bước, nắm lấy hai tay Đề Nghiêu nói:

- Đề huynh, nhân cách và lòng độ lượng của Đề huynh thật còn hơn cả võ thuật, có rất nhiều danh sĩ võ lâm so với Đề huynh hẳn còn kém xa ...

Đề Nghiêu vừa định nói, bỗng cảm thấy Hạng Chân đã nhét vật gì vào trong tay mình, liền vội bóp thử, rồi lại nhìn xuống trước ngực mình. Trời, hai ngón cương thoa gác chéo nhau trước ngực đều đã bị ngăn đi một đoạn nơi cán, nơi gãy đứt rất đều và nhẵn bóng, như là bị một thanh bảo đao chém ngang, song y biết đó chính là do bàn tay Hạng Chân đã gây ra và nếu như chàng muốn, giờ đây y đã hôn lia khỏi xác rồi, chứ đâu còn đứng đây nữa.

Sâu lắng nhìn Hạng Chân, trong con mắt chột của Đề Nghiêu ánh lên vẻ kỳ dị và nóng rực, đầy cảm kích lẫn sùng kính.

Lộc Vọng Phác lại ngược nhìn trời, cười ha hả nói:

- Hạng huynh, chúng ta đi thôi, đã sắp đến trưa rồi!

Đoạn giả vờ như không hay biết gì hết, quay sang Đề Nghiêu nói tiếp:

- Đề Nghiêu, hãy cài khuy áo choàng lại đi, quần áo của người đều ướt sũng mồ hôi rồi!

Đề Nghiêu thoáng ngẩn người, lập tức như đã hiểu ra gì đó, nhìn Lộc Vọng Phác cười gượng, quay người đến nhặt lấy áo choàng. Y hiểu, Lộc Vọng Phác sớm đã phát hiện ra cương thoa của y bị tiện đứt rồi, Thập Cử Phi Tinh có được địa vị ngày hôm nay, đương nhiên là phải tinh mắt rồi!

Một gã đại hán áo trắng dắt đến một con ngựa vàng to khỏe. Hạng Chân cảm tạ xong liền tung mình lên yên. Lộc Vọng Phác cũng cật lên một tiếng huyýt gió rồi cùng mọi người lên ngựa.

Phía sau, tám con ngựa được chia ra, hai con một tổ, vồng da gấu đã mắc vào đuôi ngựa trước với đầu ngựa sau, rất vững vàng êm ái. Thế là tám con ngựa mang theo bốn chiếc vồng bắt đầu chậm rãi tiến bước theo đội ngũ phía trước.

Lộc Vọng Phác đưa tay lau mồ hôi trán, vui vẻ nói:

- Hạng huynh, ba mươi dặm đường nữa là đến Hà Đầu Độ, chúng ta hãy ở đó tạm nghỉ và điều dưỡng cho quý hữu được rồi!

Hạng Chân gạt đầu, bỗng hỏi:

- Lộc tôn chủ, dám hỏi quý phái vì sao lại kết thù với Hắc Thủ Đảng vậy?

Lộc Vọng Phác sầm mặt thở dài:

- Nguyên năm trước đây, một trong Tam Kỳ của Hắc Thủ Đảng là “Tứ Y Kim Kiếm” Khang Ngọc Đức có dịp đi ngang Cửu Nhận Sơn đã bị kẻ thù mai phục đột kích thọ thương, may nhờ chương môn nhân bốn phái cứu giúp và đưa về sơn trại điều trị thương thế. Ai ngờ trong thời gian lưu trú y đã quyến rũ đại tiểu thư thiên kim của chương môn nhân là Thiết Nương Nương, và còn xúi giục nàng lấy cắp gia bảo là một hộp Tứ Ngọc Châu rồi cùng y bỏ trốn. Chương môn nhân bốn phái trong con thịnh nộ đã hạ lệnh xuất binh vào Trung nguyên ...

Hạng Chân bỗng xen lời:

- Để làm gì?

Lộc Vọng Phác thở dài:

- Tấn công thẳng vào sào huyệt Hắc Thủ Đảng!

Hạng Chân lắc đầu:

- Lộc tôn chủ, không phải là tại hạ mạo muội, nếu quý phái chỉ có các vị hiện diện tại đây mà tấn công tổng đà Hắc Thủ Đàng, e không đủ sức đâu. Tuy tại hạ không rành lắm về Hắc Thủ Đàng, nhưng vẫn thường nghe nói đến phần nào. Lực lượng của họ tuy không hùng hậu bằng quý phái, song cung chẳng phải là yếu.

Trong Hắc Thủ Đàng có rất nhiều cao thủ, đồ chúng người nào cũng hung hãn bạo tàn. Hơn nữa, họ đều có liên kết với các bang phái hắc đạo khác, trong khi quý phái lại vượt đường xa vạn dặm, tinh lực ít nhiều cũng bị tiêu hao, e không khéo sẽ sa vào vũng lầy khó rút chân ra được.

Lộc Vọng Phác đôi mày rậm thoáng chau lại, giọng nặng nề:

- Tại hạ cũng có nghĩ như Hạng huynh, nhưng mệnh lệnh của chương môn nhân nặng như núi Thái, đâu thể bất tuân? Tại hạ chỉ định trước tiên buộc Khang Ngọc Đức trao ra người và báu vật rồi hẵng tính, không nhất thiết phải đổ máu ngay. Mà trong bảy hôm tới đây, hai toán nhân mã Thiết Tự Môn cùng Vệ Tự Môn của bốn phái sẽ tề tựu dưới Phú Đầu Sơn, mọi người sẽ bàn lại hầu định ra phương sách khác, như vậy lực lượng sẽ vững mạnh hơn.

Hạng Chân mắt nhìn những cảnh vật lùi từ từ ra sau, tư duy chàng đắm chìm vào một vấn đề khác. Hồi lâu, chàng mới giọng rề rà nói:

- Lộc tôn chủ, e rằng Khang Ngọc Đức không chịu đáp ứng yêu cầu của quý phái!

Lộc Vọng Phác cười ảo não:

- Rất có thể là như vậy, nhưng thế thì y phải chuẩn bị đổ máu thôi!

- Quý phái chỉ muốn lấy về người và báu vật rồi thôi ư?

Lộc Vọng Phác lắc đầu:

- Đó chỉ là bước đầu, khi nào không còn gì e ngại nữa, bước thứ nhì sẽ là sanh cầm Khang Ngọc Đức.

Hạng Chân mím môi:

- Nếu quý phái đã định như vậy thì một cuộc huyết chiến khó thể tránh khỏi ...

Lộc Vọng Phác khẽ thở dài:

- Bọn này cũng nghĩ như vậy, nếu tình thế mà diễn biến đến mức ấy thì cũng đành phải vậy thôi. Tuy nhiên, bất luận chuyện này thắng hay bại, Vô Song phái cũng quyết không để cho Hắc Thủ Đàng tiếp tục tồn tại, cho dù bọn này hy sinh toàn bộ, sát thủ của Vô Song phái ắt sẽ ồ ạt từ Đại thảo nguyên kéo vào.

Hạng Chân thở dài:

- Nếu Hắc Thủ Đàng không địch nổi ắt sẽ thỉnh cầu bọn hắc đạo khác giúp sức. Lúc bấy giờ, không nằm trong địa bàn của Vô Song phái, e rằng quý phái cũng sẽ tổn thất thảm trọng. Ồ, tại hạ đã nói thật lòng, nếu có gì xúc phạm cũng xin Lộc tôn chủ đừng trách.

Lộc Vọng Phác mỉm cười:

- Sự thật đúng là như vậy, tại hạ cảm kích còn chưa kịp, có đâu lại trách cứ Hạng huynh? Thôi, hãy tạm gác qua những điều vô vị ấy đi, nên lo tìm chỗ cho Hạng huynh và quý hữu điều dưỡng là cần thiết hơn.

- Vâng!

Hạng Chân không nói gì nữa, tiếng vó ngựa giòn giã nện trên mặt đất, hệt như gõ vào lòng người. Lộc Vọng Phác đưa mắt nhìn Hạng Chân, ánh mắt lộ vẻ như muốn cầu khẩn điều gì đó, song y mấp máy mấy lần, sau cùng lại nuốt hết những lời muốn nói trở vào bụng, mặt ngập đầy vẻ u uất.

Hạng Chân cũng đã chú ý đến thần thái của Lộc Vọng Phác, và cũng hiểu đôi phương định nói gì. Điều ấy đã khiến chàng hết sức phân vân khó xử, bởi chàng rất hiểu Hắc Thủ Đàng là một tổ chức thế nào trên giang hồ. Qua lời lẽ của Lộc Vọng Phác, dường như Vô Song phái cũng chỉ hiểu biết về Hắc Thủ Đàng rất đại khái, chứ chưa hiểu rõ về nội bộ của họ.

Hắc Thủ Đàng là một bang phái tàn ác nhất trong giới hắc đạo võ lâm, tổng cộng có mười người lãnh đạo, người nào cũng cực kỳ tàn bạo và xảo quyệt, võ công cao cường, thế lực bao trùm cả hai tỉnh Hà Nam và Hà Bắc, chuyên buôn muối và cướp bóc, thỉnh thoảng cũng nhận việc đâm thuê giết mướn, thu nhập rất khá quan. Bọn họ không bao giờ màng đến luật lệ giang hồ cũng như tình cảm đạo nghĩa ... chỉ cần có lợi là bất kể thủ đoạn. Một khi gây thù kết oán với ai, chưa phân sinh tử quyết chẳng chịu thôi và sử dụng thủ đoạn hết sức hiểm độc bạo tàn. Do đó trong giới giang hồ không ai muốn trêu vào bọn họ và họ gây án cũng rất ít khi vượt ra ngoài phạm vi hai tỉnh Hà Nam và Hà Bắc. Kể từ khi Hắc Thủ Đàng thành lập đến nay đã gần mười năm, họ chẳng những chưa hề bị sự dă kích gì nghiêm trọng, trái lại thế lực mỗi lúc càng thêm phát triển, hai tỉnh Hà Nam và Hà Bắc cơ hồ đã trở thành cấm thành của họ.

Từ khi bước chân vào chốn giang hồ, Hạng Chân tuy uy danh lừng lẫy, song chưa từng xảy ra xung đột với Hắc Thủ Đàng. Tuy nhiên, về tình hình của Hắc Thủ Đàng, chàng cũng có tai nghe mắt thấy, hiểu biết cũng chẳng ít. Vô Song phái đành rằng cường thịnh nhưng đường xa nhọc nhằn, mãnh hổ ly sơn nếu xảy ra xung đột e cũng khó giành được phần thắng.

Lúc này đường đã rộng hơn, Lộc Vọng Phác hất mái tóc dài phủ vai ra sau, giọng thấp trầm nói:

- Hạng huynh ...

Hạng Chân liền ngoảnh sang hỏi:

- Lộc tôn chủ, có gì chi giáo vậy?

Lộc Vọng Phác mắt nhìn thẳng phía trước, giọng u buồn nói:

- Tại hạ có một điều thỉnh cầu ...

Hạng Chân thầm thở dài, chàng hiểu đối phương sắp nói gì, có nên chấp thuận hay không? Tuy chỉ là bình thủy tương phùng mới sơ giao, nhưng người trong giới võ lâm rất chú trọng đến tinh thần trọng nghĩa, hơn nữa người ta lại nhiệt tình thế này?

Hạng Chân nghĩ đoạn, bèn nói:

- Xin tôn chủ cứ nói!

Lộc Vọng Phác phân vân một hồi, về khó khăn nói:

- Hạng huynh, tại hạ ... tại hạ ... Ôi, tại hạ thật khó mà ở miệng ...

Hạng Chân gật đầu:

- Thôi được, Hạng mỗ sẽ góp sức với các vị!

Lộc Vọng Phác như vừa đỡ trọng, mừng đến mức suýt nữa đã rơi xuống ngựa.

Y trở to mắt, giọng có vẻ ấp úng nói:

- Hạng huynh ... muốn nói là ... sẽ góp sức với bốn phái ... đối phó Hắc Thủ Đảng ư?

Hạng Chân mỉm cười:

- Có lẽ đó chính là điều mà tôn chủ muốn nói với tại hạ phải không?

Lộc Vọng Phác đưa tay vuốt râu, hớn hờ cười nói:

- Vâng! Vâng! Có điều là chỉ mới quen biết Hạng huynh, tại hạ khó nói quá.

Hạng huynh quả là lòng dạ thẳng ngay bộc trực, tại hạ vô vàn cảm kích!

- Đã là bằng hữu thì phải giúp đỡ lẫn nhau, đó cũng chẳng có gì đáng kể!

Lộc Vọng Phác đưa tay nhẹ vỗ lên đầu ngựa, lặng thinh một hồi lâu mới trầm giọng nói:

- Hạng huynh, e rằng như vậy thì bọn Hắc Thủ Đảng sẽ không dễ yên cho Hạng huynh ...

Hạng Chân với ánh mắt quái dị nhìn đối phương:

- Lộc tôn chủ, đã xông pha trên chốn giang hồ thì đâu tránh khỏi được sự nguy hiểm, đã là người trong giới võ lâm thì phải sống thích nghi với mọi hoàn cảnh, bằng không tội gì lại chọn lấy kiếp giang hồ?

Lộc Vọng Phác vỗ tay reo lên:

- Đúng lắm!

Hạng Chân giọng ơ hờ:

- Đâu có, đó chỉ là một cách tự an ủi thôi!

Lúc này họ đã ra đến đại lộ, một bên là ruộng, một bên là rừng, xa xa đã trông thấy nhà cửa nằm dọc theo một con sông ngoằn ngoèo.

Lộc Vọng Phác đưa tay chỉ về phía trước nói:

- Đó chính là Hà Hầu Độ, tại hạ có biết một quán ăn ngon lắm!

Hạng Chân gật đầu, bỗng hỏi:

- À, nơi đây nằm về hướng nào của Thanh Tùng sơn trang vậy?

Lộc Vọng Phác nhìn quanh, ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

- Sáng nay chúng tôi có đi vòng qua Thanh Tùng sơn trang, ườn, nơi đây nằm ở chính nam.

Hạng Chân trầm ngâm:

- Đây vẫn còn nằm trong phạm vi thế lực của Thanh Tùng sơn trang. Lộc tôn chủ, chúng ta cần phải thận trọng!

Lộc Vọng Phác nhẹ gật đầu:

- Mong là họ đừng tự chuốc lấy phiền phức!

Lúc bấy giờ đang là lúc cuối thu song cũng khá nóng nực, không khỏi gây cảm giác muốn được nghỉ ngơi và ăn uống một bữa.

Đoàn người ngựa tiến nhanh hơn, nửa giờ sau họ đã theo con đường dọc bờ sông tiến vào thị trấn.

Hạng Chân đưa mắt nhìn dòng nước màu xanh xám và hơi vẩn đục, khẽ hỏi:

- Lộc tôn chủ, con sông này tên gì vậy?

Lộc Vọng Phác đang dặn bảo hai thiết kỵ đi vào Hà Đầu Độ trước để thăm dò, nghe hỏi liền vội đáp:

- À, con sông này tên là Tây Thương Hà, tất cả ruộng vườn chu vi trăm dặm đều tưới nước sông này, vào mùa xuân hạ nước sông có thể lên đến ngập bờ.

Hạng Chân gật đầu. Lộc Vọng Phác lại lo điều động binh mã thành một hàng dài theo con đường duy nhất tiến vào thị trấn.

Đội kỵ mã dừng lại trước một con hẻm to, hai đệ tử đi trước đang đứng nghiêm trang tại đầu hẻm.

Lộc Vọng Phác thờ phào một hơi dài, nói:

- Quán cơm kia có còn không?

Một trong hai đệ tử ấy liền khom mình cung kính đáp:

- Bẩm tôn chủ, hãy còn, đệ tử đã đặt sáu mươi phần ăn rồi!

Lộc Vọng Phác “ừm” một tiếng, quay mặt nói:

- Hạng huynh, xin hãy xuống ngựa!

Hạng Chân tung mình xuống đất, những kỵ sĩ phía sau cũng lần lượt xuống theo.

Lộc Vọng Phác khẽ dặn dò “Thanh Diệp Tử” La Sài vài câu, chờ đến khi Quân Tâm Di bốn người được diu đến mới cùng Hạng Chân đi vào trong hẻm.

Con hẻm này dài chừng hai trượng, mặt đường lát đá xanh rất sạch sẽ, trong hẻm chỉ có vài căn hộ và một khách điểm đơn sơ, bên dưới là quán cơm trước có treo một tấm biển, song chữ viết trên ấy đã phai mờ, không còn đọc được nữa.

Một gã đại hán to mập quần quanh lưng một chiếc yếm trắng đang từ trong quán tươi cười chạy ra đón tiếp.

Lộc Vọng Phác nhìn gã mập mồm cười nói:

- Ngụy Bàn Tử, trông người mặt mày tươi rói thế này, chắc là đã phát tài to phải không?

Ngụy Bàn Tử chính là chủ quán cơm này, nghe nói liền há to miệng cười nói:

- Lộc gia khéo đùa quá, cái quán nơi nghèo nàn heo lánh thế này, không sạp tiệm là may mắn lắm rồi, tài đâu mà phát kia chứ? Tạm kiếm được miếng ăn cũng chỉ nhờ vào các vị đại gia thôi!

Lộc Vọng Phác lắc đầu:

- Người đứng là miệng lưỡi của kẻ buôn bán, càng ngày càng bẻm mép!

- Không dám! Không dám!

Ngụy Bàn Tử vừa nói vừa ân cần mời khách vào trong. Quán cơm này tuy bề ngoài trông hết sức sộp sộ nhưng bên trong bày trí cũng khá tươm tất sạch sẽ và thoáng mát. Mười mấy chiếc bàn sơn đỏ được sắp đặt ngay ngắn, ghế dài, vách tường quét vôi trắng toát, bên trong nhìn qua cửa sổ chính là Tây Thương Hà.

Lộc Vọng Phác mời nhóm Hạng Chân ngồi vào một chiếc bàn đặt bên cửa sổ.

Hai gã phở kỵ trẻ nhất trong quán dưới sự quát tháo của Ngụy Bàn Tử đã bắt đầu lăng xăng chạy bung trà nước, bần cả chân tay.

Hạng Chân đảo mắt nhìn quanh, bỗng hỏi:

- Lộc tôn chủ, trước kia đã từng đến đây rồi ư?

Lộc Vọng Phác gật đầu cười:

- Có hai lần, đều là lo việc vặt vãnh cho bốn phái cả. Mỗi lần đi ngang qua đây, tại hạ đều đến quán này dùng bữa.

Hạng Chân ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nói:

- Ngụy Bàn Tử này tin cậy được chăng? Ý tại hạ là y có thể giữ trò trong thức ăn hay không?

Lộc Vọng Phác bắt giắc liếc mắt nhìn Ngụy Bàn Tử và nói:

- Tại hạ nghĩ có lẽ không đâu!

Hạng Chân nhẹ gật đầu:

- Cần thận chút vẫn hơn!

Bao Yếu Hoa hắng giọng hai cái, hậm hực nói:

- Nếu ai mà còn dùng thủ đoạn đê hèn ám toán chúng ta, Bao mỗ mà không ăn tươi nuốt sống chúng thì chẳng kể là do cha mẹ sinh ra nữa.

Hạng Chân nguyệt nhìn Bao Yếu Hoa, chưa kịp nói gì thì Ngụy Bàn Tử đã lê tám thân phục phịch đi tới, cười giả lả nói:

- Lộc gia và các vị đây muốn ăn món gì vậy?

Lộc Vọng Phác cười:

- Có món gì hãy mang lên hết đây, đằng nào thì hôm nay có bọn ta thì người cũng không cần bán cho ai nữa hết!

Ngụy Bàn Tử xiêm nịnh:

- Lộc gia là thần tài vãng lai, Ngụy Bàn Tử này muốn thịnh cũng chẳng thể được, giá mà hôm nào Lộc gia cũng chiếu cố quán này thì tiểu nhân đã cất nhà lầu cao tầng từ lâu rồi! Hô hô hô ...

Ngụy Bàn Tử vừa nói vừa đi ra nhà sau, Lộc Vọng Phác cởi áo choàng ra, bắt đầu thấp giọng chuyện trò vui vẻ với nhóm người của Hạng Chân.

Thời gian tuy qua nhanh, thoáng chốc nửa giờ đã trôi qua, song rượu và thức ăn vẫn chưa được mang ra, thậm chí ngoài hai gã phở kỵ, ngay cả Ngụy Bàn Tử cũng chẳng thấy bóng dáng đâu cả.

Lộc Vọng Phác hớp một ngụm trà, bụng đang đói, nước trà chảy vào lại càng thêm cồn cào, y bắt giắc lấy làm lạ kêu lên:

- Ủa, tiểu nhị, trưởng quầy của các người làm sao thế này? Đến bây giờ mà cũng chưa mang thức ăn lên, bộ nấu bằng nền hay sao?

Một gã phở kỵ vội dạ lia lịa, lật đặt định đi ra sau bếp, song đã thấy Ngụy Bàn Tử trong tiếng hò hét đã hai tay bung khay ra đến, trên khay đầy cả gà vịt thịt cá nóng hổi.

Theo sát sau lưng Ngụy Bàn Tử là hai hán tử toàn thân y phục lấm lem dầu mỡ, yếm trắng quần quanh lưng, đầu bịt khăn đen, nhìn qua đã biết ngay là đầu bếp trong quán, họ cũng hai tay bung khay và trên ấy đầy các món ăn hấp dẫn.

Lộc Vọng Phác liền gần giọng nói:

- Ngụy Bàn Tử, người nấu ăn chóng thế này đây hả?

Ngụy Bàn Tử cười giả lả và ríu rít xin lỗi, vội vàng bày thức ăn lên bàn. Hạng Chân ngẫm chú ý, thấy ánh mắt y lúc này có vẻ thờ thẩn và nụ cười cũng không còn niềm nở như lúc đầu nữa.

Hạng Chân lắc đầu, nhận thấy mình thật quá đa nghi. Chàng đưa tay vuốt mặt, bắt gác đưa mắt nhìn hai gã đầu bếp ... Uồm, cứ chỉ bụng khay bày chén hết sức thành thạo và bước đi từ bàn này đến bàn nọ cũng rất điều luyện cũng chẳng có gì đáng nghi ngờ cả.

Lộc Vọng Phác đón lấy đĩa Ngụy Bàn Tử đưa cho, cười nói:

–Uồm, đã đầy đủ các món ăn rồi, nhưng đừng quên hai vò rượu và cả bánh bao nữa, có khách nữ, phải ăn gì trước đã!

Ngụy Bàn Tử như có vẻ lưỡng lự nhìn Lộc Vọng Phác, môi khẽ mấp máy, ngay khi ấy một gã đầu bếp bỗng lớn tiếng gọi:

- Trưởng quầy, thiếu đĩa rồi, phải thêm vài đôi nữa mới đủ!

Gã đầu bếp lên tiếng đang cúi mình bày thức ăn lên bàn, chỉ nghiêng mặt chứ không nhìn về phía này.

Ngụy Bàn Tử như thoáng giật mình, vội nói:

- Ô, phải rồi, tôi đi lấy ngay đây!

Những lời nói ấy hệt như kim nhọn đâm và tai Hạng Chân, chàng chậm chậm cụp mắt xuống, không một ai hay biết, ánh mắt chàng lúc này ngập đầy vẻ hung tàn.

Chàng đưa mắt nhanh chóng quan sát hai gã đầu bếp một lần nữa song vẫn chẳng nhận thấy có gì khác lạ, chả lẽ chàng đã lầm ư? À, phải rồi, hai gã phổ kị khi nãy đâu?

Lúc này Ngụy Bàn Tử đang vội vã cầm đĩa đi ra, khi y chia đĩa cho các bàn, Hạng Chân nhận thấy mặt y đầm ướt mồ hôi, trong khi lúc này đang là cuối thu, thời tiết cũng khá mát mẻ mà?

Rượu được một gã đầu bếp mang đến, người này trên má phải có một nốt ruồi đỏ và trên nốt ruồi có mọc mấy sợi lông dài, hai tay thô tháp và đầy dầu mỡ, khi mang hai vò rượu đến, y lại còn cười giả lả với người, vẻ đầy tính chất nghề nghiệp.

Hạng Chân nhìn y nói:

- Hai phổ kị khi nãy đâu rồi? Sao không ra giúp? Bọn ta người quá nhiều, chỉ mấy vị đây e lo không xuể đâu!

Gã đầu bếp cười cung kính đáp:

- Vị đại gia này muốn hỏi Tiểu Ngưu và A Mao phải không? Chúng mới vào nghề, chỉ có thể ứng phó những tạp vụ thường, chứ như đông khách thế này, chúng sẽ đâm ra luống cuống làm vỡ cả bát đĩa. Trưởng quầy sợ chúng gây trở ngại nên đã bảo chúng ra làm ở sau bếp rồi!

Hạng Chân cười:

- À, miệng lưỡi người linh lợi lắm!

Gã đầu bếp cúi đầu lẳng lặng lui ra. Song, ngay khi y cúi đầu, Hạng Chân đã nhận thấy bộ mặt tái mét của y đã vút qua một vẻ rần lạnh rất nhanh, đó là một biểu hiện đầy thù oán. Thật vậy, người trong giới giang hồ không một ai có thể chấp nhận sự sỉ nhục, dầu y có che đậy khéo đến mấy thì cũng chẳng thể giấu được phản ứng của nội tâm.

Lộc Vọng Phác với thân phận chủ nhân rót rượu cho mọi người, đoạn nâng ly lên mỉm cười nói:

- Hạng huynh, Bao huynh, Yên huynh, nhị vị cô nương, nào, tại hạ xin kính các vị một ly!

Hạng Chân cũng cảm ly lên, ánh mắt chàng chạm nhau với ánh mắt của Bao Yếu Hoa, ánh mắt Bao Yếu Hoa lộ vẻ rất quái dị, như đã hiểu ra điều gì đó nhìn Hạng Chân, kín đáo nhe nhẹ gật đầu.

Lộc Vọng Phác lại nói:

- Các vị, uống cạn trước là tỏ lòng kính trọng, tại hạ xin cạn ly trước!

Hạng Chân khỏ nổi không thể bày tỏ, chàng hốt hoảng vừa định lên tiếng ngăn cản thì Lộc Vọng Phác đã ngửa cổ uống cạn ly rượu trong tay. Thế nhưng, chẳng phải y trút vào miệng, mà là đã kín đáo trút hết vào trong tay áo.

Hạng Chân cười to nói:

- Hay, hay lắm!

Chàng nói vậy là một câu hai nghĩa. Thế là chàng với Bao Yếu Hoa cũng làm y như vậy. Lúc này trong lòng mọi người đều đã có sự giao kết ngầm, họ đã hiểu việc gì xảy ra, đồng thời họ đều khâm phục đối phương quả là khéo đóng kịch.

Quân Tâm Di thoáng chau mày, khẽ nói:

- Chân đệ, hãy thử cho tỳ tỳ không uống được!

Hạng Chân nhẹ đặt tay lên lưng bày tay Quân Tâm Di ở dưới gầm bàn, giọng dịu dàng nói:

- Di tỳ khỏi uống, Yến Lập tẩu cũng vậy, hai người đừng uống!

Yến Lập cùng vị hôn thê bất giác nghe mặt nóng bừng.

Bao Yếu Hoa giả vờ nói:

- Không được, Yến Lập hai người nhất định phải uống một ly, Bao mỗ xin kính mời!

Yến Lập hoảng kinh hai tay xua lia lịa, đồng thời miệng rớt rít từ chối.

Bên kia, “Thanh Diệp Từ” La Sài đi đến bên bàn, khom mình cung kính nói:

- Bẩm tôn chủ, xin cho phép chúng đệ tử bắt đầu dùng bữa!

Lộc Vọng Phác cười ha hả nói:

- Được, được rồi! Kể từ nay người hãy nhớ lấy, luật lệ của Đại thảo nguyên có thể tạm miễn lúc ở ngoài chốn giang hồ ... Nhưng cũng phải nhớ cho kỹ cách thức cổ hữu của Vô Song phái khi dùng chân nghi trượng. Gà đã gáy, ung từ cửu thiên đến, đại loạn đao giấu dưới mái hiên để chém những cái bóng không nhìn thấy được ...

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Hắc thủ đẳng âm độc tử vong

Lộc Vọng Phác ngược nhìn lên trần nhà, lúc thốt ra những lời lại lòng ấy, vẻ mặt đang lạnh đến rợn người.

Ngay khi nhóm Quân Tâm Di và Yến Lập ngồi cùng bàn đang thắc mắc không hiểu thì “Thanh Diệp Từ” La Sài sau một thoáng ngạc nhiên đã nhanh chóng quay người bỏ đi. Ngay khi quay người, hai tay y đã vỗ mạnh năm cái rất gấp rút và giòn giã.

Ngay tức khắc tiếng vỗ tay của “Thanh Diệp Từ” La Sài còn âm vang trong không khí thì tất cả đệ tử Vô Song phái trong quán cơm đã cùng đứng phắt dậy, chỉ thấy ánh thép lấp loáng, ngọn đại loạn đao đã cầm lăm lăm trong tay.

Không một chút chần chừ, mười mấy đệ tử Vô Song phái xông ngay vào trong, một nhóm khác ủa ra cửa, số còn lại túa ra bao vây xung quanh, thoáng chốc mọi người đều đã chiếm cứ vị trí tấn công thuận lợi.

Hệt như “Bát đồ trận” chuyển động, chỉ thấy bóng trắng tung bay và tiếng bàn ghế ngã đổ, đến khi hai gã đầu bếp hiểu được việc gì đã xảy ra thì họ đã bị hăm mình trong trùng vây rồi.

Đằng kia, Ngụy Bàn Tử đang tay trái giơ cao một chiếc khăn lau, tay phải bưng một khay thịt hầm, như bị trúng gió đứng thừ ra tại chỗ. Vẻ mặt chẳng rõ là đang khóc hay đang cười như kinh hãi lại như mừng rỡ, miệng y há to, đôi mắt ti hí như đã đứng tròn, không còn chuyển động được nữa.

Hai gã đầu bếp đứng cạnh một chiếc bàn nơi giữa quán, vẻ mặt như ngạc nhiên quay nhìn tứ phía và ánh mắt như có vẻ cầu viện nhìn về phía Ngụy Bàn Tử.

Lộc Vọng Phác chậm rãi đứng lên, lạnh lùng nói:

- Đề Nghiêu, hãy vào trong xem thử!

“Bán Hồ Thử” Đề Nghiêu vâng một tiếng, nhanh chóng lướt vào lối đi dẫn vào nhà sau.

Lộc Vọng Phác đặt ly rượu trong tay xuống, quay sang Ngụy Bàn Tử nói:

- Ngụy Bàn Tử, người bị cưỡng bức phải không?

Ngụy Bàn Tử run người, ánh mắt bất giác hướng về phía hai gã đầu bếp. Song hai người vẻ mặt dò dẫm, lặng thinh không nói gì cả.

Lộc Vọng Phác bỗng vỗ mạnh lên bàn, gằn giọng quát:

- Nhìn chúng chi vậy hả? Ngụy Bàn Tử, người trông đại loan đao của Vô Song phải chưa đủ sắc bén phải không?

Ngụy Bàn Tử mặt tái ngắt và đầy vẻ đau khổ, toàn thân run rẩy liên hồi, môi mấp máy nhưng không thốt nên lời, dáng điệu trông hết sức tội nghiệp.

Hạng Chân bỗng bình thản cười nói:

- Lộc tôn chủ, Ngụy Bàn Tử là do bị cưỡng bức, chúng ta không cần gạn hỏi y. Theo tại hạ thì hai vị đầu bếp đây mới thật sự là thủ phạm chính.

Hai gã đầu bếp hoảng kinh, rồi rít kêu oan. Gã hán tử có bộ mặt tái mét tiến tới một bước, giọng van vi nói:

- Trưởng quầy, Mao Chí Nhị này đã theo trưởng quầy hơn một năm rồi, tự nghĩ ngoài việc hay uống vài ly rượu ra, chưa từng có lỗi gì với trưởng quầy, xin hãy làm chứng giùm cho, chúng tôi đâu có làm điều gì xấu xa mờ ám ...

Ngụy Bàn Tử dùng khăn lau đi mồ hôi hai bên má, tay run lẩy bẩy, thò ra hai hơi thật mạnh, áp úng nói:

- Không ... không sai! Lộc gia, hai ... hai người này ...

Hạng Chân mỉm cười khoát tay:

- Bằng hữu, trước mặt người thật chớ nên buông lời giả dối, cái trò này của các vị chỉ có thể lừa bịp trẻ con thôi, chứ đối với bọn này thì chẳng khác nào trò ảo thuật, không dối gạt được đâu!

Gã đầu bếp tự xưng là Mao Chí Nhị mặt lại càng tái hơn, meo meo nói:

- Vị đại gia này, hãy nói thử xem, chúng tiểu nhân đang hết lòng phục vụ, các vị đại gia bỗng dừng lại tuốt vũ khí ra bao vây, làm như là chúng tiểu nhân đã có hành động sai quấy gì vậy! Đại gia, giết người cũng phải có cái lý chứ, thật ra chúng tiểu nhân đã phạm lỗi gì?

Lộc Vọng Phác trừng mắt tức giận:

- Tiểu tử thật là bẻm mép!

Hạng Chân thản nhiên cười:

- Chẳng lỗi gì cả, chỉ là rượu và thức ăn không được ngon thôi! Nhị vị là đầu bếp, xin hãy ném thử trước, nếu như tại hạ nói đúng, nhị vị hãy đổi lại giùm.

Hai gã đầu bếp lập tức biến sắc mặt, cố giữ bình tĩnh, Mao Chí Nhị ra vẻ khó khăn nói:

- Đại gia ... rượu và thức ăn là của các vị đại gia, tiểu nhân đâu dám ném trước ...

Lộc Vọng Phác gằn giọng:

- Hừ, bảo ăn trước thì cứ ăn trước, đại gia trả tiền gấp đôi cho!

Hai gã đầu bếp do dự đưa mắt nhìn nhau. Gã đầu bếp có đôi mắt gà chọi dường như cắn mạnh răng, Mao Chí Nhị thâm lắc đầu, những ngọn đại loan đao xung quanh chấp chóa, ánh sáng rọi người, có một số đã rút cương thoa trước ngực xuống cầm tay. Mao Chí Nhị hiểu rất rõ tình thế trước mắt chỉ cần chút vọng động là tức khắc sẽ bị bấm vào thành muôn mảnh.

Mao Chí Nhị bỗng rần mặt, trở nên hết sức bình tĩnh nói:

- Thôi được, các vị đại gia đã dạy bảo như vậy thì chúng tiểu nhân xin chấp hành.

Đoạn ngoảnh lại nhìn gã đầu bếp kia, vẻ như từ gần và lại như xót xa. Sau đó, y sải bước đến gần bàn của nhóm Hạng Chân, đưa tay xé lấy một chiếc đùi gà, cầm lấy chiếc ly trước mặt Lộc Vọng Phác, thoáng tần ngần rồi chậm chậm đưa đùi gà lên miệng ...

Trong quán im phẫn phắc, hàng trăm con mắt đều nhìn chột vào mặt Mao Chí Nhị, bầu không khí như đã đông đặc và phảng phất lan tỏa về chết chóc.

Mao Chí Nhị từ há miệng ra, Hạng Chân sắc mặt trầm lạnh nhìn đối phương, không chút tình cảm.

Song, ngay khi chiếc đùi gà béo ngậy sắp chạm vào môi, Mao Chí Nhị bỗng tay trái hất mạnh, rượu trong ly tạt hết vào mặt Lộc Vọng Phác, đồng thời chiếc đùi gà bên tay phải cũng lẹ làng ném vào mình Hạng Chân, rồi thì xoay người một vòng, tay phải đã rút ra một ngọn trủy thủ sáng loáng.

Hạng Chân thoáng nghiêng người, tránh qua chiếc đùi gà, cơ hồ không thấy chàng có động tác nào, Mao Chí Nhị đã thét vang, người ngã nhào xuống đất và lông lốc lăn đi, máu tươi từ miệng phun ra không ngớt.

Hạng Chân nhanh như chớp lướt tới, ngay khi Mao Chí Nhị còn đang lăn lộn trên mặt đất thì tà chương chàng đã giáng xuống, liền thì máu tươi văng bắn tung tóe, chiếc đầu của Mao Chí Nhị vọt thẳng lên trần nhà, “Bốp” một tiếng lại dội trở xuống.

Hạng Chân mình đầy máu tươi, gất giọng quát:

- Đứng yên!

Gã đầu bếp có đôi mắt gà chọi vừa mới tiến tới một bước với ngọn trùy thủ sang loáng trong tay, tiếng quát như sấm rền của Hạng Chân đã khiến y giật bắn người. Ngay trong khoảnh khắc ấy, bảy ngọn đại loan đao đã đan nhau bổ xuống, đồng thời mười mấy ngọn cung thoa cũng với tiếng rít ghê rợn tới tấp đâm tới.

Đã này chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, đã bị Hạng Chân một cước đá bật trở ra, tiếng vũ khí chạm nhau chát chúa, Hạng Chân tung người lên cao, sà xuống chộp lấy cổ áo gã đầu bếp ấy xách lên.

Trong khi ấy, Lộc Vọng Phác tung chân đá chiếc bàn lật nhào, lướt tới hai tay vung lên, xáng cho gã đầu bếp mười mấy cái tát tai nẩy lửa, đến đôi phun ra cả máu răng lẫn lộn.

Lộc Vọng Phác một tay túm tóc y, giận dữ quát:

- Quân khốn kiếp, ngươi có bao nhiêu bản lĩnh mà lại dám ám toán tôn chủ Vô Song phái hả? Nói mau, ngươi là tà ma quỷ đại của phe phái nào?

Gã mắt gà chọi trợn ngược lên, cả mũi lẫn mồm cùng thò hắt ra. Lộc Vọng Phác buông tiếng cười khẩy, tay phải ngón trở vung lên đâm xuống, đã móc lấy một con mắt của đối phương.

Trong tiếng rú thảm khóc, gã mắt gà chọi tay chân không ngớt co giật như lên cơn suyễn.

Lộc Vọng Phác gương mặt trắng như ngọc lúc này đã trở thành màu xanh tím, giật phẫn con mắt còn dính lông lẳng trên gò má bởi một sợi gân máu của đối phương, tay phải ngón trở thẳng ra, lại định đâm vào con mắt còn lại.

Hạng Chân vội kéo gã mắt gà chọi ra sau, cười nói:

- Lộc tôn chủ, hãy để cho y sống sẽ hữu ích hơn giết đi nhiều!

Lộc Vọng Phác vung mạnh rũ đi máu tươi trên tay, hậm hực nói:

- Tên khốn kiếp này không phanh da xẻ thịt thật khó mà hả dạ!

Hạng Chân mỉm cười:

- Sớm muộn gì thì y cũng chết, trước mắt hãy buộc y khai ra tin tức mới là điều cần thiết. Lộc tôn chủ, đến bây giờ chúng ta vẫn chưa biết họ là anh hùng hảo hán của phe phái nào kia mà!

Đoạn chàng siết mạnh bàn tay tóm cổ áo đối phương, lạnh lùng nói:

- Bằng hữu, những gì nên nói, lúc này hãy nói ra đi!

Gã mắt gà chọi toàn thân không ngớt co giật và run rẩy, mặt mày đã biến dạng bởi đau đớn quá mức, bê bết máu tươi và thờ hồn hèn, đáng vẻ trông vô cùng thảm thiết.

Lộc Vọng Phác bỗng cười khanh khách nói:

- Tiểu tử, đây mới chỉ là khởi đầu, nếu hỏi mà ngươi trả lời một tiếng không, ta sẽ cho ngươi thấm thía mùi đau khổ đến khi chết.

Gã mắt gà chọi bỗng trở to con mắt còn lại, giọng run rẩy đến lạc hẳn đi gầm lên:

- Lộc Vọng Phác, lão tử chết đi, sẽ có hàng ngàn hàng vạn huynh đệ Hắc Thủ Đảng báo thù cho ta, rồi đây hậu quả của con chó già ngươi sẽ càng thảm khốc hơn ta, có giỏi thì hãy giết ta đi, để xem trang hảo hán của Hắc Thủ Đảng có đủ kiên cường hay không!

“Thanh Diệp Tử” La Sài đứng bên tức giận quát vang, đại loan đao vung lên bổ tới, gằn giọng nói:

- Để ta xem cái đầu chó của ngươi được đúc bằng gì!

Hạng Chân lại kéo mạnh tù binh ra sau, đại loan đao “Soạt” một tiếng, tiện đôi một chiếc ghế dài. La Sài hai mắt đỏ quạch, vừa định xoay người chém tiếp ...

Hạng Chân vội nói:

- La huynh, khoan đã nào!

Lộc Vọng Phác cũng đưa tay nắm giữ La Sài lại, lạnh lùng nói:

- Miệng lưỡi người cũng khá là ác độc, “Thập Cửu Phi Tinh” Lộc Vọng Phác này sẽ chống mắt lên để xem bọn chó má Hắc Thủ Đảng các người sẽ làm gì được ta?

Hạng Chân bậm môi, giọng thâm trầm nói:

- Bằng hữu, nếu người muốn ít đau khổ thì hãy nói cho nhiều, Hắc Thủ Đảng còn bao nhiêu người nữa ở quanh đây? Ăn náu tại đâu? Kẻ cầm đầu là ai? Còn định dùng thủ đoạn gì để ám toán bọn ta? Những kẻ Hắc Thủ Đảng khác gần đây nhất đã có hành động ra sao?

Gã mất gà chọi nhắm nghiền mắt, hơi thở hào hển, ngực phập phồng mãnh liệt, cắn chặt răng không trả lời một tiếng.

Lộc Vọng Phác giậm chân một cái thật mạnh, tức giận nói:

- Hạng huynh, hóa kiếp hán đi thôi!

Hạng Chân ngấm nghĩ chốc lát, đoạn lạnh nhạt nói:

- Ta cho người thời gian tàn nửa nén nhang để suy nghĩ, nếu người trả lời những câu hỏi của ta, ta sẽ cho người rời khỏi đây.

Gã mất gà chọi bỗng cười to:

- Hừ, người ... người muốn lão tử bán đứng Hắc Thủ Đảng, muốn hohn phách của lão tử không về được Anh Hùng Điện hả? Người làm rồi, người điên rồi, muốn lão tử trả lời những câu hỏi ấy, tiểu tử người chó mà mơ tưởng, hãy chờ đến khi nào mặt trời mọc ở hướng Tây ...

Lộc Vọng Phác giận dữ hét vang, một chưởng bổ mạnh vào ngực đối phương, trong tiếng xương gãy răng rắc, gã mất gà chọi rú lên thảm khóc và phun ra một ngụm máu to, trong miệng hãy còn ngậm vài mảnh phổi vụn bị chưởng lực đánh vỡ và đẩy lên khỏi cổ họng.

Hạng Chân khẽ buông tiếng thở dài, tay phải vung mạnh, trong tiếng đồ vỡ loảng xoảng, thi thể gã mất gà chọi đã bị ném qua cửa sổ rơi tòm xuống sông.

Quân Tâm Di đầu cúi thấp, hai tay bưng mặt, đôi vai run lẩy bẩy, trước đây nàng không hiểu thế nào là sự tàn bạo và độc ác, thì đây thì nàng đã hiểu sâu sắc, niềm bi thảm trên cõi đời không phải chỉ giới hạn về mặt tinh thần; nỗi đau khổ trong thực tại cũng vẫn hết sức khủng khiếp, và kiếp sống giang hồ thì ra lại tàn nhẫn và đầy máu tanh thế này.

Bao Yếu Hoa điềm nhiên ngồi yên, uể oải nói:

- Uôm, lũ chuột nhắt Hắc Thủ Đảng cũng khá là có khí phách, nhưng có điều là chết oan quá, chẳng biết trên cõi đời hãy còn rất nhiều thú vui ...

Hạng Chân lặng lẽ đưa mắt nhìn đôi tay súng bầm của mình, trên mười đầu ngón tay máu đã đặc thành màu đỏ sẫm, chàng lắc đầu giọng nhẩn nha nói:

- Hắc Thủ Đảng đã có thể huấn luyện thủ hạ đến mức này thật chẳng phải dễ dàng, con người một khi không sợ chết thì trên cõi đời chẳng còn gì đáng sợ nữa cả. Hiện tại Hạng mỗ chỉ hoài nghi một điều, trong Hắc Thủ Đảng phải chăng ai cũng giống như hai người này vậy?

Lộc Vọng Phác buông tiếng ho khan, trầm giọng nói:

- Hạng huynh, tại hạ trong ngầm ngầm cũng như công khai đã từng giao thủ rất nhiều lần với bọn Hắc Thủ Đảng, không phủ nhận là bọn họ gan lì đến tột độ.

Tuy nhiên, không phải người nào cũng vậy cả!

Hạng Chân mắt bỗng rực lên, hớn hờ nói:

- Nếu vậy thì, Lộc tôn chủ, chúng ta có thể quyết chiến với bọn Hắc Thủ Đảng một phen, nhưng ... e cũng hết sức gian truân.

Lộc Vọng Phác giọng bi thiết:

- Tại hạ rất hiểu, ngoài việc chúng tại hạ toàn lực đối phó, những xin Hạng huynh làm ơn giúp cho một tay!

Hạng Chân mỉm cười:

- Tại hạ đã hứa, nhất định sẽ hậu thuẫn đến cùng!

Lộc Vọng Phác hớn hờ ôm quyền thi lễ. Ngay khi ấy một đệ tử Vô Song phái từ dưới nhà sau chạy ra, khắp người y dính đầy bùn đất và ướt sũng, vừa thấy Lộc Vọng Phác đã hỏi hã nói:

- Bẩm tôn chủ, bọn gian tế Hắc Thủ Đảng đã trà trộn vào trong quán, họ đã trói chặt hai đầu bếp và hai phó kỵ bỏ vào trong một cái lu nước bể ở nhà sau. Sau khi cứu họ ra, chúng đệ tử lại phát hiện ngoài trăm trượng, dưới bờ sông có bảy tám bóng người đang bỏ chạy, Đề đại sư huynh lập tức suất lĩnh đệ tử đuổi theo, vất vả lắm mới đuổi kịp được, cùng đối phương giao thủ chỉ được mấy hiệp thì bọn họ lại bỏ chạy. Đại sư huynh bèn bảo đệ tử quay về đây bẩm cáo với tôn chủ.

Lộc Vọng Phác bức tức gần giọng:

- Hừ, bọn họ cũng bảo là người của Hắc Thủ Đẳng hả?

Gã đệ tử ấy gật đầu lia lịa:

- Vâng, tên cầm đầu là một gã to mập không có mũi ...

Hạng Chân bỗng vỗ đùi đánh đét, vẻ hờ hởi nói:

- Nguy rồi, Lộc tôn chủ, hãy đi tiếp ứng mai, kéo muộn mất!

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hồi 19 TÂY THƯƠNG HÀ, HOÀNG LONG CHẠM TRÁN HẮC THỦ ĐẲNG

Lộc Vọng Phác thấy Hạng Chân ra chiều hờ hởi, cũng không khỏi hốt hoảng, sững sốt hỏi:

- Việc gì thế Hạng huynh?

Hạng Chân phóng bước đi ra, ngoắc tay và hỏi hả nói:

- Hãy để lại nửa số người ở đây phòng vệ, nửa số theo chúng ta đi ngay.

Người mà vị huynh đệ kia vừa nói đó chính là “Hồng Tị Tử” Câu Khôi Khôi, đứng hàng thứ năm trong hàng ngũ lãnh đạo của Hắc Thủ Đẳng.

- Câu Khôi Khôi ư?

Lộc Vọng Phác lăm bầm lặp lại cái tên lạ lùng ấy, đoạn ngoảnh ra sau nói:

- La Sài, hãy suất lĩnh hai mươi đệ tử ở lại đây để bảo vệ những người bị thương, số còn lại hãy theo bốn tôn chủ đuổi theo kẻ địch.

“Thanh Diệp Tử” La Sài vâng một tiếng, trong quán cơm liền thì bóng người di động, bước chân rậm rịch, dưới sự lãnh đạo của Lộc Vọng Phác và Hạng Chân, chúng đệ tử Vô Song phái lục tục phóng bước đi ra sau quán.

Quả nhiên phía sau là một gian nhà bếp đầy thức ăn và dụng cụ nấu nướng, sau nhà bếp có một dãy bậc cấp dẫn xuống bờ sông. Lúc này đang là cuối thu, mực nước xuống thấp, hiện ra lớp đất bùn đen ngịt, bờ bên đầu chân trải dài theo sông.

Hạng Chân vận đề chân khí, người liền lướt ra xa ngoài sáu trượng, khi đang lơ lửng trên không, chàng từ từ thờ ra, đến khi gần hết đà chàng lại ít mạnh vào, thân người chàng nhẹ như chiếc lông vũ lướt xa ngoài hai mươi trượng.

Lộc Vọng Phác khen thầm:

- Thân pháp “Phúc dục di vân” thâm hậu thật!

Đoạn liền khoát tay, lao đi như tên bắn đuổi theo Hạng Chân, lát sau hai người đã bỏ xa những đệ tử Vô Song phái.

Bờ sông ngoằn ngoèo vươn tới, thỉnh thoảng cũng có mỏm đá nhô ra ra ngăn cản, đầu chân trải dài tới trước, song vẫn chẳng thấy bóng dáng toán người “Bán Hồ Thử” Đề Nghiêu đâu cả.

Hạng Chân cùng Lộc Vọng Phác sóng vai nhau phóng đi. Lộc Vọng Phác mặt đã lộ vẻ bồn chồn lo lắng, y lén lau đi mồ hôi trên chót mũi hậm hực nói:

- Tên tiểu tử Đề Nghiêu thật là nóng nảy, tham công hiếu thắng quá, nếu phen này mà có bề gì, Lộc mỡ không lột da hắn ...

Hạng Chân phóng qua một cồn cát, nhặt giọng nói:

- Người trẻ tuổi đều vậy cả thôi, nhưng với võ công của Đề huynh, đối phương muốn hạ được cũng chẳng thể trong một thời gian ngắn, Lộc huynh bắt tất lo lắng quá mức.

Bỗng, Lộc Vọng Phác kêu lên một tiếng như rên rì, trên bãi cát trước mặt, ba người áo trắng nằm co ro và úp mặt xuống đất, toàn thân bê bết máu không chút động đậy.

Lộc Vọng Phác hai mắt như phun lửa, khoe môi giằn giật, bước chân cơ hồ chững lại.

Hạng Chân liền nắm tay y kéo mạnh, tiếp tục phóng đi.

Lộc Vọng Phác nghiêng răng treo treo, tiếng nói rít qua kẽ răng:

- Lũ súc sanh ấy ... lũ súc sanh ấy ...

Hạng Chân không hề chớp mắt, bình thản như chẳng việc gì xảy ra cả.

- Tai hạ đã trông thấy rồi! Lộc huynh, thù hận đã hình thành rồi thì không sao vẫn hồi đực nữa, hiện nay điều cần làm là bằng cách nào để đòi lại mối hận thù ấy một cách xứng đáng thôi.

Lộc Vọng Phác bậm chặt môi lặng thinh, hai người lại vòng qua một mỏm đá nhô ra, phía trước là một bãi lau sậy.

Hạng Chân bỗng lạnh lùng nói:

- Đây rồi!

Vừa dứt tiếng người đã tung lên cao, như cánh đại bàng lao bỏ vào trong bụi lau. Quả nhiên trong sâu có mấy bóng người đang quần thảo nhau, song im lìm không một tiếng được.

Ngay khi ấy, tiếng nước rào rào vang lên, lèm theo tiếng lồm bồm giẫm trên đất bùn, đê bẹp một khoảng rộng lau sậy, một đệ tử Vô Song phái nơi ngựa máu phun xối xả ngã nhào xuống đất bùn. Liền sau đó, một gã đại hán áo xám rất hung hãn cũng thét lên một tiếng thảm khóc, bật ngửa ra sau đất. Một ngọn đại loan đao đang từ bụng gã đại hán ấy rút ra, kéo theo một chùm ruột máu me đầm đìa, trông thật gớm ghiếc.

Hạng Chân lượn một vòng trên không, chân chưa chạm đất đã đá ngã một hán tử áo đen có vóc người nhỏ thó. Ba đệ tử Vô Song phái còn lại đang cố sức giao chiến với năm tên Hắc Thủ Đảng y phục khác nhau.

Hạng Chân quét mắt nhìn, đã trông thấy Đê Nghiêu đang với tuyệt kỹ “Bán Hồ Thủ” của mình khổ chiến với một hán tử cao to mặt đầy thịt ngang, hai mắt hung quang rừng rực, thần thái trầm lạnh, không có mũi mà chỉ có hai cái lỗ đen gớm ghiếc.

Gã hán tử to mập ấy xuất chương hết sức hung hiểm và rắn mạnh như bài sơn đảo hải, chiêu thức biến hóa thiên kỳ bách quái, “Bán Hồ Thủ” Đê Nghiêu bị áp đảo đến mức tránh né lia lịa, không còn khả năng hoàn thủ nữa, song y vẫn cố gắng cầm cự.

Hạng Chân buông tiếng cười nhạt, tung mình như cánh chim ưng lao về phía gã hán tử không mũi, một chiêu “Nguyệt Mông Ảnh” tung ra. Gã to mập không mũi xoay người, “Soạt” một tiếng, chiếc áo dài lam xám của y đã bị rách toác một mảng nơi vạt trước.

Hán tử không mũi giật mình kinh hãi, vội tung mình bật ngược ra sau, hai mắt trân trối nhìn Hạng Chân.

Hạng Chân đứng trên đất bùn, nhìn đôi phượng ním cười nói:

- Câu Khôi Khôi, xin chào!

Câu Khôi Khôi mặt đầy vẻ thất mất và tức giận nhìn Hạng Chân, giọng chói lói nói:

- Ngươi là ai?

“Bán Hồ Thủ” Đê Nghiêu thở phào nhẹ nhõm, khàn giọng nói:

- Câu Khôi Khôi, đây chính là Diêm Vương đến bắt hồn ngươi đấy!

Câu Khôi Khôi khinh bỉ lườm mắt nhìn Đê Nghiêu, giọng sắc lạnh nói:

- Nói mau, ngươi là ai?

Bỗng, bóng người nhấp nhোáng, Lộc Vọng Phác đã nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh, đưa mắt nhìn Đê Nghiêu, trầm giọng nói:

- Có thọ thương không?

Đê Nghiêu mặt nóng bừng, ấp úng nói:

- Không, không ...

Lộc Vọng Phác tức giận gằn giọng:

- Hừ, còn chưa mau đi giúp chúng đệ tử diệt trừ bọn súc sanh Hắc Thủ Đàng hả?

- Dạ vâng!

Đề Nghiêu vội quay người phóng đi. Câu Khôi Khôi trừng mắt, tiến tới một bước. Hạng Chân tủm tỉm cười, cũng tiến tới một bước.

Câu Khôi Khôi trán nổi gân xanh và vết sẹo nơi chiếc mũi bị khuyết cũng hằn lên đầy tia máu, trông hết sức hung tợn, lạnh lùng nhìn Hạng Chân, gằn giọng nói:

- Dám cản đường đi của Câu lão ngũ này, quyết chẳng phải là kẻ vô danh.

Tiểu tử hãy báo danh đi!

Hạng Chân đưa mắt nhìn mười đầu ngón tay bầm tím, giọng mỉa mai nói:

- Mạt học “Hoàng Long” Hạng Chân xin bát kiến Câu lão ngũ tiền bối!

Câu Khôi Khôi giật mình lùi sau một bước dài, hai mắt tròn trừng đến cơ hồ lòi ra ngoài, y thờ thẩn nhìn Hạng Chân, hồi lâu, thần sắc dần trở nên âm trầm.

- Họ Hạng kia, thật đáng quý các hạ đã có nhã hứng nhúng tay vào việc của Hắc Thủ Đàng, các hạ có nghĩ đến hậu quả chăng?

Hạng Chân thần nhiên nhướng mày:

- Tất nhiên đã nghĩ rồi, cùn lắm là mất mạng thôi!

Ngưng chốc lát, cười nói tiếp:

- Tuy nhiên tính mạng của Hạng mỗ phải được đền bù bằng rất nhiều tính mạng của các vị, không chừng trong số đó có cả các hạ đấy!

Câu Khôi Khôi buông tiếng cười hậm hực, ngay khi ấy một tiếng rú thảm vọng đến, y như không hề nghe thấy, thần sắc đanh lạnh tột cùng.

- Hạng Chân, rồi đây ngươi sẽ hối hận!

Hạng Chân lắc đầu:

- Trong bao năm qua, Hạng mỗ đã từng làm hàng ngàn vạn điều như thế này, nhưng chưa bao giờ hối hận, bởi trong những năm trước đây, Hạng mỗ đã suy nghĩ rất kỹ rồi!

Lộc Vọng Phác quát to:

- Nào, Câu Khôi Khôi hãy để cho tôn chủ Vô Song phái hầu tiếp ngươi một hồi!

Câu Khôi Khôi lạnh lùng nhìn Lộc Vọng Phác:

- Họ Lộc kia, khỏi khoa trương, Câu mỗ đã sớm biết thất phu ngươi là ai rồi!

Lộc Vọng Phác buông tiếng cười vang, nhanh như chớp lao bỏ tới, liên hoàn tung ra mười chưởng mười bảy cước, chỉ thấy cỏ lau tung bay ợp trời và văng vẳng có tiếng rì rào như sấm nổ.

Câu Khôi Khôi quát vang, thân hình kình cang song lại hết sức nhanh nhẹn lướt ra xa, đồng thời song chưởng vung lên phản công, kình lực ào ạt xô ra như bài sơn đảo hải.

Lộc Vọng Phác vung động đại ban đao trong tay, ánh thép ngời ngời, chiêu sau hung hiểm hơn chiêu trước, cuộc chiến mỗi lúc càng thêm ác liệt.

Hạng Chân bỗng bấu môi giọng nhần nha nói:

- Câu Khôi Khôi, chưởng pháp của ngươi cũng khá lắm, nhưng có điều là chưa đủ nhanh, nên nhớ là cao thủ giao chiến, chỉ một đường tơ kẽ tóc cũng đủ phân thắng bại sống chết rồi!

Lộc Vọng Phác đại loạn đao quét ngang, buộc Câu Khôi Khôi liên tiếp lùi sau năm bước. Câu Khôi Khôi xoay người, song chưởng đẩy ra, trong tiếng kình phong vụt vù, y buông giọng sắc lạnh nói:

- Hạng Chân, ngươi hãy xông vào luôn đi, Câu mỗ chẳng chấp đâu!

Hạng Chân hấp hím mắt xem hai người chớp nhoáng đã trao đổi với nhau mười mấy chiêu, ung dung nói:

- Đừng nóng, có thể là ngươi hãy còn cơ hội đấy!

Cách đó ngoài bảy thước, máu tươi phun xối xả, một hán tử mặc áo cộc loạn choạng lùi sau mấy bước rồi ngã nhào xuống nước, sau cổ nứt toét một vết thương khủng khiếp, máu phun xối xả.

“Hong Tị Tử” Câu Khôi Khôi mặt lạnh lùng như không hề trông thấy, vẫn bình thản giao chiến với Lộc Vọng Phác, thoảng chốc hai người lại trao đổi nhau hơn ba mươi chiêu nữa.

Thắng thắn mà nói, Lộc Vọng Phác là người lãnh đạo Huyết Tự Môn của Vô Song phái, thuộc hàng cao thủ bậc nhất, danh hiệu “Thập Cửu Phi Tinh” cũng khá lừng lẫy trong giới võ lâm, đao pháp “Toàn vận thập tam thức” phối hợp với mười ba quả phi tinh lục giác của Lộc Vọng Phác đã từng đánh bại biết bao danh sĩ võ lâm, vậy mà giờ đây giao chiến với Câu Khôi Khôi lại hết sức vất vả, mặc dù là chiếm được chút thượng phong.

Bỗng tiếng bước chân rậm rịch vang lên, ánh vàng chớp chóa dưới ánh mặt trời, hai mươi mấy đệ tử Vô Song phái ủa vào, họ dùng đại loan đao phát ộp lau sậy, nhanh chóng bao vây bọn Hắc Thủ Đẳng còn lại mấy tên đang cố sức chống cự với nhóm của Đề Nghiêu.

Câu Khôi Khôi thấy vậy vội liên tục xuất chiêu và trầm giọng quát:

- Hắc Thủ Đẳng đồ, rút mau!

Bốn tên Hắc Thủ Đẳng đồ như được đại xá, lập tức bỏ chạy vào sâu trong bãi lau.

“Bán Hồ Thủ” Đề Nghiêu hét vang:

- Lập hình vòng cung!

Chúng đệ tử Vô Song phái lập tức ngưng truy kích, nhanh chóng đứng dàn thành một hình vòng cung rất to.

Đề Nghiêu nhìn theo bốn đảng đồ Hắc Thủ Đẳng đang bỏ chạy, bỗng buông tiếng hét vang, vung tay ném ra một ngọn cung thoa và liền theo đó hơn hai mươi đệ tử Vô Song phái cũng cùng rút cung thoa phóng đi. Dưới ánh nắng chỉ thấy ánh bạc lấp lánh, bốn tên Hắc Thủ Đẳng đồ đang chạy bỗng tung bắn người lên và rú lên thảm khóc. Rồi thì ngã nhào xuống đất, đầu mình tay chân người nào cũng bị phóng trúng sáu bảy ngọn cung thoa, họ nằm trên giong nước đen giầy giụa rên la, máu loang cả một khoảng rộng.

Dưới đại loan đao của Lộc Vọng Phác, Câu Khôi Khôi cố gắng cầm cự, y đã trông thấy thảm trạng của thủ hạ, song gương mặt hung ác của y chó hê lộ vẻ xúc động, vẫn thản nhiên giao chiến, thoảng chốc lại qua hơn ba mươi chiêu nữa.

Hạng Chân bỗng xoa tay nói:

- Câu Khôi Khôi, ngươi không định đào tẩu ư?

Câu Khôi Khôi bỗng tung ra một chiêu “Song Trạng Chương”, liền theo đó lại là một chiêu “Đại Khiếu Đả”. Trong khi Lộc Vọng Phác xoay người lách tránh, y cười ghê rợn nói:

- Hạng Chân, nếu Câu lão ngũ này muốn bỏ đi thì các ngươi cũng chẳng ngăn cản được!

Hạng Chân chớp mắt:

- Đương nhiên, nhưng ngươi hãy thử xem!

Lộc Vọng Phác buông tiếng hét vang, đại loan đao vung tít, ánh bạc loang loáng, gió rít vù vù như oan hồ gào khóc, đó chính là chiêu “Đồng vận lục hoàn” trong đao pháp “Long vận thập tam thức”.

Câu Khôi Khôi trong tiếng cười vang người tung bay như bướm lượn, chiêu kinh cuộn cuộn như sóng xô, chiêu sau nối tiếp chiêu trước, thắng thắn đón đỡ và hoàn công, đồng thời ra chiêu khoai trá nói:

- Lộc Vọng Phác, thế này mới đủ thú vị chứ!

Lộc Vọng Phác một đao đâm thẳng tới, người thoảng nghiêng ngửa ra sau, chẳng thấy một động tác gì khác lạ. Ba quả cầu thép óng ánh màu xanh biếc to cỡ nắm tay đã chớp nhoáng chia làm ba đường thượng trung hạ bay thẳng vào Câu Khôi Khôi và đồng thời trong khi xoay người lại ba quả cầu lục giác nữa phóng và tả hữu và đỉnh đầu đối phương.

Câu Khôi Khôi lại bật lên một tiếng sùng sốt liền vội tung mình lên cao, người ở trên không lộn vòng ra xa, đồng thời song chiêu vung tít.

Lộc Vọng Phác miệng ngậm đại loan đao, hai tay vung động, mười ba quả cầu lục giác xanh biếc lấp lánh bất định, tạo thành một cái lưới đa giác chụp tới.

Câu Khôi Khôi người lơ lửng trên không bỗng run lên một cái, rồi thì như một mũi tên bắn, vọt thẳng ra xa ngoài sáu trượng.

Hạng Chân buông tiếng cười khẩy, quát to:

- Câu Khôi Khôi, người chạy không thoát đâu!

Đồng thời, người đã vọt lên cao hơn trượng, hết như con rồng vàng đuổi theo Câu Khôi Khôi.

Câu Khôi Khôi lộn người trên không, mặt mày tái ngắt, đôi mắt ti hí đỏ quạch nhìn Hạng Chân, tay phải vung lên, một sợi dây lưng vải dài hơn năm thước uốn lượn như rắn đã cuốn về phía Hạng Chân.

Hạng Chân nhướn mày buông tiếng cười khẩy, người chừng lại tức khắc, và rồi tạt chéo sang phải.

Chỉ nghe “Soạt” một tiếng, từ sợi dây lưng tung ra một làn phấn trắng mù mịt, đồng thời một tiếng rân thật khê vọng vào tai Hạng Chân, chàng vội nín thở quát:

- Tránh ra mau!

Ngược chiều gió, Hạng Chân lướt ra xa mười bảy trượng, quét mắt nhìn, các đệ tử Vô Song phái cũng đã vội vàng phóng ra xa, ai nấy đều bịt lấy mũi, còn Lộc Vọng Phác thì đang vòng qua làn phấn trắng toan đuổi theo kẻ địch.

Hạng Chân lượn quanh một vòng trên không, rồi thì hai chân đạp mạnh, người như tên bắn vọt đi, vận hết nhãn lực nhìn quanh, phía sau làn khói mù chỉ có những ngọn phi lau phát phơ bay theo gió, chẳng còn thấy bóng dáng Câu Khôi Khôi đâu cả.

Hạng Chân nhẹ nhàng đáp xuống, ngưng thần lắng nghe, hai mắt vẫn tiếp tục sục tìm, song hoàn toàn chẳng có động tĩnh nào cả, như thể Câu Khôi Khôi đã tan biến trong làn khói mù vậy!

Lộc Vọng Phác phi thân đến gần, hơi thở có phần hỗn hển nói:

- Hạng huynh có trông thấy gì không?

Hạng Chân khoát tay:

- Có lẽ hắn đã lặn xuống nước trốn rồi! Đây cách lòng sông chỉ mười bảy trượng, nếu Câu Khôi Khôi chấp nhận chịu nhục, hẳn có thể lặn xuống dưới lau sậy mà bơi ra giữa dòng ...

Lộc Vọng Phác cúi nhìn xuống dòng nước vẫn đục chỉ ngập đến gối chân, thở hắt ra một hơi dài nói:

- Nước ở đây tanh hôi thế này, nếu lặn xuống dưới thì thật ...

Hạng Chân cười tiếp lời:

- Câu Khôi Khôi đương nhiên là đâu ngại dơ bẩn, bởi hắn cần sống mà!

Lộc Vọng Phác cười phá lên, vui vẻ nói:

- Hạng huynh, theo tại hạ thấy có lẽ hắn đã thọ thương rồi!

Hạng Chân gật đầu:

- Đúng vậy, hẳn đã liên tiếp trúng phải ba quả phi tinh của Lộc huynh, Môn ám khí ấy của Lộc huynh quả là bất phàm, rất xứng đáng được liệt vào bậc thánh thủ!

Lộc Vọng Phác xua tay lia lịa:

- Thôi đi, cái ngón xoàng xĩnh ấy của tại hạ chỉ có thể đem dọa những kẻ tầm thường thôi, chứ đâu có gì đáng gọi là cao minh? Hạng huynh, tại hạ thật không dám nhận lời khen của Hạng huynh!

Hạng Chân mỉm cười:

- Lộc huynh khỏi phải khách sáo, giờ Lộc huynh hãy nhìn phía sau thử xem!

Lộc Vọng Phác ngạc nhiên, liền quay người nhìn ra sau, lập tức sắc mặt tái mét.

Thì ra chỗ làn khói mù rơi xuống vừa rồi đã khiến toàn bộ những ngọn lau sậy tại đó đen đúa cả, và lẫn với lớp phấn trắng nổi trên mặt nước là vô số cá tép lèngh bèngh, đủ chứng tỏ đó là một loại phấn độc hết sức ghê gớm.

Lộc Vọng Phác nghiêng răng lắm bảm:

- Thật là độc ác!

Hạng Chân nhẽ vỗ vai y, ôn tồn nói:

- Không nên tức giận, sự sát phạt là phải vậy thôi, càng tàn độc càng tốt, thẳng thắn mà nói, chúng ta cũng chẳng từ bi gì hơn đối phương!

Lộc Vọng Phác xoa tay lặng thinh. Đẳng kia, “Bán Hồ Thử” Đề Nghiêu lớn tiếng nói:

- Tôn chủ, chúng ta quay về hay tiếp tục truy tìm kẻ địch?

Lộc Vọng Phác quắc mắt nhìn hai mươi mấy đệ tử đứng đầu kia, giọng bức tức nói:

- Các ngươi mạng lớn còn sống thế này cũng phải nhớ đến những vị huynh đệ đã hy sinh, còn chưa mau đi thụ dọn thi thể, đứng đó làm gì hả?

Đề Nghiêu vội khom mình thi lễ, khoát tay rồi dẫn thủ hạ vội vã đi thu dọn xác chết.

Lộc Vọng Phác trông theo họ đi xa, thở dài nói:

- Phen này lại mất đi bốn năm người nữa ... Ôi, họ đều là những đệ tử xuất sắc cả ...

Hạng Chân chậm rãi đi vào bờ, giọng rầu rầu nói:

- Sự sống và chết vốn là cùng hiện hữu. Chúng ta kể từ khi chào đời thì đã chuẩn bị đi vào cõi u minh, đó là một định lý bất biến của tạo hóa, không ai tránh khỏi, khác chăng chỉ là mỗi người một cách chết, không ai giống ai, song kết quả đều như nhau cả!

Lộc Vọng Phác ngơ ngẩn nhìn Hạng Chân, mãi đến khi hai người vào đến bờ, y mới trầm giọng nói:

- Hạng huynh đã có thể vượt qua giới hạn của sự sống chết ư?

Hạng Chân cười uể oải:

- Không!

Lộc Vọng Phác thoáng ngẫm nghĩ:

- Nhưng tại hạ thấy là Hạng huynh cũng đã gần đến mức như vậy!

Hạng Chân chậm rãi bước đi, đưa mắt nhìn Lộc Vọng Phác nói:

- Quả tình là không thể! Lộc huynh, bằng không tại hạ đâu cần phải chống lại kẻ địch chứ không muốn xuôi tay chịu trời thế này? Đó chính là vì tại hạ vẫn còn quyến luyến cuộc đời, thú thật, nếu chưa đến mức chắc chắn chết, tại hạ quyết không chịu chết, còn như đã chắc chắn phải chết, không chết cũng chẳng được.

Lộc huynh, chẳng qua tại hạ quan niệm về sự sống chết cởi mở hơn mà thôi!

Lộc Vọng Phác vỗ tay cười:

- Hay lắm, lý luận rất là tuyệt ...

Hai người vừa chuyện trò vừa đi về phía quán cơm, thi thể của ba đệ tử Vô Song phái đã được thu dọn rồi, khi hai người vừa bước lên bậc cấp sau quán, “Thanh Diệp Tử” La Sài đã vội ra đón, hạ thấp giọng nói:

- Bẩm tôn chủ khi nãy đã có tông tích kẻ địch đến đây thám thính, chúng ta nên sớm lên đường là hơn, Đề sư huynh đã dùng “Dung cơ hóa cốt tán” của bốn môn tiêu diệt thi thể của các vị đệ huynh đã tử nạn rồi ...

Lộc Vọng Phác sầm mặt thấp giọng:

- Đã đựng vào lọ chưa?

- Thưa đã!

Lộc Vọng Phác gật đầu, cùng Hạng Chân đi vào trong.

Chủ quán Ngụy Bàn Tử cùng mấy gã phó kỳ ngồi thừ ra như kẻ mất hồn. Lộc Vọng Phác sai bước đi đến trước mặt y, ánh mắt vừa chạm vào gương mặt lạnh lùng của Lộc Vọng Phác, Ngụy Bàn Tử lập tức run lập cập, hai đầu gối nhũn ra quỳ sụp xuống, giọng run run nói:

- Lộc gia ... xin hãy tha mạng cho ...

Lộc Vọng Phác đưa tay xốc nách đỡ y đứng lên, ôn tồn nói:

- Đừng sợ, việc này chẳng thể trách người được, ta hiểu đó là do người đã bị cưỡng bức, nếu đôi là ta thì cũng phải vậy thôi!

Ngụy Bàn Tử hai má phúng phính thịt gầy giat, liú nhíu nói:

- Lộc gia ... quả thật không trách ... tiểu nhân ư? Tiểu nhân ... quả đúng là đã ...

bị cưỡng bức, bọn họ ... đã dí dao vào lưng tiểu nhân ... lại trói hết các phổ kỵ trong quán ... rồi ... lôi ra một chiếc lọ nhỏ, trút hết phần đồ trong lọ vào thức ăn ... Tiểu nhân biết đó hẳn là kẻ thù của Lộc gia đã hạ thuốc độc, nhưng ... Ôi, tiểu nhân thật đáng chết, tiểu nhân không dám lên tiếng, bọn họ đã dí ngón trỏ thủ sắc bén vào sau lưng ... và bảo tiểu nhân mà dám hé môi nói một tiếng là ... là sẽ mổ bụng tiểu nhân ngay ...

Lộc Vọng Phác mỉm cười:

- Giờ thì người khỏi phải lo lắng gì nữa, bọn họ hầu hết đã không còn trông thấy được ánh mặt trời ngày mai nữa rồi, hiện người còn thức ăn chưa bị hạ độc không?

Ngụy Bàn Tử ríu rít trả lời có, vội vã quay lại bảo phổ kỵ mau đi lo liệu.

Lộc Vọng Phác quay sang “Thanh Diệp Tử” La Sài đứng cạnh nói:

- Thi thể của hai Hắc Thủ Đảng khi này đã giải quyết xong chưa?

La Sài mỉm cười đáp:

- Rồi, đã phải tốn mất nửa lọ “Dung cơ hóa cốt tán”!

Chưa đầy một khắc sau, Ngụy Bàn Tử đã mở hời nhể nhại cùng hai gã phổ kỵ bung ra đầy khay các món thịt bò muối, lỗ tai và giò heo, gà xé, cá chưng ... và tay trái còn xách một giỏ to bánh bao trắng lớp.

Ngụy Bàn Tử đặt giỏ bánh bao lên bàn, rụt rè nói:

- Lộc gia, đây đều là các món ăn dự trữ để bán vào ngày mai, xin các vị hãy dùng tạm, hãy còn tươi, chỉ nguội lạnh chút thôi ...

Đoạn y đưa tay cầm lấy một cái bánh bao, xé một miếng thịt muối kẹp vào và đưa lên miệng ăn trước, sau khi nuốt vào mấy miếng lại cười nói:

- Uôm, cũng khá ngon, không có thuốc độc ...

Lộc Vọng Phác gật đầu cười:

- Ngụy Bàn Tử quả là một người buôn bán khôn ngoan, lòng dạ cũng chẳng tệ.

Đoạn quay sang “Thanh Diệp Tử” La Sài nói:

- La Sài, bảo các huynh đệ ăn uống ngay, hai nén nhang sau lên đường!

- Thừa vâng!

La Sài liền khoát tay ra hiệu với các đệ tử Vô Song phái, mọi người liền lặng lẽ ăn một cách nghiêm túc và lịch sự.

Ngay khi ấy, “Bán Hồ Thử” Đề Nghiêu về một mối cùng mấy gã đệ tử đi vào, khắp người họ vẫn dính đầy máu và bùn đất, về mặt ai nấy đều ủ dột ngồi xuống bàn lặng lẽ ăn.

Lộc Vọng Phác vốn định trách mắng y vài câu, song thấy vậy cũng bèn lặng thinh. Cạnh đó, Hạng Chân vừa lược thuật xong sự việc đã xảy ra khi nãy.

Bao Yếu Hoa bĩu môi khinh bỉ nói:

- Bọn Hắc Thủ Đảng toàn là một lũ quái vật, hễ thắng thì áp đảo, còn liệu không thắng nổi thì bỏ chạy, bất chấp khí tiết và luật lệ giang hồ. Bao mỡ đã gai mắt về bọn họ từ lâu, để khi nào dưỡng thương xong, Bao mỡ sẽ quyết một phen sống mái với họ mới được.

Lộc Vọng Phác ngồi xuống mỉm cười nói:

- Nhất định rồi, sớm muộn gì cũng sẽ xảy đến thôi!

Lúc này Hạng Chân đã làm xong hai chiếc bánh bao kẹp thịt đưa cho Quân Tâm Di và vị hôn thê của Yến Lập.

Ngụy Bàn Tử lại chính tay rót trà nóng cho mọi người, y vừa định quay đi thì Lộc Vọng Phác đã nhét vài tay y một cái túi da mềm.

Ngụy Bàn Tử toét miệng cười, ngón tay thành thạo bón nắn ngoài túi da. Ô, đến những mưòi lăm nén nhỏ, toàn là vàng ròng cả!

Ngụy Bàn Tử miệng càng toét rộng hơn, y cúi gập người, lúi rúi nói:

- Ôi, đầu cần nhiều vậy, đầu cần nhiều vậy. Thật tình mà nói, tiểu nhân đã tiếp đãi sơ sài mà lại được Lộc gia thưởng cho hậu hĩ thế này, ôi thật là ...

Lộc Vọng Phác cười tiếp lời:

- Thôi đừng khách sáo nữa, nhận lấy đi, có lẽ hôm nay người đã kinh hồn bạt vía phải không?

Ngụy Bàn Tử cười giả lả cúi gập người lui ra, lảng xăng chạy tới chạy lui càng thêm sốt sắng hơn.

Hạng Chân trầm ngâm một hồi, đoạn hỏi:

- Lộc huynh, rời khỏi đây rồi chúng ta sẽ đến đâu?

Lộc Vọng Phác thấp giọng:

- Ngang qua Sơn Tây, đi về phía hạ lưu sông Phù Dương, hội hợp với hai tốp người của bốn phái tại một ngôi miếu hoang nằm dưới chân Phù Đầu Sơn, sau đó thẳng tiến đến sào huyệt của Hắc Thủ Đảng!

- Phù Đầu Sơn rộng lớn không?

- Không rộng lắm, diện tích chỉ chừng ba dặm, ngôi miếu hoang ấy nằm ở sau một hàng cổ tùng bên trái chân núi, trước kia có tên là Lão Quân Sát, bây giờ đã mọc nát điều tàn, tại hạ hồi mấy năm trước có từng đến đó một lần.

Hạng Chân trầm ngâm:

- Đi dọc theo sông Phù Dương không đến ba mươi dặm là Thập Nhị Quái, đó chính là sào huyệt của Hắc Thủ Đảng. Mặc dù tại hạ chưa từng đặt chân đến, song nghe nói địa thế hết sức hiểm ác và bọn Hắc Thủ Đảng cũng canh phòng rất nghiêm ngặt. Chúng ta cần phải tính toán kế hoạch kỹ lưỡng mới được.

Lộc Vọng Phác gật đầu, Hạng Chân lại nói tiếp:

- Viễn binh chinh phạt rất là hao tổn sức lực, theo ý tại hạ chúng ta nên âm thầm tiềm nhập, áp dụng chiến thuật du đấu với đối phương là hơn. Đồng thời, mấy người bạn của tại hạ cũng cần có nơi an dưỡng ...

Bao Yếu Hoa bỗng cất giọng quái dị nói:

- Công tử gia khỏi phải đưa ra đề nghị điên khùng như vậy, động đây được hay không Bao mỗ hết sức tự hiểu, cần gì công tử gia phải đưa Bao mỗ đi an dưỡng chứ?

Hạng Chân nghiêm giọng:

- Bao đại ca, chớ vội bốc đồng, đây đâu phải là đi dạo chơi, vài hôm nữa đệ sẽ thử lại võ công của đại ca, nếu đã thật sự hồi phục, đệ quyết chẳng ngăn cản.

Bao Yếu Hoa hậm hực lâu bàu, ngoạm lấy một miếng to bánh bao nhai ngấu nghiến, như muốn nghiền nát kẻ địch ra làm ngàn vạn mảnh.

Thế là mọi người nhanh chóng ăn uống xong, dưới sự hiệu lệnh của Lộc Vọng Phác, một dòng người vội vã rời khỏi quán cơm, Bên ngoài hẻm, những con tuần mã thấy đều tinh thần sung mãn cất tiếng hí khê khê, xem ra đã được ăn uống no nê, chuẩn bị cho một chặng đường dài đầy cam go.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Vô song phái hiệp cốc phục binh

Sông Phù Dương uốn khúc chảy đi, gió thu hiu hắt, nước sông gợn sóng lăn tăn. Chẳng còn bao lâu nữa đã đến mùa tuyết rơi, gió thu se lạnh và đượm vẻ tiêu điều, khắp núi rừng như được phủ lên một lớp hơi sương nhàn nhạt, trông hết sức âm đạm thê lương.

“Thập Cửu Phi Tinh” Lộc Vọng Phác cho ngựa dừng lại, đảo mắt nhìn quanh, bên trái là sông Phù Dương, bên phải là cánh rừng trọi lá, hơn bốn mươi đệ tử Vô Song phái cùng với ngựa của họ chính là đã ẩn nấp trong cánh rừng ấy.

Đây là một con đường đất không rộng lắm, ngoài trăm bước là hai lộ tẻ vương tơi, hết tầm nhìn về phía lộ tẻ bên trái có một ngọn núi trơ trọi hết sức hiểm trở, nhìn từ xa hệt như một lưỡi búa to từ trên trời giáng xuống.

Hạng Chân ngồi trên lưng con ngựa màu nâu, lúc này chàng đã rửa sạch vết máu. Trên mình là một chiếc áo dài màu vàng nhạt bằng tơ bóng mềm, gương mặt trắng như ngọc phớt hồng vẻ bệnh hoạn. Song đôi mắt sáng ngời và sắc lạnh, hệt như hai hồ nước sâu thẳm, không sao đo lường được, không một chút tình cảm.

Lộc Vọng Phác chau mày lắc đầu nói:

- Nếu đi vòng qua cánh rừng bên trái thì đến Phù Đầu Sơn gần hơn, Lão Quân Sát ở ngay trong rừng dưới chân núi ...

Hạng Chân bình thản nói:

- Thập Nhị Quái có lẽ cách đây không đầy ba mươi dặm, nơi này đã là Vũ Hà thuộc địa phận Hà Nam rồi, kể từ đây chúng ta phải hành động hết sức thận trọng. Hiện giờ, hai tốp người của quý phái có lẽ đã đến nơi rồi!

Lộc Vọng Phác gật đầu:

- Hồi hai tháng trước, chúng tôi rời khỏi Đại thảo nguyên chỉ sớm hơn họ vài hôm. Ngoại trừ mấy đi mười ngày để thu xếp chỗ an dưỡng cho quý hữu của Hạng huynh, suốt chặng đường không hề đình đốn, hẳn là họ đã đến từ lâu rồi!

Hạng Chân đưa mắt nhìn đôi tay mình lúc này đã được mang vào hai chiếc bao tay bằng da nai mỏng mềm, bấm môi ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nói:

- Chúng ta hãy đến trước xem thử, nếu trên đường không xảy ra sự cố, người của quý phái có lẽ đã đến rồi! Mười hôm điều dưỡng vừa qua thật hết sức quan trọng cho sức khỏe của tại hạ, song đối với bọn Hắc Thủ Đảng thì có lẽ không phải là một điều tốt lành.

Lộc Vọng Phác vui vẻ cười, chum môi cất lên một tiếng huýt gió, đoạn giục ngựa phóng đi trước, đồng thời ngoảnh lại cười nói:

- Đương nhiên rồi, nhất là trong mười ngày đó, theo bản vẽ của Hạng huynh, tại hạ đã đích thân đôn đốc, tốn biết bao công sức mới rèn được mười hai ngọn “Đại Long Giác”, bọn Hắc Thủ Đảng mà biết được, nhất định sẽ càng khiếp vía hơn nữa!

Hạng Chân chậm rãi theo sau, lặng thinh không nói gì.

Lộc Vọng Phác lại nói:

- Hạng huynh đâu biết mười hai ngọn “Đại Long Giác” rắc rối đến mức nào, dài hơn một phân không được, ngắn hơn một phân cũng không được, dày hơn cũng không được mà mỏng hơn cũng không được, thậm chí độ sắc bén cũng phải thích nghi, ấy vậy lại còn phải khắc hình rồng lên nữa. Tại hạ đi nhũn cả chân, mòn cả giày mới tìm được chín người thợ của chủ Đại Nguyên và phải mất đến năm ngày mới rèn xong. Vậy mà khi thử Hạng huynh lại còn chê là quá nặng nữa, ha ha ha ...

Hạng Chân đưa mắt nhìn về phía Phù Đầu Sơn nơi xa, thấp giọng nói:

- Phương pháp rèn “Đại Long Giác” xưa nay tại hạ chưa từng tiết lộ cho ai biết, phen này nếu không phải để đối phó với bọn Hắc Thủ Đảng thì tại hạ cũng không muốn rèn một cách gấp gáp như thế này. Trong bao năm qua, rèn “Đại Long Giác” cho tại hạ chỉ có mỗi một ông thợ già từng đúc vàng nạm ngọc trong đại nội, tay nghề hết sức tinh xảo, và điều quan trọng hơn hết, ông thợ già ấy kín miệng như bưng.

Lộc Vọng Phác có vẻ dè dặt hỏi:

- Hạng huynh, lẽ ra thì tại hạ cũng không dám hỏi đến ... Chẳng hay Hạng huynh có biết trên chốn giang hồ đã đồn đại một điều, chẳng rõ là đúng hay không ...

- Xin Lộc huynh cứ nói!

Lộc Vọng Phác ngoảnh lại nhìn chúng thuộc hạ nói tiếp theo sau, cười nói:

- Tại hạ nghe nói trước đây đã có hơn năm trăm người tán mạng dưới “Đại Long Giác” của Hạng huynh, và trong số đó có không ít danh thủ võ lâm cả hai giới hắc bạch ...

Hạng Chân giọng ơ hờ:

- Đâu nhiều đến vậy nhưng hơn ba trăm thì có!

Lộc Vọng Phác rợn người, cười khan nói:

- Lúc mười hai ngọn “Đại Long Giác” vừa từ trong khuôn lấy ra ... Ôi chà, sáng đến hai mắt chói lòa, thật sắc bén đến khiếp người.

Hạng Chân giọng hàm súc:

- “Đại Long Giác” chỉ chuyên chém bọn bại hoại giang hồ hoặc kẻ vô nhân vô nghĩa, còn đối với những người lương thiện, “Đại Long Giác” tuy sắc bén nhưng không sao bổ xuống được, hẳn Lộc huynh đã hiểu ý tại hạ?

Lộc Vọng Phác vội gật đầu nói:

- Đương nhiên, đương nhiên, cương đao tuy nhanh nhưng không bao giờ chém kẻ vô tội!

Ngựa bước trên bãi cỏ úa không có lối đi, ngoài tiếng khua xào xạc, không còn một tiếng động nào khác. Đoàn người lặng lẽ nhưng nhanh chóng tiến tới, hơn nửa giờ sau đã đến gần ngọn Phú Đầu Sơn hiểm trở. Nhìn từ xa, ngọn núi đá màu xám trắng giống hệt như xương người, gây cảm giác rờn rợn làm sao!

Hạng Chân lặng lẽ ngồi trên lưng ngựa, vẻ mặt đanh lạnh, ánh mắt lộ vẻ đăm chiêu mơ màng, người run run theo nhịp bước của con tuấn mã.

Lộc Vọng Phác đưa mắt nhìn chàng, giọng thấp trầm hỏi:

- Hạng huynh nghĩ ngợi gì vậy?

Hạng Chân cười bên lên, thành thật đáp:

- Tại hạ đang nghĩ về Quân tử!

- Quân tử ư?

Lộc Vọng Phác ngẩn người, lập tức cười nói:

- Có phải vị cô nương bị hỏa thương rất ít nói đó không?

Hạng Chân gật đầu:

- Vâng!

Lộc Vọng Phác đưa tay vuốt râu theo thói quen, cười nói:

- Hai người đã yêu nhau ư?

- Vâng, và đã nhiều năm lắm rồi!

Lộc Vọng Phác ngạc nhiên:

- Vậy sao không nên duyên chồng vợ?

Hạng Chân nhẹ lắc đầu, giọng hàm súc:

- Lộc huynh, nam nữ luyện ái, nên nghĩa vợ chồng cũng đâu phải giản đơn, bên trong có rất nhiều nguyên nhân, cả thực tế lẫn vô hình ...

Đoạn bỗng nín cười hỏi:

- Lộc huynh đã lập gia đình rồi chứ?

Lộc Vọng Phác bật cười:

- Ha ha, chẳng giấu gì Hạng huynh, tại hạ đã lập gia đình hơn mười năm và đã có một trai một gái rồi!

Hạng Chân cũng bật cười:

- Lộc huynh thật có phúc!

Lộc Vọng Phác sung sướng vuốt râu, song vờ thờ dãi:

- Ôi, toàn là của nợ cả, nếu không có họ vương lụy thì mấy năm qua tại hạ đã thừa nhiệm chức tôn chủ Lam Tiễn Đường rồi!

Hạng Chân “À” một tiếng rồi lặng thinh, chàng biết Lam Tiễn Đường là một bộ phận chuyên lo việc vận chuyển và giao dịch lương thực hàng hóa đối ngoại của Đại thảo nguyên. Đại thảo nguyên thuộc quyền cai quản của Vô Song phái từ bao đời nay, gồm hàng vạn mẫu ruộng và vô số gia cầm gia súc. Hàng năm họ đều có một thời gian nhất định vận chuyển lương thực và súc vật vào quan nội hoặc nơi khác để bán, rồi mua lại những vật dụng thường ngày mang về. Do đó, đường chủ Lam Tiễn Đường là một chức vụ béo bở trong Vô Song phái, nhưng cũng hết sức vất vả và nguy hiểm.

Đội kỵ mã bắt đầu theo chân núi vòng qua phía trái, nơi ấy có một mỏm đá nhô ra chênh vênh như cánh chim và rất to lớn, bên dưới là một ngôi miếu hoang và hàng cổ tùng. Hồi lâu, Lộc Vọng Phác thấp giọng nói:

- Hạng huynh, ngôi miếu hoang không có chút dấu vết nào cả, chả lẽ hai tốp người của bốn phái đã không đến đúng hẹn ư?

Hạng Chân lặng nhìn về phía trước, chậm rãi nói:

- Hạng định bảy ngày đã qua, theo thời gian ước tính, lẽ ra họ phải đến sớm hơn chúng ta mới đúng. Bằng vào lực lượng của hai môn, uy thế hết sức hùng hậu, bọn Hắc Thủ Đảng dù có gặp cũng khó thể nhất cử tiêu diệt sạch, hơn nữa khả năng ấy cũng rất ít ...

Lộc Vọng Phác háng giọng:

- Hạng huynh chỉ cho là khó thể thôi ư? Thẳng thắn mà nói, bọn Hắc Thủ Đảng đừng hòng động đến họ, Thiết Tự Môn của bốn phái do chính tôn chủ “Liệt Hỏa Kim Luân” Thương Tiên Thanh suất lĩnh và Vệ Tự Môn cũng là do đại tôn chủ “Phi Dục” Kim Mộc đích thân suất lĩnh. Các thủ hạ Độc Chương, Thiết Đôm và Hắc Hồ Tử của Thương tôn chủ cùng với “Hong Hồ Tử” Đồ Phu, Lưỡng Cá Bán, La Khuyển Thối, Nhất Tọa Sơn thuộc hạ của Kim tôn chủ, thấy đều là những tay cứng của bốn phái, bọn Hắc Thủ Đảng mà muốn hạ được họ ư? Hừ, chỉ là mơ tưởng ...

Hạng Chân nhếch môi cười:

- Đương nhiên, tại hạ chỉ là suy đoán thôi, Vô Song phái uy danh lừng lẫy, tại hạ từng nghe từ lâu rồi!

Lộc Vọng Phác chợt nhận thấy mình đã quá lớn lối, bèn cười bẽn lẽn thấp giọng nói:

- Ô, Hạng huynh, tại hạ nhất thời đã quá huênh hoang, xuất ngôn bừa bãi, xin Hạng huynh chớ trách. Đó chẳng qua là tại hạ nhận thấy bọn Hắc Thủ Đảng chỉ là một lũ nhãi nhép, chẳng gì đáng lo sợ cả ...

Hạng Chân nghiêm giọng:

- Hắc Thủ Đảng chẳng gì đáng lo ngại, điều đáng lo ngại là lòng khinh địch của chúng ta. Lộc huynh, giờ hãy cho người đến thăm dò là hơn, biết đâu người của quý phái đều ẩn náu trong ấy cả cũng nên.

Lộc Vọng Phác không khỏi nóng mặt, vội ngoảnh ra sau ngoắc tay, “Bán Hồ Thủ” Đề Nghiêu lập tức giục ngựa đến gần, cung kính khom mình chờ lệnh.

Lộc Vọng Phác bèn trầm giọng nói:

- Đề Nghiêu, hãy dùng ám hiệu bốn môn liên lạc với trong miếu, không được đến quá gần, nếu sau ba lần ám hiệu mà không có trả lời, tức chứng tỏ đã có biến cố, hãy tức tốc bao vây lục soát ngay.

Đề Nghiêu gật đầu:

- Tuân mạng!

Đoạn liền giục ngựa phóng tới, mọi người trông theo y chạy đến gần hàng cổ tùng, một tiếng huýt dài và lãnh lóť vang lên. Âm thanh rất kỳ lạ, tức chìm kêu mà cũng lại giống như sói tru, nghe có vẻ ghê rợn.

Hạng Chân hiểu đó chính là ám hiệu đặc biệt của Vô Song phái, chàng lạnh lùng nhìn về phía trước, còn Lộc Vọng Phác đứng cạnh thì lộ vẻ căng thẳng, cổ rướn cao và trở to mắt nhìn.

Rồi thì, một hồi tiếng huýt gió tương tự cũng đã đáp lại, song không phải ở trong miếu, không phải ở rừng tùng mà là phát ra từ trong một khe cốc cây có um tùm nằm phía bên trái Phủ Đầu Sơn.

Lộc Vọng Phác thờ phào một hơi dài như vừa trút được gánh nặng, cười nói:

- Hai lão già họ Thương với họ Kim này thật hay bốn cột, không chịu gặp gỡ tại nơi đã giao hẹn mà lại chui rúc trong sơn cốc u ám kia, rõ là tự hành hạ bản thân!

Hạng Chân lắng nghe chốc lát, đoạn thận trọng nói:

- Có thể là đã xảy ra việc gì đó nên người của quý phái mới thay đổi chỗ ẩn náu, chúng ta đến gặp họ ngay đi!

Lộc Vọng Phác gật đầu, buông tiếng quát vang, cùng Hạng Chân sóng vai giục ngựa phóng đi.

“Bán Hồ Thủ” Đề Nghiêu quay ngựa lại đón, lớn tiếng nói:

- Bẩm tôn chủ, người của chúng ta đã có mặt, nhưng lại ở trong sơn cốc kia ...

Lộc Vọng Phác khoát tay, tiếp tục lao thẳng tới. Lúc này hơn bốn mươi kỵ mã cũng đã xoải vó lao tới, cát bụi tung bay mù mịt, tiếng vó câu rầm rộ, vang động khắp núi rừng.

Vượt qua trước thềm ngôi cổ miếu đầy rêu xanh, phóng đi trên một lối mòn chỉ còn loáng thoáng nhận ra được. Một sơn cốc rất hẹp đã hiện ra trong tầm mắt, hai bên vách đá cheo leo mọc đầy dây leo và cây tạp, nếu không chú ý cũng khó mà tìm ra được lối vào. Và lúc ấy mười mấy đại hán áo trắng đã hiện thân ra, nhanh chóng dùng dây thừng kéo những bụi dây leo nơi cửa cốc ra.

Lộc Vọng Phác tung mình xuống ngựa, lớn tiếng nói:

- Thương tôn chủ và Kim tôn chủ đâu?

Những đại hán áo trắng vội lần lượt khom mình thi lễ với Lộc Vọng Phác, họ chưa kịp trả lời thì đã nghe một chuỗi cười sang sảng từ trong cốc vọng ra và theo sau là năm người sải bước ra đến.

Đi đầu là một người vóc dáng mảnh khảnh, gương mặt xanh xao có chòm râu bạc. Một người cao to khô vôi, mặt đỏ như lửa, hai mắt sáng quắc, thần thái cực kỳ uy mãnh.

Lộc Vọng Phác cười to nói:

- Hai lão già sống dai kia, ngôi cổ miếu không thoải mái bằng sơn cốc này hay sao mà lại chui rúc ở đây, báo hại bốn tôn chủ thót cả tim lên thế này hả?

Lão nhân râu bạc nhoèn cười:

- Gã mặt trắng này cứ hay nói trắng nói cuội, ai bảo ngươi đã không đến đúng hẹn chứ? Bao ngày dài nắng dầm sương đã đủ cực khổ cho lão nhân gia ta rồi, gặp nhau chẳng những không an ủi vào lòng mà lại còn quở trách lão phu, thật là đáng đánh!

Đại hán mặt đỏ cũng cười rộ nói:

- Phải rồi, rất là đáng đánh, trong suốt mười mấy ngày qua chúng ta đã phải lo lắng cho tên tiểu tử này thật là uống công, sớm biết hán vô lương tâm thế này, chúng ta đừng lên tiếng, để cho hán tìm thêm một hồi nữa mới đúng!

Lộc Vọng Phác tiến tới ôm vai hai người, tru tréo nói:

- Lộc mỗ dễ thường sung sướng hơn hai người sao chứ? Hai người đi âm thầm, Lộc mỗ đi công khai, mũi kiếm đầu đao của bọn Hắc Thủ Đảng đều chia vào kẻ này, còn hai người thì thoải mái ung dung đến đây một cách bình an vô sự, như vậy công dụ địch phải thuộc trọn Lộc mỗ mới đúng!

Lão nhân râu bạc đâm vào vai Lộc Vọng Phác một quyền, cười nói:

- Đừng có kẻ công, ngươi đâu biết là trong mười mấy ngày qua bọn Hắc Thủ Đảng đã năm lần lục soát ngôi cổ miếu ấy và trên đường cũng đã hai lần đụng độ với tổ thám báo của ta. Bọn này lúc nào mà chẳng nín thở chờ đợi, cẩn thận ẩn náu? Chỉ sợ đập cỏ kinh rắn, đứt dây động rừng và lại còn sợ đối phương hay tin sẽ tiêu diệt cánh quân của ngươi trước. Tuy nhiên, khi trở về chương môn trách mắng là việc nhỏ, chỉ sợ mụ vợ của ngươi tìm lão phu đòi chồng thì thật là nguy to ...

Đại hán mặt đỏ cười to:

- Trước lúc lên đường, mụ vợ của ngươi còn ân cần nhờ ta căn dặn ngươi ...

nào là phải lưu tâm giữ gìn sức khỏe, chú ý thời tiết thay đổi bất thường, nào là sớm quay về nhà, nào là ... ha ha ha ...

Bỗng y ngưng cười, ánh mắt lạ lùng nhìn Hạng Chân lúc này đã xuống ngựa đứng sang bên, chàng mỉm cười gật đầu chào gã đại hán mặt đỏ.

Lộc Vọng Phác cũng sức nhớ ra, vỗ mạnh trán kêu lên:

- Trời thần, mãi lo ba hoa với hai lão quái vật này suýt nữa đã quên khuấy một vị khách quý. Nào nào, lại đây nhị vị đại tôn chủ, để Lộc mỗ giới thiệu với hai người một bậc kỳ tài võ lâm đại danh lưng lầy ...

Hạng Chân sải bước đi tới, lão nhân râu bạc cũng bước tới, thoáng ôm quyền nói:

- Lão phu Thương Tiên Thanh, chấp chương Thiết Tự Môn Vô Song phái!

Đại hán mặt đỏ cũng ôm quyền thi lễ nói:

- Vô Song phái, Vệ Tự Môn Kim Mộc!

Hạng Chân vòng tay xá dài, khẽ nói:

- Tại hạ Hạng Chân!

- Hà?

Thương Tiên Thanh và Kim Mộc cùng bật lên một tiếng sùng sốt, đồng thanh hỏi:

- Hạng Chân ư? “Hoàng Long” Hạng Chân phải không?

Hạng Chân mỉm cười:

- Không dám!

Lộc Vọng Phác hai tay vỗ vai Thương Tiên Thanh và Kim Mộc, cười to nói:

- Chẳng lẽ trên cõi đời này lại có đến hai “Hoàng Long” Hạng Chân hay sao?

Ha ha, hai lão thất phu không ngờ chứ?

Thương Tiên Thanh lắc đầu, chú mắt nhìn Hạng Chân một hồi lâu, đoạn lẩm bẩm nói:

- Hạng Chân là một sát thủ khét tiếng trong võ lâm, tính cô độc cao ngạo, lão phu tưởng nhất định rất là hung ác và xấu xí ...

Kim Mộc cũng lẩm bẩm:

- Sao lại trẻ ... và anh tuấn thế này?

Lộc Vọng Phác cười:

- Con người đâu thể xét theo tướng mạo, hai lão già này làm sao vậy hả?

Nếu nói về uy vũ thì lão Kim chẳng xứng đáng là một vị đại tiên phong sao?

Hạng Chân mỉm cười:

- Tại hạ đã được nghe Lộc huynh đề cập đến đại danh của nhị vị từ lâu, và trong giới giang hồ mỗi khi nhắc đến nhị vị thấy đều hết sức kính phục, hôm nay được gặp thật vô cùng vinh hạnh!

“Phi Dực” Kim Mộc toét miệng cười, như đắc ý lại như ngượng ngùng, hai tay không biết đặt đở vào đâu cho phải.

“Liệt Hỏa Kim Luân” Thương Tiên Thanh vuốt râu trầm giọng nói:

- Hạng lão đệ đã khen quá lời, thanh danh của lão phu hai người nhập lại e cũng không bằng nửa phần của lão đệ, và nhất là không ngờ lão đệ lại anh tuấn đến vậy, chẳng khác nào Phan An tái thế, Tống Ngọc trùng sinh ... Phong thái cao nhã, khí độ thâm trầm, thật lão phu hết sức khâm phục!

Hạng Chân ôm quyền nói:

- Thương tôn chủ mới chính thật là khen quá lời, tại hạ uổng được hư danh, thật là chẳng đáng kể ...

Lộc Vọng Phác đến bên Thương Tiên Thanh và Kim Mộc thì thầm mấy câu, Thương Tiên Thanh chưa kịp lên tiếng thì Kim Mộc đã vỗ tay cười to:

- Hạng lão đệ hẳn là đến đây để hiệp trợ bốn phái, thế thì tốt quá, khi nào giành lại được thiên kim của chương môn, Kim mô sẽ cùng lão đệ uống trăm ly cho thỏa ...

Thương Tiên Thanh tiến tới hai bước, chấp tay xá dài nói:

- Xin đa tạ Hạng lão đệ đã có lòng tương trợ!

Hạng Chân vội đáp lễ, khiêm tốn nói:

- Đó là bản sắc nam nhi trong giới võ lâm, gặp chuyện bất bình đâu ai bàng quan tọa thị, hà tất phải nói lời cảm tạ?

Thương Tiên Thanh ngoảnh ra sau gọi:

- Bách Dương, Tu Trúc, Phiên Tử, các người hãy đến ra mắt Hạng đại hiệp mau!

Ba người đứng phía sau liền sai bước đi tới, một thanh niên mặt trắng nhợt, đôi mắt xanh biếc kỳ lạ, khom mình nhỏ nhẹ nói:

- Triển Bách Dương!

Hạng Chân sâu lắng nhìn người thanh niên ấy, chàng biết y chính là “Độc Chương” trong Thiết Tự Môn, một người có cá tính cô độc và quái dị nhất Vô Song phái.

Cạnh Triển Bách Dương là một thanh niên thần sắc kiêu ngạo, mày rậm mắt to và đôi môi rất mỏng, y ôm quyền thi lễ, giọng thấp trầm nói:

- “Thiết Đòm” Hồng Tu Trúc!

Người thứ ba là một đại hán đen mập, y toét miệng cười, giọng ồ ề nói:

- Tại hạ là Khâu Phú Quý, Phú là giàu có, Quý là quý nhân ấy mà, hề hề ...

Hạng Chân trang trọng đáp lễ, hai người lại lùi ra sau.

Lộc Vọng Phác đảo mắt nhìn hai bên, vuốt râu tần ngần nói:

- Lão Kim, thuộc hạ của lão đâu rồi, sao không thấy người nào vậy?

Kim Mộc mỉm cười:

- Hừ, đâu thể nào khinh suất như ngươi được, họ đều đã dẫn theo thủ hạ đến Thập Nhị Quải thám thính cả rồi, bọn Hắc Thủ Đàng có thể dò thám chúng ta, chả lẽ chúng ta lại không dám do thám bọn họ được ư?

Lộc Vọng Phác về lo lắng nói:

- Hồng Hồ Tử rất là nóng tính, chỉ sợ làm lỡ việc ...

Kim Mộc vênh mặt tiếp lời:

- Hấn dám! Mỗ đã dặn kỹ La Khuyên Thối là phải chú ý trông chừng hấn, mọi hành động đều phải nghe theo La Khuyên Thối. Còn Lường Cá Bán và Nhất Tọa Sơn thì mỗi người dẫn theo một nhóm thủ hạ mai phục ở hai bên đường đến Thập Nhị Quải. La Khuyên Thối cùng Hồng Hồ Tử thì tiềm nhập vào một nông trang dưới Thập Nhị Quải, chỉ chờ chúng ta đến nơi là khởi sự ngay! Lộc Vọng Phác ngẫm nghĩ một hồi, chậm rãi nói:

- Hai người dẫn theo tổng cộng bao nhiêu thủ hạ?

Kim Mộc cười đáp:

- Mỗ với Thương lão đầu mỗi người một trăm!

- Vậy toán đến Thập Nhị Quải do thám là bao nhiêu?

Thương Tiên Thanh mỉm cười thay Kim Mộc đáp:

- Toàn bộ người trong Thiết Tự Môn của lão Kim đều đi cả, chỉ còn mỗi mình y trốn tránh ở đây thôi!

Đoạn quay sang Hạng Chân, cười nói tiếp:

- Hạng lão đề, xin mời vào trong sơn cốc nghỉ ngơi lát đã!

Lộc Vọng Phác liền nắm tay Hạng Chân kéo đi, vừa cười nói:

- Rõ là lần thần, sao cứ mãi đứng đây thế này? Thật có lỗi với Hạng huynh quá, hai lão già đáng ghét này cũng chẳng chịu nhúc nhỡ tại hạ một tiếng.

Đoạn ngoảnh lại lớn tiếng nói:

- Đề Nghiêu, hãy bảo các huynh đệ vào trong cốc và nhờ Triển Bách Dương sắp xếp giúp cho ...

Dưới sự điều động của Đề Nghiêu, người của Huyết Tự Môn bắt đầu tiến vào sơn cốc. “Độc Chương” Triển Bách Dương cũng tiến tới chào hỏi các đồng bọn, thế là tiếng cười nói vang lên rộn rịp.

Băng qua cửa cốc chẳng chặt dây leo, họ bước trên một con đường nhỏ gồ ghề đi sau một mỏm đá nhô ra, chắn trước một sơn động không sâu lắm, cửa vào hẹp nhưng bên trong khá rộng. Dưới đất lót một lớp cỏ khô rất dày và mềm mại, có điều là hơi u tối, ban ngày mà cũng phải thắp đến sáu ngọn đuốc cắm trên vách động.

Mọi người nghiêng thân đi vào sơn động, “Liệt Hỏa Kim Luân” Thương Tiên Thanh về ái ngại nói:

- Tại chốn thâm sơn hẻo lánh và lại nằm trong vùng rình rập thường xuyên của kẻ địch nên không có gì để tiếp đãi, những mong Hạng lão đệ chớ trách!

Hạng Chân cười cùng mọi người ngồi xuống xếp bằng dưới đất, bình thản nói:

- Người trong giới giang hồ ai cũng hiểu là trước lúc giao chiến là phải hết sức thận trọng, giảm tuyệt đối mọi sự phiền hà, xin Thương tôn chủ không nên khách sáo!

Lộc Vọng Phác quay nhìn quanh quất, đoạn thâm trầm nói:

- Đây là một cùng cốc phải không?

Thương Tiên Thanh gạt đầu, vuốt râu đáp:

- Phải, cuối cốc bị chắn ngang bởi một vách núi thẳng đứng và cao chót vót, ngay đến chim cũng khó bay qua được, chúng tôi trú trong sơn động, còn tất cả đệ tử đành phải ở tạm ngoài trời.

Lộng Vọng Phác cười:

- Lộc mỗ biết rồi, lúc này vào đây Lộc mỗ đã thấy mọi người quần chân lông nằm rải rác khắp nơi, họ tùm nãm tùm ba cười nói vui vẻ, cũng hết sức thành thoi đấy chứ?

“Phi Dục” Kim Mộc cười ha hả:

- Không nhân lúc này triệt để nghỉ ngơi, chả lẽ còn phải thao luyện như lúc ở Đại thảo nguyên nữa hay sao?

Hạng Chân bỗng hỏi:

- Thương tôn chủ, đã bố trí canh phòng rồi chứ?

Lộng Vọng Phác cũng vội hỏi:

- Còn ngựa đâu?

Thương Tiên Thanh ung dung cười:

- Quanh đây đã được bố trí mười chốt canh ngăn, các nơi hiểm yếu lân cận cũng đã bố trí mười chín toán mai phục. Nếu đêm nay mà chưa hành động thì người của Huyết Tự Môn phải bắt đầu thay phiên. Còn ngựa ư? Thảy hết đều dồn hết vào cuối cốc rồi!

Lộng Vọng Phác nhướn mày:

- Theo ý Lộc mỗ thì ngay đêm nay chúng ta hãy chọn lấy vài người xuất sắc tiềm nhập vào Thập Nhị Quải dò thám một chuyến, rồi ngày mai hẵng định giờ tấn công.

Hạng Chân nhẹ lắc đầu:

- Tốt hơn hết là toàn thể hãy hành động ngay đêm nay, bởi chúng ta tiềm nhập khó thể không bị bại lộ, thà cứ dốc hết toàn lực trong ngoài phối hợp, giáng cho đối phương một đòn chí tử.

“Phi Dục” Kim Mộc vỗ tay reo lên:

- Hạng lão đệ nói rất đúng, chui rúc trong cái cùng cốc này suốt mười mấy hôm nay thật buồn đến điên lên được, hay dở gì cũng phải ra ngoài hít thở không khí rồi hẵng tính!

Lộc Vọng Phác co duỗi hai chân một cái cho thoải mái, về mặt môi nói:

- Nếu đêm nay hành động thì Lộc mỗ phải ngủ một giấc cho ngon và đệ tử Huyết Tự Môn cũng phải nghỉ ngơi ngay, từ giờ đến chiều đã không còn bao lâu nữa.

Đoạn đưa mắt nhìn Hạng Chân rồi nằm xuống ngay, nhưng lưng vừa chạm đến cỏ khô bỗng lại ngồi bật dậy, như sực nhớ ra nói:

- Lão Thương, trò chơi đặc chế của chúng ta đã mang theo đầy đủ cả chứ?

Thương Tiên Thanh cười ha hả:

- Đương nhiên là mang theo đủ cả! Mỗi người một sợi dây lân vàng đầu đồng, ba quả đạn lưu huỳnh, mười mũi tên cánh tùng tằm dầu, cùng một hộp loại nhện bưng to, như vậy đủ khiến cho bọn Hắc Thủ Đẳng điêu đứng rồi ...

Lộc Vọng Phác thở phào một hơi dài, lại nằm trở xuống.

Hạng Chân nhắm mắt lại, thăm nhủ:

- Hắc Thủ Đẳng trước nay rất sợ trường về lối du đấu hiểm trá, nhưng gặp phải Vô Song phái này e cũng chẳng thể giành được ưu thế. Với những thứ họ đã mang theo như vừa kể thì cũng đủ ghê gớm rồi!

Thương Tiên Thanh quay sang nhìn chàng cười nói:

- Nhện bưng to là một loài độc trùng, sinh sống trong các khe động trên Trường Bạch Sơn quanh năm mây phủ. Chúng không bao giờ ra khỏi chỗ trú ngụ, quanh năm suốt tháng đắm mình trong khí âm hàn, bám tính hung bạo tột cùng.

Chúng to cỡ bàn tay, người hay thú bị cắn phải, trong vòng sáu giờ sẽ toàn thân bầm tím và sưng phù lên, chảy nước vàng hết sức hôi thối mà chết. Tuy nhiên, nơi loài nhện ấy sinh sống luôn có một loài cây lạ mỗi nhánh chỉ mọc hai lá và kết trái màu xanh có mùi thơm rất kỳ lạ, ngây ngất lòng người và lan xa hàng mấy trượng.

Hải lý trái xanh ấy đem nghiền nát rồi nấu với đường, người hay thú sau khi uống vào là loài nhện bụng to sẽ không dám đến gần và thậm chí chạm tay vào chúng, chúng cũng sợ sệt cuộn tròn lại ...

Hạng Chân bỗng hỏi:

- Tại sao không trực tiếp ăn trái xanh mà lại phải nấu với đường?

Kim Mộc cười xen lời:

- Hạng lão đệ từng ăn quả hạnh sống bao giờ chưa? Mùi vị của quả xanh ấy cũng gần giống như quả hạnh sống, rất chua và chát, nếu không nấu với đường thì thật khó mà nuốt nổi.

Thương Tiên Thanh vuốt râu cười nói tiếp:

- Trên cõi đời này tuy có rất nhiều độc vật, song chúng luôn tương khắc nhau.

Vật này ắt có vật khác trị, ngoài cửa hang nơi loài nhện bụng to sinh sống luôn có một ngọn cây quả xanh ấy. Do đó chúng đành suốt kiếp chui rúc trong hang, tuyệt đối không dám ra ngoài.

Hạng Chân lại hỏi:

- Vậy thì loại quả xanh ấy ngoại trừ có thể đề phòng bị cắn, phải chăng cũng có thể chữa độc trị thương sau khi bị cắn?

Thương Tiên Thanh cười đắc ý:

- Công dụng hoàn toàn như nhau, vô cùng linh nghiệm, chúng tôi đã đặt tên cho quả xanh ấy là Thanh Chi!

Kim Mộc bỗng lại xen lời:

- Chỉ cần uống vào một lần dung dịch Thanh Chi ấy, ít nhất cũng có thể bảo đảm không bị loài nhện bụng to tấn công trong mười năm. Cũng may là có thứ quả xanh ấy, không thì những củ sâm già trên Trường Bạch Sơn chẳng mấy ai dám lên đào nữa.

Đoạn vỗ mạnh tay hai cái, lập tức một thanh niên áo trắng cao to bước vào, trên tay bưng một cái chén sành có nắp đậy.

Thương Tiên Thanh thấp giọng nói:

- Hạng lão đệ, xin hãy uống vào chén Thanh Chi này đi!

Hạng Chân đưa tay lên đón lấy chén sành trên tay thanh niên áo trắng, vừa mở nắp ra, một mùi thơm như hoa quế đã xộc vào mũi. Chàng hít sâu một hơi, đưa mắt nhìn dung dịch màu xanh nhạt trong chén, ngửa cổ uống cạn một hơi. Uồm, quả còn thoáng mùi chua chát.

Thương Tiên Thanh cười hỏi:

- Mùi vị thế nào?

Hạng Chân liếm lấy môi:

- Thơm ngon lắm!

“Phi Dục” Kim Mộc lớn tiếng nói:

- Bắt đầu từ lúc này, loài nhện bụng to chỉ còn dành riêng cho bọn Hắc Thủ Đảng thôi!

Mọi người trong động nghe nói đều bật cười. Sau một hồi tán gẫu nữa, hai đệ tử Vô Song phái mang thức ăn tối cùng một hũ to rượu mạnh vào, tuy không phải cao lương mỹ vị, song cũng khá thịnh soạn.

Mọi người bắt đầu ăn uống, Lộc Vọng Phác nhấp lấy một hớp rượu, về ngán ngẩm nói:

- Mấy hôm nay ăn toàn đồ nguội lạnh đến đổi đồ cả miệng, mất hết cảm giác, ăn chẳng còn thấy ngon lành gì cả!

“Phi Dục” Kim Mộc nhét vào miệng một miếng to thịt bò muối, uống lấy một hớp rượu, giọng hàm hồ nói:

- Ngươi không ăn càng tốt, rồi đây có đói thì lóc lấy thịt của bọn Hắc Thủ Đảng mà ăn ... bảo đảm tươi và nóng hổi ...

Lộc Vọng Phác bữu môi, đoạn xé lấy một chiếc đùi gà đưa lên miệng ăn, song đôi mày chau chặt.

Hạng Chân vừa thư thả ăn uống vừa kể chuyện trò với Thương Tiên Thanh, dường như hai người đang bàn luận vấn đề gì đó.

Ăn uống xong thì trời sấm tối, mây đen từ hướng tây kéo đến vần vũ, gió mạnh dần và mang theo mưa bụi lất phất, bầu trời vô cùng ảm đạm.

Trong sơn động, bốn người đều lặng lẽ ngồi nhắm mắt dưỡng thần. Bên ngoài, hơn trăm đệ tử Vô Song phái đã có chuẩn vị sẵn, mỗi người giăng lên một tấm vải dầu hình chữ nhật, hết như một tấm lều con, nằm bên dưới cuộn mình trong chiếc chăn lông cừu, cũng khá là ấm cúng, chỉ khổ cho những kẻ canh gác tuần tra thôi.

Thời gian chậm chạp trôi qua, gió mỗi lúc càng mạnh, mưa mỗi lúc càng to, không khí rét buốt, màn đêm dày đặc, tối đen đến mức chỉ cách vài bước là không còn trông thấy gì nữa. Bốn bề hết sức yên ắng, chỉ trừ thỉnh thoảng vang lên tiếng huýt gió lạnh lạnh.

Những ngọn đuốc cắm trên vách động ngấm dần. Thương Tiên Thanh bỗng mở choàng mắt, nhìn ra ngoài động, vỗ vỗ tay trầm giọng nói:

- Các vị, đã đến lúc rồi!

Lộc Vọng Phác liền đứng phắt dậy, vươn vai ư ọai nói:

- Nhanh thế, giờ gì rồi vậy?

Thương Tiên Thanh đáp:

- Sắp canh một rồi! Theo như kế hoạch đã định, trước tiên cho cao thủ vào trong nhiễu loạn, sau đó toàn bộ lực lượng từ ngoài xông vào ứng hợp, hy vọng nhất cử có thể quét sạch bọn Hắc Thủ Đàng, giải cứu cho thiên kim của chương môn nhân.

Lộc Vọng Phác ngoảnh nhìn ra ngoài động, giơ ngón tay cái lên nói:

- Trời, thật là lý tưởng!

“Phi Dực” Kim Mộc gật đầu:

- Đúng, trăng tối gió cao!

Thương Tiên Thanh quay sang Hạng Chân nói:

- Hạng lão đệ có còn ý kiến gì nữa không?

Hạng Chân lắc đầu. Thương Tiên Thanh vỗ mạnh tay ba cái, lập tức một đệ tử bước vào.

Thương Tiên Thanh sửa lại y phục, giọng rắn mạnh nói:

- Tức khắc truyền lệnh cho Triển Bách Dương triệu hồi tất cả những đệ tử canh gác tuần tra, tập trung bên ngoài chờ lệnh. Bảo Hồng Tu Trúc lập tức triệu tập toàn bộ đệ tử, La Sài trong thời gian nửa nén nhang suất lĩnh chừng mười nhân mã đi trước dẫn đường, và nhớ báo họ kiểm tra lại kỹ lưỡng vũ khí, ám khí và hóa khí, toàn thể tàn hai nén nhang sau khởi sự hành động.

- Thừa vâng!

Gã đệ tử cung kính đáp rồi vội vã quay người bỏ đi, bốn người trong động cũng liền thu xếp những vật dụng mang theo.

Lộc Vọng Phác vừa đón lấy một sợi vải dầu dài hơn ba thước và rộng hai tấc, vừa nhìn Hạng Chân nói:

- Hạng huynh, tại hạ từ lâu rất thắc mắc một điều, Hạng huynh không bao giờ sử dụng binh khí cả ư?

Hạng Chân mỉm cười:

- Vâng, nhưng đó không phải tại hạ cố ý khoe tài, mà là vì món binh khí mà tại hạ sử dụng hãy chưa luyện đến mức hoàn thiện. Lúc sử dụng rất vương vãi, tha là cát giấu đi để khỏi bêu xấu.

Thương Tiên Thanh đưa mắt nhìn Hạng Chân, giọng thâm trầm nói:

- Hạng lão đệ khiêm tốn quá, chỉ sợ món binh khí ấy của lão đệ một khi được triển lộ, chắc chắn sẽ khiến rất nhiều người kinh hồn bạt vía ...

Kim Mộc cũng cười rộ nói:

- Món binh khí ấy nhất định là hết sức phi thường, khi xuất thế ắt sẽ chấn động vô lâm!

Hạng Chân cười ơ hờ:

- Chẳng qua đó chỉ là một miếng sắt rỉ thôi, thật chẳng có gì kinh người cả!

Ngoài sơn động lúc này đã có tiếng bước chân rậm rịch và tiếng người ồn ào, thỉnh thoảng còn vang lên vài tiếng ngựa hí.

Nửa khắc sau, có tiếng vó ngựa rầm rập phóng đi, xa dần rồi biến mất.

Bỗng, một người mảnh khảnh lướt vào sơn động, ra là “Thiết Đòm” Hồng Tu Trúc, chỉ thấy y thoáng nhú đôi mày rậm, trầm giọng nói:

- Bẩm ba vị tôn chủ, tất cả đã sẵn sàng, chỉ chờ lệnh khởi hành nữa thôi!

Thương Tiên Thanh nhẹ gật đầu:

- Uôm, Triển Bách Dương cùng những đệ tử ở các chốt canh đã về hết chưa?

Hồng Tu Trúc thoáng khom mình đáp:

- Thưa đã, tất cả đang ở ngoài chờ lệnh!

Thương Tiên Thanh đưa mắt nhìn ba người, Hạng Chân mỉm cười lặng thinh, Lộc Vọng Phác và Kim Mộc cùng gật đầu. Thương Tiên Thanh bèn đồng đặc nói:

- Hạ lệnh khởi hành! Người của Thiết Tự Môn đi giữa, Huyết Tự Môn đoạn hậu, ngươi và Bách Dương chia nhau bảo vệ hai cánh, thận trọng không được để lộ hành tung.

- Thưa vâng!

“Thiết Đòm” Hồng Tu Trúc lập tức quay người trở ra, chiếc khăn choàng trắng bóng của y tung bay, tạo thành một hình vòng cung thật ngoạn mục, trong ấy chứa đầy quyết tâm và hào chí của Vô Song phái.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Bì thạch sơn linh đình yến tiệc

Trời đêm âm u như đang thẫn thức, nước mưa lầy phất tuôn rơi, gió lạnh ngang nhiên tung hoành trên thảo nguyên hoang vắng, cuốn tan đi những tiếng vó ngựa khô khan, phu trầm lên đoàn người ngựa âm thầm tiến bước, trông họ hệt như u linh của những võ sĩ theo sương mây trở về từ chiến trường thuở xa xưa, vật vờ u ám.

Tất cả mọi người Vô Song phái thấy đều vòng khăn choàng qua cổ và vén ra sau, che lấy hết nửa bên mặt, như vậy cũng bớt lạnh phần nào.

Toan bộ vó ngựa đã được quấn vải bông rất dày, gây tiếng vang rất khẽ, không lo bị kẻ địch ở cách xa phát giác. Tuy nhiên y phục trắng toát và chiếc vòng vàng nịt tóc của họ rất không thích nghi hoạt động trong đêm tối. Vô Song phái là một tổ chức uy danh lừng lẫy, họ rất tự hào với truyền thống của họ, trong bất kỳ hoàn cảnh nào họ cũng kiên quyết không từ bỏ trang phục riêng của mình, hầu biểu hiện tinh thần trung kiên bất khuất đối với Vô Song phái.

Hạng Chân rất hiểu điều ấy nên chàng không có ý kiến gì, bởi niềm kiêu hãnh cố chấp dẫu sao vẫn hơn lòng tự ti mặc cảm và đắng nào rồi đây cũng sẽ xảy ra một cuộc đại chiến đẫm máu, vấn đề ăn mặc không còn là điều quan trọng nữa.

Đoàn kỵ mã xoài vó phóng đi, cảnh vật nhập nhòa hai bên đường lùi nhanh ra sau. Bên phải, dòng sông Phủ Dương gợn sóng nhấp nhô, hơi sương phủ mờ mặt sông, càng tăng thêm vẻ giá lạnh bội phần, đây sẽ là một đêm đẫm máu.

“Liệt Hỏa Kim Luân” giục ngựa đến gần Hạng Chân, thấp giọng nói:

- Nửa giờ nữa là sẽ đến ngoại vi Thập Nhị Quải, theo báo cáo của các đệ tử trong mấy ngày qua, đó là một vùng gồm mười hai con đường khúc khuỷu bao quanh một ngọn núi, có tên là Bì Thạch Sơn, được cấu thành hầu hết là loại đá xám và đen lẫn lộn. Trên đỉnh núi là dinh lũy toàn xây bằng những tảng đá to, đó chính là sào huyệt của bọn Hắc Thủ Đàng!

Hạng Chân ngẫm nghĩ một hồi, nghiêm giọng nói:

- Tại hạ chưa từng đến vùng Thập Nhị Quải bao giờ, thẳng thắn mà nói, quý phái cũng chưa hiểu biết nhiều về nơi đó, nhưng thời cơ bất buộc cũng đành phải mạo hiểm, đối phương đã xây dinh lũy bằng đá, hỏa khí của quý phái e khó phát huy công dụng ...

Thương Tiên Thanh vuốt râu tiếp lời:

- Điều ấy bắt tất lo ngại, trong sào huyết bọn Hắc Thủ Đảng chắc chắn là phải có những vật bằng gỗ, không đốt được ngoài thì đốt bên trong cũng vậy thôi.

Và lại bọn họ cũng là bằng xương bằng thịt mà!

Lộc Vọng Phác từ sau vôi và tiến lên, thấp giọng nói:

- Có quân dò thám về báo chưa? Đã sắp đến rồi!

Thương Tiên Thanh nhẹ lắc đầu:

- Chưa!

Ngay khi ấy, bỗng phía trước xuất hiện hai kỵ mã phóng tới nhanh như gió cuốn, khăn choàng của họ tung bay thoảng trông hệt như đôi cánh trắng.

Đội ngũ vẫn giữ nguyên tốc độ tiến tới, hai con tuấn mã đứng thẳng lên, quay một vòng rồi chạy đến bên Thương Tiên Thanh, một gã to mập thở hổn hển, vôi vả nói:

- Bẩm tôn chủ, bọn Hắc Thủ Đảng ở Thập Nhị Quải phòng thủ hết sức nghiêm mật, chốt gác đầy rẫy, các toán tuần tra liên miên bất tận, tiếng mõ canh và tiếng thanh la vang lên liên hồi. Mười hai con đường dẫn lên có sáu đường đèn đuốc sáng choang, sáu đường tối mịt không một ánh đèn, còn nhà cửa trên đỉnh núi thì lại đèn đóm rực rỡ, bóng người lơ nhô, dường như đang cử hành lễ lộc gì đó ...

Thương Tiên Thanh thoảng chau mày:

- Những người mai phục có bị bại lộ không?

Gã đại hán to mập lắc đầu:

- Thưa không, đối phương chưa hề hay biết!

Thương Tiên Thanh gằn giọng:

- Có chắc không?

Gã đại hán to mập ngó người, ấp úng:

- Thưa ... ít ra thì bề ngoài bọn họ chưa phát giác ...

Thương Tiên Thanh thoảng tức giận, cau mày nói:

- Quay lại báo với họ là phải hết sức thận trọng, tuyệt đối không được để lộ tung tích, toàn bộ lực lượng đã sắp đến nơi, bảo họ sẵn sàng chiến đấu.

- Thưa vâng!

Đại hán to mập quay sang khoát tay ra hiệu với đồng bọn, đoạn hai người lại phóng ngựa đi như gió cuồng, thoảng chốc đã mất dạng trong bóng tối.

Giờ đây tình hình đã có phần lắt léo rồi, bọn Hắc Thủ Đảng lại tổ chức lễ tiệc linh đình ngay trong lúc gay go thế này, họ định giờ trò quái quỷ gì đây?

Thương Tiên Thanh trầm ngâm, tay gõ vào yên ngựa một cách vô thức, một hồi lâu mới lẩm bẩm nói:

- Bọn họ có ý tỏ ra vẻ thần nhiên không sợ ư? Không thể vậy được! Cảnh cáo và khinh miệt ta ư? Phô trương khí phách ư? Cũng chẳng thể là vậy, đây đâu phải là lúc khoa trương thanh thế ...

Hạng Chân lạnh lùng nói:

- Theo tại hạ suy đoán, có lẽ họ đang tổ chức tiệc mừng!

Thương Tiên Thanh như sấm nổ ngang đầu, chao đi một cái thật mạnh, mặt biến sắc nói:

- Sao? Lão đệ ... bảo là họ đang tổ chức tiệc mừng gì?

Lộc Vọng Phác cũng lúng túng nói:

- Hạng huynh ... không phải muốn nói là ...

Hạng Chân bình thần nói:

- Đúng vậy, tại hạ muốn nói là “Tứ Y Kim Kiếm” Khang Ngọc Đức đang cử hành hôn lễ với thiên kim của quý chương môn nhân!

Trương Tiên Thanh trợn mắt há miệng thò ra một hời, bỗng giận dữ gầm to:

- Khang Ngọc Đức chó mà mơ tưởng ...

Lộc Vọng Phác cũng nghiêng răng nói:

- Rõ là loài cóc nhái mà đòi ăn thịt thiên nga. Đó là bức hôn, đó là âm mưu ...

Hạng Chân uể oải đưa tay ra sau đâm lưng:

- Cừu non đã nằm trong miệng hổ, làm sao mà hống lại được?

Trương Tiên Thanh quát mắt:

- Nương nhi rất thông minh hẳn rồi, không nhu nhược như các thiếu nữ khác đâu!

Hạng Chân chậm rãi nói:

- Tại hạ cũng nghĩ vậy, vấn đề chính là ở điểm ấy. Việc hôn nhân là phải do đôi bên tình nguyện, dùng lời dụ dỗ hay dùng sức mạnh cưỡng ép, đó chỉ là điều kiện tạm bợ nhất thời. Nếu như thiên kim của quý chương môn không bằng lòng, lúc hành lễ có thể la khóc âm lên, ở trước mặt công chúng và thù hạ e rằng Khang Ngọc Đức khó mà chịu được.

Lộc Vọng Phác chau mày:

- Ý Hạng huynh muốn nói là Nương nhi bằng lòng ư?

Hạng Chân giục ngựa chạy nhanh hơn:

- Tại hạ không dám quả quyết!

Thương Tiên Thanh mặt tái mét nghiêng răng:

- Nhất định phải ngăn cản hẳn, đó là một hành vi điên cuồng và dâm tiện, bọn họ đã đe dọa và cưỡng bức một thiếu nữ yếu đuối. Lũ Hắc Thủ Đảng khốn khiếp thật tội đáng muôn thác.

Nói đến đó Thương Tiên Thanh trán nổi gân xanh, hai mắt như phun lửa, hơi thở hào hển, ngoảnh lại vừa định quát lên ...

Hạng Chân đã lạnh lùng nói:

- Thương tôn chủ không nên nóng nảy, đây có liên quan đến rất nhiều tính mạng người của quý phái!

Lộc Vọng Phác cũng giục ngựa đến gần, nắm lấy tay Thương Tiên Thanh, mắt tha thiết nhìn y, nhẹ lắc đầu.

Hạng Chân lạnh lùng nói tiếp:

- Bây giờ chúng ta hãy đi nhanh hơn!

Thế là đội kỵ mã phóng đi nhanh hơn, tiếng vó ngựa rầm rộ như cơn gió lốc tiến về phía Thập Nhị Quải.

“Phi Dục” Kim Mộc từ phía sau vội vã giục ngựa phóng đến phía trước, thắc mắc hỏi:

- Sao bỗng dừng lại đi nhanh thế này? Có gì không ổn vậy?

Thương Tiên Thanh hừ một tiếng mạnh, mặt lạnh không nói gì. Lộc Vọng Phác bèn lược thuật lại sự việc.

Nghe xong, Kim Mộc cũng ngó người ra, lập tức nói:

- Có lẽ không phải họ cố ý bày trò hay tìm người khác thay thế chứ? Nếu quả đúng như vậy thì thật là khinh khi chúng ta quá!

Lộc Vọng Phác thở hắt ra một hơi dài:

- Những mong là bọn họ cố ý bày trò ...

Đoạn hai chân kẹp mạnh bụng ngựa, phóng nhanh đến bên Hạng Chân. Im lặng một hồi, có vẻ rụt rè nói:

- Hạng huynh, việc này thật đáng xấu hổ ...

Hạng Chân thân nhiên cười:

- Tình cảm giữa nam nữ đôi khi không thể bằng vào lễ thường mà suy luận, nó rất tế nhị và kỳ lạ. Lộc huynh, Thương tôn chủ có con trai không?

Lộc Vọng Phác giật mình, trần trối nhìn Hạng Chân, hồi lâu mới thờ dãi nói:

- Tại hạ thật hết sức bội phục Hạng huynh! Đúng vậy, Thương tôn chủ quả có một người con trai độc nhất, trước kia khá thân mật với Nương nhi, và chưởng môn nhân cũng đã thâm chấp nhận việc ấy ... Làm sao Hạng huynh lại biết?

Hạng Chân mỉm cười:

- Bởi sự tức giận của ông ấy vượt quá lập trường của mình, như thế là ... con gái hay con dâu bị bắt mất vậy!

Lộc Vọng Phác vỗ mạnh lên vai Hạng Chân, về hết sức khâm phục nói:

- Kể từ lúc Hạng huynh khám phá ra gian kế của bọn Hắc Thủ Đảng tại quán ăn nơi Hà Đầu Độ, tại hạ đã hết sức khâm phục rồi. Phen này Hạng huynh lại đoán trúng phóc, quả thật Hạng huynh thành danh trên chốn giang hồ chẳng phải là do sự may mắn ...

Hạng Chân lắc đầu:

- Đừng quá tâng bốc tại hạ! Lộc huynh, thật ra cũng chẳng có gì là cao minh cả, chỉ có một điều là bất kỳ sự vật nào trên cõi đời đều có một quy luật nhất định của nó, không thể nào khác hơn được. Lộc huynh còn nhớ lúc trong quán ăn, hai tên Hắc Thủ Đảng đã với giọng điệu ra lệnh bảo Ngụy Bàn Tử xuống bếp lấy thêm dưa, Lộc huynh có từng thấy người làm mà sai bảo chủ bao giờ chưa? Mà chủ lại hết sức ngoan ngoãn nữa chứ?

Lộc Vọng Phác gật đầu, khi ngẩng lên thì đã loáng thoáng trông thấy một ngọn núi to hiện ra phía trước, đỉnh núi phẳng phiu và nhà cửa trên đó hệt như những con quái thú, ánh đèn dày đặc như một chòm sao đêm.

Lộc Vọng Phác liền giơ cao tay phải, đoàn kỵ mã trong tiếng ngựa hí thấp trầm dừng ngay lại.

Thương Tiên Thanh cùng Kim Mộc giục ngựa vội vã đến gần. Lộc Vọng Phác bỏ tay xuống, thấp giọng nói:

- Đã đến Bì Thạch Sơn rồi!

Thương Tiên Thanh vẫn chưa bình tĩnh, nghiêng răng nói:

- Hãy tức khắc điều động nhân mã, lão phu tiến vào trong trước tiếp viện!

Mọi người chưa kịp lên tiếng, trong cánh rừng phía trước đã có năm kỵ mã phóng nhanh tới, người cầm đầu chính là “Thanh Diệp Tử” La Sài.

Thương Tiên Thanh vội tiến lên đón, nôn nóng hỏi:

- Thế nào?

Thời tiết lạnh thế này mà La Sài mặt cũng vã mồ hôi, y đưa tay lau và thở hổn hển nói:

- Đối phương canh phòng hết sức nghiêm mật, chốt canh đầy rẫy, tuần tra dày đặc. Hồng Hồ Tử và Đồ Phu của Vệ Tự Môn chỉ có thể mai phục ở xa chứ không sao tiếp cận được. Ban ngày bọn Hắc Thủ Đảng lại còn thả ra một con ung măt vàng và loài hổ cầu giống Tây Tạng tuần tra chung quanh chân núi, các vị huynh đệ Vệ Tự Môn phải lẩn tránh hết sức vất vả. Tối nay trên đỉnh núi đèn đóm sáng rực và vắng vắng có tiếng trống kèn như đang tổ chức tiệc mừng gì đó, nhưng việc phòng thủ vẫn không chút lơ lỏng mà lại còn nghiêm ngặt hơn nữa ...

La Sài thở mạnh một hơi, nói tiếp:

- Mười hai con đường dẫn lên đỉnh núi có sáu đường treo đầy đèn lồng đỏ sáng rực, còn sáu đường kia thì tối mịt, thật chẳng rõ bọn họ đã giờ trò quái quỷ gì ...

Thương Tiên Thanh lắc mạnh đầu:

- Bọn Hồng Hồ Tử có bị bại lộ hay không?

La Sài thấp giọng:

- Không, đối phương không hề có dấu hiệu đã phát giác!

Thương Tiên Thanh trầm ngâm một hồi, quay sang Hạng Chân nói:

- Hạng lão đệ, lão phu tâm thần rối rắm quá, theo lão đệ thì nên thế nào?

Hạng Chân cười:

- Xuống ngựa nghỉ ngơi một lúc, chọn lấy một số đệ tử xuất sắc tiềm nhập Bì Thạch Sơn, định ám hiệu trong ngoài phối hợp tấn công. Đương nhiên chúng ta cần phải cứu thoát Thiết Nương Nương tiểu thư trước khi mở cuộc tấn công!

Thương Tiên Thanh vỗ tay đánh bốp, tung mình xuống ngựa, gật mạnh đầu nói:

- Đúng, chúng ta cứ vậy tiến hành!

Ám hiệu tức khắc được truyền ra, gần một trăm năm mươi đệ tử Vô Song phái lần lượt xuống ngựa, rồi thì La Sài nhanh chóng cùng năm thủ hạ hướng dẫn mọi người dắt ngựa đến một nơi đất trũng nằm trong cánh rừng bên trái. Nơi đây chẳng chỗ cỏ dại cao đến ngang lưng, bên ngoài có cây cối che chắn, quả là một nơi kín đáo để giấu ngựa.

Để năm thủ hạ của La Sài ở lại giữ ngựa, mọi người thận trọng tiến vào một khu rừng tùng, trong ấy đang có năm đệ tử Vô Song phái chia nhau mai phục vào các nơi thuận lợi cho việc quan sát.

Để năm thủ hạ của La Sài ở lại giữ ngựa, mọi người thận trọng tiến vào một khu rừng tùng, trong ấy đang có năm đệ tử Vô Song phái chia nhau mai phục vào các nơi thuận lợi cho việc quan sát.

Cách chừng hai dặm, Bì Thạch Sơn sừng sững như một tên ác ma, sông Tử Đệ từ bên phải chậm chậm chảy qua, sáu con đường sáng rực ánh đèn ngoằn ngoèo dẫn lên đỉnh núi, trên ấy lại càng rực rỡ hơn, dưới sương đêm nhập nhòa, trông mờ ảo hệt như một ma cung.

Lộc Vọng Phác đến gần Hạng Chân, thấp giọng hỏi:

- Hạng huynh, có thể hành động chưa?

Hạng Chân nghiêng mặt, giọng lạnh như băng giá nói:

- Ý các vị thế nào?

Chạm vào ánh mắt Hạng Chân, Lộc Vọng Phác giật nảy mình, thì ra mặt chàng lúc này hệt như hai ngọn lửa đỏ, hết sức khủng khiếp khiến Lộc Vọng Phác bỗng dẫm ra rụt rè nói:

- Hạng huynh, ánh mắt của Hạng huynh ghê rợn quá ...

Hạng Chân ngoảnh đi, bình thản nói:

- Thương tôn chủ và Kim tôn chủ nghĩ là những người ấy có thể tiềm nhập làm nội ứng ư?

Lộc Vọng Phác trấn tĩnh tâm thần, thấp giọng nói:

- Lẽ ra thì lão Thương định đích thân tiềm nhập, song như thế hết sức không ổn, bởi lực lượng bên ngoài còn cần lão điều động chỉ huy nữa. Khi nãy sau khi bàn bạc, đã quyết định giao cho Triển Bách Dương, Hồng Tu Trúc và Đề Nghiêu dẫn theo hai mươi đệ tử linh lợi tiềm nhập trước, còn kế hoạch tấn công ở đây thì nhờ Hạng huynh quyết định ...

Hạng Chân lắc đầu:

- Các vị huynh đệ ấy không đi là hơn, chúng ta tuyệt đối không được để lộ hành tung, bằng không quý phái hân sẽ thiệt hại nặng nề. Để tại hạ đi với Triển huynh ba người được rồi!

Lộc Vọng Phác vội nói:

- Nhưng việc tấn công ở đây ...

- Do ba vị điều động! Lộc huynh, đây là việc của quý phái, tại hạ đâu thể vượt quyền thái quá!

Ngưng chốc lát, lại nói tiếp:

- Và lại, dù sao chẳng nữa ba vị tôn chủ cũng không thể hành sự theo lệnh tại hạ được!

Lộc Vọng Phác ngẫm nghĩ một hồi:

- Hạng huynh đã muốn vậy thì tại hạ cũng đành phải tán đồng, có điều là đã phải phiền đến Hạng huynh mạo hiểm tiên phong thế này, thật tại hạ hết sức áy náy!

Hạng Chân mỉm cười, bứt lấy một chiếc lá bỏ vào miệng cắn và nói:

- Tình bằng hữu quý nhau là hiểu nhau ở tấm lòng, Lộc huynh bắt tất khách sáo như vậy!

Lộc Vọng Phác liền quay người lui ra. Lát sau, “Liệt Hỏa Kim Luân” Thương Tiên Thanh cùng “Phi Dực” Kim Mộc vội vã đi tới.

Thương Tiên Thanh về lo lắng nói:

- Hạng lão đệ, Lộc Vọng Phác mới vừa cho lão phu biết là lão đệ định dẫn người xâm nhập đánh trận đầu phải không?

Hạng Chân gật đầu:

- Vâng!

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Đại long giác vấy máu hắc thủ đảng

Phi Dực Kim Mộc xen lời:

- Vậy thì làm phiền Hạng lão đệ quá, trận đầu phải do bốn phái xông pha mới đúng!

Hạng Chân nghiêm nghị nói:

- Hiện không phải là lúc khiêm người mà nên càng nhanh càng tốt! Thương tôn chủ, xin hãy tức khắc ra lệnh cho các vị đệ huynh theo tại hạ đi ngay!

Thương Tiên Thanh vỗ vai Hạng Chân, mạnh giọng nói:

- Vâng, lão phu xin cảm tạ trước!

Đoạn liền vỗ tay ba cái, lập tức “Độc Chương” Triển Bách Dương, “Thiết Đóm” Hồng Tu Trúc và “Bán Hổ Thủ” Đề Nghiêu đã chuẩn bị xong xuôi từ trong tối phóng ra.

Thương Tiên Thanh vuốt râu nghiêm nghị nói:

- Ba người hãy theo Hạng đại hiệp tiềm nhập Bì Thạch Sơn trước, mọi hành động đều phải tuân theo sự điều động của Hạng đại hiệp. Hãy nhớ là trách nhiệm hết sức trọng đại, tuyệt đối không được để thất thiệt đấy!

Ba hảo hán Vô Song phái cùng khom mình đáp:

- Tuân mạng!

Hạng Chân tiếp lời:

- Thương tôn chủ, khi nào đạn lưu huỳnh của quý phái được tung lên không, xin hãy tức khắc cho mở cuộc tấn công ngay!

Thương Tiên Thanh gật đầu lia lịa, nắm lấy hai tay Hạng Chân, giọng cảm kích nói:

- Mọi sự xin trông cậy vào lão đệ!

Hạng Chân cười cười, quay sang gật đầu chào Lộc Vọng Phác và Kim Mộc, đoạn nhẹ nhàng phi thân lên cây, loáng cái đã lướt đi xa hơn bảy trượng.

Nhóm Triển Bách Dương ba người khẽ quát lên một tiếng, tung mình như tên bắn đuổi theo, thoáng chốc đã mất dạng trong màn đêm mịt mùng.

Lộc Vọng Phác ngơ ngẩn nhìn theo, lẩm bẩm nói:

- Thân pháp Phi Long Toàn Văn tuyệt thật, đêm nay bọn Hắc Thủ Đảng nhất định sẽ vô cùng khốn đốn ...

Thương Tiên Thanh thấp giọng nói:

- Đừng đứng thừ ra đó nữa, mau chuẩn bị hành sự đi thôi!

Thế rồi, tiếng huyết gió quái dị vang lên liên hồi, vô số bóng người nhanh nhẹn phóng đi.

Hạng Chân thì triển khinh công thượng thừa lao vút đi như sao băng. Nhóm Triển Bách Dương ba người cũng thuộc hàng cao thủ bậc nhất trong Vô Song phái, lúc này đã giờ hết toàn lực đuổi theo mà vẫn bị bỏ rơi một quãng rất xa.

Bi Thạch Sơn mỗi lúc càng gần, lợi dụng sự che chắn của những lùm cỏ và địa hình lởm chởm, bốn người nhanh nhẹn tiến tới. Ngay khi vượt qua một gò đất nhỏ, bỗng nghe một tiếng huýt gió ngắn ngủi như tiếng cú kêu vang lên, liền thì mười mấy bóng người từ trong một lùm cỏ phóng ra, hết như quỷ mị vậy tới.

Hạng Chân cười khẩy, vừa định xuất thủ tấn công, “Độc Chương” Triển Bách Dương đã từ phía sau lướt tới, hỏi hả nói:

- Các vị huynh đệ Vệ Tự Môn phái không? Triển Bách Dương đây!

Những bóng người kia lập tức dừng lại, một người rất lùn và có đôi chân vòng kiềng từ giữa tiến ra cười nói:

- Tưởng là ai, ra là tên tiểu tử một tay nguoi. Sao lại hỏi ha hỏi hả thế này, bộ thích chỗ này mát mẻ hả?

Dứt lời y đã đến gần, dưới màn đêm nhập nhòa, đó là một hán tử thấp bé nhưng lại có cái đầu to tướng, tai vênh răng hô, mặt đỏ lấm tấm.

“Độc Chương” Triển Bách Dương đánh mặt buông tiếng cười gằn, lạnh lùng nói:

- Các nguoi hãy chuẩn bị sẵn sàng, bọn ta tiềm nhập trước, khi nào trông thấy trên núi lửa lưu huỳnh bốc cháy, lập tức xông lên ngay. Đằng trước có còn nguoi của ta nữa không?

Hán tử thân bé cười khanh khách:

- Còn cái móc xi, bọn này là toán tiền tiêu chót rồi, từ đây trở đi toàn là lũ hổ báo của Hắc Thủ Đảng, các nguoi hãy cẩn thận, kẻo bị nguoi ta lấy mất đầu đấy!

Vừa nói, hán tử thấp bé vừa đưa mắt nhìn Hạng Chân. Triển Bách Dương không đếm xỉa đến y nữa, quay sang Hạng Chân nói:

- Hạng đại hiệp, ta đi ngay chứ?

Hạng Chân mỉm cười, lại tiếp tục phóng đi, “Bán Hồ Thủ” Đề Nghiêu đi sau cùng, lúc ngang qua hán tử thấp bé, thấp giọng cười nói:

- La Khuyên Thôi, nguoi cũng nên coi chừng đôi chân chó của nguoi đấy!

Đoạn liền phóng đi như tên bắn. La Khuyên Thôi tức tối giậm chân mạnh, rồi cũng liền ra hiệu với các thủ hạ, lại ẩn nấp vào trong lùm cỏ.

Bi Thạch Sơn ở ngay trước mắt, mười hai con đường khúc khuỷu chia ra vuron dài lên trên, sáu đường bên phải cứ mỗi khúc quanh là có treo cao một ngọn đèn lồng màu vàng, trải dài lên đến đỉnh núi, ánh đèn sáng rực cả sáu con đường ấy.

Đồng thời dưới mỗi ngọn đèn lồng đều có bốn gã đại hán áo đen ôm đao từng đôi đứng đối diện với nhau và mỗi nhóm bốn đại hán đều có một con chó vàng vằn vện rất to lớn và hung dữ.

Còn sáu con đường bên trái thì lại tối mịt, không trông thấy được vật gì cả, song trong bóng tối phản phát như ẩn chứa vô vàn ghê rợn và sát cơ.

Ẩn nấp sau một tảng đá xám, Hạng Chân thoáng chau mày phóng mắt nhìn quanh, “Bán Hồ Thủ” Đề Nghiêu đến bên, hạ thấp giọng nói:

- Hạng đại hiệp, chúng ta theo đường nào lên?

Hạng Chân đắm mắt nhìn về phía trước, hồi lâu mới quả quyết nói:

- Theo đường tối bên trái!

“Bán Hồ Thủ” Đề Nghiêu thoáng lưỡng lự:

- Không phải tại hạ lảm lời, Hạng đại hiệp, tại hạ thấy sáu con đường tối bên trái dường như còn hiểm ác hơn, rất có thể mai phục đầy bẫy rập ...

Hạng Chân cười nhạt:

- Không sai, nhưng mục đích chủ yếu của chúng ta là tiềm nhập mà không bị phát giác, nếu theo đường sáng bên phải mà lên, nhất định phải bị phát giác, đành rằng chưa chắc họ đã làm gì được ta, nhưng bắt dây động rừng thì cũng không hay.

Đi theo các đường tối bên trái rất có thể là nguy hiểm hơn, nhưng Đề huynh nên nhớ là ở trong tối, chúng ta hành động khó khăn thì bọn họ cũng vậy thôi!

“Bán Hồ Thủ” Đề Nghiêu nghĩ thấy hữu lý, bèn vội gật đầu.

Hạng Chân nhắm mắt lại, bỗng mở bừng ra nói:

- Đi nào!

Thế là bốn bóng người nhanh nhẹn phóng đi dưới sự che chở của màn đêm mịt mùng, lát sau họ đã đến trước một con đường khúc khuỷu rộng chừng hơn trượng.

Ngõ vào tối mịt, hai bên vách núi cao ngất, im lìm không một tiếng động, trông rất âm u ghê rợn. Con đường thứ hai cách đó hơn hai trượng và tiếp theo đều như nhau.

Hạng Chân thoáng quét mắt nhìn, đoạn tung mình lên trên sườn núi giữa hai con đường, trên đó chẳng chịt cỏ dại và hết sức gồ ghề. Chàng im lìm nấp vào trong cỏ, hồi lâu mới ngẩng lên đưa mắt nhìn quanh.

Ồ! Ngoài năm bước có ba gã đại hán mai phục đang lom lom nhìn xuống con đường bên dưới, cạnh đó là một chiếc nỏ khổng lồ được giấu trong lùm cỏ. Chiếc nỏ đặc chế ấy gồm có ba hàng tên, mũi tên ánh lam lóng lánh đều hướng xuống bên dưới. Chỉ cần phát động cơ quan, một lần mưa tên dày đặc sẽ bắn xuống, e rằng một con chuột cũng chẳng thể thoát được.

Hạng Chân khẽ thở phào, ngược nhìn lên trên, bắt giác càng thêm kinh hãi, sườn núi tuy ngoằn ngoèo khúc khuỷu, song vẫn có thể loáng thoáng trông thấy cứ mỗi chừng ba trượng là có một điểm mai phục và trên sườn núi hai bên đường đều như vậy cả.

Hạng Chân rón rén tiến tới hai bước, bỗng một gã ngáp dài, thấp giọng lầu bàu:

- Mẹ kiếp, người ta ở trên kia động phòng hoa chúc, còn chúng ta thì lại ở đây dầm sương uống gió ...

Một gã khác vội ngắt lời:

- Suyt, người nên bót bót cái miệng lại là hơn ... Máy hôm nay tình hình gay go đâu phải người không biết, mười vị đại ca đã có bảy trở về núi, mấy hôm trước ngũ ca lại dẫn theo các huynh đệ Huyết Hồn Đường chơi nhau với đối phương một trận, nghe đâu đã thua xiểng liểng trở về ...

Gã đại hán đầu tiên bĩu môi:

- Đừng nói đến Huyết Hồn Đường nữa. Mẹ kiếp, cứ như chỉ có họ mới là trụ cột của Hắc Thủ Đảng không bằng, ăn uống hay chia phần cũng hơn chúng ta nhiều, nhưng mỗi khi hành sự đều phải nhờ chúng ta giúp sức, vụ làm ăn nào mà chúng ta không đổ mồ hôi, không đổ máu? Huyết Hồn Đường của tứ ca luôn lúc nào cũng được chia nhiều hơn hai phần, đành rằng võ công của họ cao hơn một chút, nhưng cũng đâu phải không sợ chết như tứ ca vẫn thường khoe khoang. Mẹ kiếp, bọn họ cũng là bằng xương bằng thịt mà ...

Gã đại hán tự nãy giờ im lặng, không dẫn được nữa, hần học nói:

- Bát Bì người có chịu khép cái mõm chó của người lại chưa hả? Nếu người bất bình tại sao không đi mà cãi lý với tứ ca? Ở đây lại nhai thế này đâu phải là anh hùng hảo hán, thật bực chết đi được!

Thế là ba người lại im lặng. Lát sau, gã đại hán có tên là Bát Bì lại lầu nhàu:

- Thế này thì lại phải gác suốt đêm nữa rồi ... Hôm qua cùng bọn A Khôn chơi bài cừu đã không kham nổi rồi, bọn họ cứ níu giữ lại không cho về, bắt buộc phải thức trọn hai đêm ... Ôi! Rõ thật không phải là công việc của con người ...

Gã đại hán vừa mắng Bát Bì khi nãy lại hần học nói:

- Người thật là đáng vứt xuống dưới kia, cho nổ hỏa dược rồi dẫn dầu trong ống trúc ra thiêu sống mới phải. Mẹ kiếp, nếu hôm qua người mà không thua nhẫn tui thì tối nay đâu có lời thôi thế này? Lão tử hể nói tới là tức lên ...

Hạng Chân nghe không sót một lời, chàng bặm môi lắc đầu. Bọn Hắc Thủ Đảng thật là tàn độc, bố trí thế này thì dù thiên binh vạn mã cũng vị tiêu diệt sạch.

Hơn nữa, ngoài những điều do ba gã đại hán này tiết lộ, chẳng rõ còn có cơ quan mai phục nào khác nữa không?

Hạng Chân trầm nghĩ, nếu muốn lên đến trên núi mà hoàn toàn không bị đối phương phát hiện, điều ấy tuyệt đối chẳng thể được rồi. Thế là chỉ còn mỗi cách là phải “Nhanh”, đó cũng là thói quen cố hữu của chàng, phải áp dụng phương pháp sấm chớp không kịp bung tai tiêu diệt các chốt canh, đột nhập vào đến tổng đàn Hắc Thủ Đảng trước khi đối phương được tin báo.

Nghĩ đoạn, Hạng Chân liền nhẹ nhàng tung mình trở xuống dưới. Triển Bách Dương và Hồng Tu Trúc đang ngồi xếp bằng nhắm mắt dưỡng thần, còn “Bán Hồ Thử” Đề Nghiêu thì đang xoa hai tay vào nhau, lúc lắc đầu ra chiều hết sức nôn nóng.

Vừa thấy Hạng Chân trở xuống, Đề Nghiêu liền hỏi ngay:

- Hạng đại hiệp, thế nào? Có thể hành động chưa?

Hạng Chân kéo y ngồi xuống đất, nhanh chóng thuật lại những gì vừa phát hiện, đoạn kiên quyết nói:

- Thời gian cấp bách lắm rồi, chúng ta đành phải xông thẳng vào tổng đàn của đối phương, cấp tốc giải cứu Thiết tiểu thư. Theo sự tính toán của tại hạ, khi kẻ địch hay tin thì chúng ta cũng đã xông vào đến tổng đàn rồi.

Triển Bách Dương và Hồng Tu Trúc lặng thinh. Đề Nghiêu thoáng do dự, đoạn khẽ nói:

- Cũng đành phải vậy thôi, mọi sự xin tuân theo ý của Hạng đại hiệp ...

Hạng Chân nghiêm giọng:

- Xin ba vị hãy nhớ kỹ, khi xuất thủ là phải nhanh và bạo!

Ba người gật đầu. Hạng Chân nhẹ khoát tay, tiếng “đi” vừa thốt ra thì người đã vọt thẳng lên sườn núi.

Lần này thì chàng không cần ẩn thân nữa. Vừa lên đến nơi, ba gã đại hán khi nãy liền giật mình kinh hãi, cùng quay sang hỏi:

- Ai đó?

Hạng Chân không hề dừng chân, nhanh như tia chớp lướt qua ba gã đại hán, bộ óc của họ chưa kịp xoay chuyển thì hữu chương của Hạng Chân đã như trăm ngàn lưỡi dao sắc bén bổ tới. Trong tiếng kêu rên ầm ự, ba cái đầu đầm máu đã lăn lông lốc xuống sườn núi.

Trong khi ba cái xác không đầu chưa ngã xuống, Hạng Chân đã như quỷ mị lướt tới một chỗ mai phục khác cách đó ngoài ba trượng, ba gã đại hán áo đen tại đó vừa trông thấy bóng người nhấp nhoáng, chưa kịp lên tiếng quát hỏi thì đã bị Trảm chương của Hạng Chân phanh bụng đồ ruột, chết thảm ngay tức khắc.

Nhóm Triển Bách Dương ba người theo sau không hề có cơ hội xuất thủ, họ cố hết sức bám theo Hạng Chân, song tất cả các chỗ mai phục thả đều đã bị tiêu diệt và bọn Hắc Thủ Đẳng đều chết một cách hết sức thê thảm ... cứ thế cho đến chót mai phục thứ mười sáu.

Lúc này bọn canh gác tại đây đã bị kinh động, hai gã đại hán áo đen vội tuốt đao ngăn cản, còn một tên lệ làng lấy ra một cái ống tròn màu bạc ném mạnh xuống đất ...

Hạng Chân buông tiếng cười khẩy, tung người lên cao, xuyên qua ánh đao loang loáng, song cước vô cùng chuẩn xác đá vào giữa trán hai gã đại hán. Tiếng rú thảm thiết hòa cùng tiếng binh khí rơi loảng xoảng, hai gã đại hán đã ngã nhào xuống sườn núi. Ngay khi ấy, Hạng Chân cũng đã nhấc thấy gã đại hán kia ném cái ống màu bạc xuống đất. Nhanh như chớp hữu chương chàng bỏ ra, đồng thời chân phải đã vào chiếc ống bạc sắp rơi xuống đến đất.

Liền tức, máu tươi từ nơi yết hầu ga đại hán ấy phun ra xối xả và chiếc ống bạc cũng bị Hạng Chân đá bay xuống sườn núi. Song, ngay khi Hạng Chân tiếp tục lao đến chót mai phục thứ mười bảy, tiếng va chạm lạnh lốt của chiếc ống bạc đã bị một tiếng nổ rền rĩ khóa lấp, liền theo đó một chòm tia lửa rực rỡ đủ màu bắn ra tứ phía, lan tỏa trên không, sáng rực như pháo hoa, khiến nhóm Hạng Chân bốn người lộ rõ như thê trong ban ngày.

Lúc này chỉ còn cách chót mai phục phía trước chừng năm sáu bước, ba gã đại hán áo đen thỉnh linh bị ánh lửa chói chang làm cho ngẩn người, một gã trong số đã trông thấy bóng Hạng Chân lao tới nhanh như cắt, y liền kinh hãi hét to:

- Gian tế, gian tế ...

Song tiếng “tế” sau cùng đã nghèn lại nơi cổ họng y, chỉ thấy hai tay ôm lấy ngực, mặt đầy vẻ đau đớn ngã xuống, nơi ngực cảm phập một ngọn cương thoa sáng loáng.

Hai gã đại hán còn lại hét lên một tiếng quái dị, một tên vội vả thò tay vào lòng, cũng móc ra một chiếc ống bạc giống như gã đại hán khi nãy.

Hạng Chân cắn răng, tay phải vung lên, gã đại hán trước mặt chưa kịp rút đao đã bị đánh văng bay đi. Chương thế của Hạng Chân như đến từ hư vô, cơ hồ cùng trong một lúc, gã đại hán tay cầm ống bạc cũng hét lên thảm thiết, máu mị phun xối xả và bay ngược đi, chiếc ống bạc vọt tay rơi xuống, trúng ngay lưng bàn chân của y.

Thế là “Bùng” một tiếng rền rĩ, chòm tia lửa ngũ sắc đã phủ trùm gã đại hán ấy và với thân y làm trung tâm tung hòa ra tứ phía, mùi thịt khét hòa lẫn với mùi diêm sinh tràn ngập không khí. Và rồi, trong tiếng rú thảm khốc, gã đại hán ấy như một ngọn đuốc rơi xuống sườn núi.

Liền sau đó, những chòm tia lửa ngũ sắc nối tiếp nhau bùng nổ trên không, soi sáng khắp một vùng rộng như thê ban ngày. Hạng Chân vẫn điềm nhiên tiếp tục lao tới. Lúc này con đường bên dưới bỗng vang lên tiếng nổ rền rĩ liên hồi, thoáng chốc cả con đường đã bùng cháy, lửa lan nhanh lên đến tận đỉnh núi, hơi nóng rừng rực.

“Độc chương” Triển Bách Dương cố đề khí vọt lên đến gần Hạng Chân, hỏi hả nói:

- Hạng đại hiệp, đã lộ hành tung rồi!

Hạng Chân tiếp tục lao tới, hai gã đại hán áo đen trước mặt rú lên thảm khốc, cùng lúc văng bắn sang hai bên, một tên khác cũng bị Triển Bách Dương một chương hạ gục.

Hạng Chân vẫn không chậm bước, lạnh lùng nói:

- Tiếp tục xông tới!

“Bán Hồ Thử” Đề Nghiêu song chưởng vung tới, ba gã đại hán cách ngoài ba trượng đã ngã gục trong tiếng rú thảm. Bốn người phóng vút qua, trước mặt đã có hơn hai mươi gã đại hán áo đen dàn thành một hàng ngang xông tới.

Hạng Chân hét vang, thoảng nghiêng người, tay trái vung ra, chỉ thấy ánh vàng lấp lóa, đã có mười mấy gã đại hán áo đen rơi đầu ngã gục.

Hạng Chân đưa tay trái chụp lấy ngọn Đại Long Giác quay vòng trở về, tiếp tục lao tới, để lại bảy tám gã áo đen thoảng chốc đã bị Triển Bách Dương ba người giết sạch.

Phía trước chỉ còn một chốt mai phục cuối cùng, bên trên chốt mai phục ấy có một bức tường đá chắn ngang, mấy mươi gã đại hán áo đen đang lặng lẽ đứng trước bức tường đá và bên phải họ là sáu người tuy cũng y phục đen, song trên cổ mỗi người đều có đeo một bàn tay màu đen bằng kim loại, kích cỡ cũng như bàn tay thật.

Hạng Chân lao tới và quát:

- Các vị bằng hữu Hắc Thủ, kẻ đòi nợ đã đến rồi đây!

Sáu người cổ đeo bàn tay cùng lúc quát vang, chia làm sáu hướng khác nhau vây tới, sáu ngọn binh khí quái dị nhất tề bổ tới.

Hạng Chân buông tiếng cười khẩy, một chân co gối chạm đất, ngọn Đại Long Giác trong tay “vù” một tiếng ném ra, chỉ thấy ánh vàng Đại Long Giác trở về đến tay chàng thì sáu người kia đã có bốn ngã gục, thấy đều bị tiện lia hai chân đến tận háng.

Hai tên còn lại bất giác ngớ người, song chỉ trong khoảnh khắc lại cắn răng xông tới.

“Độc chưởng” Triển Bách Dương lướt tới, một tay vung lên nghênh đón, giọng sắc lạnh nói:

- Bọn Huyết Hồn Đường các ngươi hãy cùng với huyết hồn của mình mà đi về âm phủ đi thôi!

Hai thuộc hạ Huyết Hồn Đường lặng thinh, một ngọn quỷ đầu đao cùng một ngọn đơn câu tới tấp công tới.

Bên kia, “Thiết Đóm” Hồng Tu Trúc cùng “Bán Hồ Thử” Đề Nghiêu đã lọt vào vòng vây của mấy mươi đại hán áo đen bên bức tường đá. Trong tình thế ấy, ngọn kim trùy năm mũi nặng hơn năm mươi cân của “Thiết Đóm” Hồng Tu Trúc lại phát huy uy lực đến tột độ, vung quét đến đâu là đánh bật hết binh khí của đối phương.

Hạng Chân hai tay đập nhẹ, người vọt thẳng lên thành tường. Song ngay khi chân chàng vừa chạm vào thành tường, trong bóng tối phía đối diện bỗng vang lên tiếng rì rào của mấy móc chuyển động, lập tức vô số tên bắn ra như mưa bắc, phủ trùm về phía Hạng Chân.

Hạng Chân quét mắt thật nhanh, từ trên thành tường lộn người hạ xuống và trong cùng lúc ấy ngọn Đại Long Giác đã rời tay phóng đi.

Còn cách mặt đất chừng nửa thước, Hạng Chân hai tay vung mạnh, người liền rẽ lướt sang bên, vững vang đứng ngoài xa hơn hai trượng. Chỉ nghe tiếng kim khí chạm nhau chan chát hòa với tiếng rú thảm liên hồi.

Hạng Chân ung dung đưa tay ra, những thấy ánh vàng lấp lánh, Đại Long Giác lại dính đầy máu trở về trong tay.

Phía trước ngoài mười trượng là một trang viện to lớn được xây toàn bằng những tảng đá màu xám vàng, mỗi tảng đều to cỡ chiếc cối xay. Cổng trang cao to ánh vàng lấp lánh, trước cổng trang là mười bậc cấp bằng đá hoa, mỗi bậc đều rộng hai thước và dài mười trượng, khí thế hết sức hùng tráng.

Lúc này, ngoại trừ hai ngọn đèn lồng to đỏ treo trước cổng hãy còn sáng, tất cả đèn đóm sáng choang trước đây đã hoàn toàn tắt ngóm, khắp trang viện tối mịt.

Nhờ vào ánh sáng của hai ngọn đèn lồng ấy, Hạng Chân trông thấy trên cửa cổng có một tấm biển to nền đỏ chữ đen với bốn chữ to “Vô Úy Sơn Trang”.

Chỗ Hạng Chân đang đứng là một triền dốc trước mặt sơn trang, tên bắn ra từ phía sau một đường đê bên phải chàng, cách chừng hai mươi bước.

Hạng Chân bèn thụp người tiến nhanh về phía ấy, song vừa được vài bước, phía sau trong bóng tối bỗng vang lên một giọng gay gắt nói:

- Đại Long Giác, “Hoàng Long” Hạng Chân đó phải không?

Hạng Chân liền quay phắt người, chỉ thấy một bóng người mảnh khảnh đứng trên một mỏm đá cách ngoài năm mươi thước đang lom lom nhìn chàng.

Chàng buông tiếng cười lạnh lùng nói:

- Đã biết Đại Long Giác, sao tôn giá không ra tay cứu thủ hạ?

Người nó giọng đánh lạnh:

- Phen này không cứu được họ, nhưng sớm muộn gì rồi cũng đòi lại được món nợ này!

Hạng Chân nhướn mày quát:

- Vậy thì đòi ngay lúc này đi!

Dứt lời, Đại Long Giác trong tay đã xoay tít bay vút đi và kèm theo tiếng rít ghê rợn. Đối phương như giật mình, thoáng nghiêng người và trong khi ấy một thanh trường kiếm sáng loáng đã chớp nhoáng điểm về phía Đại Long Giác đang bay tới.

Quả là chuẩn xác, thanh trường kiếm điểm trúng ngay lưỡi Đại Long Giác, song Đại Long Giác đã vụt xoay đi, bay chém xuống đùi người ấy.

Chỉ thấy ánh kiếm lấp loáng, Đại Long Giác đã bị đánh bật ra ba lần, sau cùng “keng” một tiếng rơi xuống đất.

Tường chừng như đến từ hư không, chỉ nghe tiếng gió rít vút vù, lại có hai ngọn Đại Long Giác nhanh như chớp xoay tít bay tới, khi người ấy phát giác thì ánh vàng đã đến gần, khiến hai mắt y chói lòa.

Vẫn không chút hốt hoảng, đối phương buông tiếng hét vang, bước chân nhanh nhẹn lượn lờ trong phạm vi ba thước hết sức kỳ diệu, trường kiếm trong tay vung lên thành những làn sáng trùng trùng điệp điệp vô cùng chặt chẽ. Chỉ nghe tiếng kim khí chạm nhau chát chúa, Đại Long Giác liên tiếp bị đánh bật ra rồi lại lượn vòng quay trở về.

Hạng Chân âm trầm nói:

- Khá lắm, tôn giả cũng có vài miếng đấy!

Trong khi nói, từng ngọn Đại Long Giác hình bán nguyệt đã lần lượt bay vút ram ánh vàng loang loáng bao phủ khắp người đối phương. Người kia chợt thấy ánh vàng lấp lánh, chín ngọn Đại Long Giác đã từ mọi phía bay tới, hết như một chiếc lưới vàng phủ trùm xuống.

Một tiếng kêu thảng thốt thì miệng đối phương phát ra, y điên cuồng vung tít trường kiếm trong tay, người càng lượn lách nhanh hơn, tiếng keng keng vang lên liên hồi, tia lửa bắn tung tóe.

Rồi thì, một tiếng hự đau đớn vang lên, người sử dụng trường kiếm lão đảo, mười một ngọn Đại Long Giác đã bị đánh toi xuống đất hết ba, còn lại tám ngọn thấy đều cắm sâu vào người y, thanh trường kiếm đã vượt khỏi tay, y từ từ ngã lộn ra đất.

Hạng Chân lướt tới, nhanh chóng nhặt lại Đại Long Giác dưới đất cất vào.

Đến gần người kia, tám ngọn Đại Long Giác đều cắm ngập vào người y, chỉ còn lại một đường sống cong cong, toàn thân bê bết máu, mặt mày méo xệch, tay chân go giật liên hồi, ánh mắt đờ đẫn trần trụi nhìn Hạng Chân, môi mấp máy như muốn nói gì đó ...

Người này cũng toàn thân hắc y, trường ngực cũng có đeo một bàn tay đen bằng kim loại, chỉ khác là trong lòng bàn tay có gắn một viên hồng bảo thạch khá to.

Hạng Chân biết ngay đối phương hẳn là người có thân phận rất cao trong Hắc Thủ Đảng, chưa kịp có ý nghĩ gì khác thì chàng đã nhác thấy bóng người thấp thoáng và rồi một giọng thảng thốt la to:

- Ôi chao, các ngươi đâu ... Thất ca ... đã bị đối phương giết chết rồi ...

Thì ra người này là nhân vật đứng hàng thứ bảy trong số mười đầu lĩnh của Hắc Thủ Đảng.

Hạng Chân cúi xuống trầm giọng nói:

- Bằng hữu chết rất oan, nhưng cũng hết sức xứng đáng là một trang hảo hán!

Sắc mặt người ấy đã xám ngắt, y trừng mắt nhìn Hạng Chân, cổ họng kêu lên khùng khục từng hồi. Sau cùng, y nấc lên một tiếng, đuổi người rồi ngoẻo đầu sang bên, song đôi mắt vẫn mở trao tráo. Dưới ánh sáng mờ mờ, Hạng Chân bỗng sùng sùng người khi phát hiện trên má trái người này có một nốt ruồi xanh.

Ngay khi ấy tiếng ồn ào đã làm kinh động đến chàng, đảo mắt nhìn quanh, đã có hơn trăm đại hán áo đen tay lăm lăm vũ khí sáng loáng tiến tới gần, mặt người nào cũng ngập vẻ căm thù.

Hạng Chân cấp tốc rút hết tám ngọn Đại Long Giác trong tử thi kia ra, chập vào nhau cầm bên tay trái, giọng lạnh lùng nói:

- Hãy gọi đầu lĩnh của các ngươi ra đây, lần trốn không giải quyết được gì đây, các ngươi cũng đừng để cho máu của mình làm hoen ố bốn chữ “Vô Úy Sơn Trang”!

Hạng Chân vừa dứt lời đã thấy ba bóng người từ xa phía sau bọn đại hán áo đen lao tới nhanh như cắt, trong tay vũ khí lấp lánh.

Cùng lúc ấy, bên kia bức tường đá cũng vang lên tiếng huyết gió lạnh löt, và ba bóng người phóng vút qua, thoáng quét mắt nhìn rồi cũng lao về phía Hạng

Chân.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Vô úy sơn trang ngập khói lửa

Hạng Chân chậm chậm giắt từng ngọn Đại Long Giác vào đai lưng da, ba người lao tới từ bức tường đá chính là Triển Bách Dương, Hồng Tu Trúc và Đề Nghiêu, họ đều khắp người đầy máu tươi, hơi thở có phần gấp rút dừng lại đứng cạnh Hạng Chân.

“Bán Hồ Thử” Đề Nghiêu thở hắt ra một hơi dài, vội vã nói:

- Đã diệt sạch bọn Hắc Thủ Đảng trên sườn núi, chỉ Hồng Tu Trúc bị trúng một đao nơi bắp tay nhưng không nghiêm trọng, còn tại hạ với Triển Bách Dương vô sự ...

Hạng Chân nhẹ gật đầu:

- Đề huynh, đối phương định giữ chân chúng ta tại đây, phiên ba vị hãy đột nhập vào trong trang tìm kiếm Thiết tiểu thư, bây giờ tại hạ phát tín hiệu toàn lực tấn công.

Đề Nghiêu sững người:

- Nhưng đây chỉ có mỗi mình Hạng đại hiệp ...

Bọn Hắc Thủ Đảng đã dừng lại cách ngoài năm mươi trượng và bao vây thành hình cánh quạt và ba bóng người xuất hiện từ xa chỉ thoáng chốc đã đến gần, họ vượt qua đầu bọn đại hán áo đen đáp xuống trước mặt, sáu con mắt như phun lửa nhìn vào nhóm Hạng Chân bốn người.

Hạng Chân vung tay, một quả cầu đen nhánh bay vút lên không, khi lên cao đến hơn hai mươi trượng, “Bùng” một tiếng rền rĩ, quả cầu đen nổ tung, bắn ra những tia lửa xanh vàng, bao quanh luồng khói sáng lam đỏ trông hết sức ngoạn mục.

Hạng Chân quay sang Triển Bách Dương ba người nói:

- Chỉ lát nữa thôi tình thế đã đổi khác rồi!

Bọn Hắc Thủ Đảng thoáng nhón nháo, song ba người mới xuất hiện vẫn lạnh lùng nhìn Hạng Chân, thậm chí mắt không hề chớp.

Lát sau, một đại hán cao to vạm vỡ tiến một bước giọng gay gắt nói:

- Tiểu tử, ngươi thật quá ngông cuồng, ngươi đã giết lão thất phải không?

Hạng Chân mỉm cười:

- Tôn giá là “Son Hùng” Lữ Đạt, người đứng thứ sáu trong mười đầu lĩnh Hắc Thủ Đảng chứ gì?

Gã đại hán ấy chàng có đôi mắt rần, mũi sư ti và miệng rất rộng, y tức giận quát:

- Lão tử hỏi ngươi, lão thất đã chết bởi tay ngươi phải không?

Hạng Chân cười khẩy:

- Phải rồi sao nào?

- Ngươi là ai?

- “Hoàng Long” Hạng Chân!

Người trung niên gầy gò và đầu có sẹo lở đứng bên cạnh cười nham hiểm nói:

- Lục ca, thất ca hài cốt chưa lạnh, chớ lẽ chớ đến khi thi thể thất ca cứng đờ rồi mới đòi nợ hay sao?

Một người trung niên thô mập khác trừng mắt quát:

- Hạng Chân, nào lại đây, Túc lão cừu này cùng ngươi quyết đấu một phen sống mái!

Hạng Chân lạnh lùng nhìn ba người, bình thản nói:

- Không sai, lão lục “Son Hùng” (gấu) Lữ Đạt, lão bát “Ô Thửu” Điền Tề và lão cửu “Song Nhận Đoạt Hồn” Mạc Tùng của Hắc Thủ Đảng đều đã có mặt, xin thứ cho tại hạ mắt kém, khi các vị báo ra thứ hạng mới biết quý hiệu đại danh!

Ba người vẫn đứng lên, lúc này dưới chân núi vắng vắng vọng lên tiếng la hét hỗn loạn, thỉnh thoảng có tiếng nổ vang và ánh lửa soi sáng khắp mọi nơi. Vâng, Vô Song Phái đã phát động tổng tấn công, xem ra cuộc chiến ắt sẽ vô cùng khốc liệt.

Gã cao to vạm vỡ “Son Hùng” Lữ Đạt mặt lạnh nhìn hai vị bảo đệ, rồi lại nhìn thi thể lão thất dưới đất, đoạn chậm rãi nói:

- Hạng Chân, Vô Song Phái đã cho ngươi lợi ích gì mà ngươi lại bán mạng cho họ thế này?

Hạng Chân nhú mày nhạt giọng:

- Chỉ quý mến nhau thôi! Hơn nữa, Hạng mỗ rất là gai mắt về tác phong hiểm ác của các ngươi!

Trung niên gầy gò “Ô Thửu” Điền Tề tức giận quát:

- Mẹ kiếp, ngươi đánh rắm thôi quá!

Lữ Đạt khoát tay ngăn cản Điền Tề, gằn giọng nói:

- Hạng Chân, hôm nay ngươi xâm nhập Bì Thạch Sơn giết người, Hắc Thủ Đảng không bao giờ để cho ngươi sống còn và ngươi cũng đừng trông mong lũ chuột nhắt Vô Song Phái ở dưới kia lên viện cứu. Thành thật cho ngươi biết, bọn Vô Song Phái tuyệt đối không thể nào lọt qua được bẫy rập trùng trùng của bọn ta, mà dù may mắn qua được thì cũng không thoát khỏi đại ca cùng lục ca ta đón đầu đột kích.

Hạng Chân cười mai mỉa:

- Vậy ư? Vậy thì chúng ta hãy thử xem!

Lữ Đạt gầm gừ trong cổ họng như loài thú dữ, song vẫn cố nén lửa giận, có vẻ trông chờ đưa mắt nhìn trời thật nhanh.

Hạng Chân lạnh lùng nói tiếp:

- Các vị cũng khá lắm, đã phát giác trước khi Vô Song Phái mở cuộc tấn công ...

Lữ Đạt bỗng cười ghê rợn, cất bước chầm chậm đi tới, giọng ồ ề nói:

- Được rồi, giờ chúng ta có thể thử được rồi!

Hạng Chân đưa tay ra sau lưng ngấm ra hiệu với Triển Bách Dương ba người, ngay khi chàng rút tay về, người đã lao tới, nhào lộn một vòng trên không, sổng chưởng chém vào yết hầu Lữ Đạt.

Cơ hồ cùng trong một lúc, “Độc chưởng” Triển Bách Dương vụt xoay người, một chuỗi đạn lưu huỳnh đã ném vút ra, cùng va chạm nhau trên không, trong tiếng nổ vang rền, những tia lửa xanh bùng ra tứ phía, phủ trùm xuống đỉnh đầu hàng trăm đáng đồ Hắc Thủ.

“Son Hùng” Lữ Đạt buông tiếng hét vang, nhanh nhẹn lách người tránh né, đồng thời một ngọn côn bạc dài chừng ba thước đã cầm trong tay, như vũ bão công về phía Hạng Chân.

Trong khi ấy, “Ô Thửu” Điền Tề cũng im lìm như u linh lướt tới, vung chưởng bổ vào lưng, hai bên sườn và sau cổ Hạng Chân.

Triển Bách Dương khoát tay khẽ quát:

- Đi!

Ba người lập tức cùng lúc tung mình lao vào Vô Út Sơn Trang, song vừa được hơn trượng, hai ngọn song nhận đao đã từ bên hông chém tới và giọng nói lạnh lùng của “Song Nhận Đoạt Hồn” Mạc Tùng vang lên:

- Đùa tí đã rồi hăng đi cũng chẳng muộn!

“Thiết Đờm” Hồng Tu Trúc tiến tới nghênh đón, ngọn kim chùy năm múi vun vút tung ra chín chiêu mười bảy thức, ánh vàng cuộn cuộn như sóng dữ.

Triển Bách Dương và Đề Nghiêu liền thừa cơ tung mình lao tới, thoáng chốc đã vượt qua bờ tường mất đáng.

Bên kia, gần ba mươi Hắc Thủ Đảng đồ đang lẫn lộn dưới đất, lửa bốc lên từ người họ, mùi thịt cháy khét lẹt tràn ngập trong không khí, tiếng rên rĩ vô cùng thảm thiết.

Hạng Chân lách người tránh khỏi đòn tấn công lên của Điền Tề, tả chưởng nhanh như chớp bổ vào đối phương, đồng thời tay phải vung thành hàng trăm ngàn bóng chưởng, hư ảo khôn lường nghênh đón Lữ Đạt từ chính diện công tới.

Thế là, hai người vội vàng tung mình ra xa, Hạng Chân buông tiếng cười khẩy, các tuyệt chiêu trong Trảm chưởng nối tiếp nhau tung ra.

Những thấy bóng chưởng rợp trời, tưởng chừng như phát xuất từ cõi hư vô, song chớp mắt lại đã biến mất, chẳng biết đâu mà lường.

“Son Hùng” Lữ Đạt với thân pháp đã thành danh trên chốn giang hồ hơn hai mươi năm là “Truy như thập lục tiễn” phối hợp cùng ngọn “Toái đĩnh côn” trĩu nặng chống chọi mãnh liệt. “Ô Thử” Đề Nghiêu thì với đôi tay không thi triển môn Tam Âm Công.

Bên kia, Hồng Tu Trúc vốn đã khổ luyện về môn binh khí kim chùy năm mũi, ba mươi sáu thế Phục Hồ chùy pháp vô cùng lợi hại, lúc này đối địch với “Song Nhận Đoạt Hồn” Mạc Tùng, y đã dốc hết toàn lực.

Bọn Hắc Thủ Đảng còn lãnh mệnh hãy còn gần bảy mươi người, ngoại trừ để lại mấy người săn sóc cho những kẻ thọ thương, còn lại thấy đều dưới sự lãnh đạo của vài tên đầu mục bao vây Hạng Chân và Hồng Tu Trúc vào giữa.

Hạng Chân hai tay chập lại rồi tách ra và lặp lại lần nữa, liên tiếp thi triển hai lần chiêu “Nhất tâm hướng Phật” trong Trảm chưởng, xoay người một vòng to, rồi thì ba chiêu “Nhị đức tường thiên”, “Tam tỷ bắc long” và “Tứ mâu quy tịch” hết như di sơn đảo hải xô ra các hướng khác nhau. Trong lúc kẻ địch gào thét lách tránh, chàng tung chân đá ngã một tên áo đen, tay trái luồn qua dưới nách phải, một tên áo đen khác cũng liên học máu bật ngã ra xa.

Hạng Chân vọt ra ngoài ba thước, trầm giọng quát:

- Hồng huynh, mau tung bừa bơi ra đi chứ?

Ngay khi ấy, ngọn côn bạc “vù” một tiếng giáng xuống sau ót chàng.

Hạng Chân lẹ làng cúi gập người, trở tay tung ra mười chín chưởng, rồi lại một chiêu “Ngũ ma sách mệnh” bổ thẳng vào Điền Tề, nhanh như tia chớp, lại có thêm bảy Hắc Thủ Đảng đồ nửa táng mạnh tại chỗ.

Hồng Tu Trúc đang cố chống cự với Mạc Tùng, nghe nói liền lùi nhanh ra sau, song Mạc Tùng đã như bóng theo hình đuổi tới, đôi song nhận đao tấn công tới tấp, cười hăng hắc nói:

- Hào hán của Vô Song Phái, thôi hãy tạm chơi như vậy được rồi!

Thắng thắn mà nói, đành rằng Mạc Tùng chưa chắc đã hạ được Hồng Tu Trúc trong thời gian ngắn, song Hồng Tu Trúc thì hoàn toàn không có hy vọng thắng được Mạc Tùng.

Lúc này, Mạc Tùng không dám khinh suất quyết giữ chân đối phương, mà Hồng Tu Trúc lại không thể nào rảnh tay lấy ra đạn lưu huynh và loài nhện bụng tơ trong lòng, y cắn chặt răng, một mặt dốc sức cầm cự, một mặt lại còn phải chú ý đề phòng những Hắc Thủ Đảng đồ khác ám toán, tình thế vô cùng nguy bách.

Hạng Chân trông thấy rất rõ, song Lữ Đạt cùng Điền Tề cũng liều mạng tấn công ráo riết, và võ công của họ cũng cao hơn Mạc Tùng ba phần, Hạng Chân tuy võ công cao cường, song nhất thời cũng khó hạ gục được họ, đương nhiên là ngoại trừ phải sử dụng đến tuyệt chiêu, nhưng khi sử dụng tuyệt chiêu thì luôn luôn phải mạo hiểm.

Một tiếng rú thảm, một tên áo đen cao to vỗ sọ ngã lăn ra đất, Mạc Tùng gầm vang:

- Lũ chuột nhắt Vô Song Phái, lão tử phải lột da lột thịt các ngươi ...

Hạng Chân cắn răng, bỗng vọt thẳng lên không, lộn người lao xuống.

“Ô Thử” Điền Tề hét lên một tiếng quái dị, hai tay cùng lúc tung ra mười một chưởng, kinh phong lạnh buốt ồ ạt cuốn ra ...

Hạng Chân không tránh né, vẫn tiếp tục lao thẳng xuống Điền Tề, khi chưởng phong sắp chạm vào người, chàng hét như sao băng, theo lẽ chưởng phong lao vút xuống, một chiêu “Nguyệt Mông Ảnh” rồi nối tiếp một chiêu “Ngũ Ma Sách Mệnh” nhanh như chớp giáng xuống đỉnh đầu Điền Tề.

Điền Tề giật bắn người, luống cuống lùi nhanh ra sau. Hạng Chân đuổi theo, song ngay khi ấy ngọn côn bạc của Lữ Đạt đã quét tới như sấm sét.

Hạng Chân bỗng buông bỏ Điền Tề, tung mình ngược ra sau nhanh khôn tả.

Khi Lữ Đạt thoáng thấy một bóng người lao tới, thì ngọn côn bạc đã quét ra, không còn thu thế kịp nữa, trong lúc cấp bách vội xoay người ngồi thụp xuống.

Song đã muộn, song chưởng của Hạng Chân đã liên tiếp bổ vào ngực y bảy phát, nhanh đến mức như ý nghĩ con người xoay chuyển, ngay khi Lữ Đạt cảm thấy lồng ngực đau nhói thì Hạng Chân đã luồn qua dưới nách y.

Lữ Đạt sắc mặt xám ngắt, loạng choạng lùi sau năm bước, phún ra một ngụm máu to.

Hạng Chân điểm chân xuống đất, người lại vọt lên cao, xoay người một vòng trên không, liên tục hai mươi sáu chưởng như làn sóng dữ xô ập về phía Điền Tề.

Điền Tề chẳng chịu kém, lập tức đáp lại mười chín chưởng, song bị đẩy lui lia lịa và ngay khi ấy bọn Hắc Thủ Đảng kinh hoàng la to:

- Lục ca chết rồi ... các người đâu ... mau ...

Điền Tề liền như bị sét đánh vào đầu, y cơ hồ không dám tin thừ ra tại chỗ.

Hạng Chân buông tiếng cười khẩy, chẳng chút chậm trễ sẵn tới, tay phải vung lên, bỏ thẳng vào đầu đối phương.

Bóng chưởng nhấp nhোáng, Điền Tề giật mình kinh hãi, vội thụt người cúi đầu, song chưởng tổng thẳng ra.

Hạng Chân hữu chưởng đánh hụt, năm ngón vươn ra, hữu chưởng lại phật ngược trở về, đồng thời tả chưởng cũng đã phóng ra nhanh khôn tả.

Chỉ nghe “Rắc” một tiếng, Điền Tề xương má vỡ nát chao người sang bên và ngay khi ấy hữu chưởng của Hạng Chân đã quay về bỏ vào sau cổ y, song như vậy lại khiến cho Điền Tề chúi tới. Y dồn hết tàn lực hai tay chộp vào bụng dưới Hạng Chân.

Hai khuỷu tay thúc ra, Hạng Chân lại tổng cho Điền Tề văng bay đi, roi phịch xuống đất, song trên chiếc áo vàng bê bết máu của chàng đã có thêm ba vết ngón tay đen nghịt.

Chẳng chút trù trừ, Hạng Chân vụt quay ngay, một ngọn Đại Long Giác đã rời tay bay đi, chỉ thấy ánh vàng lấp lánh, năm đôi chân người đã chia tay với chủ nhân của chúng.

Mạc Tùng đang giao chiến với Hồng Tu Trúc trông thấy rõ ràng, lập tức một luồng máu nóng xông thẳng lên đầu y, hai mắt y đỏ quạch, vung tit song đao trên tay, miệng không ngớt quát tháo, liều lĩnh dồn dập tấn công đối thủ.

Hồng Tu Trúc đã có danh hiệu là “Thiết Đom” Hồng Tu Trúc, tất nhiên là phải hết sức gan lì, nhất định không chịu liều bước, ngọn kim chùy trong tay múa tit như vũ bão, cắn chặt răng kiên quyết chống cự.

Bên này, Hạng Chân chẳng khác hồ vào đàn dê, thoáng chốc đã hạ gục hơn ba mươi gã Hắc Thủ Đảng đồ, tiếng gào rú vang lên ầm ĩ, máu tươi lênh láng, tử thi tàn khuyết ngổn ngang, cảnh tượng vô cùng thảm khốc.

Hạng Chân hát mạnh đầu, hai tay vươn thẳng ra, tung mình lao về phía “Song Nhận Đoạt hồn” cách xa mấy trượng.

“Song Nhận Đoạt Hồn” Mạc Tùng thoáng thấy bóng Hạng Chân, lập tức hồn phi phách tán. Vừa sợ hãi lại vừa căm tức, y nghiêng rặng, ngọn đao bên tay phải bỏ mạnh vào kim chùy của Hồng Tu Trúc, đồng thời xoay người, ngọn đao bên tay trái chém vào mạn sườn Hồng Tu Trúc.

Hồng Tu Trúc rút kim chùy về, xoay tay giáng chéo xuống, tay trái cũng đồng thời bỏ vào ngực đối phương.

Diễn biến nhanh khôn tả, Hạng Chân hãy còn cách ba bước, thấy vậy kinh hãi la to:

- Hồng huynh, tránh mau ...

Song đã muộn, “Soạt” một tiếng khê, song nhận đao của Mạc Tùng đã xuyên vào mạn sườn Hồng Tu Trúc, cơ hồ cùng trong lúc ấy, bàn tay của Hồng Tu Trúc giật lên một cái bỏ vào ngực trái Mạc Tùng và ngọn kim chùy “Choang” một tiếng trúng vào ngọn đao bên tay phải đối phương, rồi thì hai người ngã ngửa ra hai phía.

Hồng Tu Trúc vừa ngã ra đất, xung quanh liền có năm gã áo đen ủa tới, cùng vung đao bỏ xuống.

Hạng Chân lướt nhanh tới, một tay vung lên, song chưởng phật qua yết hầu ba gã áo đen, lập tức ba vòi máu phun ra như tên bắn, vụt xoay người tay phải quét ra, hia gã áo đen còn lại liền rú lên thảm khốc, đại đao vụt tay bay đi, xương ngực vỡ nát ngã gục tại chỗ.

Hồng Tu Trúc nằm ngửa, răng cắn chặt, hơi thở hào hển, chót mũi phập phồng dữ dội, tay trái ôm chặt vết thương nơi mạn sườn, song máu tươi vẫn không ngừng chảy ra từ các kẽ tay.

Hạng Chân co một chân ngồi xuống, hơ hời nói:

- Hồng huynh, Hồng huynh cảm thấy thế nào?

Hồng Tu Trúc ho khan hai tiếng, khàn giọng nói:

- Cảm giác này ... tại hạ có từng nghe người ta nói ... Hạng đại hiệp ... e rằng ...

không xong rồi ...

Hạng Chân ngoảnh lại nhìn, bọn Hắc Thủ Đảng lúc này hết sức rối loạn, có mấy gã áo đen đang dìu Mạc Tùng vội vã đi vào Vô Úy Sơn Trang.

Hạng Chân vác Hồng Tu Trúc lên, hét to:

- Mạc Tùng, ngươi phải đền mạng ...

Đồng thời người đã phóng vút đi, loáng cái đã vượt qua đầu bọn áo đen kia và hạ xuống trước mặt, bọn áo đen diu Mạc Tùng kinh hãi la lên, song hai người liền vội vung đao ngăn cản.

Hạng Chân hữu chưởng vung động chớp nhoáng, chỉ nghe vài tiếng “bình bình” khô khan, hai gã áo đen đã học máu ngã gục.

“Song Nhận Đoạt Hồn” Mạc Tùng thấy vậy tức giận gầm to, xô hai tên thủ hạ ra, chệnh choạng lao tới, hai ngọn song nhận đao chia ra chém vào cổ Hạng Chân.

Hạng Chân mất rục tình quang, thoáng thụp người xuống, hữu chưởng tổng thẳng ra, giận dữ quát:

- Mạc Tùng, đền mạng đi!

Song nhận đao hãy còn cách chừng ba thước thì Mạc Tùng đã hự lên một tiếng, bị đánh văng bay lên không, lộn nhào mấy vòng, trong tiếng rú thảm khóc đầm đầu xuống đất.

Hai gã áo đen còn lại hồn phi phách tán, khiếp hãi đến đứng thừ ra tại chỗ, đôi chân chẳng tài nào động đậy được nữa.

Hạng Chân hai mắt đỏ quạch chòng chọc nhìn hai gã áo đen, chậm rãi nói:

- Hai người hãy tự tuyệt ngay!

Hai gã áo đen rung mình, như vừa tỉnh cơn mơ, quay người toan bỏ chạy ...

Hạng Chân quát to, nhanh như chớp vung tay, một ngọn Đại Long Giác bay vút đi, ngay khi hai gã áo đen rú lên thì Đại Long Giác đã đầm đìa máu tươi bay trở về tay chàng rồi. Rồi thì, Hạng Chân lập tức phi thân qua bên kia đường dê, đặt Hồng Tu Trúc xuống, lúc này Hồng Tu Trúc chỉ còn thoi thóp thở, hết sức yếu ớt.

Hạng Chân xoa tay, giọng run run nói:

- Hồng huynh ... Hồng huynh ... lực lượng của quý phái đã sắp lên đến rồi ...

hãy cố gắng một chút, lát nữa đây sẽ có người cứu chữa rồi ... Hồng huynh ... Hồng huynh ...

Hồng Tu Trúc từ từ mở mắt ra, gương mặt nhợt nhạt cười nhăn nhúm, giọng khàn đặc nói:

- E không ... cứu chữa được nữa rồi ... Hạng đại hiệp ... đừng nhọc tâm vì tại hạ ... Kiếp sống giang hồ ... kết cuộc là phải vậy thôi ... sinh nghề từ nghiệp mà ...

Hạng Chân lắc đầu xót xa:

- Đó cũng là do tại hạ bảo vệ không chu toàn, Hồng huynh ... tại hạ ... ôi, còn gì để nói nữa ...

Hồng Tu Trúc toàn thân co giật dữ dội mấy cái, hai mắt tròn to đờ đẫn và u ám, hiện tượng ấy Hạng Chân đã gặp qua rất nhiều rồi, chàng biết Hồng Tu Trúc chẳng còn cách cái chết bao xa nữa.

Hồng Tu Trúc cổ họng kêu lên khàn khàn, nắm chặt hai tay Hạng Chân, mặt màu co rúm gượng nói:

- Bảo ... bảo các vị huynh đệ hãy ... mang hài cốt tại hạ ... về Đại thảo nguyên ... mai táng ...

Hạng Chân gật đầu quả quyết:

- Vâng! Nhất định!

Hồng Tu Trúc người lại run lên một cái, rồi thì tay chân duỗi ra bất động, song hai mắt vẫn mở thao láo, y đã không nhắm mắt. Vâng, làm sao y nhắm mắt được kia chứ?

Lặng nhìn thi thể của chàng trai kiên cường một hồi, Hạng Chân mới bồng lên, tìm một nơi kín đáo giấu vào đó rồi phi thân vào Vô Úy Sơn Trang.

Bức tường rào được xây bằng những tảng đá to rất là kiên cố và hùng vĩ, song Hạng Chân chớ hề đếm xỉa đến, hệt như một cánh chim ung phóng vút qua, nhẹ nhàng như chiếc lá rơi, hạ xuống sân vườn.

Nơi chàng hạ chân là một khu vườn rộng thênh lút đá xanh, trước mặt là một dãy nhà cũng xây toàn bằng đá tảng, nơi chính diện là một gian đại sảnh, tám cánh cửa hình lưới bằng đồng tia mờ toang hoác. Trong đại sảnh đèn đóm sang choang, hai bên hông treo lủng lẳng mười hai ngọn đèn bạc bóng loáng, một bức màn cưới đỏ tươi treo trên vách chính giữa sảnh, trên màn cưới là chữ “Song Hỷ” màu vàng kim, trước mặt có một chiếc hương án chạm

trở tỉnh xảo, trên hương án nền đỏ cháy rực. Thế nhưng, trong đại sảnh lại không một bóng người, bàn ghế bừa bộn.

Lúc này Hạng Chân đang chú mắt nhìn lên trên rường chính, trên ấy có một tấm biển nền trắng không một chữ viết, chỉ có một bàn tay đen rất ghê rợn.

Tại đây, dường như mới vừa rồi hãy còn cử hành hôn lễ. Hạng Chân khẽ buông tiếng thở dài cảm khái, bắt giác chạnh lòng thương xót cho người con gái kia, cho Vô Song Phái, đại động can qua, đổ máu tàn mạng thế này là vì lẽ gì? Chỉ bởi một nỗi bức tức ư?

Chàng chậm bước đi lên bậc cấp, vào trong đại sảnh. À, dưới đất còn trải một tấm thảm màu đỏ sậm hẹp và dài đến tận hương án nữa!

Đào mắt xem xét một hồi, trong đại sảnh không có dấu vết gì, Hạng Chân thận trọng theo hành lang đi vào trong, phía sau là một gian hoa sảnh được bày trí hết sức trang nhã.

Gian hoa sảnh có ba cửa, một cửa thông ra phía sau, tả hữu mỗi cánh hần là đi sang khu nhà khác. Ngẫm nghĩ chốc lát, Hạng Chân không đi vào tiếp mà rẽ sang cửa bên phải.

Bên phải là một hành lang khúc khuỷu, nơi tận cùng có ba dãy nhà đá kiểu cách như nhau, trong nhà đều tối om không chút động tĩnh.

Khẽ nhún chân, Hạng Chân phóng vọt trở ra, đến giữa hành lang, chàng vọt xoay người, phóng ra khỏi hành lang, phi thân lên mái hiên.

Hai bên mái hiên đều có mái che bằng sắt cuộn tròn vừa đủ cho một người nằm ngang. Hạng Chân vừa mới lặn vào bỗng nghe một tiếng “choang” rất khẽ, mái che lập tức khép vào, lúc này Hạng Chân mới trông thấy cạnh lề của mái che ấy hết sức sắc bén.

Hạng Chân vội vung tay vỗ mạnh xuống bên dưới, người lập tức lặn nhanh ra, song ngay khi chàng vừa về đến nóc hiên, một làn mưa tên đã bắn tới tấp.

Trong bóng tối, Hạng Chân trông thấy làn tên ấy đã phát ra từ nơi cửa sổ dãy nhà thứ nhất nối liền với hành lang, chàng tức tốc xoay người vung tay, một chiếc hộp gỗ đồ vương vức chường nửa thước đã bay vút vào cửa sổ ngôi nhà ấy.

Tiếng hộp vỡ giòn giã vang lên, Hạng Chân hấp híp mắt chờ đợi. Lát sau, tiếng la hét kinh hoàng từ trong nhà vang lên:

- Ôi, con gì cắn ta thế này?

- Ôi da, đau chết đi được!

- Chết rồi, đau mà có nhiều nhện trắng thế này? Đây, mẹ kiếp, đừng có bò qua đây ...

- Triệu đầu linh ... Triệu đầu linh! Ui da, đau quá ...

Hạng Chân cười khẩy, lại xoay người vung tay, một sợi vải màu đen bay đi, vô cùng chuẩn xác trúng vào một ngọn đèn thủy tinh nơi cuối hành lang, thế là trong tiếng vỡ loảng xoảng, lửa đã bùng chút và khói vàng bốc lên ngùn ngụt.

Hạng Chân hít vào một hơi dài, hai tay vỗ mạnh, người vọt thẳng lên không, quét mắt nhìn quanh thật nhanh, chênh chếch lướt lên trên mái ngôi nhà ấy.

Bên dưới làn hỏa rực cháy, Hạng Chân nhanh nhẹn lướt đi trên mái nhà. Khi sắp đến cuối dãy nhà, bỗng chàng trông thấy hai bóng người từ trên mái dãy nhà cách chừng mười trượng phóng ra nhanh như chớp, giao đầu với nhau kịch liệt.

Hạng Chân loáng thoáng trông thấy hai người người ấy, một là “Bán Hồ Thủ” Đề Nghiêu và đối thủ là một người toàn thân y phục đỏ rực như lửa.

Vừa định tung mình qua giúp sức Đề Nghiêu, Hạng Chân chợt động tâm chừng lại. A, phải rồi! Bọn Hắc Thủ Đảng toàn mặc áo đen, sao lại có một người áo đỏ thế này? Chẳng lẽ mới đây mà họ đã mời được cao thủ bang phái khác đến đây trợ lực ư? Nếu đúng vậy thì kẻ địch đã đến thêm bao nhiêu? Vô công của họ thế nào? Hiện họ đang ẩn nấp tại đâu?

Nghĩ đoạn, chàng không chần chừ nữa, tung mình phóng qua, hãy còn cách chừng bảy thước, bóng chường của chàng hết như dao sắc đã bay đến trên đầu người áo đỏ.

Khẽ quát một tiếng, người áo đỏ đã nhanh nhẹn lướt ra xa, “Bán Hồ Thủ” Đề Nghiêu cũng liền thu chiêu, hớn hờ nói:

- Hạng đại hiệp, đã phát hiện tông tích của tiểu thư rồi, Triển Bách Dương đang ...

Chưa dứt lời, người áo đỏ hai tay tả hữu vung ra, một chường về phía Hạng Chân, một chường thẳng vào Đề Nghiêu, kinh lực mãnh liệt như bài sơn đảo hải.

Hạng Chân bắt giác phi cười, song cũng lại cảm thấy bức tức, chàng đã là một tay siêu tuyệt về chường pháp, vậy mà đối phương lại dám ngang nhiên dùng chường tấn công chàng.

“Bán Hồ Thủ” Đề Nghiêu quát to, hai tay cùng lúc vạch ra vài hình vòng cung nhỏ và những hình vòng cung ấy nhập lại thành một hình tròn to, trong hình tròn ấy bóng chường chấp chôn, phảng phất như một chiếc lướt phủ trùm lấy kẻ địch.

Hạng Chân trở bộ, một trong chín chiêu sát thủ là “Nguyệt Mông Ảnh” đã được thi triển. Thế là, người áo đỏ trong áp lực từ hai phía lập tức nhận thấy

tình thế không ổn, vội thu chiêu thoái lui, “soạt” một tiếng vẫn bị bàn tay Hạng Chân chém bay một góc áo.

Như bóng theo hình đuổi tới, Hạng Chân liên tiếp tung ra ba mươi bảy chiêu, hai chân quét ra như đan lưới, chiêu thế ào ạt như sóng xô, đẩy lùi người áo đỏ đến bên mép mái nhà.

Hạng Chân buông tiếng “Hừ” khinh miệt, tung người ra sau, trầm giọng nói:

- Đề huynh, Triển huynh đã đuổi theo phải không?

Đề Nghiêu vội đáp:

- Vâng, vừa rồi tại hạ cũng đuổi theo, nhưng giữa đường đã bị tên tiểu tử này ngăn cản!

Hai người chỉ trao đổi được mấy câu thì người áo đỏ đã lao bỏ tới, hai tay vung động, bóng chiêu chập chùng ập về phía Hạng Chân.

Lúc này Hạng Chân đã trông thấy rõ diện mạo đối phương, thì ra y là một thanh niên rất anh tuấn, mặt ngọc môi son, giữa chân mày tụ đầy ngạo khí, song lúc này đã bị vẻ tức giận phủ lấp mất.

Hạng Chân xoay người, loáng cái chàng đã biến thành trăm ngàn ảo ảnh, từ hàng trăm ngàn vị trí khác nhau cùng lúc xuất thủ tấn công. Đó chính là “Mộng Lý Ma”, một trong chín chiêu sát thủ đã thành danh trên chốn giang hồ của Hạng Chân.

Chiêu “Mộng Lý Ma” này thường khi Hạng Chân không muốn thi triển, cùng với một chiêu nữa là “Huyết Tiên Tâm” hết sức hiểm độc, chàng đã phải mất đến sáu năm dài mới luyện thành được.

Thế là, người áo đỏ bật lên một tiếng sững sốt, cố sức xông vào, hai tay vung tít tạo thành một bức tường kinh lực vô hình hầu ngăn cản sự tấn công hù ảo khôn lường đến từ bốn phương tám hướng.

Một chuỗi tiếng chuông va chạm lộp bộp vang lên, cơ hồ không hề đứt đoạn, người áo đỏ đã bị đánh rơi xuống mái nhà hệt như điều đứt dây.

“Bán Hồ Thử” Đề Nghiêu lướt nhanh tới, vỗ tay nói:

- Hạng đại hiệp quả là cao siêu, vòn vẹn chỉ ba chiêu đã hạ được tên tiểu tử ấy rồi, vậy mà tại hạ đã phải vất vả gần hai trăm chiêu ...

Hạng Chân mỉm cười:

- Đề huynh có biết là ba chiêu ấy đã tốn mất của tại hạ sáu bảy năm trời không?

Đề Nghiêu ngó người, cười bẽn lèn nói:

- Đương nhiên ... tên tiểu tử ấy võ công khá là cao minh, thú thật nếu mà không có Hạng đại hiệp e là trận đấu còn kéo dài rất lâu, hơn nữa tại hạ không hề có hy vọng giành được phần thắng.

Hạng Chân vỗ vai Đề Nghiêu, có vẻ lo lắng nói:

- Tình thế có vẻ không ổn đây! Người áo đỏ này rõ ràng không phải là thuộc hạ của Hắc Thủ Đảng, cho đến lúc này chúng ta vẫn chưa biết là có thêm phe địch khác nữa hay không. Lực lượng của quý phái đến giờ vẫn chưa tấn công lên tới, tông tích của Thiết tiểu thư cũng chưa có tin tức chính xác, hơn nữa ... các thủ lĩnh khác của Hắc Thủ Đảng lại chẳng thấy bóng dáng đâu cả ...

Chàng suy nghĩ nửa tiết lộ tin tức trận của “Thiết Đóm” Hồng Tu Trúc, chàng hiểu nếu tiết lộ tin đau lòng ấy ra trong lúc này chẳng những ảnh hưởng đến tinh thần chiến đấu của Vô Song Phái mà lại còn có thể xảy ra một cuộc thảm sát điên cuồng, hậu quả vô cùng tai hại.

“Bán Hồ Thử” Đề Nghiêu dường như nhất thời cũng chưa chú ý đến việc Hồng Tu Trúc đã không đi bên Hạng Chân, vẻ lo lắng nói:

- Hạng đại hiệp nói đúng rồi, Triển Bách Dương đã đuổi theo bọn họ, nhà cửa trong trang viện này tối mịt và rộng thênh thang, muốn tìm gặp Triển Bách Dương chẳng phải dễ dàng ...

Hạng Chân ngẫm nghĩ chốc lát:

- Thôi đành thế này, chúng ta hãy chia nhau tìm kiếm, bất luận gặp được Triển huynh hay Thiết tiểu thư hay không, sau thời gian hai nén nhang hãy gặp lại nhau tại trước cửa chính đại sảnh của trang viện này.

Đề Nghiêu gật đầu, bỗng như sực nhớ ra liền nói:

- À, Hạng đại hiệp, Hồng Tu Trúc đâu rồi?

Hạng Chân vừa quay người đi, nghe hỏi bèn cười nhẹ nói:

- Hồng huynh đã tách ra với tại hạ rồi, chúng ta đi thôi!

Đoạn Hạng Chân liền tung mình lao vào trong bóng tối. Đề Nghiêu ngơ ngẩn lắc đầu, cũng bèn phi thân về một hướng khác.

Khu trang viện này bốn bề yên lặng như tờ, song trong sự yên lặng ấy lại ẩn chứa đầy hung hiểm kinh khiếp.

Hạng Chân lút lút sang đông, thoát vọt sang tây, ánh mắt không ngớt sục tìm. Song, ngoài sự yên lặng và bóng tối cơ hồ không hề có một sinh vật hiện hữu.

Đến một vườn hoa nhỏ xem ra được chăm sóc rất kỹ lưỡng, những cánh hoa cúc xinh tươi được trồng quanh một hồ nước nhỏ, một chiếc cầu nhỏ bắc ngang qua hồ, nối liền với một ngôi đình mái trang nhã.

Hạng Chân ơ hồ đưa mắt nhìn, vừa định bỏ qua, đột nhiên một tiếng động rất khẽ vang lên từ trong ngôi đình mát.

Hạng Chân vội ngồi thụp xuống, chú mắt nhìn về phía ngôi đình mát, lát sau quả nhiên có tiếng y phục khua động, một đầu người thận trọng thò ra, quay nhìn quanh quất ...

Hạng Chân nhún mình, hai tay vỗ mạy, người vọt tới như sao sẹt, chớp mắt đã như quỷ mị xuất hiện trước đầu người ấy.

Biến cố quá đột ngột ấy đã khiến đối phương kinh hãi đến bật kêu lên một tiếng quái dị, chưa kịp có bất kỳ động tĩnh nào, Hạng Chân đã kéo y ra ngoài. A, toàn thân y đều là y phục đen, mặt đầy thịt ngang, đúng là một đảng đồ Hắc Thủ Đảng điển hình!

Gã áo đen kêu lên một tiếng bàng hoàng, ngọn đại đao trong tay “Keng” một tiếng rơi xuống đất. Hạng Chân túm chặt lấy cổ áo đối phương, lạnh lùng nói:

- Lực lượng hùng hậu của Vô Song Phái đã tấn công lên Bi Thạch Sơn, mười thủ lĩnh của các ngòi đã thương vong hết nửa, còn bọn nhãi nhép thì lại càng phơi xác vô số và bỏ trốn hết rồi, ngươi đừng trông mong gì nữa!

Gã áo đen mặt mày tím ngắt, miệng há hốc rên lên hừ hự, toàn thân run lẩy bẩy.

Hạng Chân nói lỏng tay, giọng rần lạnh:

- Tiểu thư của chủng môn nhân Vô Song Phái đã bị các ngòi giam cầm tại đâu?

Gã áo đen thở mạnh một hơi dài, lúng búng nói:

- Tiểu ... tiểu nhân không biết!

Hạng Chân ánh mắt sắc lạnh gần giọng:

- Bây giờ ngươi chết đi cũng thật là oan uổng. Hắc Thủ Đảng đã bị tiêu diệt, không còn ai tuyên dương và ghi nhớ đến ngươi nữa, ngươi chết một cách vô giá trị chẳng khác loài thú vật. Hãy yên tâm, bọn họ đã tan rã hết rồi, không ai gây rắc rối cho ngươi nữa đâu. Còn như ngươi cho ta biết, ta sẽ cho ngươi một trăm lạng bạc, thế nào?

Gã áo đen trừng mắt nhìn Hạng Chân, cắn răng lặng thinh.

Hạng Chân bắt giác phùng lửa giận, gần giọng:

- Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, có chịu nói hay không?

Gã áo đen vẫn trừng mắt im lặng. Hạng Chân điên tiết, tay phải buông cổ áo đối phương, đồng thời nhanh như chớp phạt ngang. Thế là gã áo đen không kịp rên lên một tiếng, đầu đã lìa khỏi cổ, rơi xuống đất lăn đi và mang theo một đường máu lênh láng.

Ngay khi ấy bỗng một giọng già nua vang lên:

- Để lão phu trả lời thay hấn cho!

Hạng Chân thoáng giật mình đưa mắt nhìn, thì ra đó là một lão nhân râu tóc bạc phơ, cũng toàn thân y phục đen và trên cổ có đeo một bàn tay đen.

Hạng Chân gần giọng quát:

- Tôn giá là ai?

Lão nhân buông tiếng cười quái dị:

- Tản Như Trần!

Hạng Chân cười khẩy:

- Thì ra là quân sư của Hắc Thủ Đẳng, một đại thiện nhân phóng hỏa giết người!

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nguy cơ giăng bủa chẳng sao lường

Tấn Như Trần chẳng chút tức giận thản nhiên cười nói:

- Lão phu đối với người thân thì hết sức nhân từ, còn đối với kẻ thù địch thì vô cùng hiểm ác. Vậy chứ tiểu hữu giết người như rạ, thủ đoạn tàn ác, cũng đâu khác gì lão phu!

Hạng Chân lạnh lùng:

- Vậy thì hai ta phải một sống một chết mới xong rồi!

Tấn Như Trần thản nhiên vuốt râu:

- Tiểu hữu không muốn biết tin về tiểu thư của chương môn Vô Song Phái ư?

- Xin hãy nói đi!

Tấn Như Trần khề ho một tiếng chậm rãi nói:

- Thiết nương nương với lão tam tình đầu ý hợp, thật khó thể rời xa, hai người đã cử hành hôn lễ trước khi Vô Song Phái mở cuộc tấn công!

Hạng Chân cười hàm súc:

- Có ai chứng không?

- Đương nhiên là có!

Hạng Chân bĩu môi:

- Ai làm chứng? Song thân Thiết nương nương đã chấp thuận chưa? Tấn quân sư đây chỉ là ý nghĩ và hành động đơn phương của quý vị thôi! Các vị nên hiểu là tại hạ chẳng dễ đối gát như một thiếu nữ yếu đuối của Vô Song Phái đâu!

Tấn Như Trần thoáng biến sắc mặt, song cổ nhần nhin, nhạt giọng nói:

- Tùy tiểu hữu muốn nghĩ sao cũng được, nhưng tiểu hữu nên hiểu một điều.

Nếu như bản thân Thiết cô nương mà không bằng lòng thì không ai có thể ép buộc được nàng ta cử hành hôn lễ. Hơn nữa, thẳng thắn mà nói, mặc dù hai người mới bắt đầu có danh nghĩa phu thê vào hôm nay, nhưng trên thực tế thì bọn họ đã là phu thê từ lâu rồi!

Hạng Chân trầm thờ dài, điều ấy quả đúng như nhận định của chàng, song vẫn lạnh lùng nói:

- Cuộc hôn nhân này chẳng qua chỉ là chủ trương đơn phương của Hắc Thủ Đẳng, còn Khang Ngọc Đức thì lấy oán báo ơn. Chẳng những không cảm kích ơn cứu mạng điều thương của Vô Song Phái, trái lại còn dụ dỗ nhược nữ và đánh cắp báu vật của người ta, bất luận về mặt nào cũng đều trái với đạo nghĩa giang hồ.

Tấn quân sư, cuộc hôn nhân cho dù đúng là bản thân Thiết cô nương đồng ý thì cũng không thể thừa nhận được!

Tấn Như Trần cười khẩy:

- Tiểu hữu, đó chỉ là nhận xét riêng của các người, giờ cuộc chiến đã diễn ra, các người dù muốn giải quyết ôn hòa cũng chẳng thể được, lão phu chỉ muốn cho tiểu hữu biết rõ sự thật về vấn đề này chứ không phải muốn giảng hòa. Hơn nữa, máu của lão lục, lão thất, lão bát, lão cửu hãy chưa khô, hoàn toàn do đôi tay tiểu hữu gây nên, món nợ ấy tiểu hữu phải đền trả bằng một cái giá hơn cả sự chết!

Hạng Chân vòng tay xá xá:

- Hạng mỗ đã dự liệu như vậy trước rồi. Tấn quân sư, kết quả như thế nào thì chúng ta đã sắp được chứng kiến, tất nhiên sẽ là thấy một máu sông, nhưng có điều chưa biết đó là của các vị hay là của kẻ bất tài này?

Tấn Như Trần trầm mặt, lặng nhìn Hạng Chân một hồi lạnh lùng nói:

- Tiểu hữu, chúng ta sẽ gặp nhau trong lát nữa đây thôi!

Hạng Chân cười ngạo nghễ:

- Khi ấy sẽ là lúc một phen thắng bại tồn vong chứ gì?

Tấn Như Trần lại đưa mắt nhìn Hạng Chân, bỗng quay phắt đi, loáng cái đã mất dạng, song Hạng Chân đã trông thấy cách chỗ lão ta vừa đứng chừng hai bước có một đường kẻ đang từ từ khép lại, rõ ràng như Tấn Như Trần đã phóng xuống bí thất dưới đất rồi.

Hạng Chân ngẫm nghĩ một hồi, đoạn quay người phi thân trở ra, chàng nóng lòng muốn báo tin này cho người của Vô Song Phái, song điều chủ yếu là chàng có dự cảm tình hình của bọn Hắc Thủ Đảng hết sức dị thường, dường như ẩn chứa âm mưu quỷ kế to tát gì đó. Bởi một là bọn thủ lĩnh Hắc Thủ Đảng tại sao không hiện thân ra hết để ứng chiến? Tất nhiên là họ hiểu rất rõ cái lẽ đơn giản là không nên phân tán lực lượng. Hai là mặc cho Vô Song Phái tấn công ồ ạt, song cuộc chiến lại ứ đọng trong mười hai con đường dẫn lên núi, trên Bi Thạch Sơn và Vô Úy sơn trang cơ hồ không hề căng thẳng, hơn nữa việc canh phòng cũng rất hời hợt, đó không phải là tác phong của Hắc Thủ Đảng vốn rất cẩn thận nghiêm mật. Ba là người áo đỏ kia thuộc phe nhóm nào? Phái chăng Hắc Thủ Đảng đã mời được trợ thủ mai phục trong bóng tối?

Bao nghi vấn ấy cứ quay cuồng trong đầu Hạng Chân, càng nghĩ càng nhận thấy sự việc không được lạc quan. Thế là chàng phóng đi với tốc độ càng nhanh hơn.

Tung mình lên trên một mái tòa nhà đá, từ đây có thể trông thấy gian đại sảnh đèn đóm sáng choang nhưng không một bóng người kia và cánh cửa cổng đóng chặt của Vô Úy sơn trang.

Hạng Chân vừa định tung mình phóng đi thì đã nghe tiếng la hét ầm ĩ nhanh chóng đến gần, kèm theo tiếng nổ rền rĩ của đạn lưu huỳnh cùng với ánh lửa và khói vàng bốc lên ngùn ngụt, thậm chí còn nghe văng vẳng tiếng quát tháo và binh khí chạm nhau chan chát.

Mới vừa rồi đâu có nghe những tiếng động ấy, hiển nhiên là phải cách khá xa, vậy sao Vô Song Phái lại nhanh chóng ... không, lại dễ dàng công vào thế này?

Đây hẳn có trò quái quỷ gì thế nhỉ?

Hạng Chân vội đề khí phi thân và ngoài Vô Úy sơn trang, vừa hạ xuống bờ tường chàng đã trông thấy người của Vô Song Phái đang điên cuồng xông lên, song chỉ có một số ít đáng đồ Hắc thủ cố sức chống cự và trong bóng tối, đa số đáng đồ Hắc thủ đang rút về hướng bắc.

Trong khói lửa mịt mù, Phi Dực Kim Mộc lao tới, theo sau là hơn ba mươi đệ tử Vô Song Phái áo trắng và vòng vàng nịt tóc.

Hạng Chân liền cất tiếng gọi và lướt tới, Kim Mộc mặt mày đỏ rực, trên mình bê vết máu, vị môn chủ Vệ tự môn này hơi thở có phần gấp rút, tóc tai rối bời, trên người cũng bị cháy nhám nhiều chỗ, vừa trông thấy Hạng Chân y liền hơn hờ la to:

- Hạng lão đệ, toàn bộ lực lượng đã công lên hết rồi, tình hình bên lão đệ thế nào?

Hạng Chân mỉm cười thấp giọng:

- Kim môn chủ, các vị sao mà công lên nhanh thế?

Kim Mộc thoáng ngăn người liền tức cười ha hả nói:

- Cũng đâu có nhanh gì, khi được tín hiệu của lão đệ mới bắt đầu mở cuộc tấn công, bọn khốn kiếp ấy chống cự rất quyết liệt, tên nào cũng ngoan cường không chịu lùi bước, chỉ mới tiến đến giữa đường mà thủ hạ của Kim môn chủ đã thiệt mất hơn hai mươi đệ tử, ngay cả Hồng Hồ Từ Đồ Phu cũng thọ thương. Nhưng có lẽ bọn họ tự biết không địch nổi, khi chúng tôi tiến lên thêm một quãng nữa, bọn họ bỗng dưng xô rút lui. Thế là chúng tôi bèn dễ dàng xông thẳng đến đây!

Thở một hơi, Kim Mộc cười nhìn cuộc chiến chung quanh, cơ hồ toàn là người của Vô Song Phái, y đắc ý vỗ tay nói:

- Hạng lão đệ, chúng ta xông thẳng vào sào huyệt của bọn họ đi!

Hạng Chân lắc đầu:

- Kim môn chủ, tại hạ thấy tình thế không ổn, nên tạm ngưng tấn công là hơn!

Kim Mộc trở to mặt sừng sốt:

- Tạm ngưng ư? Phải tốn bao công sức mới lên được đến đây, làm sao có thể bỏ qua vậy được? Mất đi chiến cơ là việc nhỏ, đâu thể bẻ gãy được nhuệ khí của chúng huynh đệ?

Hạng Chân hồi hã nói:

- Kim tôn chủ, đối phương cho đến giờ, mười thủ lĩnh chỉ mới xuất hiện mấy kẻ đứng sau, các cao thủ mạnh vẫn chưa lộ mặt. Hơn nữa trong Vô Úy sơn trang vắng lặng không một bóng người và tại hạ lại còn phát hiện có người của phe nhóm khác, xem tình hình thì đó là một hiện tượng rất đáng ngờ!

Hạng Chân vội vã quét mắt nhìn quanh nói tiếp:

- Bọn họ trước thì kiên thủ, sau bỗng lại rút lui, qua đó đủ thấy nhất định là phải có kế trá gì đó!

Kim Mộc ngưng ngẩn lắng nghe, nghĩ lại nhận thấy cũng không ổn, song lúc này đã có hơn hai mươi đệ tử Vô Song Phái dưới sự lãnh đạo của một đại hán trọc đầu và to mập, tay cầm đại loan đao, dưới cầm râu đỏ xồm xoàm, mày rậm mắt to miệng rộng, hết như hung thần ác sát, đang xông về phía cổng Vô Úy sơn trang.

Hạng Chân vội nói:

- Kim tôn chủ, hãy mau ra lệnh cho mọi người ngưng cuộc tấn công ngay đi!

Kim Mộc vội vã gạt đầu, chum môi cất tiếng huýt một hồi dài, lạnh lói và vang vọng.

Hơn hai mươi đệ tử Vô Song Phái vừa xông đến bậc cấp, nghe tiếng huýt gió liền tức lần lượt dừng lại ngay, ngưng ngác nhìn về hướng này.

Và tất cả đệ tử Vô Song Phái đang đuổi giết kẻ địch cũng nghe tiếng huýt gió thấy đều dừng tay đứng lại, song đều thối lùi nhìn nhau, chẳng hiểu ắt gặp gì cả.

Ngay lúc đó hai bóng người phi nhanh đến, đi đầu chính là Liệt Hóa Kim Luân Thương Tiên Thanh và theo sau là Thanh Diệp Tử La Sài.

Thương Tiên Thanh người chưa đến đã tức giận hét vang:

- Lão Kim bộ điên rồi sao mà lại hạ lệnh đình chiến trong lúc này hả?

Kim Mộc chưa kịp đáp thì Hạng Chân đã tiến tới bình thân nói:

- Thương tôn chủ, đó chính là lời đề nghị của tại hạ!

Vừa trông thấy Hạng Chân, Thương Tiên Thanh liền cố nén lửa giận, gượng cười nói:

- Hạng lão đệ, có chuyện gì không ổn vậy?

Hạng Chân bèn lược thuật lại những điều vừa nói với Kim Mộc, đoạn thành khẩn nói:

- Thương tôn chủ, Hắc Thủ Đảng khét tiếng hiểm trá tàn độc, bọn họ quyết không bao giờ lùi trốn thế này, nhất định là phải có độc kế chờ tung ra, lúc này tình hình chưa rõ, nên mạo muội xông vào chỉ sợ sẽ rơi vào cạm bẫy của họ!

Thương Tiên Thanh vuốt râu không đồng ý nói:

- Phen này e không phải là như vậy! Hạng lão đệ, Thương mỗ đã từng trải qua biết bao sóng to gió cả, đối với loại trận thế này thật lão phu chẳng xem vào đâu. Hắc Thủ Đảng bị thua mấy vỏ đầu đòn, sớm đã vỡ mặt khiếp vía, bọn phải toàn lực tấn công, bọn họ biết rõ là chúng ta quyết giành phần thắng. Trong trận chiến vừa qua, bọn Hắc Thủ Đảng đã thương vong trầm trọng nên mới kéo nhau bỏ chạy, thời cơ thuận lợi thế này lẽ nào lại để mất đi bởi sự do dự? Hạng lão đệ, hãy tiếp tục tấn công là hơn!

Hạng Chân trầm ngâm tiếng thở dài trầm giọng nói:

- Thương tôn chủ, tại hạ tuổi trẻ nông cạn, tất nhiên là khó có thể sánh với tôn chủ, song đó là do bởi lòng chân thành của tại hạ, những mong tôn chủ đắn đo cân nhắc cho thật kỹ lưỡng!

Thương Tiên Thanh cười khan:

- Lão đệ khiêm tốn quá! Ha ha vừa rồi lão phu đã quá tự cao, xin lão đệ hãy thông cảm cho lão phu tuổi đã già, chẳng nên chấp nhất làm gì ...

- Tại hạ đâu dám, tôn chủ đã quá lời!

Thương Tiên Thanh ngừng lên quan sát Vô Úy sơn trang một hồi, đoạn thấp giọng nói:

- Vậy thì lão phu hạ lệnh tấn công đây!

Phi Dục Kim Mộc có vẻ do dự nói:

- Lão Thương, Hạng lão đệ nói cũng có lý, chúng ta nên suy nghĩ kỹ lại là hơn!

Thương Tiên Thanh phật ý trừng mắt nhìn Kim Mộc lạnh lùng hỏi:

- Phân vân do dự là điều đại kỵ của binh gia! Lão Kim, nếu lão cho là không ổn, thì người của Vệ Tự môn có thể án binh bất động!

Kim Mộc tái mặt tức giận:

- Thương Tiên Thanh hai ta đều là người của Vô Song Phái, cũng từ Đại thảo nguyên đến đây, người ... người nói vậy là sao hả?

Thương Tiên Thanh buông tiếng hừ hậm hực, quay phắt đi, chum môi cất lên một chuỗi dài tiếng huýt lạnh lút và gay gắt.

Thế là tiếng la hét hăng hái và bi tráng lập tức vang rền, tất cả đệ tử Vô Song Phái ào ạt xông vào đại viện Vô Úy son trang.

Thương Tiên Thanh khoác tay cùng với Thanh Diệp Tử La Sài phóng đi như bay.

Phi Dực Kim Mộc buông tiếng thở dài thấp giọng nói:

- Hạng lão đệ, tính của lão Thương là vậy, rất độc đoán và cao ngạo. Ồi, cũng như lão Thương đã nói, hãy thông cảm cho y tuổi tác đã già, xin lão đệ đừng chấp.

Hạng Chân cười buồn:

- Tại hạ đã hết lòng hết dạ, biết làm sao hơn?

Ngay khi ấy tiếng kim loại ma sát vang lên, cửa cổng Vô Úy son trang đã mở toang, tiếng la hét vang rền, đệ tử Vô Song Phái ủa vào như thác lũ.

Phi Dực Kim Mộc cười chua chát nói:

- Hạng lão đệ, chúng ta tiến vào chứ?

Hạng Chân phi thân đi trước, trầm giọng nói:

- Sao không thể tiến vào được?

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Vô song phái làm kế sa biển lửa

Trong tiếng la hét vang trời, hơn nửa số đệ tử Vô Song Phái đã tiến vào sào huyệt của Hắc Thủ Đẳng, người nào cũng tinh thần hăm hở, chiến khí hăng say, ánh mắt ngấp đầy thù hận, trong đầu họ lúc này chỉ có một chữ sát mà thôi.

Phi Dực Kim Mộc phóng đi nhanh hơn, sóng vai với Hạng Chân ngoảnh mặt sang nói:

- Hạng lão đệ, dường như không có gì bất trắc!

Hạng Chân giọng lạnh nhạt:

- Tại hạ thật lòng rất mong là vậy!

Bấy giờ hai người đã đến ngoài bức bờ tường cao to, lúc này đệ tử Vô Song Phái đã tiến vào cổng trang gần hết, tiếng la hét từ mọi nơi bên trong vọng ra, song dường như thiếu mất gì đó và pha lẫn gì đó.

- À phải rồi! Tiếng hò la đã thiếu mất sự ứng hợp của đối phương và pha lẫn sự kinh ngạc và hoang mang.

Hạng Chân trầm thờ dài nói:

- Kim tôn chủ, ta vào đi!

Kim Mộc cười khăng khái:

- Đương nhiên rồi! Phên này có lẽ Hạng lão đệ đã làm!

Song y vừa dứt tiếng, một tiếng nổ kinh thiên động địa đã vang lên, mặt đất rung động dữ dội. Rồi thì một cột lửa phun thẳng lên không và trong tiếng ầm ì liên hồi, toàn bộ nhà cửa trong Vô Úy son trang đã sụp đổ, tiếp theo đó lại có vài tiếng nổ đình tai vang lên, trong son trang lại phun lên một vài cột lửa,

thoáng chốc lửa đỏ đã nuốt chửng toàn bộ Vô Úy son trang.

Ngay khi tiếng nổ đầu tiên vang lên thì Hạng Chân đã nhanh nhẹn kéo Kim Mộc phóng ngược ra ngoài, đá vụn tung bay như mưa bắc, thật là khủng khiếp.

Hạng Chân giữ kín Kim Mộc lẫn dài theo triển dốc, ánh lửa sáng rực cả Bi Thạch Sơn, mùi diêm sinh và lưu huỳnh ngập trong không khí.

Kim Mộc ho sặc sụa, mặt mày tím ngắt, không màng lau đi đất cát trên mặt, tức tối gào to:

- Thế là hết, chúng ta đã trúng kế, quân khốn kiếp thật là độc ác ...

Hạng Chân y phục cũng bị cọ rách vài chỗ, chàng phúi đi cát đầy trên mình, đưa mắt nhìn Vô Úy son trang đã trở thành biển lửa, bình tĩnh nói:

- Thế lửa mãnh liệt hẳn là có nhiều chất cháy lợi hại, người của quý phái phen này thương vong ít ra cũng hơn nửa!

Kim Mộc vụt đứng lên, diên cuồng hét vang:

- Kim mộc quyết thí mạng với chúng, lũ súc sanh tàn ác!

Hạng Chân vội nắm lấy vai y kéo xuống, giọng nghiêm lạnh nói:

- Kim tôn chủ đừng nóng nảy, đối phương nhất định không chỉ cho nổ hỏa dược đơn giản như vậy đâu, hẳn là còn cao thủ mai phục trong bóng tối hầu diệt sạch chúng ta nữa.

Kim Mộc tức tối đấm ngực giậm chân hét vang:

- Hạng lão đệ hãy buông tay ra, mặc cho chúng ba đầu sáu tay thì Kim mộc cũng quyết liều mạng với chúng!

Hạng Chân mỉm cười:

- Vậy sao chúng ta không ần nhẫn mà chờ thời cơ?

Kim Mộc trán nổi gân xanh, mặt đẫm mồ hôi diên cuồng hét to:

- Không, Kim mộc quyết liều mạng với chúng ...

Ngay khi ấy chừng hai mươi người hốt hãi từ trong biển lửa phóng ra, người nào cũng bước đi loạng choạng, thậm chí có kẻ bên mình còn bốc lửa, chiếc áo bào trắng thấy đều bị cháy nếu không còn nhận ra được màu sắc trước kia nữa.

Kim Mộc hai mắt cơ hồ lòi ra ngoài, dằng mạnh thoát khỏi tay Hạng Chân gào lên:

- Kim mộc phải cứu họ, Hạng Chân đừng cản trở!

Rồi thì như một con thú diên lao tới, song vừa đi được năm sáu bước, bỗng tiếng thanh la vang lên inh ỏi từ dưới một khoảng đất trũng bên trái son trang, liền đó là ba mũi tên lửa ngũ sắc bay vút lên không, mấy trăm người áo đen từ trong tối ủa ra như sóng tràn.

Phi Dực Kim Mộc hét vang, đại loan đao trong tay loáng lên một lần sáng chói lòa, hai tay võ mạnh, dưới nách liền hiện ra hai mảnh da mềm đỏ bóng hệt như cánh dơi. Thế là thân hình vạm vỡ của Kim Mộc lập tức bay lên không như một cánh chim to lướt đi xa hơn chín trượng.

Bọn Hắc Thủ Đẳng chợt trông thấy một bóng đen to lớn từ trong tối bay ra, thấy đều kinh hãi la lên, ngay khi ấy ngọn đại đao của Kim Mộc đã từ trên giáng xuống, chớp nhoáng mười mấy tên áo đen đi đầu đã ngã gục, máu phun xối xả.

Thế nhưng tình trạng ấy chỉ trong chốc lát, lập tức Kim Mộc đã bị mấy trăm ngọn đao sắc bao vây. Y trừng mắt nghiêng rãnh, xông xáo như con hổ diên, đại loan đao ngang dọc vung quét. Tiếng rú thảm thiết hòa cùng tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, bọn áo đen lần lượt gục ngã với máu tươi xối xả, song phía trước ngã gục thì phía sau lại tiến lên không hề biết sợ chết là gì.

Xoay người một vòng to, ba gã áo đen đã bị tiện đôi ngang lưng, khắp người Kim Mộc đã dính đầy máu tươi, y lại xoay người, hai tay cầm đao vừa định tiếp tục chém giết, bỗng một chuỗi cười quái dị và ghê rợn như vang lên từ bốn phía. Kim Mộc lập tức cảm thấy tâm thần xao động, một vật sáng loáng nhanh khôn tả bay tới hệt như một bàn tay ma quái.

Kim Mộc vội võ mạnh hai tay người cất nhanh lên cao ba trượng, lượn quanh một vòng trên không, y chưa trông thấy kẻ đột kích thì tiếng cười lại vang lên từ phía sau lưng.

Đại loan đao vung tít quét ra sau, đồng thời nghiêng người sang bên, khi Kim Mộc phát giác thể công của mình bị rơi vào khoảng không thì binh khí của đối phương đã giáng xuống đỉnh đầu, phen này thì Kim Mộc đã thấy rõ đó là một ngọn Lang nha bổng nặng trĩu đầy gai.

Vội vung Đại loan đao lên đỡ, coong một tiếng vang rền, Kim Mộc liền tiếp lộn nhào hai vòng, và đối phương cũng lượn vòng trên không rồi nhẹ nhàng hạ xuống đất. Thì ra đó là một quái nhân xấu xí, thân hình rất thấp lùn, hai tay dài quá đầu gối, trên đầu có một chòm lông vàng hệt sức quái dị.

Kim Mộc cảm thấy cánh tay tê dại, song chưa kịp nghỉ thở thì bóng người nhấp nhoáng lại thấy bảy tám ngọn quý đầu đao quét ngang tới.

Trong khi Kim Mộc giận dữ hoàn kích gã lùn cười âm trầm, cất giọng the thé nói:

- Kim Mộc lão quý, Bi Thạch Sơn lại dễ quấy nhiễu đến thế sao? Lão tử hôm nay mà không phanh da xẻ thịt người treo ngược xác của lũ Vô Song Phái các người để cho chó ăn thì lão tử không đáng được kể là người đã ngồi chiếc ghế thứ nhì trong Hắc Thủ Đẳng!

Phi Dục Kim Mộc vũ lộng thần oai đại loan đao lấp loáng trong tay, lại có bốn gã áo đen gục ngã, song liền tức những người phía sau lại tiến lên.

Hơn hai mươi đệ tử Vô Song Phái vừa thoát ra từ Vô Úy sơn trang giờ đây cũng đã bị chừng ba trăm Hắc thủ đồ bao vây, người cầm đầu chính là quân sư Hắc Thủ Đẳng Tấn Như Trần cùng lão ngũ Hồng Ty Từ Câu Khôi Khôi.

Hơn hai mươi đệ tử Vô Song Phái hầu hết đều đã thọ thương, trong số có một đại hán trực đầu râu đỏ và Thanh điệp tử La Sài, song chẳng thấy Liệt hỏa kim luân Thương Tiên Thanh cùng Thập cửu phi tinh Lộc Vọng Phác đâu cả.

Thanh điệp tử La Sài trên vai trái có một vết cháy nám rất to, trên mặt cũng có một vết đen sạm, tóc tai rối bời, quần queo cơ hồ mất đi cơ nửa.

Đại hán râu đỏ thì trên trán đầm đìa máu, nơi đùi cũng treo lủng lẳng một mảng thịt to, song dù vậy hai người cũng không chút sợ sệt, trợn mắt nghiêng răng suất lĩnh thuộc hạ tàn dư dững mảnh xông vào kẻ địch đông gấp hơn mười lần.

Hạng Chân đã thấy rõ tình thế trước mắt song nhất thời chàng không sao tiếp cứu được, bởi ngay khi chàng định theo sau Kim Mộc xông vào vòng chiến thì đã có hơn năm mươi Hắc thủ đồ khác từ bên trái Vô Úy sơn trang ủa ra ngăn cản.

Những người này thấy đều trước ngực có đeo một bàn tay bằng kim loại, họ đều là thuộc hạ Huyết Hồn đường phần từ cốt cán và tinh nhuệ của Hắc Thủ Đẳng.

Hạng Chân lạnh lùng quét mắt nhìn kẻ địch trước mặt, một người trung niên mảnh khảnh có gương mặt trắng nhợt vào hiên lành từ trong đám đông chậm rãi bước ra, người này cũng có đeo một bàn tay đen và trong lòng bàn tay có nạm một viên ngọc thạch màu đỏ tươi, Hạng Chân biết ngay đó chính là một nhân vật thủ yếu trong Hắc Thủ Đẳng.

Người trung niên nhìn Hạng Chân mỉm cười, giữa chân mày nhíu lại thành ba đường nhăn hình chữ ba, giọng trầm thấp nói:

- Hoàng Long Hạng Chân phải không?

Hạng Chân gật đầu lạnh lùng:

- Đúng vậy!

Người trung niên đưa tay mân mê viên ngọc đỏ trong lòng bàn tay đen trước ngực giọng bình thản:

- Kẻ bắt tài này là tứ đầu lĩnh của Hắc Thủ Đẳng, thủ tọa Huyết hồn đường, đồng đạo võ lâm đều gọi kẻ bắt tài này là Tiểu lang (sói cười) Du Phủ.

Hạng Chân xoa tay vào nhau:

- Quả nhiên là danh phù kỳ thật, rất hân hạnh!

Tiểu lang Du Phủ trầm ngâm đảo mắt nhìn quanh rồi cười nói:

- Tình hình trước mắt tựa hồ quá bất lợi cho quý phương đúng không?

Hạng Chân lạnh lùng:

- Trông bề ngoài là vậy!

Tiểu lang Du Phủ tiến tới một bước chậm rãi nói:

- Thăng thần mà nói, hành động rất không thân thiện phen này của quý phương chẳng lúc nào là không nằm trong sự giám sát của bọn này, cho mãi đến giờ quý phương mới biết là mình đã hoàn toàn thất thế, còn bọn này thì sao? Thật vậy trước khi quý phương mở cuộc tấn công thì đã biết quý phương chắc chắn bị diệt vong rồi!

Du Phủ làm vẻ đáng tiếc nói tiếp:

-Viễn trình công địch là rất bất lợi, điều ấy Hạng huynh cũng hiểu rất rõ, song hiểu rõ mà cố tình vi phạm thì thật là quá u ngu xuẩn. Quả thật bọn này tổn thất chẳng phải nhẹ, nhưng quý phương thì sao? E rằng còn nghiêm trọng hơn nhiều, giờ đây người của Vệ tự môn và Thiết tự môn đã hoàn toàn bị tiêu diệt, còn Huyết tự môn tấn công từ mặt sau núi vòng lên, họ tự nghĩ là không bao giờ thất thiệt, kế hoạch này đã được sắp đặt chu mật, song bọn này đã biết rõ hết từ trước.

Cửa sau Vô Ưu son trang thấy đều mở tung, cung nghinh Lộc đại tôn chủ Huyết tự môn cùng thuộc hạ đi vào, hiện giờ có lẽ cũng đang nếm mùi lửa đỏ, hoặc không chừng đều đã đi về chốn cực lạc cả rồi!

Hạng Chân khoe môi co giật một cái, thảo nào chàng đã không hề trông thấy bóng dáng Lộc Vọng Phác đâu cả, thì ra y đã theo con đường khác tấn công lên núi. Giờ đây chàng chỉ còn biết thăm cầu khẩn cho vị tôn chủ hào hùng ấy được bình an vô sự và dùng sức mạnh và hành động để rửa sạch nỗi nhục này cho Vô Song Phái mà thôi.

Tiểu lang Du Phủ phát nhẹ tay áo, vẻ hí hửng nói:

- Quý phương hãy còn để lại một toán người sẵn sàng tiếp ứng dưới chân núi, điều này bọn này cũng đã nghĩ đến, cho nên thập lão yêu của bọn này liên kết với các băng hữu Xích Xam đội trước đây nửa giờ đã suất lĩnh trăm từ sĩ Huyết hồn đường xuống núi. Theo kẻ bắt tài này nghĩ, toán người ấy của quý phương là do một La Khuyên thổi cầm đầu, có lẽ không thể nào chịu nổi cuộc đột kích sâm sét ấy.

Hạng Chân liếc mắt nhìn chỉ thấy Phi dực Kim Mộc đang giao chiến với gã lùn tay dài kia rồi.

Kim Mộc thân hình vạm vỡ, công lực hùng mạnh, song đối thủ của y lại có thân pháp hết sức nhanh nhẹn, chiêu thức thâm hiểm, cơ hồ không người nào giành được thế thượng phong.

Những Hắc thủ đồ khác đã chia ra nửa số tăng viện cho đồng bọn đang giáp công Thanh Diệp Tứ La Sài, hãy còn hơn trăm người đang vây quanh Kim Mộc, sẵn sàng thừa cơ đột kích.

Tiểu lang Du Phủ khẽ buông tiếng thở dài trầm giọng nói:

- Hạng huynh hẳn đã thấy rất rõ tình hình trước mắt rồi chứ? Kẻ bắt tài này hết sức lấy làm tiếc cho Hạng huynh anh danh một đời lại tan nát tại Bi Thạch Sơn nhỏ bé này, và Hắc Thủ Đảng lại có những tay vào thật hết sức áy náy.

Hạng Chân đưa mắt nhìn chiếc áo dính đầy máu tươi của mình lúc này đã khô thành màu tím sậm, song chàng hiểu trong đêm nay chiếc áo của chàng khó có thể khô hẳn máu, bởi vì rồi đây sẽ còn rất nhiều máu tươi chảy vào nữa.

Tiểu Lang Du Phủ khẽ háng giọng mỉm cười ôn tồn nói:

- Hạng huynh, kẻ bắt tài này nghĩ cho anh danh trước đây của Hạng huynh, không đành lòng nhìn thấy Hạng huynh kết cuộc quá thâm thảm, thế này vậy, kẻ bắt tài này xin tự ý quyết định. Chỉ cần Hạng huynh chịu tự tuyệt tại đây, kẻ bắt tài này cam đoan sẽ giữ toàn thân cho Hạng huynh, và quan quách huyết mộ cũng lo liệu chu tất, chọn một nơi phong thủy thật tốt mai táng ...

Hạng Chân bỗng toét miệng cười quái dị hỏi:

- Thật vậy chăng?

Du Phủ vừa trông thấy nụ cười trên mặt Hạng Chân, bất giác rung động cõi lòng, không tự chủ được lùi ra sau một bước, vờ ra vẻ thành khẩn nói:

- Đương nhiên kẻ bắt tài này xin lấy nhân phẩm đảm bảo!

Hạng Chân ngược mắt nhìn trời, ngay đến khi đối phương vừa nói đến tiếng đảm hai tay chàng bỗng vung nhanh, hai ngọn Đại long giác ánh vàng lấp lánh đã bay ra nhanh như chớp.

Song Du Phủ đã mỉm cười mộp người xuống đất, đồng thời miệng trầm giọng quát:

- Xuất thủ!

Hơn năm mươi gã áo đen Huyết hồn đường liền tức đồng thanh hét vang, nhất tể hùng hổ xông vào vùng đao tấn công.

Đại long giác vụt vu xoay tít lao đi, tiếng binh khí chát chúa chạm nhau liên hồi, loáng cái đã có bảy tám gã áo đen gục ngã với máu tươi lênh láng.

Ngay khi hai ngọn Đại long giác vòng về, bỗng hai gã áo đen tướng mạo hung ác cùng lao tới, mỗi người ôm lấy một ngọn Đại long giác. Thế là hai lưỡi sắc hình bán nguyệt đã cắm phập vào ngực và đẩy họ bật ngược ra xa song hai tay họ vẫn ôm chặt lấy Đại long giác quyết chẳng chịu buông.

Ba gã áo đen vùng động đại đao trong tay, từ ba hướng khác nhau cùng lúc công vào các nơi yếu hại Hạng Chân. Chàng thoáng nghiêng rồi xoay người, tả chưởng chớp nhoáng tung ra, rõ ràng chỉ có một chưởng vậy mà đã có hai gã áo đen rú lên thảm khóc và bật lùi ba bước, đồng thời chỉ nghe bộp một tiếng, gã thứ ba mặt đầy máu tươi loạng choạng thối lui.

Tiểu Lang Du Phủ vẫn từ từ mỉm cười hết như quý mị lướt tới, chẳng rõ từ bao giờ trong tay y đã có một thanh đoản kiếm lông lánh chỉ dài chừng hai thước và rộng ba tấc, khi bóng y vừa hiện ra trước mắt Hạng Chân thì thanh đoản kiếm cũng đã đến sát mạn sườn chàng rồi.

Hạng Chân tức tốc lướt người sang trái năm thước, song chưởng vung lên, lại có hai gã áo đen miệng phun máu tươi xối xả và ngã lăn ra đất. Chàng không hề ngoảnh lại, nhấp nhoáng đã lướt người sang bên và cứ thế thanh đoản kiếm của Du Phủ thấy đều rơi vào khoảng không ngay trong đường tơ kẽ tóc.

Hạng Chân tung người lên cao, lộn người trên không, song chưởng vung lên liên hồi, hằng trăm bóng chưởng phủ trùm xuống kẻ địch.

Tiểu Lang Du Phủ tay phải rung động như sóng lượn, thanh đoản kiếm hóa thành ngàn đường sáng rất ư chặt chẽ, như một chiếc lưới bạc bay lên đón đỡ Hạng Chân.

Hạng Chân mắt đỏ quạch như muốn phun ra lửa, nhanh như tia chớp bay lượn trong làn kiếm quang của đối phương, tuy rằng thế kiếm của đối phương hết sức chặt chẽ, song chàng đã lượn qua khoảng khe hở ngay trong khoảnh khắc thời gian giữa kiếm này nối tiếp kiếm kia hết như một bóng u linh hư ảo.

Lạc Như Cửu Cửu kiếm pháp này chính là một trong số tuyệt chiêu đã thành danh giang hồ của Tiểu Lang Du Phủ mà cũng là môn võ nghệ mà y cho là đặc ý nhất, vậy mà lúc này y đã thi triển hết chín mươi chín kiếm nhưng đối phương vẫn không hề hấn gì mà thậm chí không chạm được đến vạt áo của người ta.

Tiểu Lang Du Phủ tung ra mười bốn kiếm tùm tùm cười nói:

- Hạng huynh võ công quả cao cường!

Hạng Chân nhanh nhẹn tránh khỏi kiếm thế đối phương, đồng thời phản công mười chín chưởng lạnh lùng nói:

- Bằng hữu không phải là đối thủ đâu!

Hai người tách nhau ra, Tiểu Lang Du Phủ dịu giọng nói:

- Hạng huynh ai mạnh ai yếu, bây giờ nói ra hãy còn sớm quá!

Hạng Chân lại chớp nhoáng tung ra mười ba chưởng, Du Phủ mỉm cười lui ra, Hạng Chân vừa định đuổi theo, bỗng đằng sau lưng vang lên một tiếng rú hết sức thê thảm.

Quét mắt nhìn thật nhanh, hồi ơi, đệ tử Vô Song Phái giờ đây chỉ còn lại không đến mười người, tiếng rú ghê rợn ấy là của một Hắc thủ đồ, đôi mắt y đã bị móc mất, song ngọn quý đầu đao trong tay đã xuyên thủng ngực một đệ tử Vô Song Phái, lúc Hạng Chân nhìn thấy, hai người đang từ từ ngã xuống đất.

Tiểu Lang Du Phủ liền tức tấn công ráo riết hơn, cười nói:

-Rất là thú vị phải không?

Hạng Chân ung dung nghênh tiếp, nhếch môi cười nói:

- Chúng ta hãy mở cuộc hỗn chiến, thế nào? Như vậy sẽ có lợi cho chúng ta hơn!

Du Phủ sững sốt, tình thế hết sức rõ ràng, nếu như hỗn chiến, với thân thủ của đối phương, tất nhiên chẳng dễ gì chế ngự, như vậy đối phương có thể tha hồ tung hoành trong cảnh hỗn loạn sẽ gây tổn thất nặng nề cho phe mình.

Thế là nụ cười như cô đọng trên môi Du Phủ, khiến sắc mặt y lại càng trắng nhợt nhạt hơn.

Hạng Chân liên tiếp tung ra mười hai chưởng trầm giọng nói:

- Bằng hữu chớ hồi hộp, bọn này là vậy đấy, đông người thì giao chiến thú vị hơn!

Du Phủ gượng cười:

- Họ Hạng kia, kẻ này thấy người là trang hảo hán nên mới đối xử theo đạo nghĩa giang hồ, với một chọi một, phân sống chết thắng bại rõ ràng, nếu người mà khiếp sợ lẫn tránh thì thanh danh cả đời sẽ trôi theo dòng nước chảy, chẳng còn gì nữa!

Hạng Chân cười khẩy:

- Bằng hữu khỏi cần dùng phương pháp khích tướng ấu trĩ như vậy. Hạng mỗ có phải lần tránh địch chiến với tôn giá hay không trong lòng hai ta đều hiểu rõ!

Tiểu Lang Du Phủ sầm mặt bỗng quát to:

- Chúng đệ tử Huyết hồn, hãy liều chết giam chân y lại!

Song ngay khi ấy Hạng Chân đã vọt thẳng lên không nhanh khôn tả, chẳng một ai ngăn trở được chàng, khi bọn Hắc thủ đồ xông tới bao vây thì chàng đã lướt ra xa ba trượng rồi.

Tiểu Lang Du Phủ buông tiếng quát vang, tung mình cố sức đuổi theo, hơn ba mươi thủ hạ Huyết hồn đường còn lại cũng liền tức đuổi theo sau y.

Thoáng chốc Hạng Chân đã đến trước cửa cổng đã sụp đổ của Vô Úy sơn trang, lúc này Thanh Diệp Tử La Sài cùng đại hán đầu trục râu đỏ với sáu đệ tử Vô Song Phái còn lại đã càng thêm nguy khốn hơn.

Thanh diệp tử La Sài trên mình đã có vài vết thương, gần trăm Hắc thủ đồ bao vây y, chung quanh chớp ngời ánh thép quý đầu đao, y cắn răng cố sức kháng cự, trán hần gân xanh và mồ hôi hòa lẫn máu tươi lã chã rơi xuống, y chẳng còn màng đến gì khác chỉ trừ chữ sát.

Tình trạng của gã đại hán râu đỏ lại càng khốn đốn hơn, Hồng Tị Tử Câu Khôi Khôi luôn bám sát theo tấn công y, xung quanh lại có hơn chín mươi Hắc thủ đồ sẵn sàng thừa cơ đột kích, lúc này máu tươi đã cơ hồ nhuộm đỏ áo bào trắng của y!

Ngoài ra hãy còn chừng ba trăm Hắc thủ đồ lẳng lẳng bao vây thành một hình tròn, do lão quân sư Tấn Như Trần suất lĩnh lượt trận, chẳng khác nào một chiếc lưới hái tử thần.

Có bốn đệ tử Vô Song Phái đầu bù tóc rối đang đầu lung vào nhau bên cạnh Thanh diệp tử La Sài, họ chẳng sợ hãi liều chết kháng cự, dưới chân ngổn ngang tử thi của các vị huynh đệ thấy đều máu thịt nhầy nhụa.

Hạng Chân hệt như một đóa mây vàng bay tới ba trăm Hắc thủ đồ bao quanh lập tức kinh hãi la lên ầm ỹ.

Tấn Như Trần vội ngược đầu nhìn lên, cũng bất giác giật mình ngơ ngác, tiếng quát giận dữ của Du Phù từ phía sau vang lên:

- Tấn lão sư ngăn hấn lại mau!

Tấn Như Trần liền hét vang tung mình lên không nhắm ngay bóng vàng vung tay ném ra một chùm Ô lãng sa tuyệt độc, trong lúc cát đen bay mù mịt, ngọn Thiết cốt tán (dù nang sắc) trong tay cũng đồng thời đâm thẳng ra.

Chiếc bóng vàng trên không bỗng cuộn lại rồi xoải ra, hệt như một con rồng vàng lướt gió tung mây. Hạng Chân đã chênh chếch vọt ra xa hơn hai trượng.

Tấn Như Trần tức tối, chưa kịp có động tác gì thì Hạng Chân đã hai tay cùng lúc vung ra, bốn ngọn Đại long giác với ánh vàng lấp lánh xoay tít bay về phía bọn Hắc thủ đồ bao quanh.

Tiểu lang Du Phù lúc này cũng đã đến nơi, y thấy vậy liền hét to:

- Tất cả nằm xuống mau!

Song khi ấy đã có hơn hai mươi chiếc đầu rơi lông lốc trên mặt đất, bốn ngọn Đại long giác cùng chạm nhau trên không rồi lại chớp nhoáng lượn vòng bay đi, lại thêm mười bảy tên Hắc thủ đồ táng mạng tại chỗ.

Hạng Chân nhanh như chớp lao xuống, hai tay vung động liên hồi, một chuỗi tiếng lộp bộp vang lên. Chưa thấy bóng chưởng thì đã thấy có mười ba tên Hắc thủ đồ ở mọi phía khác nhau gục ngã, quý đầu đao mất chủ bay đi loạn xạ.

Hạng Chân vòng quanh lướt đi, tay chân cùng lúc thi triển, chỉ nghe tiếng thét rú của bọn Hắc thủ đồ vang lên không ngớt, cảnh tượng trông thật vô cùng thảm khốc.

Tấn Như Trần hai mắt mở to theo sát sau lưng Hạng Chân, mặc cho lão liên tục xuất thủ, song luôn luôn muộn hơn một bước.

Tiểu lang Du Phù cũng cố hết sức muốn ngăn Hạng Chân lại, song cứ luôn bị thủ hạ mình cản trở, bọn Hắc thủ đồ tuy không dám công nhiên thoái lui nhưng thấy đều lần tránh phía sau, một khi đông người mà hoảng sợ là cục diện tức khắc hỗn loạn ngay.

Trong khi những Hắc thủ đồ trong vòng chiến đua nhau tìm nơi giữ mình, bọn Huyết hồn đường bên ngoài lại muốn xông vào tiếp viện, thế là cục diện đã hỗn loạn đến mức không sao khống chế được nữa.

Tấn Như Trần tức đến chòm râu bạc cơ hồ dựng đứng, điền tiết hết vang:

- Các huynh đệ Hắc thủ nghe đây, hãy cố dốc hết sức giết chết cho bằng được tên tiểu tử họ Hạng kia, không một ai được lùi bước!

Hạng Chân hệt như hổ xông vào một đàn dê, chưởng xuất là có người ngã gục, chân quét ra là có kẻ đoạn hồn, lúc này chàng đã đến bên bọn Hắc thủ đồ đang bao vây Thanh diệp tử La Sài rồi.

Tiểu Lang Du Phù đứng bên kia đám đông hỗn loạn tức tối hét vang:

- Người của Huyết hồn đường hãy từ bên ngoài vòng qua, chui vào trong làm gì vậy hả? Toàn là một lũ vô dụng!

Lúc này Thanh Diệp Tử La Sài nghiêng người tránh qua một đao, đại loạn đao trong tay phạt xuống, một gã áo đen gục ngã, liền tức sấn tới, đại loạn đao đâm ngược ra sau, lại một gã áo đen bị xuyên thủng ngực.

Bốn đệ tử Vô Song Phái đầu lung vào nhau lại có một người từ từ gục ngã với toàn thân đầy thương tích, máu tươi đã hoàn toàn nhuộm đỏ chiến bào trắng.

Hạng Chân nhún mình phi thân vào trong vòng vây, chẳng chút đình trệ, hai tay vung lên một vòng, bốn gã áo đen liền tức văng bay ra xa, chân phải chàng lại một chiêu Sao tinh thổi, liền thêm năm gã áo đen thùng bụng đổ ruột, ôm bụng ngã lăn ra, chỉ một thoáng chàng đã phá ra một khoảng trống.

Thanh Diệp Từ La Sài lập tức xông tới, soạt một tiếng, trên lưng đã bị chém bay một mảng thịt to, y tựa hồ đã không còn cảm thấy đau đớn nữa, một cước tung ngược ra sau một gã áo đen rú lên buồm đao ngã gục.

Ba đệ tử Vô Song Phái cũng phát giác có một khoảng trống không xa, liền tức cùng lao về hướng ấy, song vừa được hai bước, một người đã ngã gục dưới đao bọn Hắc thủ đồ xung quanh.

Hạng Chân lại một chương đánh văng hai gã áo đen lao đến gần La Sài hồi hả nói:

- La huynh, mau đến đây!

Song Thanh Diệp Từ La Sài đã tối mắt ù tai, không hề nghe tiếng nói của Hạng Chân, vung đao tấn công chàng ngay.

Hạng Chân nhanh như chớp chớp vào cổ tay cầm đao của La Sài, song sau một thoáng giật mình, La Sài đã tung chân đá ra.

Hạng Chân quát to, nắm lấy cổ tay La Sài xoay mạnh phập phập hai tiếng, đại loạn đao đã đâm vào bụng hai gã áo đen từ bên cạnh công tới, lúc này La Sài mới trông rõ đối phương là ai.

Cổ họng kêu lên khùng khục La Sài khàn giọng run run nói:

- Hạng đại hiệp!

Hạng Chân buông tay xoay người lại đánh vỡ sọ một gã áo đen vừa lao tới trăm giọng nói:

- Hãy theo Hạng mỗ xông vào bọn chúng giết ...

La Sài vừa vung đao kháng địch kích động đến nghẹn ngào nói:

- Hết rồi ... Hạng đại hiệp ... tất cả đã chết ...

Hạng Chân lạnh lùng gằn giọng:

- Những tiếng nói ấy có thể báo thù tiết hận được sao?

Vừa dứt chàng đã xoay người phóng vút đi, xoay một vòng đã đánh ngã bảy gã áo đen chưa kịp lên tiếng. Hai đệ tử Vô Song Phái trong vòng vây đã có một người hết vang xông ra, đại loạn đao trong tay đã chém bay đầu một gã áo đen song cơ hồ như trong cùng một lúc, một ngọn quý đầu đao đã từ dưới đâm vào vai y.

Hạng Chân buông tiếng quát vang, tung mình lao tới, chớp nhoáng trong hơn mười gã áo đen đang bao vây gã đệ tử Vô Song Phái đã ngã gục hết nửa số.

Gã đệ tử Vô Song Phái ấy liền thừa cơ vung đao tới tấp, đâm thủng ngực một gã áo đen rút ra ngó ngắn chạy đến gần Hạng Chân giọng khàn nói:

- Xin đa tạ bằng hữu!

Hạng Chân chẳng nói chẳng rằng nắm tay y tung mình phóng ra.

Gã đệ tử Vô Song Phái này bị kéo đi loạn choạng hơn một trượng, miệng hãy còn gào to:

- Buông tay ra, ta phải giết ...

Ngọn đại loạn đao của Thanh Diệp Từ La Sài vừa bay qua cổ một áo áo đen, máu tươi phun ra dính đầy đầu mặt y.

Hạng Chân kéo gã đệ tử Vô Song Phái lướt tới quát:

- La huynh, xông ra vòng vây mau!

La Sài toàn thân rung động cười vang nói:

- Không! Hạng đại hiệp, không chừng trong sơn trang hãy còn các huynh đệ còn sống, chúng ta không thể bỏ rơi!

Hạng Chân song chương quét về phía địch đang ồ ạt xông tới tức giận quát:

- Lúc này chính bản thân mình còn khó giữ được, làm sao cứu giúp được kẻ khác nữa chứ?

Thanh Diệp Từ La Sài rướm nước mắt:

- Hạng đại hiệp, van đại hiệp hãy để chúng tôi quyết một phen sống chết!

Hạng Chân bức tức giậm chân, chàng chưa kịp nói thêm gì thì Tiểu Lang Du Phủ đã phi thân tới, người chưa đến nơi thì giọng nói sắc lạnh đã vang lên:

- Họ Hạng kia, cứ lần tránh thế này thì người đã tính toán sai lầm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Bích huyết liệt hồn, máu anh hùng

Hạng Chân vẫn lạnh lùng thản nhiên, nhưng trong lòng thì suy nghĩ thật nhanh, theo sau tiếng nói sắc lạnh kia, thân hình mảnh khảnh của Tiểu Lang Du Phủ đã như quỷ mỵ lao tới.

Thanh Diệp Từ La Sài tức giận gầm vang, vung đại đao tới tấn công tới tấp.

Tiểu Lang Du Phủ cười khanh khách, ung dung vung động đoản kiếm trong tay, chỉ thấy ánh thép chớp ngời, loáng cái đã công ra hơn ba mươi kiếm.

Chỉ nghe tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, Du Phủ nghiêng người sấn tới, thanh đoản kiếm chớp nhoáng đâm thẳng vào bụng La Sài.

Thanh Diệp Từ La Sài định hời đao đỡ gạt thì đã muộn, cạnh đó Hạng Chân vừa đánh ngã sáu gã áo đen, đuôi mắt nhác thấy liền với trở tay gạt ngang người Du Phủ.

Tiểu Lang Du Phủ mũi kiếm chỉ còn nửa tấc là đâm trúng đích, chợt thấy bóng chưởng chụp chùng ập tới, y tức tối buông kiếm hừ mạnh, lệ làng xoay người lướt ra xa.

Thanh Diệp Từ La Sài toát mồ hôi lạnh đầy mặt, gương mặt vốn tuấn tú giờ đây đã bị vẻ kinh nộ và mọi mệt mỏi làm cho biến dạng, y thở hắt ra nói:

- Xin đa tạ Hạng đại hiệp!

Hạng Chân rút người tránh khỏi hai ngọn quỷ đầu đao quét tới hỏi hả nói:

- La huynh chuẩn bị đột phá vòng vây!

La Sài vẻ đau khổ khàn giọng nói:

- Nhưng ... nhưng ...

Tay phật ngang ba luồng máu tươi từ yết hầu ba gã áo đen phun ra xối xả, ba thân người cao to bật ngã ra ba hướng, Hạng Chân cắn răng nói:

- Đừng nói nữa, đại trượng phu là phải biết thích ứng với hoàn cảnh!

Một tiếng thét đau đớn vang lên, Hạng Chân như con gió lốc lướt đi, gã đệ tử Vô Song Phái cách chàng không xa đã bị chém trúng một đao vào đùi, trước khi y ngã xuống, Hạng Chân đã kéo y lui ra.

Tiểu Lang Du Phủ lại đeo đẳng như âm hồn lao tới, Hạng Chân tính toán chuẩn xác một chiêu Nguyệt Mông Ảnh tung ra, đồng thời Sao Tinh Thối cũng chớp nhoáng quét tới. Chỉ thấy bóng chưởng chụp chùng, bóng chân loang loáng, Tiểu Lang Du Phủ biết khó thể chống đỡ, bèn buông tiếng cười khẩy và lạng người ra xa.

Hạng Chân liền túm lấy La Sài trầm giọng nói:

- Đi mau!

Đoạn quay sang định cất tiếng gọi gã đệ tử Vô Song Phái kia, song đã thấy y hai mắt trợn trừng, đại loạn đao cắm ngập vào vai một gã áo đen và ngọn quỷ đầu đao của đối phương cũng xuyên qua ngực y.

Bọn Hắc Thủ Đồ xung quanh trong tiếng hò reo ầm ĩ lại ủa tới như thác lũ.

Hạng Chân nắm lấy tay trái La Sài, nhún mình vọt thẳng lên cao hơn ba trượng.

Bên dưới lại vang lên tiếng nói của Tiểu Lang Du Phủ:

- Mau dùng cung nỏ bắn lên ngay, đừng cho bọn họ trốn thoát!

Hạng Chân cùng La Sài nhào lộn trên không một vòng, ngay khi ấy đã trông thấy Phi Dực Kim Mộc đang trong tình thế vô cùng nguy cấp.

Vị tôn chủ Vệ tự môn này ra chiều đã sức cùng lực kiệt, y phục ướt sũng mồ hôi, đối thủ là gã lùn có hai cánh tay dài thượt đang vùng vằng song chưởng tấn công ráo riết, xung quanh bọn Hắc Thủ Đồ cũng tràn vào như sóng dữ, lớp này ngã xuống lại có lớp khác tràn lên.

Bọn Hắc Thủ Đồ bên kia cũng xông tới, tiếng cung nỏ vang lên liên hồi, song đã chậm mất một bước, trước khi hàng trăm ngàn mũi tên bay lên rợp trời thì Hạng Chân cùng La Sài đã xông vào vòng vây đang hăm khốn Phi Dực Kim Mộc.

Thanh Diệp Tử La Sài lúc này đã mất hết cương tỏa, y không thể tấn công từ xa nữa, vừa chạm chân xuống đất đại loan đao đã chém ngang lưng ba gã áo đen hết to:

- Kim tôn chủ, La Sài đến rồi đây!

Phi Dực Kim Mộc dốc hết toàn lực chống cự, chẳng phải y không thoát thân được mà chẳng qua vì lòng tự ái nên không muốn bỏ trốn, khi nghe tiếng nói của La Sài, y giật mình hốt hoảng nói to:

- La Sài, người còn chưa chịu xông ra khỏi vòng vây, còn ở lại đây để làm gì?

Trong tiếng quát của Kim Mộc, mười mấy gã áo đen cạnh đó đã lần lượt thét lên thảm thiết và ngã lăn ra.

Một bóng người mảnh khảnh lao tới, trầm giọng nói:

- Kim tôn chủ còn ở đây thì ai mà bỏ đi trước được?

Phi Dực Kim Mộc liền đưa mắt nhìn mừng rỡ reo lên:

- Hạng lão đệ đã đến rồi ...

Hạng Chân vùng vằng đánh ngã một gã áo đen bình thần nói:

- Vâng!

Kim Mộc vùng vằng đại loan đao trong tay lớn tiếng nói:

- Hạng lão đệ, có còn hy vọng gì nữa không?

Hạng Chân chưa kịp đáp thì gã lùn tay dài đã cười hi hí quái dị nói:

- Hoàng Long đó ư?

Hạng Chân xoay người một vòng, lại mười một gã áo đen gục xuống, chàng hăm hăm lạnh lùng nói:

- Sao nào?

Gã lùn cười to:

- Tội nghiệp cho người cả đời thông minh mà lại nhất thời hồ đồ!

Hạng Chân nhếch môi cười lạnh giọng âm trầm nói:

- Hạng mỗ biết người chính là Thông Thiên Viên Vạn Lạc, đệ nhị đầu lĩnh của Hắc Thủ Đảng, mặc dù người thanh danh lừng lẫy giang hồ, song đáng tiếc người đã có một bộ óc người thật vô ích!

Kim Mộc khoái trá cười vang:

- Hay, hay lắm!

Gã lùn ấy quả là đệ nhị đầu lĩnh của Hắc Thủ Đảng, Thông Thiên Viên (vượn) Vạn Lạc mà trong giới võ lâm nhắc đến là thấy đều chau mày ghê sợ.

Thông Thiên Viên Vạn Lạc tức giận vùng vằng Lang Nha Bổng trong tay hét vang:

- Hạng Chân, chỉ câu nói ấy cũng đủ khiến cho người tan xương nát thịt rồi!

Hạng Chân thần nhiên cười, mười chín chưởng tung ra tứ phía lạnh lùng nói:

- Vạn Lạc, người chưa đủ sức đâu!

Chàng vừa dứt lời, một bóng người vượt đám đông lao vào, Hạng Chân liếc mắt nhìn thì ra lại là Tiểu Lang Du Phủ.

Hạng Chân liền thấp giọng hỏi hã nói:

- Kim tôn chủ, tại hạ đoạn hậu, tôn chủ và mọi người hãy lui mau!

Kim Mộc đại loan đao quét ra như sấm chớp do dự nói:

- Nhưng Hạng lão đệ, trong sơn trang có lẽ hãy còn người chưa chết!

Hạng Chân trán lấm tấm mồ hôi, mắt ánh lên vẻ gay gắt, chàng cắn chặt răng, tiếng nói rít qua kẽ răng:

- Kim tôn chủ, hãy xem như họ đã chết sạch rồi vậy!

Kim Mộc ngẩn người:

- Nhưng ... Hạng lão đệ ...

Hạng Chân một chiêu Quỷ Sách Hồn nghênh tiếp đòn tấn công của Tiểu Lang Du Phủ, giọng sắc lạnh nói:

- Kim tôn chủ còn muốn ném trái thêm một bài học nữa chăng?

Kim Mộc giậm mạnh chân cắn răng nói:

- Thôi được!

Hạng Chân liền quay người đi trước đánh giọng nói:

- Đừng bỏ quên vị đại hán râu đỏ, đi!

Kim Mộc ứa nước mắt, cau chặt mày, nắm lấy tay Thanh Diệp Từ La Sài, đại loan đao vung động loang loáng, trầm giọng quát:

- La Sài, đi!

Theo sau tiếng quát của Kim Mộc, La Sài lặn dài trên mặt đất, đại loan đao quét như một tấm thảm bạc, loáng cái đã có mười mấy gã áo đen bị tiện lia đôi chân, tiếng kêu thét nghe thật khủng khiếp.

Phi Dực Kim Mộc vỗ mạnh hai tay, hai bóng người lập tức bay lên không.

Trong khoảnh khắc ấy, cương xoa trước ngực Kim Mộc đã phóng ra như tia chớp và đồng thời nhện tơ bụng cũng được ném ngược ra, hết như hoa rơi là tả xuống.

Thế là tiếng la hét, tiếng kêu rú kinh hoàng, tiếng gào thét thảm khốc hòa lẫn với nhau nghe thật khủng khiếp, bọn Hắc Thủ Đồ lũ lượt ngã ra vô số, những kẻ còn lại thì vừa gào thét vừa bỏ chạy tán loạn.

Thông Thiên Viên Vạn Lạc đuổi tới lớn tiếng quát:

- Hạng Chân, người thật là dê hèn!

Hạng Chân tiến tới nghênh đón, chớp nhoáng tung ra năm chiêu tuyệt học, Nhất Tâm Hướng Phật, Nhị Dực Tường Thiên, Tam Tý Hắc Long, Tứ Mâu Quy Tích, Ngũ Lưu Đồng Bối (năm giòng chảy quanh) chưởng phong như bài son đào hải xô về phía Thông Thiên Viên Vạn Lạc.

Thông Thiên Viên Vạn Lạc không dám thẳng thắn nghênh tiếp, tức tối buông tiếng hét vang, tung mình lướt ngược ra phía sau.

Tiểu Lang Du Phủ bỗng buông tiếng cười khây, tung mình toan vòng qua bên Cầu Khô Khô trợ sức, song Hạng Chân đã ngăn không cho tới, người còn cách hơn trượng thì chưởng phong đã chia thành mười sáu luồng như vũ bão ập tới.

Tiểu Lang hét lên một tiếng quái dị, thanh đoản kiếm vung tít, thành lớp lớp vách sáng, chỉ nghe tiếng binh khí và chưởng phong chạm nhau lớp lớp, Tiểu Lang Du Phủ loạng choạng lùi ra sau hai bước, gương mặt trắng nhợt đỏ bừng lên bởi tức giận lẫn hổ thẹn.

Hạng Chân hai tay vỗ mạnh, người vọt thẳng lên không hơn năm trượng, tay phải vung xuống, hai ngọn Đại Long Giác xé gió bay đi, nhắm đỉnh đầu bọn Hắc Thủ Đồ đang bao vây đại hán râu đỏ giáng xuống.

Ngay khi hai ngọn Đại Long Giác rời khỏi tay Hạng Chân, Kim Mộc cùng La Sài cũng đã xông vào trong bọn Hắc Thủ Đồ ấy.

Hai ngọn Đại Long Giác hết như hai ác ma đến từ cõi u linh, trong ánh vàng lấp lóe và tiếng rít gió rợn người, tiếng thét thảm khốc vang lên liên hồi, mười mấy đầu người trợn mắt há mồm rơi xuống đất và lăn lóc ra xa, kéo theo một vệt máu dài.

Cùng trong lúc ấy Kim Mộc vùng động đại loan đao quét ngang bỏ dọc, loáng cái đã có bảy tám tên áo đen thùng bụng đổ ruột ngã lăn ra đất.

Đại hán đầu trọc râu đỏ thấy vậy liền tức đầu chí bùng dậy, dồn hết toàn lực liên tiếp công ra mười ba đao về phía Hồng Ty Tử Câu Khôi Khôi, trầm giọng quát vang:

- Tôn chủ, đồ phu mỗ phen này quyết phải liều mạng một sống một chết với bọn chúng, mẹ kiếp hai mươi năm sau lại là một trang hảo hán!

Câu Khôi Khôi song chưởng càng thêm hung hiểm, đôi mắt nham hiểm của y đỏ quạch, giọng sắc lạnh nói:

- Đúng thế, hai mươi năm sau người sẽ lại là một trang hảo hán!

Đại hán áo đỏ đại loan đao vùng múa như vũ bão, gằn giọng lớn tiếng quát:

- Nhưng người phải đi cùng lão tử xuống địa phủ một chuyến mới được!

Câu Khôi Khôi liên tiếp bỏ ra mười chín chưởng tức giận nói:

- Ngươi chết đến nơi rồi mà còn dám giờ giọng ngông cuồng, rõ là không biết xấu hổ!

Đại hán râu đỏ cười vang:

- Nếu người biết xấu hổ thì tên quái vật không mũi người đâu có cạy đông hiệp ít thế này?

Câu Khôi Khôi tức giận mặt đầy sát khí liên tục tung ra ba mươi chưởng và mười bảy cước, chưởng kinh cuộn cuộn, cước phong vũ vũ. Đại hán râu đỏ quyết không lùi bước, vùng động đại loan đao nghênh tiếp, soạt một tiếng chiếc áo bào trắng đã đổi màu của đại hán râu đỏ đã bị rách toạc một mảng to.

Ngay sau đó, bỗng ánh thép chớp ngời một ngọn đại loan đao đã từ bên hông chém tới sau lưng Câu Khôi Khôi.

Câu Khôi Khôi bật lên một tiếng quái dị, vội vàng trượt bước lạng ra xa, quét mắt nhìn, liền tức giận quát:

- Kim Mộc!

Phi Dục Kim Mộc lại vùng tay công ra mười bảy đao cắt giọng gắt:

- Câu Khôi Khôi, người luôn lánh nặng tim nhe, hôm nay người không còn may mắn như vậy nữa đâu!

Câu Khôi Khôi nhanh nhẹn tránh khỏi mười bảy đao của Kim Mộc, song ngay khi ấy y bỗng phát giác gần trăm thủ hạ chung quanh giờ đây chỉ còn lại chừng hơn nửa số mà thôi.

Y bất giác giật nảy mình, chưa kịp nghĩ gì thì Kim Mộc đã tung mình phóng ngược ra sau, không thừa cơ truy kích mà lại cùng một bóng người xông về phía trái.

Câu Khôi Khôi ngạc nhiên quay lại nhìn, đại hán râu đỏ cũng đã phóng đi về phía trái, y liền tức vỡ lẽ, vội quát to:

- Bọn chúng định bỏ chạy, chặn lại mau!

Bọn Hắc Thủ Đồ chưa kịp nghe rõ thủ lĩnh mình nói gì thì mười mấy tên đã ngã gục, Kim Mộc buông tiếng cười vang cùng La Sài và đại hán râu đỏ xông ra khỏi vòng vây.

Song vừa phóng đi chưa đầy ba trượng, một lão nhân râu tóc bạc phơ đã cùng hơn ba mươi thủ hạ Huyết hồn đường sắp thành một hàng ngang lẳng lẳng đứng chờ.

Phi Dục Kim Mộc cơ hồ hai mắt phun ra máu, giận dữ gầm lên:

- Xông lên!

Lão nhân râu bạc chẳng ai khác hơn chính là lão quân sư Tấn Như Trần.

Phi Dục Kim Mộc vừa dứt lời người đã cất lên cao, hệt như một cơn đại bàng to lớn lao thẳng vào Tấn Như Trần.

Tấn Như Trần buông tiếng cười như cú kêu, Thiết Cốt Tàn quét ra, thành hình vòng cung, mũi dù hệt như tia chớp phóng vào kẻ địch.

Kim Mộc nghiêng răng liên hoàn tung ra mười một ngọn đao bổ vào ngọn Thiết Cốt Tàn của đối phương, Tấn Như Trần ranh mãnh đột nhiên rút Thiết Cốt Tàn về, lớn tiếng quát:

- Tiến lên bao vây!

Hơn ba mươi tên Hắc Thủ Đồ Huyết hồn đường lập tức buông tiếng quát vang, hết sức điều luyện và linh lợi xông tới bao vây, Kim Mộc than thầm, đêm nay thật chẳng dễ đột phá vòng vây.

Ngay khi hơn ba mươi tên áo đen vừa xông tới, một bóng người mảnh khảnh đã như mũi sao băng lao tới và liền tức trong tiếng rú thảm khóc, sáu gã áo đen đã ngã lăn ra đất, người nào cũng vỡ nát mặt, máu thịt nhầy nhụa.

Thanh Diệp Từ La Sài mừng rỡ reo lên:

- Hạng đại hiệp!

Không sai, người vừa đến chính là Hoàng Long Hạng Chân.

Gương mặt xanh xao của chàng hẳn rõ vẻ mệt mỏi và nhể nhại mồ hôi, tay phải vung lên, lại có ba tên áo đen vỡ đầu gục ngã, chàng khàn giọng quát:

- Chạy mau, tại hạ đoạn hậu cho!

Phi Dục Kim Mộc khích động nghẹn ngào:

- Hạng lão đệ ...

Hạng Chân thụp người xuống tránh khỏi năm ngọn quỷ đầu đao quét tới, xoay người vung chưởng, lại năm tên áo đen gục ngã, giận dữ quát:

- Đi mau!

Kim Mộc giậm mạnh chân, một tay nắm lấy La Sài, tay kia nắm lấy đại hán râu đỏ, ba người cùng tung mình lên cao hơn bốn trượng, Kim Mộc buông tiếng quát vang, hai tay chỗi mạnh, hai tay vỗ đập liên hồi, thế là hai mảng da màu đỏ dưới nách lập tức phồng lên hết như đôi cánh chim đỏ rực, thuận theo chiều gió bay thẳng xuống núi.

Thế là tiếng kêu la sừng sốt vang lên ầm ĩ, bọn Hắc Thủ Đồ cơ hồ không dám tin vào mắt mình, con người mà có thể bay như chim trên không thể này ư? Thật khó thể tưởng tượng được!

Hạng Chân thở phào như vừa trút được gánh nặng, song Tấn Như Trần thì tức đến mặt mày tím ngắt, râu tóc bạc dựng đứng, lão gằn giọng:

- Lão nhị, lão ngũ đuổi theo mau!

Tiểu Lang Du Phụ cùng Hồng Ty Từ Câu Khôi Khôi liền tức tung mình đuổi theo, trong khi ấy ngoài hơn trượng Thông Thiên Viên Vạn Lạc cũng dẫn theo hơn trăm thủ hạ bọc vòng đuổi đuổi xuống núi.

Hạng Chân ngửa mặt cười dài nói:

- Tấn Như Trần, các ngươi hãy chờ báo ứng đi thôi!

Tấn Như Trần mặt đầy sát khí, ngọn Thiết Cốt Tàn trong tay vung lên quát:

- Các ngươi còn chờ gì nữa? Định chờ chết cả hay sao nữa hả?

Mười mấy tên Hắc Thủ Đồ Huyết hồn đường giật mình quay về với thực tại, liền tức vung đao xông vào Hạng Chân.

Lúc này Thông Thiên Viên Vạn Lạc cùng trăm tên Hắc Thủ Đồ đã vượt ra xa cách ngoài trăm trượng, chỉ còn vài bước nữa là bọn họ sẽ khuất sau sườn núi.

Hạng Chân buông tiếng cười lạnh lùng, gom hết công lực toàn thân, hai tay vung mạnh, thế là hai ngọn Đại Long Giác lấp lánh ánh vàng đã bay vút đi, hết sức nhanh và chuẩn xác chém thẳng vào Thông Thiên Viên Vạn Lạc.

Đại Long Giác vừa rời khỏi tay, Hạng Chân mũi chân cũng đã cắm xuống mặt đất và thụp người xuống, với mũi chân cắm xuống đất làm tâm điểm xoay mạnh một vòng, đồng thời song chưởng chớp nhoáng tung ra.

Mười ba tên Huyết hồn đường chợt cảm thấy dưới bụng tê dại, chưa kịp hiểu ra việc gì thì ánh mắt đã trông thấy chẳng rõ từ bao giờ bụng đã bị toác phanh ra, gan ruột đang thi nhau tuôn ra.

Chiêu thức quái dị vừa rồi chính là tuyệt chiêu Đại Luân Hồi của Hạng Chân, chiêu này tốc độ nhanh đến mức kẻ thọ thương ngay trong lúc ấy không hề cảm thấy đau đớn.

Tiếng la hét thảm thiết bỗng chốc vang rền, mười ba tên áo đen lập tức buông bỏ khí giới trong tay, ôm bụng ngã lăn ra đất.

Cùng trong lúc ấy Câu Khôi Khôi cùng Du Phụ và Tấn Như Trần đã chia nhau làm ba hướng khác lao bỏ tới. Hạng Chân tính toán chuẩn xác, bỗng tung người lên cao, hai ngọn Đại Long Giác còn lại đã xé gió bay ra.

Ngay khi ánh vàng lóe lên, Tiểu Lang Du Phủ đã cười như điên đại quát to:

- Lão ngu đã đến lúc rồi đấy!

Câu Khôi Khôi đưa hai tay ra sau rấn giọng:

- Được!

Ngay khi ấy một ngọn Đại Long Giác đã bay đến, Câu Khôi Khôi không tránh né, lộn nhào xuống đất lăn tới, phập một tiếng, Đại Long Giác đã cắm ngập vào vai y, song đồng thời y cũng đã lăn đến trước mặt Hạng Chân.

Hạng Chân thật không bao giờ ngờ đến vậy, Đại Long Giác vừa xuất thủ mà đối thủ đã đến trước mặt và càng không ngờ hơn nữa là đối phương lại lấy thân hứng lấy Đại Long Giác.

Trong khi ngơ ngời, Câu Khôi Khôi đã trong tiếng cười ghê rợn vung chưởng bỏ tới, ngay khi ấy thì Đại Long Giác kia cũng đã bay đến trên đầu Tiểu Lang Du Phủ.

Tiểu Lang Du Phủ nhếch môi cười nham hiểm, lệ làng nghiêng người chộp lấy một tên áo đen đứng cạnh ném đi, chỉ nghe một tiếng thét thảm khóc, ngọn Đại Long Giác đã cắm phập vào người tên Hắc Thủ Đồ ấy.

Hạng Chân không kịp nghĩ gì thêm nữa, hai tay vung mạnh vọt thẳng tới, song ngay khi ấy Tấn Như Trần đã liều lĩnh xông tới gần, ngọn Thiết Cốt Tàn chớp nhoáng đâm vào mạn sườn trái Hạng Chân.

Diễn tiến nhanh khôn tả, cơ hồ không phân biệt được ai sau ai trước, chỉ nghe bốp một tiếng vang rền, liền theo sau là ầm một tiếng, Câu Khôi Khôi lộn nhào ngã lăn ra xa, Hạng Chân cũng loạng choạng lùi sau ba bước, Tấn Như Trần thì mặt mày hung tợn, ngọn Thiết Cốt Tàn từ đùi Hạng Chân rút ra, máu từ mũi chảy ròng ròng xuống mặt đất.

Bóng người nhấp nhোáng, Du Phủ đã lao tới, gằn giọng quát:

- Giết hắn!

Tiếng nói y chưa kịp tan biến trong không khí thì thanh đoản kiếm trong tay đã vung lên, ánh thép chớp ngời hết như một quả cầu lửa nổ tung, so le không đều nhưng nhanh và hung hiểm khôn tả.

Đó chính là Giác mạng cầu một tuyệt chiêu độc đáo của Tiểu Lang Du Phủ.

Chẳng chút chậm trễ, Tấn Như Trần cũng vung Thiết Cốt Tàn công tới, song không phải nhắm vào Hạng Chân mà vị trí tấn công lại là ở sau lưng chàng năm thước.

Hạng Chân biết giờ đã đến thời điểm quyết định sự sống chết, chàng bỗng khép hờ mắt người ngồi thụp xuống, hai chiêu Mông Lý Ma và Huyết Tiên Tâm cùng lúc tung ra, ngay khi bóng chưởng chập chùng xô ra, liền theo đó lại hai chiêu Nguyệt mông ảnh và Bàn thiên hồng và trong khi xuất chiêu người chao lách nhanh như quỷ mỵ. Ngay khi bốn kỳ chiêu trên hãy còn chập chòn trong không gian, bốn chiêu tiếp theo là Quỷ Sách Hồn, Hải toàn tiên (biên ốc xoáy), Ưng bác lãng (ung chọi sáng), Long ngư vân cũng đã thi triển.

Chỉ thấy cuồng phong ào ạt, cát đá tung bay. Hạng Chân bỗng đứng thẳng lên, chiêu thức hung hiểm nhất trong Cửu tuyệt thức là Hát thiên môn cũng được tung ra.

Lập tức đất trời u ám, bóng chưởng phong trùm lên khoảng không đến những mười trượng, uy thế thật vô cùng khủng khiếp.

Tấn Như Trần hai mắt trừng to, hai tay vung mạnh, chiếc dù sắt trong tay vụt xòe ra choang một tiếng, mười sáu cây nang dù sắc nhọn bay vút ra với ánh lam chói lóa, phối hợp với kiếm thế của Tiểu Lang Du Phủ, hoàn toàn xâm nhập vào bóng chưởng của Hạng Chân.

Chỉ thấy bóng vàng và bóng đen nhấp nhোáng xáp lại gần nhau rồi lại chớp nhoáng tách ra xa.

Tiểu Lang Du Phủ chân vừa chạm đất liền lao đảo ngời bệt xuống đất, chiếc áo đen trên mình rách tả tơi, đầu tóc rối bời phủ xuống vai, mồ hôi pha lẫn máu tươi từ trên tóc nhỏ xuống gương mặt trắng bệch của y. Y thở hổn hển, mặt đầy vẻ đau khổ với những nếp nhăn vô thức tự, chỉ thoáng chốc trông y như đã già đi hơn ba mươi tuổi.

Bên kia Tấn Như Trần văng bay ra xa hơi hai trượng mới rơi ầm xuống đất, nằm ngửa bất động, toàn thân ướt đẫm máu tươi, mặt mày nhăn nhúm đến biến dạng, thất khiếu đều rỉ máu, màu da đã trở nên tím lịm, đáng vẻ trông thật thê thảm.

Cách chỗ giao chiến vừa rồi chừng năm trượng, Hạng Chân đứng yên như một pho tượng đá, đôi mắt trắng đen rõ ràng trở to, sáng ngời vẻ hào tráng, mặt vẫn lạnh lùng như trước. Vạt áo của chàng đã rách bươm và toàn thân bê bết máu, ba cây nang dù chia ra cắm vào vai, đùi và mạn sườn chàng, còn thanh đoản kiếm của Tiểu Lang Du Phủ thì cắm phập vào bả vai chàng, đốc kiếm hãy còn rung rung.

Thế nhưng Hạng Chân vẻ mặt vẫn hết sức bình thản, không hề lộ chút vẻ đau đớn, như thể những vũ khí ấy không phải là cắm vào thân thể chàng vậy.

Tiểu Lang Du Phủ tự biết là thương thế của mình trầm trọng đến mức độ nào, vừa rồi y đã trúng phải năm cước và mười một chưởng, hết như là phù

phép của loài ma quái, mắt thấy rõ ràng mà không sao tránh khỏi được.

Xung quanh rải rác bọn Hắc Thủ Đồ thấy đều kinh hoàng đến đứng thừ ra như phỗng đá, ngây ngẩn trở mắt nhìn, cơ hồ không tin đó là sự thật.

Thế rồi từ trên sườn núi bên trái hiện ra một bóng người chậm chậm đi tới, theo sau là gần tám mươi tên áo đen. Dưới đất ngổn ngang hơn hai mươi tử thi bay đầu mất tay, hai ngọn Đại Long Giác một cắm sâu vào đất đá, một cắm ngập vào một tử thi áo đen.

Bóng người ấy chậm chậm đi tới, y chính là Thông Thiên Viên Vạn Lạc, trên bả vai y có một vết thương dài hơn thước, máu tươi đang rỉ từng giọt xuống đất.

Mấy gã áo đen đang ngồi xổm ở xa, thờ thần xúm quanh một người nằm úp trên mặt đất, đó chính là Hồng Ty Từ Câu Khôi Khôi, xem chừng y đã không còn cách xa cái chết bao xa nữa rồi.

Thông Thiên Viên Vạn Lạc dừng lại cách Hạng Chân chừng ba trượng, mặt y lộ vẻ rất mệt mỏi và thâm trầm, chăm chăm nhìn đối phương một hồi, y nghiêm giọng nói:

- Hạng Chân, giới võ lâm đã đồn đại ngươi là một đại sát thủ, trước đây Vạn mỗ chẳng tin lắm, nhưng bây giờ thì đã tin hoàn toàn, khắp cơ thể ngươi chứa đầy sự tàn ác chứ không phải là trong máu và phế tạng, máu của ngươi đã lạnh đến độ đông đặc rồi.

Hạng Chân mắt ánh lên vẻ kỳ lạ, giọng rè rè nói:

- Lấy mạng đổi mạng, Hạng mỗ đã với tính mạng đổi chọi với lũ ác ma các ngươi Vạn Lạc, phần ưu thế là thuộc về các ngươi, sống trên đầu đao mũi kiếm mà ngươi lại động lòng trắc ẩn với kẻ thù sao?

Thông Thiên Viên nhẹ đung đưa hai cánh tay dài thườn thượt khàn giọng nói:

- Hình dáng của ngươi cũng khá tốt đẹp nhưng tâm địa thì lại vô cùng độc ác.

Ngươi rất xứng đáng là một cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng hãn ngươi cũng hiểu, kẻ giết người thì người cũng giết hãn!

Hạng Chân cười lạnh lùng cổ nển con đau khủng khiếp của thể xác, trầm giọng nói:

- Đương nhiên Hạng mỗ đã chuẩn bị từ lâu rồi, hoặc hiện tại hoặc trong tương lai, hoặc ngươi hoặc kẻ khác.

Thông Thiên Viên Vạn Lạc tức tối:

- Hạng Chân chính là hiện tại đây!

Hạng Chân lắc đầu:

- Vạn Lạc, ngươi hiểu rất rõ là Hạng mỗ không bao giờ xuôi tay chịu trói, giữa hai ta đều có cơ hội như nhau nhưng không công bằng đúng không?

- Đúng vậy, nhưng cơ hội của ngươi không có nhiều đâu!

Hạng Chân cười lạnh lùng:

- Ngươi nói rất đúng, còn ngươi, ngươi đã vận dụng mưu kế đạt thành một phần mục đích rồi. Giờ đây theo như thói quen của ngươi, lẽ ra đã phải tấn công Hạng mỗ từ lâu rồi, nhưng vì sao ngươi lại chưa hành động? Đó là bởi ngươi đã thọ thương, ngươi đã chứng kiến rất tường tận võ công của Hạng mỗ, bằng chứng là trợ thủ của ngươi thấy đều táng mạng, chẳng một ai giúp sức được cho ngươi lúc này.

Do đó ngươi đã chờ đợi, dùng lời nói để kéo dài thời gian, trong khi ấy thủ hạ của ngươi đã đi cầu cứu viện binh. Nếu Hạng mỗ nhớ không lầm, Hắc Thủ Đẳng của ngươi hãy còn lão Điền Côn và lão tam Ma Ngọc Thiểm (mặt) chưa lộ diện, đúng không nào?

Thông Thiên Viên Vạn Lạc đưa tay sờ má che đây, giọng khô khan nói:

- Hạng Chân, ngươi thông minh quá mức chẳng tốt đâu!

Hạng Chân lắc đầu:

- Hãn ngươi đang rất nôn nóng, tại sao trợ thủ của ngươi lúc này vẫn chưa đến phải không? Họ đã sắp đến rồi, có thể là đang trên đường đến! Ngươi rất muốn động thủ ngay bây giờ nhưng lại không đủ sức ngăn cản Hạng mỗ, đúng không? Vạn Lạc, ngươi đừng lo, rồi đây ngươi sẽ có cơ hội thôi!

Thông Thiên Viên Vạn Lạc ngấm ngấm dùng tay ra hiệu, thế là bọn Hắc Thủ Đồ đứng quanh bắt đầu chậm chậm di động.

Hạng Chân thần nhiên cười:

- Ngươi định bắt đầu chứ gì? Đúng thôi, nhưng Hạng mỗ cũng sắp rời khỏi đây, món nợ này xem ra đêm nay không thể nào kết toán được rồi, thôi thì hẹn tái ngộ vậy!

Thông Thiên Viên Vạn Lạc vội tiến tới một bước hấp tấp nói:

- Hạng Chân, ngươi là một trang hảo hán trên chốn giang hồ, sắp đến lúc phân thắng bại tồn vong lại toan bỏ chạy thế này, mai sau ngươi còn đứng chân trên giang hồ nữa ư?

Hạng Chân giọng đanh lạnh:

- Không sai, ngươi biết Hạng Chân là một hảo hán, nhưng ngươi cũng phải biết Hạng mỗ không phải là một tên ngu ngốc, đừng hòng kẻ này chui đầu vào bẫy rập của ngươi!

Trong khi nói Hạng Chân đã quay người, Vạn Lạc mắt liền rực sát cơ, cắn răng lao bỏ tới đồng thời quát to:

- Các ngươi mau vây lấy hắn!

Bọn Hắc Thủ Đồ sớm đã sẵn sàng hành động, liền tức la hét ầm ĩ, từ bốn phương tám hướng lao tới, quỹ đầu đao lấp lánh hàn quang.

Hạng Chân bỗng quay phắt lại, hai tay vung nhanh và quát:

- Đại Long Giác!

Thông Thiên Viên Vạn Lạc đã có nếm mùi ám khí lợi hại ấy rồi, nghe tiếng lập tức giật mình kinh hãi, đang lao tới bất giác dừng lại, Lang Nha Bổng vung tới và tung mình tạt chéo sang bên.

Hạng Chân buông tiếng cười vang, tung chân đá văng bốn tên áo đen và cất người lên không như cánh chim bằng, lượn một vòng trên không rồi lao vút đi, thoáng chốc đã mất dạng trong bóng đêm mịt mùng.

Thông Thiên Viên Vạn Lạc quát tháo như sấm rền, đuổi theo được mấy bước thì tiu nghỉu dừng lại, tức tối đến mặt mày tím ngắt, giậm chân lớn tiếng mắng:

- Đúng là một lũ giá áo túi cơm, thầy đều vô tích sự!

Đằng kia Tiểu Lang Du Phủ đang ngồi dưới đất thoi thóp thở, bỗng buông tiếng cười ghê rợn, hai mắt trợn tròn nhìn theo hướng Hạng Chân mất dạng, máu tươi trong tiếng cười từ trong miệng trào ra, rồi thì bỗng dang hai tay ra, bình một tiếng ngã ngửa ra đất.

Bọn Hắc Thủ Đồ kinh hoàng bối rối thảng thốt la lên:

- Từ ca chết rồi ... Từ ca chết rồi ...

Mỗi tiếng nói như một mũi kim đâm vào tim, mỗi tiếng nói như một tiếng sấm nổ bên tai Vạn Lạc, mồ hôi lạnh toát ra như tắm, gân xanh trên trán giật liên hồi, như ngậy như đại đứng lặng yên bất động, chỉ trong một đêm ngắn ngủi mà y tưởng chừng như đã trải qua mười mấy đời người.

Ngoài xa, từ phía dưới thung lũng bên trái Vô Úy sơn trang giờ đây đã trở thành một đồng tro tàn, đang có hằng trăm bóng người lao nhanh đến, họ ra chiều rất hối hả vội vàng, hiển nhiên đang lo cho cuộc chiến tại đây.

Thông Thiên Viên Vạn Lạc biết rõ họ là ai, song đã muộn rồi, chỉ một bước muộn màng mà hậu quả thảm thiết đến dường nào!

Vạn Lạc nhếch môi cười chua xót, nặng nề ngồi bệt xuống đất. Cuộc chiến đẫm máu vừa qua thật ra đã thắng hay đã bại? Biết bao sinh mạng, biết bao hy vọng đều đã bị hủy diệt nội trong một đêm, kết quả thu hoạch được gì?

Phía đông trời đã hưng hửng sáng, lại một ngày mới bắt đầu, hận thù mới cũng đã gieo xuống và ngày nầy mầm sẽ chẳng còn bao xa nữa!

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Xích xam xuất hiện, thù lại thêm thù

Buổi bình minh không khí trong lành, làn sương mỏng giăng bủa vạn vật, phủ mờ mặt sông Phủ Dương, phủ mờ dưới chân Bi Thạch Sơn, một ngày mới bắt đầu với vẻ thật âm đạm thê lương.

Hạng Chân chệch choạng bước đi, vết thương trên mình đau khôn tả, song chàng vẫn gắng sức chú ý động tĩnh chung quanh. Chàng hiểu trong lúc này chỉ cần một chút khinh xuất, cũng đủ gây nên ân hận suốt đời, mà chàng thì không thích như vậy, bởi vì chàng hãy còn nhiều việc chưa hoàn tất.

Xa xa chàng đã trông thấy khu rừng mình từng ẩn nấp trước khi tấn công lên Bì Thạch Sơn, cạnh đó chính là khoảng đất trũng đã cất giấu toàn bộ số ngựa của Vô Song Phái, song giờ đây chẳng rõ có còn hay không?

Nhắm mắt dưỡng thần một hồi, Hạng Chân thận trọng tiến về phía khu rừng, chàng đã rút bỏ thanh đoản kiếm cắm trên bả vai và băng bó qua loa rồi, còn ba cây nang dù thép thì chàng không dám mạo muội rút bỏ, bởi không rõ chúng cắm vào bao sâu, chỉ sợ rút ra sẽ khiến cho chàng không còn thờ nổi nữa.

Đã đến gần bìa rừng, Hạng Chân từ từ nằm mọp xuống, dùng hai khủy tay chới xuống đất bò tới một cách hết sức vất vả, vào đến một lùm cây thấp thì chàng đã loáng thoáng nghe thấy tiếng người.

Hạng Chân nhìn qua kẽ lá, quả nhiên cách đó vài trượng có bảy tám gã đại hán áo đỏ đang chỉ trò chuyện trò với nhau, vũ khí của họ thấy đều là một ngọn Song nhận phủ (búa hai lưỡi), và đầu chít khăn đỏ như nhau, vừa nói vừa đi về hướng này.

Hạng Chân đưa lưỡi thăm ướt đôi môi khô nứt, lại đưa mắt kỹ lưỡng sục tìm.

A, trong rừng không chỉ có mấy người này thôi, nơi xa hơn, dưới tán cây bóng người thấp thoáng cả áo đỏ lẫn áo đen, dường như họ đang sục tìm gì đó, nhưng xem chừng không chú tâm lắm, vũ khí trong tay chỉ hơi hệt vung quét vào các lùm cỏ, đúng là điệu bộ của kẻ chiến thắng.

Bảy tám gã đại hán áo đỏ lơ đãng sục tìm gần chỗ Hạng Chân ẩn nấp, một người có đôi mắt gà chọi vờn vai uể oải nói:

- Vất vả cả đêm trời, mẹ kiếp bọn tiểu tử Vô Song Phái cũng thật gan lỳ, tên nào cũng liều chết chống cự.

Một hán tử mặt xanh xao khác nhắc nhắc ngọn Lưỡng phủ nhận trong tay ngáp dài nói:

- Thật vậy, bọn chúng chừng hai mươi tên ở đây giữ ngựa, vừa trông thấy chúng ta họ đã dàn thành một hàng ngang, lúc ấy ta hết sức lấy làm lạ. Chẳng hiểu họ định giờ trò quái quỷ gì thì hồi ời, cương thoạ đã bay tới như mưa, rất nhiều huynh đệ hàng đầu đã gục ngã, có mấy người đau đớn lăn lộn dưới đất. Bá Bì Tử cũng đã toi mạng, nhưng hán chết rất là khỏe, một ngọn cương xoa xuyên thủng yết hầu, chẳng chút đau đớn, có điều là bộ dạng trông khiếp quá.

Gã mặt gà chọi bật cười chế nhạo:

- Vậy thì tốt quá còn gì! Nghe đầu mục tình nhân của hán rất tử tế với người, ngặt vì có Bá Bì Tử nên không dám lai vãng với người, phen này thì tiểu tử người tha hồ mà hú hý.

Gã mặt xanh đỏ bùng mặt mắng:

- Mẹ kiếp, người chó có nói bậy, Bá Bì Tử mắt còn chưa nhắm ...

Một gã mặt đỏ khác vung vẩy ngọn Lưỡng phủ nhận trong tay, hậm hực nói:

- Mới sáng sớm ra mà đã thốt ra toàn những lời tanh trôi rồi. Mẹ kiếp các người không sợ bị ma quỷ đeo đuổi à? Trong rừng hãy còn hàng trăm tử thi nằm đó, thầy đều chết thảm cả ...

Gã mặt gà chọi nhỏ toẹt một bãi nước miếng:

- Lão tử không làm điều gì trái lương tâm chẳng sợ ma quỷ viếng thăm, chẳng việc gì đến người phải lo lắng!

Một gã cao to bực mình quát:

- Ôn quá, mẹ kiếp bộ chán sống rồi hả? Tối qua lúc chém giết sao các người không phản khởi như lúc này? Đầu lĩnh bảo chúng ta truy tìm tàn dư của đối phương, chứ đâu bảo các người đến đây để đầu khầu?

Gã mặt đỏ vẻ không phục:

- Lý đầu mục, bọn địch ở dưới núi đã bị Tăng lão yêu cùng đại đầu lĩnh của chúng ta đánh cho tan tác, bọn giữ ngựa cũng bị chúng ta bao vây tiêu diệt sạch, còn tàn dư gì để mà truy tìm nữa chứ? Rõ là thừa thải!

Gã cao to tức giận quát mắng:

- Mặt đỏ, người dám lấy đầu đoán chắc là không có kẻ lọt lưới chăng? Mẹ kiếp, ăn cơm còn phải roi vãi mà người lại dám giờ giọng quả quyết như vậy hả?

Người ta tổng cộng chưa đầy bảy mươi mà chúng ta đã phải thiệt mạng đến hơn hai trăm, không biết xấu hổ mà lại còn vênh vang nữa ư?

Gã mặt đỏ lầu bầu:

- Mẹ kiếp rõ là thảo mộc giải hình ...

Thế là mọi người đều im lặng, gã cao to trừng mắt nhìn từng người, gằn giọng quát:

- Đi, còn đứng đây làm gì nữa?

Bọn họ lại theo sau gã cao to đi tới, ngay sau đó lại có hai toán người đến gần, cũng luôn miệng cầu nhau và chẳng chút e ngại cùng trêu chọc cười nói với nhau. Họ chỉ là thi hành phận sự lấy lệ, thấy đều cho là cuộc chiến đã trở thành quá khứ, nào biết một con mãnh hổ đang rình rập gần đó, mặc dù con mãnh hổ đó đã thọ thương, song vẫn đủ sức cướp mạng như chơi.

Hạng Chân nằm yên bất động, qua lời bọn đại hán áo đỏ, chàng đã hiểu đại khái về kết quả cuộc chiến dưới chân núi. Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, cuộc tấn công vào sào huyết Hắc Thủ Đảng phen này của Vô Song Phái đã hoàn toàn thất bại, đành rằng họ đã thất bại một cách hết sức oanh liệt, song những kẻ ngã xuống sẽ không bao giờ còn đứng lên được nữa.

Và sự thất bại đó dĩ nhiên là có cả Hạng Chân, mặc dù chàng đã cố sức vẫn hồi, phát huy tới đa tinh thần lấy ít chọi nhiều, song kết quả vẫn vậy, chẳng làm sao khác hơn.

Chẳng rõ đã có thêm bao nhiêu toán người nữa đi qua, sau cùng thì khu rừng đã trở nên yên ắng, không còn tiếng nói và bước chân người nữa, thậm chí không có cả tiếng côn trùng và tiếng chim kêu, hoàn toàn yên tĩnh.

Chờ thêm một hồi nữa, Hạng Chân dùng thanh đoản kiếm của Du Phù chỗi xuống đất, gồng sức đứng lên, gờ thì chàng đã khăng định trong rừng không còn kẻ địch nữa, thế là chàng chậm chạp bước đi.

Vừa đi chàng vừa ngẫm nghĩ, chẳng rõ nhóm của Kim Mộc có thoát khỏi được sự truy kích hay ngăn cản của đối phương chăng? Còn Liệt hỏa kim luân Thương Tiên Thành và các người khác thấy đều vô công cao cường, hẳn cũng chẳng dễ dàng tán mạng trong lửa đỏ chứ? Và Thập cửu phi tinh Lộc Vọng Phác, Triển Bách Dương và Đề Nghiêu ... họ đều hết sức cảnh giác và đầy sức sống, đâu phải là tướng chết yếu, làm sao chết sớm vậy được?

Chân trái giẫm lên một cành cây khô, rắc một tiếng khê khiến Hạng Chân chột cảnh giác, vội nấp vào sau một ngọn cây, trước mặt là một khoảng đất trống bên ngoài rừng.

Hạng Chân chú mắt nhìn quả nhiên có đến hàng trăm tử thi xếp bên nhau thành hàng, có cả áo đỏ, áo đen lẫn áo trắng, tuy màu sắc khác nhau song thấy đều dính đầy máu tươi, họ lẳng lẳng nằm bên nhau một cách hòa bình, không còn thù hận, không còn tư duy và không còn cảm xúc.

Cả hai gã đại hán áo đỏ canh giữ những tử thi ấy, họ đứng cách rất xa như sợ những người chết đột nhiên ngồi dậy đòi nợ họ vậy.

Hạng Chân lão đảo một cái, bèn bấm chặt môi cổ đứng cho vững, đoạn chậm chạp bước ra khỏi bìa rừng.

Hai gã đại hán áo đỏ đang thì thầm với nhau gì đó, một người bỗng phát hiện ra Hạng Chân hết như một quỷ dữ. Sự việc xảy ra đột ngột quá bất ngờ ấy khiến y kinh hãi đến hét lên một tiếng quái dị, ngọn lưồng phù nhận trong tay cũng keng một tiếng rơi xuống đất.

Người kia thấy đồng bọn như vậy cũng bèn tức tái mặt, vội ngoảnh đầu lại nhìn, bắt giác kinh hoàng lùi ra sau ba bước.

Hạng Chân chệch choạng bước đến gần, thần sắc nặng nề đưa mắt nhìn hàng ngang tử thi dưới đất, rồi chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn hai gã áo đỏ đang đứng thờ ra như phỗng đá.

Hai gã áo đỏ tròn mắt há mồm ngơ ngẩn nhìn Hạng Chân hồi lâu, một người trong số mới đánh bạo khàn giọng hỏi:

- Ngươi ... ngươi làm gì vậy hả?

Hạng Chân đưa tay chỉ tử thi dưới đất bình thản nói:

- Kẻ này là bạn của một số người kia!

- Họ ... là những người ... những người nào?

Hạng Chân mỉm cười:

- Những người mặc áo trắng, Vô Song Phái!

Hai gã áo đỏ giật nảy mình, cùng lùi sau một bước, gã đánh rơi vũ khí vội vàng cúi xuống nhặt lại đánh bạo nói:

- Ngươi, ngươi thật là cả gan, thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa thì ngươi lại chui đầu vào, chả lẽ ngươi không biết Vô Song Phái toàn quân đã bị đánh tan tác hay sao? Vậy mà ngươi lại còn dám mò đến đây giả dạng quý thần hả? Hãy mau vứt bỏ vũ khí chịu trói để chúng đại gia khỏi ...

Hạng Chân đưa mắt nhìn thanh đoản kiếm trong tay ngắt lời:

- Để kẻ này mặc niệm các vị đứng sĩ Vô Song Phái chốc lát, xong rồi sẽ hỏi hai vị vài câu là khắc đi ngay, không quấy rầy nhiều đâu!

Hai gã áo đỏ ngó người trong lòng sợ hãi song vẫn gằn cổ nói:

- Ủa, ủa mẹ kiếp bọn ta nghe người hay là người phải nghe bọn ta hả? Người là kẻ chiến bại, là tù nhân, lại phải nghe theo sự sắp đặt của người à? Hãy mau quỳ xuống chịu trói, kéo chúng đại gia mà động thủ thì ...

Hạng Chân đứng nhìn họ cười quái gở nói:

- Đừng lớn tiếng trong lúc kẻ này chưa bức mình, tốt hơn hãy ngậm miệng lại, hai người hãy thử nghĩ xem, nếu kẻ này sợ thì đâu dám đến đây?

Hai gã áo đỏ đưa mắt nhìn nhau, đúng vậy, đối phương nói có lý song họ vẫn nhận thấy Hạng Chân mình đầy thương tích. Thế là hai gã cảm thấy mạnh dạn hơn, từ từ tiến tới, gã cao to hơn đưa mắt nhìn thanh đoản kiếm trong tay đối phương hùng hổ nói:

- Tiểu tử thôi đừng giả vờ nữa, hãy rút kiếm xuống, ngoan ngoãn theo bọn ta!

Hạng Chân lắc đầu:

- Các người thật xuẩn ngốc, Xích Xam đội hết người rồi, bằng vào các người thì làm được trò trống gì kia chứ?

Hai gã áo đỏ đưa mắt ra hiệu, vừa định xuất thủ tấn công, Hạng Chân đã mỉm cười vung tay, thanh đoản kiếm bay vút đi, rắc một tiếng, một cây bách to cỡ bắp đùi đã bị tiện ngã đôi và thanh đoản kiếm lấp lánh ánh lam như có linh tính bay vòng trở về, Hạng Chân nhẹ nhàng đưa tay ra đón lấy.

Màn biểu diễn trác tuyệt ấy không khỏi khiến hai gã áo đỏ rùng mình sồn gáy, bất giác lùi ra sau ba bước, hai mắt cơ hồ đứng tròn.

Hạng Chân nhếch môi cười uể oải nói:

- Hãy ngoan ngoãn đứng yên đó, lát nữa ta sẽ hỏi các người vài câu, rồi các người sẽ được sống rất lâu dài, đừng để bị tiện đôi như ngọn cây kia ... nếu như các người hợp tác với ta!

Đoạn chàng quay đi, cúi đầu xuống lẳng lặng mặc niệm những kẻ đã tử nạn của Vô Song Phái. Lát sau với giọng nặng nề khẽ nói:

- Anh hồn của các vị đệ tử Vô Song Phái ở không xa, mỗi thù hôm nay Hạng Chân hứa nhất định sẽ đòi lại cho các vị!

Dứt lời chàng đi đến gần hai gã áo đỏ, mặt chàng đánh lại như một tảng băng, phối hợp khắp người bê bết máu, đầu tóc rối bời và ánh mắt sắc lạnh, đáng vẻ thật ghê rợn đến tột cùng.

Hai gã áo đỏ trán đầm mồ hôi lạnh, mỗi co giật liên hồi, thậm chí không còn đủ sức để cất chân bỏ chạy, hình ảnh ngọn cây bị tiện đôi vừa rồi hãy còn in đậm trong trí óc họ. Hạng Chân nói rất đúng, họ không muốn cùng chung số phận với ngọn cây đó.

Hạng Chân đứng lại, lặng nhìn hai gã áo đỏ cơ hồ hồn phi phách tán trước mặt gần giọng hỏi:

- Phen này vậy đánh Vô Song Phái kẻ nào cầm đầu Xích Xam đội?

Hai người run lấy bầy đưa mắt nhìn nhau, môi mấp máy mấy lượt, vẻ như muốn nói lại thôi.

Hạng Chân đưa đoản kiếm trong tay lên, ngón trỏ nhẹ vuốt lên lưỡi kiếm, giọng buông thõng:

- Người nào trả lời chậm thì sẽ rơi đầu trước ...

Hai gã áo đỏ rùng mình, vội vàng tranh nhau nói:

- Là đại đầu lĩnh Cửu Quỷ Phi Xoa Tiêu Hùng!

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Mãnh hổ thọ thương oai khiếp người

Hạng Chân nhếch môi cười lạnh lùng:

- Tiêu Hùng ư? Y có mối quan hệ như thế nào với Hắc Thủ Đàng?

Hai gã áo đỏ ngập ngừng, thần sắc ra chiều rất ngại ngần.

Hạng Chân gằn giọng:

- Các người có nghe câu hỏi của ta không?

Gã đại hán cao hơn hẳn đáp:

- Đại đầu lĩnh với lão đại của Hắc Thủ Đảng là huynh đệ kết bái!

Hạng Chân mắt rục sát cơ, nhìn gã đại hán thấp hơn hỏi:

- Các người đã xuất động bao nhiêu người? Những đầu lĩnh nào suất lĩnh?

Gã đại hán thấp hơn bất giác cảm thấy lạnh gáy, sợ sệt lùi sau một bước, đưa mắt cầu cứu nhìn đồng bọn, gã đại hán cao hơn mấp máy môi, Hạng Chân đã lạnh lùng nói:

- Chúng ... chúng tôi đã xuất động hơn năm trăm huynh đệ, do Tiêu đại đầu lĩnh, Đào nhị đầu lĩnh và Bạch tam đầu lĩnh đích thân xuất lĩnh chia làm ba toán, một mặt mai phục sau Bi Thạch Sơn. Một ẩn nấp chung quanh Vô Úy sơn trang, một theo Tăng lão yêu càn quét kẻ địch dưới núi. Bọn này thuộc toán sau cùng, một toán chừng một trăm năm mươi người ...

- Thôi đủ rồi!

Hai gã áo đỏ như được đại xá, vội đồng thanh nói:

- Hào hán, vậy ... chúng tôi đi được chứ?

Hạng Chân lắc đầu:

- Không phải các người mà chính là ta đi!

Đoạn chàng quay người vẫn với thanh đoản kiếm chôi xuống đất từng bước khó khăn bỏ đi, bước chân chàng chệch choạng, nặng trĩu uể oải, tưởng chừng như xô nhẹ một cái là ngã nhào ngay.

Thế nhưng hai gã đại hán áo đỏ không hề dám nghỉ như vậy, như thể hãy còn một ác ma khủng khiếp ẩn tàng trong con người đang thọ thương trầm trọng kia, chỉ cần ý không quay lại gây rắc rối là may phước lắm rồi!

Ra khỏi rừng, Hạng Chân cắn răng cố chịu đựng cơn đau khủng khiếp trên mình, cố gắng bước nhanh đi, con đường sao mà dài hun hút, không một bóng người đáng ngại, thật vắng lặng tiêu điều.

Để tránh kẻ địch đuổi theo, Hạng Chân không đi theo đại lộ, chỉ chọn các con đường hẻo lánh vùng thôn dã mà đi, Bi Thạch Sơn ở phía sau mỗi lúc một xa dần.

Hạng Chân đưa tay lau mồ hôi trán, thở hắt ra một hơi dài, ngồi xuống một cách khó nhọc, ba cây nang dù vẫn cắm trên người chàng rung rung lung lay, khiến chàng đau đến mặt mày trắng bệch, đôi môi tái xanh ...

Ba cây nang dù đều dài hơn một thước, ít ra cũng cắm sâu vào hơn ba tấc, cây ở mạn sườn cũng may là chỉ đâm chệch vào, chứ như đâm thẳng vào thì chàng đã toi mạng rồi!

Nghỉ ngơi một lúc Hạng Chân hít thở mấy lần thật sâu, đoạn chôi thanh kiếm xuống đất định đứng lên ...

Bỗng từ phía sau nơi một triền dốc có tiếng quát tháo vang vọng vọng đến, cách rất xa nhưng hết sức rõ ràng, đang tiến về hướng này.

Hạng Chân thoáng ngạc nhiên đưa mắt nhìn về phía ấy lẩm bẩm:

- Lại phe nhóm nào nữa đây? Đường như họ đuổi theo kẻ đào tẩu?

Chàng bèn lại nằm mọp xuống, chú mắt nhìn về phía triền dốc, hơi nằm xuống quá gấp nên đã khiến các vết thương đau khủng khiếp song chàng không màng đến nữa, có lẽ lại xảy ra một sự việc gì đặc biệt nữa đây!

Hạng Chân ngỡ người cho đến khi bóng người kia hoàn toàn hiện rõ trong tầm mắt chàng mới vỡ lẽ. Thì ra đó là do hai người kết hợp với nhau, người trên hai chân cụt gối và nhỏ bé như hai củ cải trắng, song cánh tay thì lại dài thượt và thô ráp, còn người bên dưới thì đôi chân như người thường, thậm chí còn rắn khỏe hơn, nhưng hai cánh tay thì lại gầy yếu đến mức như không có.

Thế là người không chân ngồi trên cổ người có chân, kết hợp với nhau thành một quái nhân tay chân đầy đủ, cùng tương trợ lẫn nhau, trở thành một người chân tay khỏe mạnh và cao hơn người thường nhiều.

Giờ đây tổ hợp hai người này đang hốt hoảng chạy đến, diện mạo của họ hết sức giống nhau, mũi to miệng rộng, da sạm nắng và trên đầu đều có đội vòng vàng, hẳn họ cũng là người của Vô Song Phái đây!

Người ngồi trên vai vội vã ngoảnh lại nhìn hồi hã lớn tiếng nói:

- Lỗ Phong người chạy nhanh chút nữa có được không? Bọn khốn kiếp kia đã đuổi đến nơi rồi kia!

Người có tên Lỗ Phong liền tăng thêm tốc lực, thở hổn hển nói:

- Người bắt cái mồm lại được không, người có chạy đâu mà biết mệt? Hãy xuống đây công thử ta xem!

Người ngồi trên gắt giọng:

- Bây giờ là lúc nào mà mẹ kiếp người còn ở đó giận dỗi cầu nhau, phen này thảm bại như vậy còn chưa đủ hả? Mẹ kiếp, để bọn chúng đuổi kịp thì chết hết cả lũ!

Hai người đang lời qua tiếng lại thì trên đường đã vang lên tiếng vó ngựa rầm rộ, thoáng chốc đã có hơn hai mươi kỵ mã đuổi tới. Trên ngựa toàn những là đại hán áo đỏ, họ vượt qua mặt tổ hợp hai người kia về bên cánh phải, quay đầu ngựa giăng ra thành hình vòng cung bao vây.

Tổ hợp hai người buông tiếng chửi mắng, người ngồi trên tức giận nói:

- Nguy rồi, bọn họ đã cắt đứt đường rút lui của chúng ta. Lỗ Phong, người không được bỏ rơi ta chạy trốn một mình, sống chết cũng phải bên nhau đây ...

Lỗ Phong chạy thêm mấy bước hổn hển nói:

- Người hãy mở miệng nói ra là thói như đánh rắn, lão tử đã bỏ chạy một mình bao giờ hả? Hồi sáng nếu người nhờ ta xông ra khỏi vòng vây thì bây giờ người còn lại nhai được ư?

Người ngồi trên cất tiếng cười hăng hắc nói:

- Thôi đừng có khoác lác, nếu không có ta thì người cũng đã hóa ra ma dưới loạn đao rồi, hai ta là cùng tương trợ lẫn nhau, chẳng ai mắc nợ ai cả!

Còn cách chỗ ẩn nấp của Hạng Chân chừng một trượng, tổ hợp hai người bỗng dừng lại. Lỗ Phong nhìn trước rồi lại nhìn sau đoạn tui nghiū nói:

- Thôi khỏi chạy nữa, bây giờ đã lưỡng đầu thọ địch, có chạy cũng chẳng thoát mà lại còn hoen ố thanh danh, đành liều mạng thôi!

Người ngồi trên quét mắt nhìn quanh buông tiếng thở dài:

- Mẹ kiếp phen này thì chẳng còn hy vọng thoát thân nữa rồi! Chỉ mong là Lỗ Phong người hãy ghi nhớ tình nghĩa giữa hai ta đã gắn bó với nhau mười lăm năm qua đừng quên đúng ngày này hãy đến mộ phần ta thấp ba nén nhang và đốt hai xấp giấy vàng bạc, dưới âm phủ lão tử cũng vui lòng ăm dạ!

Lỗ Phong nhỏ toẹt một bãi nước miếng hậm hực nói:

- Đừng có xem lão tử vô tình vô nghĩa đến vậy, người mà bị giáng xuống địa ngục tầng thứ mười tám thì lão tử cũng chẳng chịu ở tầng thứ mười bảy, rồi đây hai ta sẽ cùng nhau nhập thổ, chẳng phiền đến ai phải thấp nhang đốt giấy cho ai hết!

Trong khi hai người nói chuyện với nhau thì kẻ địch chung quanh đã nhanh chóng tiến đến gần, lúc này chỉ còn cách chừng vài trượng nữa thôi.

Choang một tiếng giòn giã, người ngồi trên đã rút đại loạn đao trên lưng xuống, cầm trên tay vung vẩy cán rặng nói:

- Lỗ Phong, ít ra chúng ta cũng phải vót vát vài tên để lót quan tài, chớ đừng để mẹ kiếp trước khi chết mà còn làm ô danh Vô Song Phái!

Lỗ Phong buông tiếng hừ mạnh:

- Thì người cứ dốc hết sức đi!

Lúc này bọn đại hán áo đỏ thấy đều dừng lại cách ngoài ba trượng, hơn hai mươi kỵ sĩ cũng tung mình xuống ngựa, một gã đại hán cao to vạm vỡ mặt tím và râu đen xồm xoàm tiến tới một bước cao giọng nói:

- Bên kia có phải các huynh đệ của Đào nhị đầu lĩnh không?

Hơn ba mươi người áo đỏ bên này cũng liền lách ra một gã hán tử trung niên gầy quắt co và có đôi mày chữ bát lớn tiếng nói:

- Có phải Hạ Thanh dưới trướng Bạch tam đầu lĩnh đó chăng?

Đại hán mặt tím cười ha hả:

- Thì ra là Thường lão ca, thế thì hay quá, chúng ta đã cùng gặp một điểm chung cần bắt sống chứ?

Trung niên gầy gò cười lạnh lùng giọng ngông cuồng nói:

- Đương nhiên, nhị đầu lĩnh định làm một cái chuồng, để nuôi hai con quái vật này đây!

Hai bên thân nhiên người nói qua kẻ nói lại như thể kẻ địch đã như chim lồng cá chậu, chỉ cần với tay là bắt được ngay, thái độ kiêu căng đắc ý ấy trông thật tức chết đi được.

Quả nhiên tổ hợp hai người mắt đã đỏ quạch trên trán gân xanh giật dờ dội, người ngồi trên hai đùi bé xiu kẹp mạnh quát vang:

- Bọn chó má Xích Xam đội kia, có giỏi thì hãy xông vào đi, mẹ kiếp cứ đứng đó mà hát hò đối đáp thì đâu phải là anh hùng hảo hán!

Đại hán mặt tím vuốt râu cười vang:

- Tàn dư của Vô Song Phái kia, các người đã thảm bại mà còn dám giờ giọng huênh hoang khoác lác, thật là đáng nhục cười. Hôm nay bắt sống hai quái vật các người, khi nào làm trò đùa chán rồi đem nấu cho chó ăn!

Tổ hợp hai người phùng lửa giận, người ngồi trên hét vang:

- Thì người cứ xông vào mà bắt, mẹ kiếp lũ chó má đồng lõa của Hắc Thủ Đảng, các người chỉ là phường bại hoại trên chốn giang hồ, bọn đạo tặc trong giới võ lâm. Các người hãy xông vào đi, để xem lão tử có đủ sức hóa kiếp cho các người hay không?

Đại hán mặt tím sầm mặt gằn giọng quát:

- Miệng của người thật là dơ bẩn đề hèn các người chán sống lắm rồi chứ gì?

Lỗ Phong nhỏ toẹt một bãi nước miếng thật mạnh lớn tiếng mắng:

- Phải rồi, các người sạch sẽ! Các người cao cả! Mẹ kiếp chứ không phải toàn một lũ treo thịt dê bán thịt chó, rõ là không biết xấu hổ, ngay cả những trẻ con phục dịch trong Vô Song Phái cũng còn cao cả hơn các người nhiều!

Đại hán mặt tím tức tối giậm chân vung tay quát:

- Bắt lấy chúng cho ta!

Lập tức hai mươi mấy gã đại hán áo đỏ đứng bên cùng buông tiếng quát vang, nhát tề xông tới, lưỡng phủ nhận trong tay lấp loáng dưới ánh mặt trời, trông thật ghê rợn.

Tổ hợp hai người cùng buông tiếng hét vang, người dưới tung mình lên cao, hai chân vung đá liên hồi, uy thế hết sức hung mãnh.

Hai mươi mấy gã áo đỏ vội vàng lui tránh, ngay trong khoảnh khắc ấy người ngồi trên đại loan đao chớp nhoáng quét ra, ba đầu người bay vút lên không, máu phun xối xả.

Đại hán mặt tím ngó người song liền tức giận dữ quát:

- Xông lên, xông lên ngay. Mẹ kiếp còn đứng đó mà lơ mắt ra nhìn há?

Bọn đại hán áo đỏ lại hò hét xông tới, lưỡng phủ nhận vung lên sáng loáng, song tổ hợp hai người thân pháp vô cùng nhanh nhẹn. Chỉ thấy đại loan đao quét ra như tia chớp, hai chân tung đá như vũ bão, thoáng chốc lại có thêm năm sáu gã áo đỏ ngã xuống.

Đại hán mặt tím tức tối giậm chân, tung mình lao tới và hét vang:

- Lão tử mà không lột da hai tên khốn kiếp các người thì sẽ không còn được gọi là Tử Diện hổ nữa!

Tổ hợp hai người vụt quay ngang, người ngồi trên vung đao bổ xuống, lại một tên áo đỏ ngã gục, y bĩu môi nói:

- Mẹ kiếp người đứng là Tử Diện Ôn Trư (heo địch mặt tím) không hơn không kém!

Đại hán mặt tím lớn tiếng mắng chửi vung tay bổ ra bảy búa và cùng lúc ấy một gã áo đỏ cũng đã xông tới, lưỡng phủ nhận vung động tấn công tới tấp.

Tổ hợp hai người trên thì vung đại loan đao chống đỡ, dưới thì lượn lách tránh né, tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, tia lửa bắn tung tóe, trận chiến đã trở nên kịch liệt.

Phía bên kia hán tử trung niên đưa tay sờ lên bộ mặt vàng ệch cười lạnh lùng nói:

- Các người cũng nên xông vào đi thôi, đừng để chỉ mỗi cánh của Hạ gia sanh cầm đôi bừa kia mang về, cũng có thể tiêu khiển mỗi ngày đây!

Ba mươi mấy gã áo đỏ lẳng lặng cầm búa xông tới, chia ra thành nhiều hướng khác nhau xông tới tấn công.

Tổ hợp hai người cố sức chống đỡ với số kẻ địch đông hơn gấp mấy mươi lần, họ phối hợp với nhau hết sức khéo léo và chặt chẽ khiến đối phương trong nhất thời cũng chẳng làm gì được.

Hán tử trung niên đưa ngón nhỏ vuốt nhẹ lên lưỡi búa trong tay, chậm rãi tiến tới lạnh lùng nói:

- Con người của kẻ này rất là lạ lùng, rất thích tham dự vào các cuộc đông vui người. Hắc hắc ...! Trong trường hợp thế này đầu thế nào bằng quang tọa thì hai người hãy chú ý đây!

Tổ hợp hai người tả xung hữu đột, người ngồi trên liền tiếp quét ra mười một đao, gạt phẳng ba ngọn lưỡng nhận phủ, đại loan đao lại quét ra, chống đỡ thế tấn công của Đại hán mặt tím.

Lỗ Phong co chân chỗi mạnh, tung ngược ra sau tránh khỏi một búa, liền sau đó chân phải tung ra, một tên áo đỏ thét lên đau đớn ôm lấy cổ tay ngã lăn ra đất.

Người ngồi trên đưa tay quét mồ hôi, lớn tiếng nói:

- Người cứ xông vào đi, xem lão tử có đủ sức đưa người vào cõi cực lạc hay không cho biết!

Hán tử mặt khô sán lại tiến thêm mấy bước giọng bốn cọt:

- Đừng vội, để các người thử thêm chút lát nữa!

Vừa dứt lời đã tung mình lao vào vòng chiến như tên bắn, lưỡng nhận phủ trong tay vung lên thành mười ba luồng sáng sắc lạnh, nhanh như tia chớp phủ trùm xuống đỉnh đầu đối phương.

Lỗ Phong nhanh nhẹn lách sang bên, người ngồi trên đã vung đại loan đao lên miệng la oai oái:

- Trời thần, phen này thì nguy hiểm thật cùng rồi ...

Mười ba luồng phủ quang ập nhanh xuống, song đột nhiên quái sự đã xảy ra, mắt thấy chùm sáng ghê gớm ấy đã ập xuống đến nơi, bỗng chấn động dữ dội rồi liền tức tan biến, ngay sau đó một tiếng rú vô cùng thảm khốc vang lên.

Người ngồi trên vội đưa mắt nhìn. Ô hán tử trung niên chẳng hiểu sao đã bị một thanh đoản kiếm xuyên thấu tim, hai mắt trợn ngược dờ dẩn nhìn xuống lưỡi kiếm lộ ra một đoạn dài trước ngực, đáng vẻ như một người vừa từ trên cao vạn trượng rơi xuống đáy tuyết cốc, kinh hoàng và hết sức không hài lòng ...

Tổ hợp hai người vừa buột miệng kêu lên:

- Ôi chao ...

Thì hán tử trung niên đã ngã ập xuống đất, lập tức bốn người áo đỏ bàng hoàng la hét ầm ĩ, ba người vội vã chạy đến.

Đại hán mặt tím chưa ngoảnh lại nhìn liền tiếp tung ra bảy búa và quát to:

- Việc gì vậy? Ai dám lui trốn hả?

Đại loan đao từ trên giáng xuống, đại hán mặt tím vội vàng đỡ gạt, suýt nữa đã bị đá trúng một cước, loạng choạng lui ra, hồn hên mắng:

- Quân dê hèn vô sỉ, chỉ giỏi thừa nước đục thả câu!

Người ngồi trên bữu môi cười to:

- Người hãy ngoảnh lại mà xem, đồng bọn của người đã toi mạng rồi!

Đại hán mặt tím tức giận, lại sấn tới công ra năm búa gần giọng nói:

- Khốn kiếp, rồi người sẽ biết ngay ai là toi mạng!

Ngay khi ấy sau lưng y có tiếng thảng thốt vang lên:

- Chao ôi, Thượng gia đã bị xuyên thấu tim chết rồi!

Đại hán mặt tím vừa nghe nói liền giật bắn người, gương mặt càng thêm tím ngắt, liền tiếp tung ra bốn chiêu rồi lui nhanh ra sau hốt hải nói:

- Ai đã gây ra? Mau mau bắt lấy ...

Chưa dứt lời đã nghe tiếng bịch bịch hai tiếng, liền sau đó là tiếng xương gãy răng rắc cùng tiếng gào rú thảm khốc vang lên.

- Có gian tể ... lại toi thêm hai vị huynh đệ nữa rồi.

Đại hán mặt tím điên tiết quát vang:

- Mau bắt lấy hắn, các người đừng là một lũ giá áo túi com, ta giết hết chúng bay ...

Lại thêm một tiếng kinh hãi la lên, giọng bàng hoàng nói:

- Ôi chà, chỉ có hai cục đất mà đã ném vỡ hai cái đầu ... đúng là hung thần ác sát xuất hiện rồi, thế là chết hết ...

Đại hán mặt tím gầm vang:

- Mẹ kiếp các người còn đứng đó mà la ó à? Đi bắt gian tặc mau!

Vì quá tức giận nên y đã dùng sức quá độ, đường búa không được chuẩn xác, chưa kịp thu thế thì trước mắt lóe sáng, soạt một tiếng một mảng thịt to nhầy nhụa máu tươi nơi vai đã bị chém bay.

Y hét lên đau đớn, loạng choạng thoái lui, ngay khi ấy tiếng ầm ầm vang lên liên hồi hòa lẫn với tiếng rú thảm khốc nghe vô cùng ghê rợn.

Tổ hợp hai người biết là đang có cao nhân ngấm ngầm tương trợ, do đó tinh thần càng thêm phấn chấn, dũng khí bùng lên, xông sát hết sức mãnh liệt.

Thoáng chốc đã có hơn hai mươi tên áo đỏ ngã gục, những kẻ còn lại cũng chẳng còn tinh thần chiến đấu, đua nhau lảng tránh ra xa, tổ hợp hai người hoàn toàn nắm giữ ưu thế.

Đại hán mặt tím đưa mắt nhìn vết thương trên vai, suýt nữa y đã ngất xỉu, nơi vết thương đã lòi xương ra, máu thịt nhầy nhụa trông thật kinh khiếp.

Một gã áo đỏ vội vã chạy đến trước mặt y mồ hôi nhễ nhại nói:

- Hạ đầu mục, tình thế thật không ổn, tiếp tục đánh hay rút? Chúng huynh đệ đã ngã xuống hơn nửa, kẻ địch trong bóng tối vẫn chưa tìm ra, chẳng rõ là đối phương có bao nhiêu cao thủ?

Đại hán mặt tím đau đến hoa cả mắt gắng gượng nói:

- Không được rút, toàn thể Xích Xam đội đều là trang hảo hớn ...

Gã áo đỏ hốt hoảng:

- Hạ đầu mục, làm hảo hán thì cũng phải tùy lúc, bây giờ không rút, lát nữa một người cũng chẳng thoát được ... Hạ đầu mục cũng đã thọ thương, trở về cũng có lý do để nói ...

Ngay khi ấy lại một tiếng rú thảm vang lên, lại một tên áo đỏ văng bay ra, Đại hán mặt tím trong lòng run sợ bèn cắn răng nói:

- Thôi được, rút thì rút, nhưng đó là do các người yêu cầu đấy!

Gã áo đỏ lúc này đâu còn màng đến điều đó nữa, liền hết sức rống to:

- Được lệnh Hạ đầu mục, các vị huynh đệ rút thôi!

Chưa dứt lời y đã co giò chạy trước, tung mình lên một con ngựa giạt cương phóng đi nhanh như gió cuốn.

Đại hán mặt tím tức giận mắng to, cũng tung mình lên yên, hai chân kẹp mạnh bụng ngựa, hét to một tiếng, giục ngựa phóng đi.

Theo sau y, bọn đại hán áo đỏ cũng buông tiếng mắng chửi om tời, thi nhau giành lấy ngựa, cảnh tượng hết sức hỗn loạn. Có kẻ một người một ngựa, có kẻ hai ba người cùng cưỡi một ngựa, phóng chạy nhanh như gió, rõ là đến nhanh và rút chạy lại càng nhanh hơn.

Tổ hợp hai người ngơ ngẩn đứng thừ ra tại chỗ, trong lòng hết sức thắc mắc người ngồi trên lắc mạnh đầu, khàn giọng nói:

- Lỗ Phong, mẹ kiếp vậy là sao? Bọn chúng bỏ chạy hết như một bầy vịt vậy!

Lỗ Phong thờ phào hần học nói:

- Bọn chúng bỏ chạy đâu phải sợ hai ta mà là sợ vị cao nhân nào đó, người đừng có lầm, nếu không nhờ vị cao nhân ấy thì hai ta sớm đã trình diện Diêm Vương rồi!

Người ngồi trên quét mắt nhìn tứ thì ngón ngang dưới đất hạ thấp giọng nói:

- Lỗ Phong, chúng ta hãy lên tiếng thỉnh cầu vị cao nhân ấy hiện thân cho chúng ta khấu kiến, ý người thế nào? Kẻo người ta cho là Vô Song Phái chúng ta không biết lễ độ!

Lỗ Phong đảo mắt nhìn quanh lấy làm lạ nói:

- Lễ ra đối phương rút lui xong là vị cao nhân ấy hiện thân ngay mới phải, chả lẽ người ấy không muốn lộ diện, đã âm thầm bỏ đi rồi ư? Thường thì người tốt hầu hết đều có cái bệnh thanh cao ...

Y vừa dứt lời một tiếng cười trầm nhẹ từ phía trái vang lên, Hạng Chân đã hiện thân với mặt đầy máu khô và mỉm miệng cười vui sướng.

Tổ hợp hai người vừa trông thấy chàng liền giật mình kinh hãi, Lỗ Phong bắt giác lùi sau một bước, hốt hoảng nói:

- Trời đất quý thần ơi ...

Người ngồi trên hai mắt trở to, ngơ ngẩn nói:

- Các hạ vừa rồi đã ra tay viện trợ đó ư?

Hạng Chân gắng gượng tiến tới hai bước, nhếch môi cười:

- Có lẽ đúng như vậy, không thì hai vị giờ đây còn trông thấy được kẻ khác ư?

Người ngồi trên nhe răng cười bên lên, tra đao vào vỏ, trịnh trọng vòng tay thi lễ nói:

- Tại hạ hai người là đệ tử Vô Song Phái, chỉ bởi một việc đã xảy ra xung đột với Hắc Thủ Đàng, trong tình thế với ít chọi nhiều nên mới ra nông nỗi này, nếu không nhờ các hạ tương trợ thì bọn tại hạ e không bảo toàn tính mạng.

Hạng Chân nhếch môi cười:

- Không dám, xin hỏi quý phái vì việc gì mà xảy ra xung đột với Hắc Thủ Đàng? Và những người áo đỏ kia từ đâu đến đây?

Tổ hợp hai người ra vẻ phân vân, ngẫm nghĩ chốc lát, người ngồi trên thấp giọng nói:

- Việc này ... liên quan đến sĩ diện của bốn phái, thật chẳng tiện thổ lộ, có gì thất lễ xin ân huynh lượng thứ cho!

- Nếu hai vị có điều khó khăn thì tại hạ cũng chẳng tiện hỏi tới, tuy nhiên tại hạ có thể được biết tôn tánh đại danh của hai vị và thuộc môn nào của quý phái chăng?

Tổ hợp hai người ngạc nhiên ngẩn người, người ngồi trên vội hỏi:

- Ân huynh làm thế nào biết được dưới Vô Song Phái chia làm các môn vậy?

Hạng Chân giọng bình thản:

- Vô Song Phái ở Đại thảo nguyên uy chấn hai giới hắc bạch, Thanh vân các trên Cửu nhận son vang danh ba ngàn dặm, thanh danh như vậy lẽ nào tại hạ lại không biết?

Tổ hợp hai người tựa hồ đã quên mất sự thảm bại tối qua, toét miệng cười đắc ý, Lỗ Phong mặt mày rạng rỡ nói:

- Ân huynh quá khen, chút danh hèn sao để ân huynh tán tụng như vậy? À, tại hạ là Lỗ Phong, còn y là Nguyễn Hoàn, thuộc đệ tử của Vệ tự môn!

Người ngồi trên là Nguyễn Hoàn cũng vội vàng nói:

- Huynh đệ tại hạ thật vô vàn cảm kích sự tương trợ nhân nghĩa của ân huynh, chẳng hay ân huynh có thể cho biết đại danh đệ huynh đệ ngày sau báo tạ chăng?

Hạng Chân cười uể oải:

- Chỉ sợ nói ra hai vị sẽ không còn thoải mái tự nhiên như vậy nữa ...

Lỗ Phong vội tiếp lời:

- Không đâu, không đâu, biết danh tánh thì mọi người càng thêm thân mật!

Hạng Chân cười quái dị:

- Vậy ư?

Tổ hợp hai người trở mắt:

- Đó là lẽ đương nhiên!

Hạng Chân quét mắt nhìn quanh, chậm rãi nói:

- Kề ra thì chúng ta cũng chẳng phải người ngoài!

Nguyễn Hoàn ngơ ngác:

- Không ... không phải người ngoài ư?

Hạng Chân quay người sang giọng rề rà:

- Tại hạ họ Hạng tên Chân, mọi người đều gọi tại hạ là Hoàng Long, chẳng hạn như Kim Mộc, Lộc Vọng Phác ... họ đều biết danh hiệu ấy của tại hạ!

Tổ hợp hai người tựa hồ sấm nổ bên tai, liền tức ngớ người thuôn mặt ra, hồi lâu mới bừng tỉnh hốt hải nói:

- Thì ra là Hạng đại hiệp, huynh đệ tại hạ thật có mắt không người, lại không nhân ra vị đại ân nhân của toàn phái Vô Song, Hạng đại hiệp danh cao lượng đại, xin chớ nên trách cứ!

Hạng Chân lắc đầu:

- Hai vị hiệu xưng là Lưỡng Cá Bán phải không?

Nguyễn Hoàn vội gật đầu:

- Vâng, vâng có lẽ Hạng đại hiệp đã biết trước rồi chứ gì?

Hạng Chân cười:

- Hai vị hình mạo đặc dị, dù chưa từng gặp cũng có thể đoán ra, Hạng mỗ tuy chưa được gặp hai vị song đã ngưỡng mộ từ lâu!

Nguyễn Hoàn và Lỗ Phong cười ngượng ngùng, Hạng Chân đi đến bên tử thi của hán tử trung niên cúi xuống rút thanh đoản kiếm, vẩy bớt máu tươi trên lưỡi kiếm, giọng thấp trầm nói:

- Chúng ta nên rời khỏi đây ngay, hai vị có ai thọ thương không?

Lỗ Phong sải bước đi tới và lắc đầu nói:

- Không, nhưng chẳng rõ Hồng Hồ Tử Đồ Phu và La khuyên thôi ra sao ...

Những đệ tử của huynh đệ tại hạ đã hoàn toàn tan rã, cả thầy ba mươi mấy người ...

Trong khi nói ba người bốn chân đã cất bước đi tới, Nguyễn Hoàn thờ dài nói:

- Vốn ra huynh đệ tại hạ theo người của Lộc tôn chủ tấn công từ hướng sau núi, song chỉ được nửa đường, chưa kịp hội hợp với toán của Lộc tôn chủ thì đã bị đối phương chặn đánh. Bọn họ đều là người của Hắc Thủ Đảng, chừng hơn hai trăm tên, chỉ có hai huynh đệ tại hạ là xông ra khỏi trùng vây!

Lỗ Phong cũng vội nói:

- Huynh đệ tại hạ không hề làm hoen ố đến thanh danh của bốn phái, trong cuộc chiến ít ra cũng tiêu diệt hơn nửa phần lực lượng của đối phương. Về sau quả tình là không sao chống cự nổi nữa mới bảo các đệ tử đột phá vòng vây, ngơ đâu chạy đi thật xa quay nhìn xung quanh thì hỡi ôi, ngoài hai huynh đệ tại hạ không một ai thoát theo được cả!

Nguyễn Hoàn vẻ mặt nhăn nhúm, đau khổ nói:

- Vậy mới thật là thê thảm, nghĩ mà lòng đau như cắt, nhưng cũng đành chịu chứ biết làm sao hơn!

Hạng Chân chạy mảy:

- Hai vị không hề gặp những không khác sao?

Nguyễn Hoàn xịu mặt:

- Ngoài Hạng đại hiệp, không gặp một người nào khác cả!

Trầm lặng một lúc Hạng Chân chậm rãi nói:

- Kim tôn chủ Vệ tự môn cùng Thanh Diệp Tử La Sài đều đã thoát khỏi vùng vây, ngoài ra còn một vị đầu lĩnh râu đỏ nữa cũng đã đi cùng với họ!

Lỗ Phong mừng rỡ reo to:

- Chao ôi người trực đầu chính là Hồng Hồ Tử Đồ Phu Lệ Bằng đấy! Tại hạ biết là y sống dai lắm mà, đâu dễ gì lên trời dễ vậy được!

Nguyễn Hoàn cười hề hề nói:

- Kim tôn chủ đã dẫn huynh đệ tại hạ là phải canh giữ không cho y đào thoát đi, chẳng ngờ tên đầu trực ấy lại còn tinh ranh hơn huynh đệ tại hạ đã trốn mất từ bao giờ cũng chẳng rõ!

Lỗ Phong bèn vội hỏi:

- Vậy thì Hạng đại hiệp có biết tin về Lộc tôn chủ và Thương tôn chủ cùng các huynh đệ khác không? Có lẽ họ vẫn bình an vô sự cả chứ?

Hạng Chân giọng xót xa:

- Hạng mỗ không gặp họ, nhưng biết rõ họ đều đã bị lọt vào vòng lửa đỏ của Vô Úy sơn trang tình trạng e chẳng lạc quan!

Tổ hợp hai người sững sờ, hồi lâu Nguyễn Hoàn mới thấp giọng hỏi:

- Vòng lửa đỏ ... là sao vậy Hạng đại hiệp?

Hạng Chân lắc đầu, vắn tắt thuật lại những gì đã xảy ra trên núi vừa qua. Hai người vừa nghe vừa nghiêng răng kèn kẹt, tròng mắt nhú mày, miệng không ngớt buông lời cảm hôn nằng chừ.

Kể xong Hạng Chân nghiêm giọng nói:

- Thương tôn chủ bởi quá chủ quan đã quên mất tác phong xưa nay của Hắc Thủ Đảng là lừa ác độc hiểm trá, quyết chẳng lẽ nào lại bại rút lui một cách dễ dàng như vậy. Hạng mỗ đã có khuyên giải, song ngặt nỗi Thương tôn chủ lại chẳng chịu tin nghe. Hạng mỗ chỉ là người ngoài, biết làm sao hơn!

Nguyễn Hoàn và Lỗ Phong im lặng đi một quãng, Nguyễn Hoàn mới thấp giọng nói:

- Thương tôn chủ mọi khi tác phong rất vững chãi, bình tĩnh và nhanh nhạy, sao phen này lại như thế nhỉ? À có lẽ là Thiết tiểu thư có mối quan hệ khác thường với ông ấy ... Hạng đại hiệp hẳn đã biết rồi, sự bất quan kỳ quan kỳ tác loạn, mấy ngày hiện nay chính tại hạ cũng nhận thấy Thương tôn chủ có vẻ khác lạ ...

Lỗ Phong tiếp lời:

- Trước đây ông ấy luôn vui vẻ hòa nhã đối với mọi người, hôm trước vì một việc nhỏ nhỏ mà Bách Dương đã bị ông ta la rầy cho một trận và vì việc ấy Bách Dương đã buồn đến hai ngày trời!

Hạng Chân dùng đoản kiếm thay cho gậy bước đi xiêu vẹo, bỗng hỏi:

- Các vị có hẹn với nhau là sẽ hội họp tại đâu sau khi thành sự không?

Nguyễn Hoàn thoáng ngần người ấp úng nói:

- Có, đã quyết định là chúng tôi sẽ hội họp nhau tại cổng chính của Vô Úy sơn trang!

Hạng Chân mỉm cười:

- Đó là nói về sau khi chiến thắng, các vị không dự định sẽ gặp lại nhau bằng cách nào nếu vạn nhất đại bại sao?

Nguyễn Hoàn tiu nghỉu:

- Không, mọi người đều định ninh nhất định thắng lợi!

Hạng Chân thoáng lưỡng lự song sau cùng vẫn nói:

- Xưa nay Hạng mỗ không biết nói quanh co lấp lửng, sau bài học này Hạng mỗ bắt buộc phải đưa ra vài lời khuyên cáo. Lòng tin và ngạo khí là điều kiện ắt có của người trong giới võ lâm, song cần phải có sự tính toán kỹ lưỡng để bảo đảm lòng tin. Phải thường xuyên rèn để duy trì ngạo khí, chứ không nên cuồng ngạo một cách bừa bãi và động chút là huênh hoang khác lác, bằng không đó chẳng khác nào một ngôi nhà trống rỗng và mục nát, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào và hậu quả vô cùng bi đát!

Nguyễn Hoàn và Lỗ Phong im lặng lắng nghe tuy trong lòng có phần khó chịu, song những gì đối phương đã nói qua đúng là sự thật và hết sức chính xác.

Hạng Chân khẽ thở dài nói tiếp:

- Hạng mỗ rất hiểu là lời lẽ của mình đã mạo phạm đến quý phái song đó là những lời thốt ra từ đáy lòng hết sức chân thành, có lượng thứ cho hay không

là tùy ở các vị!

Nguyễn Hoàn và Lỗ Phong vội nói:

- Hạng đại hiệp đã quá lời đó chính là những lời vàng ngọc, huynh đệ tại hạ cảm kích còn chưa kịp nào dám buồn lòng phật ý?

Ngưng chốc lát Nguyễn Hoàn lại nói:

- Tục ngữ có câu lời nói ngay thường trái tai nhưng hữu ích, nếu không phải bạn tốt thì ai lại muốn nói thật để cho mịch lòng? Hạng đại hiệp xin chớ hiểu lầm!

Hạng Chân mỉm cười không nói gì nữa.

Ba người thấy đều đi về phía một gò đất trước mặt, bên kia là một bãi phi lau rộng chừng ba bốn trượng.

Nguyễn Hoàn vừa đi vừa cung kính nói:

- Hạng đại hiệp chúng ta hãy đến trong bụi lau kia nghỉ ngơi chốc lát nhé!

Hạng Chân mệt mỏi thở hắt ra:

- Cũng được, Hạng nỗ quả tình cũng đã quá mệt mỏi!

Lỗ Phong hậm hực:

- Hừ, tên cụt chân kia, mẹ kiếp người ngồi trên vai lão tử vừa thoải mái lại vừa mát mẻ, tưởng đâu người đã quên mất kẻ đã cực khổ công người rồi chứ?

Nguyễn Hoàn cười hăng hắc, nhắm mắt lặng thinh. Hạng Chân với đoản kiếm chôi xuống đất chậm chạp bước lên gò, trông chàng cong lưng thở hổn hển, dáng vẻ thật hết sức khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Qua cơn nguy khốn lại tranh anh hùng

Hạng Chân vừa mới lên đỉnh gò, chưa kịp nghỉ thở thì bỗng nghe rào một tiếng, một bóng người từ trong bụi lau phóng vút ra, chẳng nói chẳng rằng vung đại loan đao bổ thẳng vào đầu chàng.

Theo phản ứng tự nhiên Hạng Chân lẹ làng nghiêng người, tay phải đoản kiếm vung lên, keng một tiếng gạt phăng đại loan đao rồi thì thanh đoản kiếm đã chỉ vào giữa ngực đối phương.

Lúc này Lưỡng Cá Bán mới vội vàng chạy đến, Nguyễn Hoàn hét hãi la to:

- Hạng đại hiệp xin hãy dừng tay, đều là người nhà cả!

Lỗ Phong cũng vội nói:

- Hồng Hồ Từ Đồ Phu đó mà!

Hạng Chân xoay cổ tay, vết thương trên người đau buốt, chàng cắn răng nói:

- Bằng hữu trước khi xuất thủ phải nhìn cho kỹ đã chứ!

Người ấy quả chính là Hồng Hồ Từ Đồ Phu Lệ Bằng, thanh đoản kiếm của Hạng Chân dòi khỏi ngực y, y ngượng đỏ mặt nói:

- Nhất thời hốt hoảng nên đã không trông rõ Hạng đại hiệp, xin chớ trách tội!

Hạng Chân thở hắt ra:

- Bỏ đi thôi, Kim tôn chủ và La Sài huynh đâu?

Lệ Bằng chỉ vào trong bụi lau ấp úng nói:

- Đều ở cả bên trong, sau khi thoát khỏi vòng vây, bọn tại hạ đã lẫn mò suốt cả đêm, đến đây thì không còn nhúc nhích được nữa, đành phải nằm xuống nghỉ ngơi trước đây rồi hăng hay!

Lưỡng Cá Bán đi đến gần, Nguyễn Hoàn cúi xuống vỗ mạnh vào vai Lê Bằng giọng ồ ồ nói:

- Tên đồ tể kia, hai ta tưởng đầu người đã trở thành thịt quay rồi chứ? Chao ôi, trên núi lửa cháy thật là khủng khiếp, tiểu tử người mạng lớn thật!

Lê Bằng đưa tay sờ lên cái đầu nhẵn bóng ngượng ngùng nói:

- Thôi đừng đùa nữa, nếu không nhờ Hạng đại hiệp thì e chúng ta chẳng còn một ai sống sót, Kim tôn chủ và La Sài đều bị thọ thương.

Nguyễn Hoàn toét miệng cười:

- Bọn ta thì cũng nhờ gặp Hạng đại hiệp mới thoát nạn được, bằng không phen này người đầu còn nói chuyện với bọn ta như thế này nữa!

Lê Bằng mặt lộ vẻ kính phục thấp giọng:

- Có lẽ các người chưa rõ về những diễn tiến trên núi phải không?

Nguyễn Hoàn liếc mắt nhìn Hạng Chân đang chậm rãi đi vào trong bụi lau nuốt nước miếng cấp thiết hỏi:

- Diễn tiến ra sao nào?

Lê Bằng cũng đưa mắt nhìn Hạng Chân trịnh trọng nói:

- Hạng đại hiệp một mình đã hạ gục hết sáu tên đại đầu lĩnh của Hắc Thủ Đảng, đã thương một tên, còn quân sư đầu chó tên là cái gì Trần cũng đã bị Hạng đại hiệp hóa kiếp rồi. Không chỉ vậy, bọn nhãi nhép Hắc Thủ Đảng nói chết dưới tay Hạng đại hiệp có lẽ phải đến vài trăm tên!

Lưỡng Cá Bán bắt gặp ánh mắt người, hồi lâu Nguyễn Hoàn mới lè lưỡi nói:

- Ôi chao, Hạng đại hiệp ghê gớm vậy ư? Thế nghĩa là từ trên xuống dưới chỉ một mình Hạng đại hiệp mà đã tiêu diệt hết nửa phần rồi còn gì?

Lê Bằng gật đầu cúi người:

- Thật là một trang hảo hán cực kỳ rắn rỏi, thật là một sát thủ, một anh hùng cái thế. Lê Bằng này bao năm lăn lộn trên chốn giang hồ chưa từng thấy một người nào siêu tuyệt như Hạng đại hiệp!

Nguyễn Hoàn và Lỗ Phong đều đồng cảm gật đầu lia lịa. Lê Bằng tra đao vào vỏ nói tiếp:

- Vào đi thôi! Đây đây còn là địa bàn của Hắc Thủ Đảng, Kim tôn chủ và La Sài cũng đang nghỉ ngơi!

Ba người bèn khom người vạch những ngọn phi lau rậm rạp chui vào đi được chừng hai trượng đã thấy Phi Dực Kim Mộc và Thanh Diệp Tử La Sài đang ngồi xếp bằng dưới đất, Hạng Chân ngồi đối diện với họ.

Vừa qua quả là một đêm cực độ kinh hoàng, gương mặt vốn hồng hào của Kim Mộc giờ đây đã trở nên hết sức tiêu tụy, nhợt nhạt và tái ngắt, những nét nhăn thường khi không rõ lắm, giờ đây cũng chẳng chịt sâu nét, như thể chỉ một đêm mà đã khiến y già đi mười năm!

Thanh Diệp Tử La Sài thì lại càng ủ rũ bơ phờ hết như người đang bệnh nặng, toàn thân bẽ bết máu, mặt mày trắng bệch và đôi môi khô nứt, đôi mắt cũng đỏ dần và đầy đau xót.

Lưỡng Cá Bán tiến tới chào Kim Mộc, La Sài cũng ưỡn oai chào họ, Nguyễn Hoàn vỗ vai Lỗ Phong cười nói:

- Thôi, ta xuống đất ngồi được rồi, để cho tiểu tử người nghỉ một hồi ...

Lỗ Phong ngồi thụp xuống, Nguyễn Hoàn đã tung người lên không quay một vòng nhẹ nhàng hạ người xuống đất, đôi chân nhỏ bé mềm nhũn duỗi thẳng ra trước.

Lỗ Phong vận vẹo thân hình thờ dãi nói:

- Ôi, cái kiếp trâu ngựa này chẳng rõ bao giờ mới dứt đây!

Kim Mộc quay sang Lỗ Phong lừ mắt khàn giọng nói:

- Các người chẳng phải đi cùng Nhất tọa sơn Phàn Khương sao? Phàn Khương đâu rồi?

Lưỡng Cá Bán đưa mắt nhìn nhau, Nguyễn Hoàn hời hợt nói:

- Chẳng phải khi các tôn chủ tấn công lên núi, y đã theo sau cùng hai mươi đệ tử hay sao?

Kim Mộc trợn mắt giận dữ:

- Ai bảo hấn đi? Còn hai người thì đi đâu?

Nguyễn Hoàn vội đáp:

- Chúng đệ tử đã phụng mệnh Lộc tôn chủ hiệp trợ tấn công từ mặt sau núi, nhưng giữa đường đã bị đối phương chặn đánh, chỉ chúng thuộc hạ hai người là thoát được vòng vây. Phần Khương thì là đã chia tay khi chúng thuộc hạ đi tiếp viện cho Lộc tôn chủ. Bởi lúc ấy trên núi đang giao chiến kịch liệt mà dưới núi lại chẳng có việc gì lắm, Phần Khương sợ là phe ta thiếu nhân lực nên mới dẫn thủ hạ lên núi, chúng thuộc hạ tưởng đâu y đã cùng Kim tôn chủ ...

Kim Mộc tức giận nghiêng răng quát:

- Đúng là toàn là một lũ vô dụng!

Lưỡng Cá Bán không dám cãi lại, cúi gằm lặng thinh.

Kim Mộc vung tay đâm vào khoảng không mấy cái, hậm hực nói:

- Phen này thì chúng ta thật là vinh quang đã tung ra hết những cao thủ xuất sắc trong ba môn, suất lĩnh ba trăm đệ tử tinh nhuệ tấn công Hắc Thủ Đảng. Kết quả toàn quân đã bị tiêu diệt, tan ra mỗi người một nơi, trở về biết trả lời thế nào với Thiết chương môn nhân đây? Các người không cần thể diện, nhưng lão phu cần. Đại thảo nguyên đã bị chúng ta làm hoen ố rồi!

Hạng Chân tự nãy giờ hai mắt khép hờ, lúc này bỗng mở ra chậm chạp, chàng buông giọng nói:

- Kim tôn chủ xin hãy bớt tức giận, tại hạ có vài lời muốn nói!

Kim Mộc vội cười xởi lởi:

- Hạng đại hiệp cứ nói, cứ nói!

Hạng Chân trầm ngâm một hồi, mới trầm ngâm nói:

- Chón giang hồ mọi sự biến đổi khôn lường, sự thắng bại có thể chuyển dịch chỉ trong khoảng khắc, một cá nhân hay một bang phái muốn vĩnh viễn xưng hùng xưng bá trên chón giang hồ, tuy chẳng phải không thể nhưng vô cùng khó khăn, sự mạnh yếu thắng bại được phân định chỉ bởi một đường ranh, vượt qua đường ranh ấy là kết quả hoàn toàn khác. Do đó mới có câu:

Sự thắng bại là chuyện thường tình của binh gia. Trong giới võ lâm rất hiếm bậc anh hùng có thể đứng vững được cả đời, hàng trăm năm chỉ thắng không bại, đạo lý giữa một cá nhân và một bang phái cũng giống như nhau, khó thể luôn luôn giành được thế thượng phong. Cũng như câu:

Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, sự đời luôn có nhiều việc bất ngờ.

Chẳng hạn như khi gặp phải thất bại, ta cần phải tìm ra nguyên nhân đã gây ra sự thất bại ấy mà khắc phục sửa đổi, để lần sau sẽ không phạm phải sai lầm ấy nữa, không nên cứ mãi ân hận về nỗi ô nhục đã trở thành quá khứ mà làm trở ngại cho việc tẩy rửa niềm ô nhục đó!

Ngưng chốc lát chàng lại mỉm cười nói:

- Hạng Chân tuổi trẻ học cạn tài hèn, đã mạo muội nêu ra mấy điều can gián, nếu có điều xúc phạm, những mong tôn chủ rộng lòng thứ cho!

Kim Mộc ngưng ngẩn nhìn Hạng Chân hồi lâu mới thờ dãi nói:

- Hạng lão đệ nói rất phải, nhưng ... Ôi! Đành rằng như vậy, lão phu cũng thấy khó mà nhịn chịu được và còn mặt mũi nào trở về yết kiến chương môn nhân nữa chứ?

Hạng Chân nhẹ lắc đầu:

- Thôi, để rồi sau sẽ liệu, hiện tại nên tìm nơi nghỉ ngơi dưỡng sức là hơn!

Kim Mộc giờ mới chợt nhớ ra vội nói:

- Thương thế của Hạng lão đệ cũng khá trầm trọng, cần phải lo chữa trị cho lão đệ trước đã, lão đệ đã hy sinh quá nhiều vì Vô Song Phái!

Hạng Chân cười ơ hờ:

- Kẻ sĩ có thể chết vì tri kỷ, đó là câu nói của cổ nhân mà!

Kim Mộc đỏ mặt bẽn lèn:

- Lão đệ đã hết dạ chân thành, chẳng tiếc sinh mạng, trợ giúp Vô Song Phái thế này vậy mà Vô Song Phái lại quá ư ngu muội không hiểu được nỗi khổ tâm của lão đệ. Giá mà Thương lão huynh chịu nghe lão đệ thì đâu có bi thảm thế này!

Ôi!

Hạng Chân khoác tay:

- Cũng chẳng trách Thương tôn chủ được, việc có liên quan đến mình ắt sẽ rối trí thôi! Nghe đâu Thương tôn chủ trước đây đâu có nóng nảy bốc đồng như vậy, tôn chủ cũng đừng trách ông ấy làm gì!

Kim Mộc buông tiếng hừ mạnh:

- Lão đệ đừng bào chữa giùm lão ta, mai này trở về gặp chương môn nhân lão phu nhất định phải tính toán một phen với y để xem lẽ phải về ai!

Kim Mộc nói đến đây, hai mắt bỗng tròn trừng thừ ra một hồi, đoạn buông tiếng thở dài thườn thượt, lại xót xa nói:

- Nhưng chẳng rõ lão thất phu đó sống chết ra sao, kiếp này có còn cơ hội cùng y tranh luận ở trước mặt chương môn nhân nữa hay không?

Hạng Chân cup mắt xuống giọng buồn bã:

- Sống chết là do số định, Thương tôn chủ không phải là tướng mạo chết hung, theo tại hạ thì khả năng ông ấy còn sống nhiều hơn!

Kim Mộc lại buông tiếng thở dài:

- Cũng đành hy vọng vậy thôi! Còn Vọng Phác, lẽ nào y lại ra đi một cách âm thầm lặng lẽ như vậy, dù thế nào thì cũng phải sống thêm vài năm nữa chứ.

Trong số các thủ yếu của Vô Song Phái, Vọng Phác là người trẻ nhất ...

Hạng Chân gật đầu:

- Tại hạ biết, các vị đều gọi Lộc tôn chủ là gã mặt trắng ...

Kim Mộc bùi ngùi:

- Hai vợ chồng y rất là thương yêu nhau!

- Tại hạ có nghe Lộc tôn chủ chính vì vậy mà Lộc tôn chủ đã từ bỏ chức vị Lam tiền đường của quý phái!

Kim Mộc mắt ngấn lệ, ngoảnh đi xót xa nói:

- Điều khiến lão phu đau lòng nhất là Nương Nương, à nha đầu ấy kể như đã phản bội phụ thân, phản bội tổ tông và toàn thể Vô Song Phái. Á ta thật là đại dột, đại dột quá!

Thanh Diệp Tử La Sài bỗng thấp giọng xen lời:

- Nếu sự thật đúng như vậy thì với tính nết của chương môn nhân thì Thiết tiểu thư nhất định sẽ bị trách phạt!

Kim Mộc quay lại giọng nặng nề:

- Đâu chỉ trách phạt thôi ư? E là chương môn nhân sẽ xử tử ấy chứ!

La Sài lặng thinh không nói gì nữa, đương nhiên y hiểu rất rõ cá tính nóng như lửa của chương môn nhân, Kim Mộc nói chẳng quá đáng.

Hạng Chân nhếch môi cười quái lạ:

- Nếu chương môn nhân quý phái chỉ cần con gái mình có kết cục như vậy thì thật là đơn giản.

Kim Mộc ngớ người ngạc nhiên:

- Lão đệ nói vậy là sao?

- Thăng thần mà nói, chương môn nhân quý phái cần cái chết của con gái mình để kết thúc cuộc chiến tranh này hoặc là để hả lòng mát dạ thì sự việc quá là đơn giản!

Kim Mộc trở to mắt ngẩn ngơ nhìn Hạng Chân ra vẻ thắc mắc chưa hiểu.

Hạng Chân nhẹ lắc đầu, nghiêm nghị nói:

- Tình phụ tử đầu thế với sự sống chết là giải quyết được hết mọi vấn đề đó, trong số này còn bao hàm nhiều khía cạnh khác nữa. Quý chương môn nhân dù muốn kết liễu tính mạng của con gái mình e cũng vô cùng khó khăn!

Kim Mộc đã hiểu được phần nào:

- Lão đệ muốn nói ...

- Tại hạ muốn nói là quý chương môn nhân trong lòng khó thể quyết định về việc này và hết sức đau khổ!

Kim Mộc ngẫm nghĩ một hồi, đoạn gật đầu nói:

- Lão đệ nói rất đúng, giờ thì lão phu đã tin rằng là danh hiệu Hoàng Long của lão đệ chẳng phải đã giành được chỉ đơn thuần bằng vũ lực mà trí tuệ của lão đệ cũng cao sâu hơn vạn người!

Hạng Chân cười cười:

- Tôn chủ quá khen!

Mọi người ngồi dưới đất nghỉ ngơi với tâm sự ngổn ngang. Hồi lâu Kim Mộc với giọng thấp trầm nói:

- Hạng lão đệ, chúng ta lên đường nhé!

Hạng Chân gật đầu:

- Vâng!

Kim Mộc đứng lên, quay sang nhìn Hồng Hồ Tử Đồ Phu Lệ Bằng nói:

- Lệ Bằng, người hãy công lấy Hạng đại hiệp!

- Tuân mệnh!

Lệ Bằng liền sai bước đi tới, Hạng Chân vội xua tay nói:

- Không cần đâu, tại hạ còn tự đi được, hơn nữa trên mình tại hạ hãy còn mấy cây sắt rỉ chưa rút ra công cũng là bất tiện!

Kim Mộc về quan tâm:

- Vậy làm sao đây? Thương thế của lão đệ, Kim mộc chỉ nhìn thôi cũng đã thấy đau, huống chi là ở trên mình lão đệ? Nếu là lão phu thì có lẽ đã nằm xuống lâu rồi!

Hạng Chân cười héo hắt:

- Cũng như tôn chủ đã nói, Hoàng Long Hạng Chân nếu không được nhờ có vài sở trường thì đâu được gọi là Hoàng Long? Một sở trường khác của tại hạ là rất giỏi chịu đựng!

Mọi người nghe nói vậy đều không khỏi phì cười, bầu không khí buồn bực liền tức tiêu tan đi phần nửa.

Kim Mộc cười hồ hồ nói:

- Nếu vậy thì chúng ta hãy thư thả mà đi!

Thế là sáu người vạch phi lau chậm chậm đi ra. Bầu trời đã trở nên u ám và se lạnh, họ đang đi trên vùng hoang dã, mười hai con mắt luôn thận trọng chú ý mọi động tĩnh chung quanh.

Vâng, nơi đây hãy còn nằm trong địa bàn của Hắc Thủ Đẳng.

Hồng Hồ Tử Đồ Phu Lệ Bằng đi đến bên Hạng Chân thấp giọng nói:

- Hạng đại hiệp có cần tại hạ đi không?

Hạng Chân lắc đầu:

- Không cần đâu, Lệ huynh cũng đã mệt lắm rồi!

Lệ Bằng đưa tay giải đầu:

- Thật là hết sức cảm tạ sự cứu giúp của Hạng đại hiệp. Tại hạ những tưởng chắc chắn phải bỏ mạng rồi chứ. Lúc Vô Úy son trang bốc cháy, nhóm của Thương tôn chủ đã mất liên lạc với bọn tại hạ, bọn tại hạ vốn định giữ gìn lực lượng kéo xuống núi cứu viện, nào ngờ ngay cả cửa cổng của người ta cũng chẳng vượt qua được. Nếu không nhờ Hạng đại hiệp thì hậu quả thật là vô cùng tệ hại, có lẽ chẳng còn ai sống sót để trở về báo tin ...

Hạng Chân chời đoàn kiểm xuống đất, bước đi một cách khó nhọc ôn tồn nói:

- Không sao đâu Lê huynh, rồi đây chúng ta sẽ đòi lại hết tất cả những món nợ ấy!

Kim Mộc nghe nói liền ngoảnh mặt lại cười nói:

- Hạng lão đệ đến lúc ấy đừng quên đấy lão phu và mọi người nhất định sẽ hoàn toàn nghe theo sự chỉ huy của lão đệ, bất luận thế nào cũng không dám phản bác nữa!

Hạng Chân mỉm cười:

- Tôn chủ đã quá lời!

Kim Mộc phóng mắt nhìn về phía trước, con đường ngoằn ngoèo hết như rắn bó, yên vắng không một bóng người.

Hồng Hồ Tử Đồ Phu nuốt nước miếng nói:

- Tôn chủ chúng ta đến đâu nghỉ ngơi đây?

Kim Mộc ngẫm nghĩ một hồi mới nói:

- Con đường này dẫn đến Giải Trán, nhưng nơi ấy quá gần Bi Thạch Sơn và lại có đường thông sang, khó đảm bảo không có tai mắt của Hắc Thủ Đảng, trong lúc chúng ta đang kiệt lực thế này nên tránh xung đột là hơn. Thế này nhé chúng ta hãy đến Ngưu Gia Oa rồi hẵng liệu!

Hạng Chân hỏi:

- Ngưu Gia Oa là nơi nào thế vậy?

Kim Mộc mỉm cười:

- Là một thôn làng nhỏ nằm giữa hai ngọn núi, chừng hơn trăm hộ dân cư, hầu hết là nông dân hiền lành chất phác, hồi năm sáu năm trước lão phu có đến đó một lần. Nơi ấy cảnh sắc rất đẹp và không có người trong giới giang hồ trà trộn, rất thích hợp cho việc dưỡng thương!

Hạng Chân thờ phào:

- Hãy còn bao xa nữa?

Kim Mộc nhắm tính rồi nói:

- Không đầy ba mươi dặm đường nữa thôi! Chúng ta hãy đi nhanh một chút, hai giờ là đến!

Chặng đường ba mươi dặm đường và thời gian hai giờ đối với Hạng Chân trong lúc này thật dài và xa diệu vợi, song lòng kiêu ngạo và sự kiên nghị đã vực lấy chàng, dù gian khổ đến mấy thì chàng cũng phải vượt qua ...

Hai ngọn núi kẹp lấy thôn trang nhỏ đó, một dòng suối ngoằn ngoèo chảy vòng qua cạnh thôn, đầu và cuối thôn đều có một cánh rừng mai hồng, hơn một trăm ngôi nhà tre mái lá và vài con đường nhỏ khô sạch, đó chính là Ngưu Gia Oa cảnh sắc thanh tao thoát tục, quả là một nơi an dưỡng lý tưởng.

Đã hơn một tháng rồi, ở trong một ngõ nhà cạnh rừng mai cuối thôn, chỉ tốn năm lạng bạc mà nhóm Hạng Chân sáu người đã được sống một thời gian hết sức bình yên và thanh thoi.

Thật may là trong thôn có một lão nhân tinh thông y thuật tuổi đã ngoài bảy mươi, nên thương thế của mọi người đã bình phục nhanh chóng. Chỉ trong thời gian hơn ba mươi ngày, chẳng những thương thế của năm người kia đã hoàn toàn lành lặn mà ngay cả kiếm thương trầm trọng của Hạng Chân cũng đã kéo miệng. Xem ra chỉ cần ba bốn hôm nữa là chàng có thể đi đứng bình thường như trước rồi.

Dưới một ngọn bạch mai già, Hạng Chân đang ngồi nhàn nhã, vài cánh hoa trắng tinh rơi trên tóc, trên vai chàng. Mặt đất đã phủ lên một lớp tuyết mỏng, hương thơm ngan ngát lan tỏa trong không khí giá lạnh.

Hạng Chân mất mơ màng nhìn về phía dãy núi xa chập chờn trong sương mây, lòng chợt nghe lâng lâng say đắm bởi vẻ đẹp mờ ảo ấy!

Hạng Chân đã thay một chiếc áo bào màu vàng khác, lúc này sắc mặt của chàng đã trắng hồng như trước, trông hết sức anh tuấn nho nhã.

Phi Dục Kim Mộc hai tay chấp sau lưng từ trong rừng đứng đỉnh bước ra, trông thấy bóng dáng của Hạng Chân liền tức giận người, hồi lâu mới thờ phào cất tiếng gọi:

- Hạng lão đệ!

Hạng Chân bình thần ngoảnh qua nhìn Kim Mộc mỉm cười, đứng lên nói:

- Kim tôn chủ thức dậy sớm quá, đệ ...

Kim Mộc cười nhẹ:

- Đầu có sớm, lão phu đã đi vào rừng dạo một hồi rồi, không ngờ Hạng lão đệ còn thức sớm hơn, ha ha ...

Hạng Chân đưa tay chỉ phiến đá xanh vừa ngồi, cười nói:

- Ở đây không khí trong lành, lại có mai hương thơm ngát, hít vào thật sâu khoái tâm thần, đến bữa cơm sáng cũng ăn được thêm vài chén!

Kim Mộc cười ha hả đến ngồi xuống sòng vai với Hạng Chân gật gù nói:

- Hạng lão đệ, Ngưu Gia Oa này quả là một nơi lý tưởng!

Hạng Chân gật đầu:

- Đúng vậy! Nhất là hai cánh rừng mai ở đầu và cuối thôn này lại càng vô cùng thanh tịnh, nhìn những cánh mai sum xuê kia, có lẽ đã được trông mấy mươi năm rồi!

Kim Mộc đưa tay sờ cằm:

- Không sai, theo Cát lão tiên sinh cho biết, hai cánh rừng mai này đã được trồng hơn sáu mươi năm rồi!

- Cát lão tiên sinh tuổi đã ngoài bảy mươi mà tinh thần sung mãn, thân thể tráng kiện và y thuật lại càng đáng khâm phục!

- Nếu không nhờ lão tiên sinh ấy thì thương thế của chúng ta cũng khá là rắc rối đấy! Vị lão tiên sinh ấy chẳng những chẩn trị kỹ lưỡng mà còn nói năng hết sức hòa nhã, biểu hiện rất rõ rệt lòng từ bi và quan hoài, lão phu nhân thấy vị lão tiên sinh ấy quả là người thoát tục!

Hạng Chân mỉm cười:

- Thảo nào lão tiên sinh ấy chỉ cần nhận được tiền dược liệu, thêm một xu cũng quyết không chịu lấy, chính vì việc ấy mà Lệ huynh đã cãi nhau với lão tiên sinh ấy đến trán nổi gân xanh.

Kim Mộc gật đầu lặng thinh, đôi mắt bỗng đượm vẻ u hoài, đắm chiêu nhìn về cõi xa xăm, về suy tư khẽ buông tiếng thở dài.

Hạng Chân thấy thế bèn hỏi:

- Kim tôn chủ đang nghĩ đến những người đã thất tung trên Bi Thạch Sơn phải không?

Kim Mộc cười héo hắt:

- Vâng, lão phu cũng chẳng biết tới đây phải trả lời thế nào với chương môn nhân. Đã hơn một tháng rồi, nơi đây cơ hồ hoàn toàn cách biệt với thế gian bên ngoài, chẳng có chút tin tức gì cả, chẳng rõ tình hình bên ngoài diễn biến ra sao rồi?

Ngưng một lát Kim Mộc lại nói tiếp:

- Cuộc sống thật là an nhàn nhưng trong lòng thì lại nóng như lửa đốt! Ôi!

Hạng Chân bỗng hỏi:

- Theo Kim tôn chủ suy đoán, nếu như quý chương môn nhân hay tin được quý phái đã chinh phạt Hắc Thủ Đảng thất bại, ông ấy xử trí thế nào?

Kim Mộc quả quyết:

- Chương môn nhân lập tức phát binh tấn công Hắc Thủ Đảng với toàn bộ lực lượng!

Trầm ngâm một lát Hạng Chân lại hỏi:

- Không chút ngần ngại ư?

Kim Mộc quả quyết:

- Đúng vậy!

Hạng Chân gật đầu:

- Quý phái tổng cộng có lực môn nhất đường phải không?

Kim Mộc nghiêm giọng:

- Vâng, lực môn là Phi, Sur, Thiết, Vệ, Huyết và Mãng tự môn, nhất đường là Lam tiền đường, ngoài ra còn có một tổng đường trực tiếp cai quản lực môn nhất đường, tổng đường do đại hộ chủ chấp chương, địa vị của Đại hộ chủ tương đương với thủ tọa của lực môn nhất đường.

Hạng Chân trầm ngâm hỏi:

- Lực môn nhất đường phải chăng có phân cao thấp theo thứ tự?

- Vâng, cao nhất là Phi tự môn, thấp nhất là Mãng tự môn, song đó chỉ là sự sắp xếp bề ngoài mà thôi, đại khái là dựa theo tuổi tác và bối phận, còn thực ra thì mỗi môn đều được phân công nhiệm vụ rõ rệt, chẳng có gì là phân biệt cao thấp cả!

Ngưng chốc lát Kim Mộc lại bổ sung thêm:

- Còn về Lam tiền đường thì trực tiếp chịu sự chỉ huy của chương môn nhân, không nằm trong lĩnh vực của lực môn, bởi công việc của Lam tiền đường đặc thù và quan trọng hơn.

Hạng Chân ngẫm nghĩ một hồi:

- Vậy là cho dù quý phái tổn thất những tinh anh trong ba môn Vệ, Thiết, Huyết với lực lượng còn lại của tam môn nhất đường thì cũng chẳng thể xem thường.

Kim Mộc hào khí bùng dậy, cười vang nói:

- Đúng vậy, ba môn Thiết, Vệ, Huyết bất quá chỉ là một phần tổng lực của Vô Song Phái, hãy còn đại bộ phận chưa xuất động. Lão phu chẳng dám nói toàn lực của Vô Song Phái có thể lay chuyển trời đất song uy thế tựa như sấm sét thì chẳng chút khoát lác.

Hạng Chân gật đầu:

- Vô Song Phái của Đại thảo nguyên dưới Cửu nhận sơn đã vang danh vùng quan ngoại từ lâu, nơi nào phạm có bạch y kim hoàn xuất hiện là nơi ấy hiển hách hùng phong của quý phái, tại hạ cũng đã nghe nói từ lâu rồi!

Kim Mộc hết sức khoái trá:

- Do đó mặc dù phen này lão phu đã thảm bại, song lòng tin chưa hề mất đi, chỉ chờ bạch y kim hoàn từ Đại thảo nguyên kéo đến lão phu ắt sẽ rũ bỏ ngựa vung đao quay trở lại Bi Thạch Sơn.

Hạng Chân chăm chăm nhìn Kim Mộc hồi lâu mới thấp giọng nói:

- Kim tôn chủ, tại hạ có vài điều muốn kiến nghị chẳng hay nói được chăng?

Kim Mộc thoáng ngạc nhiên:

- Xin cứ nói, lão phu lắng nghe đây!

Hạng Chân nghiêm nghị chậm rãi nói:

- Điều thứ nhất, chúng ta ở nơi hẻo lánh thế này, không hề biết chút tin tức bên ngoài, viện binh của quý phái bao giờ thì đến nơi? Thứ nhì trong hơn tháng qua, tình hình của Hắc Thủ Đảng đã ra sao? Chẳng hạn như bọn họ phải chăng đã di chuyển hết đi nơi khác? Có tuyển thêm nhân lực không? Có cầu viện bang phái khác không? Phải chăng lại bày ra một độc kế gì nữa không? Nên biết rằng Hắc Thủ Đảng cũng hiểu rất rõ quý phái kéo hết toàn lực đến đây, ắt sẽ kinh động đến toàn thể đồng đạo võ lâm cả Quan ngoại lẫn Trung nguyên. Đại thảo nguyên bỏ trống, chốn giang hồ lòng người hiểm trá, căn cứ địa của quý phái có thể bị người chiếm đoạt hay không? Những điều ấy rất cần cân nhắc kỹ lưỡng trước, bằng không chỉ vì cái dừng nhất thời mà có sự thất thiệt thì thật là nói hành động thiếu sáng suốt!

Kim Mộc bất giác toát mồ hôi lạnh, lúng búng nói:

- Uồm, nói rất có lý, lão phu nhất thời đã không nghĩ đến. Nhưng bây giờ đã lâu quá rồi, làm sao còn kịp báo với Đại thảo nguyên nữa?

Hạng Chân cười tin tưởng:

- Không hề gì, về mặt phòng thủ của quý phái, tại hạ thiết tưởng quý chương môn nhân cùng các vị thủ tọa hẳn đã lo nghĩ đến. Chủ yếu là điều thứ nhất và thứ nhì, hai điều ấy thì chúng ta đây phải cần tốn rất nhiều công sức!

Kim Mộc vội nói:

- Vậy thì phải làm thế nào?

Hạng Chân phất nhẹ tay áo đứng lên:

- Để tại hạ lo cho!

Kim Mộc xua tay lia lịa:

- Không được, lão đệ thương thế chưa lành, nguyên khí chưa bình phục, sao lại dám làm phiền lão đệ vất vả nữa! Theo lão phu thì nên phái La Sài hoặc Lệ Bằng đi là hơn!

Hạng Chân mỉm cười:

- Việc đã đến nước này tại hạ cũng không cần khách sáo nữa! Kim tôn chủ thẳng thắn mà nói, bất luận về mặt võ công, ứng biến hay hành sự, tại hạ tự xét mình so với La huynh và Lệ huynh còn cao hơn một bậc, tại hạ đích thân đi có lẽ không đến nỗi xảy ra điều gì bất trắc đâu!

Kim Mộc có vẻ áy náy:

- Vậy thì lão phu sẽ đi cùng lão đệ!

Hạng Chân lắc đầu:

- Đây không phải là cuộc đấu sức, đông người chẳng có ích gì, vả lại tôn chủ còn phải tọa trấn, chuẩn bị ứng biến, khi nào tại hạ có tin tức sẽ tức khắc trở về báo ngay!

Kim Mộc nghe vậy đành nói:

- Vậy thì lão phu xin hoàn toàn trông cậy vào hiền đệ, chẳng hay hiền đệ bao giờ thì khởi hành, địa điểm là đâu?

Hạng Chân cười:

- Tại hạ khởi hành ngay bây giờ, trước tiên là đến Bi Thạch Sơn!

Kim Mộc sùng sốt:

- Nhưng hiền đệ hãy chưa ăn uống gì!

Hạng Chân phất tay, người đã bay đi như con gió, ở trên không cười nói:

- Đã nhận trọng thác thì đâu còn lòng dạ nào nghĩ đến việc ăn uống nữa, xin tạm biệt Kim tôn chủ!

Khi dứt lời thì chàng đã mất dạng!

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hoàng long hòa giải, thù lại hóa thân

Bãi bình nguyên đầy tuyết trắng lù lờ phía sau Hạng Chân, chàng lao đi hết như sao băng, tuy vậy chàng vẫn chưa sử dụng hết toàn lực, chỉ thấy một cái bóng mờ lao vút trên không.

Bi Thạch Sơn đến gần dần, giờ đây chàng đã đến nơi đã giải cứu Lương Cá Bán hôm trước. Một khu rừng tùng bách đã hiện ra trong tầm mắt, bao cảnh tượng vào đêm tấn công Hắc Thủ Đàng lại chột về trong tâm trí, mũi chàng lại như ngửi thấy mùi máu tanh tươi.

Hạng Chân hai tay xoải ra, người cất lên cao, xoay một vòng ngoạn mục trên không, hạ xuống ngoài mười trượng. Chân vừa chạm đất, lại toan cất lên, bỗng từ xa một giọng nói lạnh lạnh vang lên:

- Thân pháp “Phân trào phàn vân” tuyệt thật!

Hạng Chân lập tức quay phắt lại, chỉ thấy một văn sĩ tuổi trạc tam tuần rất tuấn nhã đứng bên ven rừng đang gật đầu mỉm cười với chàng.

Văn sĩ ấy mình mặc áo bào xanh có thêu chữ “Thọ” nằm trong vòng tròn, đầu chít khăn xanh nơi trước trán có gắn một mảnh ngọc xanh, ánh mắt sáng quắc, mày dài miệng vuông, tướng mạo rất uy vũ và nho nhã.

Hạng Chân lạnh nhạt đứng nhìn đối phương, thế là văn sĩ ấy liền tiến tới vài bước chấp tay xá dài và nói:

- Đan Châu Kha Nhẫn mạo muội dám hỏi huynh đài cao tánh đại danh?

Hạng Chân thoáng ngạc nhiên, song ngoài mặt vẫn bình thản đáp:

- Không hề quen biết nhau, tình cờ gặp nhau kẻ như là kẻ qua đường, huynh đài hỏi danh tánh làm gì?

Văn sĩ tự xưng Kha Nhẫn mỉm cười:

- Huynh đài dù không muốn cho biết danh úy thì tại hạ cũng ít nhiều đoán ra được, nếu huynh đài không trách tại hạ mạo muội, tại hạ có thể nói ra được.

Hạng Chân cười nhạt:

- Hai người chưa từng quen biết nhau, huynh đài sao biết danh tánh tại hạ?

Kha Nhẫn lắc đầu trầm giọng:

- Chưa từng gặp người nhưng đã thấy bóng, trong khắp thiên hạ có lẽ ngoài huynh đài ra, không còn kẻ thứ nhì tinh luyện về thân pháp “Long tường thập bát thức” như thế nữa!

Hạng Chân chom chớp mắt:

- Vậy thì huynh đài cũng là một bậc cao minh rồi?

Kha Nhẫn cười khiêm tốn:

- Trước mặt Hạng huynh, tại hạ đâu dám tự phụ là bậc cao minh!

Hạng Chân bỗng sầm mặt lạnh lùng:

- Nơi đây là đâu?

Kha Nhẫn bình thản:

- Chẳng hay Hạng huynh sao hỏi vậy?

Hạng Chân gằn giọng:

- Huynh đài đã chặn đường tại hạ ở nơi hoang vu hẻo lánh thế này, e rằng huynh đài chẳng phải chỉ muốn làm quen với “Hoàng Long” Hạng Chân này thôi đâu, đúng không nào?

Kha Nhẫn vẫn bình thản:

- Vậy chứ theo Hạng huynh thì tại hạ có dụng ý gì nữa?

- E rằng huynh đài còn có liên hệ với Hắc Thủ Đảng và Xích Xam Đội nữa, đúng chẳng?

Kha Nhẫn thoáng ngẩn người, song liền cười khinh miệt nói:

- Hắc Thủ Đảng và Xích Xam Đội ư? Vậy ra Hạng huynh chưa hay biết gì rồi! Không sai, trước đây một tháng sào huyệt của Hắc Thủ Đảng quả đúng là trên Bì Thạch Sơn kia, nhưng nay đã chuyển hết đi nơi khác rồi. Nếu như tại hạ có mối liên hệ với họ thì ở đây một mình làm gì? Chả lẽ tại hạ lại luyến tiếc cái vùng điu hiu hoang vắng này ư? Hạng huynh là người thông minh, song phen này thì lầm rồi!

Hạng Chân mỉm môi:

- Cứ cho là vậy đi, nhưng huynh đài ở đây không phải để thưởng ngoạn phong cảnh, vậy chứ để làm gì?

Kha Nhẫn mỉm cười chăm chăm nhìn Hạng Chân:

- Chẳng có gì khác, chỉ để hẹn thôi!

Hạng Chân đảo mắt nhìn quanh, không nói gì thêm nữa.

Kha Nhẫn lại cười thâm trầm, tiến tới một bước chậm rãi nói:

- Hạng huynh có muốn biết nội dung của cuộc hẹn này không?

Hạng Chân nhẹ lắc đầu:

- Bình thủy tương phùng sao dám tò mò? Tuy nhiên, theo tại hạ phán đoán có lẽ là một cuộc sinh tử phải không?

Kha Nhẫn kinh ngạc, khâm phục nói:

- Tài thật, chẳng hay Hạng huynh làm sao biết được đây là một cuộc hẹn sinh tử?

Hạng Chân nhếch môi cười:

- Huynh đài ánh mắt sáng ngời, thần sắc rạng rỡ, song lại ẩn chứa một vẻ u uất chán chường.

Kha Nhẫn trở mặt:

- Hạng huynh nói vậy là sao?

Hạng Chân cười cười:

- Nói tóm lại, đáng về huynh đài đã biểu lộ thái độ thanh thản của người đang chuẩn bị giải thoát, không chút vướng bận, song qua tướng mạo anh tuấn tao nhã của huynh đài, lẽ ra còn phải tạo dựng sự nghiệp lẫy lừng mới đúng, chứ đâu có vẻ chán chường như thế này.

Kha Nhẫn trầm ngâm một hồi, đoạn với giọng cảm khái nói:

- Người ta đồn Hoàng Long lợi hại, nay thì Kim Lôi Thủ này đã thật sự ném trái.

Hạng Chân sững sốt:

- Kim Lôi Thủ ư?

Kha Nhẫn cười chua chát:

- Không dám!

Hạng Chân quay người, đi tới hai bước, thấp giọng ngâm:

- Kim Lôi Thủ, Kim Lôi Thủ, Phích lịch hóa chấn động Đan Châu!

Kha Nhẫn cười cảm khái:

- Thật không ngờ “Hoàng Long” Hạng Chân đại danh lừng lẫy mà cũng biết đến câu ca dao thô tục ấy, để khiến Hạng huynh cười cho!

Hạng Chân chăm chăm nhìn vào Kha Nhẫn hồi lâu, giọng hàm súc nói:

- Chỉ biết Kim Lôi Thủ mà không biết Kha Nhẫn huynh, biệt hiệu của huynh đài quá lừng lẫy nên đã khóa lấp luôn cả bốn danh, Kha huynh, Hạng Chân rất hân hạnh được hội ngộ!

Kha Nhẫn thoáng ôm quyền:

- Không dám, chính Kha Nhẫn này hân hạnh mới đúng.

Hạng Chân trầm ngâm một hồi bỗng hỏi:

- Dám hỏi Kha huynh đã ước hẹn ai vậy?

Kha Nhẫn mỉm cười:

- Hạng huynh dày dặn giang hồ, chẳng hay có từng nghe nói đến Thập Tỷ Quân Tử chưa vậy?

Hạng Chân thoáng chau mày:

- Kha huynh nói đó phải chăng là “Thập Tỷ Quân Tử” Tây Môn Triều Ngộ của Thiên Kỳ Minh?

Kha Nhẫn gật đầu:

- Vâng, chính là người ấy.

Hạng Chân đi lại tới hai bước:

- Tại hạ đã có gặp qua Tây Môn Triều Ngọ hai lần, người này rất khảng khái hào sảng, không câu nệ tiểu tiết, một cuồng sĩ võ lâm điển hình. Vì sao mà Kha huynh lại gây thù kết oán với Tây Môn Triều Ngọ vậy?

Kha Nhẫn thành thật:

- Kể ra cũng rất đơn giản, thù hạ Thiên Kỵ Minh của Tây Môn Triều Ngọ đêm hôm trước đã vào Đan Châu tâm thù một nhà cự phú có quen biết với tại hạ.

Nhà cự phú ấy bèn sai người đến cầu viện tại hạ, bởi tại hạ đã nhúng tay can thiệp vào việc ấy nên sau khi bọn tâm thù thâm bại trở về, Tây Môn Triều Ngọ đã cho người mang Hồng Nhân Tiễn đến, bảo tại hạ phải rút khỏi việc này, song bất luận là vì đạo nghĩa hay vì danh dự, tại hạ đều không thể nào rút lui được, thế cho nên Tây Môn Triều Ngọ bèn ước hẹn với tại hạ vào ngày hôm nay.

Hạng Chân chau mày:

- Lúc Kha huynh nhúng tay vào việc này có đã thương người của Thiết Kỵ Minh không?

Kha Nhẫn cười héo hắt:

- Đã xảy ra xô xát thì khó bề yên lành được. Lúc bấy giờ bọn họ rất là hung hăng, người đông sức mạnh, đâu dễ gì chịu bỏ qua?

- Vậy là Kha huynh đã có đã thương người của Thiết Kỵ Minh chứ gì?

Kha Nhẫn gật đầu:

- Vâng, đã thương tất cả mười bảy người!

Hạng Chân cười cười:

- Tây Môn Triều Ngọ hẹn Kha huynh đến đây sẽ giao đấu như thế nào? Một chọi một hay là không hạn chế cho đến khi chết mới thôi?

Kha Nhẫn nghiêm giọng:

- Với một đấu một, đến chết mới thôi.

Hạng Chân thở dài:

- Thăng thần mà nói, Kha huynh với Tây Môn Triều Ngọ đều là nhân vật hàng đầu trong giới võ lâm, thanh danh lừng lẫy khắp chốn giang hồ. Nếu hai vị mà quyết một phen tử chiến hẳn sẽ lưỡng bại câu thương, hai vị đều là bậc bá chủ một phương hà tất chỉ vì nhất thời nóng giận mà để hủy hoại thanh danh lẫn cơ nghiệp chứ?

Kha Nhẫn cười chua chát:

- Tại hạ cũng hiểu rất rõ là Tây Môn Triều Ngọ chẳng dễ đối phó, trận chiến này đôi bên nhất định đều bất lợi. Do đó trước khi ra đi, tại hạ đã thu xếp hết mọi sự, chuẩn bị toàn lực giao đấu ... Việc đã đến nước này, đành rằng Hạng huynh nói có lý, nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Hạng Chân lại đi tới vài bước, vừa định nói tiếp thì đã nghe tiếng vó ngựa dồn dập vang lên.

Kha Nhẫn thoáng vẻ căng thẳng, trầm giọng nói:

- Tây Môn Triều Ngọ đã đến!

Hạng Chân quay người, chỉ thấy một con ngựa trắng, yên trắng và người ngồi trên cũng màu trắng, đang phóng nhanh tới như gió cuốn.

Quả nhiên một người một ngựa, không hề có tùy tùng hay trợ thủ, người trên ngựa rõ dần, đó là một người có gương mặt trắng bệch, đôi mày rậm đen, mũi thẳng môi mỏng và trên má phải có một vết sẹo màu đỏ sậm dài hơn tấc, đôi mắt sắc lạnh đến rợn người.

Hạng Chân cười khoan thai ... Không sai, đó chính là “Thập Ty Quân Tử” Tây Môn Triều Ngọ danh chấn giang hồ, thủ lĩnh Thiên Kỵ Minh.

Kha Nhẫn đến gần Hạng Chân, thấp giọng nói:

- Thật là oai phong凛冽!

Hạng Chân tiến tới một bước, cũng thấp giọng nói:

- Hai vị đúng là bửu ngọc đồ sức với trần châu!

Con bạch mã mồm phà hơi sương, tốc độ chậm lại dần, người trên ngựa hai mắt sắc lạnh nhìn về phía này, còn cách chừng năm trượng thì ngựa đứng lại, người áo trắng tung mình xuống đất.

Kha Nhẫn đứng yên hai tay chấp sau lưng, thần thái hết sức thâm trầm và bình tĩnh.

Người áo trắng lạnh lùng đưa mắt nhìn Kha Nhẫn, gần giọng nói:

- Kha Nhẫn, tôn giá còn có bao nhiêu trợ thủ nữa?

Kha Nhẫn nhẹ phát tay áo, giọng thấp trầm:

- Chỉ một mình tại hạ thôi, Tây Môn đương gia đừng làm.

Người áo trắng Tây Môn Triều Ngọ cười thoáng vẻ khinh miệt, liếc mắt nhìn Hạng Chân, chợt thấy mặt quen quen, vội chú mắt nhìn kỹ, lại tiến tới vài bước, bỗng buộc miệng kêu lên:

- Hoàng Long!

Hạng Chân vòng tay cười nói:

- Xin chào, bao năm xa cách tưởng đâu Tây Môn đương gia đã không còn nhận ra Hạng mỗ rồi chứ!

Tây Môn Triều Ngọ vội tiến tới nắm chặt lấy hai tay Hạng Chân, vui mừng nói:

- Thật đáng chết, huynh đệ bởi có việc nên nhất thời đã không lưu ý, có gì thất lễ mong Hạng huynh hãy bỏ qua cho, đã hơn năm năm rồi nhỉ? Từ khi chia tay có lúc nào mà huynh đệ chẳng nhớ đến Hạng huynh, Hạng huynh chẳng những không thấy già đi, trái lại còn anh tuấn trẻ trung hơn nữa.

Hạng Chân mỉm cười:

- Tây Môn đương gia quá khen, hơn một ngàn tám trăm ngày qua cũng thật hết sức gian truân, con người sao chẳng già đi được?

Tây Môn Triều Ngọ cười ha ha:

- Hạng huynh bất quá chỉ chừng hăm lăm, hăm sáu, vậy mà còn bảo là già thì huynh đệ đây còn già đến mức nào nữa? Ha ha ha ...

Hạng Chân hạ thấp giọng:

- “Kim Lô Thủ” Kha huynh kia, có cần tại hạ dẫn kiến chăng?

Tây Môn Triều Ngọ sầm mặt, song liền gượng cười nói:

- Không dám phiền đến Hạng huynh, huynh đệ đã quen biết Kha đại hiệp khách lâu rồi.

Hạng Chân lắc đầu:

- Dường như Tây Môn đương gia với Kha huynh chẳng được thuận hòa phải không?

Tây Môn Triều Ngọ hậm hực:

- Huynh đệ đến đây chính là để tính toán với y đấy!

Hạng Chân nhướn mày:

- Tây môn đương gia có biết hậu quả của việc lưỡng hồ tương tranh hay không?

Tây Môn Triều Ngọ nghiêng rằng:

- Dù có phải đánh đổi bằng cái mạng vô dụng thì huynh đệ cũng chẳng thể nào nhẫn nhịn được.

Hạng Chân cười:

- Tại hạ đã ngẫu nhiên được gặp hai vị đương gia đại danh lừng lẫy tại đây, có thể nào xin đương gia vị tình tại hạ mà nói chuyện với nhau trước rồi hẵng đông thủ chăng?

Tây Môn Triều Ngọ lưỡng lự chốc lát nói:

- Huynh đệ không có ý kiến, Hạng huynh hãy hỏi Kha Nhẫn đi!

Kha Nhẫn nghe vậy liền cười nói:

- Dĩ nhiên là tại hạ tán đồng rồi. Việc giữa hai ta sớm muộn gì cũng được giải quyết, chẳng cần gấp gáp làm gì.

Hạng Chân cười:

- Vậy thì hay lắm. Chúng ta có thể hàn huyên với nhau trước khi xảy ra xung đột, không thì chẳng chút thú vị nữa, đúng không nào?

Hai người đưa mắt nhìn nhau gượng cười. Hạng Chân ngược mặt nhìn trời, chậm rãi nói:

- Tây Môn đương gia, mỗi hiềm khích giữa các hạ với Kha huynh, tại hạ đã có nghe Kha huynh lược thuật rồi. Lễ đương nhiên đã lẫn lộn trên chốn giang hồ là phải tranh hơn thua nhau, nhưng cũng phải xét kỹ xem có đánh để tranh hay không, và cái giá phải trả là gì?

Tây Môn Triều Ngọ và Kha Nhẫn đều lặng thinh.

Hạng Chân nói tiếp:

- Chẳng hạn như hai vị, tại hạ bất luận về mặt nào cũng đều kém hơn rất xa, thật chẳng dám to gan tự cho mình là người hòa giải. Kha Nhẫn và Tây Môn Triều Ngọ vội nói:

- Hạng huynh quá khiêm tốn rồi!

Hạng Chân nhếch môi cười:

- Không khiêm tốn đâu, tại hạ quả tình sợ hai vị không vị nể, vạn nhất chạm phải đinh thì danh hiệu Hoàng Long của tại hạ kể như tiêu tan ...

Tây Môn Triều Ngọ vội nói:

- Làm sau mà không vị nể Hạng huynh chứ? Huynh đệ trước nay rất là ngưỡng mộ Hạng huynh. - Hạng huynh khách sáo quá, bất luận Hạng huynh dặn bảo điều gì, tại hạ xin sẵn sàng tuân theo!

Hai người bỗng cùng lúc im bặt, họ chợt nhớ trong lúc này và tại đây mà thốt ra những lời như vậy thì thật không ổn, song Hạng Chân đã chớp lấy điểm then chốt ấy, cười giòn nói:

- Nếu nhị vị đã xem trọng như vậy mà tại hạ không nói vài lời thì quả là “cháy nhà hàng xóm, bình chân như vại”. Nhị vị, tục ngữ có câu “oán thù nên cời không nên buộc”, và “tứ hải chi nội giai huynh đệ”. Cuộc tranh chấp giữa nhị vị chẳng qua chỉ là nhất thời nóng giận, Tây Môn đương gia tức giận Kha huynh đã nhúng tay can thiệp, còn Kha huynh thì giận Tây Môn đương gia không vị nể mình.

Nói toạc ra, đó chỉ là lòng tự ái không đánh để nhị vị phải đánh đổi bằng tính mạng. Sự việc này thật là thiếu sáng suốt. Thử nghĩ Tây Môn đương gia đã phải tốn biết bao tâm huyết, đổ biết bao máu và mồ hôi mới tạo dựng được cơ nghiệp của Thiên Kỳ Minh như ngày nay? Nếu chỉ vì việc nhỏ mọn này mà có điều thất thiệt, chẳng những anh danh một đời sẽ trôi theo dòng nước mà cơ nghiệp hơn nửa đời người cũng tiêu tan thành tro bụi. Còn Kha huynh, có thể kể được là rường cột của Đan Châu, nếu hôm nay mà ngã gục tại đây thì mai này vùng Đan Châu bị ức hiếp lấy ai đứng ra bảo vệ? Hơn nữa, người nhà và đệ tử của Kha huynh lấy ai trông nom dạy dỗ cho? Xin nhị vị nên đo cân nhắc cho thật cận kề thì hơn!

Hạng Chân lý giải một hơi dài, đoạn khép hờ mắt, thấy hai người đều đắm chìm trong suy tư ... Sau một hồi lâu, Hạng Chân khẽ háng giọng, rồi lại nói tiếp:

- Tại hạ nguyện với thanh danh mình bảo đảm cho sự thuận hòa giữa nhị vị và sẽ đối xử với nhị vị bằng tình thân hữu chân thành nhất, nếu như nhị vị cho là tại hạ xứng đáng ...

Hai người do dự một hồi lâu, Tây Môn Triều Ngọ hãy còn ảm ức nói:

- Hạng huynh nói rất hữu lý, nhưng mười mấy thủ hạ của huynh đệ đã thọ thương dưới tay của Kha Nhẫn, nếu huynh đệ bỏ qua việc này thì khó trả lời ...

Hạng Chân gật đầu tiếp lời:

- Tây Môn đương gia nghĩ vậy rất đúng, nhưng nếu Tây Môn đương gia đích thân giảng giải đại nghĩa với họ, phân tách đâu là lợi, đâu là hại, rồi sau đó Kha huynh chịu trách nhiệm bồi thường toàn bộ tổn phí trị thương thì sao? Như vậy sự việc sẽ êm xuôi được chăng?

Quay sang Kha Nhẫn nói tiếp:

- Ý kiến của tại hạ như vậy, Kha huynh chấp nhận chứ?

Kha Nhẫn cười bên lên:

- Vâng, tại hạ đương nhiên chấp nhận rồi!

Tây Môn Triều Ngọ xoa tay, ngáp ngừng:

- Nhưng mà ... nhưng mà ...

Hạng Chân tiến tới một bước, khẩn thiết nói:

- Có lẽ Tây Môn đương gia chưa tin tưởng tại hạ phải không?

Tây Môn Triều Ngọ ngăn người, đoạn giậm mạnh chân nói:

- Thôi đành vậy, ai bảo huynh đệ hôm nay đã gặp phải Hạng huynh?

- Vậy là Tây môn đương gia và Kha huynh đã bằng lòng bỏ qua vụ hiềm khích này rồi phải không?

Tây Môn Triều Ngọ cười nhún nhúm:

- Nếu không thì Hạng huynh lẽ nào lại chịu thôi?

Hạng Chân mỉm cười, quay sang Kha Nhẫn hỏi:

- Ý Kha huynh thế nào?

Kha Nhẫn cười:

- Tại hạ hoàn toàn tán đồng!

Hạng Chân một tay nắm lấy Tây Môn Triều Ngọ, một tay nắm lấy Kha Nhẫn, cười hớn hở nói:

- Vậy thì nhị vị hãy biểu hiện sự thân thiện bắt tay nhau giảng hòa đi.

Hai người hết sức ngược ngừng, song lại chẳng thể không chìa tay ra, thế là hai người đã bắt tay nhau, và bắt giác siết tay thật chặt.

Thế là giống tổ đã tan, hai hào kiệt võ lâm vốn định tử chiến với nhau giờ đây đã trở thành bằng hữu. Có thể tình bằng hữu giữa họ còn phải tài bồi một thời gian, song kết quả tạm thời như vậy là đáng mừng lắm rồi.

Hạng Chân hào sảng cười to:

- Nhị vị đã niệm tình như thế này, Hạng mỗ sẽ trọng đòi ghi lòng tại dạ, xin đa tạ!

Thế là Tây Môn Triều Ngọ cùng Kha Nhẫn cũng vui vẻ cười rộ.

Tây Môn Triều Ngọ cười nói:

- Hôm nay hai lão giang hồ này đã bị Hạng huynh bốn cột cho một phen quá mức, rất là đáng phạt!

Hạng Chân vòng tay:

- Tất nhiên, tại hạ xin nhận phạt. Tuy nhiên, tại hạ đây là với lòng chí thành, hết sức mong muốn hai vị thuận hòa vui vẻ với nhau.

“Kim Lôi Thủ” Kha Nhẫn vòng tay xá dài:

- Hạng huynh, on đức hôm nay Kha Nhẫn xin khắc cốt ghi tâm!

Hạng Chân vội tránh ra, cười nói:

- Không nên khách sáo như vậy, hai vị đều là bậc anh tài lỗi lạc, bất kỳ ai cũng không muốn nhìn thấy một trong hai vị bị tổn thương cả.

Tây Môn Triều Ngọ cao hứng nói:

- Hạng huynh, cách đây mười dặm về phía tây có một thôn trang hẻo lánh, trong ấy có một quán thịt rừng khá lắm, vậy thì phạt Hạng huynh khao một bữa, thế nào?

Hạng Chân cười:

- Hết sức vui lòng, vậy xin Tây Môn đương gia đưa đường dẫn lối cho.

Tây Môn Triều Ngọ cười ha hả, quay người đi về phía tuần mã.

“Kim Lôi Thủ” Kha Nhẫn chồm mồi, cất lên một tiếng hú dài lạnh lạnh, lập tức trong rừng vang lên tiếng ngựa hí rền rĩ như long ngâm, và theo sau đó một con ngựa cao to hùng dũng lao ra như gió cuốn, ngấn cao đầu xoài vó loáng cái đã đến bên Kha Nhẫn.

Hạng Chân buột miệng khen:

- Đúng là thần mã!

Kha Nhẫn âu yếm vuốt ve bờm ngựa màu xám trắng, hớn hờ nói:

- Con ngựa này tên là Giáo Xử, sinh sản tại cực tây vùng Huyết Trạch, do phối giống giữa hai loài Giáo Long và Ban Mi, tính rất hung dữ nhưng trung thành, không nhận nhiều chủ, và sức mạnh khôn cùng, chạy nhanh như gió cuốn, ngày vượt năm trăm dặm chẳng chút mệt nhọc ...

Hạng Chân cười:

- Tại sao lại đặt tên là Giáo Xử?

Kha Nhẫn mỉm cười:

- Thì theo lời đồn tổ tiên nó là Giáo Long, nó lại có sức mạnh phi thường, lúc xông kích hết như chiếc chày (xử) sắt bập non phá núi, nên mới ghép lại thành Giáo Xử!

Tây Môn Triều Ngọ sờ cằm ngắm nhìn hồi lâu, đoạn buông giọng cảm thán:

- Kha huynh, con Giáo Xử này của Kha huynh so với con Bạch Vân Nhi của huynh đệ có lẽ còn trội hơn một bậc ...

Kha Nhẫn thoáng khom mình:

- Đâu dám, ngựa của tại hạ tuy linh dị, nhưng làm sao sánh bằng thần câu của Tây Môn đương gia. Nói đến Bạch Vân Nhi, bằng hữu giang hồ ai mà không biết đó là biểu tượng của Thiên Kỳ Minh.

Tây Môn Triều Ngọ đắc ý cười to:

- Thôi, thôi, hai con ngựa chúng ta quả đều chẳng kém, có nó cũng giúp ích được nhiều việc lắm.

Hạng Chân cười xen lời:

- Một con gió, một con mưa, Bạch Vân Nhi đến đâu mà chẳng làm kinh khiếp lòng người ...

Tây Môn Triều Ngọ toét miệng cười:

- Thôi, Hạng huynh đừng mai mỉa chứ! À, phải rồi, Hạng huynh không có ngựa ư?

Hạng Chân lắc đầu:

- Đâu như Tây Môn đương gia có đến những ngàn tuần mã, số của tại hạ trời sinh vât vả biết sao hơn?

Kha Nhẫn cười sôt sáng:

- Vậy thì xin mời Hạng huynh cùng cười chung ngựa với tại hạ!

Hạng Chân cười:

- Cũng đang định thử sức thần câu của Kha huynh đây!

Tây Môn Triều Ngọ tung mình lên ngựa ngoảnh lại cười nói:

- Hạng huynh, miệng lưỡi của Hạng huynh cũng xuất sắc như là khoái chương vậy; huynh đệ xin chịu thua, đành phải đi trước lần tránh vậy.

Đoạn kẹp nhẹ hai đùi, con ngựa trắng như tuyết liền ngẩng cao đầu, xoài vó lao đi như gió cuốn.

Kha Nhẫn tay vịn yên tung mình lên ngựa, lướt ngang cạnh Hạng Chân.

Chàng nhếch môi cười, tung mình ngồi sau lưng Kha Nhẫn hết sức chuẩn xác.

Lúc này Bạch Vân Nhi đã vượt xa hơn hai mươi trượng, Kha Nhẫn chẳng nói chẳng rằng đưa tay vỗ nhẹ vào đầu Giáo Xử. Con ngựa vằn xanh trắng bầy lập tức xoài vó lao vút đi hết như đằng vân giá vũ, cảnh vật lùi nhanh ra sau, thế là hai thần câu một trước một sau xoài vó phóng đi trên thảo nguyên hoang vắng.

Lát sau, Tây Môn Triều Ngọ cách trước ba thước đưa tay trái lên vòng trước miệng lớn tiếng nói:

- Hôm nay không phải là lúc đua ngựa, ngã rẽ phía trước là đã đến thôn trang rồi đó.

“Kim Lôi Thủ” Kha Nhẫn liền cho ngựa chạy chậm lại cười nói:

- Lộ trình mười dặm nhanh thật.

Tây Môn Triều Ngọ rống hống nói:

- Lát nữa phải ăn uống một bữa cho thỏa thích mới được, chạy tới chạy lui suốt cả buổi trời, cái bụng tiêu sạch chẳng còn cái gì cả!

Hạng Chân bình thân cười lặng thinh, hai con tuấn mã rẽ qua một cánh rừng phía trước. Hơn trăm ngôi nhà tre mái lá tọa lạc dưới chân một ngọn núi nhỏ đã hiện ra trong tầm mắt.

Từ xa đã trông thấy một bức phướn xanh đã bạc màu phất phới trước một quán rượu ở đầu thôn. Tây Môn Triều Ngọ giục ngựa phóng đi trước, đến trước cửa quán ngựa chưa kịp dừng vó thì Tây Môn Triều Ngọ đã tung mình xuống đất, lớn tiếng nói:

- Chương quỳ đâu, ra đón khách đây!

Lập tức, một hán tử tuổi trạc tứ tuần rất trắng trẻo đã niêm nở chạy ra đón tiếp. Hạng Chân và Kha Nhẫn cũng đã đến nơi, cùng buộc ngựa vào lan can trước cửa quán, dưới sự đón tiếp kính cẩn của chương quỳ bước vào quán.

Trong quán chỉ có vài chiếc bàn và ghế đều bằng tre, một bức tranh thêu cảnh hồ sen trên vách, nơi góc nhà có mấy hũ rượu to, rất đơn sơ nhưng thơm tất thanh nhã.

Ba người chọn một chiếc bàn ngồi xuống, Tây Môn Triều Ngọ gọi một hoi năm sáu món thịt rừng, năm cân rượu trắng.

Chương quỳ lật đặt vào trong bếp lò liệu. Tây Môn Triều Ngọ đưa tay lau mồ hôi mặt, giọng rồn rảng nói:

- Chủ quán này tuy ở miền thôn dã hẻo lánh, nhưng là tú tài xuất thân, chữ nghĩa đầy bụng đấy!

Kha Nhẫn cười tiếp lời:

- Thảo nào trông y cũng khá là nho nhã ...

Tây Môn Triều Ngọ cười cợt mở, quay sang Hạng Chân nói:

- Hạng huynh, lần gặp gỡ tại Lạc Dương khi xưa, đến nay đã bốn năm năm rồi, sao bỗng dưng lại có nhã hứng đến đây vậy?

Hạng Chân cụp mắt xuống thấp giọng nói:

- Tại hạ vì phải giúp một số bằng hữu ...

Tây Môn Triều Ngọ thoáng ngạc nhiên song liền nói:

- Có liên quan đến Hắc Thủ Đảng phải không?

Hạng Chân ngạc nhiên:

- Sao Tây môn đương gia biết?

Tây Môn Triều Ngọ hé môi cười:

- Chốn giang hồ lan truyền nhanh lắm, cuộc chiến giữa Hắc Thủ Đảng và Vô Song phái gần đây tại Bì Thạch Sơn, nghe đâu mặc dù Vô Song phái thảm bại, song Hắc Thủ Đảng cũng thiệt hại nặng nề. Đây là một sự kiện gay go nhất gần đây, mà Hạng huynh lại có mặt tại đây trong lúc này, không liên quan đến Hắc Thủ Đảng thì còn là gì nữa?

“Kim Lôi Thủ” Kha Nhẫn cũng quan tâm nói:

- Theo tại hạ nghĩ, Hạng huynh quả đúng vậy phải không?

Hạng Chân nhẹ gật đầu, Kha Nhẫn nói tiếp:

- Hạng huynh đối lập với Hắc Thủ Đảng ư?

Hạng Chân lại gật đầu:

- Vâng!

Tây Môn Triều Ngọ trở mắt, thấp giọng nói:

- Vậy Hạng huynh đến đây là vì Vô Song phái đây ư?

Hạng Chân thành thật:

- Vâng! Cuộc chiến trên Bì Thạch Sơn, toàn bộ lực lượng ba môn của Vô Song phái bị tiêu diệt trọn, mười ba cao thủ lãnh đạo giờ chỉ còn lại năm. Trừ một người đã chết thật sự, kỳ dư bảy người không có tin tức gì, ba trăm đệ tử đến nay vẫn chưa thấy một người thoát khỏi vòng vây, tại hạ phen này đến đây chính là để thám thính tin tức về những người thất tung.

Kha Nhẫn chau mày:

- Nhưng Hắc Thủ Đàng hồi tháng trước đã di chuyển toàn bộ đi nơi khác hết cả rồi, trên Bì Thạch Sơn giờ đây chỉ còn là một đống tro tàn gạch nát, ngoại trừ có thêm một số mộ mới, chẳng còn một sinh vật nào cả!

Hạng Chân đưa mắt nhìn Kha Nhẫn, khẩn thiết nói:

- Tại hạ cũng đang định thỉnh giáo Kha huynh về điều ấy, chẳng hay Kha huynh sẵn lòng cho biết không?

Kha Nhẫn vội nói:

- Đương nhiên sẵn lòng rồi, tại hạ chỉ sợ mình không tận tường thôi, lẽ nào lại đi giấu giếm?

Hạng Chân liền ôm quyền thi lễ:

- Vậy thì đa tạ, Kha huynh phải chăng vốn biết Hắc Thủ Đàng đã chuyển đến đâu? Vùng Hà Nam và Hà Bắc là địa bàn đã tốn nhiều công sức xây dựng, theo tại hạ nghĩ có lẽ họ không từ bỏ một cách dễ dàng như vậy.

Kha Nhẫn gật đầu:

- Đúng vậy, hôm trước tại hạ có nghe người nói là Hắc Thủ Đàng đã di chuyển đến Đại Hà Trấn cách đây hơn ba trăm dặm, Bão Hồ Trang tại đó chính là sào huyệt của Xích Xam Đội!

Hạng Chân hai tay vỗ mạnh:

- Phải rồi, cuộc chiến trên Bì Thạch Sơn cũng có người của Xích Xam Đội tham dự.

Tây Môn Triều Ngọ gật gù:

- Tiêu Hùng có mối giao tình rất hậu với Hắc Thủ Đàng, vậy thì rất là hợp lý.

Hắc Nhiệm Công ở Đại Hà Trấn là cha nuôi của Tiêu Hùng, xưa nay họ cấu kết với nhau gây ra nhiều tội ác, phen này lại thêm bọn Hắc Thủ Đàng, Đại Hà Trấn ắt càng thêm náo nhiệt, há chẳng long trời lở đất còn gì?

Hạng Chân trầm ngâm một hồi, đoạn thắc mắc hỏi:

- Hắc Nhiệm Công là ai vậy?

Tây Môn Triều Ngọ ngạc nhiên:

- Ngay cả lão ma hiểu sắc ấy mà Hạng huynh cũng không biết ư?

Hạng Chân lắc đầu:

- Chưa từng nghe nói bao giờ!

Tây Môn Triều Ngọ cười khanh khách:

- Đối diện với Bão Hồ Trang cách một khoảng xa có một trang viện rất to rộng, nhà cửa đếm không xuể, đó chẳng phải phủ đệ của vương hầu quan tước, mà chính là gia trang của Hắc Nhiệm Công. Lão này tuy đã ngoài bảy mươi, song thể thiếp thị tỷ đến những trăm người, đêm nào cũng đàn địch hát xướng phóng túng hoang dã. Song lão ta võ công kinh người, trào nha hộ vệ đông đảo, Đại Hà Trấn trở thành giang san của lão, trang viện của lão chẳng khác nào Cung A Phòng ...

Kha Nhẫn cười tiếp lời:

- Trang viện của Hắc Nhiệm Công có tên là Như Ý Phủ!

Hạng Chân cười:

- Lão ta hẳn là hết sức như ý, tuổi già mà còn được hưởng thụ điểm phúc đến thế, dám bảo không như ý ư?

Tây Môn Triều Ngọ cười thích thú:

- Hay nhỉ, chỉ ngờ “Hoàng Long” Hạng Chân lãnh diện bằng tâm, chẳng ngờ cũng nói năng tinh nghịch đến vậy!

Đoạn Tây Môn Triều Ngọ nghiêm nghị nói tiếp:

- Tuy nhiên, Hắc Nhiêm Công quả là võ công cao cường, bồi phận trong giới võ lâm cũng rất cao, so với chúng ta đây còn hơn một bậc. “Khuyên hà khí” và “Trường quai chưởng khuyên cứu thức” của lão ta đến nay hẳn còn đứng đầu về chưởng pháp và nội gia công lực, chưa một ai thắng nổi...

Hạng Chân vẻ trầm ngâm:

- Cũng chẳng gì, cùng lắm thí mạng là xong, chỉ sợ là mình đã đổi mạng mà vẫn chưa giải quyết được vấn đề ... có lão này giúp sức cho Hắc Thủ Đẳng thật là gầy gò ...

Ngay khi ấy, vị chưởng quầy tú tài đã bung khay rượu và thức ăn ra đến. Bày lên bàn xong, y khom mình nói:

- Tây Môn đại gia hãy nếm thử xem, đâu là thổ rùng mới sản được hôm qua.

À, còn đĩa này là khô nai đặc chế của tiểu điểm, đây là chim sẻ chiên, còn tơ mềm lắm! Ôi, trời lạnh thế này thật là khó tìm...

Tây Môn Triều Ngọ cười ha hả:

- Chưởng quầy tú tài khỏi ca tụng, bọn này tiền bạc trả hậu hay không phải xem các món ăn bỏ công nhiều hay ít, chứ nói suông chẳng ích gì đâu!

Chưởng quầy giả là khúm núm lui ra.

Tây Môn Triều Ngọ cảm ẩm rót rượu cho mọi người, đoạn nâng ly nói:

- Nào, hãy cạn ly vì hạnh ngộ Hạng huynh!

Ba người ngửa cổ uống cạn, Hạng Chân lại rót rượu đầy ly, cười nói:

- Hãy vì sự thuận hòa của nhị vị, cạn ly!

Ba người lại cười vang cùng cạn ly.

Tây Môn Triều Ngọ phà ra một hơi dài, liếm môi nói:

- Rượu khá lắm, rất thơm và nồng, ba huynh đệ ta hãy cạn thêm mười ly nữa!

Ba người vốn đều từ lượng rất khá, đang lúc cao hứng, mỗi người liên tiếp uống cạn mười ly.

Tây Môn Triều Ngọ gấp lấy một miếng khô nai bỏ vào miệng nhai, gật gù nói:

- Ngon, ngon lắm! Hạng huynh ... lát nữa tính tiền hãy trả thêm chút ít nhé.

Hạng Chân mỉm cười, hớp lấy một ngụm rượu, chậm rãi nói:

- Tây Môn đương gia nhiều thủ hạ rộng tai mắt, có biết gần đây Vô Song phái có động tĩnh gì không?

Tây Môn Triều Ngọ trầm ngâm lắc đầu:

- Hạng huynh muốn nói về lực lượng của Vô Song phái ở Đại thảo nguyên phải không? Dường như chẳng có động tĩnh gì cả, huynh đệ không hề nghe ai nói đến, Kha huynh có hay biết gì chăng?

Kha Nhẫn cũng lắc đầu:

- Không, dù tin tức truyền nhanh đến mấy thì ít ra cũng phải hơn hai mươi ngày mới đến Đại thảo nguyên. Cho dù Đại thảo nguyên được tin tức khác xuất binh thì cũng phải hơn nửa tháng mới biết.

Hạng Chân ngẫm nghĩ, bỗng hỏi:

- Sự suy luận này có chuẩn xác chăng?

Kha Nhẫn thoáng lưỡng lự:

- Theo lẽ thường thì vậy, từ đây đến Quan Ngoại đường xa vời vợi, trong năm bảy ngày làm sao đến được?
- Nếu như Vô Song phải chọn toàn ngựa tốt, ngày đêm rong ruổi thì sao?

Kha Nhẫn bậm môi nhằm tính một hồi, đoạn nói:

- Nếu vậy thì chỉ vài hôm là đến, có điều là chẳng rõ họ được tin sớm hay muộn.

Tây Môn Triều Ngọ uống cạn nửa bầu rượu, bỗng nói:

- Hạng huynh, người của Vô Song phải nhất định sẽ báo phục ư?

Hạng Chân quả quyết:

- Vâng, nhất định!

Tây Môn Triều Ngọ xoa tay:

- Vậy thì sẽ là một cuộc huyết chiến nữa rồi. Bọn Hắc Thủ Đảng thấy đều hết sức ương ngạnh bạo tàn, quyết sẽ không bao giờ chịu trốn tránh, lại thêm sự giúp sức của Xích Xam Đội và Hắc Nhiệm Công, vậy thì Đại Hà Trần rồi đây ắt sẽ trở thành núi xương sông máu ...

Hạng Chân bỏ đũa xuống, giọng cảm thán nói:

- Chón giang hồ vốn dĩ là vậy, nếu con người mà từ bỏ được thất tình lục dục thì đã thái bình an lạc lâu rồi!

Tây Môn Triều Ngọ thở dài cảm khái cười nói:

- Hạng huynh, cuộc chiến trên Bì Thạch Sơn, Hạng huynh cũng có tham dự phải không?

Hạng Chân gật đầu:

- Vâng, và đã thọ thương chẳng nhẹ.

Kha Nhẫn tức giận:

- Người nào trong Hắc Thủ Đảng gây ra vậy?

Hạng Chân cười bình thản:

- Bảy trong số mười đầu lĩnh của họ, thêm Tấn Như Trần nữa!

Tây Môn Triều Ngọ cũng tức giận nói:

- Lão quý khốn kiếp ấy!

Kha Nhẫn nói tiếp:

- Nhưng ... nghe đâu Tấn Như Trần đã tán mạng tại chỗ rồi phải không?

Hạng Chân uống một hớp rượu, gật đầu:

- Vâng, đúng vậy!

Tây Môn Triều Ngọ trở mặt:

- Chính Hạng huynh đã giết ư?

Hạng Chân gật đầu:

- Vâng, bảy đầu lĩnh đã động thủ với hạ cũng sáu chết một thọ thương.

Tây Môn Triều Ngọ và Kha Nhẫn nghe nói thấy đều sững sờ, hồi lâu Tây Môn Triều Ngọ mới ngơ ngẩn hỏi:

- Hạng huynh đã một mình gây ra ư?

Hạng Chân mỉm cười:

- Có lẽ vậy!

Kha Nhẫn cũng ra chiều hỏi hời hợt:

- Ngay cả “Tiểu Lang” Du Phủ, chủ tọa Huyết Hồn Đường cũng đã tán mạng ư?

- Người này tương đối khó đối phó, tại hạ quả là may mắn ...

Tây Môn Triều Ngộ vỗ tay đánh bốp:

- Hay lắm! Người ta đồn rằng Hoàng Long võ công thâm hậu khôn lường, tâm tính tàn bạo, huynh đệ vẫn cứ bán tín bán nghi, hôm nay mới rõ quả nhiên không sai. Có điều là thủ đoạn của Hạng huynh cũng tàn độc quá đi.

Hạng Chân lắc đầu:

- Nhân từ với kẻ địch tức là tàn nhẫn với chính mình, nhất là kẻ địch lại là bọn ác đồ cực kỳ hiểm độc. Nếu không giết đi sau này sẽ còn biết bao nhiêu người lương thiện chết dưới tay họ? Tây Môn đương gia, có người cần cảm hóa bằng lòng nhân từ khoan dung, song có kẻ bởi đã nhiễm độc quá sâu, cho hành vi tội ác là niềm kiêu hãnh không thể nào cải hóa được nữa, đành phải dùng máu để rửa sạch tội ác của họ thôi!

Tây Môn Triều Ngộ và Kha Nhẫn lặng thinh, hồi lâu Kha Nhẫn lại thấp giọng nói:

- Vậy nếu Vô Song phái với Hắc Thủ Đảng lại xảy ra xung đột, Hạng huynh vẫn giúp Vô Song phái chứ gì?

Hạng Chân kiên quyết:

- Vâng!

Kha Nhẫn thành khẩn:

- Hạng huynh, tại hạ xin sẵn sàng nghe theo sự sai bảo của Hạng huynh, dốc hết sức mọn!

Hạng Chân ngó người về bất ngờ, chậm rãi nói:

- Kha huynh ... tại hạ thật sự cảm kích thịnh tình của Kha huynh, nhưng việc này không phải tầm thường, vô cùng rắc rối, nếu để khiến Kha huynh bị lôi cuốn vào, tại hạ rất áy náy.

Kha Nhẫn mỉm cười:

- Tại hạ đã có lòng thì chẳng sợ bị lôi cuốn vào trong vòng phiền lụy ấy. Nếu Hạng huynh không cho tại hạ võ nghệ tầm thường, hiển tài cạm hèn mà từ chối thì tại hạ xin được sống vai cùng chung sức với Hạng huynh.

Hạng Chân lưỡng lự một lúc, đoạn dè dặt nói:

- Nhưng vì sao Kha huynh lại cam mạo hiểm giúp tại hạ? Chúng ta tuy rằng ý hợp tâm đầu song dầu sao cũng mới gặp lần đầu, Kha huynh như vậy thật quá khăng khải!

Kha Nhẫn cười hàm súc:

- Tục ngữ có câu “Tương thứ mẫn thiên hạ, tri kỷ năng kỳ nhân” (quen biết khắp thiên hạ, tri kỷ được mấy người), cõi đời tuy bao la nhưng bạn bè có thể thật sự gởi gắm tâm lòng và sinh mạng quả là rất hiếm. Đó đòi hỏi phải khăng định tâm tính và phẩm đức của đối phương có đáng tin cậy hay không, ngoài ra còn một chữ “duyên” nữa. Hạng huynh, hai ta tuy chỉ mới sơ giao song tại hạ dám khăng định là đã hiểu rất rõ về con người của Hạng huynh, Hạng huynh chính là một người bạn chí tình chí nghĩa, trọng nhân trọng đức khó thể gặp được.

Hạng Chân trầm giọng:

- Kha huynh đã quá khen!

Tây Môn Triều Ngộ bỗng tru tréo lên:

- Này, hai người cứ mãi lo xích lại gần nhau, chẳng thèm đếm xỉa đến huynh đệ này nữa, vậy há chẳng quá bất công ư? Chả lẽ Kha huynh giúp được Hạng huynh còn Tây Môn Triều Ngộ này không đủ tư cách hay sao?

Hạng Chân cười:

- Tây Môn đương gia đã quá lời!

Tây Môn Triều Ngọ trợn mắt:

- Thắng thần mà nói, khi này huynh đệ đã định tỏ ý sẵn sàng ra sức rồi, có điều đang đắn đo khi nhúng tay vào rồi hậu quả sẽ ra sao, chẳng ngờ lại bị Kha huynh lên tiếng trước khiến Tây Môn Triều Ngọ này trở thành kẻ nhút nhát sợ sợ, giờ thì chẳng màng đến hậu quả tiền quả gì nữa, huynh đệ nhất quyết phải xen vào vụ xung đột này.

Hạng Chân mỉm cười:

- Tây Môn đương gia hà tất phải như vậy.

Tây Môn Triều Ngọ xua tay:

- Vì một chữ “nghĩa” có thể hy sinh cả tánh mạng vì bè bạn, đó chính là phương châm của người trong chốn giang hồ kia mà.

- Chúng ta hãy quyết định như vậy. Nào hãy cạn ly vì sự đoàn kết nhất trí của ba chúng ta!

Tây Môn Triều Ngọ ngửa cổ uống cạn, nhú mồm nói:

- Sao? Hạng huynh còn do dự gì nữa? Hay là cho huynh đệ và Kha huynh không đủ khả năng?

Hạng Chân cười:

- Đâu dám, chỉ bởi quá vui mừng đó thôi!

Tây Môn Triều Ngọ cười ha hả:

- Sao mà lời thôi thế này, nếu Hạng huynh không cạn ly là chứng tỏ không đồng ý với sự giúp sức của bọn này. Nói cách khác có nghĩa là xem thường bọn này, nếu vậy thì chẳng còn bè bạn gì nữa.

Hạng Chân bấm môi ngậm nghĩ một hồi đành nâng ly uống cạn một hơi.

Kha Nhẫn vui vẻ cười nói:

- Vậy mới phải chứ! Hạng huynh đã hòa giải mối hiềm khích giữa tại hạ với Tây Môn đương gia, hai người chỉ góp chút sức mọn thôi, có chi đáng kể?

Tây Môn Triều Ngọ cười ha hả, đưa tay vỗ vai Hạng Chân cử chỉ đầy thân thiết.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Đột nhập hang hổ, mưu tìm hổ con

Vàng thái dương đã ngả về non tây, ráng chiều nhuộm đỏ một góc trời.

Đường đến Đại Hà Trán phủ đầy tuyết trắng và cỏ dại um tùm, nhóm Hạng Chân hai người hai ngựa cứ thế phóng đi.

Kha Nhẫn bỗng khẽ thở dài nói:

- Sợ hoàng hôn, hoàng hôn lại đến!

Hạng Chân ngồi sau cười nhẹ:

- Chiều tà đồng nghĩa với hiu quạnh mà!

Kha Nhẫn nghiêng mặt:

- Đúng, mỗi khi hoàng hôn đến là lòng buồn man mác ...

Tây Môn Triều Ngọ đi trước cười ha hả, ngoảnh lại nói:

- Hai người đều là nhân vật đại danh lừng lẫy chốn võ lâm, không ngờ lại ủy mị đến vậy, phen này đúng là kỳ phùng địch thủ rồi.

Hạng Chân cười hàm súc:

- Cảnh sắc thế này, cho dù là kẻ ngu xuẩn đàn độn mảy đi nữa thì cũng phải nảy sinh niềm cảm xúc thi vị.

Tây Môn Triều Ngọ mỉm cười:

- Niềm cảm xúc thi vị ấy e là sẽ tiêu tan ngay khi đến Đại Hà Trán đấy. Nếu huynh đệ đoán không lầm, có lẽ nơi ấy chỉ ngập đầy máu tanh và giết chóc thôi.

Hạng Chân nhếch môi cười:

- Đó vốn là điều nằm trong dự liệu của chúng ta kìa mà!

Kha Nhẫn nhẹ gật đầu:

- Những gì phải đến sẽ đến, chúng ta đâu có ý định hiền lành gì ...

Tây Môn Triều Ngọ cười khẩy:

- Thăng thần mà nói, cho dù bọn Hắc Thủ Đảng có điên cuồng, Xích Xam Đội có ngang ngạnh, Hắc Nhiễm Công có ghê gớm đến mấy. Hừ, Thiên Kỵ Minh cũng đâu phải ngọn đèn dầu cạn.

Hạng Chân cảm động:

- Nhị vị nhiệt tình tương trợ thế này khiến tại hạ cảm hoài ...

Tây Môn Triều Ngọ liền cười nhẹ nói:

- Chớ khách sáo, tình bằng hữu quý nhau là ở tấm lòng thôi.

Hai con thần câu phóng đi như bay, mục đích đến mỗi lúc càng gần, tình bằng hữu mỗi lúc một thêm thân thiết.

Sau khi rẽ qua một khúc quanh, phía trước đã hiện ra những mái nhà lác đác nằm dọc theo hai bên đường.

Tây Môn Triều Ngọ cho ngựa chạy chậm lại, trầm giọng nói:

- Thôn nhỏ này chính là tiền trạm của Đại Hà Trán, cách đây chừng ba mươi dặm là đến Đại Hà Trán, chúng ta hãy vào lúc đêm thì tiện hơn.

Hạng Chân gật đầu:

- Vậy thì chúng ta hãy vào trong thôn nghỉ ngơi dưỡng thần trước đã!

Kha Nhẫn phóng mắt nhìn về phía trước nói:

- Theo ngu ý tại hạ thì không nên vào trong thôn là hơn, nơi đây cách Đại Hà Trán quá gần, chúng ta vào đó e rằng rất có thể bị bại lộ.

Tây Môn Triều Ngọ đảo mắt quan sát hai bên, gật đầu:

- Kha huynh nói có lý, chúng ta hãy đến khu rừng ở đầu thôn kia nghỉ ngơi, chịu khó ăn tạm lương khô, khi nào xong việc hẵng bù lại một bữa thịnh soạn, Hạng huynh nghĩ sao?

Hai con tuần mã rẽ sang bãi đất hoang bên đường, Hạng Chân khẽ nói:

- Đồng ý, nhưng có điều vất vả nhị vị quá!

Tây Môn Triều Ngọ cười khanh khách:

- Hạng huynh miệng lưỡi thật là sắc bén!

Hạng Chân nhếch môi cười, không nói gì nữa ...

Hai con tuần mã tiến vào rừng, Tây Môn Triều Ngọ tung mình xuống ngựa, quét mắt quan sát xung quanh, Hạng Chân cũng xuống đất hoạt động một hồi, ưỡn oai nói:

- Tây Môn đương gia, không có gì lạ chứ?

Tây Môn Triều Ngọ lắc đầu, đi về phía Bạch Vân Nhi và nói:

- Không, giờ chúng ta hãy vào ăn một bữa dã chiến nhé!

Đoạn từ trong chiếc túi da treo bên yên ngựa lấy ra hai gói giấy to, lẹ làng mở ra. Bên trong là bốn chiếc bánh nướng, hai cái đùi gà chiên, hai mươi trứng vịt muối và một cái đùi heo luộc. Hươu hươu hai gói giấy trong tay, đoạn lại từ trong túi da lấy ra một ấm rượu to, cười nói:

- Thế nào, rượu thịt đầy đủ cả chứ?

Hạng Chân nheo mắt:

- Sống như thế này phải tính toán như Tây Môn đương gia thì mới kham nổi, nếu không ... quanh năm bốn ba trên lưng ngựa mà ăn gió uống sương thì há chẳng trở thành xương khô hay sao?

Trong tiếng cười vui vẻ của Tây Môn Triều Ngọ, ba người ăn uống một cách thoải mái ngon lành.

Ăn xong, những gì tựa lại gói vào trong giấy dầu, Tây Môn Triều Ngọ đào lỗ chôn đi. Thế rồi ba người đều chấp tay sau lưng lặng chờ thời gian trôi qua, thần sắc đều ra chiều tư lự.

Trời tối dần, gió bắt đầu nổi lên và mỗi lúc càng to, Tây Môn Triều Ngọ búng ngón tay “tách” một tiếng và nói:

- Hạng huynh, có thể đi được rồi!

Hạng Chân gật đầu:

- Chúng ta không nên đi ngựa, ý hai vị thế nào?

Kha Nhẫn gật mạnh đầu:

- Đúng vậy, kéo bứt dây động rừng.

Tây Môn Triều Ngọ cũng gật đầu, nắm lấy tai phải Bạch Vân Nhi, cúi xuống thăm thì gì đó. Kha Nhẫn cũng đi đến bên con Giáo Xử, vỗ nhẹ lên đầu ngựa ba cái, đoạn lại âu yếm cọ má vào mũi ngựa. Hai người đối với ngựa thân thiết như thể anh em ruột thịt vậy.

Tây Môn Triều Ngọ quay người, tung mình phóng đi và thấp giọng nói:

- Lên đường!

Thân người lẳng không bay đi, hết sức ngoạn mục và chuẩn xác lướt qua giữa hai ngọn cỏ thụ, thân pháp thật là cao cường.

Kha Nhẫn mỉm cười, người vọt thẳng đi nhanh như tên bắn, chiếc áo bào xanh tung bay theo gió hết như một cánh hạc xanh lướt đi trên mây.

Thế là Hạng Chân cũng nhẹ nhàng phi thân ra khỏi rừng. Ba người sóng vai nhau phóng đi nhanh như sao băng, song họ đều chưa giờ hết toàn lực, vậy mà chỉ trong chớp lát đã bỏ lại sau lưng ba mươi dặm đường, ánh đèn sáng rực trong Đại Hà Trấn đã xa xa hiện trong tầm mắt.

Tây Môn Triều Ngọ nhướn cao đôi mày rậm rì, trầm giọng nói:

- Hai vị trông thấy ánh đèn trong Đại Hà Trấn sáng như sao đêm không?

Kha Nhẫn gật đầu:

- Đã đến lúc chúng ta hưởng thụ một bữa tiệc đêm rồi!

Hạng Chân tiếp lời:

- Không chừng Hắc Nhiêm Công đang mở đại hội phong lưu trong Như Ý Phủ đấy!

Tây Môn Triều Ngọ cười ha hả:

- Nếu vậy thì huynh đệ chúng ta hãy làm những vị khách bất ngờ đến tham dự ... ăn một bữa cho thỏa thích. Như Ý Phủ đúng là như ý mà ...

Hạng Chân và Kha Nhẫn đều phì cười, ngay khi nụ cười còn vương đọng trên môi thì bước chân đã đưa họ vào đến Đại Hà Trấn.

Thị trấn này có gần hai ngàn hộ dân cư, bốn đại lộ ngang dọc thông nhau, người qua kẻ lại tấp nập, các tiệm buôn đèn đóm sáng choang, phố chợ sầm uất chẳng khác nào thành Trường An.

Ba người lặng lẽ đi vào một con hẻm lát đá xanh rất sâu và vắng vẻ. Hạng Chân thấp giọng nói:

- Tây môn đương gia, nơi đây phồn vinh quá nhỉ?

Tây Môn Triều Ngọ cười khẩy:

- Xích Xam Đội tự ngang nhiên buôn hàng lậu, độc quyền kinh doanh đồ quán, kỳ viện, chuyển vận kim sa, lại nhận bảo tiêu công khai lẫn âm thầm. Hơn nữa Đại Hà Trấn lại là địa điểm trung tâm, thần thánh các nơi đều quy tụ lại đây, không phồn vinh nào nhiệt sao được?

Hạng Chân gật gù:

- À, vậy thì quan phủ làm gì?

Tây Môn Triều Ngo bĩu môi:

- Quan phủ đã khấu đầu gia nhập vào Xích Xam Đội từ lâu rồi, nơi đây cai quản không phải bởi quan phủ mà là Tiếu Hùng.

Kha Nhãn tiếp lời:

- Tại Đại Hà Trấn này, bất luận việc công hay tư, công khai hay lén lút, hầu hết đều do Xích Xam Đội xử lý, quan viên làm sao mà dám xúc phạm đến họ?

Cho dù có lòng muốn chinh đồn song chẳng ai muốn nửa đêm bị lấy mấy thủ cấp cả. Còn người trong giới võ lâm ai nấy thấy đều mang tâm lý “Việc ai nấy làm, đèn nhà ai nấy sáng”, đâu ai muốn không dung vô cớ lại gây thù kết oán chứ?

Tây Môn Triều Ngo hậm hực:

- Thút thật, Tây Môn Triều Ngo này đã từ lâu rất là bức tức về tác phong bảo kê tiêu cực ấy, song ngặt vì việc làm ăn của Thiên Kỳ Minh lại không hề động chạm với bọn họ, muốn can thiệp nhưng chẳng tìm được lý do. Vùng Lương Hà nạn bắc là do Thanh Tùng son trang hoành hành, nạn nam thì đã bị Xích Xam Đội và Hắc Thủ Đảng nuốt chửng, hề mỗi lần nghĩ đến là sôi gan lên.

Vừa nhắc đến Thanh Tùng son trang, hai mắt Hạng Chân liền sắc lạnh, chàng cắn chặt lấy môi, dằn nén không nói gì.

Kha Nhãn gật đầu nói:

- Thanh Tùng son trang thật là khôn khéo, hết sức giữ gìn quan hệ thân thiện với Hắc Thủ Đảng và Xích Xam Đội, không hề phát triển thế lực về hướng này.

Vào mỗi dịp lễ tết lại còn cho người tặng lễ vật và cùng ăn mừng với họ hầu duy trì cục diện bất tương xâm. Nhưng theo suy luận của tại hạ, nếu Hắc Thủ Đảng gần đây mà không xảy ra cuộc chiến với Vô Song phái thì cục diện hòa hảo giữa họ cũng chẳng còn kéo dài được bao lâu nữa, bởi Xích Xam Đội trước nay vẫn đi theo đường lối của Hắc Thủ Đảng, và Hắc Thủ Đảng lúc nào cũng có ý định “Đã làm hoàng đế rồi còn muốn trở thành tiên”.

Tây Môn Triều Ngo cười kháy:

- Chúng ta ra ngoài đi, ngay đêm nay sẽ cho bọn họ nếm mùi thành tiên!

Kha Nhãn cười:

- Đương nhiên. Nhưng Hạng huynh đã từng giáp mặt với Hắc Thủ Đảng và Xích Xam Đội có thể nào bị họ nhận ra chăng? Điều này phải thận trọng mới được.

Hạng Chân ngẫm nghĩ một hồi, gật gù nói:

- Tại hạ tự lưu ý được rồi, có lẽ chẳng đến nỗi xui rủi vậy đâu.

Thế là ba người ung dung bước ra khỏi con hẻm, Tây Môn Triều Ngo thấp giọng nói:

- Đại Hà Trấn này hết sức hỗn tạp, ôn thần các nơi đều có mặt, người nào cũng cho mình là hỗn thế đại gia, huynh đệ cũng nghĩ là bọn họ không hoài nghi gì đâu.

Ba người bèn cố ý ra vẻ nghênh ngang bước đi giữa phố đông, trên đường luôn gặp bọn đại hán áo đỏ và áo đen thái độ ngang tàng hống hách và người qua lại cũng đa số là những nhân vật giang hồ nói năng thô tục, thần sắc kiêu căng.

Quả đúng đây là một thị trấn hỗn tạp và vô kỷ luật.

Tây Môn Triều Ngo buông tiếng thở dài khẽ nói:

- Nơi đây đúng là một khu vực buôn bán riêng biệt của giới hắc đạo, chẳng chút e dè giấu diếm, cứ y như là kinh doanh buôn bán một cách đàng hoàng chính đáng vậy, mẹ kiếp!

Hạng Chân nghe vị nhân vật danh chấn võ lâm buông lời chửi tục, bất giác cười thú vị, khẽ nói:

- Tây môn đương gia dường như đã lâu không chửi tục rồi phải không?

Tây Môn Triều Ngọ thoáng ngẩn người, đoạn không dần được cười phá lên, ngay khi ấy Kha Nhẫn bỗng giật mạnh tay áo y, vội vã nói:

- Hãy lưu ý!

Hạng Chân ánh mắt sắc bén đã liếc thấy hai gã đại hán áo đỏ đang đứng bên một hàng ăn nhìn về phía họ, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Tây Môn Triều Ngọ nhướn mày, khẽ buông tiếng cười khẩy, cổ ý cất cao giọng nói:

- Lão Kha nhút nhát quá, ở cái nơi quý tha mà bắt này có gì mà phải e ngại chứ? Đại Hà Trần mà, vốn dĩ đây là nơi dành riêng cho bọn lục lâm thảo khấu, quý sứ mà vương tha hồ vui chơi mà ...

Hạng Chân cũng cười nhạt nói:

- Đúng vậy, Xích Xam Đội chẳng qua chỉ là canh gác cửa thôi, kể ra cũng chẳng khác nào lũ chó giữ nhà không hơn không kém, đâu có gì đáng kiêu hãnh ...

Kha Nhẫn hiểu ý hai người cũng tiếp lời:

- Đánh rằng vậy, nhưng dầu sao Xích Xam Đội cũng là địa chủ, phen này một ngàn cân kim sa của bọn ta còn phải nhờ đến họ hộ tống nữa, cho nên chúng ta hành động nên cẩn thận là hơn, đừng để cho người ta bảo bọn mình là không biết luật lệ.

Tây Môn Triều Ngọ bữu môi:

- Mẹ kiếp, luật lệ là cái gì chứ? Chón giang hồ người nào cũng có một cái đầu treo trên cổ, mẹ kiếp chẳng có ai nhiều hơn ai cả!

Trước mặt bỗng thấy bóng đỏ nhấp nháy, một giọng ồ ề vang lên:

- Bằng hữu là người cánh nào, ở đâu? Đây là chón nào mà để cho bằng hữu ngông cuồng vậy hả?

Tây Môn Triều Ngọ tròn mắt nhìn hai gã đại hán áo đỏ trước mặt bữu môi khinh bỉ, hai tay chống nạnh ra bộ ngang tàng nói:

- Ủa? Ủa? Làm gì vậy hả? Hai tên gấu chó các ngươi lại dám trêu vào lão ư?

Thế nào? Lão tử chân không mà lại sợ các ngươi mang giày sao? Nào lại đây, lão tử phải dạy cho hai tên có mắt không trông các ngươi một bài học rồi sẽ tìm đầu lĩnh các ngươi hỏi tội sau.

Kha Nhẫn cũng vén tay áo lên nói:

- Hay lắm, chúng ta cũng đang định hỏi đầu lĩnh của họ xem bao giờ thì món hàng của chúng ta có thể lên đường. Đang lo không gặp được, phen này thì chúng ta đã có lý lẽ rồi, hàng chưa lên đường mà đã phải chịu sự bắt nạt của bọn nhãi nhép này, để xem thử trên cõi đời có đạo lý như vậy hay không?

Hai gã đại hán áo đỏ đều ngó người, một gã nhỏ thó đầu óc nhanh nhạy hơn, vội cười giả lả nói:

- Khoan đã nào, xin hỏi nhị vị đây là cao bằng quý hữu ở đâu? Vị huynh đệ này của tại hạ mới vừa uống vào mấy ly, lại thấy nhị vị nói năng càn bừa nên nhất thời nóng nảy đã buông lời xúc phạm, xin nhị vị chớ hiểu lầm.

Tây Môn Triều Ngọ hằm hằm, khoát tay găm lên:

- Hiểu lầm ư? Hiểu lầm cái mốc xì! Lão tử đây với Bạch lão tam đầu lĩnh của các ngươi tuy chưa từng kết bái, song cũng là huynh đệ thân thiết từng đồng cam cộng khổ với nhau. Lão tử mà nổi đóa lên là ngay cả Bạch lão tam cũng phải nhường nhịn, chẳng ngờ y đã nhận lấy của lão tử tám trăm lạng bạc hộ tống phi mà đến nay cũng chưa áp tải hàng của lão tử lên đường. Chẳng những vậy mà lại còn để cho hai tên chó chết các ngươi đến đây trêu tức lão tử. Lão tử quyết phải đến Bảo Hồ Trang để hỏi cho ra lẽ, xem thử mối giao tình kia có còn hay không, xem thử Bạch lão tam có còn kể đến nghĩa khí giang hồ hay không!

Kha Nhẫn cũng liền phụ họa:

- Lão ca, bỏ đi thôi. Chúng ta cứ đến thẳng Như Ý Phủ bẩm rõ với Nhiêm Công lão gia, xem lão nhân gia ấy có ý kiến thế nào? Ở Đại Hà Trần mấy ngày nay thật là chán chết đi được!

Hạng Chân khi này đã lách sang bên đứng xem, nghe hai người một xướng một họa không khỏi nực cười lộn ruột, còn hai gã áo đỏ thì sợ đến xanh mặt, cùng đưa mắt nhìn nhau, lòng bối rối đến cực độ. Gã nhỏ thó vội lấp bắp nói:

- Nhị ... nhị vị bằng hữu ... có gì hãy ... thư thả mà nói ... đừng ... đừng nóng giận ... cùng là người nhà với nhau cả, có gì hãy thương lượng với nhau mà ...

Tây Môn Triều Ngọ hai mắt tròn trừng quát:

- Bằng hữu? Mẹ kiếp, hai tên nhãi ranh các ngươi mà xứng đáng gọi lão tử là bằng hữu ư? Khi xưa lúc lão tử xông xáo trên chốn giang hồ để gầy dựng danh tiếng, e rằng hai tên khốn kiếp các ngươi hãy còn bò dưới váy mẹ, nay đã trưởng thành giống con người rồi ... mẹ kiếp, lại dám tự tôn tự đại xưng hô bằng này hữu nọ với lão tử. Chẳng rõ Bạch lão tam làm cái trò trống gì mà lại dạy dỗ ra một lũ không có mắt, bắt tài vô dụng như các ngươi, thật là đáng buồn ...

Gã cao hơn bị mắng nhiếc đến mặt mày đầm đìa mồ hôi, gân xanh nhảy giật nhưng lại không dám phát tác, ấp úng nói:

- Tiền ... tiền bối ... kẻ như tiểu nhân đây mắt kém không nhìn thấy rõ tiền bối lão nhân gia, thật là không nên không phải, xin lão nhân gia đừng nên mắng chửi nữa!

Tây Môn Triều Ngọ vụt nhảy dựng lên, giậm chân hét toáng:

- Sao? Có lẽ ngươi không phục chứ gì? Mẹ kiếp, lão tử sớm đã nhận thấy tiểu tử ngươi miệng phục mà lòng thì không rồi, chả lẽ lão tử bị bắt nạt nói mấy câu cũng không được hả? Thật là quá quắt, quá quắt lắm rồi! Lão Kha, mỗ ở đây đợi, huynh đệ hãy mau đến Như Ý Phủ mời “Phản Hồi Thất Thoa” Dương Cam lão đệ đến đây, bảo là bọn nhãi ranh Xích Xam Đội đã gây hấn với bọn ta. Nếu Dương Cam lão đệ đi vắng, huynh đệ khỏi cần đến Thất Lý Hồng tìm, cứ mời tổng quản “Bắc Địa Nhất Kỳ” Đỗ Tông đại ca đến đây, còn không thì hãy đến Bão Hồ Trang tìm Bạch Duy Minh hay Đào Huy và thậm chí Tiêu Hùng ...

Hai gã áo đỏ càng nghe càng thấy không ổn, đối phương đề cập đến toàn là các nhân vật chủ yếu của phe mình, vậy xem ra người ta quyết chẳng phải cố ý hù dọa mình, nếu đối phương mà thật sự tìm gặp những người ấy vài lời không hay thì cái đầu của mình chắc chắn sẽ phải lia khỏi cổ, thôi thì đành chịu vậy.

Gã cao hơn vừa định lên tiếng van xin, gã nhỏ thó phản ứng lại còn nhanh hơn, y mặt mày tái mét tiến tới một bước, giọng run run nói:

- Lão ... lão tiền bối, nhị vị đại lượng không chấp lỗi chúng tiểu nhân ... xin hãy tha thứ cho hai tiểu nhân có mắt như mù này đi ... Chúng tiểu nhân đều trên phải phụng dưỡng mẹ già, dưới phải nuôi dạy cả đàn con cái ... Nếu nhị vị lão tiền bối mà nói với các vị ấy thì chúng tiểu nhân kẻ như toi mạng ... Lão nhân gia giàu lòng từ bi, xin làm ơn làm phúc ...

Gã cao hơn cũng vội nói:

- Lão tiền bối xin hãy làm ơn làm phúc ... Tiểu nhân quả tình không phải cố ý mạo phạm, xin lão tiền bối hãy chừa cho chúng tiểu nhân một con đường sống ...

Tây Môn Triều Ngọ buông tiếng cười khẩy, vờ vênh mặt lên không thèm đếm xỉa gì đến họ. Lúc này đã có rất nhiều người hiếu kỳ xúm lại xem, trong số đó có cả người của Hắc Thủ Đảng lẫn Xích Xam Đội. Bọn Hắc Thủ Đảng bởi việc không dính dáng đến mình nên chẳng thêm khuyên can, còn bọn Xích Xam Đội thì chẳng rõ thân phận của đối phương, chỉ sợ không khéo lại rước họa vào thân, do đó Tây Môn Triều Ngọ la hét tự này giờ mà vẫn không một ai lên tiếng.

Kha Nhẫn phát tay áo, tiến tới một bước thấp giọng nói:

- Lão ca, theo đệ thấy thì lão ca đừng truy cứu nữa, vì việc nhỏ mọn mà kinh động đến họ thì cũng không hay, kéo người ta lại bảo chúng ta lòng dạ hẹp hòi.

Hơn nữa, hai vị huynh đệ này cũng đã nhận lỗi rồi, lão ca hãy rộng lòng bỏ qua đi thôi!

Hai gã áo đỏ vội ra về thật tội nghiệp nói:

- Xin lão tiền bối hãy làm ơn làm phúc lượng thứ cho chúng tiểu nhân ...

Tây Môn Triều Ngọ trợn mắt hằm hằm nói:

- Vậy mới giống như là tiếng người chứ! Mẹ kiếp, Đại Hà Trấn có khác nào là vùng của lão tử, lần nào đến đây mà chẳng được Xích Xam Đội cao nghênh viễn tiếp? Lần nào ở lại đây mà chẳng quấy rầy uống với Đổ lão ca và Dương lão đệ vài ly? Mẹ kiếp, chỉ mới nửa năm không đến, ra ngoài đi dạo nói mấy câu đã bị người ta hạch sách này nọ, vậy nghĩa là sao? Thật là càng nói càng thêm bực tức, mai này trở về gặp các vị huynh đệ, lão tử còn mặt mũi nào nữa chứ? Mẹ kiếp, mấy mươi năm lăn lộn trên chốn giang hồ rồi là uống phí ...

Kha Nhẫn nheo mắt nói:

- Lão ca, thôi thì thế này vậy, hãy để cho đệ đây chiêu đãi, mời lão ca uống vài ly và với hai vị tiểu huynh đệ này bầu bạn cùng lão ca uống một bữa, kẻ như là hóa giải cơn giận của lão ca ...

Tây Môn Triều Ngọ lắc đầu:

- Vậy đâu được, ngu huynh đâu phải là giận lão đệ, hơn nữa hai ta kết giao với nhau hằng mấy mươi năm dài, đâu thể nào để cho lão đệ phải tốn kém, đứt khoát là không thể được.

Hai gã áo đỏ nghe vậy vội thành khẩn nói:

- Vị tiên bối này nói rất phải, xin lão tiên bối hãy niệm tình cho, kẻ như là một chút lòng thành của chúng tiểu nhân hiểu kính lão nhân gia. Chỉ cần lão nhân gia uống một hớp rượu nhạt là chúng tiểu nhân cũng an tâm rồi!

Tây Môn Triều Ngọ nhẩn nha lắc đầu:

- Uòm, uòm ... không được. Lão phu đâu thể lợi dụng cá nguoi ...

Gã nhỏ thỏ vội tiếp lời:

- Lão tiên bối đã quá lời, vậy làm sao mà kẻ là lợi dụng kia chứ? Đây chỉ là một chút lòng thành của chúng tiểu nhân hiểu kính lão nhân gia thôi. Xin lão tiên bối hãy niệm tình mà chấp thuận cho, nếu không thế này thường khi dù muốn thỉnh cũng chẳng thể nào thỉnh được.

Kha Nhẫn lại khuyên giải:

- Lão ca, thôi thì hãy chấp nhận đi, đừng để người ta bảo chúng ta hẹp hòi nhỏ mọn.

Lại cố ý kéo dài thêm một hồi như thế hết sức khó xử, Tây Môn Triều Ngọ buông tiếng thở dài nói:

- Thôi được, đành chiều theo các nguoi vậy. Kha lão đệ cũng nhân từ mềm yếu quá đi, thiết nghĩ huynh đây có bao giờ lại bị hạch sách bắt bẻ như thế này chứ? Bây giờ đến như lão đệ mà cũng khuyên can ngu huynh ...

Gã nhỏ thỏ tức thì lộ vẻ vui mừng, vội khom mình khúm núm đi cạnh dẫn đường cho Tây Môn Triều Ngọ, còn gã cao hơn thì cùng Kha Nhẫn đi theo sau, bốn người chậm rãi đi về phía phố chợ.

Kha Nhẫn quét mắt nhìn, thấy Hạng Chân cũng đi theo từ xa, y ra vẻ thương hại nói:

- Cũng may cho các người là hôm nay có mặt bốn nhân, giả như chỉ gặp mỗi mình lão ca ta ... hừ hừ, cho dù không tiện xé xác các nguoi tại chỗ thì nhất định cũng bắt trời các nguoi mang đến Như Ý Phủ giao cho Đỗ lão ca xét xử, lúc ấy e không ai có thể can gián được nữa.

Gã áo đỏ rồi rít cảm tạ, Kha Nhẫn nói tiếp:

- Vị lão ca này hiện nay tính nết đã đỡ hơn nhiều rồi đấy. Nếu là trước kia thì không thể nào chịu nhịn nổi đâu. Nguoi thử nghĩ xem, các nguoi đã hạch hỏi trách mắng ngay giữa đường phố như vậy thì lão ca ta làm sao mà chịu nhịn nổi chứ?

Hôm nay may mà có mặt ta, nếu là người khác thì không thể nào không can nổi đâu!

Gã áo đỏ gật đầu lia lịa, lúng búng nói:

- Tiên bối, tiểu nhân còn chưa thỉnh giáo tiên bối cao tánh đại danh?

Kha Nhẫn gằn giọng:

- Hừ, hãy về nhà mà hỏi thử Bạch lão tam, có biết họ Kha này hay không?

Gã áo đỏ vội gật đầu:

- Nhất định là biết, nhất định là biết ...

Kha Nhẫn đưa tay sờ cằm nói tiếp:

- Vị lão ca này của ta họ đôi là Tây Môn, chẳng những có mối giao tình rất sâu đậm với ba vị đầu lĩnh của các nguoi, mỗi lần gặp nhau đều hết sức nhiệt liệt, mà mối quan hệ với Như Ý Phủ lại càng thân thiết hơn, mỗi lần gặp là Đỗ Tông đại ca lập tức đón tiếp hết sức niềm nở ...

Gã áo đỏ lại gật đầu lia lịa, cung kính nói:

- Tiên bối nói rất đúng, tiểu nhân vừa mới nhớ ra, dường như cách đây không lâu đã có gặp qua Tây môn tiên bối. À, đúng rồi, ở tại Như Ý Phủ, hôm mừng đại thọ của Nhiệm Công lão gia ...

Kha Nhẫn cố nén cười:

- Thế nào? Ta không dối gạt nguoi đó chứ? Phải chi nguoi sáng mắt một chút thì đâu có rắc rối thế này, lại còn làm mất hòa khí nữa, đúng là tai bay vạ gió!

Gã áo đỏ lại càng hết sức sùng kính nói:

- Vâng, vâng! Tiểu nhân còn nhớ hôm ấy đích thân Dương tiên bối đã rót rượu mời Tây Môn tiên bối, và Tây Môn tiên bối lại còn cười trên Dương tiên bối mấy câu nữa. Sau đó, Đỗ tiên bối lại mời Tây Môn tiên bối đến đại sảnh dùng trà, Tây môn tiên bối đi theo sau Đỗ tiên bối ...

Kha Nhẫn gật đầu khen:

- Đúng rồi, người có trí nhớ tốt lắm!

Gã áo đỏ lộ vẻ khoái trá lúng búng nói:

- Không dám, tiền bối quá khen!

Kha Nhẫn bỗng hỏi:

- Nghe đâu các huynh đệ Hắc Thủ Đẳng đã đến trong trang, vậy là phen này chật chội lắm phải không? Và có lẽ các người cũng phải một phen tát bật chứ gì?

Gã áo đỏ vội cung kính nói:

- Không chật chội đâu, hai khu nhà phía đông và phía nam đã giao hết toàn bộ cho các huynh đệ Hắc Thủ Đẳng, ngay cả Trọng Nghĩa Sảnh cũng được dành cho người của Huyết Hồn Đường cư trú. Thuộc hạ của nhị vị tam đầu lĩnh đều đã di chuyển đến Như Thủy Tinh Xá ở ngoài trang. À, Như Thủy Tinh Xá chỉ mới cất xong mấy tháng gần đây, cũng khá rộng rãi, tổng cộng có ba dãy, cách trang chừng hơn mai dặm đường, cảnh sắc nơi ấy cũng rất khá ...

Kha Nhẫn đã hoàn toàn nhớ kỹ, lại thăm dò tiếp:

- Nghe đâu Hắc Thủ Đẳng đã nhất cử đã bại Vô Song phái, thật là không đơn giản, có lẽ họ đã mở tiệc ăn mừng cả ngày phải không?

Gã áo đỏ mắt nhìn quanh, hạ giọng thật thấp nói:

- Đây là tiền bối đã hỏi, chứ nếu là người khác thì tiểu nhân không dám nói đâu. Quả đúng là các huynh đệ Hắc Thủ Đẳng đã tiêu diệt người của Vô Song phái, nhưng đó chỉ là một bộ phận nhỏ, Đại thảo nguyên hãy còn lực lượng hùng hậu chưa đến. Nếu mà họ thật sự kéo đến hết thì cục diện chẳng rõ sẽ ra làm sao nữa. Hắc Thủ Đẳng phen này cũng thật là thâm, thủ hạ huynh đệ thương vong sáu bảy trăm không kể, ngay cả mười vị đại ca cũng đã bỏ mạng hết sáu, đến như người của chúng ta cũng tổn thất những mấy trăm ...

Kha Nhẫn gật gù:

- À, vậy là có lẽ bây giờ họ cũng rất là thâm phải không?

Gã áo đỏ thờ dãi:

- Đúng vậy, các huynh đệ Hắc Thủ Đẳng chuyển đến chừng hơn ngàn người song đã có ba bốn trăm thợ thương băng đầu bó tay quán chân, tình cảnh thật là thâm. Đồng thời lại phải lo việc đề phòng Vô Song phái đại cử đến tầm thù, các vị đầu lĩnh đã phải tát bật cả ngày lẫn đêm, người người bồn chồn thấp thòm. Xích Xam Đội chúng ta đã trót xen vào vụ này, muốn rút chân ra cũng chẳng được, bắt buộc phải chấp nhận thôi! Hôm trước có tin là người của Đại thảo nguyên đã vượt qua sông Lục Thuận, đang trực chỉ về hướng này, xem chừng một cuộc chiến đẫm máu khó thể tránh khỏi ...

Kha Nhẫn lâm bẫm:

- Sông Lục Thuận, sông Lục Thuận ...

Gã áo đỏ thoáng ngạc nhiên nhìn Kha Nhẫn:

- Sông Lục Thuận cách đây hơn ba trăm dặm về hướng đông, Kha tiền bối chưa từng đến đó ư? Con sông ấy rộng hằng mấy mươi trượng ...

Kha Nhẫn mỉm cười:

- Ta biết, vậy thì Hắc Thủ Đẳng và Bạch lão tam các người phải mau tìm người trợ sức chứ, còn chui rúc ở đây chi nữa?

Gã áo đỏ nhẹ gật đầu:

- Sớm đã phái người đi rồi, có điều là chẳng rõ thỉnh mời những ai thôi!

Kha Nhẫn giọng rề rà:

- Những việc ấy làm sao để cho bọn nhãi nhép các người biết được? Nếu như các người không kín miệng, vạn nhất tiết lộ ra đâu phải chuyện đùa.

Gã áo đỏ trở to mắt ra chiều không phục bởi bị xem thường, vờ ra vẻ bí ẩn nói:

- Không phải vậy đâu, chúng tiểu nhân tuy chức phận thấp hèn nhưng về các tin tức dù không biết hết thì cũng biết được phần nào.

Kha Nhẫn mỉm cười:

- Chưa chắc như vậy!

Gã áo đỏ nhích đến gần hơn:

- Tiểu nhân không phải có ý khoe khoang đâu, tiền bối chưa chắc đã biết nhiều hơn tiểu nhân, có lẽ tiền bối chỉ biết Như Ý Phủ dĩ nhiên là toàn lực tương trợ, Thanh Tùng sơn trang cũng sẽ phái người tiếp viện ... Tiền bối có lẽ chưa biết Thất Hà Hội và Đại Đạo Giáo cũng đã bằng lòng liên thủ hiệp lực, hơn nữa Tòa Luyện Tứ Tuyệt ở Bách Hoa cốc cũng sẽ đến đây tiếp sức, chưa hết, quan trọng hơn nữa là ngay cả Trường Hồng phái cũng đã hứa hẹn sẽ phái người đến. Vậy mới thật sự là không đơn giản, rồi đây ắt sẽ vô cùng náo nhiệt.

Kha Nhẫn nghe mà nẫu cả ruột gan, các bang phái mà gã áo đỏ đã kể ra, y thấy đều biết. Có thể nói chẳng một ai là không thành danh vang lừng và có cơ sở vững chắc trên chốn giang hồ, nhất là Trường Hồng phái thì lại càng khó đối phó.

Đó là một môn phái cực kỳ quái dị, bao đời định cư tại Ý Hồng Lĩnh trên Vương Ốc Sơn, từ chương môn nhân trở xuống cả thầy gồm bảy người, danh hiệu đều là một chữ “Hồng”. Bảy người này xưa nay không hề tranh chấp với đời, xem nhẹ danh lợi giang hồ, song họ lại là bảy quái nhân đại danh lừng lẫy, rất ít khi giao thiệp với các môn phái võ lâm khác và cũng không cho bất kỳ nhân vật võ lâm nào bén mảng tới Ý Hồng Lĩnh của họ. Bảy người ai cũng có quái tật riêng, nghe đâu võ công của họ đều đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, chẳng ngờ Hắc Thủ Đảng và Xích Xam Đội lại mời được họ hạ sơn, chẳng rõ bằng cách nào và có mối quan hệ ra sao ... Và còn một điều khiến Kha Nhẫn rợn người là bảy quái nhân Trường Hồng phái có quan hệ mật thiết với phái Côn Lôn. Chương môn nhân phái Trường Hồng chính là em ruột chương môn nhân phái Côn Lôn, nếu gây thù kết oán với y, chắc chắn phái Côn Lôn sẽ đứng ra can thiệp. Nếu mà tình huống diễn tiến theo mức độ ấy thì thật là nghiêm trọng, cần phải hết sức đề phòng mới được.

Gã áo đỏ thấy Kha Nhẫn chau mày suy tư lặng thinh bèn lo lắng nói:

- Tiền bối ... tiền bối không khỏe ư?

Kha Nhẫn nhướn mày thờ hắt ra:

- Ừm, quả là ta không được khỏe khi nghe xong những lời nói của ngươi.

Gã áo đỏ ngó người lúng búng:

- Vậy ... cậ ... tiền bối, chẳng hay lời nói của tiểu nhân đã có gì mạo phạm đến tiền bối ... Tiểu nhân ...

Kha Nhẫn khoát tay cười:

- Ngươi chớ có nghĩ vậy, đó là ta bỗng nhớ tới một việc khác, chẳng liên quan gì đến ngươi cả. Xem kia, đã đến rồi. Tây Môn lão ca với vị huynh đệ của ngươi đã đi vào kia rồi, có phải Trích Tinh từ lâu đó không?

Gã áo đỏ liền phản chấn tinh thần, đưa mắt nhìn ngôi nhà hai tầng nằm ngay đầu phố, gật đầu lia lịa nói:

- Vâng, vâng! Chính là từ lâu ấy ... Tiền bối, từ lâu này có mấy món ăn đặc biệt ngon lắm, lát nữa lão nhân gia hãy khá thưởng thức ...

Kha Nhẫn gật đầu lặng thinh, nhất định là phải ăn nhiều vào rồi, bởi tối nay có lẽ sẽ không còn thời gian để mà ăn nữa!

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Thiết đảm hùng tâm thám hổ huyết

Từ Trích Tinh từ lâu xuống, mọi người thân mật chia tay nhau, Tây Môn Triều Ngo và Kha Nhẫn đôi mắt đưa tiễn hai gã thủ hạ Xích Xam Đội đã say khướt ra khỏi, hai người nhìn nhau cười, Kha Nhẫn nói:

- Phen này thì có lẽ Hạng huynh đã phải chờ đến sốt cả ruột!

Tây Môn Triều Ngo nắm lấy Kha Nhẫn bước đi, lúc này đường phố đã vắng vẻ hơn nhiều, người đi đường thưa thớt, rất nhiều hàng quán đã đóng cửa nghỉ ngơi.

Hai người vừa đi được vài bước thì Hạng Chân đã từ trong hẻm ngang bước ra, chàng chấp tay sau lưng, ngẩng cao đầu ra chiều hết sức thanh thản, hệt như là đang đi dạo mát vậy.

Kha Nhẫn tiến tới một bước, khẽ cười nói:

- Hạng huynh đã phải chờ lâu quá!

Hạng Chân vòng tay:

- Chẳng vội gì, có lẽ nhị vị đã dò la được rất nhiều tin tức phải không?

Kha Nhãn hạ giọng thật thấp:

- Phải, đề phòng bút dây động rừng, không thể dùng biện pháp cứng rắn thì đành phải giờ trò phỉnh gạt thôi. Hai tên ấy quả là thỏ lộ không ít ...

Tây Môn Triều Ngọ đảo mắt nhìn quanh, đoạn nói:

- Tình hình gay go quá, phái Vô Song quả đã kéo hết toàn lực lượng vào đây, nay đã vượt qua sông Lục Thuận. Theo như tốc độ đường đi của họ, tối đa hai hôm nữa là sẽ đến đây.

Hạng Chân thoáng ngẫm nghĩ:

- Vừa rồi tại hạ đã tranh thủ thời gian đến Bão Hồ Trang một chuyến rồi.

Cách đây chỉ hơn ba dặm đường được bao quanh bởi một bức tường bằng đá xanh, bên trong nhà cửa thâm trầm, lầu gác san sát nối tiếp nhau, đâu đâu cũng thấy cây cối um tùm, xem ra hết sức hiểm yếu. Tại hạ lên trên bờ tường quan sát, thấy bên trong bóng người lơ lửng, ánh thép sáng người, nhà cửa đa số đều còn đèn sáng, bên ngoài bố trí đầy chốt canh nghiêm, bọn canh phòng tuần tra không ngớt, ra chiều hết sức căng thẳng, xem chừng bọn họ sớm đã giới bị nghiêm mật rồi!

Kha Nhãn về trầm ngâm nói:

- Vừa rồi tại hạ đã mấy lần thăm dò tin tức của những người Vô Song phái bị thất tung tại Bì Thạch Sơn, song đều không có kết quả, hiển nhiên hai tên tiểu tử ấy cũng không biết.

Ba người đi về phía một con hẻm tối, vừa đi Kha Nhãn vừa thuật lại toàn bộ những tin tức đã thăm dò được cho Hạng Chân nghe, còn Tây Môn Triều Ngọ thì bổ sung thêm ...

Hạng Chân ngược nhìn trời ngẫm nghĩ hồi lâu, đoạn với giọng nã nùng nói:

- Mọi mũi nhọn đều nhắm và Đại Hà Trấn, biết bao người mạng tính mạng quy tụ tại đây, tụ họp đông đủ rồi là đến một cuộc huyết chiến, sau đó bao ưu sầu bi hoan đều trở thành giấc mộng, khi thức tỉnh thì xương trắng đã hóa ra tro, tất cả đều tan thành mây khói ...

Tây Môn Triều Ngọ và Kha Nhãn ngưng nhìn Hạng Chân, đoạn hai người cùng khẽ buông tiếng thở dài.

Tây Môn Triều Ngọ bùi ngùi nói:

- Đúng, Hạng huynh nói rất đúng!

Kha Nhãn nói với giọng cảm thán:

- Đành rằng vậy nhưng những gì phải đến sẽ đến, điều cần gánh vác thì cũng chẳng thể trút bỏ. Mọi người thấy đều chỉ tính toán cho riêng mình, có mấy kẻ nhận thức được như Hạng huynh, giá mà mọi người đều có quan điểm như Hạng huynh thì thiên hạ thái bình an lạc từ lâu rồi!

Hạng Chân chớp mắt định nói gì đó, nhưng rồi lặng thinh, mắt nhìn ra ngoài, bỗng có tiếng bước chân hối hả vang lên, nhiều bóng người bước nhanh qua đầu hẻm. Sau đó là mấy tiếng quát tháo, có người gay gắt hạch hỏi, sau đó tiếng bước chân lại quay trở về.

Tây Môn Triều Ngọ vươn vai ngáp dài nói:

- Có lẽ bọn Xích Xam Đội đã phát hiện ra gì đó rồi, không chừng là đã hoài nghi về hành động vừa rồi của chúng ta cũng nên! Thế nào Nền trừng trị bọn họ hay là lẩn tránh?

Kha Nhãn dùng tay ra hiệu, ba người nhanh chóng phóng vào sâu trong hẻm tối.

Hạng Chân thấp giọng nói:

- Nếu như chúng ta muốn dùng biện pháp cứng rắn thì khi này đâu cần phải tốn công mất sức như vậy.

Ba người vừa ẩn nấp trong một góc tối thì đã thấy mười mấy bóng người phóng vào, tiếng binh khí khua động lạnh lốt trong hẻm vắng, ba bốn chiếc hóa tập giờ lên cao soi sáng, cấp tốc sục tìm một hồi.

Sau đó một giọng lạnh lạnh bực tức nói:

- Mẹ kiếp, thật đúng là ngờ thân nghi quý. Cả ngày hôm nay bọn Tiểu Ngũ Tử đã báo cáo đến mười mấy vụ có nhân vật khả nghi, rốt cuộc không phải làm lần thì cũng chẳng tìm thấy bóng dáng đâu cả, có lẽ bọn chúng mấy ngày hôm nay thay đều lú lẫn cả rồi!

Một giọng thâm trầm khác cũng lâu lâu:

- Đứng vậy rồi, Đại Hà Trần hạng người nào mà chẳng có, ai là quen, ai là lạ chứ? Người đi kẻ đến, nếu ngày nào cũng chú ý thì không điên cũng khùng thôi!

Người có giọng lạnh lạnh hẳn học nói:

- Đi, đi, đi, về báo cáo đi thôi! Bọn họ suốt ngày ăn no rồi chỉ biết bồn chồn những người dưới, chúng lão tử cũng là bằng xương bằng thịt làm sao kham nổi bị hành hạ như thế này chứ?.

Thế là tiếng bước chân rậm rịch lại lui ra, rồi thì con hẻm lại trở nên yên vắng.

Một hồi lâu, Tây Môn Triều Ngọ thấp giọng nói:

- Bọn chó má ấy lại cút về rồi. Hạng huynh, tối nay chúng ta do thám Như Ý Phủ trước hay là mò vào Bảo Hồ Trang?

Hạng Chân khẽ đáp:

- Bảo Hồ Trang!

Tây Môn Triều Ngọ mỉm cười:

- Cần che mặt qua loa chứ?

Hạng Chân gật đầu:

- Đương nhiên rồi!

Kha Nhẫn đưa mắt nhìn vào chiếc áo bào vàng của Hạng Chân, nghiêm giọng nói:

- Thật ra thì che mặt hay không cũng chẳng thành vấn đề, chiếc áo vàng của Hạng huynh đã trở thành một biểu tượng hết sức nổi cộm, e rằng bọn họ sẽ nhận ra dễ dàng đấy!

Hạng Chân cười:

- Chắc không đến nỗi đâu. Trời tối thế này, thân pháp của tai hạ nhanh hơn chút nữa, bọn họ muốn nhận ra cũng chẳng phải đơn giản.

Tây Môn Triều Ngọ từ trong ngực lấy ra một chiếc khăn lụa trắng, che lấy mặt mũi. Kha Nhẫn cũng lấy ra một chiếc khăn xanh ra bịt lên mặt. Hạng Chân cũng lấy ra một chiếc khăn màu vàng nhạt che lấy mặt.

Ba người nhìn nhau cười, Hạng Chân khẽ nói:

- Đi thôi!

Vừa dứt lời người chàng đã vọt thẳng lên cao hơn tám trượng, rồi thì hai tay xoải ra, nhẹ nhàng lướt đi trên không, loáng cái đã ra xa hơn mười trượng.

Kha Nhẫn và Tây Môn Triều Ngọ theo sau tung mình lên, cùng trao nhau một chưởng trên không, lao vút đi hết như hai cánh chim bằng.

Tây Môn Triều Ngọ thấp giọng nói:

- Hoàng Long cao minh thật!

Kha Nhẫn vung tay, tốc độ càng nhanh hơn, gật đầu nói:

- Long Tường Thập Bát Thức!

Ra khỏi Đại Hà Trần, ba người phóng đi như sao băng, tiến thẳng về hướng đông.

Khi vừa ra khỏi Đại Hà Trần, Tây Môn Triều Ngọ và Kha Nhẫn đã trông thấy từ xa Bảo Hồ Trang cũng hết sức to rộng với bờ tường cao ngất, ánh đèn lấp lánh hết như những vì sao đêm, đầy vẻ u ám lạnh lùng và ghê rợn.

Hạng Chân chỉ tay nói:

- Bảo Hồ Trang đấy!

Tây Môn Triều Ngọ bấu môi:

- Bảo Hồ hả? Bảo Cầu thì có!

Kha Nhẫn cười:

- Mong là chuyến đi tối nay sẽ có được chút kết quả!

Bổng Hạng Chân vội vã dùng tay ra hiệu, ba người lẹ làng rẽ qua tránh khỏi một chót canh có ba gã áo đỏ đang nằm mọp trên một gò đất.

Thế là ba người càng thêm thận trọng, lúc này đã tiến vào vùng cấm địa của Bảo Hồ Trang, lại vượt qua mười ba chót canh công khai lẫn bí mật và ba đội tuần tra, giờ đây cửa công to lớn của Bảo Hồ Trang đã hiện ra trong tầm mắt.

Đó là một bức chắn sắt to cỡ cánh tay trẻ sơ sinh, bên trên có một mái hiên xây bằng đá xanh, trên mái hiên là một con hổ tròn mắt há mồm bằng đồng đỏ, nhưng không tròn vẹn, như thể người thợ chưa đúc xong đã bỏ dở giữa chừng vậy.

Mười hai ngọn đèn gió treo cao, hai mươi bốn gã áo đỏ nghiêm trang đứng hai bên, song nhận phủ lấp lóa phản chiếu dưới ánh đèn, những toán tuần tra qua lại không ngớt, việc canh phòng quả là nghiêm mật.

Tây Môn Triều Ngọ từ một lùm cây khô, quan sát một hồi, đoạn thấp giọng nói:

- Hãy xem họ căng thẳng hệt như là đang lâm đại địch, làm như chỉ cần một con chuột chạy vào cũng có thể phá tung sào huyệt của bọn chúng không bằng.

Hạng Chân xem xét một hồi, khẽ nói:

- Chúng ta hãy vượt qua cổng chính mà vào!

Kha Nhẫn kinh ngạc:

- Sao? Vào lối cổng chính ư?

Hạng Chân nghiêm túc gật đầu:

- Cổng cao ba trượng, cộng thêm mái hiên bảy thước, tổng cộng chưa đến bốn trượng.

Tai hạ sẽ ném cành cây gây ra tiếng động, phân tán sự chú ý của họ rồi chúng ta với thân pháp nhanh nhất phóng vượt qua.

Tây Môn Triều Ngọ và Kha Nhẫn gật đầu, vội vận khí sẵn sàng, vừa xong thì Hạng Chân đã bẻ lấy hai khúc cành cây vung tay ném đi.

Trong bóng tối, hai khúc cây vun vút bay đi như tia chớp. khi sắp đến cổng trang bỗng tách ra hai phía, trong đêm tối vắng lặng, tiếng động hết sức rõ ràng.

Hai mươi bốn gã áo đỏ gác cổng thấy đều giật mình, tức khắc chia ra lao về hai phía. Ngay trong khoảnh khắc ấy, nhóm Hạng Chân ba người đã nhanh như cắt phóng vào trong Bảo Hồ Trang.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Phích lịch xà hỏa chấn quần hổ

Ba người vừa mới vào đến Bảo Hồ Trang, Hạng Chân khoát tay ra hiệu, ba người không hạ xuống đất, cùng lướt thẳng lên trên một ngọn bách cao to nằm bên phải cửa trang.

Bên dưới là một con đường lát bằng đá hoa, thông thẳng đến một tòa nhà đồ sộ phía trước có mười sáu bậc cấp bằng đá xanh, hai bên đều có con hồ đá hung tợn ngồi chồm chồm, đầy vẻ thâm nghiêm và âm trầm.

Phía sau tòa nhà ấy là lầu gác liên miên, nhà cửa san sát, hai bên rừng bách um tùm, xa xa có một hồ nước nhân tạo hoặc là một giàn hoa đã héo úa ...

Bên ngoài cổng, hai mươi bốn gã áo đỏ đã ngơ ngẩn quay về. Một gã mất lé hoang mang nói:

- Lạ thật, rõ ràng nghe có tiếng y phục phát gió, sao lại chẳng thấy bóng ma nào cả thế này? Chẳng lẽ lỗi tai của chúng ta đã không còn mình mẫn nữa?

Một gã mảnh khảnh buông rừ ngon song nhận phú xuống, uể oải nói:

- Thôi đừng ngờ thần nghi quỷ nữa. Mẹ kiếp, mấy hôm nay rõ là gay cán, hễ nghe gió động cứ y như là đã có thiên binh vạn mã kéo đến, mọi người lại

xúm nhau hét la tìm kiếm chẳng khác nào một lũ điên. Cứ tiếp tục thế này, chẳng cần người ta tấn công, mẹ kiếp, chúng ta cũng trở thành một lũ điên rồi!

Gã mất lé thờ dài:

- Đành rằng vậy, nhưng lại không thể không thận trọng, đây là chuyện sinh tử mà! Đại Sầu Tử, sao không phát tín hiệu ra để xem bên kia có phát hiện ra gì hay không?

Một gã liền chồm môi cất lên tiếng huýt lạnh lốt hai ngón một dài. Ngay sau đó, trong bóng tối hai bên cửa chấn sắt cũng vang lên tiếng huýt gió tương tự. Rồi thì, tiếng bước chân hối hả chạy về phía này, thì ra là một đội tuần tra gồm hai mươi người.

Đội trưởng là một hán tử trung niên mặt rỗ, y chạy nhanh đến ra về hồi hộp nói:

- Bên này phát ám hiệu đã phát hiện ra điều gì phải không?

Gã mất lé vội tiến ra, thoáng khom mình cung kính nói:

- Bẩm Tô đại đầu mục, vừa rồi bọn tiểu nhân nghe có tiếng phục lướt gió rất nhanh nhưng khi tìm quanh khắp nơi thì chẳng thấy gì cả!

Gã đại đầu mục họ Tô trợn mắt:

- Tình hình dạo này gay go lắm, một trận đại chiến đã gần kề, người của Vô Song phái hiện đã vượt qua sông Lục Thuận rồi. Mọi người hãy mở mắt cho to, đừng để gian tế của bọn tiểu tử ấy mò vào đây, bằng không ... Hừ, hừ, khôn cả đám đấy!

Gã mất lé buông thõng tay vâng dạ lia lịa, đầu mục họ Tô trước khi đi lại căn dặn:

- Cẩn thận thì cẩn thận, nhưng chớ có hốt hoảng đa nghi, nhằm cành cây mà tưởng thanh kiếm thì người ta cười chết đấy!

Thế là toán tuần tra đi khỏi, gã mất lé ngoảnh lại hăm hăm nói:

- Các người đã nghe cả rồi chứ? Mọi người hãy hết sức lưu ý, đến canh hay thay phiên rồi, rút vào chấn ầm ngủ một giấc cho thỏa, trời có sập cũng mặc.

Đoạn ngược lên nhìn trời, thờ dài nói tiếp:

- Ôi, chén cơm này khó nuốt quá!

Trong thời gian bọn canh gác này than thở thì Hạng Chân ở trên cây đã nắm được đại khái tình hình xung quanh.

Tây Môn Triều Ngọ thấp giọng nói:

- Hạng huynh, tòa nhà to kia chín phần mười là Nghị Sự Sảnh hoặc Phân Kim Đường của bọn chúng ...

Hạng Chân gật đầu:

- Và cũng có nghĩa là trụ sở chỉ huy của bọn chúng chứ gì?

Kha Nhẫn tiếp lời:

- E rằng hãy còn bí mật ở dưới lòng đất nữa ...

Tây Môn Triều Ngọ gật đầu:

- Rất có thể!

Hạng Chân thoáng ngẫm nghĩ:

- Ta bắt đầu hành động chứ?

Tây Môn Triều Ngọ cùng Kha Nhẫn khẽ gật đầu, thế là ba người bèn lợi dụng sự che chở của bóng cây, nhanh nhẹ tiến vào trong.

Đến ngọn cây cuối cùng cách tòa nhà đồ sộ kia, nhóm Hạng Chân phi thân lên mái nhà. Qua bài học tại Vô Úy Sơn Trang, Hạng Chân không ần nấp dưới mái hiên mà dấn người vào một trụ đá nơi tận cùng.

Tây Môn Triều Ngọ cùng Kha Nhẫn cũng liền dấn người vào hai trụ đá khác, trông hệt như ba con thần lân khổng lồ. Lẽ dĩ nhiên môn công phu này hết sức hao tổn chân lực, giới võ lâm thường gọi là “Bích hồ công”.

Lúc này cánh cửa ngôi nhà đồ sộ đang mở hé, ánh đèn yếu ớt từ trong hắt ra, song im lìm không một tiếng động.

Hạng Chân thoáng chau mày ngưng thần lắng nghe, hồi lâu thấp giọng nói:

- Nhị vị, trong đại sảnh có người!

Tây Môn Triều Ngọ gật đầu:

- Không sai, tất cả bốn người!

Kha Nhẫn cũng gật đầu nói:

- Đường như họ ở trong sâu, tiếng nói rất khê và gấp rút, cách cửa chừng hai mươi trượng.

Hạng Chân mỉm cười:

- Tại hạ vào trước, nhị vị theo sau ngay nhé!

Tây Môn Triều Ngọ nhướng mày:

- Xin mời!

Hạng Chân bèn tuột xuống trụ đá, đến giữa chừng thì vọt thẳng đi, lướt qua khe cửa đang hé mở.

Vừa vào đến trong, Hạng Chân liền quét mắt nhìn thật nhanh. Đây là một gian đại sảnh rộng thênh, mười hai trụ đá màu xám rất to chia nhau chống đỡ mái nhà, nền sảnh là đá bạch vân bóng loáng, nơi tận cùng có hai dãy bậc cấp dẫn lên một bậc thềm cao, trên đó là mười mấy chiếc thái sư bọc da hổ, trên vách nơi giữa cũng có một pho tượng hồ bằng đồng đỏ.

Trong đại sảnh không có đèn, chỉ trên bậc thềm cao là có thấp sáu ngọn đèn bạc và bốn người đang ngồi nói chuyện thật khê với nhau, bên dưới cũng có mười gã áo đỏ ngồi xếp bằng quay mặt ra cửa.

Hạng Chân thấy vậy lập tức hai tay vung mạnh, nhanh như chớp vọt thẳng lên trần nhà, trên ấy là những thanh gỗ được đóng thành hình ô vuông. Song có hai gã áo đỏ đã phát giác, đứng phắt dậy la lên:

- Có gian tế!

Bốn người trên thềm cao liền quay phắt lại, ngay khi ấy Kha Nhẫn cũng vừa phi thân vào, thế là hình tích của y đã hoàn toàn phai bầy trước mắt kẻ địch.

Tám gã áo đỏ ngồi dưới đất lập tức giật dử hết văng, lẹ làng rút song nhận phủ lao tới bao vây Kha Nhẫn.

Kha Nhẫn hết sức bối rối, tiến không được mà lui cũng không xong, thoáng chốc mười gã áo đỏ đã như hung thần vung búa lao tới.

Kha Nhẫn đành hiên ngang đứng yên, khoát tay lạnh lùng nói:

- Khoan đã!

Mười gã áo đỏ nhanh chóng bao vây Kha Nhẫn vào giữa, một gã đại hán vạm vỡ quát:

- Tôn giá hãy cỡi b khăn che mặt, ngoan ngoãn quỳ xuống chịu trói để chúng đại gia khỏi phải động thủ cho thêm phiền.

Kha Nhẫn liếc nhìn thật nhanh, không thấy Tây Môn Triều Ngọ theo vào, biết y đã hay tình hình trong này, liền quát mắt quát:

- Lão, tên nhãi nhép nguoi sao dám giờ giọng ngông cuồng như vậy chứ? Sao nguoi biết ta là gian tế mà không phải là bằng hữu chứ?

Gã đại hán vạm vỡ cười khẩy:

- Bằng hữu mà bộ dạng như vậy ư? Lại vào đây bằng cách này ư? Thôi đi, trò bịp bợm ấy các hạ nên dành cho mình thì hơn.

Lúc ấy bốn người trên bậc thềm đã ứng cả dậy, một người mặt đỏ cao to và râu đen dài cả thước tiến tới một bước, cất giọng thấp trầm như sấm rền nói:

- Thấp đèn lên, để lão phu gặp gỡ với vị bằng hữu này!

Gã áo đỏ vạm vỡ liền cung kính “Vâng” một tiếng, vừa quay đi thì Kha Nhẫn đã nhanh như chớp lướt vào, song chừng vung động chớp nhoáng, hai gã áo đỏ đã thét lên thảm thiết, ôm bụng và miệng phun máu xối cả, ngã lộn ra đất.

Động tác nhanh đến mức như trong cùng một lúc, Kha Nhẫn song chưởng lại vung lên, lại hai gã áo đỏ khác mặt đầy máu tươi văng bắn ra xa.

Tình thế đột biến khiến sáu gã áo đỏ còn lại bất giác lạng người, tiếng binh khí rơi xuống đất kéo họ về thực tại, nhưng bóng chưởng lại nhấp nhোáng, lại một gã áo đỏ vỡ ngực gục ngã.

Lập tức, tiếng quát giận dữ, bốn bóng người từ trên bực cao lẳng không lao nhanh tới, hệt như bốn con dơi không lồ.

Năm gã áo đỏ còn lại vùng vẫy công tới, gã đại hán vạm vỡ quát vang, song nhận phù với kinh phong vụt vù, hàn quang loang loáng, biến ảo khôn lường tấn công Kha Nhẫn.

Bốn gã áo đỏ kia thì đứng thành hàng ngang, phối hợp rất chặt chẽ, chuyên tấn công vào các nơi yếu hiểm.

Kha Nhẫn buông tiếng cười khẩy, người trượt nhanh ra sau, chỉ nghe “rắc” một tiếng xương vỡ kèm theo một tiếng rú thảm khốc kéo dài, gã đại hán vạm vỡ văng bắn ra xa, rơi xuống nằm sóng xoải dưới đất, hồn lìa khỏi xác. Đồng thời, bốn lưỡi búa sắc cũng hệt mất mục tiêu, bổ xuống đất tóe lửa, đá vụn bay mù mù.

Ngay khi Kha Nhẫn lui tránh ra xa, vừa lúc gặp lão nhân mặt đỏ lao tới. Lão chẳng nói chẳng rằng vùng tay chớp nhoáng công ra mười chín chiêu.

Kha Nhẫn người đang lơ lửng trên không cấp tốc tạt sang bên. Chẳng thèm quay lại, một tay tung ngược ra sau hai mươi chiêu. Chỉ thấy bóng chưởng đập chùng, liền thì tiếng kinh lực chạm nhau vang lên kinh tâm động phách và trong khi ấy tay trái của Kha Nhẫn bỗng chốc đã biến thành màu vàng kim lấp lánh.

Trong đại sảnh không khí sôi sục, tiếng động rền rĩ đình tai nhức óc, cuồng phong ào ạt tỏa ra tứ phía ...

Hai bóng người vụt tách ra trên không, lão nhân mặt đỏ giờ đây đã trở nên trắng bệch, chòm râu dài dựng đứng tua tủa, thân hình to lớn quay vòng rơi xuống đất.

Từ phía sau, một người trung niên trọc đầu và lồm xồm nơi giữa buông tiếng quát vang, cố sức xông qua cuồng phong, hai tay đưa ra đón lấy lão nhân mặt đỏ ...

Liên theo sau là hai tráng hán, thân hình ngũ đoan và mặt ti hí, trong số một người bị khuyết nửa cái tai vẹo và lao tới, hơ hải nói:

- Chương lão, còn đề khí được không?

Lão nhân mặt đỏ tay chân không ngừng run rẩy, hai cánh tay lão từ ngực trở xuống đã sưng bầm bởi máu bị ách tắc.

Người trung niên trọc đầu đưa mắt nhìn Kha Nhẫn một hồi mới lạnh lùng nói:

- Tôn giá khỏi phá che mặt nữa, bọn này đã biết các hạ là ai rồi. Thật không ngờ các hạ chẳng chịu ở Đan Châu mà lại đến Đại Hà Trấn gây hấn với Bảo Hồ Trang.

Lão nhân mặt đỏ bỗng trừng mắt gắt lên:

- Kim Lôi Thủ, lão phu đã lĩnh giáo rồi!

Kha Nhẫn ung dung cời bỏ khăn che mặt, mĩa mai nói:

- Chương lão, xin thứ cho sự mạo phạm vừa rồi của tại hạ, nhưng tôn giá đã không chịu ngồi yên trên chiếc ghế thứ ba trong Thất Hà Hội mà lại đến đây chong đèn đàm đại, thật khiến tại hạ vô cùng thất vọng.

Lão nhân mặt đỏ chòm râu đen rung động, lát sau mới thờ hờn hờn nói:

- Họ Kha kia, ở Đan Châu thì các hạ Thái Sơn Bắc Đẩu, nhưng việc của Thất Hà Hội thì chẳng cần người chỏ mũi vào ... Lão phu sao đã có mặt tại Bảo Hồ Trang, các hạ lấy tư cách gì mà thất vọng chứ?

Kha Nhẫn thoáng vòng tay cười:

- Tại hạ chỉ là hiếu kỳ thôi, sao dám cả gan như vậy? Chương lão đã không muốn tỏ bày thị tại hạ xin cáo lui!

Lão nhân mặt đỏ ngực phập phồng dữ dội, môi mấp máy định nói gì đó, song như có điều e ngại, sau cùng đã nén lại không lên tiếng, hậm hực nghiêng đầu sang bên.

Thế nhưng, người trung niên trọc đầu và lồm xồm nơi giữa thì không dễ dãi như vậy, buông tiếng quát to gay gắt nói:

- Kha Nhẫn, dù Kim Lôi Thủ người danh chấn thiên hạ thì cũng chẳng thể để cho người bỏ đi dễ dàng vậy đâu, người tưởng bọn này dễ bắt nạt lắm ư?

Kha Nhẫn đã quay ngang người, nghe nói bèn quay lại, cười ôn hòa nói:

- Nếu tại hạ đoán không lầm, hẳn tôn giá chính là “Quý Cốc Khách” Ba Sùng Thứ huynh trong Tòa Luyện Tứ Tuyệt phải không?

Người trung niên đầu lồm mặt lạnh như băng, âm trầm nói:

- Phưởng mọi rợ nơi hoang sơn cùng cốc làm sao sánh bằng Kim Lôi Thủ danh chấn võ lâm?

Kha Nhẫn chẳng chút tức giận, bình thản nói:

- Ba huynh đã ca tụng quá lời!

“Quý Cốc Khách” Ba Sùng Thứ mắt rục lên sắc lạnh, gằn giọng:

- Luật lệ trên chốn giang hồ hẳn là họ Kha ngươi hiểu biết rất rõ. Sáu mạng người cộng với thương thế của Chương lão, vậy mà họ Kha ngươi lại toan bỏ đi dễ dàng thế này thì không khỏi quá xem thường bọn ta rồi!

Kha Nhẫn vẫn bình thản:

- Vậy chứ ý Ba huynh thế nào?

Ba Sùng Thứ đánh giọng:

- Hừ, rất đơn giản,, để lại thủ cấp là xong!

Kha Nhẫn sầm mặt:

- Ba Sùng Thứ, ngươi tưởng mình đang nói chuyện với ai hả?

Ba Sùng Thứ ngửa mặt cười vang:

- Nói chuyện với tên tiểu tử uống được hư danh, không biết tiến thoái ngươi chứ còn với ai nữa?

Kha Nhẫn cười quái dị, bình thản đến lạnh lùng nói:

- Vậy thì Ba Sùng Thứ, ngươi hãy động thủ đi. Thủ cấp của Kha mỗ đang chờ ngươi đến lấy đây!

Ba Sùng Thứ quắc mắt tiến tới hai bước, Kha Nhẫn ung dung phát nhẹ tay áo nói:

- Xin mời!

Bổng lão nhân áo đồ được gọi là Chương lão lách ra đứng giữa, khàn giọng nói:

- Ba lão đệ hãy khoan!

Ba Sùng Thứ sùng sốt:

- Chương lão, sao lại ...

Chương lão xua tay, quay lại đối mặt với Kha Nhẫn, một cách khó nhọc nói:

- Kha thế huynh ...

Kha Nhẫn ngắt lời:

- Chương lão đề cao quá, tại hạ sao dám nhận sự tôn xưng như vậy?

Chương lão cố nén giận, trầm giọng nói:

- Mấy hôm nay Xích Xam Đội đang toàn lực chuẩn bị đối phó với sự tấn công của Vô Song phái, tình hình trong và ngoài Bảo Hồ Trang hết sức khẩn trương, hẳn là Kha thế huynh cũng đã rõ ...

Kha Nhẫn ơ hờ gật đầu:

- Tại hạ có nghe nói ...

Chương lão thở mạnh một hơi, nói tiếp:

- Lão phu và các vị đây là đại nghĩa chi giao với Xích Xam Đội, phúc cùng hưởng, họa cùng gánh nên chẳng thể bàng quan tọa thị, mặc cho bọn cường địch Quan Ngoại muốn làm gì thì làm ... Trong tình hình như vậy mà Kha thế huynh bỗng lại đang dèm đến đây và còn động thủ đã thương sáu thuộc hạ Xích Xam Đội ... Ôi, lão phu chẳng rõ thế huynh vậy là có dụng ý gì?

Kha Nhẫn chậm rãi nói:

- Tại hạ đã nói khi nãy rồi, chẳng qua chỉ là sự hiểu lầm thôi, chứ không hề có ý nhúng tay can thiệp. Nếu các vị niệm tình bỏ qua cho thì tại hạ xin được cáo từ.

“Quý Cốc Khách” Ba Sùng Thứ tức giận xen lời:

- Kha Nhẫn, người nghĩ dễ dàng quá, sáu mạng người cùng với thương thể của Chương lão, món nợ ấy phải tính sao đây?

Kha Nhẫn đành giọng:

- Tại hạ đang cung kính chờ đợi các vị đến tính đây!

Hai hán tử trung niên thấp lùn từ nãy giờ chưa lên tiếng, nghe nói vậy lập tức phùng lửa giận, người khuyết tai gằn giọng nói:

- Kha Nhẫn, người thật ngông cuồng quá đáng, Hàn Mạc Song Thứu này dù có phải bỏ mạng cũng quyết một phen sống chết với người.

- Hàn Mạc Song Thứu?

Kha Nhẫn lập lại, buông tiếng cười vang nói:

- Thì ra nhị vị chính là giáo đầu thuộc hàng chữ “Địa” của Đại Đạo Giáo.

Thôi được, nhị vị đã có nhã hứng thì Kha Nhẫn này xin liều mạng hầu tiếp vậy!

Hàn Mạc Song Thứu bốn mắt lập tức đổ quạch, người khuyết tai hừ một tiếng thật mạnh, quay nhìn lão nhân áo đỏ nói:

- Chương lão, chúng ta thu dọn hán đi!

Chương lão vội xua tay, thở hào hển nói:

- Hãy khoan! Nhị vị, chúng ta chưa rõ ý định đối phương không nên nóng nảy hấp tấp!

“Quý Cốc Khách” Ba Sùng Thứ tức giận:

- Ngưng sáu mạng người dưới đất chẳng lẽ bỏ qua?

Chương lão mặt càng thêm trắng, cũng to tiếng nói:

- BA lão đệ, hiện tại cường địch trước mắt, lẽ nào lại còn gây thêm thù mới?

Sớm muộn gì cũng sẽ phải giải quyết dứt khoát, hà tất gấp gáp làm gì?

“Quý Cốc Khách” Ba Sùng Thứ vẫn không chịu nhượng nhịn:

- Chương lão, y đã vào đây lúc đêm khuya thế này, ý đồ đã quá rõ ràng là không tốt lành, lại còn đả thương lão huynh và giết chết sáu thuộc hạ Xích Xam Đội, nếu không phải gian tế của đối phương thì còn là gì nữa chứ?

Lẽ dĩ nhiên, Chương lão cũng biết điều ấy, song lão cũng hiểu rất rõ về con người của “Kim Lôi Thủ” Kha Nhẫn, biết đối phương chẳng những võ công siêu tuyệt, tinh mãnh lão luyện mà còn là một đại hảo hùm danh trong thành Đan Châu, thù hạ hàng ngàn, giao thiệp rộng rãi, là một nhân vật hết sức khó đối phó ...

Hiện nay toàn lực Vô Song phái đã sắp đến nơi, phe mình đang chuẩn bị dốc sức ứng phó. Trong lúc này đâu thể nào gây thù kết oán thêm nữa? Do đó, ý lão muốn tạm thời nhượng nhịn, chờ đến khi kết thúc cuộc chiến với Vô Song phái rồi hẵng tính toán đến món nợ này. Song Ba Sùng Thứ cùng Hàn Mạc Song Thứu lại nóng nảy nhất quyết đòi động thủ, sự thắng bại chưa kể song gây thù kết oán là điều chắc chắn rồi.

Kha Nhẫn nhếch môi cười khinh bỉ nói:

- Chương Hoàn, tuy các hạ đứng ở hàng thứ ba trong Thất Hà Hội, song đa mưu túc trí, rất được trọng vọng. Kha mạo tôn kính các hạ cao tuổi, hãy tránh ra để cho Hàn Mạc Song Thứu với Ba Sùng Thứ tiến tới thử xem Kha mạo có quản ngại họ người đồng thể mạnh hay không?

Chương Hoàn thấy chẳng còn hy vọng dẹp yên vụ này được nữa, đành ảo não lạng thinh. Thế là, Hàn Mạc Song Thứu cùng Ba Sùng Thứ hết sức thận trọng tiến tới bao vây ...

Đột nhiên trong góc đại sảnh bùng sáng. Với hai ngọn đuốc to khác thường, liền theo sau là một giọng nói gay gắt vang lên:

- Kha Nhẫn, đòi người kẻ như kết thúc tại Bảo Hồ Trang rồi, vòm trời Đan Châu không che được đến Đại Hà Trấn này đâu!

Kha Nhẫn đưa mắt nhìn, ngay khi ấy vô số đuốc lửa đã lần lượt thấp sáng, chẳng rõ tự bao giờ, vô số đại hán áo đỏ đã lặng nghiêm đứng ở hai bên đại sảnh.

Dưới ánh đuốc sáng choang, những đại hán áo đỏ ai nấy đều mặt mày nghiêm lạnh, thần sắc hung tợn, ngọn song nhận phủ trong tay sáng ngời hàn quang, trông thật khiếp.

Kha Nhân hít sâu một hơi, bình thản nói:

- Ô, các vị đến thật đúng lúc. Chỉ trong chớp mắt mà cục diện đã trở nên lớn lao đến thế!

Trong khi nói, Kha Nhân lòng đã suy nghĩ thật nhanh, rất rõ ràng. Cho đến giờ đối phương vẫn chưa hay biết phe mình đã có bao nhiêu người vào đây, do đó mới tập trung hết sức chú ý vào mình. Bây giờ mình hãy tương kế tựu kế, lôi cuốn hết cao thủ của họ vào đây để cho Hạng Chân và Tây Môn Triều Ngộ thừa cơ lục soát một phen.

Giọng nói sắc lạnh kia lại chậm rãi vang lên:

- Kha Nhân, hãy thú thật ngươi là gian tế của bên nào? Vô Song phái hay Hạng Chân?

Kha Nhân đưa mắt nhìn đối phương. Đó là một người có gương mặt to tròn và dáng người khô vỹ, song trên mặt đầy vẻ hiểm độc gian trá.

Kha Nhân nhếch môi, bình thản nói:

- Tôn giá là ai?

Người mặt to nhếch môi cười lạnh lùng tiến tới một bước nói:

- Kê tâm thường thôi, có nghe nói đến Bạch Duy Minh trong Xích Xam Đội chứ?

Kha Nhân phát nhẹ tay áo:

- Thì ra là “Thác Nguyệt Tả Nhận” Bạch tam đầu lĩnh, thật hân hạnh!

“Thác Nguyệt Tả Nhận” Bạch Duy Minh buông tiếng cười khẩy, quay mặt nói:

- Chương lão!

Chương Hoàn liền quay lại hỏi:

- Bạch lão đệ có cao kiến gì?

Bạch Duy Minh nhích đến gần, thấp giọng nói:

- Huynh đệ rất hiểu tâm ý của Chương lão, nhưng việc đã đến nước này, cũng chẳng còn quán ngại được nữa. Theo huynh đệ thấy thì Kha Nhân ắt là gian tế của Vô Song phái chẳng sai. Nếu hôm nay mà không giữ hấn lại thì sớm muộn gì hấn cũng sẽ đối địch với bọn ta. Nếu không nhân dịp này mà khử hấn đi, chờ đến khi hấn liên thủ Vô Song phái thì hậu quả lại càng nguy hại hơn nữa.

Chương Hoàn do dự:

- Nhưng ... Kha Nhân chẳng thể xem thường ...

Bạch Duy Minh cười khẩy:

- An tâm, hấn bây giờ cũng giống như hổ xuống đất bằng mà thôi!

Câu này y hoi lớn tiếng, Kha Nhân liền bật cười nói:

- Thế cho nên bị chó hiếp chứ gì?

Bạch Duy Minh trừng mắt hậm hực:

- Họ Kha kia, ngươi khỏi giờ giọng châm biếm, chỉ sợ lát nữa đây ngươi không còn cười được nữa đâu!

Kha Nhân mắt bỗng rục lên vẻ kỳ dị, trầm tĩnh nói:

- Bạch Duy Minh, trước khi động thủ ngươi nên cân nhắc cho thật kỹ, không khéo sẽ xác phơi đầy Bão Hồ Trang thì thiệt to đấy!

Bạch Duy Minh giận đỏ mặt quát:

- Ngươi nên lo tự giữ mình thì hơn, Xích Xam Đội lẽ nào lại bị tên chó má ngông cuồng ngươi hù dọa được!

Kha Nhẫn thoáng ôm quyền, nhạt giọng:

- Vậy là các người nhất định muốn lĩnh giáo tuyệt học của Kim Lôi Thủ này đêm nay chứ gì?

Hàn Mạc Song Thửu sải bước tiến tới, người khuyết tai la oai oải nói:

- Tiểu tử kia, huynh đệ bọn này thử xem ngươi có bản lĩnh là bao trước đã!

Y vừa dứt lời, Kha Nhẫn đã lao thẳng tới như tên bắn, không ai trông thấy Kha Nhẫn xuất thủ như thế nào, chỉ nghe tiếng động rì rầm đình tai nhức óc vang lên liên hồi ...

Kèn theo đó là tiếng rú thảm khốc kinh tâm động phách. Mười mấy đại hán áo đỏ ngã lăn ra đất, máu óc văng tung tóe, hết sức ghê rợn.

Ngay khi tiếng động kinh hồn ấy hãy còn âm vang trong không khí, Kha Nhẫn đã nhanh như chớp quay trở về với hai bàn tay lấp lánh ánh vàng, lao bỏ tới tấn công Bạch Duy Minh.

“Thác Nguyệt Tả Nhân” Bạch Duy Minh cũng là bậc cao thủ võ lâm, biết chừng kình của đối phương không thể nào chống đỡ bằng sức mạnh được, trong tiếng quát vang người đã lẹ làng lách sang bên.

Đôi tay vàng ánh bỗng tách ra, bỏ thẳng vào Hàn Mạc Song Thửu. Hai huynh đệ nhà này thấy khí thế ghê gớm cũng vội chia nhau phóng sang hai bên, bóng chưởng lấp lánh kèm với tiếng vang như sấm rền lướt qua người họ trúng xuống nền đá, cát đá bay mù mịt.

Bỗng, một tiếng huyết lãnh lóe vang lên, liền theo đó là mưa bạc ợp trời kèm với tiếng gió rít ghê rợn, phủ chụp xuống đỉnh đầu Kha Nhẫn.

Kha Nhẫn buông tiếng cười khẩy, tay trái vung lên tấn công Bạch Duy Minh, tay phải vạch thành hình vòng cung, thế là trong tiến sấm rền cùng ánh vàng lấp lóa, kình phong cuộn cuộn như lốc xoáy, thoáng chốc làn mưa bạc hoàn toàn tan biến như rơi vào biển cả.

Bóng người lao tới lại huyết lên lãnh lóe, hai luồng sáng bạc như tia chớp bay thẳng vào hai vai Kha Nhẫn.

Kha Nhẫn tung mình, đòn chưởng bỏ ra và quát:

- Ba Sùng Thứ, ngươi chưa đủ cân lượng đâu!

Không sai, người ấy quả đúng là “Quý Cốc Khách” Ba Sùng Thứ, một trong số Tỏa Luyện Tứ Tuyệt ở Bách Hoa cốc.

Hai ngọn trùy thủ sắc bén trong tay rơi vào khoảng không, Ba Sùng Thứ vội lạng người tránh khỏi chưởng lực đối phương, hai tay vung lên, hai ngọn trùy thủ đã bay thẳng ra.

Kha Nhẫn lộn người một vòng rất ngoạn mục trên không, bàn tay dựng đứng bỏ ra. Chỉ nghe “Choang” một tiếng khê, hai ngọn trùy thủ sắc bén đã bị tiện làm bốn đoạn.

Ngay khi ấy, một bóng người từ dưới đất vọt thẳng lên như tia chớp, một chiếc vòng thép nhắm đỉnh đầu Kha Nhẫn chụp xuống, đồng thời một lưỡi đao cong cong cũng nhắm bụng Kha Nhẫn đâm tới.

Kha Nhẫn thoáng chau mày, hai tay vung nhẹ, lập tức người lướt ngược ra sau, buông tiếng cười khẩy, lạnh lùng nói:

- Bạch Duy Minh, ngươi cũng chẳng có gì là cao minh cả!

Bạch Duy Minh lao đuổi tới, chiếc vòng thép trong tay y có bề rộng chừng hơn tấc, ánh sáng lam lóng lánh, mép vòng vô cùng sắc bén và cuộn lên trên, quả là một món vũ khí cực kỳ hung hiểm chuyên lấy đầu người.

Lúc lướt ngược ra sau, Kha Nhẫn đã nhắm chuẩn thời cơ. Ngay khi Bạch Duy Minh vừa theo tới, Kha Nhẫn liền lượn một vòng to chớp nhoáng tung ra mười bảy chưởng cơ hồ như trong cùng một lúc, uy lực như bài sơn đảo hải.

Bạch Duy Minh vội lách người né tránh và Hàn Mạc Song Thửu vừa lao tới cũng hốt hoảng phóng sang hai bên, lập tức những ngọn đuốc trong đại sảnh cũng bị tắt ngấm hơn nửa số.

Hạng Chân ẩn nấp trên trần nhà lòng bất giác dậy lên vô vàn cảm khái, chàng đã nhờ chưởng pháp mà nổi danh, song chưởng pháp của chàng chủ yếu là “nhanh” và “hiểm”. Nếu xét về mặt uy lực hùng mạnh thì dĩ nhiên “Kim Lôi Thủ” của Kha Nhẫn đã trội hơn. Đánh rằng mỗi bên có điểm độc đáo riêng, nhưng chưởng lực của Kha Nhẫn đạt đến trình độ thế này thật khiến cho Hạng Chân hết lòng bội phục.

Giờ đây Hạng Chân đã thấy Kha Nhẫn có thể một mình chống cự với kẻ địch trong đại sảnh, tuy không dám chắc thủ thắng, song ít ra cũng không để nổi thua bại. Lúc này đối phương đang tập trung hết sức chú ý vào Kha Nhẫn, mình mà không nhân cơ hội này lên ra dò thăm một phen, để lâu e có thể sẽ gặp nhiều phiền phức.

Lúc này bốn người Bạch Duy Minh, Hàn Mạc Song Thửu và Ba Sùng Thứ đã bao vây Kha Nhẫn tấn công ráo riết, Chương Hoàn đứng bên lược trận, bọn đại hán áo đỏ cũng đã thu hẹp vòng vây, sẵn sàng ủa vào tấn công.

Hạng Chân hít vào một hơi dài, nhanh nhẹn đến bên cửa sổ, thận trọng mở cửa ra, thoát cái đã biến ra ngoài.

Gió đêm lạnh buốt song rất trong lành, Hạng Chân đảo mắt tìm kiếm bóng dáng của Tây Môn Triều Ngọ. Bỗng một bóng người từ sau phóng tới nhanh như cắt ...

Hạng Chân liền đưa tay trái lên ngang ngực, chỉ thấy đôi phương toàn thân y phục màu đỏ và tay cầm song nhận phù, bèn nhếch môi cười khinh bỉ. Khi còn cách chừng hơn trượng, Hạng Chân nhanh như chớp vung chưởng bỏ ra.

Đôi phương không ngờ có vậy, trong con kinh hãi vội đưa tay trái quét ngang, tay phải thẳng xuống, liền tức người rẽ ngoặc sang bên, phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn, chứng tỏ đó là một cao thủ danh gia.

Hạng Chân định tiếp tục xuất thủ, song đôi phương đã thấp giọng nói:

- Hạng huynh dừng tay, Tây Môn Triều Ngọ đây!

Hạng Chân ngó người, đôi phương đã lướt đến bên cạnh, người áo đỏ ấy chính là Tây Môn Triều Ngọ, Hạng Chân phi cười khê nói:

- Tại hạ cũng đang tìm Tây môn đương gia đây, sao lại ăn mặc như thế này vậy?

Tây Môn Triều Ngọ đưa tay quạt mồ hôi, thở hắt ra nói:

- Vừa rồi huynh đệ đã trà trộn trong đám chó má ấy, khi lão Kha bị chúng phát giác, huynh đệ lập tức lui ra, hạ một tên Xích Xam Đội lột lấy quần áo hần thay rồi lại trở vào đại sảnh. Lúc đầu huynh đệ còn lo lão Kha bị thất thiệt, về sau thấy y quả nhiên danh bất hư truyền, nên mới bắt đầu âm thầm tìm hiềm Hạng huynh. Thấy Hạng huynh thoát ra từ cửa sổ, thiết nghĩ Hạng huynh nhất định đã có quyết định gì đó, bèn vội vàng theo sau ra đây, chẳng ngờ suýt nữa thì đã lãnh mấy chưởng của Hạng huynh rồi ...

Hạng Chân vội cười giả là nói:

- Ai bảo Tây Môn đương gia giả dạng đôi phương mà không chịu báo trước?

Tại hạ tưởng đâu đã bị bại lộ hành tung rồi chứ ... Tây Môn đương gia, Kha huynh chẳng sợ bị thua thiệt đâu, chúng ta nhân cơ hội này mau chóng sục tìm một phen, chán chừ lâu e sẽ không còn cơ hội nữa.

Tây Môn Triều Ngọ gật đầu:

- Đúng, chúng ta đi mau!

Hạng Chân đảo mắt nhìn quanh, khê nói:

- Nếu vạn nhất bị họ phát giác, xin Tây Môn đương gia hãy đứng ra chống cản nhưng cũng đừng ham chiến chỉ, một hồi là phải rút ngay!

Tây Môn Triều Ngọ gật đầu:

- Đương nhiên rồi!

Thế là hai người bèn phi thân lên trên mái nhà đại sảnh, rồi tiếp tục tiến sâu vào trong trang.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Dững khí ngất trời mây

Nhà cửa trong Bảo Hồ Trang san sát nhay và hết sức tề chỉnh, lầu gác đa số được cất bằng gỗ đàn, còn sảnh đường thì xây bằng đá xanh hoặc đá mài.

Khoảng cách giữa nhà này với nhà kia là những cây thường thanh cao to rậm rạp hoặc điểm xuyết với một bồn hoa đã tàn úa. Các lối đi thông đến mọi nơi hết sức sạch sẽ, diện tích trang viện rộng chằng khác gì một thị trấn nhỏ.

Hạng Chân cùng Tây Môn Triều Ngọ núp sau một ngọn cỏ tùng cao to, thấy vô số đại hán áo đỏ từ các phía kéo đến gian đại sảnh trước mặt, người nào cũng nhanh nhẹn và trầm tĩnh, chứng tỏ họ đã được huấn luyện hết sức kỹ lưỡng.

Tây Môn Triều Ngọ khê nói:

- Bọn chúng chỉ lo bao vây lão Kha chứ chưa kinh động đến toàn trang, chứng tỏ họ đã tưởng chỉ có một mình lão Kha đột nhập vào đây. Hạng huynh,

đây thật là một cơ hội tốt!

Hạng Chân nhẹ gật đầu:

- Vâng, nhưng Bão Hồ Trang này rộng quá, chẳng rõ sở chỉ huy của chúng nằm ở đâu ... Hôn nữa, theo tại hạ suy đoán, trong cuộc chiến tại Bì Thạch Sơn, phía Vô Song phái nhất định hẳn còn có người bị bắt giữ.

Tây Môn Triều Ngọ thoáng ngẫm nghĩ:

- Vậy thì hãy phình họ thêm một phen nữa, nếu cần thì cũng đành sử dụng thủ đoạn cứng rắn thôi. Thời gian có hạn, tốc chiến tốc quyết là hơn!

Hạng Chân gật đầu:

- Được, tại hạ yểm hộ cho Tây Môn đương gia hành động, thế nào?

Tây Môn Triều Ngọ bèn nghênh ngang bước ra, đi thẳng vào con đường nhỏ bên trái. Chưa được mười bước, bỗng từ sau một hàng long bách vang lên một giọng thấp trầm quát:

- Đứng lại!

Tây Môn Triều Ngọ chẳng chút nao núng, toét miệng mắng:

- Dương Tấn đó hả? Mẹ kiếp, có lẽ ngươi vừa nốc vào mấy ly nước đá ngựa, ngay đến lão tử đây mà cũng dám quát tháo hả?

Sau hàng cây long bách im lặng một hồi, tiếng nói vừa rồi lại vang lên gay gắt:

- Chớ có đùa, bằng hữu là thuộc hạ của ai?

Tây Môn Triều Ngọ cười khẩy, hét toáng lên:

- Mẹ kiếp nhà ngươi, ngay cả tiếng nói của lão tử mà cũng không nhận ra hả?

Làm như có chuyện gì ghê gớm lắm vậy, cái giọng hống hách của ngươi giống quan to quá ...

Một bóng người cao to từ sau hàng cây long bách lách ra, chòng chọc nhìn Tây Môn Triều Ngọ, giọng rắn lạnh nói:

- Bão Hồ Trang bão hồ!

Tây Môn Triều Ngọ tức giận mắng thảm, chẳng ngờ đối phương không bị mắc lừa, bèn tiến tới hai bước, vờ giận dữ nói:

- Mẹ kiếp, ngươi tưởng lão tử không đáp được ám hiệu ư? Lão tử cũng thích không đáp, để xem ngươi làm gì được lão tử nào?

Bóng người cao to buông tiếng cười khẩy, quát:

- Bắt lấy hắn!

Ngay lập tức bốn bóng người từ trong bóng tối phóng ra, hùng hổ lao bỏ vào Tây Môn Triều Ngọ.

Tây Môn Triều Ngọ chẳng thêm kháng cự, ném mạnh ngọn song nhận phủ xuống đất “choang” một tiếng, tia lửa bắn tung tóe, hai tay chống nạnh gầm lên:

- Ai dám động thủ? Mẹ kiếp, các ngươi muốn tạo phản hả? Lũ chó má các ngươi chẳng biết phân biệt kẻ trong người ngoài, lại dám xúc phạm đến lão tử đây ư?

Bốn gã áo đỏ thấy vậy bất giác khựng lại, ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau, chẳng biết có nên động thủ hay không?

Tây Môn Triều Ngọ lại oang oang nói tiếp:

- Mẹ kiếp, lão tử vừa mới từ sông Lục Thuận về đến, mệt đến rã người ra, một miếng nước cũng chưa được uống. Vừa định đến chỗ đại đầu lĩnh uống vài ly thì lại gặp lũ khốn kiếp các ngươi, lão tử cũng chẳng thêm đến chỗ đại đầu lĩnh nữa, để xem các ngươi trói lão tử mang đến cho biết!

Bốn gã áo đỏ tiến thoái lưỡng nan, hoang mang bối rối đứng thừ ra tại chỗ, bóng người cao to xoay bước đi tới.

Tây Môn Triều Ngọ vẫn hai tay chống nạnh sừng sộ nói:

- Ngươi hãy đến gần đây, mẹ kiếp, Tây Môn mỗ hôm nay phải xem thử tên ngu ngốc dần dần ngươi làm gì được lão tử nào? Hắn tử cao to tuổi trạc tứ tuần, gương mặt to đen, thần sắc trơ lạnh, dùng chân đưa mắt lạnh lùng nhìn Tây Môn Triều Ngọ một hồi mới rắn giọng nói:

- Bằng hữu là thuộc hạ của đại đầu lĩnh ư?

Tây Môn Triều Ngọ quát mắt:

- Nếu không, chả lẽ là thuộc hạ của ngươi?

Hán tử áo đen sầm mặt gằn giọng:

- Huynh đệ nói năng khách sáo một chút, thuộc hạ của đại đầu lĩnh chẳng dọa được kẻ này đâu! Nếu hôm nay bằng hữu không trả lời được ám hiệu ... xin lỗi, họ Phưong này đành phải đắc tội thôi.

Tây Môn Triều Ngọ cười khẩy:

- Thôi được, Tây Môn mỗ chấp nhận đi theo ngươi, nhưng công việc trề nải thì cảm phiền lão huynh gánh chịu trước mặt đại đầu lĩnh đấy!

Hán tử áo đen do dự một lúc, có thể nhận thấy rõ y đã cố nhẫn nhịn, hậm hực nói:

- Huynh đệ hãy để lại danh tánh!

Tây Môn Triều Ngọ hất hàm:

- Tây Môn Triều Ngọ!

Hán tử áo đen ngó người, hiển nhiên là họ tên ấy có ấn tượng trong ký ức của y, song nhất thời không nhớ ra được. Ngẫm nghĩ một hồi, đoạn y khoát tay nói:

- Đi đi, bọn này đã nhớ rồi!

Tây Môn Triều Ngọ nghênh ngang:

- Lẽ dĩ nhiên, để xem ai hồ đồ hơn ai!

Đoạn liền sải bước bỏ đi, vừa được hai bước bỗng gã hán tử mặt đen gằn giọng quát:

- Đứng lại!

Tây Môn Triều Ngọ thoáng giật mình, quay lại hỏi:

- Gì nữa vậy?

Hán tử mặt đen lạnh lùng nói:

- Đằng kia là chỗ giam cầm tù nhân của Hắc Thủ Đảng với bọn ta, ngươi đi đến đó có ý đồ gì hả?

Tây Môn Triều Ngọ suyt nửa bật cười, lòng thâm nhủ:

- Đúng là một tên đàn độn hết sức, lão tử trải bao vất vả cũng chính vì tìm kiếm chỗ ấy đấy!

Tây Môn Triều Ngọ bèn lạnh lùng nói:

- Khỏi cần lão huynh phải căn dặn, Tây Môn mỗ cũng biết rất rõ đó là chỗ giam cầm tù nhân. nếu không đi được thì Tây Môn mỗ đại gì đến đó để chuốc họa vào thân chứ?

Hán tử áo đen tức tối tròn trừng mắt, giậm mạnh chân hần học nói:

- Ngươi chớ nói tài, để rồi xem!

Tây Môn Triều Ngọ buông tiếng cười khẩy, nghênh ngang bước tới. Được một quãng thì hết hàng cây long bách, tiếp theo là một khu rừng tùng cao to rậm rạp, có thể loáng thoáng trông thấy một góc tường cao ở tận cùng trong sâu, và lối đi cũng rộng dần ra.

Chẳng chút chần chừ, Tây Môn Triều Ngọ liền đi sát vào lề đường, vừa định chui vào khu rừng long bách bỗng từ trong bóng tối vang lên một tiếng quát hỏi:

- Ai đó?

Tây Môn Triều Ngọ lập tức hét to:

- Bão Hồ Trang bão hồ, trả lời mau!

Liền thì năm bóng người từ trong tối phóng ra, người cầm đầu vội thấp giọng nói:

- Như Ý Phù như ý, đều là huynh đệ với nhau cả!

Tây Môn Triều Ngọ buông tiếng cười khẩy, lạnh lùng hỏi:

- Có gì khác lạ không?

Năm bóng người nhanh chóng tiến đến gần, gã áo đỏ đi đầu thấp giọng nói:

- Không, huynh đệ vất vả quá, khuya thế này mà còn đến kiểm tra.

Tây Môn Triều Ngọ thở hắt ra:

- Ăn com người là phải làm việc cho người thôi, biết làm sao hơn? Lũ khốn kiếp giam trong kia không có động tĩnh gì chứ? Phải hết sức cẩn thận đấy!

Gã áo đỏ cười hề hề:

- Không hề gì đâu! Một đập đá nặng ngàn cân, một cánh cửa sắt dày năm tấc, lại thêm ba bức rào sắt kiên cố, mẹ kiếp, dù là một đàn voi to cũng chẳng xông vào được, huống chi là con người!

Tây Môn Triều Ngọ gắt gù:

- Ta cũng nghĩ như vậy, có điều là mấy hôm nay tình hình căng thẳng lắm, chi sợ bọn Vô Song phái mò vào đây thôi.

Gã áo đỏ cầm đầu chom chớp mắt, hạ thấp giọng nói:

- Nghe nói phía trước có phát hiện gian tế phải không?

Tây Môn Triều Ngọ đảo mắt nhìn quanh, ra vẻ bí ẩn khẽ nói:

- Đúng vậy, tên tiểu tử ấy võ công quả nhiên lợi hại. Nhiều cao thủ phe ta giáp công người ta một mình mà chẳng làm gì được, Chương tam gia của Thất Hà Hội lại còn bị đá thương nữa, nghe đâu tên tiểu tử ấy mới xuất thủ đã hạ gục phe ta năm sáu mạng. Chắc, nhắc đến là rùng mình sơn gáy ...

Năm gã áo đỏ thấy đều ngó ra một hồi, cầm đầu lo lắng nói:

- Người ta mới đến có một tên mà làm cho phe ta bắn loạn cả lên thế này, nếu thêm vài người nữa chẳng rõ sẽ còn tệ hại đến thế nào ...

Tây Môn Triều Ngọ thở dài:

- Đúng vậy, chỗ giam người hãy còn tạm ổn, có tường đá dày, có cơ quan mai phục, có thể ẩn náu được, ở ngoài kia phải lấy tấm thân bằng xương bằng thịt mà đón đỡ đao kiếm của người ta ... Ôi, thật là khốn khổ!

Gã áo đỏ cầm đầu cũng buông tiếng thở dài, rầu rĩ nói:

- Bọn này cũng có nghe nói đến sự bố trí cơ quan mai phục nhưng chưa được trông thấy bao giờ, chẳng rõ là nó như thế nào, có ngăn cản được đối phương hay không cũng chưa dám chắc ...

Tây Môn Triều Ngọ cảm thấy hơi thất vọng, vẻ ơ hờ hỏi:

- Trong kia giam cầm những người nào các người có biết không?

Gã áo đỏ lắc đầu:

- Đó là điều cơ mật, ngoài các vị đầu lĩnh ra không ai được biết cả! Huynh đệ thắc mắc làm gì đến điều ấy, hãy lo tìm cách bảo toàn tính mạng mới là điều nghiêm túc.

Tây Môn Triều Ngọ mỉm cười, vẻ chán chường nói:

- Đúng rồi, chỉ vì mấy lạng bạc mà phải bỏ mạng thì thật là đại dột ... Các vị huynh đệ hãy tiếp tục làm nhiệm vụ đi, để kẻ này vào trong xem thử.

Gã áo đỏ liếc vòng tay nói:

- Huynh đệ vất vả quá!

Tây Môn Triều Ngọ đứng đĩnh đi tiếp vào trong rừng tùm. Khi đến bìa rừng, bỗng nghe tiếng Hạng Chân từ trên một ngọn cây tối mịt khẽ gọi:

- Tây Môn đương gia!

Tây Môn Triều Ngọ liền dừng bước, Hạng Chân nhẹ nhàng hạ xuống đất, nheo mắt cười hỏi:

- Tây Môn đương gia cũng thật có hứng thú tán gẫu với chúng ...

Tây Môn Triều Ngọ cười méo xệch:

- Ngôi nhà đá trong kia chính là chỗ giam cầm tù nhân, có một đập đá ngăn cản, một cánh cửa sắt, ba bức rào sắt, có cơ quan mai phục, canh phòng nghiêm mật nhưng giam những ai thì không được rõ.

Hạng Chân khoát tay:

- Tại hạ đã nghe rồi. Giờ trước hết là vấn đề bằng cách nào vào được trong ấy. Theo tại hạ thì cũng bất chước như Tây Môn đương gia, tại hạ sẽ lột lấy một bộ y phục của chúng thay vào rồi xâm nhập nửa mềm dẻo nửa cứng rắn. Khi nào nhận thấy không thể áp dụng phương pháp mềm dẻo thì hãy nhanh chóng ra tay triệt hạ những kẻ ngăn cản, xông thẳng vào trong, không để cho bọn chúng có cơ hội báo động.

Tây Môn Triều Ngọ gật đầu:

- Tốt lắm, thật không hổ danh “Hoàng Long” Hạng Chân, chúng ta cứ thế mà hành động!

Hạng Chân nhếch môi cười:

- Thôi, đừng có tán tụng, Tây Môn đương gia cũng đâu phải là ngọn đèn dầu cạn.

Tây Môn Triều Ngọ vỗ vai Hạng Chân vừa quay người thì Hạng Chân đã kéo y vào sâu trong rừng tùng, khẽ nói:

- Đằng kia có một chót canh hai người ...

Thế là hai người bèn cố ý bộc lộ hành tung, y phục chạm vào cành lá rào rào.

Quả nhiên vừa đi được mười bước đã trông thấy hàn quang lấp lánh, hai bóng người phóng ra quát:

- Ai đó? Đứng lại!

Hạng Chân cười nhạt, chỉ thấy chàng lẳng không lượn quanh một vòng nhanh như chớp, hai gã áo đỏ không kịp hự một tiếng thì đã ngã lăn kềnh ra đất.

Hạng Chân mau chóng lột lấy y phục của một người, lột bỏ khăn che mặt, vào trong lùm cỏ mặc vào, vỗ tay khoái trá nói:

- Đi nào, mọi sự thuận lợi.

Tây Môn Triều Ngọ giờ ngón tay cái lên thành thật khen:

- Nhanh vô cùng!

Hạng Chân cười:

- Tây Môn đương gia lại trên tại hạ nữa rồi!

Thế rồi hai người lẹ làng tiến sâu vào rừng. Sau khi tránh qua ải chót canh ngầm, hai người đã đến trước ngôi nhà đá vuông vức rất to lớn, Ngôi nhà đá bốn bề chỉ có tám cửa sổ, mỗi cửa sổ chỉ rộng chừng một tấc và có chấn sắt to cỡ cánh tay trẻ sơ sinh, khoảng hở chỉ vừa đủ đưa lọt một nắm tay.

Chính diện là một cánh cửa to rất nặng, dày và đang đóng chặt, thoáng nhìn cũng đủ biết là ngôi nhà phà lao này hết sức kiên cố.

Hai ngọn đuốc cắm chênh chếch trong ống đồng gắn trên vách đá, mười gã áo đỏ chia nhau đứng yên hai bên, xung quanh không một tiếng động, ngoài tiếng gió lau cành lá khua xào xạc, bầu không khí tĩnh lặng đến ngột ngạt. Hạng Chân ngoảnh lại cười với Tây Môn Triều Ngọ, đoạn cùng cất bước tiến ngang đi thẳng đến ngôi nhà đá.

Mười gã áo đỏ lập tức đưa mắt chăm chăm nhìn bọn họ. Khi còn cách chừng hơn một trượng, hai gã áo đỏ sánh vai nhau bước ra, cùng giơ tay phải lên cao, đồng thanh nói:

- Xin nhị vị huynh đệ hãy tạm dừng bước!

Hạng Chân vòng tay cười nói:

- Đêm khuya lạnh lẽo, các vị vất vả quá!

Hai gã áo đỏ lạnh lùng nhếch môi, một người nói:

- Nhị vị đêm khuya đến đây có nhiệm vụ trọng yếu ư?

Hạng Chân điềm tĩnh nói:

- Đúng vậy, đại đầu lĩnh đã lệnh cho bọn này đến đây kiểm tra phòng giam xem có xảy ra việc gì hay không? Khi nãy ở phía trước đã có gian tế đối phương đột nhập ...

Hai gã áo đỏ đưa mắt nhìn nhau, người kia lại nói:

- Đại đầu lĩnh đã có lệnh, bọn này đương nhiên để cho qua, nhưng nhị vị có mang theo “Bảo hồ đồng bài” của đại đầu lĩnh chăng? Nếu muốn vào phòng giam là phải trình ra thẻ bài ấy.

Hạng Chân mắng thăm, song vẫn ung dung nói:

- Đại đầu lĩnh đã dặn bảo bằng miệng nên huynh đệ bọn này không lấy đồng bài mang theo, nhưng khẩu lệnh của đại đầu lĩnh, huynh đệ thiết nghĩ là vẫn có hiệu lực chứ!

Gã áo đỏ ấy đánh mặt lắc đầu:

- Bọn này đã phụng mệnh khi thấy đồng bài mới cho qua. Không có “Bảo hồ đồng bài”, dù là cha mẹ thì cũng chẳng thể cho qua. Đó không phải là chuyện đùa, lỡ có bề gì, ai gánh nổi trách nhiệm này chứ?

Hạng Chân cười quái lại:

- Quả đúng là như vậy!

- Lẽ dĩ nhiên, không thể nào khác được.

Tây Môn Triều Ngọ khoát tay, tiến tới một bước dài, tùm tùm cười nói:

- Không có “Bảo hồ đồng bài” huynh đến ngay cả cha mẹ cũng không để cho qua ư?

Gã áo đỏ thấy khẩu khí đối phương chẳng lành, bất giác lùi sau nửa bước, về đề phòng nói:

- Đúng vậy, huynh đệ ...

Tây Môn Triều Ngọ cười vang ngắt lời:

- Vậy thì ngươi hãy xem bọn ta là gia gia của ngươi đi!

Gã áo đỏ liền biến sắc mặt, vừa định phát tác thì Hạng Chân đã lướt tới, tả chưởng vung lên nhanh như chớp. Gã áo đỏ chẳng làm sao kịp né tránh, “bình” một tiếng đã bị đánh bật ra sau hơn năm thước.

Đồng thời Hạng Chân tay phải tổng thẳng ra, gã áo đỏ còn lại lãnh trọn một chưởng vào ngực, miệng phun máu xối xả ...

Trong khi ấy, Tây Môn Triều Ngọ đã lao nhanh tới, xoay người vung chưởng.

Bốn gã áo đỏ ngã gục, bốn gã áo đỏ còn lại kinh hoàng la lên ... Hai người lao bổ vào Tây Môn Triều Ngọ, người thì chạy đến trước cửa, luống cuống đưa tay nắm kéo một chiếc vòng treo màu đen.

Một gã áo đỏ vung song nhận phù nhắm đỉnh đầu Hạng Chân bổ xuống.

Chẳng thềm quay lại, chàng tung mình lao tới, hai chân duỗi thẳng kẹp vào cổ gã áo đỏ ấy. Trong tiếng rú thảm khốc của gã áo đỏ bị quật ngã, Hạng Chân đã lao đến sau lưng gã áo đỏ tay vừa chạm vào vòng treo màu đen.

Hạng Chân tay phải vung lên, gã áo đỏ ấy không kịp rên lên một tiếng, đầu đã lia khỏi cổ rơi lăn lóc dưới đất, máu chưa kịp phun ra các xác không đầu ấy đã bị Hạng Chân tung chân đá văng xa tít.

Đằng kia, hai gã áo đỏ cũng đã bị Tây Môn Triều Ngọ hạ gục, hai người đều chết giống nhau, nơi yếu hầu bị xuyên thủng một lỗ máu to cỡ nắm tay.

Tất cả chi diễn ra trong khoảnh khắc ngắn ngủi, mười từ thì đã nằm im lìm dưới đất, như thể họ đã nằm đó ngay từ trước vậy.

Tây Môn Triều Ngọ xoa tay cười nói:

- Rất là thuận lợi!

Hạng Chân cũng gật đầu:

- Ta xông vào đi!

Tây Môn Triều Ngọ liền quay người, đưa tay lên đập mạnh cửa và hét toáng lên:

- Mở cửa ra mau, có khẩu dụ của đại đầu lĩnh truyền thị!

Đêm khuya yên ắng, tiếng đập cửa vang dội chỉ vài cái, cánh cửa gỗ nặng dày từ từ hé mở, một gương mặt xương cẩu thò ra, vẻ bức bối nói:

- Việc quái quỷ gì mà đêm khuya đập cửa ầm ỉ như vậy?

Nhanh như chớp, Hạng Chân vùng chỉ điểm vào yết hầu đối phương ... Gương mặt xương xẩu ấy lập tức co rúm, Hạng Chân lẹ tay kéo y ra ngoài rồi tiện tay ném ra phía sau.

Tây Môn Triều Ngọ nghiêng người lách vào, giờ tay nói:

- Hừ, các ngươi thật là thành thoi sung sướng, đâu như bọn này suốt ngày đầu tắt mặt tối. Mẹ kiếp, đến đổi thở mạnh cũng chẳng dám, bức chết đi được.

Hai gã đang chơi súc sắc đầu cũng chẳng thèm ngẩng lên, một gã buông giọng lười nhác nói:

- Lại kiểm tra phòng giam hả? Mẹ kiếp nhà giam này còn nghiêm trọng hơn là thiên lao trong đại nội của hoàng đế nữa. Ngày nào cũng kiểm tra những mấy lần, giam có mấy người mà làm như giam cầm Đông Hải long vương hay Tây Nhạc sơn thần không bằng ...

Tây Môn Triều Ngọ cười hề hề:

- Đúng rồi, nếu mà thật sự có biến xảy ra, bằng vào mấy tên giá áo túi com các ngươi thì cũng chẳng chống cự nổi!

Gã áo đỏ vừa nói nghe khẩu khí đối phương có vẻ khác lạ, bèn ngẩng lên nhìn Tây Môn Triều Ngọ, lập tức y ngạc nhiên đứng lên nói:

- Ủa, ngươi là ai? Sao chưa gặp bao giờ ...

Tây Môn Triều Ngọ nhướng mắt nhìn, thấy trên vách đá có dấu vết một cửa đập, bèn cười khẩy lạnh lùng nói:

- Làm sao mà gặp qua được? Lão từ mới đến đây lần đầu mà!

Gã áo đỏ kia đứng phắt dậy, hằm hằm nói:

- Nay, ngươi là thuộc hạ của vị đầu lĩnh nào? Sao lại nói năng xác xược như vậy hả? Mẹ kiếp, kiểm tra nhà giam mà làm như vậy ư?

Tây Môn Triều Ngọ tủm tỉm cười:

- Lẽ dĩ nhiên, bây giờ ngươi là kẻ đầu tiên nạp mạng đây!

Gã áo đỏ ấy kinh hãi:

- Ngươi nói gì vậy hả?

Tây Môn Triều Ngọ hai tay nhẹ nhàng vạch một vòng, một luồng kinh lực vô hình liền kéo đối phương tiến tới ba bước, rồi thì vọt thẳng lên cao, “ầm” một tiếng va mạnh vào vách đá ...

Gã áo đỏ khác cũng sợ người, há hốc miệng lắp bắp nói:

- Gian ... gian tế ...

Song, ngay khi ấy hữu chương của Tây Môn Triều Ngọ đã phóng đến trước ngực, “Rắc” một tiếng, xương ngực của y đã bị đánh nát vụn.

Hai gã áo đỏ nằm trên giường tre mắt hấp hím vừa mới lồm cồm bò dậy, Tây Môn Triều Ngọ đã lao tới, song chương cùng lúc vung ra ... Hai tiếng rú thâm vang lên, hai gã áo đỏ ấy đã bị đánh văng bay đi rơi xuống đất nằm yên bất động, hồn đã lìa khỏi xác.

Hạng Chân nhẹ nhàng khép cửa lại, cười nói:

- Tây Môn đương gia giải quyết thật nhanh gọn!

Tây Môn Triều Ngọ đưa tay sờ cằm:

- Múa rùa qua mắt thợ, để khiến Hạng huynh cười cho.

Hạng Chân đi đến trước cửa đập ấn trong vách đá, xem xét xung quanh một hồi, chau mày nói:

- Tây Môn đương gia, nhất thời chưa thể tìm ra chốt bí mật để mở cửa đập này.

Tây Môn Triều Ngọ ngẫm nghĩ một hồi:

- Ta hãy dùng sức mạnh phá vỡ.

Hạng Chân cười:

- Chỉ sợ tốn sức lắm!

Tây Môn Triều Ngọ lùi sau hai bước:

- Đành thôi! Hạng huynh, hai ta hãy luân phiên nhau, huynh đệ đánh trước, khi nào kiệt lực hãy đến Hạng huynh.

Hạng Chân gật đầu:

- Được, nhân dịp này tại hạ có thể thưởng thức “Đại Lực Kim Cang Chương” danh chấn giang hồ của Tây Môn đương gia.

Tây Môn Triều Ngọ thoáng đỏ mặt, phấn khởi nói:

- Tây Môn Triều Ngọ này xưa nay không thích giả dối, Hạng huynh hãy xem đây!

Dứt lời Tây Môn Triều Ngọ lao tới, hai tay chập vào nhau, tách ra đẩy mạnh tới, một luồng kinh lực cuộn cuộn như thác lũ kèm theo tiếng động như sấm rền xô vào cửa đập.

Chỉ nghe ầm một tiếng vang rền, cửa đập rung dữ dội, đá vụn tung bay mù mịt. Tây Môn Triều Ngọ buông tiếng quát vang, song chương lại chập vào rồi đẩy mạnh ra, lao tới rồi lại lui nhanh ...

Cứ thế liên tục tung ra hơn ba mươi chương, gian thạch thất lung lay như trời long đất lở, cảnh tượng hết như Lục Đinh cự thần vung búa bổ núi vậy.

Tây Môn Triều Ngọ lui nhanh ra sau, trán đã lấm tấm mồ hôi, y thở sâu một hơi dài, xua tay nói:

- Hạng huynh tiếp tục đi!

Lúc này cánh cửa đập đã bị lõm vào một khoảng như bị búa đe, dưới đất đầy đá vụn. “Đại Lực Kim Cang Chương” của Tây Môn Triều Ngọ quả nhiên ghê gớm, danh bất hư truyền.

Hạng Chân mỉm môi nói:

- Đại Lực Kim Cang Chương của Tây Môn đương gia chủ yếu là mạnh mẽ, tại hạ không đủ hỏa hầu đến vậy ...

Tây Môn Triều Ngọ vội nói:

- Hạng huynh bây giờ không phải là lúc khách sáo, hãy mau ra tay đi để huynh đệ nghỉ một lát rồi lại tiếp tục ...

Hạng Chân buông tiếng cười vang, gương mặt anh tuấn ngay lập tức đã trở thành tái ngắt, chớp nhoáng tung ra hơn một trăm chương tiếp nhau nhanh đến mức tưởng chừng chỉ có bốn năm chương.

Trong tiếng gió rít vút vù, tiếng chấn động kinh hồn bạt vía, cánh cửa đập sau cùng đã sụp đổ, Hạng Chân chẳng nói chẳng rằng, tung mình lao nhanh vào trong.

Tây Môn Triều Ngọ sững sốt kêu lên:

- Chao ôi, Từ Tà Chương!

Ngay khi Hạng Chân vừa lao vào, bên tai đã nghe có tiếng động khác lạ, quét mắt nhìn thật nhanh ...Hồi ôi, hàng ngàn vạn mũi tên nhọn từ bốn phía của đường hầm rộng chừng bảy tám thước bắn ra. Tên nhọn được bắn ra từ những chiếc ống tròn bằng kim loại và nơi đầu mũi tên ánh lam long lánh chứng tỏ đều có tâm độc.

Từ phía sau, Tây Môn Triều Ngọ hơ hải vang lên:

- Hạng huynh, tránh mau!

Hạng Chân cắn răng, sắc mặt trở nên tái ngắt tung mình lên cao, hai chân vung đập, hai tay múa tít, kinh phong ồ ạt xô ra tứ phía.

Thế là chỉ thấy những mũi tên gãy tả tơi rơi xuống đất, tiếng leng keng vang lên liên hồi ...

Hạng Chân buông tiếng cười vang, xuyên qua làn mưa tên, lao đến trước cánh cửa thép án ngữ lối đi, chàng buông tiếng quát vang, lại vung tay chuông khí đập bổ vào cánh cửa thép.

Chẳng rõ đã chạm vào cơ quan nào, bỗng nghe tiếng chuông lành lỏi từng hồi hồi hả vang lên. Và ngay khi hồi chuông đầu vang lên, từ trên song song với cánh cửa thép, một lưỡi đao sắc bén “Vù” một tiếng sập xuống.

Rút tay lui nhanh, lưỡi đao lại cất lên, khua vào trong ngạch cửa. Hạng Chân tức tối giậm chân song lại buông tiếng quát vang và lao tới, chỉ trong chớp nhoáng, Tà Từ chuông đã bổ vào cánh cửa thép hơn một trăm lần.

Trong tiếng chấn động rền rĩ, cánh cửa thép lung lay dữ dội, song lưỡi đao trên ngạch cửa lại sập xuống rồi rút lên nhanh.

Hạng Chân cắn chặt răng, khi lưỡi đao sập xuống thì chàng rút tay về, khi lưỡi đao rút lên thì chàng lại chớp nhoáng tung Tà Từ Chuông bổ vào cánh cửa thép.

Thế rồi sau bảy lần như vậy, cánh cửa thép đã nứt nẻ đổ ào xuống. Và ngay khi lưỡi đao vừa hạ xuống, Hạng Chân dồn hết toàn lực vào song chuông đánh nát lưỡi đao ra làm bốn năm mảnh.

Tây Môn Triều ngộ vỗ tay cười, reo to:

- Tuyệt quá! Hạng huynh quả là danh bất hư truyền!

Hạng Chân khoát tay lướt vào chưa kịp ngừng lên bỗng nghe mấy tiếng “Vù vù ...”, bảy tám ngọn song nhận phủ đã nhắm ngay đỉnh đầu chàng giáng xuống.

Hạng Chân lẹ làng ngồi hụp xuống, chân phải quét nhanh ra. Trước mắt bóng đồ thấp thoáng, tiếng rú thảm vang lên liên hồi, bảy tám gã áo đỏ thầy đều bị quét ngã lăn ra xa.

Đây là con đường hầm thông với phía trước, nơi tận cùng là một bức chắn sắt to cỡ cánh tay trẻ con cản mất lối đi.

Bọn áo đỏ có năm tên bị quét gãy chân, đang lẫn lộn trên mặt đất rên la thảm thiết, còn lại ba tên lồm cồm bò dậy, song vẫn gan lì lao tới tiếp tục tấn công.

Hạng Chân buông tiếng cười gằn, vừa định xuất thủ thì Tây Môn Triều Ngộ đã lao tới. Thế là ba gã áo đỏ còn lại chưa kịp nhìn rõ đối phương thì mỗi người đã lãnh một chuông vào ngực, lục phủ ngũ tạng vỡ nát chết ngay tức khắc.

Hạng Chân ngoảnh lại nhìn, tiếng chuông vẫn ngân vang song chưa thấy bóng người, bèn hỏi hả nói:

- Tây Môn đương gia, nhanh lên!

Ngay khi ấy, Tây Môn Triều Ngộ đã lướt đến trước bức chắn sắt, dang chân đứng tấn, song chuông xô mạnh ra, rút về rồi lại xô ra, chỉ ba lượt là bức chắn sắt đã có bốn thanh bị gãy làm đôi.

Hai người lẹ làng bước vào, hai bức chắn sắt tiếp theo cũng bị họ dùng chuông lực mạnh mẽ phá vỡ, giờ đây đã trông thấy sáu phòng giam ở hai bên đường hầm.

Hạng Chân mừng rỡ nói:

- Tây Môn đương gia, đã đến nơi rồi!

Tây Môn Triều Ngộ đưa mắt nhìn cánh cửa đá lao thất đóng chặt, rồi lại đảo mắt nhìn hai bên đường hầm yên ắng, do dự nói:

- Đối phương đã nghe báo động mà đến giờ vẫn chưa thấy có người xuất hiện. Lao thất này phía ngoài thì được canh phòng cẩn mật, song đến đây thì lại chẳng có một người canh giữ, Hạng huynh, chỉ sợ có âm mưu gì đây!

Hạng Chân thoáng ngần người, đoạn gật đầu nói:

- Tây Môn đương gia nói rất có lí, nhưng chúng ta hiện đã cười lên lưng cọp muốn xuống cũng chẳng được, giờ chỉ còn cách phá cửa vào thôi!

Tây Môn Triều Ngộ thần sắc trầm lạnh, vụt quay người lớn tiếng nói:

- Nếu các vị Vô Song phái ở trong ấy thì xin hãy trả lời ngay, huynh đệ bọn này đến già cứu các vị đây!

Tiếng nói của y vang vọng trong đường hầm nhưng không một tiếng đáp lại.

Tây Môn Triều Ngộ lại lên tiếng hai lượt nữa, trong lao vẫn im phăng phắc ...

Tây Môn Triều Ngộ tức tối giậm chân nói:

- Hạng huynh, mặc kệ có là rừng đao núi kiếm gì đi nữa thì chúng ta cũng quyết xông vào cho biết!

Hạng Chân chú mắt nhìn vào phòng giam cuối cùng, gật đầu nói:

- Cũng được, phải thử một phen thôi ...

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Lao thất hiểm trùng trùng

Tây Môn Triều Ngọ hít sâu vào một hơi, đề tụ công lực vào hai cánh tay, nhìn Hạng Chân nói:

- Vào gian nào trước đây?

Hạng Chân đưa tay chỉ gian phòng nằm sau cuối bên trái nói:

- Gian đó trước đi!

Tây Môn Triều Ngọ liền sai bước đi đến trước gian lao thất cuối cùng buông tiếng hét vang, song chưởng đẩy mạnh ra. “Đại Lực Kim Cang Chưởng” quả là hùng hậu, hàm chứa kinh lực chí dương chí cương, chỉ một chưởng là cánh cửa sắt đã sụp đổ gãy nát.

Song chẳng thấy có bóng dáng người nào trong gian phòng ấy mà chỉ thấy bên trong hãy còn bức vách sắt và hàng ngàn rắn độc hồng hoa vằn vện với những chiếc lưỡi dài thấp đỏ lòm. Chúng phát ra tiếng “Xì xì ...” khe khẽ, lớn ngồn bò ra như làn sóng dữ.

Tây Môn Triều Ngọ sùng sốt la lên:

- Chao ôi, toàn là rắn độc ...

Hạng Chân thụp người vung chưởng quét sát xuống mặt đất, bảy tám con rắn độc bò ra trước đều bị chưởng phong cuốn bay, va mạnh vào vách đá nát bấy.

Tây Môn Triều Ngọ lùi nhanh ra sau, tức giận nói:

- Độc ác thật, thảo nào lũ khốn kiếp ấy đã im hơi lặng tiếng.

Hạng Chân lại liên tiếp quét ra bốn chưởng, lũ rắn độc bị cuốn bay đi tứ phía, song lớp trước bị đánh tan lớp sau lại tiếp tục bò tới.

Mùi tanh hôi tràn ngập cả đường hầm, vô cùng tởm lợm. Tây Môn Triều Ngọ cũng vung chưởng xuất kích phối hợp với Hạng Chân, chẳng mấy chốc đã đánh tan xác mấy trăm con rắn độc, máu thịt nhầy nhụa dính đầy trên vách dưới đất và cả trên nóc đường hầm.

Hạng Chân một chân giẫm nát đầu một con rắn xanh, thấp giọng nói:

- Nơi đây bố trí hết như Thanh Tùng sơn trang.

Tây Môn Triều Ngọ nghiêng răng nói:

- Hạng huynh hãy toàn lực đối phó với lũ rắn này, để huynh đệ phá vỡ bức sắt bên trong thử xem!

Hạng Chân gật đầu:

- Tây Môn đương gia hãy cẩn trọng!

Tây Môn Triều Ngọ tung mình lao thẳng vào, song chưởng vung ra. Liền thì ầm một tiếng vang dội, bức vách sắt đã nứt vỡ và ngay sau đó từ nơi vết nứt chảy ra một dòng nước màu lam đen, mùi hôi tanh khủng khiếp.

Tây Môn Triều Ngọ vội tung mình lên cao và hét to:

- Hạng huynh, tránh ra mau!

Hạng Chân cũng nhanh nhẹn phóng vọt lên cao, thoáng chốc dòng nước lam đen đã tràn ngập đường hầm. Những con rắn độc chưa chết lúc nãy đều nổi lên mặt nước và giãy giụa, ra chiều hết sức đau đớn. Lát sau thủy đều bất động và biến thành màu đen ngịt.

Hạng Chân cùng Tây Môn Triều Ngọ đều dán lưng lên nóc đường hầm. Tây Môn Triều Ngọ đưa mắt nhìn ra phía ngoài, trầm giọng nói:

- Hạng huynh, nước tuy có chất kịch độc nhưng rất cạn chứng tỏ tồn lượng không nhiều. Chúng ta ở mãi trên đây cũng chẳng thể được, theo huynh đệ thì hãy tiếp tục mạo hiểm xông tới là hơn.

Hạng Chân gật đầu:

- Vâng, bằng không kẻ như hoài công tât!

Tây Môn Triều Ngọ cúi xuống nhìn. Ô, những xác rắn trong nước giờ đây đã hoàn toàn tan rữa.

Tây Môn Triều Ngọ nhỏ toẹt một bãi nước miếng, cảm hờn nói:

- Bão Hồ trang thật là độc ác quá đáng. Mẹ kiếp, cũng may là chúng ta tránh kịp, nếu bị trúng một giọt vào người há chẳng phải thối rữa một mảng thịt to còn gì?

Hạng Chân chau mày:

- Đến giết đối phương còn chưa có hành động gì, chứng tỏ hãy còn âm mưu khác nữa, Tây Môn đương gia chúng ta hãy ra tay trước đi.

Tây Môn Triều Ngọ gật đầu, buông mình hạ xuống, song ngay khi người còn lơ lửng trên không, hai bên vách đường hầm bỗng mở ra bốn lỗ vuông nhỏ và ngay sau đó dầu đồng màu vàng ệch từ trong lỗ tuôn ra như suối chảy.

Chẳng mấy chốc, dòng nước độc đã bị dầu đồng phủ lấy và hiển nhiên đó không phải là dầu đồng thuần túy mà còn pha lẫn mùi lưu huỳnh nồng nặc.

Tây Môn Triều Ngọ phi thân vào trong lao thất hết sức thận trọng, không dám để cho thân thể chạm vào bất kì vật gì chung quanh. Song chường xô ra, “Đại Lực Kim Cang Chưởng” như sấm sét bổ vào bức vách sắt thứ hai.

“Ầm” một tiếng vang dội, bức vách sắt ấy cũng liền nứt toác, song phen này không có cơ quan. Đó là một lao thất có giam ba người.

Lao thất ấy có một bức rào sắt chắn ngang, ba người đầu bù tóc rối, mặt mày lem luốc đang ngồi dưới đất, tay chân đều bị khóa chặt Tây Môn Triều Ngọ lượn một vòng trên không, đề khí lớn tiếng nói:

- Bọn chúng định dùng hỏa công đây, vào đây mau!

Đồng thời lại bước trở vào, chân vừa chạm đất liền tức lao đến trước chắn sắt hồi hả hét vang:

- Các vị có phải là người của Vô Song phái không? Bây giờ đâu phải là lúc nhàn rỗi nữa đâu. Bọn này đã liều mạng vào đây giải cứu cho các vị, chuẩn bị thoát thân mau ...

Ngay khi ấy, bỗng nghe sau lưng có tiếng bước chân rất khẽ. Tây Môn Triều Ngọ chẳng thềm ngoảnh lại, lẹ làng vung chưởng bỏ ngược ra sau Hự một tiếng khô khan, một gã áo đỏ đã bị đánh văng lên cao, song nhận phủ rời khỏi tay và miệng phún máu xối xả.

Một gã áo đỏ khác buông tiếng gầm vang, song nhận phủ bổ thẳng vào bụng Tây Môn Triều Ngọ.

Tây Môn Triều Ngọ tức giận buông tiếng mắng, lẹ làng xoay ngang người.

Tay phải xòe ra “Soạt” một tiếng, khăn đỏ chít đầu và luôn cả một chòm tóc của đối phương đã bị Tây Môn Triều Ngọ chop mất.

Gã áo đỏ hét vang, tiếp tục điên cuồng lao tới, song nhận phủ vung lên bổ thẳng vào yết hầu Tây Môn Triều Ngọ.

Tây Môn Triều Ngọ ngồi thụp xuống, tay trái vung lên. “Rắc” một tiếng, cánh tay phải của gã áo đỏ ấy đã gãy lìa đến khuỷu, buông búa ngã ngửa ra đất.

Tây Môn Triều Ngọ sấn tới giờ chân toan giẫm lên đầu đối phương, gã áo đỏ ấy buông tiếng cười thâm não, sắc mặt trắng bệch nói:

- Ngươi chẳng cần hạ độc thủ nữa đây!

Tây Môn Triều Ngọ chừng lại, giận dữ nói:

- Mẹ kiếp, ngươi rõ là đã ăn phải tim hùm gan gấu, bằng vào tên nhãi nhép các ngươi mà lại dám hành hung lão tử ư? Lão tử phải phanh thây ngươi mới được.

Gã áo đỏ ấy ho sặc sụa, một hồi mới thở hổn hển nói:

- Dù ngươi phanh thây ta ra thì ngươi cũng sẽ chết, khác chăng chỉ là kẻ trước người sau mà thôi!

Tây Môn Triều Ngọ ngó người:

- Người nói vậy là sao?

Gã áo đỏ cười chua chát:

- Người hãy nhìn kĩ gian lao thất này thử xem!

Tây Môn Triều Ngọ liền đảo mắt nhìn quanh, đây cũng vẫn là một gian thạch thất, ngoại trừ hai lỗ thông hơi to bằng nắm tay, chẳng có đến một cánh cửa sổ.

Chỗ mình đang đứng là một lối đi hẹp, đằng kia có một bức bình phong bằng trúc, hẳn là hai gã áo đỏ này đã từ đó tiến ra.

Tây Môn Triều Ngọ buông tiếng cười khẩy nói:

- Đây cũng chỉ là một gian thạch thất mà thôi!

Gã áo đỏ ấy yếu ớt gật đầu:

- Chẳng có lối nào cả!

- Chẳng lẽ lão tử không biết lui ra theo đường cũ sao? Nước độc và dầu đồng kia không ngăn cản được lão tử đâu!

Gã áo đỏ ấy bỗng cười co rúm:

- Ngay khi các người phá vỡ bức tường sắt thứ nhì ... thì toàn bộ hệ thống báo động đã được phát ra ... bức cửa đập thứ nhất tuy đã bị các người phá hủy ... song một cửa đập khác đã được thay vào, bít kín đường hầm ... Nói cách khác đường rút của hai người đã bị cắt đứt ...

Tây Môn Triều Ngọ cười khẩy:

- Bọn ta vào được thì có thể ra được, phá được một cửa đập thì cũng có thể phá được hai cửa đập.

Gã áo đỏ ảo não lắc đầu:

- Không ra được đâu, lửa đã sắp bốc cháy rồi ... Dầu đồng trong đường hầm có pha chất lưu huỳnh, lửa sẽ bốc cháy rất nhanh ... các người không ra kịp đâu.

Tây Môn Triều Ngọ nuốt nước miếng:

- Nếu vậy các người thì sao?

Gã áo đỏ cười cay đắng:

- Bọn ta vốn phụng mệnh canh giữ nơi đây khi nào gặp cường địch đột nhập ...

là phải chết cùng với kẻ địch ...

Hạng Chân phi thân vào thoáng vẻ lo âu nói:

- Tây Môn đương gia, y nói rất đúng!

Tây Môn Triều Ngọ ngoảnh lại nhìn, Hạng Chân nhìn y cười chua chát ...

Tây Môn Triều Ngọ nghiêng răng, ngoảnh lại nói:

- Vậy là người cam đành chịu chết ư?.

Gã áo đỏ thờ dãi:

- Không vậy thì còn cách nào hơn?

Bầu không khí mỗi lúc càng thêm vẫn đục, mùi rắn tanh, mùi nước thối, hòa lẫn mùi dầu đồng và lưu huỳnh tạo thành một mùi hỗn hợp cơ hồ có thể khiến người ta ngạt thở. Hạng Chân bỗng tiến lên một bước, hỏi hả nói:

- Bằng hữu, nơi đây có giam giữ người của Vô Song phái không?

Tây Môn Triều Ngọ chợt nhớ ra, vội ngoảnh lại nhìn ba người ở bên kia chấn sắt, ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Ba người này không phải ư?

Chương 36: Vũ lộng thần oai thoát trùng vây

Hạng Chân lắc đầu cười ảo não:

- Vâng, không phải!

Tây Môn Triều Ngọ vội sai bước đi đến trước chấn sắt, đưa mắt nhìn kỹ ba người gầy gò tiều tụy bên trong. Họ đều tuổi chừng ngoài bốn mươi, song vì đã phải sống quá lâu ở một nơi không có ánh sáng nên thoát nhìn họ đều như đã ngoài sáu mươi.

Tây Môn Triều Ngọ nhìn họ, họ cũng thờ thần nhìn Tây Môn Triều Ngọ với ánh mắt mờ đục như kẻ mất hồn, như thể cuộc đời này đối với họ đã trở nên thừa thãi, vạn vật chẳng còn màu sắc gì nữa.

Tây Môn Triều Ngọ lay mạnh chấn sắt hét to:

- Các ngươi làm gì vậy hả? Hồi sao không chịu trả lời. Mẹ kiếp, bộ câm hết rồi hả?

Gã áo đỏ nằm dưới đất bỗng bật cười nói:

- Đúng vậy, họ toàn là người câm cả.

Tây Môn Triều Ngọ ngưng lay chấn sắt, ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Họ đều là người câm ư?

Gã áo đỏ cười xốt xa:

- Họ đều là huynh đệ của bọn này, vì phạm bang quy nên đã bị giam cầm tại đây ... Bởi họ sợ đào thoát tiết lộ bí mật nên đã cắt mất lưỡi họ. Vô Song phải quả đúng là có mấy người bị giam tại đây nhưng đã đưa đi nơi khác cách đây năm hôm rồi, các ngươi đã đến muộn mất một bước, hoài công tốn sức không kể mà còn phải trả giá bằng tính mạng ...

Tây Môn Triều Ngọ hậm hực:

- Mẹ kiếp, tiểu tử nguoi chó vội mừng, sự việc chưa chắc ghê gớm như nguoi nói đâu.

Hạng Chân bỗng chậm rãi nói:

- Tây Môn đương gia, dầu đồng đã cháy vào rồi!

Tây Môn Triều Ngọ liếc mắt nhìn, quả nhiên thấy chất dầu màu vàng ệch đã lan vào đến tận thạch thất và từ từ dâng cao ...

Gã áo đỏ đau đớn quằn quại, giọng yếu ớt nói:

- Khi nào dầu đồng tràn đầy mặt đất là họ sẽ tức khắc phóng hỏa, thế là mọi sự kết thúc ...

Hạng Chân bình thần nhìn chất dầu vàng ệch từ từ lan rộng, còn Tây Môn Triều Ngọ thì toét miệng chửi mắng và hai tay không ngớt đập vào bốn bức vách đá, hy vọng tìm được chỗ có thể đột phá thoát thân.

Bỗng Hạng Chân ung dung cười nói:

- Tây Môn đương gia ...

Tây Môn Triều Ngọ quay lại hỏi:

- Thế nào?.

Hạng Chân hất hàm ra hiệu với y, đoạn cúi xuống gã áo đỏ nói:

- Bằng hữu, mong là bằng hữu hãy thành thật trả lời, may ra mọi người đều có thể sống còn. Bằng hữu cũng biết cuộc đời này rất đáng lưu luyến, đúng không?

Tây Môn Triều Ngọ cũng liền tiếp lời:

- Nếu người chịu hợp tác, ta cam đoan sẽ chữa lành chỗ xương bị gãy cho người, không khó khăn lắm đâu!

Gã áo đỏ hé mắt chán chường nói:

- Nhị vị không cần phải nói như vậy, nếu sống được thì dù tàn phế cả hai tay cũng chẳng hề gì, nhưng ... chỉ sợ tại hạ chẳng giúp được gì thôi ...

Hạng Chân khoát tay thấp giọng:

- Bằng hữu hai người canh giữ ở đây, vậy thức ăn uống hàng ngày được đưa vào từ đâu?

Gã áo đỏ lắc đầu ảo não:

- Các hạ đừng mong nhắm vào khía cạnh ấy. Quả vậy thức ăn được đưa xuống qua một ô cửa nhỏ trên nóc nhà tre phía sau, nhưng ô cửa ấy có một tấm sắt dày kín, và bên dưới còn có một phiến đá che khuất. Hơn nữa ô cửa chỉ có nửa thước vuông, vừa đủ chui lọt một cái đầu trẻ con ...

Hạng Chân nhướn miệng cười:

- Hay lắm, bọn này cần đến ô cửa nhỏ ấy!

Gã áo đỏ chán chường:

- Trên nóc nhà có một chiếc vòng đồng được nối với một sợi dây, chỉ cần giật mạnh chiếc vòng ấy sẽ có người mở ra ...

Tây Môn Triều Ngọ tủm tỉm cười nói:

- Bây giờ thì chẳng cần người mở cửa đâu, bọn này tự mở được rồi!

Trong khi ấy Hạng Chân đã phóng đi ra phía sau. Chàng ngược nhìn lên, quả nhiên trông thấy một chiếc vòng đồng được nối liền lên trên nóc, bèn hít một hơi bùng tiếng quát vang, song chường vung ra như bài sơn đảo hải.

Chỉ nghe “Ầm” một tiếng vang, đá vụn bay mù mịt, phiến đá nguy trang đã bị đánh vỡ nát, lộ cả một tấm thép đen răn chắc.

Tây Môn Triều Ngọ nghe răng cười nói:

- Lão đệ Xích Xam kia, đối với người là một phiến đá song đối với bọn ta đó chỉ là một mảnh giấy. Những gì người cho là không thể làm được song đối với bọn ta thì dễ như trở bàn tay. Thế cho nên đến nay bọn ta vẫn danh chấn giang hồ, còn người thì chỉ là một tên vô danh tiểu tốt.

Trong khi ấy Hạng Chân đã sử dụng Tử Tà Chưởng tới tấp bổ vào tấm thép răn chắc, tiếng chấn động rền rĩ vọng ra hết như hàng trăm búa thép nện vào.

Tây Môn Triều Ngọ xoa hai tay vào nhau, cười hài lòng nói:

- Lập tức có thể ra được rồi. Lão đệ thử nghĩ xem, ánh nắng rực rỡ, gió xuân dịu mát, trăm hoa đua nở chim hót líu lo, thật là tuyệt vời ... Những thứ ấy vốn ra người đâu có phúc hưởng thụ!

Gã áo đỏ cũng lộ vẻ kinh ngạc lẫn vui mừng, miệng há hốc và thớ thịt trên mặt không cơ giật, ra chiều tha thiết khát khao về cuộc sống.

Tây Môn Triều Ngọ đưa hai tay sờ mũi, vừa định nói tiếp gì nữa, bỗng nghe “Rầm” một tiếng rền rĩ như sấm nổ vang lên từ đầu kia đường hầm, gã áo đỏ giật bắn người, mặt tái ngắt sợ hãi kêu:

- Ối chết, bọn họ phóng hỏa rồi!

Y vừa dứt tiếng, một làn hơi nóng rực mang theo mùi hôi khét khủng khiếp đã ập vào như sóng dữ, khiến người cơ hồ ngạt thở.

Sau một thoáng ngắn người, Tây Môn Triều Ngọ lẹ làng xách gã áo đỏ dưới đất lên khiến y đau đớn kêu la thảm thiết.

Tây Môn Triều Ngọ nhổ toẹt một bãi nước, lao vội về phía ba tù nhân trong chấn sắt, song đã nghe Hạng Chân hơ hổi hét lên:

- Tây Môn đương gia, coi chừng bên này ...

Theo sau tiếng nói của chàng, một ngọn lửa đã từ bên ngoài đường hầm cuốn vào thạch thất.

Tây Môn Triều Ngọ giậm mạnh chân, vô vọng liếc nhanh về phía ba gương mặt sau chấn sắt, họ cũng đang nhìn y với ánh mắt đầy kinh hoàng song miệng lại chẳng lên tiếng được.

Không còn thời gian dành cho Tây Môn Triều Ngọ nữa, ngọn lửa to mang theo khói mù dày đặc đã tiến tới, cắt ngang tầm nhìn của Tây Môn Triều Ngọ với bà tù nhân kia và thậm chí áo của y cũng bị bắt lửa. Hạng Chân phóng vượt qua lửa khói, lớn tiếng quát:

- Ô cửa đã phá vỡ rồi, Tây Môn đương gia còn chờ gì nữa?

Tây Môn Triều Ngọ vội lao tới, hỏi hã nói:

- Đi nào Hạng huynh!

Lúc này ngôi nhà tre đã bốc lửa ngùn ngụt, tiếng nổ lộp bộp liên hồi, trên nóc quả nhiên đã được phá vỡ ra một lỗ to vừa đủ cho một người lọt qua.

Tây Môn Triều Ngọ hít sâu vào một hơi, khàn giọng nói:

- Hạng huynh hãy lên trước ...

Hạng Chân nắm lấy lưng Tây Môn Triều Ngọ nhấc mạnh khẽ quát:

- Lên mau, bây giờ đâu phải là lúc khách sáo hả?

Cái nhấc của Hạng Chân bắt buộc Tây Môn Triều Ngọ phải vọt thẳng lên trong khói lửa mịt mù. Khi vừa đến gần lỗ trống, bỗng nghe một tiếng cười khẩy vang lên cùng với bốn ngọn thương câu đã chớp nhoáng đâm xuống.

Biến cố đó quả là đột ngột và nhanh chóng, Tây Môn Triều Ngọ chẳng chút chậm trễ, buông tiếng gầm vang, lộn người đầu dưới chân trên, hai chân liên hoàn quét ra như gió cuốn, chỉ nghe mấy tiếng “Rắc ... Rắc” vang lên, bốn ngọn thương câu đều gãy lìa.

Và thật đáng kinh dị, Tây Môn Triều Ngọ vẫn với tư thế đầu dưới chân trên vọt qua lỗ hổng nhanh và chuẩn xác khôn tả, trong khi tay trái vẫn nắm chặt gã áo đỏ đã nhũn ra.

Bên trên là một gian thạch thất to rộng hơn, hai bên có giường gỗ chỉnh tề, có lẽ đây là chỗ ngủ của một nhân viên giữ ngục.

Lúc này có hơn ba mươi đại hán áo đỏ đứng đối diện Tây Môn Triều Ngọ.

Cầm đầu là một thiếu phụ áo đen tuy đã luống tuổi song nhan sắc vẫn còn mặn mà và duyên dáng.

Khăn chít đầu Tây Môn Triều Ngọ đã bị cháy xém nhiều chỗ, y phục cũng bị cháy rách mấy mảng to, mặt mày mình mẩy đều lem luốc dơ bẩn, đáng vẻ thật là thảm nào.

Thiếu phụ áo đen ngay giữa chân mày có một nốt ruồi đỏ rất rõ rệt, vừa thấy Tây Môn Triều Ngọ lên đến, liền tức lạnh lùng nói:

- Để xem ngươi còn ngông cuồng được đến bao giờ?

Tây Môn Triều Ngọ chưa kịp thở, năm ngọn song nhận phủ đã lấp lóa bổ tới.

Trong tiếng hét vang, Tây Môn Triều Ngọ lại tạt sang bên một bước, ngay khi ấy, hai ngọn song nhận phủ khác đã nhắm ngay đỉnh đầu chàng bổ xuống.

Thiếu phụ áo đen mặt lạnh quay sang hai bên nói:

- Hãy tìm vật gì đó đập lỗ hổng kia lại, khói nhiều quá!

Tây Môn Triều Ngọ quay người tránh khỏi hai ngọn song nhận phủ giáng xuống đỉnh đầu, đồng thời chân phải chớp nhoáng tung lên, hai gã áo đỏ chưa kịp thu thế đã bị đá văng ra xa.

Bên kia, bốn gã áo đỏ đang dùng một tấm thảm ướt định đập lên lỗ hổng khói bốc ngùn ngụt ...

Thiếu phụ áo đen vẻ khinh miệt nghiêng mặt nhìn Tây Môn Triều Ngọ, bĩu môi nói:

- À, không ngờ ngươi cũng có chút bản lĩnh ...

Chưa kịp dứt lời, bốn gã áo đỏ bỗng cùng hự lên một tiếng, rồi ngã tứ phía, miệng phun máu xối xả. Và ngay khi ấy, một bóng người nhanh như tia chớp mang theo khói mù cuộn cuộn vọt thẳng lên.

Một gã áo đỏ kinh hãi, luống cuống hét to:

- Chao ôi, hãy còn một tên nữa!

Ngay khi gã vừa dứt lời, bóng người kia đã lượn một vòng trên không, lại có năm gã áo đỏ buông búa gục ngã, óc máu nhầy nhụa. Đồng thời tiếng hự khô vang lên liên hồi, bốn gã áo đỏ văng bật ra xa với tiếng rú thảm khốc, thấy đều xương ngực lòi ra, mặt mày tím ngắt. Đó chính là kiệt tác của Tây Môn Triều Ngọ.

Thiếu phụ áo đen không khỏi giật mình kinh hãi, và ngay trong khoảnh khắc y thị chợt sững người ...lại ba gã áo đỏ khác lại phơi xác tại chỗ.

Vị hung thần vừa mới phóng qua lỗ hồng chính là Hạng Chân, chàng vỗ tay khề cười nói:

- Tây Môn đương gia vẫn bình an chứ?

Tây Môn Triều Ngọ tung chân đá thẳng ra, một gã áo đỏ vừa bỏ hụt một búa bị đá trúng cằm, ồm một tiếng va mạnh vào trần nhà, óc máu tung tóe.

Tây Môn Triều Ngọ chẳng hề chớp mắt, hữu chưởng quét vào ba gã áo đỏ vừa lao thẳng tới tấn công, đồng thời cười hỏ hỏ nói:

- Không hề hấn gì, phối hợp nhau ứng phó là xong!

Thiếu nữ áo đen lúc này kinh ngạc và tức giận đến xanh mặt. Y thị quát lên lạnh lùng lao bỏ vào Hạng Chân, một chiếc lưới đen lấp lánh phủ chụp xuống đầu Hạng Chân.

Hạng Chân quét mắt thật nhanh, thấy trong chiếc lưới sắt đen ấy còn có hàng trăm lưỡi câu nhỏ rất sắc bén vội lùi nhanh ra sau, đồng thời mười mấy chưởng được tung ra theo những phương vị khác nhau.

Thiếu phụ áo đen hoảng hốt lách tránh, đồng thời miệng bật lên một tiếng sững sốt.

Tây Môn Triều Ngọ vừa đánh vỡ sọ hai tên áo đỏ, nhướn mày cười to nói:

- Hắc quả phụ, La Sát Vồng của thị không lưới được chàng trai anh tuấn ấy đâu!

Thiếu phụ áo đen đỏ mặt, liền tiếp tung ra bảy lưới khác, kinh ngạc lẫn tức giận nói:

- Ngươi là ai? Sao lại biết ta?

Tây Môn Triều Ngọ tùm tùm cười:

- Em gái của Thao Hải Long Nghiêm Chương, lão đại trong Tòa Luyện tứ tuyệt ở Bách Hoa Cốc ai mà chẳng biết! Chỉ tội nghiệp cho thị tuổi còn trẻ thế này mà đã ở góa, thật bi thảm quá ...

Thiếu phụ áo đen tức tối nghiêng rằng, La Sát Vồng tung ra tới tấp, ngang dọc bay lượn, nhanh và hung hiểm khôn tả.

Hạng Chân nhanh nhẹn lượn lách, bóng vàng chớp chồn như quỷ mị, thỉnh thoảng chàng lại vung chưởng tấn công, chưởng thế nối tiếp từng đợt sóng dữ, chẳng mấy chốc thiếu phụ áo đen đã mồ hôi nhễ nhại, hơi thở hỗn hển, không còn sức để hoàn thủ nữa.

Trong khi ấy, dưới sức tấn công hung hãn của Tây Môn Triều Ngọ, ba mươi đại hán áo đỏ giờ đây chỉ còn lại một tên mặt đầy máu tươi đang quỳ trước mặt Tây Môn Triều Ngọ xin tha mạng.

Tây Môn Triều Ngọ cười ha hả, trao gã áo đỏ trong tay cho gã đang quỳ dưới đất, sầm mặt gằn giọng nói:

- Đồng bọn này của ngươi đã thọ thương dưới tay lão tử, song y khá hơn tên vô dụng ngươi gấp trăm ngàn lần. Hãy mau cống y ra ngoài chữa thương, nhớ là sau này không được khiếp hèn như vậy nữa. Thôi, rút mau, đứng ở đó mà trêu gan lão tử nữa!

Gã áo đỏ ấy nghe được đại xá, vội đứng lên bồng lấy đồng bọn, lời cảm tạ cũng quên mất, lật đật bước đi về phía dãy bậc cấp bên phải thạch thất.

Tây Môn Triều Ngọ thở phào một hơi dài, nhướn mày nói:

- Huynh đệ hãy mau triệt hạ ả dâm phụ ấy đi, còn ở đó giằng co chi nữa?

Tiếp theo sau tiếng nói của y, hai bóng người nhấp nhoáng nhập vào rồi lại tách ra ngay. Chiếc La Sát Vồng vì một tiếng lướt qua đầu Hạng Chân chỉ cách chừng một tấc. Ngay khi ấy, thiếu phụ áo đen bật lên một tiếng thét đau đớn, quay người ba vòng rồi ngã ngồi xuống đất.

Hạng Chân chăm chăm nhìn vào thiếu phụ áo đen mồ hôi nhễ nhại, đôi mày liễu chau kín, lạnh lùng nói:

- Lần sau mà còn gặp lại thì thị sẽ chẳng được may mắn như vậy nữa đâu.

Đối với nữ nhân kẻ này xưa nay không muốn hạ độc thủ, nhưng chỉ một lần thôi Tây Môn Triều Ngọ bỗng khoát tay nói:

- Đi thôi, viện binh của chúng đã kéo đến rồi.

Quả vậy, bên ngoài vắng vắng tiếng thanh la rỏi rít, tiếng binh khí va chạm nhau, tiếng người hò la quát tháo ...

Hạng Chân định cất bước, thiếu phụ áo đen bỗng nghiêng rằng nói:

- Cuồng đồ kia, người có giỏi để lại danh tánh?

Hạng Chân buông giọng sắc lạnh:

- Hoàng Long Hạng Chân !

Thiếu phụ áo đen bật lên một tiếng sững sốt, thị đưa tay bịt miệng, bàng hoàng nhìn Hạng Chân, cơ hồ không dám tin vào tai mình ...

Tây Môn Triều Ngọ cười khoái trá nói:

- Thị đừng sợ ... Hạng huynh của mõ không đành lòng lột da thị đâu. Có lẽ thị cũng rất muốn biết danh hiệu của bọn đại gia phải không? Ha ha, nhưng chẳng thể cho thị biết, phải để cho thị ngày nghĩ đêm nhớ suy đoán một phen mới được!

Đoạn hai người bước nhanh lên bậc cấp bên phải, thoáng một chốc đã mất dạng.

Đi hết bậc cấp, bên trên là một bình đài, thấy ánh đuốc sáng choang, bình khí lấp lóa, bóng người ló nhỏ, ồ ạt tiến về gian thạch thất này trong tiếng hò la ầm ĩ.

Lúc này đang có mười mấy bóng người lăng không lao tới như bay, qua thân pháp cũng đủ thấy thấy đều là cao thủ bậc nhất của đôi phương.

Tây Môn Triều Ngọ buông tiếng cười kháy thấp giọng nói:

- Thật là hết sức muốn đấu một trận cho thỏa thích, rất tiếc là hiện không phải lúc.

Hạng Chân gạt đầu:

- Chúng ta hãy đi ngược chiều với họ!

Thế là hai bóng người phóng vút đi, thoáng chốc đã biến mất trong màn đêm mịt mùng.

Phía trước là Đại Hà trấn, Tây Môn Triều Ngọ và Hạng Chân thả chậm bước, cùng thở hắt một hơi dài. Tây Môn Triều Ngọ đưa tay quạt mồ hôi, hỗn hển nói:

- Vất vả cả đêm mà chẳng cứu lấy được một người, song điều chắc chắn là Vô Song phái có người còn sống trong cuộc chiến tại Bi Thạch Sơn.

Hạng Chân gạt đầu:

- Đúng vậy, song có điều là số phận của họ chẳng rõ lúc này ra sao?

Tây Môn Triều Ngọ lại đưa tay lau mồ hôi trán:

- Theo huynh đệ nghĩ họ không đến mức đã bị giết chứ?

Hạng Chân lắc đầu:

- Theo tại hạ thì rất có thể bọn họ sẽ dùng những người ấy làm con tin, để đề phòng vạn nhất không chống nổi Vô Song phái, đưa ra làm điều kiện rút lui Tây Môn Triều Ngọ vỗ tay:

- Không sai, nhất định là như vậy, nhưng chúng ta chẳng thể nào để cho bọn họ làm như vậy!

Hạng Chân lặng thinh, mắt chăm chăm nhìn về một cụm rừng tùng thấp nằm bên trái con đường đất này.

Tây Môn Triều Ngọ dày dặn kinh nghiệm giang hồ, thấy vậy liền biết là có điều lạ, cười ha hả bước nhanh tới hai bước, cố ý nói lên:

- Vất vả suốt đêm thật là hoài công chả mò ra được quái quỷ gì cả ... Thật tức chết đi được.

Vừa nói vừa thò tay vào trong song chưa kịp rút ra thì từ trong cụm rừng tùng đã vang lên một chuỗi cười giòn giã, rồi thì bóng người mảnh khảnh phóng vút ra.

Tây Môn Triều Ngọ thoáng ngẩn người, đoạn cười phá lên nói:

- Mẹ kiếp, thì ra là Kha Nhẫn!

Quả nhiên người ấy là Kim Lôi Thủ Kha Nhẫn, hiển nhiên y cũng hết sức mệt mỏi, vẻ mặt phờ phạc thấy rõ. Trước tiên quay sang Tây Môn Triều Ngọ khoát tay cười nói:

- Tây Môn huynh xin đừng lấy Thiết Ma Tỷ ra, tại hạ vừa thấy Tây Môn huynh thò tay vào lòng là biết ngay lão huynh định giờ trò chơi ấy ra rồi!

Tây Môn triều Ngọ bật cười rút tay ra.

- Tây Môn mỡ tưởng đầu bọn quái quỷ kia âm hồn bất tán đã đeo đẳng đến đây chứ!

Kha Nhân xoa bóp hai bắp tay, chậm rãi nói:

- Tại hạ đã cố kéo dài cuộc chiến để hai vị có thời gian vào trong do thám, chẳng ngờ bọn họ lại xem tại hạ là nhân vật chính, ùn ùn kéo đến vây chặt lấy tại hạ. Về sau tại hạ một mình đối địch với bọn họ mười mấy người. Thú thật, quả tình là không còn chịu đựng nổi nữa. May là trong lúc khẩn cấp thì một tên thuộc hạ chạy vào, vội vã nói mấy câu gì đó, bọn cao thủ của đối phương liền tức nhón nháo hăn lên, có năm sáu tên vội vàng bỏ đi. Lát sau lại bỏ đi bốn năm tên nữa.

Tại hạ nghĩ rất có thể hai vị đã đắc thủ nên giao chiến thêm một hồi nữa rồi thừa cơ thoát ra. Cũng may là lúc bấy giờ lực lượng của họ đã phân tán bằng không muốn thoát thân cũng chẳng phải dễ.

Tây Môn Triều Ngọ buông tiếng thở dài, cũng vẫn tắt thuận lại mọi chuyện vừa qua, đoạn nói tiếp:

- Vất vả suốt một đêm mà chẳng tìm thấy bóng dáng một người nào của Vô Song phái đã bị bắt, còn những tin tức khác thì cũng chỉ dò la được mù mờ ... Vậy mà suýt nữa đã phải trả giá bằng tính mạng, phen này thật là thất thiệt.

Kha Nhân trầm ngâm một hồi đoạn nói:

- Cũng chẳng hề gì, hãy còn lắm thời gian, chúng ta cứ thư thả!

Hạng Chân ngược nhìn trời:

- Phen này đã bứt dây động rừng rồi. Nếu đột nhập lần nữa thì e chẳng dò la được gì, trái lại càng khiến họ thêm cảnh giác. Theo tại hạ thì tốt hơn hết là chúng ta hãy thẳng đến sông Lục Thuận tiếp ứng mới là thượng sách.

Kha Nhân trầm ngâm:

- Sông Lục Thuận ...

Tây Môn Triều Ngọ bỗng nói:

- Hạng huynh, Tây Môn mỡ muốn thực hiện một việc nhưng chẳng rõ Vô Song phái có cho là mạo muội hay không?

Hạng Chân thoáng nhíu mày..

- Việc gì vậy?

Tây Môn Triều Ngọ thành khẩn:

- Huynh đệ điều động Thiên Kỳ Minh trợ chiến, thế nào hả?

Hạng Chân ngạc nhiên nhìn Tây Môn triều Ngọ một hồi, đoạn cảm động nói:

- Tây Môn đương gia với tại hạ ý hợp tâm đắc. Cá nhân đương gia giúp đỡ tại hạ thế này đã là đáng quý lắm rồi. Nếu vì mối quan hệ gián tiếp giữa tại hạ và Vô Song phái mà đương gia dốc hết toàn lực hỗ trợ thì tại hạ cũng chẳng biết nói sao cho phải. Về việc này, tại hạ bất luận thế nào cũng không thể để cho những huynh đệ của quý mình bị thất thiệt. Tây Môn đương gia, đây là vấn đề duyên cớ không thể chỉ vì một chữ “Nghĩa” mà phí phạm nhiệt huyết của các vị huynh đệ kia. Dù thế nào thì cũng phải có lí do, bằng không dấy động can qua, tàn thương sinh mạng thế này thì tại hạ thật vô cùng áy náy ...

Tây Môn Triều Ngọ mỉm cười:

- Không phải lo ngại về lí do động binh. Trong Thiên Kỳ Minh, một câu nói của Tây Môn mỡ chính là lí do, chính là lệnh sinh tử!

Hạng Chân thẳng thắn:

- Nhưng không thể để những vị huynh đệ ấy hi sinh trong khi còn có lí do chính đáng, họ cũng có cha mẹ vợ con ...

Tây Môn Triều Ngọ ngo ngoắt nhìn Hạng Chân, khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Vậy chứ ý của Hạng huynh ...

Hạng Chân nghiêm giọng:

- Phen này Vô Song phái đã dốc toàn lực đến đây, về mặt nhân số có lẽ không kém thế lắm. Điều họ cần thiết, theo tại hạ nghĩ, chủ yếu vẫn là sự giúp đỡ của những người có thân thủ như chúng ta. Trong chiến đấu, đánh rằng đông người thì chiếm ưu thế, son điều kiện tình hình vẫn không thể thiếu

được, Tây Môn đương gia có đồng ý vậy không?

Tây Môn Triều Ngọ nhún vai:

- Huynh đệ chịu thua, mọi sự xin tuân theo Hạng huynh vậy!

Kha Nhẫn bỗng xen lời:

- Tây Môn đương gia, Hạng huynh nói rất đúng, việc này hãy để ba chúng ta gánh vác là hơn, đông người chỉ gây nhiều tổn thương thôi. Cứ vậy đi, chúng ta chuẩn bị lên đường đến sông Lục Thuận.

Tây Môn Triều Ngọ thoáng chau mày:

- Nhưng nghe đâu Vô Song phái đã vượt qua sông rồi!

Hạng Chân trầm ngâm:

- Tại hạ hết sức lấy làm lạ, nghe nói nước sông Lục Thuận rất sâu và chảy xiết, mùa đông không kết băng, hết sức hiểm trở. Vì lẽ gì Hắc Thủ đảng và Xích Tam đội không dàn trận đón đánh tại đó mà lại chờ Vô Song phái kéo đến đây tấn công?

Kha Nhẫn mỉm cười:

- Nước sông Lục Thuận hay chảy xiết nhưng có dây thép nối liền hai bên bờ, bờ được đưa qua lại trên sông bằng ròng rọc treo trên dây thép, hai bên bờ không có đất bằng, toàn là những mỏm đá lởm chởm, không thích hợp cho một cuộc chiến đông người. Chỗ dây thép vận chuyển là một mỏm đá cheo leo, chỉ cần hai ba người võ công cao là có thể bảo vệ an toàn, theo tại hạ suy đoán Hắc Thủ đảng và Xích Tam đội hẳn nhận thấy không sao ngăn cản được nên mới từ bỏ kế hoạch ấy, còn không thì họ hay tin quá muộn, chẳng kịp ngăn trở nữa cũng nên.

Tây Môn Triều Ngọ lắc đầu:

- Nhận định trước của Kha huynh thì rất có thể, còn nhận định sau thì không hợp lí Hắc Thủ đảng và Xích Tam đội có thế lực rất rộng lớn, tai mắt giăng đầy, việc nhỏ việc lớn đều không thoát khỏi sự giám sát của họ. Huống chi là hành động của cường thù đại địch như Vô Song phái? Hơn thế lại kéo đi rầm rộ thế kia ...

Hạng Chân gật gù:

- Đúng vậy, ngoài sông Lục Thuận có còn vùng hiểm địa thích nghi mai phục nào khác không?

Tây Môn Triều Ngọ thoáng ngần ngừ, liền nói:

- Đúng rồi Kha huynh! Cách Đại Hà trấn bốn mươi dặm chẳng phải có một Hạt Thạch Giản (khe đá vàng) hay sao? Nơi ấy có thể mai phục thiên binh vạn mã, hơn nữa lại dễ thủ khó công và là con đường tắt qua sông Lục Thuận đến Đại Hà trấn, có thể nào bọn Hắc Thủ đảng và Xích Tam Đội đã nhấn vào đó chăng?

Hạng Chân cùng Kha Nhẫn gật đầu liên liền. Hạng Chân vội nói:

- Ngoài Hạt Thạch Giản còn hiểm địa nào khác không?

Tây Môn Triều Ngọ lắc đầu:

- Hết rồi!

Hạng Chân ngẫm nghĩ một hồi:

- Vậy thì chúng ta hãy qua Hạt Thạch Giản, thẳng đến sông Lục Thuận, nhân tiện xem thử nơi ấy khác lạ gì không, hầu báo trước với Vô Song phái.

Kha Nhẫn trầm ngâm:

- Theo tại hạ thì chín mươi phần là có ...

Tây Môn Triều Ngọ gật đầu:

- Hạng huynh thử nghĩ xem đại đầu lĩnh và nhị đầu lĩnh không hề thấy xuất hiện trong Bảo Hồ trang, Tòa Luyện tứ tuyệt từ Bách Hoa Cốc đến trợ lực cũng chỉ có lão tam Quý Khách Ba Sùng Thứ hiện thân. Đại Đạo Giáo cũng chỉ có hai tên tiểu tử Hàn Mặc Song Thứ và Thất Hà hội cũng chỉ có mỗi mình lão quý Trần Bán Thiện Chương Hoàn đại diện, nhân vật chủ yếu cơ hồ toàn bộ đi khỏi ...

Kha Nhẫn vội tiếp lời:

- Đúng rồi, về sau tuy cũng có mặt bốn tên giáo đầu thuộc hàng chữ “Huyền” và chữ “Hoàng” thuộc Đại Đạo giáo, cùng Trường Mãng (con trăn dài)

Tỷ Hiểu Tâm lão tứ trong Tòa Luyện tứ tuyệt, song vẫn chẳng thấy bọn nhân vật đầu sỏ của chúng, hẳn là họ sớm bỏ đi lo việc bố trí rồi ...

Tây Môn Triều Ngọ vỗ đùi nói:

- Hạng huynh, chúng ta còn chờ gì nữa?

Hạng Chân giọng rề rà:

- Tây Môn đương gia đã đói chưa?

Tây Môn Triều Ngọ bật cười:

- Hạng huynh nhắc, huynh đệ mới nhớ, nhưng lương khô không có mang theo, có đói cũng đành chịu thôi!

Kha Nhẫn mỉm cười:

- Bây giờ là chẳng thể đến Đại Hà trấn rồi, tại hạ biết cách đây chừng ba dặm đường có một quán ăn chuyên bán các món đậu. Ta hãy đến đó nhét đầy bao tử trước đã!

Tây Môn Triều Ngọ reo lên:

- Hay lắm, Kha huynh dẫn đường đi!

Kha Nhẫn liền dẫn trước phóng đi, Hạng Chân cùng Tây Môn Triều Ngọ theo sát phía sau, thoáng chốc hai người đã mất dạng phía sau đồi ...

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Bạch y tuyệt đao thiết độc hành

Hai con tuần mã từ một cánh rừng thưa lao ra nhanh như gió cuốn, trên lưng ngựa chính là Hạng Chân, Tây Môn Triều Ngọ và Kha Nhẫn. Tây Môn Triều Ngọ cười trên lưng con Bạch Vân nhi của mình, trong tiếng vó câu rập rền, y sờ bụng nói:

- mấy món đậu với bánh nướng thật chẳng ra làm sao cả, con ngựa của Tây Môn mỗ hầy còn ăn ngon lành hơn, xem nó qua cuộc đêm hằng hái biết mấy.

Hạng Chân vẫn cười chung ngựa với Kha Nhẫn con Giáo Xử lúc này đang mũi phì hơi sương, sải vó phóng đi chẳng chút chịu kém con Bạch Vân Nhi. Hạng Chân đưa mắt nhìn, vẫn bộ y phục đỏ trên mình nói:

- Tây Môn đương gia chớ có tham vội, khi nào qua khỏi Hạt Thạch Giản, gặp được người của Vô Song phái, cam đoan sẽ mời đương gia ăn một bữa thỏa thích.

Tây Môn Triều Ngọ cũng vẫn toàn thân y phục đỏ, lớn tiếng nói:

- Thật ra chúng ta cũng chẳng cần quấy rầy đến Vô Song phái, cứ ăn mặc thế này trà trộn vào Xích Tam đội để bọn chúng phải hầu hạ một phen hãnh tính ...

Kha Nhẫn nghe vậy không khỏi phì cười:

- Tây Môn đương gia nói nghe dễ dàng quá, chỉ sợ chưa kịp ăn xong đã gặp rắc rối rồi!

Tây Môn Triều Ngọ bật cười:

- Cũng đâu hề gì, thì lại đại náo một lần nữa ...

Họ vui vẻ cười nói trong khi con đường ngập tuyết lùi nhanh về phía sau. Một ngọn núi màu vàng xám đã hiện ra trong tầm mắt, nơi giữa có một khe núi ngổn ngang những tảng đá đủ dạng đủ cỡ và sâu hun hút, vô cùng hiểm trở.

Hai con tuần mã vẫn tiếp tục lao thẳng đến, Hạng Chân chăm chú mắt nhìn ra phía trước nói:

- Thật là hiểm ác!

Kha Nhẫn gật đầu:

- Nơi đây chính là Hạt Thạch Giản.

Tây Môn Triều Ngọ ngoảnh lại nói:

- Đến đó, Hạng huynh, Hạt Thạch Giản chạy dài đến hơn một trăm hai mươi dặm, rộng hơn nửa dặm, thủa xưa là một con sông, mấy mươi vạn người đi vào cũng hầy còn rộng, Hạng Chân một tay chui lên áo lớn tiếng nói:

- Chẳng thấy có gì khác lạ, rẽ sang đường khác đi.

Tây Môn Triều Ngọ liền cất lên một tiếng huýt, con Bạch Vân Nhi lập tức rẽ sang phải. Con Giáo Xử liền theo sát sau lưng, lát sau hai con tuấn mã đã đến một khoảng đất trũng tích tụ đầy cát nhuyển, chỉ trừ vài ngọn cây xơ xác, không có đến một ngọn cỏ.

Hạng Chân không chờ ngựa dừng hẳn đã tung mình xuống bên bờ đất trũng, chân vừa chạm vào đất tuyết đã lướt đi hơn mười trượng, đến sau một mớ đá to lát sau Tây Môn Triều Ngọ cùng Kha Nhẫn cũng vội vã đến nơi. Giờ đây, trước mặt họ không đầy trăm thước đã là cửa vào Hạt Thạch Giản rồi.

Trong khe và trên những tảng đá bừa bộn có chỗ phủ tuyết, có chỗ đầy rêu, trông từ xa đen trắng xanh lẫn lộn, hết sức xấu ác chứng mất Tây Môn Triều Ngọ chau mày nói:

- Lũ khốn kiếp kia nấp cả vào đâu thế nhỉ? Chẳng lẽ chúng ta đã đoán lầm?

Nhưng nếu đoán lầm thì tại sao dọc đường chẳng thấy có gì khả nghi cả? Tây Môn mỗ dứt khoát không tin bọn Hắc Thủ đảng và Xích Tam đội lại chui rúc trong Bão Hồ trang hay Đại Hà trấn mà chờ đối phương kéo đến tấn công.

Hạng Chân nhếch môi cười:

- Không làm đâu, bọn họ ở đây rồi!

Kha Nhẫn mỉm cười:

- Đúng vậy, có mấy tảng đá đang khê động đấy kia ...

Tây Môn Triều Ngọ lại chú mắt nhìn. À đúng rồi, ngay sát miệng khe núi quả nhiên có mấy tảng đá đang động đấy rất khê.

Tây Môn Triều Ngọ nuốt một ngụm nước miếng, lăm bắm:

- Bọn khốn kiếp này toan giờ trò gì thế nhỉ?

Hạng Chân dựa người vào tảng đá, khê nói:

- Tây Môn đương gia, người của Thiên Kỵ Minh xưa nay luôn hành sự quang minh lỗi lạc, thẳng thắn dứt khoát. Phải thì thôi, không phải là chiến đấu đến cùng, hoàn toàn trái ngược với hành vi hiểm độc gian trá của bọn Hắc Thủ đảng và Xích Tam đội, thảo nào đương gia chẳng lấy làm lạ.

Kha Nhẫn thấp giọng tiếp lời:

- Nhất là bọn Hắc Thủ đảng, thù đoạn đối với kẻ thù cực kỳ hiểm ác xảo quyệt, trò hèn hạ đến mấy cũng giờ ra được, rất khó mà đề phòng, chỉ cần đạt được mục đích, nhân nghĩa đạo đức gì cũng chẳng màng đến.

Tây Môn Triều Ngọ mỉm cười:

- Hãy xem trong khe núi toàn là những tảng đá xám không ra xám, vàng chẳng ra vàng, chẳng rõ trong số có bao nhiêu là nguy trang.

Kha Nhẫn chăm chú nhìn một hồi, chậm rãi nói:

- Những tảng đá ấy hết như được làm bằng da cứng rồi nhuộm màu ... hẳn có người bên trong, có điều là nhiều quá, nhất thời khó mà phân biệt được tảng nào là nguy trang, còn như đến gần quá thì có thể bại lộ hành tung, bọn họ chế tạo thật khéo, nếu không chú ý khó mà phát hiện ra được.

Hạng Chân gật đầu:

- Chúng ta tuyệt đối không thể để lộ hành tung, kéo bọn họ có sự phòng bị, hiện giờ thời gian đã cấp bách lắm rồi, chúng ta đi chứ?

Kha Nhẫn xem xét hai bên một hồi, đoạn nói:

- Chúng ta hãy quay trở về để khỏi gây cho chúng hoài nghi. Lúc chúng ta đến không chừng đã bị bọn họ phát giác cũng nên.

Bỗng Tây Môn Triều Ngọ thụp người xuống, khê nói:

- Cẩn thận, có một toán người đến!

Hạng Chân và Kha Nhẫn cũng đã mọp người xuống, đảo mắt nhìn quanh, bên trái cách họ ngoài năm trăm bước có một gò đất trống. Quả nhiên đang có một toán chừng hai mươi gã áo đỏ đi xuống, gã nào cũng tay lăm lăm song nhận phủ, vai mang nỏ liên hoàn, thần sắc như đang lâm đại địch.

Họ lom khom đi tới, mắt sòng sọc thận trọng lục soát, song họ đã đi chệch đi một chút, đi ngang qua tảng đá nhóm Hạng Chân đang ẩn nấp, tiến sâu vào trong khe núi.

Tây Môn Triều Ngọ cười khẩy nói:

- Cũng may là bọn họ không đến gần đây, không thì vừa chạm mặt là Tây Môn mỗ có thể hạ gục ngay tức khắc.

Hạng Chân cười:

- Và hơn nữa, tất cả thầy đều nhắm ngay yết hầu!

Tây Môn Triều Ngọ nghe rồi cười:

- Sao Hạng huynh biết?

Hạng Chân nghiêm giọng:

- Đã bước chân vào giang hồ, ai mà chẳng biết thủ pháp đã thương địch thủ của Thập Tỷ Quân Tử? Mười kẻ táng mạng đúng mười là xuyên thủng yết hầu!

Ngưng chốc lát Hạng Chân lại nói:

- Trước đây tại hạ còn thắc mắc vì sao tại Bão Hồ trang, Tây Môn đương gia xuất thủ đã thay đổi bộ vị? Giờ thì tại hạ đã hiểu ra rồi!

Tây Môn Triều Ngọ cười:

- Nếu để cho bọn họ chưa chi đã biết có Tây Môn mỗ nhúng tay vào thì chỉ tổ gây thêm rắc rối cho chúng ta chứ chẳng có ích lợi gì cả!

Hạng Chân cũng nhẹ gật đầu:

- Tại hạ cũng nghĩ như vậy. Thôi chúng ta đi mau!

Ba người nhanh chóng trở lại khoảng đất trống, phóng lên ngựa đảo một vòng to lao xuống Hạt Thạch Giản, theo một con đường hết sức gập ghềnh và hẹp chỉ chừng ba thước. Hai con tuấn mã phóng vút đi như đằng vân giá vụ, chẳng mấy chốc đã đến bên kia khe núi.

Kha Nhẫn ngoảnh lại cười nói:

- Tại hạ quả không lầm, bọn họ đã không ra ngăn cản!

Hạng Chân khẽ nói:

- Đành rằng chúng ta tốc độ quá nhanh, chẳng dễ ngăn cản, song điều chủ yếu là bọn họ không muốn lộ tung tích.

Kha Nhẫn gật đầu:

- Đúng vậy!

Thế rồi hai con tuấn mã như thể phi long lãng không, phóng vút lên trên bờ khe, tiếp tục lao đi như gió cuốn.

Tây Môn Triều Ngọ ngoảnh lại lớn tiếng cười nói:

- Bọn chó má Hắc Thủ đảng và Xích Tam đội đã không ngăn cản chúng ta trong khe núi, đó chính là chỗ thông minh của bọn họ.

Hạng Chân ngoảnh lại nhìn Hạt Thạch Giản đã bị bỏ lại một quãng, bèn lớn tiếng nói:

- Từ đây đến sông Lục Thuận hãy còn hơn hai trăm dặm đường. Tại hạ nhớ là có đến mấy con đường lưu thông, chẳng rõ Vô Song phải đi theo con đường nào, đừng để lộn mất thì khổ.

Tây Môn Triều Ngọ ngẫm nghĩ một lúc, lớn tiếng nói:

- Huynh đệ nhớ là có bốn con đường dẫn đến sông Lục Thuận nhưng ngoài hai con đường hẹp ra, còn một con đường thì bọc vòng xa hơn tám mươi dặm, chỉ có một đường cái quan là khá rộng rãi. Vô Song phải người đông ngựa nhiều, khả năng cao nhất là đi theo con đường ấy.

Hạng Chân ngẫm nghĩ một hồi, đoạn gật đầu:

- Vậy thì chúng ta đi theo con đường ấy!

Tây Môn Triều Ngọ khoát tay:

- Thế thì huynh đệ sẽ đi trước dẫn đường!

Đoạn liền cho ngựa rẽ sang trái phóng đi, phía trước là bãi bình nguyên bát ngát, mây trắng mịt mù, trải dài tận cuối chân trời.

Rồi thì con đường cái quan đã hiện ra trước mắt. Đó là một con đường đất đen rộng chừng hơn hai trượng, hai bên đều là rừng rậm hoang vắng, không một bóng người và nhà cửa.

Tây Môn Triều Ngọ đột nhiên ghim cương ngựa, Bạch Vân Phi giờ cao hai vó trước, đứng thẳng lên hí vang một tiếng, dừng lại tức khắc.

Con Giáo Xử theo sau cũng liền thả chậm bước, Hạng Chân ngã nghiêng người thấp giọng hỏi:

- Sao thế này? Có gì không ổn ư?

Tây Môn Triều Ngọ cúi đầu nhắm mắt, vụt mở ra nói:

- Hạng huynh, huynh đệ thường hay có một mối linh cảm hết sức kì lạ, đã khiến cho huynh đệ bồn chồn làm sao ấy. Mỗi khi linh cảm ấy phát sinh, nhất định là có kẻ gây bất lợi cho huynh đệ ... Và giờ đây linh cảm ấy đã đến rồi.

Hạng Chân đảo mắt nhìn quanh, đoạn khẽ nói:

- Tại hạ rất tin tưởng vào linh cảm đó của đương gia, nó luôn đến rất đúng lúc.

Kha Nhẫn cũng đưa mắt nhìn quanh, bình tĩnh nói:

- Nơi đây tĩnh lặng quá, tĩnh lặng đến khác thường ...

Vừa dứt lời đã thấy từng hàng người áo trắng từ trong rừng hai bên chậm rãi bước ra. Màu áo của họ giống nhau như màu tuyết, thậm chí mặt mũi cũng che bằng khăn trắng, nếu không di động thoạt nhìn cũng khó phát hiện ra được.

Vị trí những người áo trắng ấy lúc xuất hiện vừa đúng bao vây thành hình vòng cung. Trong tay họ thấy đều cầm ngang ba cái ống tròn đen, phía đuôi xòe ra như hình lông chim, đầu hướng thẳng vào nhóm người Hạng Chân.

Tây Môn Triều Ngọ buông tiếng cười khẩy, tay phải thò vào lòng. Kha Nhẫn cũng thoáng khom người, hai cánh tay khẽ vung vẩy.

Tây Môn Triều Ngọ trầm giọng nói:

- Chúng ta hãy chớp nhoáng đột phá vòng vây, Kha huynh, chú ý bảo vệ thần câu!

Kha Nhẫn chưa kịp đáp Hạng Chân bỗng buông tiếng thở phào, chàng vội khoát tay cười nói:

- Đừng vọng động, nhị vị hãy xem trên đầu họ có kim hoàn kia!

Tây Môn Triều Ngọ cùng Kha Nhẫn liền nhìn kĩ, quả nhiên những người áo trắng kia trên đầu thấy đều có đội một chiếc kim hoàn lấp lánh.

Tây Môn Triều Ngọ cười ha hả nói:

- Các vị bằng hữu Vô Song phái, xin chào!

Hạng Chân tung mình xuống ngựa, bước vội tới, đồng dặc nói:

- Các vị phải chăng là đệ tử của Vô Song phái ở Đại thảo nguyên?

Những người áo trắng nghe nói thấy đều ngạc nhiên ngẩn người, song mỗi đôi mắt sắc lạnh vẫn sòng sọc nhìn về phía này ra chiều hết sức thận trọng.

Hạng Chân lại tiến tới vài bước, cao giọng nói:

- Đệ tử Vô Song phái hãy nghe đây, chúng tôi đều là bằng hữu của các vị, hiện tại đang trên đường tìm kiếm các vị đây!

Một người áo trắng vạm vỡ sải bước ra khỏi hàng, đưa tay kéo khăn che mặt xuống, lộ ra một khuôn mặt vuông to lạnh lùng và rắn rỏi, nhìn Hạng Chân trầm giọng nói:

- Các hạ là ai?

Hạng Chân giọng bình thản:

- Có một Hoàng Long Hạng Chân, tôn giả từng nghe nói chưa?

Người áo trắng vạm vỡ giật mình, chăm chăm nhìn Hạng Chân có vẻ nghi hoặc:

- Các hạ là Hoàng Long ư?

Hạng Chân thoáng vòng tay cười:

- Vâng, chính tại hạ đây!

Người áo trắng vội tiến tới hai bước nói nhanh:

- Chính các hạ đã một lúc trừ khử sáu trong số mười đầu lĩnh Hắc Thủ đảng tại Bì Thạch sơn, tiêu diệt hàng mấy trăm đảng đồ Hắc Thủ, khuyh lực tương trợ Vô Song phái đó phải không?

Hạng Chân nhạt giọng:

- Chỉ là sự ngẫu nhiên thôi, chẳng có gì đáng kể ...

Người áo trắng áy mắt liền lộ vẻ cung kính, chân phải bước tới, chân trái co gối quỳ xuống đất, hai tay ôm quyền nói:

- Đại đệ tử Thường Nguyên Khôn thuộc Sư Tự môn Vô Song phái xin bái kiến Hạng công ân sư thúc!

Hạng Chân giật mình sững sờ, vội lách người tránh sang bên, đồng thời hai tay đỡ Thường Nguyên Khôn đứng lên và nói:

- Thường huynh, hai ta tuổi tác ngang nhau, xưng hô huynh đệ mới phải. Tôn cao tại hạ thế này thật khiến tại hạ vô cùng ái ngại.

Thường Nguyên Khôn hai tay buông thõng đứng nghiêm trang nói:

- Không phải đệ tử tôn cao Hạng công mà đó là lệnh do chưong môn nhân tề phái. Phàm đệ tử Vô Song phái thấy từ đây đều phải tôn Hạng công là ân sư thúc.

Hạng công tuy không thuộc Vô Song phái, nhưng tôn xưng là ân sư thúc thì cũng thể hiện được tình thân gắn bó giữa Hạng công với Vô Song phái.

Hạng Chân ngượng ngừng xoa tay, mặt ửng đỏ, bẽn lẽn nói:

- Điều này ... thật tại hạ gánh nhận không nổi ... Quý chưong môn nhân khách sáo quá.

Thường Nguyên Khôn lại cung kính nói:

- Ba hôm trước tề phái đã gắng vượt qua sông Lục Thuận, ngoại trừ phát hiện vài toán người người ngựa, chưa hề gặp quấy nhiễu hay ngăn trở nào khác, hiện tại người của Vô Song phái khắp bên trái trong vòng năm dặm và đã tung nhiều toán khoái mã đi khắp nơi thám thính. Chung quanh mười dặm bố trí đầy chốt gác, Hạng công cùng nhị vị quý hữu vừa tiếp cận là chúng đệ tử đã nhận được thông báo nhưng không ngờ lại chính là Hạng công ...

Hạng Chân bỗng thấp giọng hỏi:

- Phen này quý phái đã đến bao nhiêu người?

Thường Nguyên Khôn tiến tới một bước khẽ nói:

- Toàn bộ đệ tử Phi Tự môn, Sư Tự môn, Mãng Tự môn và Tổng đường thầy đều xuất động, tổng cộng hơn ba ngàn năm trăm người!

Hạng Chân giật mình chưa kịp nói thì Thường Nguyên Khôn đã nói:

- Các huynh đệ thuộc ba môn Thiết, Huyết, Vệ bởi thiếu người lãnh đạo, lại nghỉ họ trong con bĩ phần sẽ có hành động thiếu sáng suốt do đó đã không cho theo cùng. Đại thảo nguyên hiện do đường chủ Lam Tiến Đường tạm thời xử lý mọi sự Hạng Chân thở phào:

- Vậy là quý chưong môn nhân Thiết tiền bối cũng có mặt tại đây ư?

Thường Nguyên Khôn gật đầu. Hạng Chân cảm khái nói tiếp:

- Từ Cửu Nhận sơn, quý phái đã rầm rộ kéo vào đây thanh thế quả là kinh khiếp. Nếu mà lục môn nhất đường toàn quân quy tụ thì càng hùng mạnh đến dường nào?

Thường Nguyên Khôn khẽ nói:

- Như vậy gần đến một vạn người!

Hạng Chân ngoảnh lại sau, nhìn Kha Nhẫn và Tây Môn Triều Ngọ vẫn còn ngồi trên ngựa, mỉm cười nói:

- Nhị vị, chúng ta hãy cùng đến yết kiến chương môn nhân Vô Song phái nhé!

Thường Nguyên Khôn quay người, vội vàng dặn dò mấy câu với các đệ tử phía sau. Thế là liền tức tiếng huyết thể lương vang lên cao vút ... Vừa dứt thì một tiếng huyết khác cũng giống như vậy tiếp theo cất lên từ xa, rồi thì từng hồi tiếng huyết nối nhau vang xa như vô cùng tận.

Sau khi Hạng Chân giới thiệu Tây Môn Triều Ngọ và Kha Nhẫn với Thường Nguyên Khôn, dưới sự mời mọc của Tây Môn Triều Ngọ, Thường Nguyên Khôn tung mình lên lưng Bạch Vân Nhi. Thế là bốn người hai ngựa giục cương phóng đi.

Lúc này trời đã hoàng hôn, cảnh sắc chiều đông càng thêm tiêu điều, trên đường chẳng thấy bóng dáng một người nào cả.

Trên ngựa Tây Môn Triều Ngọ chăm chú nhìn quan sát chung quanh mong tìm ra chỗ phục binh của Vô Song phái song y đã thất vọng, chẳng phát hiện ra dấu vết gì cả.

Phía sau Kha Nhẫn một tay giữ cương nghiêng mặt khẽ nói:

- Hạng huynh, Hắc Thủ đáng đành rằng điều ngoa hiểm trá nhưng Vô Song phái cũng rất là tinh luyện độc đáo và đầy hào khí, rất đáng khâm phục!

Hạng Chân mỉm cười:

- Vâng, họ thẳng thắn dũng cảm, hành động luôn quang minh lỗi lạc và hào khí ngất trời. Bạch y kim hoàn của Vô Song phái đã vang danh Trường Bạch sơn và Hắc Long giang từ lâu!

Còn Bạch Vân Nhi lúc này bỗng chuyển hướng, rẽ vào một lối đi nhỏ mọc đầy cỏ gai, tiến thẳng về phía một khu rừng tùng.

Con Giáo Xử cũng liền theo sau, bốn người hai ngựa bỗng chốc đã đến ven rừng và tại đó có hơn mười người bạch y kim hoàn đứng nghiêm trang đón đợi.

Hai con tuần mã đảo một vòng nhỏ rồi lại dừng lại, bốn người cùng lúc tung mình xuống đất. Thường Nguyên Khôn ngo ngoe lời cáo lỗi rồi dẫn trước đi vào rừng.

Mười hai đại hán áo trắng nhanh chóng chia nhau đứng sang hai bên, khom mình thi lễ.

Đi vào trong rừng chừng hơn mười bước, Hạng Chân đã phát hiện những túp lều cá nhân rất quen thuộc với chàng được ẩn giấu hết sức khéo léo dưới các gốc cây, san sát bên nhau dài ngút mắt, chứng tỏ số người rất đông nhưng chẳng thấy một ai nhàn tản bên ngoài thậm chí trừ phi tiến vào trong rừng bằng không chẳng thể nào phát hiện được ra nơi đây đã tiềm phục thiên binh vạn mã.

Vào sâu trong rừng họ đến trước ba cây cổ tùng rất to lớn và cành cây mọc quện vào nhau. Hạng Chân ba người ngược lên nhìn ...Ồ, một ngôi nhà gỗ được dựng trên ấy hết sức vững chắc.

Thường Nguyên Khôn đứng bên dưới vòng tay lớn tiếng nói:

- Đệ tử Thường Nguyên Khôn xin bái cáo Chương môn nhân, Hạng công ân sư thúc đã đến!

Chỉ chốc lát, nơi cửa ngôi nhà gỗ trên cành cây đã xuất hiện một người cao to vạm vỡ, mày rộng mắt sáng, râu dài phủ ngực, tướng mạo hết sức uy vũ, toàn thân cũng bạch y và kim hoàn đội tóc, nhìn xuống vòng tay cười:

- Thiết mạo xin kính chào chư vị, dám hỏi vị nào là Hoàng Long Hạng Chân lão đệ?

Hạng Chân liền vòng tay đáp:

- Kính chào đại chương môn, chính là tại hạ đây!

Người ấy chính là Bạch Y Tuyệt Dao Thiết Độc Hành, Chương môn nhân Vô Song phái, ông cười rộ nói:

- Thật chẳng ngờ Hạng lão đệ đến đây đột ngột thế này, xin mời lão đệ cùng hai vị quý hữu lên đây!

Thế là Hạng Chân, Tây Môn Triều Ngọ và Kha Nhẫn lần lượt phi thân lên ngôi nhà gỗ.

Sau khi Hạng Chân giới thiệu hai vị thân bằng với Thiết Độc Hành, ông liền hỏi:

- Thiết mạo thật hết sức lấy làm vinh hạnh được gặp gỡ với các vị anh hùng hào kiệt danh chấn võ lâm thế này! Xin mời các vị vào trong dùng trà.

Đoạn nghiêng người tránh sang bên nhường lối. Hạng Chân vội chìa tay nói:

- Xin Đại chương môn dẫn đường cho!

Thiết Độc Hành cũng chẳng khách sáo, liền quay người đi vào trước, bên trong chỉ có vài chiếc ghế và một chiếc bàn, song rất sạch sẽ và thơm mát.

Sau khi chủ khách an tọa, lập tức có người mang đến mấy đĩa thức ăn và một ấm rượu bày lên bàn xong, Thiết Độc Hành cười nói:

- Nơi rừng sâu núi thẳm chỉ có vài món thịt rừng đơn sơ, xin chư vị dùng tạm và uống với Thiết mỗ vài ly rượu nhạt.

Đoạn cầm ấm rượu lên rót đầy ly mọi người, nâng ly lên cười vui vẻ nói:

- Xin mời, hãy cạn ly này cùng mừng cho cuộc hội ngộ của chúng ta.

Rồi ngửa cổ một hơi uống cạn trước. Hạng Chân, Tây Môn Triều Ngộ và Kha Nhẫn cũng vội hai tay nâng ly lên uống cạn chén.

Chờ mọi người đặt ly xuống bàn, Thiết Độc Hành cười nói:

- Chẳng hay Hạng lão đệ đến đây có việc gì chỉ giáo chăng?

Hạng Chân gật đầu:

- Vâng, tại hạ đã chuyên trình đến đây để báo với đại chương môn về một số tình hình của phe địch ...

Thế là chàng bèn tường thuật lại mọi sự về chuyến đột nhập vào Bảo Hồ trang thám thính về việc kẻ địch đã phục binh tại Hạc Thạch Gian.

Đoạn chàng nói tiếp:

- Hạc Thạch Gian chỉ cách đây chừng trăm dặm đường, địa thế nơi ấy vô cùng hiểm ác, kẻ địch đã không chặn đánh quý phái tại sông Lục Thuận mà lại chờ đón tại Hạc Thạch Gian, hiển nhiên là phải có lý do, cánh ta không thể không đề phòng.

Thiết Độc Hành trầm ngâm, ngón tay gõ nhẹ lên mép bàn, hồi lâu mới nói:

- Sự hiện diện của Thất Hà Hội và Đại Đào Giáo trong hàng ngũ của đối phương, điều ấy Thiết mỗ cũng có nghe nói. Còn thanh danh của Tỏa Luyện tứ tuyệt ở Bách Hoa cốc thì Thiết mỗ không được rõ lắm nhưng qua tin tức báo cáo thì chưa biết bọn họ đã liên kết với nhau ... “Hắc Nhiêm Công” Hồng Song Lăng tại Như Ý phủ trước nay vẫn là hậu thuẫn của Xích Tam Đội, việc lão ta tiếp tay với Xích Tam Đội đã nằm trong dự tính. Việc Trường Hồng phái phen này nhúng tay vào đối địch với chúng ta khiến Thiết mỗ không sao hiểu nổi là vì lý do gì? Bọn họ có mối quan hệ rất sâu xa với Côn Lôn phái, vậy nếu xảy ra xung đột, sự thế lại càng thêm khuếch đại ...

Đưa tay vuốt râu, Thiết Độc Hành nói tiếp:

- Thiết mỗ cũng đã dự liệu là có thể ngộ địch tại Hạc Thạch Gian nhưng không dám chắc chắn, bởi trình thám của tề phái đã ba phen đến đó thăm dò mà cũng chẳng thấy có gì khác lạ, cho nên Thiết mỗ chỉ liệt nơi ấy vào một trong số địa điểm khả nghi mà thôi. Nếu không nhờ ba vị cho biết, có lẽ Thiết mỗ đã lỡ là bỏ qua rồi, Hạng lão đệ ...

Hạng Chân vội nói:

- Đại chương môn có điều gì kiến giáo ư?

Thiết Độc Hành cười:

- Ngoài Thất Hà hội, Đại Đào giáo, Tỏa Luyện Tứ Tuyệt cùng Trường Hồng phái, ba vị còn biết có những bang phái võ lâm nào khác tham dự vào hàng ngũ của đối phương nữa không?

Hạng Chân lắc đầu:

- Hiện tại chỉ biết có bấy nhiêu thôi. Tuy nhiên tốt hơn hết là chúng ta hết sức đề phòng, chỉ nên đánh giá kẻ địch mạnh chứ đừng nên đánh giá kẻ địch yếu!

Thiết Độc Hành gật đầu:

- Phải lắm ... Hạng lão đệ, Thiết mỗ muốn nói thêm điều này ... Ba vị từng dò la được có người trong tề phái bị giam cầm trong Bảo Hồ trang nhưng có biết đó là những ai không?

Tây Môn Triều Ngộ bỗng xen lời:

- Điều đó chưa được rõ.

Thiết Độc Hành thoáng chau mày tư lự, ra chiều hết sức đau khổ xót xa, những nếp nhăn trên trán và khóe mắt bỗng chốc hằn sâu hơn.

Kha Nhẫn bỗng thấp giọng hỏi:

- Đại chương môn lo âu về sự hi sinh và thất tung của người quý phái phải không?

Thiết Độc Hành gượng cười:

- Kha hiền đệ, toàn thể đệ tử Vô Song phái với Thiết mạo tình như thủ túc, thân thiết như trong một nhà. Phen này trước sau hai lần xuất binh viễn chinh, tuy bảo là vì danh dự của Vô Song phái, truy nã đào tặc song đó cũng là việc riêng tư của gia đình Thiết mạo. Biết bao đệ tử ưu tú, biết bao thanh niên tài giỏi đã vì vậy mà vùi xương chôn tha hương, máu đổ nơi đất khách. Họ cũng có cha yếu mẹ già, vợ hiền con thơ song chỉ bởi hành động riêng tư của Thiết mạo mà đã khiến họ xả thân táng mạng, hễ mỗi lần nghĩ đến là Thiết mạo lòng đau như cắt, trần trở thâu đêm...

Buông tiếng thở dài, Thiết Độc Hành lại với giọng nặng nề nói tiếp:

- Cuộc chiến tại Bì Thạch sơn thảm bại hoàn toàn là do lỗi của Thiết mạo.

Quả tình Thiết mạo đã đánh giá đối phương quá thấp, bốn phái viễn chinh chinh phạt, song vẫn giữ tâm lý cuồng ngạo, tự đại như lúc ở quan ngoại. Cứ nghĩ là luôn bách chiến bách thắng, nào ngờ sự thật đã trái ngược, chiến sự tại Bì Thạch sơn đã cướp đi hơn ba trăm tính mạng đệ tử, mười ba cao thủ cũng đã thọ thương hơn nửa số và đến nay vẫn còn có người nằm trong tay kẻ địch, sinh tử bất minh... Hễ nghĩ đến là Thiết mạo vô cùng ray rứt, cảm thấy hết sức hổ thẹn đối với thuộc hạ trong phái...

Hạng Chân ra vẻ cảm động nói:

- Đại chương môn, về chuyện này thì tại hạ có nhận xét hoàn toàn khác với đại chương môn. Tôn trưởng của một phái là đại diện cho uy danh của phái ấy và quan hệ đến sự thịnh suy và tồn vong của toàn phái. Việc của chương môn nhân tức là việc của toàn phái. Sự vinh nhục của chương môn nhân cũng chính là sự vinh nhục của toàn phái. Vì rủa nhục, cứu người thân, chấn chỉnh kỉ cương, văn hồi thanh danh, lẽ đương nhiên là phải toàn phái chung sức, chứ không thể trút hết trách nhiệm cho mỗi cá nhân chương môn. Những điều ấy chẳng phải chỉ xảy đến bởi cá nhân chương môn mới hành động như vậy, mà dù xảy ra với bất kì ai trong quý phái thì cũng đều như nhau. Đạo nghĩa giang hồ không thể để hoen ố, uy tín võ lâm chẳng thể từ bỏ, vì chân lí, vì cương thường, dù có bỏ mạng cũng phải tranh đấu. Xin đại chương môn hãy khoan tâm!

Thiết Độc Hành có vẻ kích động nhìn Hạng Chân... Hồi lâu, ông với giọng thành khẩn và vô vàn cảm thán nói:

- Hạng lão đệ, Thiết mạo với lão đệ tuy chỉ mới gặp gỡ lần đầu, song cảm thấy như chung một tác lòng...

Hạng Chân ôm quyền cười:

- Tại hạ rất lấy làm vinh hạnh!

Thiết Độc Hành lại nâng ly mời mọi người cùng uống, sau khi đặt ly xuống bàn, ông buông tiếng thở dài thậm thụt, khàn giọng nói:

- Nương Nương là đứa con gái độc nhất của Thiết mạo, mẹ của Nương Nương kể từ khi mắc chứng phong thấp đã nằm liệt giường trong nhiều năm qua, ăn chay niệm phật quanh năm không ra khỏi phòng. Chính vì con bé ấy mà Thiết mạo đã không có ý định tục huyền nạp thiếp, dồn hết tình thương cho Nương Nương. Từ khi còn bé đến nay. Thiết mạo chẳng việc gì mà không nuông chiều nó... nào ngờ chính vì vậy mà tập tành thói ngang bướng cho Nương Nương, muốn gì làm nấy chứ không chịu nghe lời ai cả. Ngay khi di nương giữ trách nhiệm nuôi dạy cũng đành bỏ tay... Thiết mạo dưới mắt của bậc làm cha, tựa hồ Nương Nương vẫn chưa trưởng thành, cứ thấy nó vẫn còn trẻ con. Do đó thỉnh thoảng cũng có người nhắc nhở song lần nào cũng không đánh lòng quả nết. Chẳng ngờ tai họa đã xảy ra, tâm hồn ngây thơ trong trắng của Nương Nương lại với lấy hình bóng của một tên ác ma thay thế cho cha già mẹ bệnh. Dưới sự cám dỗ của tên tiểu nhân Khang Ngọc Đức, Nương Nương đã tự ý bỏ nhà ra đi, vứt bỏ tình nghĩa cha con hơn hai mươi năm dài ra ngoài chín tầng mây. Thiết mạo vô cùng đau khổ lẫn tức giận, tình cốt nhục kể như tiêu tan...

Tây Môn Triều Ngọ bỗng thắc mắc nói:

- Đại chương môn, tại hạ thấy đâu đến nỗi như vậy. Chỉ cần đánh bại Hắc thủ đảng và Xích Tam đội, giành lại lệnh ái là hai cha con sẽ cốt nhục đoàn viên, vui hưởng tuổi già chứ gì.

Thiết Độc Hành cười cay đắng:

- Nương Nương e rằng hiện nay đã bị nhơ nhuốc, nghe đâu ả nha đầu đã tự tiện cử hành hôn lễ với Khang Ngọc Đức. Qua đó cũng đủ thấy trong lòng nó chỉ có tên tiểu tử ấy chứ đâu có người cha già này. Bất luận giành lại được hay không thì trong thâm tâm nó cũng chẳng bao giờ cảm kích, trái lại còn cho là Thiết mạo đã phá hoại cuộc hôn nhân tốt đẹp, làm phương hại đến hạnh phúc chung thân của nó nữa...

Tây Môn Triều Ngọ ngơ ngẩn... Thật vậy, sự phân tích của Thiết Độc Hành hết sức rõ ràng, chính xác và thực tế đến mức gần như là tàn nhẫn. Sự thật đã phát triển rõ ràng trước mắt, vì sự tức giận, vì thanh danh, vì tự ái có thể liều mạng đổ máu song sẽ thu được kết quả gì?

Bầu không khí trong nhà này đã trở nên hết sức ngột ngạt và đầy thương cảm, như thể đã đánh mất gì đó, khiến mọi người đều cảm thấy lòng mình trống rỗng...

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Hạt thạch gián quyết chiến kinh hoàng

Trong rừng từng cơn gió rét buốt, dưới làn mưa tuyết lất phất rơi, những đũng sĩ bạch y kim hoàn nhanh chóng dắt ngựa đến tập hợp tại một khoảng đất trống ven rừng.

Bạch Y Tuyệt Dao Thiết Độc Hành ngồi trên lưng con tuấn mã rất hùng dũng, có màu lông đen mượt, đầu to tai vểnh, bốn vó rắn khỏe, dù kẻ không sánh về ngựa chỉ thoáng nhìn cũng biết đó là một long câu phi thường.

Đưa tay vuốt lên chiếc yên ngựa sắc xảo, Thiết Độc Hành nghiêng đầu nhìn Hạng Chân mỉm cười. Lúc này Hạng Chân đang ngồi trên một con ngựa màu vàng to khỏe, còn Tây Môn Triều Ngộ và Kha Nhẫn thì trên con ngựa thân yêu của mình, đứng thành một hàng ngang với Hạng Chân và Thiết Độc Hành.

Chỉ chừng thời gian nửa bữa cơm, trên khoảng đất trống ven rừng đã tụ tập gần tám trăm kỵ sĩ áo trắng, mỗi người đều đứng nghiêm lặng bên cạnh con ngựa riêng của mình, lúc này là sáng ngày thứ hai từ khi nhóm Hạng Chân đến đây.

Một hàng năm ngựa từ trong đội ngũ tiến ra, thẳng đến trước mặt Thiết Độc Hành, dừng lại cách chừng năm thước, người cầm đầu là một lão nhân gia đen đúa và nhỏ thó, vì dáng người quá nhỏ bé nên bộ y phục trắng mặc trên mình rộng thùng thình, hết sức bất tương xứng.

Trong cuộc thương nghị khẩn cấp tối qua, nhóm Hạng Chân ba người đã gặp qua vị lão tiên sinh này rồi. Đó chính là “Du Hồn Hồ Chủ” Hà Hường Nguyệt, đại hộ chủ tông đàn của Vô Song phái.

Bốn người sau lưng lão, một hán tử to mập có cái đầu to tướng và sắc mặt hồng hào là “Toàn Phủ Thủ” Đồng Dưỡng Sinh, thủ tịch đại tướng dưới trướng Hà Hường Nguyệt, người có sắc mặt vàng nhạt và râu ngắn là “Bệnh Lang” Đào Thái Ất, thiếu niên anh tuấn môi hồng răng trắng là “Bạch Mã Ngân Chùy” Giang Thủ Tâm, đại hán cao to kền cằng, cơ hồ tương đương với con ngựa y đang cưỡi là “Quán Nhật Khách” Mạc Hùng.

Những người ấy nhóm Hạng Chân đều đã được gặp trong tối qua. Hà Hường Nguyệt nhướng cao đôi mắt khá to, cất giọng ròn rảng nói:

- Bẩm chương môn sư huynh, tất cả đã sẵn sàng, chỉ chờ sư huynh hạ lệnh xuất phát!

Thiết Độc Hành gật đầu, trầm giọng nói:

- Đại hộ chủ đã cho người liên lạc với bốn đạo nhân mã kia rồi chứ?

Hà Hường Nguyệt cười:

- Rồi! Họ đã chuẩn bị xong từ trước và đã lên đường sớm hơn chúng ta nửa giờ. Hiện tại có lẽ đã đến địa điểm hội họp rồi. Việc trọng yếu đã quyết định tối qua, ai mà dám chệnh mảng kia chứ?

Đoạn quay sang Hạng Chân nói tiếp:

- Hạng lão đệ, hôm nay bốn tọa phải tận mắt chứng kiến tuyệt kĩ của lão đệ, để xem nhanh đến mức độ nào mới được!

Hạng Chân cười khiêm tốn:

- E là sẽ khiến đại hộ chủ thất vọng đấy chứ ...

Thiết Độc Hành hỏi:

- Đại hộ chủ, người của Thường Nguyên Khôn đã rút về, Sư Tử môn đã trở về đội ngũ chưa?

Hà Hường Nguyệt vội đáp:

- Cũng đã trở về trước khi chúng ta tập hợp rồi!

Thiết Độc Hành đánh giọng hạ lệnh:

- Khởi hành!

Hà Hường Nguyệt khom mình lui ra, tay phải giơ lên khoát, liền tức tiếng tù và vang lên inh ỏi, rồi thì từng đội bạch mã theo thứ tự chỉnh tề bắt đầu phóng đi Thiết Độc Hành khoát tay nói:

- Xin mời ba vị!

Thế là nhóm Hạng Chân ba người cùng Thiết Độc Hành giục ngựa phóng đi theo sau đội ngũ.

- Tối qua sau khi Hạng lão đệ thông báo tử tin của Tu Trúc, mọi người đều lấy làm thương tiếc. Ôi Tu Trúc hiệu xưng Thiết Đóm chẳng ngờ lại chết trẻ như thế này ...

Hạng Chân vẻ đau xót nói:

- Lúc bấy giờ tại hạ có hứa với Tu Trúc là nhất định sẽ đưa thi hài của y về Đại thảo nguyên an táng, chẳng ngờ bởi tình thế nghịch biến, đã không kịp mang ra ... Thế nhưng tại hạ đã hứa thì nhất định sẽ thực hiện cho bằng được. Dù là khó khăn đến mấy, nếu không Tu Trúc ở chốn tuổi vàng e cũng khó mà nhắm mắt ...

Thiết Độc Hành thở dài:

- Khi vừa hay tin chiến bại, Thiết mỗ đã biết là không ổn rồi, song vẫn hi vọng là nguồn tin thất thiệt, nào ngờ các đệ tử được phái đi thám thính chưa quay về thì đã có hai người mình đầy thương tích về đến ... Và đến khi “Nhất Tọa Sơn” Phàn Khương thất thủ quay về thì cuộc tổng tấn công đã được quyết định ... Hạng lão đệ, hãy nhắc đến việc ấy là Thiết mỗ không sao dần được lửa giận, lòng ngập hận thù ...

Hạng Chân thoáng chau mày.

- Đại chương môn, tại hạ bao năm bôn tẩu giang hồ, không bao giờ để cho niềm phần hận giày vò bản thân, bởi chi cần quyết định là tại hạ sẽ tức khắc băng vào hành động báo thù tiết hận.

Ngưng chốc lát rồi giọng nói tiếp:

- Đại chương môn, hiện tại chính là lúc báo thù bằng hành động rồi đây!

Thiết Độc Hành mắt rực tinh quang, phẫn chấn vỗ tay:

- Đúng, Hạng lão đệ nói rất đúng, hiện đã đến lúc báo thù tiết hận rồi!

Tây Môn Triều Ngọ bỗng cười vang nói:

- Vậy thì đại chương môn sao không tiến nhanh lên đi?

Thiết Độc Hành lần đầu tiên cười phấn khởi, lớn tiếng nói:

- Đồ Viễn Công, hãy truyền lệnh tức hành!

Bốn kỵ mã đi cạnh liền tức có một ngựa phóng nhanh tới đảo một vòng trước đội ngũ, thế rồi đội ngũ lập tức gia tăng tốc độ.

Thiết Độc Hành vui vẻ nói:

- Bốn người theo cạnh kia chính là Xích Đóm tứ kiệt, hộ vệ thân tín của Thiết mỗ. người đi truyền lệnh vừa rồi là Đồ Viễn Công, một trong những Xích Đóm tứ kiệt.

Hạng Chân cười:

- Phen này quý phái có tổng cộng bao nhiêu cao thủ đến đây? Cuộc họp tối qua dường như chưa có mặt đông đủ phải không?

Thiết Độc Hành cười giong:

- Phen này tổng cộng có hai mươi ba cao thủ xuất sắc, suất lĩnh ba ngàn năm trăm đệ tử. Hạng lão đệ, với lực lượng ấy đủ khiến kẻ địch đau đầu rồi chứ?

Tây Môn Triều Ngọ cười to xen lời:

- Đau chỉ đau đầu thôi ư? Chỉ sợ bọn họ không khiếp vía thì cũng vỡ mặt đấy chứ!

Thiết Độc Hành cười đắc ý:

- Tây Môn lão đệ chớ qua ca ngạo, Thiên Kỵ Minh của lão đệ mỗi khi hành động cũng đâu khác gì sấm động thác tràn ...

Tây Môn Triều Ngọ đưa tay vuốt mặt, cười ha hả:

- Ánh sáng của loài đom đóm làm sao dám so sánh với vàng trắng ...

Kha Nhẫn lườm mắt nhìn Tây Môn triều Ngọ, cười nói:

- Tây Môn đương gia đã học được cái lối khiêm tốn ấy từ bao giờ vậy?

Mọi người liền cười ồ lên. Thế là trong không khí phấn khởi và hăng hái, đoàn kỵ sĩ bạch y kim hoàn rầm rập tiến tới ...

Hôm sau hãy còn hơn một giờ nữa trời mới sáng, trên không mây mù dày đặc, từng cơn gió tây bắc lồng lộng quét trên mặt đất, bốn bề tối mịt.

Tám trăm thiết kỵ được chia làm bốn đội, mỗi đội cách nhau mười trượng, phía trước chỉ còn hơn một dặm đường nữa là tới Hạc Thạch Giản rồi.

Lúc này người và ngựa đều được phủ lớn bởi một tấm chăn lông trắng toát.

Cả nhóm Hạng Chân ba người và Thiết Độc Hành cũng vậy, chỉ trừ gương mặt, toàn thân đều cuộn trong chăn lông, vậy mà vẫn lạnh đến tay chân tê cóng. Chẳng thiếu niên anh tuấn “Bạch Mã Ngân Chùy” Giang Thù Tâm lúc lúc lại đến truyền đạt tin tức, giờ đây y lại lom khom lao nhanh đến.

Thiết Độc Hành liền hỏi:

- Thù Tâm, bốn đạo nhân mã đã tập hợp đầy đủ rồi chứ?

Giang Thù Tâm thấp giọng nói:

- Người của Uất Trì Hàn Ba tôn chủ Mãng Tự Môn vừa mới đến nơi, đã bố trí tại bên trái Hạc Thạch Giản, hiện bốn đạo nhân mã đã có mặt đầy đủ rồi!

Thiết Độc Hành gật đầu:

- Phi kỵ phái đi Ngưu Tự Oa triệu hồi Kim tôn chủ đã có tin tức gì chưa?

Giang Thù Tâm vội nói:

- Thưa chưa, e rằng không kịp dự cuộc tấn công của chúng ta sáng mai rồi!

Thiết Độc Hành quay sang Hạng Chân hỏi:

- Hạng lão đệ thấy có nên chờ Kim tôn chủ về hẵng mở cuộc tấn công chăng?

Hạng Chân thoáng ngẫm nghĩ:

- Hành binh phải thần tốc. Theo ý tại hạ thì nên mở cuộc tấn công trước thì hơn!

Tây Môn Triều Ngọ hắt hơi, đoạn nói:

- Đúng vậy! Trời lạnh quá không hoạt động cho dần dần cốt thì công chết mất. Đại chương môn, đợi khi nào tấn công vào Bảo Hồ trang hẵng để cho Kim tôn chủ trở tài cũng được!

Thiết Độc Hành khẽ gật đầu:

- Thế thì quyết định như vậy, Thù Tâm hãy truyền lệnh sẵn sàng chiến đấu!

- Thưa vâng!

Giang Thù Tâm lại tung mình phóng đi. Lúc này tuyết rơi đặc, phủ mờ cả một khoảng trời xa ...

Phương đông hừng sáng dần. Lúc này đã có thể thấy loáng thoáng những gò đất vô trật tự nhưng lại tạo thành hình vòng cung đối diện với Hạc Thạch Giản.

Hạng Chân bỗng với giọng hàm súc nói:

- Đại chương môn, mọi chúng ta đều phải khắc ghi ngày hôm nay, dùng máu tươi nhuộm đỏ Hạc Thạch Giản ...

Thiết Độc Hành thờ dãi cảm thán:

- Trước cuộc chém giết mà lại gặp thời tiết như thế này, thật càng thêm thê lương ...

Hạng Chân bình thần cười:

- Đòi người trăm năm thấm thoát đã qua đi, rồi tất cả cũng sẽ trở thành quá khứ. Chẳng hạn như hiện tại, chúng ta nôn nóng chờ đợi, song khi ngày mai đến thì tất cả sẽ tan biến chẳng còn để lại dấu vết gì nữa.

Tây Môn Triều Ngọ cũng xúc cảm tiếp lời:

- Đúng, chúng ta khác nào một ngọn sóng, đẩy lên rồi nhanh chóng tan biến ...

Thiết Độc Hành cười chua xót.

- Song cũng như Hạng lão đệ đã nói, chúng ta sẽ khắc ghi lấy ngày hôm nay, một ngày xác phơi đầy núi thẳm, máu nhuộm đỏ tuyết trắng ...

Hạng Chân lắc đầu:

- Không sai, những ngày tháng tranh hùng xưng bá trên chốn giang hồ vốn dĩ là vậy!

Thế là mọi người đều im lặng, ngay khi ấy Giang Thù Tâm lại nhanh nhẹn phi thân đến.

Thiết Độc Hành lại nghiêm giọng hỏi:

- Thù Tâm, đã chuẩn bị xong hết rồi chứ?

Giang Thù Tâm lạnh mặt đến ửng đỏ, vội gật đầu nói:

- Tất cả đều đã vào vị trí tấn công, chỉ chờ đại chương môn hạ lệnh nữa thôi.

Thiết Độc Hành đưa mắt đăm chiêu ngược nhìn trời, một hồi mới kiên quyết gật đầu nói:

- Theo như kế hoạch đã bàn tối qua, truyền lệnh tất cả các môn chuẩn bị tấn công!

Giang Thù Tâm liền tức mắt ánh lên vẻ phấn khích, quay người phóng vút đi.

Ngay khi ấy, một hồi tiếng tù và lãnh lói khiến máu nóng sôi sục đã vang lên.

Hồi tù và ấy vừa dứt, mấy mươi chiếc tù và khác từ bốn phía cất lên vang động cả núi rừng.

Ngay lập tức hàng ngàn tiếng ngựa hí vang, cùng lúc xoài vó rầm rập lao tới như vũ bão, tuyết tung trắng xóa, uy thế thật là kinh hồn. Một giọng nói hùng mạnh lẫn át mọi tiếng động hét vang:

- Toàn bộ thuộc hạ Sư Tật môn nghe đây! đã đến lúc bạch y của Vô Song phái bay đến Đại Hà trấn rồi, hãy dùng máu của chúng ta phục thù cho các huynh đệ đồng môn ...

Rồi chỉ một tiếng đồng thanh đáp lại:

- Sát!

Một ngựa dẫn trước tiến tới, áo choàng trắng tung bay theo gió, đại loan đao đưa chéo lên cao với uy thế long trời lở đất thẳng tiến về phía Hạng Thạch Giản.

Một trận huyết chiến kinh hoàng đã sắp diễn ra, ngay đến không khí ban mai cũng phải run rẩy, bầu trời u ám ...

Thiết Độc Hành lạnh lùng đưa mắt nhìn theo hàng ngàn thuộc hạ Sư Tật môn tiến về phía kẻ địch như vũ bão, giọng hết sức bình thản nói:

- Các vị lão đệ, người cầm đầu kia chính là “Sinh Từ Đao” Vu Kiệt, đại tôn chủ Sư Tật môn của bốn phái!

Hạng Chân gật đầu:

- Vị đại tôn chủ ấy quả là hào khí ngút trời!

Ngay khi ấy hàng tiên phong đoàn thiết kỵ bỗng nhón nhào lên. Tiếng quát tháo, tiếng hò hét vang rền, tiếng ngựa hí kinh hoàng và nhảy tung hỗn loạn ... Đệ tử Vô Song phái hết sức kèm chế con ngựa của mình, có người đã bị hất tung xuống đất.

Trong khi ấy đoàn thiết kỵ phía sau đang ồ ạt xông tới. Có ngựa giơ cao hai vó trước đứng thẳng lên, có con chạy tạt sang bên, có con không kịp thu thế, cả người lẫn ngựa ngã nhào. Thế là vô ngựa giẫm lên thân người, tiếng rú đau đớn hòa cùng tiếng binh khí chạm nhau âm ỉ, thoảng chốc đội tiên phong đã tổn hao hơn phân nửa. Thiết Độc Hành thần sắc vẫn trầm trầm như trước, không hề có chút thay đổi, song Tây Môn Triều Ngộ thì không còn chịu nổi nữa hờ hời nói:

- Mẹ kiếp, việc gì thế này?

Hạng Chân lặng thinh, lúc này chàng đang chú ý đến một kỵ mã từ bên phải lao nhanh tới.

Tây Môn Triều Ngộ giận dữ hét to:

- Thiết chương môn, Tây Môn mỗ phải xông lên giết sạch bọn chó má kia mới được!

Thiết Độc Hành mỉm cười điềm tĩnh:

- Tây Môn lão đệ xin hãy chờ chốc lát, ai chết về tay ai hiện chưa khẳng định được!

Người kia phi ngựa đến là một đại hán cao to râu ria xồm, trời lạnh thế mà chiếc áo trắng của y đã ướt đầm mồ hôi, hơi thở hỗn hển, gặp Thiết Độc Hành cũng chẳng màng thi lễ, hấp tấp nói:

- Bẩm đại chương môn, đối phương đã đào một đường hầm rộng chừng tám thước và dài trăm trượng tại nơi cách Hạc Thạch Gian hai mươi bước, bên dưới đây chôn nhon. Tiên phong bốn môn ba trăm kỵ mã đã có gần hai trăm bị rơi xuống hào. Ngay khi họ vừa rơi xuống, từ trong Hạc Thạch Gian bay ra hàng trăm mây bao đá vôi, những huynh đệ bị rơi xuống hào e rằng khó sống ...

Thiết Độc Hành lạnh lùng hỏi:

- Vu tôn chủ ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Cầu thép vượt hào chông

Gã đại hán thở hắt ra:

- Vu tôn chủ vô sự!

Thiết Độc Hành gật đầu:

- Truyền lệnh tiếp tục tấn công.

- Thừa vâng!

Gã đại hán ấy liền quay ngựa phóng đi, ngay trên đường về, một vệt tên lửa đỏ rực đã bay vút lên không.

Rồi thì, đoàn kỵ mã đang hỗn loạn bỗng tản ra bốn phía, thoáng chốc đã bố trí thành một hình vòng cung, một kỵ mã hiên ngang đứng giữa đội hình chính là “Sinh Từ Đạo” Vu Kiệt.

Cách gần dặm đường mà vẫn có thể nghe tiếng Vu Kiệt uy mãnh thét vang:

- Tiến lên ... sát!

Thế là trong tiếng reo hò vang dậy, đoàn thiết kỵ lại ồ ạt xông tới, uy thế tựa như bài sơn đảo hải.

Thoáng chốc họ đã tiến đến gần đường hào có thể loáng thoáng trông thấy, nhưng họ không phóng thẳng qua. Hàng đầu quay ngựa chạy dọc theo bờ hào vòng trở lại, đồng thời chỉ thấy hàng trăm ngàn vệt sáng lóe lên, những ngọn cung thoa sắc bén đã tới tấp ném vào trong Hạc Thạch Gian.

Toán đầu vừa quay về thì toán thứ nhì lại tiếp tục tung cung thoa ra, trông từ xa hết như những chiếc lưới bạc phủ trùm lên trận địa kẻ địch.

Và cứ thế đợt này nối tiếp đợt kia, sau bảy lượt thì một toán thiết kỵ ào ạt lao tới, phóng vọt qua đường hào, xông thẳng vào Hạc Thạch Gian.

Bên này, Thiết Độc Hành lạnh lùng theo dõi tình hình chiến đấu, bỗng trầm giọng nói:

- E không đơn giản vậy đâu!

Hạng Chân gật đầu:

- Nhất định là còn mai phục nữa.

Chàng vừa dứt lời, lại có tiếng la hét ầm ĩ theo gió vọng đến. Mọi người vội chú mắt nhìn ... Ồ, toán thiết kỵ vừa xông vào khe núi, toàn bộ đã ngã nhào xuống một chiếc lưới mềm, hai phía mỗi đầu đều có hơn gã áo đỏ nắm kéo, chẳng rõ họ đã xuất hiện từ bao giờ.

Ngay khi đến gần hai trăm kỵ sĩ áo trắng đang lẫn lộn trong lưới rạp, bỗng tên nhon từ trong Hạc Thạch Gian bắn ra như mưa, thoáng chốc đã có gần nửa số hy sinh.

Thế nhưng hơn trăm người còn lại vẫn hết sức bình tĩnh, chỉ thấy họ lẹ làng nằm mọp xuống đất, nhờ vào sự che chở của những con ngựa chạy nhảy hỗn loạn.

Những ngọn cung thoa sáng loáng không ngớt ném vào hai bên Hạt Thạch Giản, đồng thời vùng động đại loan đao trong tay chém mạnh vào lưới.

Thế là chiếc lưới tuy dẻo dai nhưng không rắn chắc chẳng mấy chốc đã bị những ngọn đại loan đao sắc bén chém rách nát, chẳng chút chậm trễ, hơn trăm đệ tử Vô Song phái còn lại ồ ạt tung mình lên bên kia bờ hào, lao vào xáp chiến với hơn trăm gã áo đỏ nắm kéo lưới vừa rồi.

Hạng Chân thấy đã đến lúc cần ra tay hỗ trợ cho cuộc tấn công, bèn quay sang Thiết Độc Hành nói:

- Đại chương môn, xin hãy lại đây đốc trận, để huynh đệ tại hạ tiến tới yểm trợ cho cuộc tấn công.

Tây Môn Triều Ngọ liền cười tiếp lời:

- Phải rồi, tự này giờ Tây Môn mới cảm thấy tay chân ngứa ngáy quá!

Thiết Độc Hành gật đầu:

- Vật thì xin phiền các vị lão đệ!

Tây Môn Triều Ngọ hớn hờ cười:

- Đại chương môn hãy cho người giữ hộ ngựa cho Tây Môn mới nhé.

Chưa dứt lời, người đã từ trên lưng ngựa phóng vút đi. Hạng Chân và Kha Nhẫn cũng chẳng chút chậm trễ, tung mình theo sai.

Trong khi ấy đội thiết kỵ thứ nhì do đại hộ chủ Hà Hường Nguyệt và “Bệnh Lang” Bào Thái Ất suất lĩnh đã đến gần đường hào, chỉ thấy bên dưới ngồn ngang thấy người xác ngựa và đại loan đao của Vô Song phái, cảnh tượng cực kỳ thê thảm.

“Bệnh Lang” Bào Thái Ất nghiêng răng quát:

- BẮC CẦU!

Lập tức, đệ tử tung mình xuống ngựa, hết sức thành thạo và lanh lẹ dùng búa đóng sáu chiếc móc ở một đầu của hai tấm thép vào trong đá, hai người nắm lấy hai bên tay cầm lắc mạnh. Thế là từ trong tấm thép lại thò ra một tấm thép khác có diện tích như nhau, và cứ thế vuron dài sang bên kia, rồi thì “CÁCH” một tiếng bắm chắc vào bờ hào.

Bào Thái Ất ngoảnh ra sau, hơn đệ tử Vô Song phái đã đến đông đủ, tất cả cùng tung mình nhảy xuống ngựa, nghiêm lặng đứng thành hai hàng, nhanh nhẹn vượt qua cầu sang bên kia.

Đệ tử khác dưới sự suất lĩnh của “Bạch Mã Ngân Chùy” Giang Thù Tâm lặng lẽ đứng thành ba hàng.

Hà Hường Nguyệt vội vã đến gần Bào Thái Ất, thấp giọng nói:

- Ngươi hãy dẫn theo đệ tử đi gom ngựa lại, huynh đệ Vô Song đã hăng máu quá rồi, chẳng còn màng đến ngựa nữa!

Bào Thái Ất gật đầu, giọng ghen ngào náo:

- Đại hộ chủ, dưới hào ...

Hà Hường Nguyệt ngắt lời:

- Bốn tọa trông thấy rồi, có gì đáng đau buồn kia chứ? Đáng anh hùng là phải vậy, chả lẽ muốn chết trong vòng tay đàn bà và tiếng khóc của trẻ con sao?

Đoạn hai mắt rực sát khí, giọng căm hờn nói tiếp:

- Những nợ máu này rồi đây chúng ta quyết sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi, Vô Song phái xưa nay vốn ân oán phân minh ... Thái Ất, đừng quên việc cứu trợ cho những vị huynh đệ đã hy sinh ...

Trong khi ấy, đệ tử Vô Song phái có hơn nửa số đã nhanh chóng vượt qua cầu. Và Hạng Chân cũng đã đến nơi, chàng nghiêm giọng nói:

- Đại hộ chủ, Tây Môn đương gia và Kha huynh hãy ở bên kia bờ hào chờ tại hạ. Đồng Dưỡng Sinh huynh cùng Mạc Hùng huynh xem ra thân thù đều chẳng kém, bây giờ có thể triển khai công sát được rồi!

Hà Hường Nguyệt nói:

- Mọi sự lão đệ cứ quyết định lấy được rồi.

Hạng Chân nhẹ gật đầu:

- Vậy thì tại hạ đi trước, khi nào toàn đội qua hết rồi đại hộ chủ hẵng theo sau.

Hà Hường Nguyệt gật đầu:

- Vâng.

Thế là Hạng Chân hít sâu một hơi, người nhẹ nhàng như một chiếc lông vũ bay qua bên kia bờ hào.

Tây Môn Triều Ngọ buột miệng khen ngợi:

- Thân pháp “Phúc Dực Dĩ Vân” thật là tinh thâm!

Hạng Chân mỉm cười:

- Tầm thường thôi.

Tây Môn Triều Ngọ quay sang Kha Nhẫn đứng cạnh khẽ nói:

- Bên kia náo nhiệt quá, chúng ta không nên chậm trễ nữa.

Không sai, trong Hạng Thạch Giản lúc này cuộc hỗn chiến đang diễn ra vô cùng ác liệt, tiếng la hét long trời lở đất, tiếng chạm nhau giữa đại loan đao với song nhận phủ đỉnh tai nhức óc. Máu tươi văng rọi trời, áo trắng nhuộm thành đỏ, áo đỏ trở thành tím, đôi bên tựa hồ không biết mệt mỏi, họ như đã không còn nhân tính, đều trở nên điên cuồng.

Những đệ tử Vô Song phái vượt qua cầu nhanh chóng đứng sắp thành năm hàng. Trong hàng ngũ, “Toàn Phủ Thủ” Đông Dương Sinh và “Quán Nhật Khách” Mạc Hùng luôn háo hức nhìn về hướng này. Trong tay Đông Dương Sinh là một chiếc búa to hình bán nguyệt, tay trái lại còn một sợi xích sắt rất mạnh; còn “Quán Nhật Khách” Mạc Hùng thì vẫn là đại loan đao, vũ khí truyền thống của Vô Song phái. Phía sau đại hộ chủ Hà Hường Nguyệt đang tiến qua cùng một toán đệ tử cuối cùng.

Hạng Chân gật gù đầu, trầm giọng nói:

- Bắt đầu đi!

Tây Môn Triều Ngọ khoái trá cười to:

- Hãy xem Tây Môn mở khai trương hóa kiếp bọn chúng đây.

Vừa dứt lời, người đã dẫn trước phóng vút đi.

Hạng Chân cũng liền khoát tay quát to:

- Theo sau ngay!

Đông Dương Sinh và Mạc Hùng liền phi thân theo sau, đồng thời hét vang:

- Các vị đệ huynh hãy dùng đại loan đao đòi lại nợ máu, khi nào chết mới thôi!

Thế là năm trăm đệ tử Vô Song phái vung tit đại loan đao trong tay ào ạt xông tới, hung hãn gia nhập vào vòng chiến.

Tây Môn Triều Ngọ đang lao tới, bỗng một lần tên từ bên phải bắn ra, Tây Môn Triều Ngọ buông tiếng cười vang, song chưởng đẩy mạnh, “ầm” một tiếng vang rền, những tảng đá trong vòng một trượng đã bị đánh nát vụn, trong cát đá mịt mù, bảy tám người nhào lộn trên không, máu tươi rơi xuống như mưa.

Hạng Chân vọt nhanh qua, vỗ vai Tây Môn Triều Ngọ cười nói:

- Đại lực kim cang chưởng quả nhiên lợi hại.

Vừa dứt tiếng thì chàng đã ra xa đến hơn mười trượng, người đang lơ lửng trên không, hai chân chàng tổng mạnh, hai tảng đá già bằng da cứng đã bị đập ngã, hai tên áo đen bên trong chưa kịp có phản ứng gì thì đã rú lên thảm khóc, văng bay ra xa hơn ba trượng.

Tây Môn Triều Ngọ mất rục sát cơ, buông tiếng hét vang, vút thụp người xoay tit một cánh tay đen nhánh dài chừng thước với năm ngón sắc nhọn đã chớp nhoáng bay ra. Liền sau đó là tiếng rú thảm thiết vang lên liên hồi, mười mấy đã áo đen thấy đều ngã lăn ra đất với mình đầy máu tươi, yết hầu đã bị thủng nát.

Ngay khi những gã áo đen kia vừa ngã xuống, chỉ nghe vù một tiếng, bàn tay sắt đã trở về trong tay Tây Môn Triều Ngọ.

Kha Nhân lướt đến bên Tây Môn Triều Ngọ, cười to nói:

- Thiết Ma Tỷ quả nhiên ghê gớm.

Tây Môn Triều Ngọ tay phải quét ngang, lại ba gã áo đỏ văng bay ra xa, y trán nổi gân xanh tung mình lao vào vòng chiến, chớp mắt lại có mười bảy tên áo đỏ phơi xác tại chỗ.

Lúc này, tên đệ tử Vô Song phái dưới sự suất lĩnh của Đông Dương Sinh và Mạc Hùng sau một hồi kịch chiến với địch đã triệt hạ được gần trăm tên.

Hạng Chân hết như hung thần ác sát, đi đến đâu là bóng người văng bay, máu tươi phun chảy, tiếng rú thảm vang rền.

Tây Môn Triều Ngọ lướt đến bên Hạng Chân lớn tiếng nói:

- Hạng huynh hãy tìm những tên đầu sỏ mà độ sức đi, động thủ với bọn nhai nhép này chán quá. Bọn chó má thường khi làm oai làm phúc đã chui rúc hết đi đâu không biết.

Hạng Chân vừa định trả lời, chợt thấy một đệ tử Vô Song phái tay ôm ngực ngã xuống, phía sau y không hề có bóng dáng kẻ địch mà chỉ có một tảng đá to.

Chàng bèn cười khẩy nói:

- Tây Môn đương gia đã thấy tảng đá kia rồi chứ?

Tây Môn Triều Ngọ hiểu ý cười nói:

- Thế nào ...

Hạng Chân mặt ngáp sát khí, gằn giọng:

- Bọn đương gia cần tìm đang có trong ấy đấy.

Tây Môn Triều Ngọ vút quay người, “Vù” một tiếng bàn tay sắt đã nhắm tảng đá cách ngoài hai trượng ấy bay tới, “Bốp” một tiếng, bàn tay sắt đã xuyên vào tảng đá và nhấc bổng lên cao, bốn bóng người tư trong hốt hoảng phóng ra.

Bàn tay sắt lại “Vù” một tiếng, bay trở về, “Cách” một tiếng gấn lại liền với cánh tay.

Bốn bóng người kia dừng lại trước mặt Hạng Chân và Tây Môn Triều Ngọ, hai áo đỏ và hai áo đen. Trong số đó một người chính là “Thác Nguyệt Tà Nhân” Bạch Duy Minh, tam đầu lĩnh Xích Xam Đội.

Hạng Chân cười mỉa mai hỏi:

- Xin chào Bạch tam đầu lĩnh, sao các hạ lại chui rúc trong đá chi vậy?

Bạch Duy Minh tái mặt, tức giận nói:

- Hôm nay Bạch mỡ quyết xem thử “Hoàng Long” Hạng Chân tài cán là bao.

Tây Môn Triều Ngọ cười khẩy quát:

- Hãy thử lão tử trước đã nào.

Chưa dứt lời, Thiết Ma Tỷ đã bay cút ra, hai gã áo đen đứng bên phản ứng khá nhanh, đại đao trong tay lẹ làng vung lên, “Choang” một tiếng tóe lửa, hai ngọn đại đao văng bật, “Thiết Ma Tỷ” xẹt qua đỉnh đầu Bạch Duy Minh, kinh phong mạnh đến mức suýt nữa đã hất y ngã ngửa ra.

Tây Môn Triều Ngọ xoay người vung tay, Thiết Ma Tỷ lại đánh bật ngọn chia ba của gã áo đỏ. Tây Môn Triều Ngọ cười vang nói:

- Bạch Duy Minh, ngươi chẳng qua chỉ là nhân vật hạng ba trong giới hắc đạo mà lại dám buông lời xác láo vậy hả? Chỉ sợ ngươi xin rửa chân cho Hoàng Long cũng chẳng xứng đáng nữa là.

Bạch Duy Minh tức tối xông tới, ngọn khuyên đao vung tít như điên cuồng.

Tây Môn Triều Ngọ buông tiếng cười khẩy, Thiết Ma Tỷ vung lên, bỗng chốc biến thành hàng ngàn bàn tay chập chòn hư ảo như ma quái, đó chính là chiêu thứ bảy “Thiên Thủ Cầm Long” tinh tuyệt nhất trong “Hắc Sát Thập Nhị Tỷ” danh chấn thiên hạ của Tây Môn Triều Ngọ.

Trong bóng chường chập chùng, chỉ thấy Bạch Duy Minh lúng túng lách tránh, rồi bỗng “Bình” một tiếng, người y văng bắn sang bên hơn mười thước, rơi phịch xuống đất, lộn ngược toan đứng bật dậy, song lại uest oải ngồi trở xuống, từ vai trái xuống đến ngực máu tươi nhầy nhụa, xương tỳ bà cũng gãy lòi ra

ngoài áo.

Tây Môn Triều Ngọ như hung thần phò thế, hú lên một tiếng quái dị quay người lao bỏ vào hạ đối thủ còn lại. “Thiết Ma Tỳ” vung động như vũ bão.

Hạng Chân bỗng nhiên cất tiếng cười lạnh lùng nói:

- Tây Môn đương gia hãy tốc chiến tốc quyết.

Tây Môn Triều Ngọ lao tới như tia chớp, trầm giọng:

- Vâng, chẳng chờa một tên.

Hạng Chân đứng đĩnh đi về phía Bạch Duy Minh, ánh mắt chàng trong sáng nhưng sắc lạnh và ngập đầy sát cơ.

Bạch Duy Minh thở hào hển, tay nắm chặt khuyên đao run sợ nhìn Hạng Chân, toàn thân y ớn lạnh, tim đập kịch liệt, đến nỗi thương thế nơi ngực trái chẳng còn cảm thấy đau đớn nữa.

Hạng Chân dừng lại trước mặt Bạch Duy Minh, cách chừng bước, với giọng ôn hòa nói:

- Bạch Duy Minh, trong lúc này và tại đây chẳng còn nhân thứ gì để mà nói nữa, từ bi với kẻ địch tức là tàn nhẫn với chính mình, đúng chẳng?

Ngưng chốc lát, lại mỉm cười nói tiếp:

- Bởi không muốn tàn nhẫn với chính mình nên Hạng mỗ không thể nào từ bi với ngươi, lúc ở tại Báo Hồ Trang ngươi đã may mắn thoát khỏi “Kim Lôi Thủ” của Kha Nhẫn, nhưng hôm nay e khó thể thoát khỏi “Trảm chưởng” của Hạng mỗ.

Bạch Duy Minh mặt lộ vẻ sợ hãi, khoe môi y giàn giụa, hai mắt tròn to, ngọn khuyên đao sắc bén đưa ngang trước ngực, giọng run run nói:

- Ngươi ... ngươi định làm gì?

Hạng Chân cười thâm trầm:

- Mạnh sống yếu chết, đó chính là công lý mà trước nay các ngươi đã tôn thờ, các người chẳng cần biết đến nhân nghĩa đạo đức, chỉ biết cậy thế hiếp người. Giờ đây Hạng mỗ cũng phải học theo phương châm của các ngươi, hiện tại Hạng mỗ là kẻ mạnh, còn ngươi là kẻ yếu ...

Bạch Duy Minh gào to:

- Ngươi ... ngươi ... Hạng Chân, ngươi đây là thừa lúc người lâm nguy.

Hạng Chân thâm nhiên cười:

- Tùy ngươi muốn nói thế nào cũng được, nhưng trong lòng ngươi chắc chắn cũng hiểu rất rõ, cho dù không thọ thương thì ngươi cũng chẳng phải là đối thủ của Hạng mỗ.

Bạch Duy Minh vừa định nói, bỗng nghe “Bộp” một tiếng khô khan và ghê rợn, vội quay sang nhìn. Trời, gã đồng bọn sử dụng ngọn chĩa ba lao đảo ngã nhào xuống đất, đầu y đã nát bấy, óc máu lẫn với đất cát trông thật khủng khiếp.

Hạng Chân đưa mắt nhìn vào huyết Thái Dương gần xanh giật liên hồi của Bạch Duy Minh, bình thản nói:

- Ngươi tự động thủ hay là cần đến Hạng mỗ hầu hạ?

Bạch Duy Minh thở dồn dập, toàn thân mồ hôi đầm đìa, run lấy bấy, giờ đây y mới xót xa hiểu rằng, mình thật tầm thường vô dụng khi đứng trước cái chết.

Hạng Chân chậm rãi đưa tay lên sờ má, ánh mắt di động trên mặt đối phương, lạnh lùng nói:

- Nếu Hạng mỗ mà động thủ thì nhanh lắm, khi ngươi cảm thấy đau đớn thì nỗi đau ấy đã trở thành quá khứ, Hạng mỗ không hành hạ ngươi đâu.

Bạch Duy Minh bỗng cảm thấy toàn bộ dây thần kinh rời rã, y không thể nào chịu đựng nổi sự hành hạ tinh thần như thế này. Hắn ngậm ngẫn nói:

- Hạng Chân, tại hạ ... xin tôn giá hãy buông tha cho ... Tôn giá hà tất nhất quyết giết chết tại hạ? Chúng ta vốn đâu có thâm thù đại hận gì với nhau, đây đều là vì kẻ khác ...

Hạng Chân đành giọng:

- Buông tha cho ngươi ư? Nếu chúng ta thay đổi vị trí, ngươi có chịu buông tha cho Hạng mỗ không?

Bạch Duy Minh nuốt nước miếng một cách khó nhọc, trái cổ không ngớt run rẩy.

- Đứng. Hạng Chân, tình thế đã như thế này, xin tôn giá hãy nương tay cho, tại hạ sẽ vô vãn cảm kích, sẽ quên đi việc hôm nay.

Hạng Chân im lặng một hồi, đoạn lại với giọng trầm lạnh nói:

- Nếu ngươi muốn tiếp tục sống cũng được, nhưng ngươi phải thành thật trả lời những câu hỏi của Hạng mỗ, trả lời xong là phải tức khắc rời khỏi đây, từ bỏ Xích Xam Đội, nếu ngươi đồng ý thì hãy gật đầu, bằng không thì hãy nhân lúc còn một hơi thở mà ngắm nhìn cõi đời này lần cuối cùng đi.

Bạch Duy Minh buông tiếng thở dài, gật đầu nói:

- Tôn giá hỏi đi, Bạch mỗ xin trả lời hết.

Hạng Chân nhẹ gật gù:

- Tốt lắm, các ngươi bố trí âm mưu như thế nào ở trong Hạc Thạch Giản?

Bạch Duy Minh cắn răng:

- Hắc Thủ Đảng gồm người và Xích Xam Đội mai phục bên trong ...

Hắc Thủ Đảng do Tăng Lão Yêu cùng bảy gã đầu mục suất lĩnh, Xích Xam Đội do Bạch mỗ cùng thủ hạ đại đầu mục chỉ huy. Ngoài ra, Hắc Thủ Đảng còn có hai vị Phi Kỳ Sứ hiệp trợ, và Xích Xam Đội còn có một trong sáu chấp pháp là “Đoạn Sơn Xoa” Đặng Vũ ...

Hạng Chân đưa mắt nhìn trận đấu:

- Phi kỳ sứ có lẽ là hai người kia, còn Đoạn Sơn Xoa là người nằm dưới đất phải không?

Bạch Duy Minh tiu nghỉu gật đầu.

Hạng Chân nói tiếp:

- Ngoài sự mai phục trong đường hào vừa qua, còn mai phục nào khác nữa?

Bạch Duy Minh thoáng lưỡng lự:

- Có chừng tảng đá già được làm bằng da cứng, sát thủ đã ẩn nấp trong một số tảng đá ấy ...

Hạng Chân ngắt lời:

- Việc ấy bọn ta đã biết rồi, còn gì khai nữa?

Bạch Duy Minh buột nước miếng ra chiều do dự, Hạng Chân gần giọng:

- Bạch Duy Minh, nếu ngươi không thủ tín, Hạng mỗ cũng chẳng phải là người thủ tín.

Bạch Duy Minh lại cắn răng nói:

- Bên kia Hạc Thạch Giản đã được chôn sẵn một số lượng lớn diêm sinh hỏa dược, nếu như cuộc chiến thất lợi đội khi lực lượng phe này rút khỏi sẽ lập tức châm lửa ...

Hạng Chân cười gằn:

- Ở đây do ai ban phát mệnh lệnh?

- Bạch mỗ và Tăng Lão Yêu.

- Bên ngoài Hạc Thạch Giản còn mưa kẻ hiểm độc gì nữa chẳng?

Bạch Duy Minh im lặng mặt không ngớt co giật, sắc mặt trắng nhợt u ám.

Hạng Chân thấy vậy liền giục:

- Bạch Duy Minh, thời gian không còn nhiều nữa đâu.

Hai mắt đỏ quánh nhìn chột vào mặt Hạng Chân, ánh mắt ngập đầy oán hận, Bạch Duy Minh nghiến răng nói:

- Hạng Chân, vậy đủ rồi. Bạch mỗ bán đứng bằng hữu huynh đệ thế này là đủ lắm rồi. Vậy mà ngươi còn chưa chịu buông tha cho ta, ngươi thật là ác độc ...

Hạng Chân lạnh lùng:

- Vậy cũng còn hơn là chết.

Bạch Duy Minh bỗng cười lên ghê rợn:

- Thủ đoạn này của ngươi hãy còn độc ác hơn giết chết ta gấp trăm ngàn lần.

Ngươi muốn cho ta chết chẳng được an tâm, muốn cho chúng huynh đệ đào mộ ta ...

Hạng Chân cười sắc lạnh:

- Ngươi còn cách nào tốt hơn để khỏi chết?

Bạch Duy Minh mắt chợt rần lại, ngọn khuyên đao trong tay vụt ném ra, nhanh như chớp bay vào cổ Hạng Chân.

Hạng Chân vẫn bình tĩnh đứng yên, song chưởng chớp nhoáng phóng chéo chéo lên, “Choang” một tiếng, ngọn khuyên đao bay qua khỏi đầu, rơi xuống sau một tầng đá mất hút. Đôi mắt chàng ngập đầy sát khí, chòng chọc nhìn đối phương, nhưng Bạch Duy Minh cũng quắc mắt nhìn chàng, người từ từ ngã xuống, máu từ khoe miệng là chảy ra, ngón giữa tay phải đã cắm sâu vào tim mình.

Hạng Chân chợt nghe lòng vô vàn cảm khái, bất giác thở ra nhìn thi thể Bạch Duy Minh, mãi đến khi tiếng nói Tây Môn Triều Ngọ vang lên sau lưng, chàng mới giật mình quay về với thực tại, chậm chậm quay người lại.

Tây Môn Triều Ngọ đưa tay lau mồ hôi trán, toét miệng cười nói:

- Hạng huynh làm gì mà thừ ra vậy? Tên tiểu tử họ Bạch đã tự tuyệt rồi phải không?

Hạng Chân gật đầu:

- Lẽ ra y không nên làm vậy, tại hạ còn định đề cho y sống ...

Tây Môn Triều Ngọ kinh ngạc:

- Đề cho y sống ư? Vậy có khác nào tự gây khó khăn với chính mình? Bất hồ thì dễ, chứ thả hổ khó lắm. Tên tiểu tử họ Bạch này tuy không phải là một nhân vật to tát gì, song hẳn hết sức hiểm trá, tự tuyệt rồi càng tốt, chúng ta khỏi phí công tốn sức.

Đoạn vỗ vai Hạng Chân cười nói tiếp:

- Trong hai giới hắc bạch khắp võ lâm thiên hạ ai ai cũng biết “Hoàng Long” Hạng Chân là một đại sát thủ khét tiếng, lòng dạ lạnh như băng, rắn như thép. Mỗi khi nhắc đến là chẳng ai không kinh tâm động phách, vậy mà hôm nay lại nhân từ với kẻ địch thế này, quả là một điều hết sức mới lạ.

Hạng Chân cười gượng:

- Lời đồn đại không bao giờ hoàn toàn đúng sự thật, có nhiều khi tại hạ rất nhân từ.

Đoạn chàng đưa mắt nhìn phía sau Tây Môn Triều Ngọ. Trời thần, hai tên Phi Kỳ Sứ yết hầu thấy đều máu thịt nhầy nhụa nằm sông soài trên mặt đất.

Tây Môn Triều Ngọ xách ngược “Thiết Ma Tỳ” trong tay, tùm tùm cười nói:

- Hai tên tiểu tử này võ công cũng khá lắm, liên thủ với nhau hết sức chặt chẽ, nếu chúng mà không hoảng loạn thì còn có thể cầm cự được một chút nữa.

- Vậy là bốn người nay thấy đều bị một mình đương gia hóa kiếp hết rồi.

Tây Môn Triều Ngọ thở hắt ra:

- Ở trước mặt Hạng huynh thì chả khác nào bán nước bên bờ Trường Giang, múa rìu qua mắt thợ chẳng có chi là đặc sắc.

Hạng Chân mỉm cười, bèn thuật lại những tin tức vừa khai thác được ở Bạch Duy Minh ...

Nghe xong, Tây Môn Triều Ngọ tức giận nói:

- Khá khen cho lũ khốn kiếp ấy, bọn chúng thật là độc ác. Hạng huynh, chúng ta không nên chậm trễ, hãy lập tức báo nhay cho người của Vô Song Phái.

Thế rồi hai người cấp tốc phóng đi, ngang qua một tầng đá to, nhưng thấy cuộc chiến lúc này đã tiến sâu vào trong khe núi. Bọn địch áo đỏ và áo đen vừa chiến đấu vừa rút lui, khắp nơi đầy rẫy xác chết, mặt đất lênh láng máu tươi, cảnh tượng vô cùng thảm khốc.

Hạng Chân và Tây Môn Triều Ngọ chưa kịp tiến vào vòng chiến thì một bóng người nhỏ thó đã lao nhanh về phía họ, Hạng Chân liền cất tiếng gọi:

- Hà đại hộ chủ.

Người ấy chính là “Du Hồn Hồ Chủ” Hà Hướng Nguyệt. Lão bật cười ha hả, tra đại loan đao vào vỏ da báo giắt sau lưng, xoa tay nói:

- Các vị lão đệ đã gặp bọn đầu sỏ của chúng phải không?

Hạng Chân đưa mắt nhìn chiếc áo bào trắng bê bết máu tươi của Hà Hướng Nguyệt, gật đầu đáp:

- Vâng.

Hà Hướng Nguyệt vội hỏi tiếp:

- Bốn người đó ra sao rồi?

Tây Môn Triều Ngọ cười to:

- Giết hết rồi, chả lẽ đại hộ chủ còn muốn giữ lại nuôi để chơi đùa như khi hay sao?

Hà Hướng Nguyệt thở phào:

- Không phải vậy, bốn tọa chỉ sợ bọn khốn kiếp ấy trốn thoát thôi.

Hạng Chân đưa mắt nhìn về phía trận chiến ác liệt, hỏi:

- Đại hộ chủ, tình hình cuộc chiến ra sao?

Hà Hướng Nguyệt ngược mặt nhìn trời, ngao nghể nói:

- Không đến chính Ngọ, bọn họ sẽ bị chúng ta đẩy ra khỏi Hạc Thạch Giản.

Hạng Chân bèn vắn tắt thuật lại các tin tức đã khai thác được ở nơi Bạch Duy Minh khi nãy.

Hà Hướng Nguyệt kinh hãi nói:

- Ôi chà, có việc như vậy ư? Thế thì nguy rồi.

Đoạn vội vàng ngoắc gọi một đệ tử Vô Song Phái đến, lớn tiếng nói:

- Hãy mau đi bẩm báo Vu tôn chủ, bảo là Hạng sư thúc có lệnh, đẩy bọn địch đến cuối Hạc Thạch Giản cách trăm bước thì ngưng ngay cuộc truy sát, ai vi phạm sẽ bị nghiêm trị.

Gã đệ tử ấy liền quay người phóng đi, Hà Hướng Nguyệt đưa tay lau mồ hôi trán, lẩm bẩm:

- May quá, may quá ...

Hạng Chân có vẻ ái ngại nói:

- Đại hộ chủ, vừa rồi các hạ đã với danh nghĩa của tại hạ truyền lệnh, thật khiến tại hạ hết sức xấu hổ.

Hà Hướng Nguyệt mỉm cười, nghiêm túc nói:

- Hạng lão đệ không nên khiêm sáo như vậy, phải biết trong chiến đấu tối kỵ nhiều kẻ nắm quyền ban lệnh, tuyệt đối phải do một người giữ trách nhiệm chỉ huy. Hạng lão đệ tuy không thuộc Vô Song Phái nhưng có mối quan hệ vô cùng thân thiết với bốn phái và hơn nữa Hạng lão đệ lại giàu kinh nghiệm chiến đấu và nhiều mưu lược, do đó đại chương môn sớm đã có dự lệnh. Phàm là cuộc chiến có Hạng lão đệ tham dự, tất cả mọi người từ trên xuống dưới của bốn phái đều phải tuân theo sự điều phối của lão đệ, đây không phải là khách sáo với lão đệ đâu.

Hạng Chân cười gượng:

- Đại chương môn cũng có dặn bảo, nhưng tại hạ tưởng chỉ là trên danh nghĩa tham gia ý kiến thôi, chứ đâu ngờ lại một bước tới trời thế này.

Thốt nhiên, tiếng thanh la vang rền, hối hả và khản trương, ngay lập tức bọn Hắc Thủ Đảng và Xích Xam Đội từ bỏ cuộc chiến, lũ lượt rút lui.

Hà Hướng Nguyệt lạnh lùng nói:

- Quả nhiên bọn chúng đã giở trò rồi.

Kẻ địch vừa rút lui, đệ tử Vô Song Phái lại càng thêm hăng hái, trong tiếng hò la rền rĩ, ráo riết đuổi theo.

Thế là bọn thủ hạ Hắc Thủ Đàng và Xích Xam Đội chen lấn và giẫm đạp lên nhau bỏ chạy, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Tây Môn Triều Ngọ bỗng nói:

- Hạng huynh có biết chỗ bọn chúng chôn giấu hỏa dược không?

Hạng Chân hiểu ý, lắc đầu nói:

- Điều ấy tại hạ chưa kịp hỏi.

Tây Môn Triều Ngọ tiếc nuối nhìn theo bọn địch đang rút lui, hậm hực nói:

- Phải chi biết thì hay quá, chúng ta có thể vượt trước bọn địch, chờ cho họ lui đến cuối khe núi, đốt hỏa dược nổ cho tan tác bọn khốn kiếp ấy, bây giờ thì không còn kịp nữa rồi.

Hạng Chân gật đầu trầm ngâm:

- Chỗ ấy hẳn là hết sức kín đáo, không thì chúng ta có thể dùng gậy ông đập lưng ông.

Lúc này bọn Hắc Thủ Đàng và Xích Xam Đội đã lần lượt tranh nhau treo lên bờ khe, chúng đệ tử Vô Song Phái đuổi theo cũng chỉ còn cách bờ khe chừng hai mươi trượng nữa thôi.

Ngay khi ấy, đột nhiên một hồi dài tiếng tù và lãnh lót vang lên ...

Lập tức, toàn thể Vô Song Phái thấy đều dừng bước, song trên mặt mọi người đều lộ vẻ bất phục lẫn bức tức, rút cương thoa nơi trước ngực ném vụn vút về phía kẻ địch.

Và thế là tiếng rú thảm khóc vang lên ầm ĩ, vô số những gã áo đỏ và áo đen trúng cương thoa rơi xuống.

Xa xa, “Sinh Tử Đao” Vu Kiệt đứng trên một tảng đá to, bên cạnh là ba thủ hạ anh tuấn khôi vĩ, cạnh đó nữa là “Kim Lôi Thủ” Kha Nhẫn đứng chấp tay sau lưng, dáng vẻ hết sức nho nhã.

“Toàn Phủ Thủ” Đồng Dưỡng Sinh mình đầy máu tươi cũng có mặt trong đám đông, y đang nói chuyện với “Quán Nhật Khách” Mạc Hùng, dáng người Mạc Hùng có vẻ khác lạ, dường như đã thọ thương.

Số thủ hạ Hắc Thủ Đàng và Xích Xam Đội còn sống lúc này đã lên hết trên bờ khe, họ vừa lên đến nơi đã bài hoai, kẻ ngồi phệt xuống đất, người nằm soài ra, binh khí tiện tay bỏ xuống đất, chẳng mấy ai còn đứng nổi nữa.

Hạng Chân quét mắt nhìn những tử thi ngổn ngang dưới khe núi, bùi ngùi nói:

- Phe ta thương vong cũng chẳng phải ít.

Hà Hường Nguyệt him híp mắt nói:

- Vâng, đó chính là chiến tranh và giết chóc, lát nữa sẽ biết chính xác số lượng thương vong ngay thôi. Bây giờ chúng ta kịp thời ngưng sự truy kích, có lẽ bọn địch hết sức thất vọng.

Hạng Chân gật đầu:

- Vâng, có lẽ Tăng Lão Yêu hiện đã đang tức lộn gan.

Một bóng người nhỏ thó từ phía trước phóng nhanh tới, Hạng Chân nhận ra đó là “Bạch Viên” Hường Quang, bèn cười nói:

- Hường Quang đến rồi.

Hà Hường Nguyệt trở to mắt lớn tiếng nói:

- Hường Quang, ngươi làm gì mà hấp tấp vậy hả?

Hường Quang mặt mày đỏ bừng hơi thở hào hển thi lễ với Hạng Chân và Tây Môn Triều Ngọ, đoạn quay sang Hà Hường Nguyệt nói:

- Bẩm đại hộ chủ, tôn chủ hỏi bước tiếp theo sẽ như thế nào?

Hà Hường Nguyệt nghiêng mặt về phía Hạng Chân, Hạng Chân bèn với giọng điềm đạm nói:

- Tạm thời nghỉ ngơi, bố trí canh phòng và khẩn cấp cứu thương.
- Tuân mệnh.

Hương Quang lại vội vã bỏ đi. Hà Hương Nguyệt ngoắc một tên đệ tử đến, nói:

- Hãy đi bẩm báo với đại chủ môn, bảo là đã công Hạo Thạch Giải rồi, song vì đối phương có chôn hỏa dược ở bờ khe, nên hiện chúng ta tạm đình binh chờ đợi, và đừng quên gọi đội cứu thương đến ngay.

- Tuân mệnh.

Gã đệ tử ấy lập tức quay người phóng đi về phía sau. Hà Hương Nguyệt lại trầm ngâm một hồi, đoạn quay sang một đệ tử đứng cạnh nói:

- Hãy đến căn dặn Bào sư huynh, bảo là bốn tọa ra lệnh mọi người phải đầu ở yên đó, không được vọng động.

Gã đệ tử ấy cũng vội vã phóng đi. Hà Hương Nguyệt thở hắt ra một hơi dài bỗng ngạc nhiên nói:

- Ủa? Tuyệt đã ngưng rồi. Từ lúc nào thế nhỉ?

Hạng Chân mỉm cười:

- Từ lúc chúng ta bắt đầu gia nhập vào cuộc chiến.

Hà Hương Nguyệt lắc đầu:

- Quả là đã già rồi, hể thần kinh căng thẳng là không còn để ý đến gì khác nữa.

Tây Môn Triều Ngọ cười tiếp lời:

- Ai cũng vậy thôi, cuộc chiến đang lúc dầu sôi lửa bỏng còn ai để ý đến tuyệt roi hay không?

Hai gã đệ tử Vô Song Phái đi đến, trải hai tấm lông dê trắng tinh lên hai phiến đá bằng, đoạn lại khom mình lui ra.

Thế là Hạng Chân cùng Tây Môn Triều Ngọ và Hà Hương Nguyệt ngồi xuống, cơ hồ cùng một lúc, ba người đều thở hắt ra một hơi dài.

Tây Môn Triều Ngọ vung vẩy hai tay, nhe răng cười nói:

- Hôm nay quả là một cuộc đại chiến kinh hoàng, nhân số đôi bên có lẽ cũng đến gần năm ngàn người. Chao ôi, khiếp thật.

Hạng Chân tiếp lời:

- Theo tại hạ phỏng tính, số thương vong của cả hai bên có lẽ phải trên ba ngàn.

Hà Hương Nguyệt gãi đầu:

- Có thể. Lúc đầu theo sự báo cáo của Vu tôn chủ, thuộc hạ Sư Tự Môn đã thương vong hơn nửa, đệ tử tổn đường cũng tổn thất chừng ...

Hạng Chân thở dài:

- Trọng cuộc chiến đại quy mô thế này, kết cuộc chắc chắn vô cùng bi thảm, lúc đang hăng máu thì chẳng thấy gì, khi sự đã qua ngoảnh lại nhìn, lúc ấy mới cảm thấy đau xót.

Tây Môn Triều Ngọ ngạc nhiên nhìn Hạng Chân, ngập ngừng nói:

- Những lời lẽ ấy đâu như từ miệng Hoàng Long thốt ra ...

Hạng Chân cười nói:

- Tại hạ đã nói rồi, tại hạ đâu phải tàn ác vô nhân đạo như lời đồn đại, chẳng qua lúc trừng trị bọn gian ác, thủ đoạn của tại hạ tàn bạo một chút thôi. Thật ra thì tại hạ cũng hết sức quý trọng cuộc đời, quyến luyến thế gian, rất biết tôn trọng tính mạng của kẻ khác. Tính cho đến nay, những người được tại hạ cứu sống nhiều hơn xa so với những kẻ đã chết dưới tay tại hạ, trước khi đôi tay nhuộm máu, tại hạ đều đắn đo cân nhắc rất kỹ, không bao giờ hạ sát thủ nếu chẳng phải là kẻ thập ác bất xá.

Hà Hương Nguyệt gật đầu:

- Bốn tọa hết sức đồng ý với quan niệm của Hạng lão đệ.

Tây Môn Triều Ngọ cũng vội nói:

- Tây Môn mỗ cũng vậy, xin giờ cao hai tay tán đồng, Hạng huynh chớ hiểu lầm ...

Hạng Chân mỉm cười ngắt lời:

- Chúng ta kết giao nhau với tác dạ chân thành, tại hạ sao mà hiểu lầm được?

Đoạn quay sang Hà Hường Nguyệt nói tiếp:

- Đại hộ chủ có mang theo hỏa khí không vậy?

Hà Hường Nguyệt gật đầu:

- Có, “Liệt diễm cầu” và “Hỏa Phiêu” đặc chế của bốn phái.

- Có cả loài nhện bụng tơ chứ?

Hà Hường Nguyệt cười ha hả:

- Vâng, bảo bối ấy làm sao mà thiếu được?

Hạng Chân bậm môi:

- Loài nhện ấy nếu không có người nuôi và trong điều kiện giá rét thế này thì sống được bao lâu?

Hà Hường Nguyệt thành thạo đáp:

- Loài nhện ấy nuôi trong hộp ẩm, nếu không có người chăm sóc và thả trong thời tiết giá rét thế này có lẽ chỉ sống được nửa ngày. Loài này tuổi thọ cao, sức đề kháng lại rất mạnh, chứ giống nhện khác mà gặp thời tiết này thì sớm đã chui xuống đất, chẳng còn nhúc nhích được nữa.

Chom chớp mắt, Hà Hường Nguyệt nói tiếp:

- Hạng lão đệ có sáng kiến gì không?

Hạng Chân mỉm cười:

- Để tại hạ suy nghĩ thêm nữa, liên kết kế hoạch lại ...

Thế là Hà Hường Nguyệt lặng thinh không quấy rầy Hạng Chân nữa. Tây Môn Triều Ngọ cũng lóit ngang Thiết Ma Tỷ dưới ót nằm nghỉ.

Lát sau, năm con ngựa phi nhanh về hướng này đảo một vòng rồi dừng lại bên kia bờ hào, tung mình xuống ngựa vội vã đi qua cầu.

Hà Hường Nguyệt đưa mắt nhìn, đoạn vội vàng đứng lên, thấp giọng nói:

- Nhị vị, đại chương môn đã đến.

Hạng Chân mỉm cười đứng lên, Tây Môn Triều Ngọ cũng cầm Thiết Ma Tỷ đứng lên. Không sai, năm người ấy quả đúng là “Bạch Y Tuyết Dao” Thiết Độc Hành cùng Xích Đóm Tứ Kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Biển lửa ngập đất trời

Hiển nhiên trong cuộc ác chiến vừa qua Thiết Độc Hành cũng không hề được thanh thân, thần sắc ông có vẻ bơ phờ nhợt nhạt, trông thấy nhóm Hạng Chân liền bước nhanh tới, mỉm cười nắm tay Hạng Chân và Tây Môn Triều Ngọ, khàn giọng nói:

- Nhị vị lão đệ vất vả quá.

Hạng Chân cười:

- Không hề gì, đại chương môn thần sắc không tốt, nhất định là hồi hộp lo lắng lắm?

Thiết Độc Hành cười nói:

- Cũng chẳng sao ... Hiện cục thế đã tạm thời ổn định, trận đầu chúng ta đã giành được ưu thế, nhưng phía trước nhất định hãy còn rất nhiều chông gai nguy hiểm, đối phương không bao giờ chịu thua dễ dàng như vậy đâu.

Hạng Chân gật đầu:

- Đương nhiên.

Thiết Độc Hành thoáng chay mày:

- Hạng lão đệ có cao kiến gì về hành động tiếp theo không?

Hạng Chân ngẫm nghĩ một hồi, chậm rãi nói:

- Đối phương đã có đặt một số lượng lớn hỏa dược ở bên kia Hạc Thạch Giản.

Trước hết chúng ta phải phá hủy số hỏa dược ấy, sau đó bố trí thuộc hạ Sư Tật Môn ở lại đây phòng thủ, tạo thành một hảo lũy có thể tấn công triệt thoái. Trong khi chủ lực của phía ta tiếp tục tiến công, các môn sẽ luôn phiên nhau xuất trận, hầu bảo tồn sức lực; trừ phi thật cần thiết, tuyệt đối tránh toàn quân xuất chiến.

Thiết Độc Hành gật đầu:

- Rất có lý. Những điều Hạng lão đệ đã nói hầu hết đều hợp ý nghĩ của Thiết mỗ, Thiết mỗ cũng quyết định giao cho bộ phận Sư Tật Môn canh giữ Hạc Thạch Giản. Phi Tật Môn là chủ lực trong cuộc chiến sắp tới với sự hiệp trợ của Mãng Tật Môn, hiện tại điều cần thiết hơn hết là bàn định kế hoạch cho cuộc tiến công sắp tới.

Hạng Chân mỉm cười suy nghĩ, hồi lâu mới nói:

- Theo tại hạ suy đoán, trong cuộc chiến vừa qua, lực lượng tham chiến của đối phương chỉ là một bộ phận nhỏ, thành phần tinh nhuệ vẫn chưa tung ra. Như ta đã thấy, đối phương chỉ có người của Hắc Thủ Đãng và Xích Xam Đội theo sự cung khai của Bạch Duy Minh. Xích Xam Đội xuất động hơn, Hắc Thủ Đãng hơn, tại hạ nhận thấy không ngoa. Hơn nữa, qua sự thăm dò của chúng tại hạ ở Đại Hà Trấn và Bào Hồ Trang, Xích Xam Đội tới đa cũng chỉ có hơn người, nói khác đi, trong trận chiến vừa qua bọn chúng đã tổn thất hơn nửa phần ...

Ngưng chốc lát, Hạng Chân lại nói tiếp:

- Còn về Hắc Thủ Đãng, sau cuộc chiến tại Bì Thạch Sơn, chúng chỉ còn lại chừng ngàn người lui đến Đại Hà Trấn và một số cũng đã thọ thương, vậy mà chúng lại tung ra đến hơn người trong cuộc chiến vừa qua, tức là dùng hết nửa số lực lượng còn có khả năng chiến đấu. Do đó bắt đầu từ đây đến Đại Hà Trấn, đối phương nhất định hãy còn nhiều mai phục, chẳng còn nghỉ ngơi gì nữa. Bọn địch mà chúng ta sẽ gặp tới đây chính là Đại Dao Giáo và Thất Hà Hội, thậm chí cả Thanh Tùng sơn trang. Theo tại hạ suy đoán, lực lượng phòng thủ Đại Hà Trấn hiện nay nhất định là thủ hạ của Hắc Nhiệm Công, còn tàn dư của Hắc Thủ Đãng và Xích Xam Đội chỉ là vây cánh mà thôi.

Tây Môn Triều Ngọ bỗng xen lời:

- Vậy là bọn Hắc Thủ Đãng và Xích Xam Đội chẳng đã từ vai chính bỗng chốc tụt xuống vai phụ sao?

Hạng Chân gật đầu:

- Chính vậy. Kể từ khi lui đến Đại Hà Trấn, bọn Hắc Thủ Đãng đã không còn khí thế như trước nữa. Còn Xích Xam Đội thì xưa nay vẫn nhờ vào sự hậu thuẫn của Hắc Nhiệm Công. Hắc Thủ Đãng đến nương náu vào Xích Xam Đội thì bắt buộc phải luôn cúi đầu. Hiện nay bọn đầu lĩnh Hắc Thủ Đãng nhất định là hết sức đau khổ, song ngoài mặt thì bắt buộc phải gượng cười ...

Hà Hương Nguyệt cười khanh khách:

- Ăn nhờ ở đậu là phải vậy thôi ...

Thiết Độc Hành mỉm cười:

- Sự phân tích và suy luận của Hạng lão đệ quả là rõ ràng, chính xác, Thiết mỗ hết lòng khâm phục. Theo ý lão đệ thì chúng ta nên triển khai tấn công như thế nào?

Hạng Chân chậm rãi đáp:

- Với lực lượng của Phi Tật Môn tấn công vào thẳng chính diện, Mãng Tật Môn án binh ở hai cánh, sẵn sàng thừa cơ xuất binh công kích. Tập trung lực lượng của tổng đường chờ lệnh, chuẩn bị khinh kỵ đột kích Đại Hà Trấn. Trước khi tiêu diệt bọn địch từ Hạc Thạch Giản đến Đại Hà Trấn, tại hạ cùng Tây Môn huynh và Kha huynh chọn lấy vài cao thủ xuất sắc trong quý phái đột nhập tìm kiếm tông tích Thiết tiểu thư ...

Thiết Độc Hành gật đầu:

- Mọi sự xin tuân theo ý kiến của Hạng lão đệ. Nếu như gặp Nương Nương mà ả nha đầu ấy vẫn chấp mê bất ngộ, không biết hối cải thì lão đệ hãy ... cứ bắt lấy ... sống chết bất kể ...

Hạng Chân đưa mắt nhìn Thiết Độc Hành, chàng rất hiểu tâm trạng của vị đại chương môn Vô Song phái này, bèn cười thông cảm nói:

- Đại chương môn an tâm, tại hạ tự có mực thước, chỉ cần tìm gặp Thiết tiểu thư, nàng ấy khó mà thoát khỏi tay tại hạ.

Tây Môn Triều Ngọ vỗ tay tiếp lời:

- Đúng vậy, chúng ta đây mà không bắt được nàng ta thì mai sau còn mặt mũi nào đứng chân trên chốn giang hồ?

Thiết Độc Hành cảm kích:

- Thiết mỗ hết sức lấy làm hổ thẹn, ân huệ của các vị lão đệ đối với Vô Song phái thật quá cao dày ...

Tây Môn Triều Ngọ vội xua tay:

- Xin đại chương môn chớ khách sáo như vậy, trên chốn giang hồ chúng trọng hơn hết là chữ “Nghĩa”, dù phải hy sinh tính mạng cũng chẳng quản ngại, huống chi là việc nhỏ mọn này!

Hạng Chân cười xen lời:

- Thôi, đại chương môn không nên nhọc tâm nữa, kéo căng khiến chúng tại hạ ái ngại thêm. Giờ đại chương môn định lúc nào thì triển khai tấn công?

Thiết Độc Hành ngẫm nghĩ chốc lát mới nói:

- Một giờ nữa được chăng?

Hạng Chân gật đầu:

- Được, hãy truyền lệnh cho mọi người ăn uống no nê trước đã.

Thiết Độc Hành quay sang gật đầu ra hiệu với Hà Hương Nguyệt. Hà Hương Nguyệt liền bỏ đi truyền lệnh, Thiết Độc Hành lại quay sang Đồ Viễn Công trong Xích Đòm Tứ Kiệt nói:

- Viễn Công, ta ở đây dùng bữa với nhị vị sư thúc.

Đồ Viễn Công liền cùng ba người kia vội vã đi lo liệu, họ vừa đi khỏi thì có một đại hán áo trắng mặt đỏ bừng và thờ hào hển chạy đến. Trên gương mặt đen đúa của y đầm đìa mồ hôi, vừa trông thấy Thiết Độc Hành, liền vội cung kính thi lễ nói:

- “Song Đại Chùy” Sài Lập thuộc hạ Sư Tự Môn xin khấu kiến đại chương môn, kính chúc đại chương môn vạn an.

Thiết Độc Hành mỉm cười khoát tay nói:

- Bất tất đa lễ.

Sài Lập dường như có vẻ khò khạo, y đứng thẳng người, toét miệng cười ngơ ngác, đưa tay lau mồ hôi rồi mới nói:

- Bẩm đại chương môn, đệ tử là do Vu tôn chủ phái đến để bẩm cáo với đại chương môn về nhân số thương vong trong cuộc chiến vừa qua.

Thiết Độc Hành gật đầu:

- Nói đi.

Sài Lập háng giọng, chậm rãi nói:

- Lũ khốn kiếp Hắc Thủ Đảng tổng cộng chết hai trăm tên, thọ thương bảy mươi tên, bọn Xích Xam Đội càng nhiều hơn nữa, bỏ mạng gần một ngàn hai trăm tên, thọ thương chừng năm trăm tên, thật là thê thảm, bọn chúng chẳng kịp cứu đi một tên thọ thương nào cả ...

Nuốt một ngụm nước bọt, Sài Lập lại toét miệng cười nói:

- Bởi chúng ta đã truy kích quá nhanh, cũng như Vu tôn chủ đã nói, chúng ta đã với thế tấn công sấm sét, đánh cho bọn chúng kinh hoàng khiếp vía, cuống quýt bỏ chạy như một đàn chó ...

Thiết Độc Hành mỉm cười:

- Vậy phía ta tổn thất thế nào? Cũng rất trầm trọng phải không?

Sài Lập lặng thinh, mặt ngập đầy vẻ đau xót, nụ cười vừa rồi bỗng chốc tan biến đầu mắt.

Thiết Độc Hành khẽ thở dài:

- Nói đi, trang nam nhi da ngựa bọc thây, hy sinh trên chiến trận là cái chết hào tráng nhất, có gì phải đau buồn chứ? Lẽ ra ngươi còn phải lấy làm kiêu hãnh mới đúng. Nào, hãy cho ta biết, sự tổn thất của chúng ta như thế nào? Nặng nề hơn bọn chúng phải không?

Sài Lập khóc môi co giật một cái, khăn giọng nói:

- Sư Tật Môn trận vong bốn trăm hai mươi đệ huynh, thọ thương nặng nhẹ hơn hai trăm. Thuộc hạ tổn đường tử vong một trăm năm mươi người, thọ thương nặng nhẹ năm mươi người, tổng cộng đến hơn tám trăm. Hiện những người thọ thương đang được chữa trị, mười sáu vị đại phu bận đến không có thời gian để thờ, nhìn thấy máu chảy mà lòng như cắt, ước cho đó là máu của chính mình. Tuy nhiên, các huynh đệ đều rất có cốt khí, không hề rên la ...

Thiết Độc Hành lim dim mắt chậm rãi nói:

- Cuộc chiến vừa qua chúng ta đã tiêu diệt bọn địch gấp bội, lẽ ra mọi người nên vui sướng mới phải, không nên chán chường vì sự tổn thương của bản thân, mà hãy mang niềm bi thương ấy trở về Đại thảo nguyên, khi ấy chúng ta hãy mặc tình mà khóc cho hả. Còn bây giờ, Sài Lập ...

Sài Lập cúi thấp đầu che giấu đôi mắt ngập lệ, nghẹn ngào đáp:

- Đệ tử đây ...

Thiết Độc Hành giọng u uất nói:

- Hãy bảo chúng huynh đệ chôn hết vào người và ngựa ngay tại chỗ, toàn lực cứu chữa những đệ tử thọ thương. Đồng thời, chúng ta cũng không thể bỏ mặc người của đối phương. Họ cũng phải được đối xử như người của chúng ta.

Sài Lập vẻ không phục:

- Đại chương môn, bọn khốn kiếp ấy ...

Thiết Độc Hành nghiêm giọng ngắt lời:

- Hãy nghiêm chỉnh chấp hành, bảo với Vu tôn chủ lo liệu, đừng quên là họ cũng như chúng ta, đều là người có cha mẹ, vợ con ...

Sài Lập không dám nói nữa, riu riu vâng lời bỏ đi.

Ngay khi ấy, Xích Đờm Tứ Kiệt mỗi người bưng một hộp thức ăn đi đến, Tây Môn Triều Ngọ liền sờ bụng nói:

- Đến rồi, đến rồi. Buổi sáng này thật đói meo cả ruột, phải ăn một bữa no nê thì mới phát huy được uy lực.

Hạng Chân cười:

- Tây Môn đương gia bất kỳ ở đâu cũng chẳng quên được cái ăn!

Tây Môn Triều Ngọ liền toét miệng cười:

- Đương nhiên, ăn là một lạc thú trên đời mà!

Thiết Độc Hành mỉm cười:

- Lát nữa Thiết mỗ phải kính nhị vị một ly đây!

Tây Môn Triều Ngọ cười hề hề:

- Lại còn có rượu nữa ư?

Thiết Độc Hành gật đầu:

- Vâng, mà còn là loại Thêu Dao Tử thượng hảo hạng nữa đấy!

- Thêu Dao Tử ư?

Tây Môn Triều Ngọ nuốt nước miếng đánh ực, hớn hờ nói:

- Hay quá, chúng ta hãy nốc vào nửa cân tám lạng trước đã, lát nữa ra tay lại càng hăng say hơn nữa!

Hạng Chân mỉm cười đón lấy hộp thức ăn do Đồ Viễn Công hai tay trao cho, chiếc hộp bằng gỗ đen bóng loáng. Chàng mở nắp ra, mùi thức ăn xộc vào mũi thơm phức. Bên trong được chia làm sáu ngăn, bốn ngăn thức ăn, một ngăn súp và một ngăn bánh nướng, tất cả đều còn nóng bốc hơi.

Một thanh niên tướng mạo rắn rỏi trong Xích Đôm Tứ Kiệt lại mang đến một hũ rượu to, mở nắp ra cung kính đặt xuống bên cạnh.

Tây Môn Triều Ngọ hít mạnh mấy hơi, cười ha hả nói:

- Quý quá! Quý quá! Trong lúc chiến đấu mà còn có rượu ngon để uống, món ngon để ăn, sung sướng thế này thì Tây Môn mỡ sẵn sàng tham dự thêm vài trận nữa.

Thiết Độc Hành thành khẩn:

- Khi nào xong việc, Thiết mỡ nhất định phải mời các vị đến Đại thảo nguyên tha hồ mà uống ba năm, chỉ sợ lúc ấy Tây Môn đương gia không chịu nổi đấy chứ!

Tây Môn Triều Ngọ vội nói:

- Tây Môn mỡ chắc chắn sẽ đi, nhưng có điều ... e rằng ở Đại thảo nguyên ăn uống suốt ba năm sẽ khiến người ta chán ghét thôi.

Thiết Độc Hành cười:

- Đón tiếp còn chưa kịp, lẽ nào lại chán ghét kia chứ? À, đúng rồi ...

Đoạn quay nhìn xung quanh nói:

- Kha lão đệ đâu rồi nhỉ?

Hạng Chân đưa tay chỉ phía trước đáp:

- Kha huynh cùng Vu đại tôn chủ áp trận đằng kia!

Thiết Độc Hành liền quay sang gọi:

- Viễn Công!

Đồ Viễn Công vội khom mình cung kính đáp:

- Đệ tử đây!

- Hãy tức khắc đi mời Kha sư thúc đến dùng bữa.

- Tuân mệnh!

Đồ Viễn Công liền vội vã bỏ đi. Lúc này người thanh niên rắn rỏi đã mang đến bốn chiếc ly bằng sừng trâu đặc trên phiến đá, bung hũ rượu lên thận trọng rót đầy ly.

Kha Nhẫn phi thân như bay đến, chưa đến nơi đã ôm quyền thi lễ nói:

- Đến muộn một bước đề phiền các vị phải chờ lâu. Thật hết sức đáng tội, dùng bữa ở đâu thì cũng vậy thôi mà!

Ba người cùng đứng lên đón Kha Nhẫn. Thiết Độc Hành lần lượt cảm ly trao cho ba người và nói:

- Ân nghĩa mà cảm tạ bằng lời lại hóa ra phiền tục, Thiết mỡ xin mượn chung rượu này tỏ lòng thành kính với ba vị.

Hạng Chân ba người cũng chẳng khách khí, cùng ngửa cổ uống cạn, người thanh niên rắn rỏi lại lần lượt rót đầy ly cho họ.

Nhanh chóng ăn uống xong, Tây Môn Triều Ngọ mặt đỏ bừng, vỗ bụng nói:

- Rượu đủ com no, đã đến lúc xông trận rồi!

Kha Nhẫn khẽ hỏi:

- Hạng huynh, chúng ta giải quyết thế nào về hòa được của đối phương?

Hạng Chân cười:

- Tại hạ tự đã có cách!

Đoạn quay sang Thiết Độc Hành hỏi:

- Đại chương môn, theo lời đại hộ chủ, quý phái có mang theo hòa khí phải không?

Thiết Độc Hành gật đầu:

- Vâng, là Liệt diễm cầu và Hỏa Phiêu, sáng chế mới của bốn phái.

Hạng Chân mỉm cười:

- Vậy xin đại chương môn hãy hạ lệnh tấn công bằng hai món ấy, một là đẩy lùi bọn địch, để phía ta có chỗ tiến tới, hai nữa là có thể khiến cho hòa được đối phương nổ tung.

Thiết Độc Hành gật đầu liên hồi:

- Đúng vậy! Đúng vậy!

Hạng Chân nói tiếp:

- Khi khởi sự tấn công, chúng tại hạ sẽ vượt qua đây, thẳng đến Đại Hà Trần tìm kiếm lệnh thiên kim.

Thiết Độc Hành đứng lên, nghiêm giọng nói:

- Viễn Công, triệu Trường Tôn Kỳ tôn chủ Phi Tụ Môn cùng Uất Trì Hàn Ba tôn chủ Mãng Tụ Môn đến đây ngay!

Đồ Viễn Công liền lập tức phóng đi. Hạng Chân trông theo bóng vạm vỡ của y, buột miệng khen:

- Vị Đồ huynh ấy quả là một trợ thủ đắc lực.

Thiết Độc Hành vuốt râu cười:

- Y ngoan ngoãn và tháo vát lắm!

Lát sau đã thấy ba bóng người lao nhanh đến; khi còn cách chừng tám trượng, chỉ thấy một người trung niên vóc dáng mảnh khảnh, gương mặt xanh xao thần thái nghiêm lạnh tung mình lên cao, hết như tên bắn loáng cái đã đến nơi.

Theo sau là một lão nhân đầu trọc miệng to, mập lùn và mặt tròn như Phật Di Lạc, hai người trước sau chỉ kém nhau một bước, còn Đồ Viễn Công thì bị bỏ rơi phía sau một khoảng xa.

Thiết Độc Hành mỉm miệng cười, người trung niên mặt xanh khom mình thi lễ, giọng thấp trầm nhưng hùng hồn nói:

- Trường Tôn Kỳ bái kiến chương môn đại sư huynh!

Lão nhân mập lùn cũng cười ha hả nói:

- Lão sư ca lại có việc gì sai bảo Mãng Tụ Môn của ngu đệ phải không?

Thiết Độc Hành gật đầu, lần lượt giới thiệu mọi người với nhau. Người trung niên mặt xanh chính là “Thanh Ma Quân” Trường Tôn Kỳ, đại tôn chủ Phi Tụ Môn thanh uy hiên hách nhất trong Vô Song phái. Lão nhân mập lùn là “Càn Khôn Nhất Toàn” Uất Trì Hàn Ba, đại tôn chủ Mãng Tụ Môn.

Sau đó, Thiết Độc Hành nói:

- Trường Tôn sư đệ, trong cuộc tấn công sắp tới, Phi Tụ Môn của sư đệ chịu trách nhiệm chủ công, còn Mãng Tụ Môn của Uất Trì sư đệ lo việc yểm trợ.

Trường Tôn Kỳ nhẹ gật đầu:

- Ngu đệ biết rồi, khi này Hà hộ chủ đã có cho người thông báo.

Uất Trì Hàn Ba cũng cười nói:

- Ngu đệ cũng biết rồi, tin do lão Hà truyền đi là nhanh hơn ai hết.

Thiết Độc Hành gật đầu:

- Vậy thì tốt, sau thời gian tàn một nén nhang, hai vị sư đệ hãy cho thuộc hạ chuẩn bị sẵn sàng. Khi nào người của Vu sư đệ và Hà hộ chủ làm nổ hòa được của đối phương, nghe hiệu lệnh triển khai cuộc tấn công ngay.

Nói đến đây, hai mắt ông ngập đầy sát cơ, quả quyết nói tiếp:

- Lúc tấn công, cần phải nhanh chóng quyết liệt, không được kéo dài thời gian, càng chậm là phía ta càng tổn thất nhiều hơn, hẳn là nhị vị sư đệ đã hiểu rõ.

Trưởng Tôn Kỳ cùng Uất Trì Hàn Ba gật đầu không nói gì, Thiết Độc Hành nói tiếp:

- Hãy tạm thời phái “Trưởng Luyện” Lê Đông thuộc Phi Tự Môn và “Hành Giả” Lỗ Hào thuộc Mãng Tự Môn theo Hạng lão đệ tiềm nhập vào Đại Hà Trần trước tiếp ứng.

Trưởng Tôn Kỳ hỏi:

- Hai người đủ chăng?

Hạng Chân gật đầu:

- Đủ rồi.

Trưởng Tôn Kỳ và Uất Trì Hàn Ba không nói gì nữa, khom mình thi lễ với Thiết Độc Hành, đoạn lại quay sang chào nhóm Hạng Chân ba người, rồi tung mình phóng đi nhanh như lúc đến.

Thiết Độc Hành thở phào một hơi dài, lại nói:

- Trưởng Tôn Kỳ là người có võ công cao nhất trong số sáu vị tôn chủ bốn phái, y đa mưu túc trí và rất dũng mãnh; tuổi đã ngũ tuần mà tính tình vẫn còn hết sức nóng nảy, đó chính là khuyết điểm lớn nhất của y.

Tây Môn Triều Ngọ cười tiếp lời:

- Nhưng trong bề ngoài thì không nhận thấy.

Thiết Độc Hành khẽ thở dài:

- Vâng, y rất xảo tính và ương ngạnh, nhưng lại chẳng chút biểu hiện ra ngoài mặt. Phen này nếu Thiết mỗ không nhiều lần ngăn cản thì y đã bắt chấp tất cả xông thẳng vào Đại Hà Trần rồi. Tuy nhiên cũng may là y phản ứng nhanh nhạy, trong lúc kích phấn mà lý trí không rối loạn, nên cho đến nay cũng không gặp thua thiệt gì to tát.

Hạng Chân thành thật tiếp lời:

- Vậy cũng không phải dễ, người nóng tính luôn hữu dũng vô mưu, khó làm nên đại sự; Trưởng đại tôn chủ như vậy cũng thật đáng khâm phục.

Thiết Độc Hành sâu lắng nhìn Hạng Chân nói:

- Chẳng phải Thiết mỗ tán tụng lão đệ, phóng mắt đương kim võ lâm thiên hạ, thật khó mà tìm gặp một nhân tài siêu tuyệt như lão đệ.

Tây Môn Triều Ngọ vỗ tay cười:

- Tây Môn mỗ hoàn toàn tán đồng về nhận định của đại chương môn!

Kha Nhẫn mỉm cười:

- Tây Môn đương gia đã đồng ý, Kha mỗ không tán thành cũng không được.

Thế là mọi người đều cười vui vẻ. Ngay khi ấy, hai đại hán cao to vạm vỡ như cơn gió cuốn phóng tới.

Người đi đầu mắt to mũi tẹt, miệng rất to và màu da đen bóng, hai cánh tay to khỏe, bắp thịt nổi lên cuộn cuộn, cơ thể rắn chắc hết như một ngọn tháp sắt.

Người thứ nhì cũng to lớn như vậy, mày rậm mắt to, tóc dài phủ vai, tay cầm một ngọn “Hành giả côn” đen nhánh, sắc mặt hồng hào, hàm răng trắng và sắc nhọn như dã thú.

Thiết Độc Hành đưa tay chỉ đại hán mũi tẹt nói:

- Hạng lão đệ, y là Lê Đông, một trong số đệ tử đặc lực của Phi Tự Môn.

Đoạn chỉ tay sang đại hán kia, nói:

- Còn đây là Lỗ Hào, một cao thủ thuộc Mãng Tự Môn.

Hạng Chân liền ôm quyền cười nói:

- Được hợp tác với hai vị thật vô cùng vinh hạnh.

Hai đại hán này hiển nhiên rất vụng ăn nói, lập tức đỏ bừng mặt bối rối, một hồi lâu Lê Đông mới áp ứng nói:

- Đừng ... đừng khách sáo, Hạng sư thúc. Chúng đệ tử đều rất vụng về ...

Thiết Độc Hành cười mắng:

- Thôi được rồi, thấy điệu bộ ngốc nghếch của các người thế này là ta đã bức tức rồi, đi theo Hạng sư thúc! Mọi sự đều phải nghe theo Hạng sư thúc cùng Tây Môn đương gia và Kha đại hiệp, tuyệt đối không được trái lời, nhớ chưa?

Hia người vợ đồng thanh đáp:

- Thưa vâng, chúng đệ tử nhất định tuyệt đối tuân mệnh.

Hạng Chân ngược mặt nhìn trời, vừa định nói gì thì từ phía đã nổi lên tiếng tù và thê lương và bi tráng vang vọng cả núi rừng, đồng thời còn nghe thấy tiếng ngựa hí, tiếng reo hò và tiếng bước chân chạy rầm rập ...

Lập tức, Thiết Độc Hành quay sang Đồ Viễn Công đứng cạnh, khoát tay. Đồ Viễn Công lại vội vã phóng nhanh đi, lát sau từ trong Hạt Thạch Giản cũng vang lên tiếng tù và ầm ỏi.

Thiết Độc Hành trầm giọng nói:

- Nhân cơ hội này ba vị hãy xem uy lực hỏa khí của bốn môn.

Hạng Chân cười:

- Hẳn là hết sức kinh người rồi.

Thiết Độc Hành nhếch môi cười lạnh thinh, lúc này trong Hạt Thạch Giản bóng người qua lại vội vã, binh khí trong tay sáng ngời, thoáng chốc thuộc hạ Phi Tụ Môn đã xếp hàng tề chỉnh ở phía trước, thuộc hạ tổng đàn yểm trợ phía sau, sẵn sàng đợi lệnh tiến công.

Phía đối diện cũng thấp thoáng bóng người di động, áo đồ lẫn áo đen, thỉnh thoảng cũng có một số áo xám, họ đều ra chiều hết sức căng thẳng.

Hạng Chân đưa mắt nhìn, chỉ thấy những đệ tử Vô Song phái ở phía trước thấy đều tay cầm ba chiếc ống tròn màu đen nối liền nhau, phần đuôi xòe ra như cánh chim, đầu hướng về phía địch. Phía sau, thuộc hạ tổng đàn Vô Song phái cũng đã dựng xong mười khung thép hình vuông đóng chặt dưới đất, nơi giữa có một thanh sắt cách mặt đất ba tấc; trên thanh sắt có sợi dây thép màu bạc được kéo ra phía sau, trên dây thép có một vật hình chén và bên trong có một vật tròn màu đen. Lúc này, một chiếc móc sắt câu chặt lấy sợi dây thép, vậy có nghĩa là chỉ cần đá chiếc móc sắt ấy ra, sợi dây thép sẽ lập tức đàn hồi và quả cầu đen trong vật hình chén sẽ được bắn đi.

Trước mỗi khung thép đều có bốn người áo trắng đứng nghiêm lặng, dưới chân họ chất đồng mảy mươi quả cầu đen, sẵn sàng nạp vào dây thép bắn đi.

Chiếc ống tròn đen thì Hạng Chân đã thấy qua rồi, còn khung thép thì hết sức mới lạ. Song dù thế nào chăng nữa thì đây cũng chẳng phải trò đùa, mà là một loại hung khí giết người vô cùng ghê gớm.

Thiết Độc Hành cười đắc ý, chậm rãi nói:

- Hạng lão đệ, vật cầm trên tay của chúng đệ tử Sư Tụ Môn ở phía trước có tên là Hỏa Phiêu, được bắn đi bằng sức bật của lò xo, thân phiêu thoa đầy lân tinh và dầu cam, gặp gió là bốc cháy ngay, có thể bắn xa từ một đến hai trăm bước.

Ngưng chốc lát, Thiết Độc Hành lại nói:

- Khung thép mà chúng đệ tử tổng đàn đã bố trí phía sau có tên là Cực Nỏ dùng để bắn Liệt diễm cầu đi. Liệt diễm cầu được chế tạo bằng diêm sinh, lưu huỳnh và bạch lân, uy lực hết sức mạnh mẽ, có sức công phá trong vòng mười trượng, bắn xa hơn tám mươi trượng. Loại hỏa khí này bởi quá khủng khiếp nên bốn phái ít khi dùng đến, trừ khi kẻ địch quá ngoan cố, hoặc có thâm thù đại hận.

Hạng Chân mỉm cười:

- Bắt đầu chứ?

Thiết Độc Hành gật đầu:

- Vâng.

Đoạn ông chậm chậm đưa tay lên rồi phát mạnh xuống.

Hà Hường Nguyệt đứng ngoài mười trượng, liền hô to:

- Bắn!

Mười đệ tử Vô Song phái đứng bên khung thép lập tức cùng một động tác tung chân phải đá vào móc sắt, rồi thì ...

“Pặc ... vù ... Pặc ... vù ...” Những quả cầu đen tròn bay vút đi, thành đường vòng cầu rơi xuống trận địa địch phía bên kia Hạc Thạch Giản.

Tiếp theo là tiếng nổ chói chói liên miên không dứt, lửa bắn tung tóe, khói bốc mù mịt và theo gió lan tỏa, hết như một chiếc lưới trắng khổng lồ.

Cùng lúc ấy, đệ tử Sư Tự Môn cũng bắt đầu triển khai cuộc tấn công, chỉ nghe tiếng “Pặc pặc” vang lên liên hồi, hàng ngàn vệt lửa đỏ phủ trùm xuống trận địa địch.

Chỉ thoáng chốc, những thấy lửa cháy rừng rực, khói đen ngùn ngụt bốc lên cao, bên kia Hạc Thạch Giản đã biến thành biển lửa.

Thiết Độc Hành điềm nhiên nói:

- Bỏn phái có những xạ thủ hết sức điêu luyện đã từng trải qua hơn ba năm kinh nghiệm, có thể nhanh chóng phán đoán chuẩn xác độ rơi và vị trí an toàn, cho nên trăm phát như một, không bao giờ gây ra ngộ thương ...

Hạng Chân thoáng rợn người:

- Uy lực của môn hỏa khí này quả là khủng khiếp.

Thiết Độc Hành vuốt râu:

- Bỏn phái có năm người thợ chuyên phụ trách chế tạo môn hỏa khí này, vừng quan ngoại binh nguyên mệnh mông, nhất là căn cứ bỏn phái không có địa thế hiểm trở, chế tạo hỏa khí này chủ yếu để phòng thủ, thứ đến mới dùng để tấn công. Khi xưa ...

Vừa nói đến đây, bỗng một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, mặt đất rung chuyển, cát đá tung bay mù mịt, một cuộn khói đen với cột lửa đỏ bốc lên cao tận mây xanh.

Tiếp theo là tiếng “đùng đùng” rền rã vang lên liên hồi, từng cụm cát đá to tung bỗng lên trời cao, rồi lại ào ào rơi xuống đất, trông thật cực kỳ khủng khiếp.

Thiết Độc Hành, Hạng Chân, Tây Môn Triều Ngo, Kha Nhân, cùng Xích Đóm Tứ Kiệt ngay khi tiếng nổ long trời lở đất vang lên thì đều đã nằm mọp xuống đất, tất cả những đệ tử Vô Song phái quanh đó cũng lẹ làng tìm nơi che chắn. Không một người thợ thương, song ai nấy khắp người đều dính đầy bụi cát hết như mới từ dưới đất chui lên.

Mặt đất vẫn còn rung động, mọi người đều ù cả tai, một số đệ tử Vô Song phái thậm chí sắc mặt đã trở nên tái mét.

Hạng Chân hét mạnh đầu, khản giọng nói:

- Thật là khủng khiếp.

Mọi người vừa từ trong khói cát đứng lên, chỉ thấy bóng trắng nhấp nháy, Hà Hường Nguyệt đã phi thân đến, mặt y cũng dính đầy bụi đất, hơi hắt cát tiếng gọi:

- Đại chương môn ... Đại chương môn ...

Thiết Độc Hành đưa tay xoa huyệt Thái Dương đáp:

- Hà hộ chủ đó phải không?

Hà Hường Nguyệt mừng rỡ reo to, lao nhanh đến hỏi hỏi:

- Bỏ Tắt phù hộ, đại chương môn cùng chư vị thân hữu không bị thương chứ?

Thiết Độc Hành lắc đầu:

- Không, Hà hộ chủ, uy lực vụ nổ này đã vượt ngoài dự liệu, hộ chủ hãy lập tức phái người đến phía trước xem thử đệ tử Sư Tự Môn có bị thương vong không?

- Tuân mệnh.

Hà Hường Nguyệt lập tức phái người đi tra thám, đoạn quay lại nói:

- Đại chương môn, có tiếp tục tấn công không?

Thiết Độc Hành thoáng ngẫm nghĩ:

- Khoan đã, hãy chờ một khắc, nếu ngừng nổ thì hãy truyền lệnh cho đệ tử sở thuộc tránh đường cho Phi Tụ Môn triển khai tấn công.

Vừa dứt lời thì gã đệ tử được phái đi tra thám đã quay về đến, y mồ hôi đầm đìa, thở hào hển nói:

- Bẩm đại chương môn, đệ tử trong phái đều bình yên vô sự, chỉ có hơn hai mươi vị huynh đệ vì tránh không kịp nên thọ thương vì khói lửa và đá văng trúng ...

Thiết Độc Hành thờ phào:

- VU tôn chủ không sao chứ?

Gã đệ tử lắc đầu:

- Không, khi nãy chính Vu tôn chủ dặn bảo đệ tử báo cáo lại như vậy.

Thiết Độc Hành quay lại đánh giọng nói:

- Hà học hủ truyền lệnh tránh đường.

Hà Hường Nguyệt lập tức cất lên một hồi tiếng huyết lãnh lóét và hồi hà, liền sau đó một hồi dài tiếng tù và bị trắng vang lên. Ngay lập tức, những đệ tử Vô Song phái xung quanh lũ lượt tránh sang hai bên, đồng thời từ phía trước, Sư Tụ Môn cũng đáp lại bằng một hồi tù và dài.

Thiết Độc Hành đắm mắt nhìn ra phía trước, những thất trong khói bụi lờ mờ, bóng trắng ló nhỏ di động, ông thở hắt ra một hơi dài, nụ cười phon phớt trên môi, nghiêng mặt nhìn Hạng Chân, vẻ hóm hờ nói:

- Hạng lão đệ, chúng đệ tử Sư Tụ Môn quả đã bình an vô sự.

Hạng Chân mỉm cười gật đầu:

- Thật may các vị huynh đệ đã phản ứng nhanh nhẹn.

Ngay khi ấy đã nghe tiếng ngựa hí vang và tiếng quát tháo vang lên từ phía sau, Hạng Chân liền đưa mắt nhìn. Những thấy từng hàng vũ sĩ bạch y kim hoàn đang dắt ngựa đi xuống Hạc Thạch Giản, thận trọng nhưng may chóng tiến về phía trước. Bên đầu mỗi con ngựa đều có treo một chiếc thuẫn khắc hình phi ưng vỗ cánh lấp lánh ánh bạc. “Thanh Ma Quân” Trường Tôn Kỳ đi đầu chỉ huy, không ngớt phát lệnh đôn đốc ...

Thiết Độc Hành nhẹ đưa tay về phía đội ngũ đang tiến tới, trầm giọng nói:

- Đó là ung thuẫn do Trường Tôn sư đệ đặc chế.

Hạng Chân gật đầu mỉm cười:

- Hết sức uy vũ và hữu dụng khi lâm trận. Cuộc xuất chinh đại quy mô phen này của quý phái hãn Phi Tụ Môn là quân chủ lực?

Thiết Độc Hành mỉm cười:

- Vâng, chính vì vậy mà ta mới không cho họ đánh trận đầu. Phía sau hãy còn nhiều gian truân, để họ nghỉ dưỡng cho thật khỏe khoắn thì chiến đấu mới đạt được hiệu quả tốt.

Lúc này đệ tử Phi Tụ Môn đã tiến đến bên kia bờ Hạc Thạch Giản, họ đang chia thành nhiều toán tiếp tục tiến tới.

Trọng khi lực lượng Phi Tụ Môn ồ ạt tiến công, tiếng tù và phía sau lại vang lên liên hồi, đệ tử Mãng Tụ Môn cũng chia làm hai cánh thành thế gọng kìm tiến tới yểm trợ.

Thiết Độc Hành bỗng trầm giọng nói:

- Thiết mỗ bỗng cảm thấy trong cuộc chiến này bọn địch dường như đã đề lộ rất nhiều sơ hở.

Hạng Chân mỉm cười:

- Đại chương môn muốn nói về phương diện nào?

Thiết Độc Hành nghiêng mặt nhìn Hạng Chân:

- Nếu Thiết mỗ mà đứng trong trận tuyến đối phương chỉ huy cuộc chiến này thì nhất định phải cân nhắc hai điều. Một là dàn mỏng lực lượng đến mức tối đa, để tránh bị trọng kích, đồng thời có thể di chuyển bất kỳ lúc nào, điều động được linh hoạt. Hai là chôn hòa được phía bên này hơn là chọn đặt

phía bên kia.

Hạng Chân trầm ngâm:

- Đại chương môn nói cũng có lý, nhưng ...

Thiết Độc Hành nhoen cười:

- Hạng lão đệ hẳn có cao kiến?

Hạng Chân chậm rãi nói:

- Không dám, đối phương chẳng thiếu nhân tài, có thể họ đã chú ý đến hai điều chương môn đã nêu. Có thể họ đã khinh suất, song tại hạ cả gan khẳng định là hai điều ấy không được hoàn thiện. Thứ nhất, đối phương thiếu lực lượng, không thể dàn rỗng. Tập trung lực lượng cố thủ sẽ hữu hiệu hơn phân tán. Họ hiểu rõ là phía ta dùng thiết kỵ, sở trường kịch chiến. Nếu phân tán lực lượng, rất dễ bị ta đột phá rồi quay lại bao vây. Do đó họ đã dựa vào địa thế hiểm trở và vị trí tấn công của ta lại ở phía chính diện địa thế bằng phẳng, đối phương định nhờ vào địa lợi đặt phục binh chặn đánh, chiến pháp như vậy quả là vững chắc.

Ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn nói tiếp:

- Đồng thời họ cũng biết rất rõ trước khi mở cuộc tấn công, chúng ta không bao giờ đưa hết toàn bộ lực lượng vào chiến trường mà chỉ tấn công với một phần binh mã. Nếu họ chôn đặt thuốc nổ ở bên này thì chỉ có thể gây tổn thương cho ta một bộ phận nhỏ. Song nếu chọn đặt thuốc nổ bên kia, khi họ bại lui, ta nhất định thừa thắng truy sát. Trong lúc hỗn loạn, ta ắt sẽ thiếu cảnh giác, bấy giờ họ cho hỏa dược nổ tung, chúng ta ắt sẽ thương vong trầm trọng. Mà sự thật cũng đúng!

Như vậy, nếu không nhờ Bạch Dục Minh tiết lộ cơ mật thì Sư Tự Môn khó khỏi tổn thất nặng nề.

Thiết Độc Hành ngẫm nghĩ hồi lâu, đoạn mỉm cười nói:

- Đúng, rất đúng. Hạng lão đệ quả là cao minh, nếu lão đệ mà là người sắp đặt kế hoạch cho phe địch, e rằng ... ha ha ... e rằng bốn phái chẳng thể giành được thắng lợi như thế này ...

Hạng Chân thoáng vờng tay:

- Đại chương môn quá lời, tại hạ chỉ là suy luận và phân tích theo thực tế thôi, đâu có gì đáng kể là cao minh. Hiện người của Sư Tự Môn đang tiến công, theo tại hạ suy đoán chẳng bao lâu nữa họ ắt sẽ gặp sự kháng cự từng bước của phe địch. Từ đây trở đi, đối phương rất có thể bố trí nhiều bẫy rập, tranh giành từng tấc đất.

Tây Môn Triều Ngọ bỗng bật cười nói:

- Thôi, xin Hạng đại gia hãy bớt lại vài câu cao luận đi. Trong lúc bọn rùa đen kia đang quỳnh quáng lên thế này, chúng ta không đột nhập vào Đại Hà Trấn thì còn đợi đến bao giờ?

Hạng Chân gật đầu:

- Vâng, chúng ta đi nào.

Chàng quay sang Thiết Độc Hành nói tiếp:

- Đại chương môn, xin tạm biệt, hẹn gặp lại tại Đại Hà Trấn.

Thiết Độc Hành tiến tới một bước, nắm lấy hai tay Hạng Chân, vẻ cảm động và thành khẩn nói:

- Thật đã làm phiền Hạng lão đệ quá. Đoạn quay nhìn Tây Môn Triều Ngọ và Kha Nhẫn nói tiếp:

- Tây Môn lão đệ, Kha lão đệ, xin hãy bảo trọng.

Tây Môn Triều Ngọ cười rộ:

- Đại chương môn an tâm đi, bọn này nhất định sẽ mang theo đầu gấp lại đại chương môn tại Đại Hà Trấn.

Kha Nhẫn cười hàm súc tiếp lời:

- Có chí thì nên. Đại chương môn, chúng ta nhất định sẽ giành thắng lợi.

Thế là mọi người vòng tay cáo biệt ... Thiết Độc Hành lại dặn dò một số điều với Lê Đông và Lỗ Hào, rồi thì năm người giờ khinh công phóng đi về phía bên kia Hạc Thạch Giản.

Lên đến bờ khe, Tây Môn Triều Ngọ thấp giọng nói:

- Hạng huynh, chúng ta hãy theo tiểu lộ mà đi.

Hạng Chân gật đầu:

- Đương nhiên.

Bởi chuyến đi này tuyệt đối không thể để cho đối phương phát giác, nên họ cố gắng tránh xa Hạng Thạch Giản, đành phải đi bọc vòng với quãng đường xa hơn gần ba mươi dặm. Chỉ tội cho Lê Đồng và Lỗ Hào, hai người phải cố gắng hết sức mới theo kịp nhóm Hạng Chân ba người, song họ vẫn chưa hiểu là nhóm Hạng Chân thật ra chỉ mới sử dụng có năm sáu thành công lực mà thôi.

Giờ đây họ đã đến bên một khu rừng tùng, Đại Hà Trần đã im lìm hiện ra trong tầm mắt. Từ đây phóng mắt nhìn, Đại Hà Trần lẳng lặng đến khác thường, không một bóng người, không một tiếng động, thậm chí cả một con chó cũng chẳng thấy.

Tây Môn Triều Ngọ thấp giọng lầu bầu:

- Đến rồi, mẹ kiếp Đại Hà Trần.

Kha Nhẫn chú mắt nhìn một hồi bắn khoăn nói:

- Yên tĩnh quá?

Hạng Chân khẽ cười:

- Có thật sự yên tĩnh chẳng?

Kha Nhẫn mỉm cười:

- Lưới rập đã giăng bủa rồi.

Tây Môn Triều Ngọ hần học:

- Mẹ kiếp, chúng ta cứ xông vào rồi hăng hay.

Hạng Chân nghiêm giọng:

- Hãy thận trọng là hơn, nếu lỡ bị bọn họ phát giác thì công việc của chúng ta sẽ tiến hành không được thuận lợi đâu. Đây là một cuộc đấu tranh bằng cả sức mạnh lẫn lý trí.

Kha Nhẫn ngẫm nghĩ một hồi, chậm rãi nói:

- Từ đây đến Đại Hà Trần cách hơn năm mươi trượng và là đất bằng trống trải, giờ chúng ta vượt qua bằng cách nào đây?

Hạng Chân trầm ngâm:

- Hãy áp dụng biện pháp như lúc ở Bào Hồ Trang trước đây, thế nào?

Kha Nhẫn ngờ ngác đáp:

- Là biện pháp gì?

Tây Môn Triều Ngọ cười phá lên:

- Đúng rồi, đúng rồi, hãy lột lấy mấy bộ da của chúng là xong.

Kha Nhẫn vỗ lê:

- Mặc y phục của chúng mà trà trộn vào chứ gì?

Hạng Chân gật đầu:

- Đúng vậy.

Tây Môn Triều Ngọ chau mày:

- Vấn đề là bằng cách nào để mà lột lấy y phục của chúng, nếu chúng ta mà vượt qua được khoảng đất trống này thì cũng chẳng cần phiền phức như vậy.

Hạng Chân chấp tay sau lưng đi tới đi lui một hồi, đoạn khẽ nói:

- Thế này vậy, để tại hạ đi thử xem.

Tây Môn Triều Ngọ thắc mắc:

- Hạng huynh thử bằng cách nào?

Hạng Chân mỉm cười:

- Một vì sao nếu đứng yên thì có thể trông thấy rất rõ ràng, còn khi nó di động thì chỉ trông thấy được một vệt sáng mà thôi, đúng chẳng?

Tây Môn Triều Ngọ ngờ ngẩn:

- Hạng huynh muốn nói là ...

Hạng Chân nghiêm chỉnh tiếp lời:

- Tại hạ sẽ thi triển một môn thân pháp cực nhanh, khiến bọn chúng tưởng lầm đó chỉ là ảo giác chứ không nghĩ là con người.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Đơn thân độc mã nhập trùng vây

Tây Môn Triều Ngọ gật đầu đầy tin tưởng nói:

- Hạng huynh nhất định thực hành được, Hoàng Long xưa nay dùng tốc độ xưng bá thiên hạ kia mà.

Hạng Chân mỉm cười:

- Tây Môn đương gia quá khen.

Chàng đảo mắt nhìn quanh một hồi, đoạn lại nói:

- Tây Môn đương gia, Kha huynh, vậy nhị vị hãy cùng Lỗ huynh và Lê huynh chờ ở đây, tại hạ sẽ quay trở về ngay.

Mọi người đều gật đầu, thế lạnh lùng, Hạng Chân liền tung mình phóng đi như sao sẹt, chỉ thấy bóng vàng nhấp nháy, loáng cái đã vượt xa hơn mười trượng.

Kha Nhẫn gật gù buột miệng khen:

- Thân pháp tuyệt thật.

Tây Môn Triều Ngọ cũng xoa tay lẩm bẩm:

- Thật chẳng khác nào bay theo gió vậy.

Còn Lê Đông và Lỗ Hào thì trở to mắt đứng thừ ra, lòng vô cùng bội phục, thật chẳng dám tin trên cõi đời lại có người khinh công siêu tuyệt đến như vậy. Lúc đầu mọi người còn có thể trông thấy một cái bóng vàng, song chỉ trong khoảng khắc đã biến thành một làn khói mờ, rồi thì hoàn toàn mất dạng.

Tây Môn Triều Ngọ đưa tay dụi mắt lẩm bẩm:

- Nhanh quá, võ công của Hoàng Long quả đã đến mức đăng phong tạo cực rồi.

Kha Nhẫn cũng lắc đầu cảm khái:

- Nhìn thân thủ của Hoàng Long, tại hạ thấy mình thật bé nhỏ. Trước đây chúng ta tự phụ về khinh công của mình, giờ mới hiểu ra quả là núi này cao còn có núi khác cao hơn.

Tây Môn Triều Ngọ bỗng hỏi:

- Đó là thân pháp “Long Tường Bát Thức” phải không?

Kha Nhân gật đầu:

- Vâng.

Tây Môn Triều Ngọ khẽ thở dài:

- Thật là siêu tuyệt.

Kha Nhân bỗng nhìn vào mặt Tây Môn Triều Ngọ nói:

- Giờ đã hiểu ra vì sao Hạng huynh đã do dự trước khi thi triển thần công rồi chứ?

Tây Môn Triều Ngọ ngẫm nghĩ một hồi, vỡ lẽ ra:

- Phải rồi, Hạng huynh không muốn bộc lộ võ công trước mặt chúng ta để khỏi làm tổn thương đến lòng tự tôn của chúng ta, đúng không Kha huynh?

Kha Nhân gật đầu:

- Đúng vậy.

Tây Môn Triều Ngọ ngơ ngẩn hồi lâu, đoạn với giọng thành khẩn nói:

- Hoàng Long quả là một người siêu phàm, lòng dạ phóng khoáng quang minh lỗi lạc, Tây Môn mỗ nhất quyết trọng đãi kết giao với một người bạn như vậy rồi.

Kha Nhân cười sâu sắc:

- Tại hạ cũng vậy.

Đoạn hai người lại phóng mắt nhìn về phía Đại Hà Trấn.

Lúc này, Hạng Chân đã vào đến Đại Hà Trấn rồi, chàng đang nằm mọp trên mái một ngôi lầu, đưa mắt quan sát tứ phía, vẻ an nhàn như đang ngắm cảnh, nhưng trong lòng thì lại hết sức lo lắng và căng thẳng.

Bởi trên đường đến đây, chàng đã phát hiện ra nhiều điều rất đáng lo ngại.

Xung quanh Đại Hà Trấn trong vòng hai mươi trượng bố trí đầy các bẫy rập như móc câu, gai thép, chông nhọn, lưới trái ... trong vòng mười trượng thì có một mô đất thấp, chẳng rõ bên dưới là trò chơi ghim sau mô đất phủ lụa trắng rộng chừng một trượng, sau nữa là một hàng đường như là ống tre, trên có phủ vải bô, chẳng rõ tác dụng gì.

Trong trấn vắng ngắt không một bóng người, sự ồn ào náo nhiệt mọi khi, giờ đây chớ hề để lại chút dấu vết, như thể cư dân tại đây bỗng chốc đã tan biến vào trong không khí vậy.

Hạng Chân tĩnh thần thâm nhủ:

- Nơi đây có một vẻ gì đó rất là tà dị, nhất định là phải có âm mưu. Dường như bọn họ đã bủa giăng một mạng lưới để chờ đợi Vô Song phải chui vào ...

Nghĩ đoạn, chàng càng thận trọng hơn, kỹ lưỡng tìm kiếm, bỗng chàng phát hiện một đôi mắt ở sau khe cửa sổ tầng một ngôi lầu đối diện, song chớp mắt đã biến mất.

Chàng lập tức phấn khởi tinh thần, bắt đầu sục tìm từng ngôi nhà, lầu các, sân vườn, thậm chí một con hẻm cùng hay một bờ tường chàng cũng chẳng bỏ qua.

Sau một hồi lâu, Hạng Chân cười hài lòng, lầm bầm:

- Đây không phải một thị trấn không người, mà là một bẫy rập trùng trùng nguy cơ.

Hạng Chân nhắm mắt dưỡng thần một hồi, đưa tay vừa định gỡ mái ngói.

Ngón tay đã chạm vào mái ngói ẩm ướt rồi, chàng bỗng lại rút tay về, tự cười chính mình, lại nhẹ nhàng tung mình sang phía bên kia lầu. Đến bên một cửa sổ, tay trái áp chặt vào cánh cửa, vận kinh đẩy lên, thế là thanh cái bên trong đã bị hút lên, chàng im lìm xô cửa lách vào. Đây là một gian phòng ngủ khá rộng, sự trần thiết rất vụng về và đơn sơ, ngoại trừ một bàn bốn ghế, chỉ còn một chiếc giường gỗ to rộng, bên cạnh có một hỏa lò nóng ấm.

Trên giường lúc này có bốn đả gai hán đang nằm, đây vốn dĩ là chiếc giường của đôi vợ chồng, vậy mà lại nằm đến những bốn người to lớn, cho nên hết sức chật chội.

Bốn chiếc áo màu lam vắt bừa bộn trên thành giường, bốn ngọn đại đao sáng loáng chói buộc vải đỏ tùy tiện để dựa nơi góc vách. Trên giường phát ra tiếng ngáy như sấm rền, thì ra bốn gã đại hán này đang ngủ say sưa.

Hạng Chân nhếch môi cười, song chưa kịp hành động thì bỗng nghe tiếng bước chân vang lên từ dưới lầu, có người hứ bằng mũi một khúc hát và đi lên.

Chàng nhanh nhẹn lách người nấp vào sau giường, rồi thì ‘Kẹt’ một tiếng, cửa phòng bị xô mở, một gã đại hán to mập ta cầm một ấm rượu to, mặt mày đỏ bừng bước vào.

Gã đại hán to mập này toàn thân vũ phục màu lam, khoác ngoài cũng chiếc áo bào lam. Gã vừa vào đến trong phòng thì đã rút đại đao bên lưng ra ném lên bàn, đưa ấm rượu trong tay lên nốc một hơi dài, đoạn ề à cất giọng hát:

- Mùa đông tuyết rơi lạnh giá, ôm chặt lấy cô ả xinh đẹp ngủ vui trong chăn ấm, ôi tuyệt làm sao làn da trắng nuột nà ...

Bỗng gã đại hán nằm ngoài trở mình, hé mở đôi mắt lim dim ngáy ngủ đỏ quạch, bực tức quát:

- Tổ bà nguoi, mẹ kiếp ăn no uống đã rồi phát khùng hả? Nguoi la hét cái quái quỷ gì vậy? Bọn lão tử cả đêm không được chợp mắt, vừa mới ngủ thiếp đi thì nguoi lại la ầm lên thế này?

Gã to mập ngáp dài, đờ lười nói:

- Làm ầm ầm gì hả? Mẹ kiếp tên cầu tạp chủng nguoi, lão tử hát mấy câu thì can quái gì đến nguoi chứ? Nguoi cả đêm không ngủ, chả lẽ lão tử ... lại có ngủ sao hả?

Gã đại hán trên giường ngồi phắt dậy, đôi mắt to tròn trừng, toét miệng mắng:

- Cát Lão Tam, nếu nguoi không ngủ thì hãy cút ra ngoài kia, đừng ở đây giả điên giả khùng. Nguoi muốn gì hả? Đây là chỗ để cho nguoi hò hét sao?

Gã to mập tên là Cát Lão Tam vọt lao tới bên giường, hét toáng lên.

- Hà, hà? Mẹ kiếp. Nguoi muốn tạo phản hả? Cát Lão Tam này từng đi khắp từ nam chí bắc, quá tam giang vượt ngũ hồ, anh hùng hảo hán gì mà chưa gặp?

Vậy mà bây giờ lại bị tên khốn kiếp nguoi mắng nhiếc. Mẹ kiếp, lúc lão tử tham gia Đạo Đạo Giáo, ngang dọc đó đây, e rằng tên chó má nguoi hãy còn bò dưới váy mẹ ...

Lúc này, ba người nằm trên giường kia cũng đã thức giấc, một gã giọng ồ ề nói:

- Này này, hai vị lão tổ tông, xin đừng la hét được không? Chẳng sợ người ta cười cho.

Gã đại hán vừa rồi tức giận đứng phắt dậy, quát to:

- Nguoi dám mắng nhiếc đến mẹ ta hả? Lão tử phải xé toác cái mồm thối của nguoi mới được.

Cát Lão Tam lùi sau một bước, hai tay chống nanh ngang tàng nói:

- Nào xáp vào đi, để xem lão tử có xé xác trên khốn kiếp nguoi ra không cho biết.

Gã đại hán trên giường toan lao xuống, ba người kia nắm kéo lại, vừa khuyên can vừa lồm cồm bò dậy.

Cát Lão Tam vỗ ngực đánh bốp, hét to:

- Quân đui mù, nguoi định leo lên đầu Cát tam gia này hả? Cát tam gia nguoi bộ dễ nuốt lắm hay sao? Đồ chó má.

Gã đại hán trên giường vùng vẫy gào lên:

- Đừng nắm ta, các người hãy buông tay ra đi. Hôm nay ta quyết phải thí mạng với tên khốn kiếp này mới được. Mẹ kiếp, thà rằng bị hán đánh chết chứ không thể để hán dọa cho tức chết được.

Cát Lão Tam cười khẩy:

- Nguoi cứ thử xông vào xem, lão tử mà không đánh cho nguoi bò càng thì sẽ chẳng làm người nữa.

Gã đại hán trên giường tung mình xuống đất. Gã chỉ mặc mỗi chiếc áo lót, hai chân để trần, đột nhiên tiếp xúc với khí lạnh, bất giác toàn thân run rẩy, hai hàm răng đánh vào nhau kêu lộp cộp.

Cát Lão Tam thấy vậy càng thêm đắc ý, nghênh ngang nói:

- An tâm đi, Cát tam gia không làm khó nguoi đây, xem đó, chuyện nhỏ thế này mà nguoi đã run lấy bầy lên rồi, rõ là vô tích sự.

Gã đại hán nghiêng rằng:

- Lão, lão tử mà sợ người ư? Lẽ nào lão tử lại sợ người chứ? Đừng có mà mơ tưởng.

Cát Lão Tam kêu lên một tiếng quá đi, sấn tới một bước hét to:

- Người đứng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, lão tử phải lột da người ...

Gã đại hán nọ cũng hét vang xông tới. Ba gã đại hán trên giường lúc này cũng chẳng còn màng đến trời rét đất lạnh nữa, vội vàng bò ra khỏi chăn ấm phóng xuống đất, níu người này, kéo kẻ kia âm ỉ cả lên.

Hạng Chân chấp tay sau lưng đứng đỉnh từ sau giường bước ra, lúc lắc đầu, tùm tùm cười nói:

- Thôi, đừng làm ồn nữa, không sợ người ta cười cho ư?

Năm gã đại hán bỗng nghe có giọng người lạ, thấy đều giật mình kinh hãi liền vội dừng ngay lại, sững sờ nhìn đối phương, thù ra như phỗng đá.

Hạng Chân nhẹ phất tay áo, sầm mặt sắc lạnh nói:

- Đại Dao Giáo các người đến Đại Hà Trần này mà lão xược như vậy, thật chẳng ra thể thống gì cả. Bây giờ hãy lần lượt báo danh ra đây.

Năm gã đại hán thấy đều ngơ người, không sai, họ chính là người của Đại Dao Giáo được phá đến đây đã năm sáu hôm rồi, trước lúc lên đường, giáo chủ đã trân trọng dặn bảo là Đại Hà Trần tình hình hết sức phức tạp, tập trung lắm hạng người, tuyệt đối không được để mang tai tiếng cho Đại Dao Giáo. Sau khi đến đây, tình hình hỗn loạn thì họ đã được chứng kiến tận mắt rồi, bây giờ đột nhiên lại xuất hiện một nhân vật thế này, làm sao họ không ngại ngùng bối rối được?

Hồi lâu, Cát Lão Tam mới háng giọng gượng cười nói:

- Xin hỏi ... vị đại ca này thuộc phe cánh nào? Để cho chúng đệ huynh ...

Hạng Chân giãn dờ quát:

- Im ngay, các người lại dám xưng huynh đệ với ta, dám sánh ngang hàng với ta hả?

Cát Lão Tam giật nảy mình hốt hoảng nói:

- Không ... không dám, tiểu nhân đâu dám, tiểu nhân chỉ muốn thỉnh giáo cao tánh của đại ca mà thôi ...

Hạng Chân cười gằn, đánh giọng nói:

- Các người chưa đủ tư cách để hỏi danh tánh ta đâu, ngay cả Hàn Mạc Song Thử gặp ta còn phải run sợ, hèn các người không cao hơn họ chứ?

Hắn nhiên là năm gã đại hán này tuyệt đối tin ngay. Trước hết là phong độ, tướng mạo và khí chất của Hạng Chân đã khiến cho họ khiếp sợ. Hơn nữa họ cũng biết rất rõ Đại Hà Trần giờ đây đã trở thành khu vực cấm, từ trong đến ngoài chẳng những đâu đâu cũng đầy chạm bẫy và mai phục, mà tất cả mọi người bên phía mình cũng đều được bố trí nghiêm mật. Dân chúng cũng bị tập trung giam giữ hết. Đừng nói là gian tế, e rằng dù một con muỗi cũng chẳng bay lọt. Vậy mà đối phương lại ngênh ngang lên đến đây và còn buông lời trách mắng một cách oai phong thế này, ngoại trừ là người có thân phận và địa vị tôn cao thì còn giải thích nào khác nữa?

Thế là năm gã giáo đồ Đại Dao càng thêm kinh hoàng. Cát Lão Tam vội cung kính nói:

- Bẩm đại ca, bọn tiểu nhân dù có gan trời cũng không dám mạo phạm đại ca. Tiểu nhân đây là Cát Lão Tam, bốn người kia cũng như tiểu nhân, đều là huynh đệ trong Đại Dao Giáo ...

Hạng Chân cười khẩy, gằn giọng nói to:

- Ta ra đi tuần tra khắp nơi, chỉ là không an tâm về các người ... Quả nhiên chưa kịp lên lầu đã nghe các người la hét âm ỉ, thiếu điều sụp cả ngôi lầu này, như vậy thì các người còn đạt được mục đích dĩ tính chế địch chăng? Các người như vậy thì làm sao mà đối phó được với Vô Song Phái chứ?

Cát Lão Tam hơi men đã sớm tiêu tan, vâng dạ luôn miệng, mặt mày tái mét, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Bốn gã đại hán đứng sau cũng buông thõng hai tay đứng nghiêm, đầu cũng chẳng dám ngẩng lên.

Hạng Chân lại chậm rãi nói:

- Khi này ta lên đây, sao bên dưới không thấy ai cả vậy?

Cát Lão Tam vội đáp:

- Có, có chứ. Nhưng bây giờ thì đã đi khỏi, đi đào địa đạo cả rồi.

Hạng Chân ngạc nhiên buột miệng:

- Đào địa đạo à?

Cát Lão Tam cũng ngạc nhiên, lúng túng nói:

- Đại ca ... không biết ư? Chẳng phải người của mỗi đội đều phải luân phiên nhau đi đào địa đạo sao? Ngôi lầu này bọn tiểu nhân tất cả gồm người, chỉ trừ chúng tiểu nhân người ở lại, ngoài ra thấy đều do Đon đầu mục dẫn đi ...

Hạng Chân trong đầu suy nghĩ thật nhanh, song ngoài mặt vẫn trầm lạnh nói:

- Tối hôm qua người của Thất Hà Hội đã đào xong địa đạo rồi kia mà, lại còn đào địa đạo gì nữa? Ngươi chớ có nói láo.

Cát Lão Tam hốt hoảng nói:

- Đại ca nói không sao, địa đạo kia đã được đào xong rồi. Bây giờ là đào địa đạo ở con đường lớn trước trấn, mới khai công được hai ngày, có lẽ phải tới nay mới xong. Tiểu nhân gan bằng trời cũng chẳng dám nói láo với đại ca. Nếu đại ca không tin hãy đi tra xét thì rõ ...

Hạng Chân chấp tay sau lưng nói:

- Bao giờ thì họ về đến?

Cát Lão Tam nhảm tính rồi đáp:

- Mới đi được nửa giờ, có lẽ phải chiều tối mới về đến.

Hạng Chân gật đầu:

- Được rồi, ta nghỉ ở đây một lát, chốc nữa còn phải đi tuần tra nơi khác.

Bốn gã đại hán lập tức tranh nhau sắp xếp lại bàn ghế và lấy áo mình lau sạch. Hạng Chân chẳng thêm cảm tạ, nghênh ngang ngồi xuống, ngẩng lên xem xét khắp phòng một hồi, đoạn xoa tay trầm giọng nói:

- Đại Đạo Giáo người của hàng chữ Địa đã đến đây rồi, các ngươi thuộc hàng chữ nào?

Cát Lão Tam khúm núm đáp:

- Bẩm đại ca, chúng tiểu nhân thuộc hàng chữ Phụng, cùng người của hàng chữ Địa đến đây trước sau chỉ một bước thôi; và các huynh đệ hàng chữ Hoàng cũng đã đến rồi.

Hạng Chân thoáng chau mày:

- Chỉ đề mỗi lực lượng chữ Thiên ở lại sao huyết không quá yếu ớt sao?

Cát Lão Tam cười giả lả:

- Không hề gì, hiện nay trong giáo hết sức hòa thuận, các phe nhóm lẫn cận xưa nay vốn có ăn chịu với bốn giáo, sẽ chẳng có biến cố gì đâu. Và lại còn có giáo chủ đích thân tọa trấn, hơn nữa nhân số hàng chữ Thiên cũng nhiều, thân thù cũng cao hơn so với chúng tiểu nhân.

Hạng Chân vờ đưa tay búng trán lẩm bẩm:

- Các ngươi đã đến đây bao nhiêu người nhỉ? Ôi, hể quá nhiều việc là đầu óc lại rối loạn, dường như tổng cộng hơn một ngàn phải không? Hay là chỉ có bảy trăm ...

Cát Lão Tam cười hăng hắc:

- Đại ca nhớ lầm rồi, có đến một ngàn hai trăm người kia. Mỗi hàng chữ đều có bốn trăm người, mười vị đầu mục và sáu vị giáo đầu của ba hàng cũng đã có mặt đầy đủ rồi.

Hạng Chân chậm chậm gật đầu:

- Nhân số quả chẳng ít, phen này các ngươi thật là vất vả.

Cát Lão Tam vội cười nói:

- Đâu có, đâu có. Đại Đạo Giáo với Như Ý Phủ có thể nói là ... là ... như răng với môi, tương trợ lẫn nhau là rất phải lẽ.

Hạng Chân mỉm cười:

- Đúng vậy, chẳng ngờ các người cũng có chút học thức.

Cát Lão Tam xoa tay hớn hờ:

- Tiểu nhân không dám, thật không dám ...

Hạng Chân lại cười nói:

- Sao người biết ta là người của Như Ý Phủ? Có thể ta là người của Thất Hà Hội, của Thanh Tùng sơn trang, của Hắc Thủ Đảng, của Xích Xam Đội và thậm chí là người của Bách Hoa Cốc thì sao?

Cát Lão Tam lắc mạnh đầu:

- Không, không thể nào. Nhiệm Công lão gia ở Như Ý Phủ chính là người chủ trì đại hội các lộ anh hùng lần này và cũng là tổng đầu lĩnh lực lượng tiêu diệt Vô Song Phái. Nói cách khác, Như Ý Phủ chính là sở chỉ huy tối cao, đại ca uy nghiêm lắm liệt thế này, nhìn qua cũng đủ biết chắc chắn là người của Như Ý Phủ rồi.

Hạng Chân cố nén cười, him híp mắt nói:

- Nhận định hết sức thông minh, ừm, hết sức thông minh.

Cát Lão Tam cười khoái trá:

- Đại ca đã quá khen. Ồ, đã quên mời đại ca dùng trà rồi.

Đoạn vội ngoảnh lại quát:

- Lý Nhị Ba, người thật là chênh mảng, một ly trà cũng chẳng biết mang đến cho đại ca, rõ là hồ đồ quá sức.

Lý Nhị Ba chính là đã đại hán gây gỗ với Cát Lão Tam lúc nãy, giờ lại bị y quát mắng, lập tức Lý Nhị Ba phùng phùng lửa giận. Song vì sự có mặt của Hạng Chân, gã không dám phát tác, hậm hực quắc mắt nhìn đối phương, trong bụng nguyên rủa đến mười tám đời tổ tông Cát Lão Tam.

Thế nhưng, gã lại chẳng thể không đi rót trà, gã vừa quay đi, Cát Lão Tam lại quay sang Hạng Chân nói:

- Đại ca xin chớ trách cứ, bọn này người nào cũng ngốc nghếch ngu ngơ, trông thấy là đã bực mình rồi.

Ba gã đại hán phía sau nghe nói vậy hết sức tức giận, song lại chẳng dám gây chuyện ồn ào, hết như kẻ ngậm bồ hòn, đành cố nén lửa giận.

Hạng Chân cũng hiểu rõ như vậy, song vờ như không biết, cười nhạt nói:

- Cát Lão Tam, người có biết rõ về đường ra lối và Đại Hà Trấn không?

Cát Lão Tam ngớ người:

- Tiểu nhân không rõ, có lẽ đều bị phong tỏa rồi, chả lẽ đại ca cũng không biết sao?

Hạng Chân cười phá lên:

- Tốt lắm, vậy đủ thấy bọn họ đã giữ bí mật hết sức chu toàn, chứ nếu ngay cả người mà cũng biết thì đâu kể là bí mật được nữa chứ?

Cát Lão Tam vội cười giả là nói:

- Vâng vâng, tiểu nhân địa vị thấp hèn, làm sao mà biết được những điều trọng yếu như vậy.

Hạng Chân đứng lên uể oải vươn vai, ra vẻ mỗi thở hắt ra một hơi dài.

Cát Lão Tam liền giả vờ quan tâm nói:

- Đại ca đi ngay ư? Hãy ở đây nghỉ một hồi đã, trời lạnh thế này, đại ca gánh nặng trọng trách cũng thật là vất vả.

Hạng Chân nhắm mắt điềm đạm nói:

- Không sai, ta phải đi ngay bây giờ.

- Vậy tiểu nhân ...

Hạng Chân khoát tay ngắt lời, lạnh lùng nói:

- Ngươi hãy gom hết áo ngoài của bọn người kia mang đến đây.

Cát Lão Tam ngó người:

- Gom hết áo ngoài ư? Đại ca ...

Hạng Chân sầm mặt quát:

- Nhanh lên, đừng lồi thối.

Cát Lão Tam không dám hỏi nữa, vội vàng đến bên thành giường lấy bốn chiếc áo bào lam mang đến. Lúc này Lý Nhị Ba cũng hai tay bùng một tách trà đi tới, thấy vậy liền sững sốt hỏi:

- Cát Lão Tam, ngươi làm gì vậy hả?

Hạng Chân quát mắt nhìn Lý Nhị Ba quát:

- Im ngay.

Lý Nhị Ba giật nảy mình, tách trà trên tay đổ ra ngoài hết nửa phần, ba gã kia cũng cảm như hén, đến đổi thờ mạnh cũng không dám.

Cát Lão Tam cẩn thận để bốn chiếc áo lam lên bàn, xoa tay vừa định lên tiếng thì Hạng Chân đã lạnh lùng nhìn y nói:

- Còn ngươi nữa, cũng cời ra luôn.

Cát Lão Tam ngó người:

- Tiểu nhân nữa ư?

Hạng Chân đánh giọng:

- Sao, ngươi không chịu hả?

Cát Lão Tam kinh hoàng:

- Chịu, chịu, tiểu nhân cời ra ngay.

Đoạn vội vàng cời áo ngoài ra, giờ đây y mới biết thời tiết quả là lạnh khủng khiếp.

Hạng Chân cầm năm chiếc áo trên bàn lên, mặt nghiêm lạnh gằn giọng nói:

- Bây giờ năm người hãy đứng xếp thành một hàng cho ta.

Năm gã đại hán chẳng hiểu chàng định làm gì, lòng hết sức thắc mắc nhưng không dám lên tiếng nói gì, ngoan ngoãn đứng xếp thành một hàng dài, run lên lập cập vì lạnh và vì sợ.

Hạng Chân quét mắt nhìn họ một lượt, mặt đánh lạnh nói:

- Các ngươi đã mỗi một lăm rồi phải không? Vậy thì ta sẽ cho các ngươi ngủ một giấc thật ngon.

Năm gã đại hán chưa kịp xoay chuyển ý nghĩ, chỉ thấy bóng vàng nhấp nhোáng, bốn trong số năm gã đã ngã lún ra đất ngủ say sưa.

Còn lại một người chính là Cát Lão Tam. Y ra chiều hết sức hồi hộp bối rối, tay nắm vạt áo kéo ghì xuống, người cổ chỗi ra sau, mặt mày đỏ bừng.

Hạng Chân lạnh lùng nhìn y nói:

- Ngươi làm gì vậy hả?

Cát Lão Tam giật mình bừng tỉnh, giờ mới nhận ra tình hình trước mắt, liền kinh hoàng loạng choạng tháo lui, “Rào” một tiếng, chiếc bàn đã bị y đụng ngã, và “keng” một tiếng, ngọn đại đao trên bàn rơi xuống đất.

Hạng Chân chậm rãi tiến tới một bước, bình thản nói:

- Không nên quá căng thẳng như vậy.

Cát Lão Tam chợt hiểu ra, buột miệng nói:

- Các hạ là người của đối phương ...

Bỗng y bụm miệng im bất, bởi y vừa nhớ tới bốn chữ sát nhân diệt khẩu vô cùng khủng khiếp.

Hạng Chân chậm chậm gật đầu:

- Không sai, ta là người đứng về phía Vô Song phái.

Cát Lão Tam lạnh người, giờ thì mọi sự đã rõ ràng. Với thân thủ của đối phương thì dù có mấy mươi Cát Lão Tam cũng chẳng làm gì được. Y tuyệt vọng rên lên một tiếng, toàn thân rã rời, giọng yếu ớt nói:

- Các hạ muốn gì?

- Chỉ cần ngươi vâng lời thì sẽ được sống, còn không là phải chết.

Cát Lão Tam rùng mình lắp bắp:

- Tại hạ ... tại hạ ...

Hạng Chân liền ngắt ngang, gằn giọng nói:

- Ngươi chịu hay không?

Cát Lão Tam đưa mắt nhìn bốn người nằm dưới đất. Họ đều mắt nhắm nghiền, mặt mày trắng nhợt, môi mở hé hé, ngoại trừ hầy còn nhẹ nhẹ thở, cách cái chết chẳng còn bao xa nữa.

Y bèn cắn răng nói:

- Tại hạ ... chịu Hạng Chân xoa tay nói:

- Uôm, kẻ thức thời vụ mới là trang tuấn kiệt, ngươi đầu to tai cả, chẳng phải là phùng chết yếu, vốn ra còn có thể sống được thêm mấy mươi năm nữa.

Cát Lão Tam thâm thờ phào, mặt nhăn nhúm nói:

- Nhưng mà tại hạ phải vâng lời thế nào đây? Tại hạ chỉ là một kẻ tầm thường, đâu giúp các hạ được gì?

Hạng Chân mỉm cười:

- Đó là việc của kẻ này, giờ ta hỏi ngươi ra vào thị trấn này có ám hiệu hay đường tắt gì không?

- Tại hạ không rõ ... Dường như là không có, bọn tại hạ đến đây sáu hôm, chỉ trừ lòng vong trong thị trấn, không được phép ra ngoài, mà ngay cả trong thị trấn cũng có rất nhiều chỗ cấm đoán, không được đặt chân đến ...

Hạng Chân biết Cát Lão Tam không nói dối, bởi trước đây y cũng đã nói như vậy rồi, xem ra ngoại trừ áp dụng phương pháp chàng đã vào đây vừa rồi, chẳng còn cách nào hoàn hảo hơn nữa. Tuy nhiên phương pháp ấy chàng cùng Tây Môn Triều Ngo và Kha Nhân còn có thể ứng dụng được, chứ Lê Đông và Lô Hào thì e rằng rất khó.

Hạng Chân ngẫm nghĩ một hồi, không muốn kéo dài thời gian nữa, bèn nói:

- Cát Lão Tam, trong phạm vi trăm trượng mặt trái Đại Hà Trấn, khoảng đất trống bên ven rừng do toán nào canh phòng?

Cát Lão Tam đáp ngay không suy nghĩ:

- Người của Đại Đạo Giáo thuộc hàng chữ Huyền.

- Ngươi quen biết họ cả chứ?

Cát Lão Tam cười nhăn nhó:

- Quen biết gần hết.

Hạng Chân mỉm môi:

- Các người không có ám hiệu ra vào Đại Hà Trấn, nhưng đi lại trong trấn hẳn phải có ám hiệu chứ?

Cát Lão Tam thoáng ngần ngừ, đoạn bậm bụng đáp:

- Có.
- Là gì?
- Ban ngày là “Vải đỏ buộc đao” ... ban đêm là “Đao buộc vải đỏ”.

Hạng Chân mỉm cười:

- Nghe cũng hay đó chứ. Còn phạm vi đi lại thì sao?

Cát Lão Tam nuốt nước miếng đánh ực một tiếng, chậm rãi nói:

- Phạm là khu vực do Đại Đạo Giáo canh phòng đều có thể đi đại được, còn những khu vực khác thì chẳng rõ có được hay không. Mỗi lần bọn tại hạ có việc cần đi đến khu vực khác trong trấn thì đều có người của Như Ý Phủ hướng dẫn.

Nếu không có người của Như Ý Phủ phái đến thì bọn tại hạ tuyệt đối không được ra khỏi ngôi lầu này dù chỉ một bước.

- Phạm vi canh phòng của Đại Đạo Giáo gồm những đâu?
- Phân nửa khu vực đối diện Đại Hà Trấn.

Hạng Chân gật đầu cười:

- Các phe phái khác cũng canh phòng tại đó ư?

Cát Lão Tam nhăn nhó bảo:

- Tại hạ không được rõ, đi đâu cũng có người của Như Ý Phủ dẫn dắt, đâu có dám đi bừa bãi, dù hỏi cũng bằng thừa, nhất là việc không liên quan đến mình, ai dại gì tự rước lấy phiền phức? Hơn nữa các vị giáo đầu đã nghiêm khắc cấm dấn, nếu không rõ hiệu lệnh mà đi bừa bãi thì sẽ bị xem như kẻ địch, giết chết bất kể; như vậy còn ai dám đi cẩu thả nữa?

Hạng Chân xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, khẳng định câu ám hiệu do Cát Lão Tam tiết lộ hẳn nhiên chỉ có thể ứng dụng được trong khu vực do Đại Đạo Giáo canh phòng, còn những nơi khác e là chẳng thể áp dụng được. Như vậy đương nhiên là hành động sắp tới sẽ gặp khó khăn, nhưng việc đã đến nước này rồi, cũng đành đánh liều thôi.

Hạng Chân bèn ôn tồn nói:

- Cát Lão Tam, ngươi đã tiết lộ nhiều điều với ta thế này, từ nay nhất định là ngươi không thể nào đứng chân trong Đại Đạo Giáo nữa. Nếu như ngươi bằng lòng tiếp tục hợp tác với ta, mai này ta sẽ thu xếp một chỗ thích đáng cho ngươi, còn như ngươi không bằng lòng thì ta cũng không miễn cưỡng, ngươi nghĩ sao?

Cát Lão Tam hai tay vịn vẹo, sắc mặt thay đổi liên hồi, còn Hạng Chân thì chấp tay sau lưng ung dung đi tới đi lui.

Hồi lâu, Cát Lão Tam mới hạ quyết tâm nói:

- Việc đã đến nước này, tại hạ cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác hơn.

Hạng Chân nghiêm giọng:

- Vậy rất tốt, nhưng ngươi tuyệt đối không được thay lòng đổi dạ nữa đấy.

Cát Lão Tam vội nói:

- Vâng, tại hạ xin thề, tại hạ ...

Hạng Chân xua tay ngắt lời:

- Không cần, ta không bao giờ tin vào sự thề thốt.

Vừa dứt lời, Hạng Chân đã chớp nhoáng vung chỉ điểm ra, Cát Lão Tam bỗng cảm thấy dưới bụng tê dại, kinh hãi lùi sau hai bước, thảng thốt nói:

- Ngươi đã ám hại ta ...

Hạng Chân cười lạnh lùng:

- Đừng sợ, ta chỉ chế ngự âm mạch Đan Điền của ngươi thôi, song đó là một thủ pháp cực kỳ ảo diệu, thời gian phát tác nhất định là vào lúc giờ Tý nửa đêm.

Một khi phát tác dĩ nhiên không còn cách cứu chữa, tuy nhiên ta có thể giải trừ sự khổng chế ấy tùy theo thành ý của người thế nào ...

Hạng Chân buông tiếng cười khẩy, nói tiếp:

- Người đừng mong kẻ khác hóa giải cho người, đây là thủ pháp độc môn của ta, nên nhớ là mở chuông phải cầu người buộc chuông mới được, đúng không nào?

Cát Lão Tam mồ hôi lạnh vã ra như tắm, vẻ đau khổ nói:

- Các hạ quả là không tin người.

Hạng Chân bật cười:

- Tin người ư? Tin người chính là độc được, phương pháp này là an toàn và đáng tin cậy nhất, hữu hiệu hơn người thề thốt nhiều, đúng chẳng?

Cát Lão Tam cứng họng đứng thừ ra, lộ vẻ hết sức hoang mang bối rối. Hạng Chân tiến đến gần, vỗ vai y nói thì thầm gì đó cho đến khi y gật đầu tỏ ý đã nhớ cả rồi.

Thế là Hạng Chân chỉ để lại chiếc áo bào lam của Cát Lão Tam, cầm lấy bốn chiếc áo bào như con gió nhẹ thoảng qua cửa sổ, chỉ thấy bóng vàng nhấp nháy, thoáng chốc đã mất dạng.

Chẳng mấy chốc chàng đã về đến khu rừng âm thân của Tây Môn Triều Ngọ và mọi người. Chanh chàng vừa chạm trên đất tuyết, Tây Môn Triều Ngọ và Kha Nhân đã vội vã tiến tới, Tây Môn Triều Ngọ lớn tiếng nói:

- Ôi chà, Hạng lão gia sao mà đi lâu thế này. Mọi người ở đây thật lo đến nẫu cả ruột, đành rằng Hạng huynh không bao giờ gặp bất trắc được, song cũng vẫn thấp thỏm bồn chồn làm sao ấy ...

Hạng Chân vội ngỏ lời xin lỗi, đoạn liền nhanh chóng thuật lại những gì đã xảy ra. Sau đó chàng nêu ra kế hoạch xâm nhập Đại Hà Trấn để mọi người tham khảo.

Kha Nhân thấp giọng hỏi:

- Gã Cát Lão Tam có khi nào giờ trò không?

Hạng Chân mỉm cười:

- Có lẽ không đâu, hắn không đủ can đảm như vậy, hơn nữa nếu hắn giờ trò thì bản thân hắn chỉ có hại chứ chẳng ích lợi gì cả.

Tây Môn Triều Ngọ nóng nảy nói:

- Vậy thì ta hãy đi mau, cứ ở đây nói mãi thì dù không chết công cũng chết vì buồn chán thôi.

Hạng Chân chia bốn chiếc áo bào lam cho mọi người, đồng thời nói:

- Thay xong, chúng ta đi ngay.

Bốn người liền nhanh chóng bó gọn áo quần của mình rồi mặc áo bào vào.

Tây Môn Triều Ngọ vừa cài khuy áo vừa chun mũi nói:

- Hồi quá, có lẽ bọn chúng đã lâu chưa tắm thì phải ...

Kha Nhân cười tiếp lời:

- Đại đương gia chịu khó chút đi, có phải đi làm phù rể đâu mà quan trọng hóa như vậy?

Hạng Chân chờ bốn người mặc áo xong, khẽ nói:

- Tai hạ cùng Tây Môn đương gia và Kha huynh sẽ giờ hết khinh công phóng đi, còn Lỗ huynh và Lê huynh cũng xin cố hết sức mình theo sau, lúc này trời đã sắp tối rất có lợi cho sự xâm nhập của chúng ta.

Đoạn chàng khẽ gật đầu với mọi người, hau tay vung mạnh ra sau, người vọt đi nhanh như sao băng.

Tây Môn Triều Ngọ cùng Kha Nhân buông tiếng quát khẽ, chia làm hai cánh phi thân ra khỏi rừng, loáng cái đã theo kịp phía sau Hạng Chân.

Không dám chậm trễ, Lê Đông cùng Lỗ Hào cũng vận hết sức bình sinh đuổi theo.

Tất cả cửa sổ mấy ngôi lầu đối diện thấy đều hé mở, người mấy đôi mắt nghỉ hoặc nhìn xuống, song năm bóng người chập chờn như thực như ảo, chẳng thể nào xác định rõ ràng.

Bên dưới, hơn ba mươi mô đất ở ngoại vi cũng có bảy tám mô đất đột nhiên tách ra, từ dưới chui lên mười mấy đại hán áo lam. Người nào cũng lăm lăm đại đao trong tay, dường như đã phát hiện có điều khác lạ ...

Bên kia Hạng Chân sớm đã đến nơi và lộn ngược áo bào lại, đưa bề màu tím ra ngoài và thắt hồ một sợi dây đai vàng. Nơi chàng hiện đang đứng chính là bên dưới ngôi lầu của Cát Lão Tam, lúc này Cát Lão Tam đang đứng bên chàng, hồi hộp khẽ nói:

- Họ đã phát hiện có điều khác lạ, không bao lâu nhất định có người lục soát đến ...

Ngay khi ấy, Tây Môn Triều Ngọ và Kha Nhẫn cũng đã hạ xuống hai bên, hai người đều thở nhẹ và mồ hôi lấm tấm.

Hạng Chân nháy mắt ra hiệu với họ, Tây Môn Triều Ngọ và Kha Nhẫn hiểu ý đến đứng phía sau, bên cạnh cửa đã có sẵn bốn ngọn đại đao, hai người cầm lấy hai ngọn, nhanh chóng điều hòa hơi thở.

Lúc này, Lê Đông và Lỗ Hào chỉ còn cách chừng hai mươi trượng nữa, thốt nhiên “Tút tut” hai tiếng lanh lảnh vang lên từ trên một ngôi lầu khác, liền sau đó mười mấy gã đại hán vạm vỡ ủa ra.

Hạng Chân mỉm cười nói:

- Cát Lão Tam, xem người đấy.

Cát Lão Tam cắn răng vừa tiến tới được hai nước thì bọn Đại Đao Giáo kia đã trông thấy rõ. Một gã mũi tẹt ngạc nhiên nói:

- Tưởng ai, hóa ra là Cát Lão Tam, người không mau gọi người giúp một tay bắt lấy hai tên tiểu tử kia, còn đứng thừ ra đó hả?

Cát Lão Tam cười nói:

- Đừng có la lối, các người lần thần quá, đã lắm rồi còn cuống lên thế này sao?

Gã mũi tẹt thoáng ngó người, song không đáp lời Cát Lão Tam, hướng về Lê Đông và Lỗ Hào quát to:

- Đứng lại, vải đỏ buộc đao.

Lê Đông và Lỗ Hào ngang nhiên đứng lại, điềm tĩnh nói:

- Đao buộc vải đỏ.

Gã mũi tẹt ngo ngắc, ngoảnh đầu lại nhìn Cát Lão Tam hỏi:

- Cát Lão Tam, họ chẳng phải là người mình đó sao?

Cát Lão Tam buông tiếng cười gằn, tiến đến gần hơn, vờ ra vẻ bí ẩn nói:

- Đâu chỉ là người mình, là người của Như Ý Phủ đấy chứ.

Gã mũi tẹt chưng hửng, hỏi:

- Người của Như Ý Phủ sao lại không đi bằng đường bí mật mà lại xông vào chỗ mai phục thế này? Hơn nữa bọn ta không hề nhận được thông báo.

Những câu hỏi của gã thật chính xác và hóc búa, Cát Lão Tam đưa lưỡi liếm môi, vừa định lên tiếng thì Tây Môn Triều Ngọ đã nghênh ngang đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Huyết hải cự lâu

Gã mũi tẹt chòng chọc nhìn Tây Môn Triều Ngọ đang đi đến gần, sắc mặt thay đổi liên hồi, ra vẻ hết sức hoang mang thất lạc.

Tây Môn Triều Ngọ mạnh tay xô Cát Lão Tam ra, nghiêng mắt nhìn gã mũi tẹt, lạnh à U - Thế nào, trông khí sắc của bằng hữu dường như gai mắt đối với bọn này phải không?

Gã mũi tẹt cười khẩy, gần giọng:

- Tôn giá là ai?

Tây Môn Triều Ngọ quát mắt giận dữ:

- Hạng nhãi nhép như ngươi mà cũng đủ tư cách hỏi câu ấy sao? Ta đứng đây với thuộc hạ Đại Đạo Giáo các ngươi, lại mặc y phục của các ngươi, vậy theo tiêu tử ngươi thì ta phải là ai nào?

Gã mũi tẹt nghe vậy, tính kiêu căng liền giảm đi mấy phần, y ngơ ngẩn nhìn Cát Lão Tam.

Cát Lão Tam bèn vờ cần trọng nói:

- Bì đầu mục hãy liệu mà giữ cái đầu mình đấy. Vị này là đại ca trong Như Ý Phủ, một người tín cẩn của Nhiệm Công. Họ mặc y phục của ta là để che giấu tài mắt kẻ địch, đi thăm dò tin tức của Vô Song phái. Vừa rồi họ đang hết sức tức giận, bởi năm người được phái đi - như chúng ta đã thấy - chỉ còn hai người sống sót trở về, còn ba người kia thì chín phần mười đã xuống gặp Diêm Vương rồi. Vậy mà đầu mục còn trêu chọc người ta ...

Cát Lão Tam chau mày lúc lắc đầu, nói tiếp:

- Vậy chẳng phải đôi mắt mình quá kém cỏi ư? Người ta đang khi tức giận không có chỗ để trút ...

Gã mũi tẹt được gọi là Bì đầu mục kéo Cát Lão Tam đến gần, hạ thấp giọng nói:

- Ngươi nói cũng có lý, nhưng tại sao họ không theo đường bí mật mà đi, lại xộc vào đây là sao?

Cát Lão Tam sầm mặt:

- Bì đầu mục, luận về thân phận trong giáo thì Bì An ngươi cao hơn Cát mỗ thật, song kể về tuổi tác và kinh nghiệm thì ngươi hãy còn kém xe. Ngươi nghĩ thử xem, người ta đã mặc y phục của ta, không trở về qua khu vực canh phòng của ta thì trở về theo lối nào? Và lại, Đại Hà Trần bốn bề trùng trùng mai phục, có chừa ra một con đường bí mật hay không cũng chưa dám chắc. Việc của thượng cấp đều thể cho ngươi biết toàn bộ và giải thích rõ ràng với ngươi? Như vậy chẳng hóa ra tiết lộ bí mật còn gì? Nếu như mọi người đều biết thì Vô Song phái e cũng đã biết từ lâu rồi.

Gã mũi tẹt Bì An xoa hay tay vào nhau, tuy y đã tin, song vẫn còn thắc mắc hỏi:

- Ta hãy còn một điều chưa rõ, họ là các vị đại ca trong Như Ý Phủ, sao lại tìm đến ngươi thế này?

Cát Lão Tam tức giận:

- Sao? Cát Lão Tam là một kẻ thấp hèn không đáng giao thiệp với người ta phải không? Chỉ những người có địa vị như Bì đầu mục mới đủ tư cách chứ gì?

Bì An vội nói:

- Ôi, ôi ngươi làm sao thế này? Chẳng qua ta chỉ hỏi vậy thôi, việc gì đâu mà nổi nóng thế? Ngươi cũng phải thông cảm cho ta chứ, tín hiệu khi nãy hẳn là ngươi có nghe, nếu thượng cấp hỏi mà ta không trả lời được thì làm sao đây?

Cát Lão Tam tròn mắt, giọng hần học:

- Bì đầu mục rõ là lời thôi, y phục của họ chính là do đại giáo đầu hàng chữ Địa cho mượn, trước khi bỏ đi, đại giáo đầu còn sợ một số huynh đệ chúng ta hiểu lầm nên mới chủ ý bảo ta tiếp ứng. Ta cũng lại không dám khinh suất, mới chọn lấy một vị huynh đệ linh lợi theo cùng. Việc này là sau khi Đơn đầu mục của bọn ta rời khỏi mới xảy ra, đại giáo đầu hàng chữ Địa lại còn trình trọng dặn bảo ta tuyệt đối không được để lộ tin tức. Sở dĩ đại giáo đầu tìm đến ta là vì các vị đại ca này chỉ tiện đường đi ngang qua đây thôi, chứ ta là hạng nào mà dám tự phụ một bước lên trời?

Kha Nhẫn sai bước đi tới, ra chiều sốt ruột nói:

- Lão Tam ca, vị đại ca của Như Ý Phủ đã nổi giận lên rồi, bảo huynh đệ đến hỏi xem bên này là có ý gì, định gây khó khăn phải không?

Cát Lão Tam chưa kịp đáp, Bì An đã hốt hoảng nói:

- Phiên lão đề tức khắc báo lại giùm, bảo là bọn này chỉ hỏi vậy thôi chứ không hề có ác ý gì cả, sẽ cho đi ngay, sẽ cho đi ngay.

Vừa nói vừa đưa nhanh ngọn đại đao trong tay lên ba lần, đoạn lại quét một vòng trên không, thế là bọn Đại Đạo Giáo liền lui ra, trên lầu, bốn bề còn vang lên tiếng khép cửa sổ, tiếng thổi phào và tiếng buông binh khí cung tên xuống.

Cát Lão Tam cũng thảm thờ phào, khẽ nói:

- Bì đầu mục, cũng may là chưa xảy ra sự cố gì, chứ không thì các vị đại ca này chỉ cần báo lại với các vị giáo đầu, cam đoan cái đầu hai ta khó mà giữ nổi trên cổ.

Bi An cũng thờ phào:

- Đúng vậy, đúng vậy ...

Tây Môn Triều Ngọ chấp tay sau lưng nghênh ngang đi tới, hất hàm nói:

- Cát Lão Tam, y đã rõ chuyện chưa? Hay là định giữ bọn này lại đưa đến Như Ý Phủ hoặc đưa đến chỗ Hàn Mạc Song Thửu hả?

Hạng Chân cũng lạnh lùng tiếp lời:

- Các ngươi còn lười thôi với chúng ta làm gì? Người của ta đến giờ vẫn chưa vào được, để trễ nãi rồi Nhiệm Công quờ mắt ai hả? Lại còn bọn thuộc hạ đang nóng lòng chờ đợi nữa ...

Tây Môn Triều Ngọ ra vẻ hốt hoảng nói:

- Vâng thưa đại ca, vậy là không xong rồi, thật bức mình bọn hồ đồ này đã làm mất thời gian ...

Bi An vội vàng tiến tới hai bước, vòng tay khom mình nói:

- Xin vị đại ca này lượng thứ cho chúng tiểu nhân mắt kém, nhưng đó cũng là vì trách nhiệm, không dám khinh suất, xin đại ca rộng lòng khoan thứ cho một phen.

Tây Môn Triều Ngọ cười gằn:

- Đến bây giờ ngươi mới nói được mấy lời giống tiếng người, bọn ta đã vất vả suốt cả ngày, hiện vẫn chưa biết cục diện ra sao, vậy mà còn bị các ngươi gây khăn gây khó, ai mà chịu nổi chứ?

Bi An cười giả lả:

- Đại ca nói rất phải, rất phải.

Tây Môn Triều Ngọ lừ mắt:

- Hãy phái người đi tiếp ứng mau.

Bi An như chợt tỉnh trong mộng, vội khoát tay lớn tiếng nói:

- Ngụy Bàn Tử, Tiểu Lại Bì, các ngươi hãy đến tiếp ứng hai vị đại ca mau lên, còn đứng thừ ra đó nữa hả?

Lập tức trong nhóm giáo đồ Đại Đạo Giáo có hai hán tử tiến ra, giắt nhanh ngọn đại đao vào bên lưng, tất tả chạy đến chỉ điểm lối đi cho Lê Đông và Lỗ Hào tránh khỏi những cạm bẫy.

Ngay khi ấy, từ trên một ngôi lầu phía nam bỗng vang lên hai tiếng sáo trúc “te ...e te” một dài một ngắn, Bi An liền tròn mắt bức tức lâu bàu:

- Mẹ kiếp, có gì mà hồi kia chứ? Chẳng lẽ ta lại ngốc nghếch đến mức không phân biệt được gian tế với người của ta hay sao?

Một tên Đại Đạo Giáo chạy đến, hỏi hỏi nói:

- Đầu mục, bên kia hỏi việc gì đã xảy ra?

Bi An giậm chân hần học đáp:

- Hãy trả lời là người của ta, còn tận tường thì lão tử sẽ báo cáo sau.

Gã giáo đồ Đại Đạo Giáo ấy gạt đầu, liền từ trong lòng lấy ra một cây sáo trúc bốn lỗ to cỡ ngón cái và dài chừng ba tấc, đưa lên miệng thổi “tít tít te te” nghe rất quái dị và lý thú.

Tây Môn Triều Ngọ sầm mặt nói:

- Bì đầu mục, khoảng đất trống phía trước là do các ngươi canh phòng và mai phục cũng do các ngươi bố trí, ngươi có rành rẽ không? Ý ta muốn nói là chỗ nào đi được, chỗ nào không đi được?

Bi An cười hề hề:

- Đại ca, thú thật đây là do bọn tiểu nhân cùng các vị huynh đệ bên Hắc Thủ Đảng hợp sức bố trí, đành rằng không rõ tận tường, song nơi nào nguy hiểm, nơi nào đi được thì cũng biết đại khái. Có lẽ đại ca cũng hiểu, những thứ trò chơi này khi chưa phát động thì chỉ trừ móc thép, lưới tơ hoặc hầm chông là có tác dụng gây trở ngại hoặc tổn thương kẻ địch. Ngoài ra đều là những thứ vô tri vô giác, chỉ cần cẩn trọng một chút là sẽ không có gì nguy

hiểm cả.

Đưa mắt nhìn về mặt Tây Môn Triều Ngọ, Bì An lại nói tiếp:

- Tuy nhiên, nếu toàn bộ mai phục mà được phát động, cộng thêm phục binh khắp nơi đột kích, đối phương không rõ mà cứ ngoan cố xông vào thì, ha ha, kể như đâm đầu vào địa ngục biển lửa; uy lực của những thứ ấy thật là ghê gớm lắm...

Tây Môn Triều Ngọ cổ dẫn lồng, song cuối cùng vẫn không nén được hỏi:

- Bì đầu mục, dường như ngươi biết rõ uy lực ghê gớm đến mức độ nào phải không?

Bì An ngó người, mặt đỏ bừng, cười gượng áp úng nói:

- Tiểu nhân chưa được trông thấy, không rõ chỗ kỳ diệu của những mai phục ấy như thế nào, nhưng theo tiểu nhân suy đoán có lẽ cũng chẳng sai lệch là bao!

Tây Môn Triều Ngọ thất vọng, bực tức gắt:

- Không biết thì chớ có đoán bừa, kéo người ta nghe mà phát ón!

Bì An thót người, không dám nói nữa, ngượng ngùng đứng thộn mặt ra, không ngớt liếc mắt nhìn trộm về mặt của vị đại gia khó tính này.

Rồi thì, Lỗ Hào và Lê Đông mở hôi nhể nhại đi đến, mặc dù hai người đã hết sức cẩn thận, và có người hướng dẫn, song áo quần cũng bị móc rách nhiều chỗ, đầu tóc rối bù.

Thấy hai người đầu tóc dài phủ vai, Bì An sùng sốt kêu lên:

- Ủa, sao họ cũng để tóc dài thế này?

Tây Môn Triều Ngọ thoáng giật mình song liền lạnh trí quát:

- Đồ ngu, nếu không vậy thì làm sao trà trộn vào trong Vô Song phải được?

Cát Lão Tam liền phụ họa:

- Đúng rồi, giả gì là phải giống vậy chứ?

Tây Môn Triều Ngọ lừ mắt nhìn Cát Lão Tam, nghi ngờ y đã nói một câu hai nghĩa, bèn đánh trống lảng nói:

- Thôi, ta đi nào, đừng lồi thôi mất thời giờ nữa.

Đoạn quay sang Bì An nói tiếp:

- Lão đệ, đa tạ nhé!

Bì An vội khom mình nói:

- Đầu có gì, đầu có gì!

Thế là Tây Môn Triều Ngọ cùng Lê Đông, Lỗ Hào và Cát Lão Tam sai nước đi về phía Hạng Chân. Kha Nhẫn cười thầm, cùng ngẩng đầu ưỡn ngực bước theo sau.

Hạng Chân nhìn mọi người cười, lần lượt đi vào nhà. Kha Nhẫn vừa khép cửa lại, Cát Lão Tam bỗng quỳ sụp xuống đất.

Tây Môn Triều Ngọ giật mình sùng sốt nói:

- Ủa? Ngươi làm sao thế này?

Cát Lão Tam mặt mày méo xệch, khàn giọng nói:

- Các vị đại gia, xin đừng bỏ rơi tiểu nhân, phen này tiểu nhân kể như đã phản giáo khi tổ, tư thông cường địch, việc nào cũng đáng chết Bì An lần. Các vị đại gia, bất luận thế nào tiểu nhân cũng phải đi theo các vị, không thì tính mạng khó thể bảo toàn.

Hạng Chân đưa tay đỡ Cát Lão Tam đứng lên, cười nói:

- Đừng sợ, vừa rồi ngươi đã đóng kịch khá lắm, công lao chẳng phải nhỏ, ta đã hứa sẽ thu xếp cho ngươi một chốn an thân, ngươi hãy yên tâm “Hoàng Long” Hạng Chân này đã hứa là dứt khoát giữ lời.

Cát Lão Tam nghe như sấm nổi bên tai, hai mắt tròn trừng, tay chân lạnh cóng, mặt mày tái mét, hồi lâu mới run giọng nói:

- Đại gia là ... Hoàng Long ư?

Tây Môn Triều Ngọ gần giọng quát:

- Chẳng lẽ chúng đại gia đây trong lúc này còn có lòng dạ để mà đùa với người sao hả?

Cát Lão Tam vỗ mạnh trán nói:

- Vâng, vâng. Đại gia mặc áo hoàng bào, ra tay nhanh như chớp, lẽ ra tiểu nhân sớm đã đoán ra mới phải, ngoại trừ Hoàng Long ra còn ai lợi hại đến vậy nữa ...

Hạng Chân phát tay:

- Thôi, hiện tại nên thu xếp cho người thế nào đây ...

Cát Lão Tam vội nói:

- Không, Hạng đại gia, tiểu nhân phải đi theo các vị mới được.

Kha Nhẫn mỉm cười xen lời:

- Chỉ sợ là người theo không kịp, bọn này đang định đột nhập vào Như Ý Phủ đây.

Cát Lão Tam mặt co giật liên hồi, vẻ tuyệt vọng nói:

- Vậy ... vậy là ... tiểu nhân chết chắc rồi còn gì?

Hạng Chân đi đến gần khẽ nói:

- Người không chết đâu, chỉ cần người ẩn nấp trên trần lâu đến sáng ngày mai là sẽ bình an vô sự!

Cát Lão Tam ngơ ngẩn nhìn Hạng Chân:

- Vậy nghĩa là sao?

Hạng Chân mỉm cười:

- Thiết kỵ của Vô Song phái Hạng Chân sẽ đánh chiếm Đại Hà Trấn vào sáng sớm mai!

Cát Lão Tam vẻ không tin:

- Nhanh vậy ư? E chẳng dễ dàng đâu!

Tây Môn Triều Ngọ bức tức xen lời:

- Sự thật dễ dàng hay không rồi người sẽ rõ! Hạng huynh đi thôi!

Hạng Chân mỉm cười:

- Những người ở đây đã sắp về đến, rồi họ sẽ phát hiện ra tình hình tại đây, hiện giờ chúng ta chẳng thể để cho họ phát hiện, ý nhị vị thế nào?

Tây Môn Triều Ngọ mắt rục sát cơ, vung tay bỏ xuống, gần giọng nói:

- Giết!

Hạng Chân quay sang Cát Lão Tam nhoen cười hỏi:

- Sau khi họ về đến, bao giờ mới liên lạc với bên ngoài? Nói cách khác, nếu nơi đây xảy ra sự cố, bao lâu thì bên ngoài mới hay biết?

Cát Lão Tam ngẫm nghĩ một hồi mới đáp:

- Thông thường thì cứ mỗi canh thứ là dùng sáo trúc liên lạc một lần. Còn như không có biến cố hay việc gì đặc biệt thì người bên ngoài chẳng bao giờ nghi ngờ đâu!

Hạng Chân nhẹ gật đầu:

- Vậy thì người hãy khoan lên trên trần lầu, cứ mỗi canh thứ liên lạc với họ, nếu lỡ mà bại lộ, trước khi họ đến đây người vẫn còn thừa thời gian để lên trần lầu ẩn nấp, như vậy có thể kéo dài thời gian cho bọn ta hành động, đến khi họ phát hiện có đột biến, không chừng đại quân Vô Song phái đã kéo đến nơi, còn không thì bọn ta có lẽ cũng đã xong việc, quay về đây đón người.

Cát Lão Tam bắt đầu hiểu ra ý của Hạng Chân. Y mặt mày tái mét, đưa tay lau mồ hôi trán, giọng khô khốc nói:

- Hạng đại gia muốn nói là ... là phải giết hết bọn Đom đầu mục ư?

Tây Môn Triều Ngo giọng sắc lạnh xen lời:

- Đúng vậy, phải giết hết bằng không chúng ta sẽ bị bại lộ, chẳng những không hoàn thành được trọng trách mà còn gây tổn thương trầm trọng cho Vô Song phái nữa.

Cát Lão Tam rợn người:

- Nhưng ... nhưng họ gần người, và lại là huynh đệ nhiều năm với tiểu nhân ...

Kha Nhẫn khẽ thờ dài, đến gần vỗ vai Cát Lão Tam, ôn tồn nói:

- Nay thì họ đã không còn là huynh đệ của người nữa rồi, giờ đây người đã đứng chung hàng ngũ với bọn ta, chiến đấu vì chân lý và chính nghĩa trên cõi đời.

Người là huynh đệ của bọn ta, bọn họ đồng người chẳng đáng lo ngại, trước nay chúng ta vẫn quen lấy ít thắng nhiều, người hãy chờ mà xem!

Hạng Chân mỉm cười, rần giọng tiếp lời:

- Hãy đợi đến sáng ngày mai, người sẽ được tự do và lại giàu có, lui ra khỏi chốn giang hồ, lo mà làm ăn buôn bán, sống một cuộc đời thanh thản tự tại.

Cát Lão Tam buông tiếng thờ dài thậm thụt:

- Mọi sự cũng đành trông cậy vào Hạng đại gia thôi, đêm hôm nay quả là gay cấn ...

Bỗng, Tây Môn Triều Ngo khẽ “Suýt” một tiếng, Hạng Chân cũng liền nghe có tiếng bước chân hối hả và tiếng chuyện trò hỗn tạp, xem chừng cũng phải đến mấy mươi người!

Cát Lão Tam ra chiều căng thẳng và sợ sệt, lúng búng nói:

- Họ đã về đến!

Hạng Chân thân nhiên cười:

- Đúng như trong dự tính, phải không?

Ngay khi ấy, “Ầm” một tiếng, cánh cửa đã bị đẩy mở, một đám người áo lam ồ ạt tiến vào và đi thẳng lên lầu, có một số rẽ sang nhà ngang hai bên. Người nào cũng dắt cát đầy mình, dáng vẻ đều rất mệt mỏi, lao xao tìm trà tìm nước để uống, không hề chú ý đến những sát tinh đang đứng sau cửa.

Ba người áo lam đi sau cùng uể oải bước vào. Người đi trước râu ria xồm xoàm, mắt to mũi lớn, dáng vẻ cũng khá uy vũ. Y dùng tay phải phủi đất cát trên mình, giọng bực bội la to:

- Thôi đừng ồn ào nữa, vất vả suốt cả ngày rồi mà còn tinh thần đến vậy hả?

Chợt trông thấy Cát Lão Tam mặt mày trơ khấc và Hạng Chân đứng sau lưng đang cúi thấp đầu nhẹ phát tay áo, gã râu xồm liền chau mày tức giận quát:

- Cát Lão Tam, người ở nhà cả ngày mà trà nước cũng chẳng lo sẵn, năm người các người bệnh hoạn cả rồi hay sao?

Kha Nhẫn rón rén cài then cửa lại.

Hai gã hán tử đứng bên gã râu xồm hần học nói:

- Mẹ kiếp, thật tức chết đi được, thầy đều chui rúc trong nhà ngủ chứ gì?

Ngày mai bảo chúng đi đào địa đạo cho biết thân, quân chó má.

Cát Lão Tam bỗng trợn trừng mắt quát to:

- Câm hết mõm chó lại ngay, đừng nói là không có trà nước, mà ngay cả cơm tối lão tử cũng chẳng nấu cho lũ khốn kiếp các người ăn.

Ba người đều không ngờ Cát Lão Tam lại cả gan dám chống cãi lại họ. Sau một thoáng kinh ngạc, gã râu xồm sấn tới một bước vươn tay tóm lấy ngực áo Cát Lão Tam, toét miệng mắng:

- Tiểu tử ngươi đã ăn phải gan hùm mật gấu, lại dám chống đối Đon lão tổ tông của ngươi hả?

Hạng Chân buông tiếng cười khê, tiến tới một bước nói:

- Còn ăn uống làm gì nữa? Ma no hay ma đói thì cũng như nhau thôi, đằng nào thì cũng phải chết.

Gã râu xồm điên tiết, trợn mắt quát to:

- Mẹ kiếp ngươi ... Ủa? Ngươi là ai?

Hạng Chân mỉm cười:

- Là người sẽ lấy đầu chó ngươi!

Gã râu xồm chưa kịp nói thêm thì trên lầu bỗng vang lên tiếng kêu la thảng thốt:

- Thôi chết, đã có gian tể lên vào đây rồi!

- Hãy mau báo với Đon đầu mục, bọn Lý Nhị Ba đều đã bị người ta kèm chế rồi.

- Đao đâu rồi, đao của ta ...

Hạng Chân điềm nhiên nói:

- Đon đầu mục, giờ thì ngươi đã biết ta là ai rồi chứ?

Gã râu xồm Đon đầu mục buông tiếng hét vang, xô mạnh Cát Lão Tam về phía Hạng Chân, đồng thời xoay tay rút đao, song Cát Lão Tam tuy loạng choạng chúi tới mà không chạm trúng Hạng Chân. Hạng Chân như quỷ mị đã lướt tới, ngay khi Đon đầu mục đặt tay lên chuôi đao thì một làn bóng chường đã lướt qua yết hầu y.

Lập tức máu tươi phun ra xối xả, hai gã hán tử đứng sau vừa mới kinh hoàng hét lên được nửa tiếng thì đã bị một luồng kinh lực hất bay lên không, rơi xuống ngoài năm thước.

Một bóng người lướt qua đỉnh đầu Tây Môn Triều Ngọ bay thẳng lên lầu, lập tức tiếng rú thảm thiết vang lên liên hồi, bóng người ấy chính là “Kim Lôi Thủ” Kha Nhẫn.

“Trường Luyện” Lê Đông và “Hành Giả” Lỗ Hào sớm đã chia nhau vào hai bên nhà ngang, chỉ nghe tiếng binh khí trúng vào thịt “phập phập” liên hồi, tiếng gào rú thảm thiết liên miên bất tuyệt ...

Hai gã áo lam kinh hoàng từ trên lầu chạy xuống, rồi thay lại gặp phải Tây Môn Triều Ngọ.

Tây Môn Triều Ngọ buông tiếng cười gằn, chớp nhoáng vung tay, “Thiết Ma Ty” lại bay vút đi. Hai gã áo lam chưa kịp kêu lên một tiếng thì đã phun máu xối xả, chia ra hai bên ngã khỏi thành cầu thang rơi xuống đất.

Một gã áo lam từ bên hông xông tới, vung đao bổ vào Hạng Chân.

Hạng Chân chẳng thèm tránh né, với tốc độ nhanh đến mức ngọn đại đao chưa kịp hạ xuống, một chưởng đánh vào mạn sườn đối phương, khiến hán văng ngược ra sao va sầm vào tường đá.

Một gã gầy gò nấp sau tủ áo, lúnh quýnh lấy sáo trúc đưa lên miệng, còn chưa kịp thổi thì “Rắc” một tiếng, xương đã gãy vụn, gã áo lam gầy gò miệng hộc máu tươi ngã lộn xuống đất.

Cuộc chiến diễn ra chỉ trong khoảnh khắc rồi thì tất cả lại trở về với sự yên lặng.

Cát Lão Tam lúc này đang ôm đầu ngồi co ro nơi góc tường, mặt màu trắng nhợt, toàn thân run lẩy bẩy, chẳng tài nào đứng lên được nữa.

Kha Nhẫn chậm rãi từ trên lầu đi xuống, toàn thân dính đầy máu tươi, vẻ mặt hết sức thâm trầm.

Hạng Chân chấp tay sau lưng đứng giữa sảnh đường, thần sắc hết sức ung dung bình thản, ơ thờ đảo mắt nhìn quanh, thái độ hệt như đang chiêm ngưỡng một bức danh họa.

Dưới chân thanh lầu, Tây Môn Triều Ngọ đang lau sạch máu trên ngọn “Thiết Ma Ty” lên một tứ thi, điềm nhiên như đang ở chốn không người, cảnh tượng tham khóc trước mắt cơ hồ chớ hề liên quan đến y.

Lê Đông và Lỗ Hào cũng toàn thân bê bết máu từ hai bên nhà ngang chạy ra, mái tóc dài rối bời, sát khí trên mặt hầy chưa tiêu tan.

Hạng Chân xoa tay hỏi:

- Không còn tên nào sống sót chứ?

Tây Môn Triều Ngọ vẫn cầm cúi lai chùi “Thiết Ma Tỷ”, nhặt giọng nói:

- Hẳn là không còn nữa rồi!

Hạng Chân ngẩng lên nhìn Kha Nhẫn hỏi:

- Kha huynh, trên lầu thế nào?

Kha Nhẫn giọng rề rà đáp:

- Không chừa một tên, kể cả bốn tên đã bị Hạng huynh không chế huyết đạo!

Hạng Chân gật đầu:

- Có tên nào phát ra tín hiệu không?

Kha Nhẫn mỉm cười:

- Cũng có người định làm vậy, nhưng đương nhiên là không kịp làm rồi!

Hạng Chân quay sang Lê Đông và Lỗ Hào cười hỏi:

- Còn nhị vị thì sao?

Lê Đông có vẻ ngại ngần đáp:

- Đều đã giải quyết hết rồi, có điều đệ tử tài hèn suýt nữa lãnh lấy một đao, áo bị rách toác một đường.

Hạng Chân gật đầu cười:

- Khá lắm, áo rách không hề gì, cũng may đó không phải là áo của mình.

Mọi người nghe vậy phì cười. Tây Môn Triều Ngọ giắt “Thiết Ma Tỷ” vào trong áo, vỗ vỗ tay nói:

- Ngôi lầu này cách nhà gần nhất cũng trên năm sáu trượng, cửa sổ đóng chặt, bên ngoài lại thêm gió bắc lồng lộng, hẳn là bọn ngoài kia không hay biết gì đâu.

Hạng Chân gật đầu:

- Mong là như vậy!

Đoạn quay lại gọi:

- Cát Lão Tam!

Chàng đưa mắt nhìn Cát Lão Tam, y như đã mất hết hồn vía, tay chân bải hoải, ngồi dựa vào góc tường, chẳng nhúc nhích được nữa.

Lê Đông sải bước đến gần, xách Cát Lão Tam lên nói:

- Đây, Hạng sư thúc đang gọi người đấy.

Cát Lão Tam “ồ” lên một tiếng, thở hắt ra một hơi dài, hắt đầu thật mạnh, giờ mới khôi phục lại tri giác, cất giọng yếu ớt nói:

- Hạng đại gia ... gọi tiểu nhân ư?

Hạng Chân tiến tới, ôn tồn nói:

- Thế nào? Không được khỏe ư?

Cát Lão Tam lúng búng nói:

- Hạng đại gia ... thăm khốc quá ...

Hạng Chân vỗ vai y an ủi:

- Đã sống trên giang hồ là phải thích ứng với cách sinh tồn của giới giang hồ.

Cho dù ta không muốn giết chóc, không muốn tàn bạo, nhưng cũng không thể tránh được, đúng chẳng?

Cát Lão Tam nhẹ gật đầu:

- Hệt như một con ác mộng, chỉ thoáng chốc đã bùng tỉnh, nhanh và khủng khiếp quá ...

Hạng Chân nhoen cười:

- Thôi, người hãy lên trên lầu chờ, trước hết đóng cửa lại cẩn thận, đừng quên đừng giờ liên lạc với bọn họ, hãy nhớ cho kỹ đấy!

Cát Lão Tam rung mình, sợ sệt nói:

- Nhưng, trong nhà nay toàn là xác chết ...

Hạng Chân mỉm cười:

- Chẳng có gì đáng sợ cả, người cứ xem như họ đang ngủ say vậy!

Cát Lão Tam lắc nhai:

- Hạng đại gia, ngủ đâu phải như vậy, khủng khiếp quá, cả nhà lạnh lẽo máu, từ thì trợn mắt nhe răng ...

Tây Môn Triều Ngọ bức bối quát:

- Thôi đi, chẳng hiểu sao Đại Dao Giáo lại có một kẻ nhút nhát như người thế này. Người đừng thèm nhìn bọn họ, lâu rồi sẽ quen chứ gì? Bọn ta hãy còn đại sự chưa xong, chả lẽ ở lại đây bầu bạn với người?

Hạng Chân lại vỗ vai Cát Lão Tam, ôn tồn nói:

- Bọn ta đi đây, đến khi trời sáng là mọi sự sẽ qua, nhớ là khi nào xảy ra biến cố, hãy lập tức lên lầu ẩn nấp, trời cũng đã sắp sáng rồi!

Thế là Hạng Chân phát tay tắt đi ngọn nến to trên bàn, đoạn năm người khẽ khàng mở cửa ra, bóng Cát Lão Tam run giọng nói:

- Hạng đại gia!

Tây Môn Triều Ngọ sầm mặt tức giận quát:

- Mẹ kiếp, gì nữa thế hả?

Hạng Chân vội ngăn lại, giọng bình thản hỏi:

- Việc gì vậy?

Cát Lão Tam run giọng nói:

- Hạng đại gia chưa giải huyết cho tiểu nhân, sắp đến giờ Tý rồi ...

Hạng Chân bật cười:

- Ta không hề điểm huyệt người, đó chẳng qua là phương pháp gạt người vâng lời thôi. Người an tâm rồi chứ?

Đoạn tiện tay khép cửa lại. Năm người thoáng khom mình phóng nhanh đi trong bóng đêm mịt mùng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Đột nhập như ý phủ

Năm người đến một khúc quanh, mọp xuống ngưng thần quan sát, Tây Môn Triều Ngọ hạ thấp giọng nói:

- Hạng huynh có biết Như Ý Phủ nằm ở hướng nào không?

Hạng Chân lắc đầu:

- Tại hạ không rõ!

Kha Nhẫn tiếp lời:

- Như Ý Phủ hẳn là hết sức nguy nga tráng lệ, chúng ta cứ đột nhập vào một tòa nhà như vậy thì sẽ không lâm đâu!

Hạng Chân gật đầu:

- Cũng đành vậy thôi! Bây giờ chúng ta chia làm ba nhóm, nhóm sau đi theo nhóm trước, tại hạ đi đầu mở đường. Tây Môn đương gia đi cùng Lê Đông, Kha huynh đi cùng Lỗ Hào, như vậy sẽ tránh được bại lộ hành tung cùng lúc, hai nửa là có thể tiếp ứng lẫn nhau.

Bốn người cùng gật đầu, Hạng Chân liền tung mình phóng đi như một làn khói, loáng cái đã ra ngoài chín mươi trượng.

Tây Môn Triều Ngọ vỗ vai Lê Đông, hai người cũng liền phi thân theo sau, tiếp đến là Kha Nhẫn cùng Lỗ Hào.

Hạng Chân thoáng chốc đã vượt qua con đường ngang, phía trước là một dải nhà thấp, từ trên mái nhà phóng mắt nhìn, có thể trông thấy nốt cánh rừng rậm rạp.

Trong rừng có ánh đèn lấp lánh, loáng thoáng một ngôi nhà đồ sộ nguy nga, hệt như một con thú khổng lồ có rất nhiều mắt sáng.

Vừa định ngoảnh lại ra hiệu, Hạng Chân chợt nghe có tiếng bước chân vang lên từ bên kia dãy nhà trước mặt, liền vội nép sát vào vách tường, đưa tay gỡ lấy một miếng đất vôi, vung tay ném ra sau.

Liền sau đó, từ nơi cuối dãy nhà đã xuất hiện hai hàng đại hán áo đỏ. Họ đi rất nhanh và luôn đảo mắt nhìn quanh một cách thận trọng, người nào cũng vũ khí lăm lăm trong tay, ra chiều rất vội vã căng thẳng, thoáng chốc họ đã đi qua.

Hạng Chân vừa định đi tiếp bỗng đầu kia đường ngang lại có một toán người nhanh bước đi tới, vắng vắng còn nghe tiếng thú gầm gừ.

Hạng Chân phản ứng rất nhanh nhẹn, chàng vừa nghe tiếng thú liền biết ngay đó là loài chó hết sức hung tàn, trong lúc cấp bách, chàng nhanh chóng vỗ tay hai cái, đồng thời nhanh như chớp lao về phía địch.

Đó là một toán đại hán vạm vỡ mặc quần áo da màu vàng sậm, chừng hơn hai mươi người. Trong tay tám đại hán đi đầu có dắt một chó vằn vện rất to lớn, hàm răng sắc nhọn và đôi mắt xanh rờn, phối hợp với màu lông vàng đen lẫn lộn, trông chẳng khác nào tám con báo hung tợn.

Hãy còn cách ba bốn trượng, tám con chó đã ngửi thấy hơi hướm của Hạng Chân, chúng liền lồng lộn lên, tám đôi mắt xanh hung tợn cùng hướng về phía Hạng Chân đang lao tới, tiếng gầm gừ lập tức trở thành tiếng sủa vang dội.

Bọn đại hán áo da có lẽ cũng là những tay từng trải sóng gió, vừa thấy có điều khác là liền nhanh chóng tản ra, song chưa kịp nhận định việc gì xảy ra thì Hạng Chân đã lao đến trên đỉnh đầu họ.

Gã đại hán cầm đầu mặt đầy thịt ngang vừa nhác thấy bóng dáng Hạng Chân đã lẹ làng nhảy chéo sang bên ba bước, ngọn quý đầu đao lóe lên sáng ngời bỏ thẳng tới, đồng thời quát to:

- Bao vây lấy hắn!

Trong khi ấy tám con chó dữ cũng đã được thả ra, trong tiếng sủa vang lao nhanh tới, Hạng Chân lộn người trên không, tránh khỏi ngọn quý đầu đao bỏ tới.

Không chờ cho đối phương kịp có động tác tiếp theo, “Bộp” một tiếng, gã đại hán ấy đã văng bật ra xa hơn trượng.

Thế là trước khi con chó đầu tiên lao đến, Hạng Chân đã chớp nhoáng hạ gục đối phương năm người, tả chưởng vung ra, con chó lao tới đầu tiên đã văng bay ra xa trong tiếng rú thảm thiết.

Hạng Chân một chiêu đắc thủ, lập tức sấn tới, lại hai con chó dữ rú lên thảm thiết, gan ruột lòng thông văng bắn ra xa.

Một gã đại hán thẳng thốt hết to:

- Phát tín hiệu mau, có gian ...

Tiếng “Tê” chưa kịp thốt ra khỏi miệng thì đã hự lên một tiếng đau đớn, tay ôm bụng ngã gục xuống đất. Cũng trong lúc ấy, một gã đại hán vừa định lắc chiếc chuông đồng trong tay, Hạng Chân đã lao tới như gió cuốn, một chưởng đánh y lao bổng lên không.

Tiếng người la hét kinh hoàng, tiếng chó sủa inh ỏi, Hạng Chân vung động song chưởng nhanh như tia chớp, tiếng rú thảm thiết vang lên liên hồi. Bóng

người nhấp nháy, ánh đao chớp ngời, song chỉ thoáng chốc tất cả đều ngưng lặng, những gì vừa xảy ra tưởng chừng chỉ là ảo ảnh.

Đương nhiên đó không phải là ảo ảnh, hơn hai mươi từ thì ngổn ngang, máu tươi lênh láng trên mặt đất, một sự thất hết sức hiển nhiên.

Từ phía đều có tiếng bước chân và tiếng quát tháo nhau về hướng này, thỉnh thoảng còn văng vẳng từng hồi tiếng chuông lanh lảnh, hiển nhiên đối phương đã phát giác có điều khác lạ rồi.

Hạng Chân quét mắt nhìn tám xác chết dưới đất, trên móng của chúng đều loáng thoáng ánh lam, hiển nhiên là có kịch độc. Chàng khẽ buông tiếng cười khẩy, tung mình phóng đi vào trong bóng tối.

Tiếng Tây Môn Triều Ngọ khẽ vang lên:

- Hạng huynh, thế nào?

Hạng Chân không dừng lời, vọt người lên cao và nói:

- Trong rừng kia nhất định là Như Ý Phủ.

Thế là năm người vẫn chia làm ba nhóm lần lượt như sao băng vượt qua dãy nhà tháp, bỏ lại tiếng quát tháo và bóng người nhốn nháo phía sau, giờ đây chỉ cần qua khỏi triền đồi là có thể tiến vào trong rừng.

Trước khi lên đồi, Hạng Chân tung mình lên cao hơn tám trượng, hệt như cánh chim bay trong trời đêm, liền tức có bóng người nhô lên từ ba nơi đất trũng, thấy đều ngược mặt nhìn lên, lòng đầy nghi hoặc chẳng rõ trên không là con vật gì.

Tây Môn Triều Ngọ cùng Lê Đông theo nhau đến, hai người đều già dặn kinh nghiệm, nhìn qua là hiểu ngay dụng ý của Hạng Chân. Tây Môn Triều Ngọ bất giác khen thầm, bèn lao bổ vào toán đình gần nhất.

Toán canh phòng ấy gồm có năm người ở dưới một khoảng đất trũng nằm bên phải triền đồi, trong khi chưa rõ cái bóng trên trời là gì thì hai bóng người đã lao chụp xuống đình đầu.

Một gã đại hán áo da chột nghe kinh phong ập tới, vội quay phắt lại nhìn, cũng là nhìn lần cuối cùng trong đời. “Thiệt Ma Tỷ” đã chộp vào sọ y, một tiếng rên cũng chẳng kịp phát ra; đồng thời một gã khác cũng đã bị văng bay ra xa hơn mười thước.

Cũng lúc ấy, một sợi xích bạc cũng quàng vào cổ một gã áo da, ném ra ngoài bảy thước; còn lại hai tên vừa định vung đao thì đã hự lên một tiếng khô khan. Một tên đang hai tay ra ngã úp xuống đất, còn một tên thì bị “Thiệt Ma Tỷ” xuyên thủng yết hầu.

Bên kia, Kha Nhẫn và Lỗ Hào cũng lên đến gần một chốt canh bên trái cánh rừng, chốt canh này chỉ có ba tên, Lỗ Hào lao tới trước, ngọn Hành Giả còn thò ra thụt vào loáng cái đã quét ngã một tên.

Còn lại hai tên vừa mới bật lên một tiếng kinh hãi, song chuông của Kha Nhẫn đã phóng tới, họ chưa kịp trông rõ mặt mũi đối phương ra sao thì đã ngã xuống đất, hồn lìa khỏi xác.

Chốt canh nơi giữa bên ven rừng cũng có ba người, bọn họ đã phát giác có điều khác lạ, một giọng ồ ề từ trong tối vang lên:

- Thiệu Tam, bên kia có việc gì không?

Nhưng tiếng nói nhanh chóng lan đi trong gió rét, người này đang cảm thấy một nỗi rờn rợn len vào lòng, bỗng sau lưng vang lên một giọng lạnh lùng nói:

- Có, và việc này cũng liên quan đến tính mạng ngươi nữa!

Người này phản ứng cũng khá nhanh, vừa nghe giọng nói khác lạ, lập tức thụt người, ngọn quý đầu đao quét nhanh ra sau.

Song vẫn muộn mất, một bóng đen đã lướt qua ngực y, hệt như chiếc búa ngàn cân nện mạnh vào, “Ừa” lên một tiếng máu từ miệng phun ra xối xắm, ngã úp xuống đất.

Hai tên đồng bọn của y lại còn đi sớm hơn một bước, lúc này đã nằm yên bên cạnh, một tên vỡ sọ và một tên gan ruột lòng thòng.

Người ra tay chẳng ai khác, chính là Hạng Chân. Chàng xoa tay khẽ buông tiếng thở phào, Tây Môn Triều Ngọ, Kha Nhẫn, Lê Đông, Lỗ Hào lẳng lặng đến gần.

Kha Nhẫn nhìn Hạng Chân, nhướn cười khẽ nói:

- Đã diệt sạch rồi chứ?

Hạng Chân gật đầu cười:

- Vâng, cũng chẳng khó khăn gì lắm!

Tây Môn Triều Ngọ nôn nóng nói:

- Hạng huynh, bước tiếp theo thì sao? Vào thẳng Như Ý Phủ chứ?

Hạng Chân bậm môi:

- Cũng đành vậy thôi! Nhưng tốt hơn hết là không nên để lộ hành tung nữa, kéo để họ nhận ra ý đồ của chúng ta thì sự việc sẽ càng khó khăn hơn.

Kha Nhẫn trầm ngâm:

- Nhưng nếu chúng ta cứ lần tránh thì e rằng khó mà đột nhập được!

Hạng Chân ngược mắt nhìn trời:

- Chúng ta cứ tùy cơ ứng biến, mong là có thể đạt được mục đích. Bây giờ chúng ta vẫn theo cách thức cũ, chia làm ba nhóm yểm trợ lẫn nhau.

Không chờ mọi người lên tiếng, Hạng Chân đã tung mình lướt đi, loáng cái đã mất dạng.

Đến dưới một ngọn cây cao to, Hạng Chân nấp vào sau cây, chú mục xem xét tòa nhà đồ sộ trước mặt, không sai, quả đã tìm đúng chỗ rồi!

Chỉ thấy một bia đá to cao hơn tượng dựng trước tòa nhà cách chừng mười bước, trên bia đá có ba chữ “Như Ý Phủ” to lớn màu vàng kim.

Đây quả là một dinh lũy nguy nga toàn xây bằng những tảng đá hoa to lớn, diện tích chừng năm trăm trượng vuông và được chia làm hai tầng, ở giữa đường như là một khoảng đất trống. Giữa khoảng đất trống ấy là sáu bảy ngôi lầu các rất tinh xảo và trang nhã.

Hạng Chân chom chớp mắt, lại tiếp tục xem xét, tòa thạch bảo này chỉ có một cánh cửa to màu đen tuyền, chiều cao và chiều rộng chừng hai trượng, hiển nhiên không phải thép thì cũng là sắt. Lúc này cửa đang đóng chặt, trông hết sức kiên cố, chỉ sợ trăm ngàn cân thuốc nổ cũng chưa chắc phá vỡ được.

Hai bức tường trên dưới cách mười thước là có một ô cửa sổ gắn thanh sắt to cỡ cánh tay trẻ con và cánh cửa cũng là bằng sắt, toàn bộ đều được nối liền vào trong những khe đá xung quanh, có ô cửa còn sáng ánh đèn, có ô cửa thì tối mịt.

Tòa thạch bảo này hình khối vuông, hệt như một thành trì bằng sắt, vững chắc nằm giữa khu rừng, chẳng những hình thể kiên cố mà còn chiếm ưu thế về địa lợi, nếu muốn tấn công vào tòa thạch bảo này chắc chắn phải máu chảy thành sông, thấy chất như núi.

Hạng Chân bất giác chau mày, đang cảm giác khó khăn thì Tây Môn Triều Ngọ đến gần. Vị đại đương gia Thiên Kỵ Minh này cũng lắc đầu quầy quậy, thấp giọng nói:

- Ôi chà, Như Ý Phủ này thật chẳng khác chi Từ Cẩm Thành, quả là kiên cố!

Nếu chỉ dùng sức người thì chẳng cách nào công phá nổi.

Hạng Chân trầm giọng:

- Nếu như mở được cửa cổng và phá bỏ mấy ô cửa sổ kia thì tình hình sẽ khá hơn, còn như chỉ bằng vào sức người mà tấn công thì quả là khó khăn.

Tây Môn Triều Ngọ khẽ đằng hắng:

- Đúng vậy, hãy xem những tảng đá kia, tảng nào cũng to dày cả trượng; bờ tường cũng cao hơn năm trượng, thật chẳng hiểu bọn họ đã xây dựng bằng cách nào?

Hạng Chân cười:

- Chẳng gì khác hơn là trí tuệ và nghị lực!

Tây Môn Triều Ngọ thở hắt ra bỗng nói:

- Hạng huynh có nhận thấy không? Xung quanh Như Ý Phủ chẳng có bóng dáng một người nào cả.

Hạng Chân nhẹ gật đầu:

- Vâng, bọn canh phòng nhất định là đã ẩn nấp trong bóng tối! Bây giờ chỉ còn cách phải mạo hiểm thôi, để một tình tại hạ tiềm nhập vào trước, quét sạch một chỗ trống cho mọi người vào. Sau đó chúng ta chờ lúc Vô Song phái tấn công sẽ tìm cách mở cổng và phá cửa sổ, chuẩn bị nội ứng hầu giành lấy thắng lợi với tổn thất thấp nhất. Đương nhiên đó chỉ là kế hoạch, còn thành công hay không cũng chưa biết chắc, chúng ta chỉ còn cách tận lực thôi!

Tây Môn Triều Ngọ thoáng ngẫm nghĩ:

- Cũng đành vậy thôi! Hạng huynh hãy hết sức thận trọng, Như Ý Phủ không như các nơi khác, rất đông đảo cao thủ và phòng bị rất nghiêm ngặt!

Hạng Chân mỉm cười:

- Tại hạ nhất định sẽ thận trọng!

Đoạn tung mình lướt đi như tia chớp, vượt qua tấm bia đá Như Ý Phù, nhẹ nhàng phóng lên bờ tường. Vừa mới hạ chân xuống thành tường, Hạng Chân bỗng nghe hai tiếng “kẹt kẹt” rất khẽ. Chàng vội mọp người xuống, chỉ thấy cách ngoài năm bước, một tảng đá to trên thành tường đã xô dịch sang bên, hai bóng người thò đầu ra đảo dác nhìn quanh, một bóng người thấp giọng nói:

- Tiểu tử ngươi có nhìn kỹ không đấy? Có bóng người thật không?

Người kia có vẻ nghi hoặc một hồi, đoạn ngập ngừng nói:

- Vừa rồi từ trong ô cửa dường như trông thấy có một bóng người thấp thoáng nhưng nhanh quá, ta cũng không dám quả quyết ...

- Hừ, bên này tổng cộng có đến mười lăm ô cửa ngầm, bao nhiêu người canh phòng mà chẳng ai trông thấy gì, chả lẽ lại chỉ mỗi mình ngươi trông thấy sao? Mẹ kiếp, ta thấy tám phần là ngươi đã hoa mắt, còn hai phần kia là sợ quá đâm ra rối loạn thần kinh đó thôi.

Người kia buông tiếng mắng chửi, chỗi hai tay treo lên trên, vắn vẹo người cho giãn gân cốt, đoạn rút ngọn quý đầu đao bên lưng ra, hậm hực nói:

- Ngươi đừng có ở đây ra oai, lão tử cần thận một chút đâu có gì là sai, cho dù là hoa mắt thì cũng chẳng hề gì, dầu sao cũng còn hơn là bị gian tế lên vào.

Đoạn cầm đao bắt đầu cẩn thận sục tìm, lại còn rướn cổ nhìn ra ngoài, lộ vẻ hết sức trịnh trọng.

Song, lúc này Hạng Chân sớm đã xuống khỏi bờ tường, đang tiếng thẳng về phía sáu bảy tòa nhà tráng lệ kia.

Lúc này Hạng Chân đã đại khái trông thấy rõ địa hình của Như Ý Phù, bảy ngôi lầu cao rất tráng lệ nằm giữa khoảng đất trống trung tâm tòa thạch bảo. Bảy ngôi lầu này tuy tọa lạc riêng biệt, song được nối liền bởi một hành lang dài và thông nhau bằng những lối đi lát đá màu trắng xám.

Xung quanh còn có giả sơn, giàn hoa, hồ cá, thủy tạ, cảnh sắc hết sức thanh nhã.

Hạng Chân ngấm một tòa nhà nguy nga nhất tiến tới, lòng thầm nhủ:

- Xem ra Hắc Nhiệm Công chẳng những võ công cao cường mà cuộc sống cũng rất biết hưởng thụ, nội trang phủ đệ như thành lũy, nhà cửa cung điện, cũng đủ hiểu lão già ấy chẳng phải là đơn giản, những nhân vật võ lâm tầm thường đâu có bản lĩnh đến vậy.

Chàng lách người vào sau một hòn giả sơn, bốn bề vắng ngắt và tối mịt không thấy có người tuần tra canh gác, thậm chí đến một dịch phu đánh trống canh cũng không có.

Hạng Chân là người già dặn kinh nghiệm giang hồ, từng trải qua biết bao kinh hiểm tuyệt địa, chàng rất hiểu sự yên tĩnh trước mắt không phải là một dự báo tốt lành. Đối phương không phải kẻ ngu ngốc trong lúc dầu sôi lửa bỏng mà lại chênh mảng khinh suất đến thế.

Điều duy nhất có thể giải thích là đối phương nhất định đã bố trí tất cả các chốt phòng thủ ở trong bóng tối và những mai phục ấy chắc chắn là hết sức nguy hiểm.

Hạng Chân nấp sau hòn giả sơn quan sát xung quanh thật kỹ lưỡng, bỗng chàng phát hiện ra một trò chơi nho nhỏ, chàng bắt giác mỉm miệng cười. Thì ra chàng đã trông thấy những sợi dây tơ màu tím giăng đầy khắp nơi trên mặt đất và phần đầu của những dây tím ấy có sợi khua dưới đất, có sợi khua trong bụi cỏ, có sợi khua trong khe hòn giả sơn ...

Đương nhiên Hạng Chân hiểu rất rõ, nếu chạm vào những dây tơ ấy, không gây báo động thì cũng khởi phát mai phục ...

Chàng thầm thở phào, cũng may là chàng đã chú ý từ trước, bằng không trong lúc cấp bách vội vàng, khó bảo đảm là không chạm phải.

Hạng Chân nghỉ ngơi một lúc, lại tiếp tục thận trọng tiến dần đến trước thềm đá to rộng của ngôi lầu ấy. Ngẫm nghĩ một hồi, chàng không đi lên theo bậc cấp, tuy biết rõ qua khỏi bậc cấp là có thể tiến thẳng vào nhà; song chàng cũng hiểu rõ là đối phương hẳn cũng đã nghĩ như vậy. Thế là chàng bèn ngồi thụp xuống dưới lan can hành lang, chầm chậm theo phía bên tiến vào.

Đột nhiên, tiếng bước chân chắc nịch vang lên từ đầu kia hành lang, Hạng Chân liền đứng lại, chú mắt nhìn về phía ấy. lát sau, hai bóng người đã từ bên kia vòng qua.

Đó là hai người đàn ông trung niên cao to vạm vỡ, một người ánh mắt sắc lạnh, đôi môi mòng dính, đầy vẻ vô tình và tàn bạo. Còn người kia đầu to tai cả, đôi mắt tí hí, vẻ mặt tro khắt thâm trầm. Hai người đều im lặng bước nhanh qua chỗ Hạng Chân ẩn nấp, đi thẳng về phía cửa chính ngôi lầu trước mặt.

Hạng Chân chú mắt nhìn bước chân của hai người ấy, mặc dù họ lẳng lẳng đi nhanh, song chỉ đặt chân trên những viên gạch nhô cao màu trắng, còn những viên gạch màu xám lốm xoống thì tuyệt đối không chạm vào.

Đây quyết không phải là một sự ngẫu nhiên, Hạng Chân hiểu rất rõ. Lúc này hai người kia đã đến trước cửa, họ chưa gõ thì hai cánh cửa đã mở ra, bên trong một gã đại hán áo da lực lưỡng khom mình thi lễ với họ.

Sau khi cánh cửa khép lại, Hạng Chân liền tập trung suy nghĩ về nguyên nhân ấy. Hai người này trên đường đi không hề lên tiếng và cũng chẳng phát ra âm hiệu, vậy mà người bên trong như đã biết trước họ là ai. Đó chỉ có một sự giải thích là hai người ngay trên đường đi thì đã có một nơi bố trí ngầm nào đó trông thấy, phân biệt rõ thân phận của họ, đã biết trước là bạn hay thù. Nhưng bố trí ngầm ấy được đặt tại đâu? Và là loại hình gì?

Hạng Chân kỹ lưỡng đưa mắt sục tìm xung quanh hành lang. Sau cùng, chàng mừng rỡ đến suýt nữa đã kêu lên thành tiếng, thì ra trên mái hành lang cách mười bước đều có một cây đà ngang rộng chừng ba tấc, màu đen và có khắc hoa văn, trông hết sức đẹp mắt. Bên dưới mỗi đà ngang đều có treo một ngọn đèn thủy tinh rất to, tỏa ánh sáng xanh trắng soi tỏ khắp đường hành lan. Trên lan can, xà ngang và trụ cột đều có treo rất nhiều những mảnh đồng tròn to cỡ thau rửa mặt, sáng loáng và có hoa văn, thoát nhìn chỉ ngỡ là dùng để trang trí. Song vị trí của những mảnh đồng tròn ấy được sắp đặt hết sức lạ lùng, không hề theo thứ tự và khoảng cách nhất định, song lại căn cứ theo góc độ của sự phản chiếu ánh sáng.

Vậy có nghĩa là mỗi khi có người đi qua, những mảnh đồng bóng loáng như gương ấy sẽ phản chiếu bóng người đó đến một mảnh đồng khác và như vậy người ẩn nấp trên lầu có thể quan sát đối phương một cách hết sức rõ ràng.

Hạng Chân hết sức bội phục người đã thiết kế ra cách bố trí này, đang nghĩ tìm lối vào khác, sau lưng chàng bỗng vang lên vài tiếng động rất khẽ. Từ phía sau hòn giả sơn chàng đã ẩn nấp khi nãy, chẳng rõ từ bao giờ xuất hiện mười mấy bóng người. Bọn họ vừa đi tới đi lui lung sục, vừa xem xét trên mặt đất. Hạng Chân còn nghe văng vẳng tiếng họ nói:

- Lạ kia, rõ ràng có bóng người thấp thoáng ở đây, sao bỗng chốc đã biến mất thế này?

- Thôi, đừng đa nghi quá đi, ta đã bảo người hoa mắt, vậy mà người không chịu tin.

- Có thấy bóng người nào đâu? Trước Kim Bình Điện có đến bảy mươi sợi dây chuông báo động, mười sáu ống quan sát, vậy mà không ai phát hiện gì, chả lẽ mỗi mình người mắt sáng tỏ thôi ư?

Thế rồi bọn họ lại biến mất. À, dưới một địa huyết có nắp đậy bằng đất, và một ống tròn trông giống hệt một cành cây khô nhô lên khỏi mặt đất, có lẽ chính là ống quan sát.

Hạng Chân đưa mắt sục tìm, quả nhiên chàng đã trông thấy mười mấy ống quan sát hướng về mọi phía, vừa rồi sở dĩ chàng chưa bị phát hiện, đó là nhờ thân pháp chàng quá nhanh, khiến đối phương tưởng lầm chỉ là ảo giác.

Ngôi lầu nguy nga đối diện có tên là Kim Bình Điện, đượm đầy xuân tình lãng mạn, lão già Hắc Nhiễm Công quả là đáo để.

Hạng Chân ngẫm nghĩ một hồi, đoạn lướt nhanh đến một ống quan sát gần nhất, đưa tay cản trước đầu ống rồi lặng lẽ chờ sự biến hóa.

Chỉ chốc lát, bên dưới đã nhôn nhao lên, một giọng tức giận nói:

- Mẹ kiếp, chắc chắn là có người đùa cợt, lấy tay bịt mắt đầu ống rồi ... Phan Khánh, người hãy lên trên xem, chín phần mười là tên tiểu tử Tào Lượng chứ chẳng ai khác ...

Thế là một khoảng mặt đất vuông chừng ba thước ở phía sau ống quan sát bắt đầu khe khẽ di động, nhanh chóng lộ ra một khoảng hở chừng hơn một thước.

Rồi thì một đầu người nhô lên khỏi mặt đất, chưa kịp trông rõ gì đã toét miệng mắng:

- Tào Lượng, mẹ kiếp, đây là lúc đùa cợt hả? Bịt ống quan sát thế này lỡ có bề gì người có gánh nổi trách nhiệm không?

Hạng Chân nhếch môi cười, hữu chương vung lên, người đó không kịp hự lên một tiếng đã rơi tuột xuống dưới, Hạng Chân liền chui vào địa huyết.

Địa huyết này rộng chừng hai trượng, một bậc thang đất dẫn thẳng lên miệng hầm. Nắp hầm là một phiến đá trên phủ đất cát, bên trong dùng vôi trắng trộn với đất sét chống chịu để khỏi lở sụp, cạnh bậc thang có một chỗ lõm vào, một ống sắt từ trên thông xuống, ống sắt bên trên thẳng hàng với mặt đất. Một gã đại hán đang mắt nhắm mắt mở nhìn vào trong ống. Trong địa huyết có treo hai ngọn đèn gió, ánh sáng vàng vọt soi rọi trên mười mấy gã đại hán áo da đang nằm ngón ngang trên một chiếc chiếu rom hết sức bừa bộn và nặc mùi ẩm mốc.

Gã đại hán bị Hạng Chân một chương đánh chết rơi xuống như một hòn đá, “phịch” một tiếng nằm sóng soài trên mặt đất, bọn nằm trên chiếu chẳng thèm ngó mắt đến, chỉ có một gã đại hán mũi hếch tức giận mắng:

- Phan Khánh, người nói quá nhiều nước đại ngra rồi hả? Ngay cả bậc thang như vậy mà cũng chẳng bỏ lên được, ngã chết cho đáng kiếp!

Hạng Chân ung dung đứng dậy nấp lại, đứng đỉnh xuống bậc thang, tùm tùm cười nói:

- Còn gì nữa, hần đã ngã chết thật rồi!

Gã mũi hếch hử một tiếng, hai tay gối đầu hần học nói:

- Ngã chết thì thôi, can gì đến lão tử ...

Bỗng gã bật dậy sừng sờ nhìn Hạng Chân đứng trên bậc thang, hồi lâu mới ngơ ngẩn hỏi:

- Ngươi, ngươi là ai?

Hạng Chân bình thản cười:

- Là người đến lấy mạng chó của ngươi!

Gã mũi hếch vội đưa mắt nhìn gã nằm dưới đất, chỉ thấy tên đó mặt mày co rúm và trắng bệch, khóe môi hãy còn rỉ máu là cả.

Gã mũi hếch kinh hoàng đứng phắt dậy, luống cuống hét:

- Có ... có gian tể!

Hạng Chân thân nhiên gạt đầu, quay người vung chưởng, gã đang kẻ mắt vào ống quan sát đã bị đánh văng xuống đất, ngay khi tiếng rên đau đớn của gã này vừa cất lên thì Hạng Chân đã xuống hết bậc thang rồi.

Mười mấy gã đại hán trong hầm hốt hoảng ngồi dậy, chưa kịp hiểu ra việc gì, Hạng Chân đã trở vào gã mũi hếch, nói:

- Ngươi sẽ được xuống trình diện Diêm vương trước!

Gã mũi hếch run bắn người, song vẫn đánh bạo quát:

- Có gian tể, báo động mau ...

Hạng Chân lướt tới, song chưởng vung lên, gã mũi hếch cùng hai gã đại hán đứng cạnh đã bị đánh văng bật ra sau va mạnh vào vách đất rồi dội ngược trở về, ngã lăn ra đất.

Hạng Chân chẳng chút ngưng nghỉ, xoay người hai tay vung lên, lại bốn tên văng đi, hai tên miệng phun máu ngã gục, một tên vừa chộp được quỹ đầu đao đã bị đánh văng bay lên không, “Phụp” một tiếng va vào nóc hầm, cả nửa người lún vào trong.

Hạng Chân chó hê chớp mắt, song chưởng vung động, lại ba tên ngã lăn trên chiếu, còn lại một tên chưa kịp lên tiếng xin tha mạng thì đã bị Hạng Chân một cước đá vỡ sọ chết tươi.

Quét mắt nhìn mười mấy tử thi dưới hầm, Hạng Chân thờ phào một hơi dài.

Trong hầm nặc mùi máu tanh, Hạng Chân chau lấy mày, tiến tới nhanh chóng lột lấy một bộ quần áo da mặc vào, đoạn bước lên bậc thang, đẩy nắp hầm lên trên.

Chàng định thần một lúc rồi từ bên phải Kim Bình Điện phóng qua lan can hành lang, cũng ung dung bước đi trên những viên gạch trắng nhô lên, tiến về phía cửa chính.

Khi con cách cửa chính chừng năm thước thì cánh cửa đã hé mở, một hán tử tuổi trạc tam tuần vẻ mặt lạnh lùng chăm chăm nhìn chàng, giọng rắn lạnh nói:

- Huynh đệ, có việc gì vậy?

Hạng Chân ném cho y cái nhìn lạnh lùng, nghênh ngang nói:

- Có tin chiến sự khẩn cấp cần bẩm báo thượng cấp!

Gã hán tử ấy nhìn Hạng Chân từ đầu đến chân, lắc đầu nói:

- Hiện giờ Nhiệm Công đang triệu tập các đầu lĩnh bàn thảo đại kế, không rảnh tiếp kiến ngươi đâu! À, Như Ý Lệnh của ngươi đâu?

Hạng Chân gạt mình, song xịu mắt nói:

- Không có Như Ý Lệnh mà kẻ này vào được đây ư? Chả lẽ đại ca nghĩ là kẻ này giả mạo hay sao?

Gã hán tử cười khẩy:

- Bất luận ngươi là thật hay giả, cứ theo đúng nguyên tắc thủ tục thì chẳng sai lầm được. Không có Như Ý Lệnh, xin lỗi, ngoài Nhiệm Công ra, bất kỳ ai cũng không được vào điện trong lúc này!

Hạng Chân than thầm, song ngoài mặt vẫn rắn rỏi nói:

- Vị đại ca này, nếu mà chậm trễ quân tình khẩn cấp, các hạ có gánh chịu nổi chăng?

Đối phương lạnh lùng nhìn Hạng Chân:

- Nếu lỡ để gian tế lọt vào thì ta lại càng không gánh chịu nổi hơn nữa!

Ngưng chốc lát lại nói:

- Ngươi hãy lấy Như Ý Lệnh ra đưa ta xem!

Hạng Chân vờ cúi mặt xuống, ra vẻ ngại ngùng nói:

- Đại ca, thú thật là Như Ý Lệnh hiện không còn ở trên mình tại hạ ...

- Hừ, ngươi là ai?

Hạng Chân nhẹ tiến tới một bước, thấp giọng nói:

- Thật chẳng giấu gì đại ca, khi nãy vào đây còn có một vị huynh đệ nữa, y ...

Ôi, tại hạ biết nói làm sao đây? Y rất thân nhau với Tiểu Thúy Hoa ở ngôi lầu kia, nhưng không có Như Ý Lệnh thì tuyệt đối chẳng thể vào được. Do đó tại hạ bất đắc dĩ phải cho y mượn Như Ý Lệnh. Đại ca biết đó, ai ở vào hoàn cảnh đó thì cũng mong sớm được cạn bày tâm sự ...

Gã hán tử chau mày nghi hoặc:

- Tiểu Thúy Hoa ư?

- Vâng, chính là thị tỳ của Cửu di thái, có gương mặt tròn trịa, đôi mắt to đen, có nụ cười mê hồn ...

Gã hán tử sầm mặt:

- Ngôi lầu nào?

Hạng Chân mau mắn đưa tay chỉ ngôi lầu cuối cùng đáp:

- Đó chính là ngôi lầu ấy!

- Thật ra là ngôi lầu nào? Trích Nguyệt lầu hay là Phàn Tinh lầu?

Hạng Chân trầm thờ phào:

- Dường như là Phàn Tinh lầu ...

Gã hán tử lại chăm chú nhìn Hạng Chân một hồi, đoạn gần giọng hỏi:

- Ngươi là thủ hạ của ai?

Hạng Chân mau mắn đáp:

- Thủ hạ của Ngụy Quang đại ca!

- Ngụy Quang đại ca ư?

- Vâng, chính là Ngụy Quang đại ca đã phụng mệnh Nhiêm lão gia truyền đạt tin tức, đáng người to cao, nói năng thô lỗ và nóng tính như lửa ấy! Ôi, bọn này theo y thật là khôn khổ ...

Gã đại hán ấy lưỡng lự, phân vân chưa quyết có nên cho vào hay không, Hạng Chân lại nói:

- Xin đại ca hãy làm ơn làm phúc, việc này tuyệt đối không thể để cho thượng cấp hay biết, kéo thượng cấp mà truy ra thì chẳng những vị huynh đệ kia phải tội mà cả tại hạ cũng nguy khốn.

Gã hán tử ấy gật đầu:

- Thôi được rồi, ta thông cảm cho ngươi một lần, nhưng nhớ là đừng có đi bừa bãi đấy, trên lầu đang bàn việc trọng yếu, có việc gì ngươi cũng phải chờ, không khéo là bỏ mạng đấy!

Hạng Chân khom mình vòng tay xá dài, xong liền bước ngay vào trong, song vừa đi được hai bước, gã hán tử ấy bỗng lại hỏi:

- Này ngươi bẩm báo tình hình chiến sự với vị nào vậy?

Hạng Chân mắng thắm, song ngoài mặt vẫn tươi cười nói:

- Trước hết bẩm báo với Ba Sùng Thứ đại ca trong Tòa Luyện Tứ Tuyệt ở Bách Hoa cốc, rồi Ba đại ca sẽ chuyển báo đến với các vị đầu lĩnh khác, sau đó cùng bàn kế hoạch ứng phó!

Hán tử nghiêng đầu ngẫm nghĩ, thắc mắc nói:

- Là nhĩ, người của chúng ta mang tin về tại sao không trực tiếp báo với người trong phủ, mà lại đi báo với người ngoài?

Hạng Chân bật cười:

- Đại ca nghĩ vậy là sai rồi, Nhiệm lão gia làm như vậy chẳng qua là để chứng tỏ mình đại công vô tư, cùng tin vậy lẫn nhau đó thôi! Hơn nữa, trong cuộc họp các vị đầu lĩnh lần này, mọi người đã đề cử Ba lão tam phụ trách việc tổng hợp và truyền đạt tin tức ...

Hạng Chân tiến tới một bước, vờ ra vẻ bí hiểm nói:

- Đại ca không phải người ngoài, nói ra cũng chẳng hề gì. Thật ra thì những tin tức do huynh đệ mang về nửa giờ trước đã do Ngụy Quang đại ca bẩm báo với Nhiệm lão gia rồi!

Hán tử ấy thoáng ngần người, lập tức cười phá lên, Hạng Chân cũng cùng cười với y. Thế là Hạng Chân ngang nhiên đi vào đại sảnh.

Đây quả là một gian đại sảnh trang hoàng lộng lẫy, dạng hình tròn và rộng chừng hai mươi trượng, bốn hàng ghế thái sư đen bóng thày đều có lót đệm dày, năm chiếc bàn đá bạch vân chia ra đặt giữa những chiếc ghế thái sư. Trên trần là những phiến đá Đại Lý chạm trổ hình long phụng hết sức sinh động. Hai bức bình phong bằng lụa viền vàng, trên có thêu hình mỹ nhân bốn mùa được đặt ở hai bên chân thang lầu hình xoắn ốc bằng đá trắng rất to rộng. Mười sáu ngọn đèn thủy tinh lủng lẳng trên trần tỏa sáng chói chang, thật chẳng khác nào cung điện của hoàng đế.

Hạng Chân đảo mắt nhìn quanh, đoạn cất bước đi về phía một hành lang hẹp nằm cạnh thang lầu. Khi vừa đi đến đầu hành lang, bỗng thấy một dáng yếu điệu từ trên thang lầu đi xuống, Hạng Chân không muốn xảy ra việc rắc rối, bèn cúi thấp đầu toan bước nhanh đi, song đã nghe một giọng lạnh lạnh quát:

- Đứng lại!

Hạng Chân tăng lời cấm cúi bước nhanh, chỉ còn một thước nữa là đến hành lang, một làn gió thom từ sau lưng ập tới, tiếng nói sắc lạnh đã vang lên bên tai:

- Ta bảo ngươi đứng lại, ngươi không nghe hả?

Hạng Chân thở dài, đành quay người lại, ánh mắt vừa chạm vào đối phương, chàng lập tức nẩy mình ... Đó là thiếu phụ tuổi chừng ba mươi, chính là hắc quả phụ La Sát Nữ mà chàng đã từng gặp và giao thủ tại Bảo Hồ Trang trước đây, em gái của lão đại trong Tòa Luyện Tứ Tuyệt.

Hạng Chân điềm nhiên nhìn đối phương, lòng thầm khấn vái, mong ả là sát xinh đẹp nhưng độc ác này đừng nhận ra mình, bằng không bao công sức đêm nay kẻ như hoài phí.

La Sát Nữ chòng chọc nhìn Hạng Chân từ đầu đến chân, hồi lâu mới lạnh lùng nói:

- Ngươi định đi đâu vậy hả? Đây là chỗ để cho ngươi tùy tiện đi lại hay sao?

Hạng Chân vội nói:

- Vị đại tẩu này ...

La Sát Nữ quát mắt giận dữ:

- Im ngay, ai là đại tẩu hả?

- Ô, đại tỷ ...

La Sát Nữ giậm chân tức tối:

- Ai là đại tỷ của ngươi hả?

Hạng Chân ngó người, đoạn liền hiểu ý, vội thấp giọng nói:

- Vâng, vâng, thưa cô nương ...

La Sát Nữ dịu mặt, buông tiếng cười khẩy, vẫn lạnh lùng nói:

- Ngươi chưa trả lời câu hỏi của bản cô nương!

Hạng Chân vờ vĩnh hỏi:

- Câu hỏi gì kia?

La Sát Nữ trừng mắt hằn học:

- Ta hỏi ngươi định đi đâu đây?

Hạng Chân xoa tay thoảng cúi đầu, lúng búng nói:

- Thưa cô nương, tại hạ phụng mệnh Ngụy Quang đại ca đến đây báo cáo quân tình, nghe nói Nhiễm lão gia đang triệu tập các vị đầu lĩnh bàn thảo đại sự trên lầu nên tại hạ chẳng tiện bẩm báo, trong lúc nhàn rỗi định tìm chỗ nghỉ ngơi một lúc.

La Sát Nữ nhướn mày gắt:

- Tìm chỗ nghỉ ngơi ư? Ngươi biết sau hành lang kia là nơi trú ngụ của ai không?

Hạng Chân lúng túng:

- Tại hạ không biết!

La Sát Nữ bĩu môi:

- Đó là chỗ của ta với Mai cô nương, một tên tiểu tử mọi rợ như ngươi mà cũng tùy tiện vào được sao? Cũng may là ta kịp thời phát giác, không thì còn ra thế thống gì nữa?

Hạng Chân vội nói:

- Tại hạ quả tình không biết, xin cô nương thứ cho!

- Hừ, danh tánh ngươi là gì?

Hạng Chân lí nhí:

- Ngô Nhị!

La Sát Nữ chau mày:

- Ngô Nhị ư?

Hạng Chân gật đầu:

- Vâng!

La Sát Nữ mím môi, lại chăm chăm nhìn Hạng Chân từ đầu đến chân hồi lâu, y thị lăm lăm:

- Mặt quen quá, sao nhất thời không nhớ ra gặp ở đâu nhỉ?

Hạng Chân càng cúi thấp đầu hơn, lòng vừa thăm cầu khẩn vừa chuẩn vị sẵn sàng động thủ không chế địch trước, nếu như đối phương nhận ra mình.

La Sát Nữ lắc đầu, khề thờ phào nói:

- Nay Ngô Nhị, dường như ta đã từng gặp ngươi ở đâu, ngươi có gặp ta bao giờ chưa?

Hạng Chân cũng thăm thờ phào, vội nói:

- Mấy hôm nay trong phủ hết sức bận rộn, tại hạ bị phái ra ngoài luôn, nên chưa từng được gặp phương nhan của cô nương, hẳn cô nương cũng là cao nhân đã đến Đại Hà Trấn phen này chứ gì?

La Sát Nữ bĩu môi:

- Cao nhân với thấp nhân, thật là thô tục ... À, phải rồi, quân tình phía trước ra sao? Phía ta dọc đường đã bố trí tầng tầng lớp lớp nào đội cung nỏ, đội đằng bài, đội giáp mã, đội đại đao, cộng thêm sát thủ mai phục khắp nơi, rồi xe hỏa cầu, xe tên đạn, dù Vô Song phái lợi hại đến mấy, e cũng chẳng thể nào giành được thượng phong!

Hạng Chân mỉm cười:

- Vâng, hiện đôi bên đang quần thảo nhau, tình hình gay go nhưng không tàn bạo, hoàn toàn ngưng đọng, rồi đây thắng bại về tay ai cũng chưa biết chừng ...

La Sát Nữ đầy tự tin:

- Đương nhiên là phía ta sẽ thắng rồi, chẳng còn nghi ngờ gì nữa, Vô Song phái hành quân đường xa là bất lợi rồi, tại Hạc Thạch Giản họ lại thương vong trầm trọng. Nghe Tăng Lão Yêu về báo, bọn họ đã tổn thất ít ra cũng hơn nửa phần lực lượng, từ Hạc Thạch Giản đến đây, phía ta lại trùng trùng phục binh, đâu đâu cũng có bẫy rập. Hừ, e rằng Vô Song phái chưa kịp trông thấy bóng dáng Đại Hà Trần ra sao thì đã toàn quân bị diệt sạch rồi.

Hạng Chân cười thầm, song cũng phụ họa nói:

- Cô nương suy luận chính xác, chúng ta chỉ còn chờ kẻ địch tiêu tan rồi đến kiểm điểm chiến quả thôi!

La Sát Nữ bỗng nhiên quay sang Hạng Chân hỏi:

- Đây, người biết ta là ai chăng?

Hạng Chân vờ ra vẻ ngờ ngẩn:

- Tại hạ ... quả tình không biết!

- Hừ, ta là em gái của “Thao Hải Long” Nhiêm Chương, lão đại trong Tòa Luyện Tứ Tuyệt ở Bách Hoa cốc, ta là Nghiêm Tiếp, một số người gọi ta là La Sát Nữ!

Hạng Chân thâm nói:

- Còn có người gọi thị là Hắc Quả Phụ nữa chứ!

Song ngoài mặt vẫn tươi cười nói:

- Đã được nghe anh danh cô nương từ lâu, hôm nay mới được gặp phượng nhanh, tại hạ thật tam sinh hữu hạnh. Cô nương võ công cao cường, tuệ chất lan tâm, chẳng những khí độ cao nhã, phong hoa tuyệt đại mà nhanh sắc cũng diễm lệ khuynh thành ...

La Sát Nữ Nghiêm Tiếp nhoèn cười sung sướng:

- Chẳng ngờ người tuổi còn trẻ mà lại bẻm mép đến vậy ... Nào, hãy vào chỗ ta ngồi chơi, có lẽ họ còn thương nghị lâu lắm, đứng đây thật là bất tiện.

Hạng Chân chợt động tâm, song vờ ngại ngùng nói:

- Nghiêm cô nương, tại hạ chức phận thấp hèn, đâu dám vào trong khuê phòng của cô nương!

Nghiêm Tiếp nhưng mảy:

- Người làm sao vậy? Người trong giới giang hồ sao lại câu nệ những điều phạm tục thế này? Và lại, đây là ta mời chứ đâu phải người tự ý xâm nhập, quang minh chính đại có gì phải sợ kia chứ?

Hạng Chân mừng thầm, phen này thì đối phương đã tự động chui đầu vào rọ, song ngoài mặt vẫn ra vẻ miễn cưỡng nói:

- Vậy thì tại hạ đành tuân mạng thôi!

Nghiêm Tiếp nhoèn cười:

- Vậy mới là một người đàn ông chứ!

Đoạn quay người tha thướt bước đi trước, Hạng Chân theo sau, mùi thơm lan xạ ngan ngát từ người Nghiêm Tiếp tỏa ra, theo gió len vào mũi Hạng Chân, khiến chàng bất giác nghe lòng lâng lâng ngây ngất.

Qua khỏi hành lang hẹp, rẽ sang một khung cửa hình bán nguyệt, trước mặt đã xuất hiện một ngôi nhà hết sức trang nhã cánh cửa đang khép kín, bên cạnh cũng có một ngôi nhà giống hệt như vậy.

Nghiêm Tiếp nhẹ xô cửa bước vào, chỉ tay sang bên cạnh nói:

- Bên kia là chỗ của Mai cô nương, nàng ta đang rất bận, đã đến Bảo Hồ Trang rồi!

Vừa nói vừa đưa Hạng Chân vào nhà, ngôi nhà này rất to, trang trí hết sức thanh nhã và cao sang. Đất trải thảm lông màu thiên thanh, trên vách có hai bức họa sơn thủy, bên dưới là một chiếc phản chạm trổ tinh xảo, bàn thấp ghế nhung, một chiếc lư hương bằng bạch ngọc đặt trên một chiếc bàn con đen bóng, đàn hương tỏa khói nghi ngút, khiến người có cảm giác như đang ở trong mê hồn trận.

Phía phải bên trong ngôi nhà này còn có một cánh cửa nhỏ, Hạng Chân biết đó chính là phòng ngủ của Nghiêm Tiệp.

Nghiêm Tiệp khép cửa lại, sau đó nửa nằm nửa ngồi lên phản, mắt lúng liếng đầy tình tứ nhìn Hạng Chân, giọng ẻo là nói:

- Ngô Nhị!

Hạng Chân hai tay buông thõng, cung kính đáp:

- Tại hạ đây!

Nghiêm Tiệp cười khúc khích:

- Lại gần đây nào!

Hạng Chân tuy người phong lưu song vẫn thừa sức để kiềm chế bản thân, bèn thân nhiên cười và đi đến gần, thấp giọng hỏi:

- Nghiêm cô nương có gì chỉ bảo?

Nghiêm Tiệp đưa tay vỗ vỗ mép phản, him híp mắt nói:

- Hãy ngồi xuống đây!

Hạng Chân lắc đầu:

- Tại hạ không dám!

Nghiêm Tiệp nguýt mắt rồi lại nhắm, dịu giọng nói:

- Ngồi xuống, hãy nghe ta, ta không làm khó ngươi đâu!

Hạng Chân vẫn đứng yên:

- Chỉ sợ ảnh hưởng xấu đến danh dự của cô nương ...

Nghiêm Tiệp tức giận, đôi mày dựng ngược, nốt ruồi đỏ giữa chân mày cũng tươi thắm hơn, y thị sầm mặt gần giọng nói:

- Ngô Nghị, ngươi nói như vậy là có ý gì? Ngươi xem bốn cô nương là hạng người nào?

Hạng Chân vội khom mình kính cẩn nói:

- Cô nam quả nữ cùng ở trong nhà mà cửa lại khép kín, tại hạ thân phận thấp hèn chẳng đáng kể, còn cô nương là lệnh muội của Nghiêm đại ca, thượng khách của Như Ý Phủ. Mặc dù chúng ta không có ý nghĩ xằng bậy, song chỉ sợ lòng người khó lường, miệng đòi thị phi. Tại hạ thì không sao, nhưng e sẽ ảnh hưởng xấu đến danh tiết của cô nương, tại hạ cả gan thật lòng bày tỏ, xin cô nương hãy minh xét.

Lời lẽ của chàng thật hợp tình hợp lý, trái lại khiến Nghiêm Tiệp đắm ra ngai ngừng và vì vậy y thị lại càng thích mến chàng trai tuấn tú trước mặt hơn. Thế là y thị ngồi lại ngay ngắn, dịu giọng nói:

- Ngươi nói rất có lý, song ngươi cũng đừng nên suy nghĩ méo mó, bốn cô nương xưa nay không hề câu nệ tiểu tiết, bất chấp tục lễ. Bởi thấy ngươi tuấn tú, nói năng linh lợi, cảm thấy tâm đầu ý hợp nên mới mời ngươi vào đây tán gẫu cho khuây khỏa, thật chẳng ngờ ngươi lại lo nghĩ nhiều đến vậy.

Hạng Chân trầm giọng:

- Tại hạ không dám, chẳng qua đó là vì lo nghĩ cho cô nương thôi!

Nghiêm Tiệp nhoen cười:

- Có lẽ ngươi đã nói đúng! À, trên chiến trường ngươi có cực khổ không?

Hạng Chân ưỡn ngực ngạo nghễ:

- Vì uy danh của Như Ý Phủ, các vị huynh đệ Hắc Thủ Đảng và Xích Xam Đội, chút cực khổ ấy có chi là đáng kể? Nếu nói về sự ực khổ, chính cô nương với các vị lãnh đạo mới thật sự cực khổ ...

Nghiêm Tiệp tình tứ nguýt mắt nhìn chàng, giọng nhẹ nhàng nói:

- Đâu có, chẳng qua cũng chỉ tận chút tâm lực thôi, đâu có gì là cực khổ!

Hạng Chân bỗng hỏi:

- Nghiêm cô nương, theo cô nương thì trận chiến này phía ta chắc chắn sẽ giành được phần thắng chứ?

Nghiêm Tiệp mỉm cười:

- Xét theo tình hình thì có lẽ vậy, bốn vị ca ca của ta cũng đều đã ra phía trước, người của Đại Đạo Giáo cũng canh phòng một phần quanh ngoại vi Đại Hà Trán, Thất Hà Hội cũng chia ra nửa số người trợ thủ, thậm chí các dũng sĩ trong phủ cũng đã được phái xuất hơn nửa số và toàn bộ lực lượng của Hắc Thủ Đảng với Xích Xam Đội hiện đang phòng thủ Bảo Hồ Trang ...

Khẽ buông tiếng thở dài, thấp giọng nói tiếp:

- Hắc Thủ Đảng thật là thâm, hơn ngàn người từ Bì Thạch Sơn đến đây, trừ một số thợ thương, chỉ chừng tám trăm người là còn có khả năng chiến đấu, họ đã phái đến Hạt Thạch Giản bốn trăm, đến giờ vẫn chưa thấy một người quay về. Còn Xích Xam Đội hai ngàn người thì toàn quân bị tiêu diệt, không một người sống sót, ngay cả tam đầu lĩnh Bạch Duy Minh của Xích Xam Đội cũng đã thiệt mạng và hai vị Phi Kỳ Sứ của Hắc Thủ Đảng cũng không một người sống sót ...

Hạng Chân bình tĩnh tiếp lời:

- Tăng Lão Yêu của Hắc Thủ Đảng chẳng đã bảo là đối phương ít nhất cũng tổn thất hơn nửa phần lực lượng tại Hạt Thạch Giản ư? Vậy là phía ta cũng đâu có thiệt thòi!

Nghiêm Tiệp cười khẩy:

- Tăng Lão Yêu thất thủ quay về, trông y chẳng còn chút đầu chí nào cả.

Đành rằng y nói như vậy, song ai dám bảo đảm đó đúng là sự thật?

Hạng Chân vờ thắc mắc hỏi:

- Chưa khẳng định thật hay giả ư? Vậy sao cô nương khi nãy ở đại sảnh đã nói rất quả quyết và hân hoan đến vậy?

Nghiêm Tiệp cười uể oải nói:

- Khi nãy là vì vừa mới gặp người, lại đang ở trong đại sảnh, lẽ dĩ nhiên là lời nói không thể quá yếu hèn, chứ thật ra thì có đánh bại được người ta hay không, ngay cả chính bản thân ta cũng không dám chắc ...

Đưa mắt nhìn Hạng Chân, lại nói tiếp:

- Tăng Lão Yêu thất thủ quay về, nếu y mà không thôi phòng tổn thất của kẻ địch thì y còn đứng chân trên chốn giang hồ được nữa không?

Hạng Chân cười:

- Tâm lý chung hầu hết đều như vậy cả!

Nghiêm Tiệp gật đầu:

- Các người ở tiền tuyến hẳn là tin tức linh thông hơn. Ở Hạt Thạch Giản, nghe đâu bọn Hoàng Long đã suất lĩnh Vô Song phái đi tiên phong, đúng vậy chăng?

Hạng Chân cười thầm, song gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Nghiêm Tiệp hai cánh tay trắng nuột và thon dài vịn vào nhau, giọng thấp trầm nói:

- Ta đã từng giao thủ với Hoàng Long tại Bảo Hồ Trang ...

Hạng Chân vờ sững sờ:

- Sao? Cô nương từng giao thủ với Hoàng Long rồi ư?

Nghiêm Tiệp hậm hực:

- Không sai, tên tiểu tử ấy rất đáng ghét, miệng lưỡi cay độc, thủ đoạn tàn bạo ... Nhưng võ công của hắn quả là đáng ngại ... Bốn gã thủ hạ của Xích Xam Đội cao to vạm vỡ vậy mà chỉ chớp mắt đã bị ngã gục, thậm chí hắn đã xuất thủ thể nào cũng chẳng kịp nhìn rõ ... Nghe đâu tên tiểu tử ấy từ khi xuất đạo đến nay chỉ bằng vào hai bàn tay không diệt địch, biết bao cao nhân dị sĩ đã ngã gục dưới đôi bàn tay ấy.

Hạng Chân lặng thinh, một thiếu phụ nói xinh đẹp mô tả về chàng trong lúc này cũng thật khá thú vị.

Nghiêm Tiệp thờ dài, nói tiếp:

- Trước đây ta vẫn tự phụ về võ công của mình, đầu sao cũng chẳng đến nỗi kém cỏi, vậy mà hôm ấy gặp Hoàng Long suýt nữa đã mất mạng. Hơn nữa, theo nhận xét của ta, tên tiểu tử ấy chưa giờ ra bao nhiêu công lực. Ta không tức giận vì võ công kém người, nhưng chẳng thể nào chịu đựng những lời mai mỉa của hắn ...

Hôm ấy hắn đã mặc y phục Xích Xam Đội, đầu tóc rối, mặt mày lem luốc, vừa mới phá hủy thiên lao của Bảo Hồ Trang ... Cho đến nay ta vẫn chưa rõ diện mạo của hắn ra sao, nhưng nghe nói hắn rất là anh tuấn, chẳng kém gì Phan Anh Tống Ngọc.

Hạng Chân nuốt nước miếng, giọng khô khốc nói:

- Lần sau mà gặp lại hắn, nhất định phải cho hắn nếm mùi đau khổ ...

Nghiêm Tiệp lắc đầu:

- Đâu phải dễ, nếu không có Hoàng Long thì Hắc Thủ Đàng đâu thảm bại đến vậy? Xích Xam Đội đâu tởm như hôm nay? Thành thật mà nói, đánh rằng Vô Song phái bình tĩnh tướng tài, song vẫn còn có thể đương cự được, đáng ngại nhất là Hoàng Long. Hắn túc trí đa mưu, tinh ranh xảo quyệt, võ công cao siêu khôn lường, quả là một mối lo lớn của chúng ta, chẳng kém so với toàn thể Vô Song phái.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Hồng phẫn đa tình lộ thiên cơ

Nghiêm Tiệp lại buông tiếng thờ dài, nói tiếp:

- Tuy nhiên, Nhiệm Công cũng đã lưu ý đến vấn đề ấy. Trong số các đại kếp mọi người đang bàn thảo, vấn đề tiêu diệt Hoàng Long là điều tiên quyết. Theo ta được biết, phía ta đã đặc phái một số cao thủ chuyên trách đề đối phó với hắn rồi.

Hạng Chân ơ hờ hỏi:

- Chẳng hay đó là những ai vậy?

- Hãy chưa quyết định, có lẽ người được đề cử từ Trường Hồng Phái và Thanh Tùng sơn trang.

Hạng Chân trầm cười khẩy, thản nhiên nói:

- Trường Hồng phái ư?

Nghiêm Tiệp gật đầu:

- Mai cô nương bên cạnh đây chính là cao thủ của Trường Hồng phái, đừng thấy nàng còn tuổi còn trẻ, e rằng hai Nghiêm Tiệp cũng chẳng phải đối thủ đấy.

Hạng Chân ngạc nhiên:

- Trường Hồng phái chẳng phải chỉ có bảy người đàn ông ư? Sao lại có thêm một phụ nữ thế này?

Nghiêm Tiệp cười khê:

- Mai cô nương là nghĩa nữ của chương môn nhân Trường Hồng phái đã thu nhận từ lâu, lẽ đương nhiên là rất ít ai biết đến. Nhưng võ công của nàng cao cường lắm, chẳng kém gì các vị sư thúc, kể ra thì nàng ta cũng là một phần tử của Trường Hồng phái.

Hạng Chân gật đầu:

- Ra vậy! Thế thì bảy cao thủ của Trường Hồng phái đều đã đến đây cả rồi ư?

- Đúng vậy! Ngay cả việc này mà người cũng không biết sao? Hôm họ đến đây, Nhiệm Công lão gia đã đích thân ra nghênh đón, thật đáng kiêu hãnh ...

Hạng Chân vội cười khỏa lấp:

- Tại hạ lo về ngoại vụ, đôi chân chạy suốt cả ngày lẫn đêm, thật sự hiểu hầy còn kém hơn cô nương nhiều!

Nghiêm Tiệp đưa tay bịt miệng ngáp:

- Một quá!

Hạng Chân khom mình:

- Không dám quấy rầy cô nương an nghỉ, xin cáo lui!

Nghiêm Tiệp khúc khích cười:

- Chờ lát đã, bây giờ ta còn chưa buồn ngủ, trò chuyện với người cùng khá là vui, đằng nào thì cũng hãy còn sớm, và lại đêm nay chưa chắc gì đã ngủ được!

Hạng Chân thấy thời gian cũng chẳng còn nhiều nữa, từ miệng đối phương thăm dò tin tức cũng không ít, giờ đây chỉ còn hai điều quan trọng nhất, chàng phải thăm dò ngay mới được.

Thế là chàng bèn tiến tới một bước, ra chiều bí ẩn nói:

- Nghiêm cô nương, phen này Hắc Thủ Đảng thảm bại nặng nề, Xích Xam Đội bị liên lụy cũng thất điên bát đảo, đề rồi diễn tiến đến cuộc chiến đẫm máu hôm nay, nguyên nhân chủ yếu nghe đâu chỉ vì một thiếu nữ trẻ đẹp phải không?

- Hừ, còn gì nữa!

Nghiêm Tiệp biu môi nói tiếp:

- Chính vì ả Thiết nương nương, con gái độc nhất của chương môn Vô Song phái?

Hạng Chân vờ bức tức:

- Rõ là mầm họa!

Nghiêm Tiệp cũng lộ vẻ bức tức:

- Hừ, chưa từng thấy một người đàn bà nào mà lại như thế, phụ thân ả đã vì ả mà dấy động can qua, máu chảy thành sông, vậy mà ả lại điềm nhiên suốt ngày quần lấy Khang Ngọc Đức, không rời một bước, thấy mà phát tởm, mỗi lần nghĩ đến là ngán ngẩm làm sao! Chúng ta bán mạng dóc sức ở đây là vì lẽ gì? Nếu không vì tình Nhiễm công lão gia ngàn dặm gửi thư thỉnh mời và lão Tiêu của Xích Xam Đội, hừ, bất kỳ thế nào ta cũng chẳng bao giờ can dự vào việc này. Ngặt vì sự việc mỗi lúc càng khuếch đại, đã đến lúc không còn đơn thuần là vì vấn đề của Thiết nương nương nữa. Nay thì cả Nhiễm công lão gia và lão Tiêu cũng đã bị lôi kéo vào, chúng ta đâu thể viện cớ thoát thân được nữa. Trong võ lâm chú trọng là hai chữ “Nghĩa khí”, song nếu truy cứu căn nguyên về hai chữ “Nghĩa khí” đôi khi cũng thật là chán nản, hể nhắc đến là thấy khó chịu rồi.

Hạng Chân gật đầu, dè dặt hỏi:

- Khang Ngọc Đức và Thiết nương nương ở trong Bảo Hồ Trang mà lại không tị hiềm vậy ư?

Nghiêm Tiệp nhướn mày buột miệng:

- Ở trong Bảo Hồ Trang thì cũng chẳng nói gì, họ ở ngay Hôi Vân Các trong phủ, hệt như là trong động phòng đêm tân hôn vậy.

Hạng Chân thầm nhớ lấy lại hỏi:

- Nghiêm nương nương có từng gặp Thiết nương nương chưa?

Nghiêm Tiệp hần học:

- Có gặp một lần, nhan sắc cũng rất khá, nhưng chẳng có gì là ghê gớm, đôi mắt ướt ướt, nhìn qua đã biết ngay là số đào hoa, chẳng gì tốt lành cả!

Hạng Chân xoa tay:

- Khang Ngọc Đức vẫn suốt ngày chui rúc trong Hôi Vân Các ư?

Nghiêm Tiệp biu môi:

- Có lẽ hai người đã bị ma quỷ mê hoặc rồi, bên ngoài gay gắt can thế này mà họ vẫn điềm nhiên như không hề hay biết, cũng khá khen cho họ đã có định lực đến như vậy ... Mấy hôm gần đây, có lẽ lão Tam đã bị lão Đại của y quả trách cho nên mới thỉnh thoảng ra ngoài cho có mặt. Hừ, hiện nay Hắc Thủ Đảng chỉ còn lại bốn năm trăm người, thấy đều là thuộc hạ của Huyết Hồn Đường, bọn họ sẵn sớm muộn gì cũng sẽ tiêu ma trong tay Khang lão tam, thật đáng tiếc cho những kẻ trung thành ấy.

Hạng Chân ngẫm nghĩ một hồi, đoạn tươi cười nói:

- Nghiêm cô nương, theo thiên kiến của tại hạ, khả năng chúng ta thua bại cũng chẳng nhiều.

Nghiêm Tiệp trở mắt ngạc nhiên:

- Vậy là sao?

Hạng Chân thấp giọng:

- Chúng ta hãy còn một đòn sát thủ chưa dùng đến, nếu đòn sát thủ ấy được dùng đến, e Vô Song Phái dù lợi hại đến mấy cũng phải bó tay thôi.

Nghiêm Tiệp thoáng chau mày:

- Thôi, đừng ồm ồm nữa, nói huych toẹt ra đi, chẳng lẽ còn sợ ta tiết lộ hay sao?

- Ở trên Bì Thạch Sơn, Hắc Thủ đảng chẳng đã bắt giữ một số nhân vật trọng yếu của Vô Song Phái đó ư? Nếu chúng ta đến đường cùng, mang họ ra ngăn cản kẻ địch, như vậy chẳng phải là một vũ khí rất hữu hiệu hay sao?

Nghiêm Tiệp lừ mắt, ra vẻ sớm đã hiểu nói:

- Tương đâu là điều cơ mật gì to tát lắm, thì ra chỉ là việc ấy, bốn cô nương đã hiểu từ lâu rồi, cho nên khi nãy ta chẳng nói với người là Vô Song Phái không đang lo ngại đây ư? Số người ấy đều là nhân vật thủ yếu quyền cao chức trọng của bọn họ. Vô Song phái muốn tấn công cũng phải sợ nếm chuột vỡ đồ, họ cũng rất hiểu người của Như Ý phủ chẳng phải là những kẻ nhân từ, nếu thật sự quần bách, nhất định sẽ thủ tiêu tù binh.

Hạng Chân lại xoa tay thăm dò:

- Nhưng mà tại hạ nhận thấy số tù nhân ấy giam cầm tại Bảo Hồ Trang không được an toàn cho lắm, hôm trước bọn Hoàng Long đã đột nhập vào đó, hẳn là có ý định giải cứu cho bọn họ.

Nghiêm Tiệp cười liên thoáng:

- Bọn Hoàng Long đã lắm rồi, mấy tù nhân của Vô Song phái thật ra không hề ở trong Bảo Hồ Trang, họ đã được đưa đến Như Ý Phủ trước một hôm lúc Hắc Thủ Đảng lui đến Đại Hà Trấn rồi.

Hạng Chân cắn răng:

- Chẳng rõ chỗ giam cầm có bảo đảm hay không? Nếu họ mà bị cứu thoát thì đó là một sự tổn thất hết sức to tát đối với chúng ta.

Nghiêm Tiệp lắc đầu:

- Ta chỉ biết họ bị giam cầm trong Như Ý phủ, còn chính xác ở tại đâu thì ta cũng chẳng rõ, chỉ Nhiêm Công lão gia với vài người trong phủ, Tiêu Hùng và các đầu lĩnh của Hắc Thủ Đảng là biết thôi.

Hạng Chân trầm ngâm, chàng định dò hỏi về tình hình phòng thủ bên ngoài phủ, song lại nhất thời chưa tìm ra được lý do để mở lời. Hiện chàng đang đóng vai người của Như Ý Phủ, nếu ngay cả sự mai phục của Như Ý Phủ mà cũng không biết, lại đi hỏi người khác thì thật là điều vô lý hết sức, chắc chắn sẽ bại lộ ngay tức khắc.

Nghiêm Tiệp bỗng nói:

- Này, người làm gì mà ngớ ra vậy?

Hạng Chân giật mình vội cười nói:

- Tại hạ cũng chẳng hiểu sao mấy hôm nay cứ cảm thấy lòng trĩu nặng như có một tảng đá đè lên vậy ...

Nghiêm Tiệp thoáng nhướng mày:

- Đó cũng chẳng trách người, hiếm khi cục diện to và trong lòng lại có nhiều nỗi lo toan, không mụ người ra sao được? Thành thật mà nói, tình thế hiện nay thật là gay go ...

Hạng Chân định nói gì nữa, bên ngoài hành lang có tiếng bước chân khe khẽ vang lên, chàng liền ngưng thần lắng nghe, tiếng bước chân ấy dừng lại trước cửa, rồi thì tiếng gõ cửa nhẹ vang lên.

Nghiêm Tiệp nhíu mày, thấp giọng quát:

- Ai đó?

Một giọng lạnh lót vang lên:

- Mai Nhụy đây. Nghiêm tỷ đã đi nằm rồi ư?

Nghiêm Tiệp liền tươi cười:

- Ô, ra là Mai cô nương, xin mời vào, tôi chưa ngủ đâu!

Hạng Chân khẽ nói:

- Để tại hạ lạnh mặt ...

Nghiêm Tiệp lắc đầu:

- Không sao đâu, chúng ta đường hoàng chính đáng, sợ gì kia chứ? Và lại, Mai cô nương rất thân với ta, không bép xép như những phụ nữ khác đâu.

Ngay khi ấy, cửa đã khẽ hé mở, một thiếu nữ tha thướt đi vào, lập tức trong nhà như bừng sáng lên. Quả là đẹp tuyệt trần, đôi mắt chim phụng, chiếc mũi thẳng thớm, đôi môi nhỏ nhắn tươi hồng, phối hợp với gương mặt bầu bĩnh, thân hình mảnh mai, làn da trắng hồng, thật chẳng khác tiền nữ giáng thế. Nếu có khuyết điểm thì đó là đôi mày hơi rậm một chút, có vẻ lạnh lùng và tàn bạo.

Thiếu nữ có tên Mai Nhụy ấy vừa bước vào nhà cũng liền tức ngớ người.

Nàng không ngờ trong khuê phòng của Nghiêm Tiệp lại có một người đàn ông và người đàn ông này lại hết sức anh tuấn nho nhã, chẳng khác nào Phan An tái thế.

Nhất thời Mai Nhụy sượng sùng đứng lại, đỏ mặt ấp úng nói:

- Xin lỗi! Nghiêm tỷ, tiểu muội không biết trong nhà có người ...

Nghiêm Tiệp đứng lên, đi đến thân mật nắm lấy tay Mai Nhụy cười nói:

- Không hề gì, Ngô Nhị đây cũng là người trong phủ từ tiền phương về đây, tôi gọi vào đây hỏi thăm tin tức vậy mà!

Hạng Chân cũng liền vòng tay thi lễ nói:

- Tại hạ Ngô Nhị xin ra mắt Mai cô nương!

Mai Nhụy gật đầu đáp lễ, đỏ mặt lúng búng nói:

- Không dám!

Nghiêm Tiệp kéo Mai Nhụy ngồi xuống phản, nói:

- Mai cô nương chẳng phải đã đến Bảo Hồ Trang ư? Tình hình bên ấy thế nào?

Mai Nhụy lập tức về mặt trở nên u ám, đưa mắt nhìn Hạng Chân, Nghiêm Tiệp hiểu ý vội nói:

- Nói đi, không sao đâu, đều là người nhà cả, Ngô Nhị đây là thuộc hạ của Ngụy Quang!

Hạng Chân nghe vậy không khỏi nức cười, song Mai Nhụy thì như đã yên tâm, khẽ buông tiếng thở dài, cất giọng lạnh lót nói:

- Hắc Thủ Đảng hiện chỉ còn không đầy năm trăm người là còn có khả năng chiến đấu, họ thấy đều là thành phần tinh nhuệ của Huyết Hồn Đường. Lúc chiều tối họ đã trích huyết minh thế, quyết tâm tử chiến đến người cuối cùng, cảnh tượng hết sức cảm động, do thủ lĩnh Hắc Thủ Đảng “Kim Oản” Hà Đình chủ trì. Còn người của Xích Xam Đội tại Hạc Thanh Gian có thể nói là đã toàn quân diệt vong, nay cũng chỉ còn lại chừng hai trăm người, họ đều tập trung tại Bảo Hồ Trang, chuẩn bị quyết một phen sinh tử với Vô Song Phái ...

Nghiêm Tiệp chau mày:

- Nghiêm trọng đến vậy ư?

Mai Nhụy nặng nề gật đầu:

- Tin tức nơi tiền phương rất xấu, Vô Song Phái tuy hy sinh thảm trọng, song vẫn tiếp tục tiến công. Theo nguồn tin của chúng ta cho biết, lực lượng chủ công của đối phương là thuộc Phi Tự Môn, đạo quân dũng mãnh nhất trong lục môn nhất đường và Mãng Tự Môn chia làm hai cánh yểm trợ. Vô Song Phái cung mệnh tôn sắc, hỏa khí lợi hại, cộng thêm người nào cũng liều mạng xông tới, người của Thất Hà Hội phòng thủ tuyến đầu đã triệt thoái, hiện giờ đội đẳng bài và đội giáp mã của Thanh Tùng sơn trang đang cố chống cự ...

Mai Nhụy đưa tay vén làn tóc mai bên tai lên, nói tiếp:

- Tình hình của Như Ý Phủ và tàn dư của Thất Hà Hội hiện đang được chinh đồn, chuẩn bị giáng một đòn phản công, nhưng xem tình hình cũng khó mà giành được phần thắng. Theo thám mã hồi báo, đối phương cũng đang bố trí lại trận thế, chỉnh đốn binh lực, tình hình hết sức khẩn trương, e rằng một cuộc đại chiến đã sắp diễn ra ...

Nghiêm Tiệp ra vẻ lo lắng, hỏi:

- Vậy Vô Song Phái còn cách Đại Hà Trấn bao xa nữa?

Mai Nhụy cười cay đắng:

- Không đầy ba mươi dặm!

Nghiêm Tiệp thoáng ngẫm nghĩ:

- Nhóm của gia huynh không sao cả chứ?

Mai Nhụy lắc đầu:

- Họ đều bình yên cả, còn những người triệt thoái thì thọ thương đến hơn một ngàn ...

Nghiêm Tiệp chau mày:

- Bây giờ Nhiệm Công lão gia định thế nào?

Nghe đâu lão nhân gia ấy định rút ra một phần lực lượng trấn thủ của Đại Đào Giáo và Thất Hà Hội đưa đi chống cự, nhưng thành bại cũng chưa dám chắc, đâu thể chỉ lo bên ngoài rồi trong nhà lại bỏ bê ...

Nghiêm Tiệp im lặng một hồi, đoạn rầu rĩ nói:

- Cuộc chiến này quả là thảm khốc!

Mai Nhụy thở dài:

- Ngay cả trời đất cũng đau buồn, suốt ngày âm u ...

Hạng Chân lặng lẽ đứng cạnh, bỗng Nghiêm Tiệp quay sang chàng hỏi:

- Này Ngô Nhị, ngươi thử người ra suy nghĩ gì vậy?

Hạng Chân gượng cười:

- Tại hạ nghĩ sống kiếp giang hồ quả chẳng phải dễ. Phải dùng máu và tính mạng chống chọi mới được, sống ngày nay nhưng chẳng rõ ngày mai sẽ ra sao?

Mai Nhụy kinh ngạc, nàng không ngờ Hạng Chân lại có cảm xúc tế nhị như vậy. Thế là nỗi kinh ngạc ấy đã hòa hợp với nỗi thiện cảm đã phát sinh ngay từ cái nhìn đầu tiên đối với Hạng Chân, càng nhận thấy người thanh niên này có khí chất bất phàm, có một vẻ đặc biệt khiến người quý mến.

Nàng e lệ nhìn Hạng Chân, lúng túng hỏi:

- Ngô ... Ngô Nhị, ngươi tên là Ngô Nhị ư?

Hạng Chân gật đầu cung kính:

- Vâng, chính là tiện danh!

Mai Nhụy thoáng cúi thấp đầu, bẽn lẽn nói:

- Gần đây các người hẳn là rất mệt mỏi?

Hạng Chân ưỡn ngực, ra vẻ kiên cường nói:

- Phải vậy thôi, nghĩ các vị cô nương vì việc người mà còn chẳng quản nhọc nhằn tương trợ, bọn tại hạ là những người có trách nhiệm thì càng phải chịu khó hơn nữa!

Nghiêm Tiệp cười xen lời:

- Thật là bẻm mép quá, chắc là có rất nhiều thiếu nữ bị ngươi lừa dối phải không?

Hạng Chân nghiêm giọng:

- Thừa cô nương, tại hạ rất ít khi tiếp xúc với nữ giới!

Nghiêm Tiệp gật đầu, cười khúc khích:

- Nhưng có lẽ người vô tâm với người ta mà người ta lại hữu ý với người thì sao?

Hạng Chân mỉm cười:

- Vậy thì tại hạ không được rõ!

Mai Nhụy đỏ mặt, cúi thấp đầu lạng thình:

Nghiêm Tiệp đưa ta xô nàng, liến thoắng nói:

- Mai cô nương làm gì mà đỏ mặt lên thế này? Nam nữ thương mến là việc thường, có gì mà phải e ngại?

Bỗng buông tiếng thở dài:

- Nhưng nói đi thì phải nói lại, lúc tôi trạc tuổi cô nương, hãy còn nhút nhát hơn cô nương nữa là. Trải qua bao năm lận đận truân chuyên, tôi cũng ngán ngẩm tình đời, kể từ khi tên khốn kiếp ấy chết đi. Ôi! Cuộc đời thật là tẻ lạnh ...

Mai Nhụy hãy còn là hoàng hoa khuê các, lại ở trước mặt một người đàn ông xa lạ, nàng càng nghe càng thấy ngượng ngùng, vội nói:

- Nghiêm tử ...

Nghiêm Tiệp phì cười:

- Được rồi, tôi không nói nữa, trông cô nương e thẹn thế này ...

Đoạn quay sang Hạng Chân nói tiếp:

- À Ngô Nhị, đêm nay người có phải quay trở về không?

Hạng Chân gật đầu:

- Tại hạ phải trở về hầu lệnh trước lúc canh hai!

Nghiêm Tiệp lại quay sang Mai Nhụy nói:

- Mai cô nương, cuộc họp của Nhiêm công lão gia đã kết thúc chưa vậy?

Mai Nhụy nhẹ lắc đầu:

- Họ đều ở trong Thủy Tinh thất trên lầu cũng chẳng phải họp bàn gì, mà chỉ là Nhiêm công lão gia đích thân tọa trận, nhận tin và điều khiển binh tướng. Nếu cuộc chiến này mà không kết thúc, có lẽ họ sẽ phải mãi mãi ở trong ấy.

- À vậy thì Ngô Nhị có tin gì hãy lên bẩm báo mau đi, khỏi phải chờ nữa, buổi họp biết đến bao giờ mới kết thúc?

Hạng Chân gật đầu:

- Vâng, tại hạ đi đây!

Đoạn vòng tay thi lễ với Nghiêm Tiệp và Mai Nhụy, chàng giả vờ trở ra đại sảnh, lại chú ý quan sát một hồi, sau đó quay trở vào. Chỉ thấy hai nàng vẫn đang chuyện trò với nhau, thấy Hạng Chân trở vào, Nghiêm Tiệp liền cười hỏi:

- Đã bẩm báo xong rồi ư?

Hạng Chân gật đầu:

- Vâng, giờ tại hạ xin cáo biệt nhị vị cô nương!

Chàng lại vòng tay thi lễ, quay người vừa định đi ra, bỗng Mai Nhụy cất tiếng:

- Khoan đã, giờ cũng đã đến phiên ta tuần tra, nhân tiện đi cùng người một thể!

Hạng Chân mừng thầm, vội nói:

- Vậy thì xin phiền Mai cô nương!

Mai Nhựt quay sang Nghiêm Tiệp, nhoen cười nói:

- Nghiêm Ty hãy an nghỉ, tiểu muội xin cáo lui!

Nghiêm Tiệp gật đầu, quay sang Hạng Chân cười nói:

- Vậy thì người hãy khéo mà phụng hầu Mai cô nương đấy!

Hạng Chân vội nói:

- Nghiêm cô nương khỏi phải nhọc tâm, tại hạ đâu dám chảnh mắng!

Thế là hai người sóng vai khỏi nhà, chờ cho Nghiêm Tiệp đóng cửa xong, Mai Nhựt bỗng quay sang Hạng Chân hỏi:

- Ngô Nhị, chúng ta đi theo cửa chính hay cửa hông?

Hạng Chân vờ ngẫm nghĩ, đoạn đáp:

- Đi cửa hông cho khỏi gặp rắc rối!

Thế là Mai Nhựt bèn dẫn Hạng Chân đi về phía bên kia hành lang, phía trước là một vườn hoa nhỏ, nơi đầu hành lang có bốn gã đại hán áo da canh gác.

Bốn gã đại hán ấy cũng đồng thời trong thấy Mai Nhựt và Hạng Chân, tuy họ chưa từng gặp Hạng Chân, song Mai Nhựt thì họ biết rất rõ. Lập tức bốn người khom mình thi lễ, một gã có đôi mày dựng ngược, toét miệng cười, nói:

- Mai cô nương, tối thế này mà chưa nghỉ ư?

Mai Nhựt về phóng khoáng gật đầu:

- Các vị vất vả quá, ta đang đến phiên tuần đêm!

Gã mày ngược giờ ngón tay cái lên, giọng xiêm nịnh:

- Cũng may là nhờ có quý phái giúp sức, không thì chúng tiểu nhân còn phải nhọc nhằn hơn nữa!

Mai Nhựt mỉm cười:

- Đó cũng là phải lễ thôi!

Đoạn ngoảnh lại nhìn Hạng Chân, dịu dàng nói:

- Ngô Nhị, ta đi thôi!

Hạng Chân gật đầu, thăm hỏi bốn gã Đại hán vài câu rồi cùng Mai Nhựt băng qua vườn hoa, mở một cánh cửa sắt gắn trên vách tường đi ra ngoài.

Hạng Chân luôn đi theo sau Mai Nhựt, xem ra là vì phép lịch sự, song thật sự là bởi Mai Nhựt rành rẽ về những mai phục trong Như Ý Phủ. Hơn nữa canh phòng lại quen biết nàng, có nàng đi trước thì sẽ giảm đi rất nhiều sự rắc rối cho chàng.

Qua khỏi bên hông Kim Bình điện, Mai Nhựt đưa tay chỉ khoảng đất trống trước điện, khẽ nói:

- Chỗ này đâu đâu cũng giăng đầy “Huyết tuyến” phía đầu không phải chuông báo động thì là tên độc, chỗ nào không có xây gạch thì không được đi, xung quanh đều là bẫy rập. Trên lối đi chỗ nào lót đá hoa cũng không đi được, bên dưới toàn là hầm chông và trên mỗi ngọn cây đều có bố trí tên nỏ, chỉ cần giẫm lên những sợi dây thép trong bụi cỏ là những mũi tên độc tức khắc bắn ra như mưa.

Dù võ công cao đến mấy cũng khó mà tránh kịp ...

Mai Nhựt vừa nói vừa chậm rãi bước đi trong bóng tối, lúc rẽ sang đông khi lại ngoặt sang tây, thỉnh thoảng lại có tiếng quát hỏi. Mai Nhựt đều lần lượt ứng đối qua đi, đôi khi cũng có một số kẻ canh phòng hiện thân ngăn cản song vừa thấy Mai Nhựt liền khom mình lui đi.

Mai Nhựt bỗng quay sang nhìn Hạng Chân, rụt rè nói:

- Ngô Nhị, sao các hạ lại tên là Ngô Nhị?

Hạng Chân ngẩn người, đoạn liền cười hỏi:

- Đó là tên do song thân đặt cho, bởi tại hạ tổng cộng có bốn huynh muội, tại hạ thứ hai, người nhà quê ít học, thật chẳng nghĩ ra được tên gì khác, thôi cứ đặt quách cái tên ấy. Mai cô nương, vậy chẳng tốt lắm ư? Vừa dễ viết lại vừa dễ nhớ!

Mai Nhựt nhoẻn cười:

- Nhưng có vẻ tầm thường quá, không tương xứng với người của các hạ!

Hạng Chân vờ ngờ ngẩn:

- Không tương xứng ư? Tại sao? Tại hạ thấy cũng đâu có gì là tầm thường ...

Mai Nhựt lắc đầu:

- Các hạ tướng mạo rất khá, khí chất lại tao nhã khác người theo tôi thì lẽ ra các hạ không chỉ ở vào địa vị như ngày hôm nay. À các hạ làm gì trong Như Ý Phủ?

Hạng Chân cười:

- Làm gì ư? Theo Ngụy Quang đầu mục theo sự sai bảo chứ còn làm gì nữa?

Mai Nhựt chưng bực:

- Ý tôi muốn nói là thân phận và địa vị của các hạ kia!

Hạng Chân ngẫm nghĩ chốc lát, mỉm cười nói:

- Cao hơn một số huynh đệ khác, dưới tay tại hạ còn có hơn hai mươi người, thấp hơn Ngụy Quang đầu mục, y quản lý hai mươi người có địa vị như tại hạ!

Mai Nhựt gật đầu:

- À, vậy là các hạ chỉ là một tiểu đầu mục, còn Ngụy Quang nào đó bất quá cũng chỉ là một đại đầu mục, thế thì các hạ thật là khuất tất ...

Hạng Chân dang ngửa hai tay:

- Nhưng tại hạ cảm thấy rất là hài lòng ...

Mai Nhựt nhướn mày:

- Các hạ không nghĩ đến thế giới bên ngoài rộng lớn dường nào ư? Ngô Nhị, các hạ là nam nhi đại trượng phu, lẽ ra phải có chí hướng bốn phương mới phải chứ?

Hạng Chân cười thầm:

- Nhưng ... nhưng tại hạ đâu biết phải làm sao?

Mai Nhựt định nói gì đó, song lại thôi, hồi lâu nàng mới rụt rè nói:

- Ngô Nhị, tôi ... muốn hỏi các hạ một điều Mai Nhựt do dự một lúc, đoạn quay mặt đi thẹn thùng nói:

- Các hạ ... các hạ ...

- Xin cô nương cứ thẳng thắn nói ra, tại hạ đang nghe đây!

Mai Nhựt hất đầu, mặt đỏ như hoa lựu tháng năm, lúng búng nói:

- Các hạ ... có bằng lòng ... bằng lòng làm bạn với tôi không?

Hạng Chân vờ làm ra vẻ mừng đến bàng hoàng, ấp úng nói:

- Làm bạn với cô nương ư? Tại hạ ... chỉ sợ ... chỉ sợ với không tới ... Cô nương, Ngô Nhị này thân phận thấp hèn, được nói chuyện với cô nương ... đã là vinh hạnh lắm rồi!

Mai Nhựt bực tức:

- Các hạ làm sao thế này? Tôi ... tôi vì quý trọng các hạ nên mới đề nghị như vậy ... đâu phải là tôi không biết thân phận của các hạ ... kết bạn đâu cần phân biệt cao thấp.

Hạng Chân xoa tay áp ứng:

- Được cô nương quý trọng ... tại hạ đương nhiên là hết sức bằng lòng, nhưng chỉ sợ ... là gia tộc và trường bối của cô nương không cho phép, thân phận và địa vị giữa chúng ta quả là cách quá xa ... thẳng thắn mà nói, tại hạ chỉ là một tên nô bộc để người ta sai khiến ...

Mai Nhụy dậm chân giận dữ:

- Các hạ làm sao vậy? Tôi đã không quản ngại vấn đề ấy, các hạ còn sợ gì nữa chứ? Các hạ có bằng lòng ... hay không hở?

Hạng Chân ra chiều vạ bất đắc dĩ, gật đầu nói:

- Vậy thì tại hạ xin bằng lòng!

Mai Nhụy nhoen miệng cười:

- À, vậy mới là đàn ông chứ! Thôi, bây giờ chúng ta đã là bạn với nhau rồi, khi nào làm xong việc ở đây tôi sẽ nắm rõ với gia phụ, mời các hạ đến chơi ở chỗ chúng tôi vài hôm!

Hạng Chân cười gượng:

- Chỉ sợ không được vui vẻ đón tiếp đó chứ!

Mai Nhụy lừ mắt:

- Tại sao các hạ biết là không vui vẻ đón tiếp? Tôi đã khôn lớn thế này, chả lẽ một chút tự do như vậy cũng không có? Hừ, các hạ xem thường ta quá!

Hạng Chân vội nói:

- Cô nương đã quá lời, tại hạ sao dám xem thường cô nương!

Mai Nhụy cười nhẹ:

- Trông các hạ luống cuống thế này, xem ra còn nhát gan hơn tôi nữa! Thôi, chúng ta đi tiếp, kéo trễ nại công việc của các hạ.

Hạng Chân thận trọng hỏi:

- Mai cô nương, chúng ta có đi đến tường bảo xem xét không?

Mai Nhụy có vẻ ngạc nhiên, nhìn Hạng Chân thoáng nhíu mày nói:

- Tường bảo ư? Mọi người trong Như Ý Phủ đều gọi là tường phủ, sao các hạ lại gọi là tường bảo?

Hạng Chân giật mình, song vẫn điềm tĩnh nói:

- Nhưng tại hạ cứ thích gọi là tường bảo bởi nó kiên cố hệt như một tòa thành bảo. Mai cô nương thấy có đúng không?

Mai Nhụy quay nhìn quanh, cười khẽ nói:

- Thôi, các hạ lúc nào cũng có lý cả, bất kể ai đúng ai sai chúng ta cũng phải đến xem thử!

Hạng Chân khom mình chìa tay ra:

- Vậy thì xin mời!

Thế là hai người lại đi thẳng về phía bờ tường, giờ đây Hạng Chân cùng sóng bước với Mai Nhụy, khiến nàng nghe một chút ngọt ngào dâng lên trong lòng, tưởng là Hạng Chân đã dẹp bỏ lòng tự ti mặc cảm, bằng lòng tiếp cận với nàng hơn.

Hạng Chân cùng lợi dụng tâm lý ấy hầu thực hiện một mục đích riêng, đó là dẫn dụ Mai Nhụy về phía chàng đã định, tức là địa điểm ẩn nấp của nhóm Tây Môn Triều Ngọ.

Kẻ vô tâm, người hữu ý, Mai Nhụy với Hạng Chân thấp giọng nói cười, cùng đi về phía trái bờ tường theo đúng dự định của Hạng Chân.

Mai Nhụy bỗng ngược mặt lên trời nói:

- Bất kể là ngày hay đêm, mấy hôm nay trời âm u, ngày không ánh nắng, đêm không trăng sao, mây đen vần vũ thật là buồn chán ...

Hạng Chân chậm rãi tiếp lời:

- Vâng ngay cả trời cao cũng đau buồn vì cuộc chiến đẫm máu dưới mặt đất này ... Mai cô nương, theo nhận xét của cô nương thì chúng ta với Vô Song Phái bên nào sẽ thắng?

Mai Nhụy ngẫm nghĩ hồi lâu, đoạn ừ đột nói:

- Tôi cũng không biết chắc!

Hạng Chân nghiêng mắt nhìn nàng, bình thản nói:

- Còn tại hạ thì có thể nhận định được!

Mai Nhụy lắc đầu:

- Nhưng các hạ đừng nói ra là hơn!

Hạng Chân kinh ngạc, không ngờ Mai Nhụy lại nói ra câu ấy. Chẳng ngờ gần nhìn người con gái xinh đẹp ánh mắt ngập vẻ ưu tư, chứng tỏ nàng chẳng chút sốt sắng về sự giết chóc tanh máu, thậm chí còn khẳng định cuộc chiến này sẽ thảm bại. Song thật đáng tiếc, nàng lại dấn thân vào, muốn rút chân ra khỏi vũng lầy mà không bị hoen ố, thật không phải dễ dàng.

Hai người chậm rãi bước lên một bậc cấp dẫn lên thành tường. Hạng Chân bỗng thấp giọng nói:

- Mai cô nương có từng giết người không?

Mai Nhụy sững sờ:

- Sao bỗng dưng lại hỏi vậy?

Hạng Chân mỉm cười:

- Cô nương rất đẹp, đáng người lại mảnh mai như thế ... một con gió cũng thổi bay được, một con chuột cũng có thể làm cho cô nương khiếp vía, ấy vậy mà cô nương lại là người trong giới võ lâm và nghe nói võ công của cô nương đây rất cao.

Mai Nhụy cười khê:

- Các hạ đừng nên xét người qua ngoại hình, phải biết kẻ to lớn chưa chắc đã can đảm, mà người ốm yếu cũng chưa hẳn là nhút nhát. Đừng thấy tôi bề ngoài yếu đuối và có phần nhút nhát, khi tôi mà tức giận lên cũng hung dữ lắm đấy!

Hạng Chân nhếch môi cười quái lạ:

- Thật ư? Cô nương đã từng giết người sao?

Mai Nhụy gật đầu:

- Vâng, ba người!

Hạng Chân ra chiều thú vị:

- Ba người như thế nào vậy?

Mai Nhụy nhún mày:

- Ba người hết sức là tội lỗi!

- Kể nghe được chẳng?

Lúc này hai người đã lên đến thành tường, bắt đầu bước trên lối đi rộng chừng bảy thước.

Mai Nhụy khê nói:

- Chuyện đã xảy ra lâu lắm rồi, lúc ấy tôi mới mười bảy tuổi, tức là hồi năm trước. Một mình tôi ra sau núi hái hoa thuốc, đó là một loài hoa chữa được bệnh ho. Ngay khi đang hái, bỗng từ trong rừng phóng ra ba người đàn ông đầu bù mặt xám, họ nhìn tôi cười ghê rợn và từ từ đi tới ... Lúc đầu tôi không biết họ định làm gì, nhưng đến khi họ lao bổ tới, trong lúc tức giận và hoảng hốt, tôi cũng chẳng hiểu ra làm sao, vừa xuất thủ ba người đã ngã gục, rất nhiều máu từ thân thể họ chảy ra. Tôi sợ quá, vừa khóc vừa la bỏ chạy về, nghĩa phụ cùng tam thúc, tứ thúc thấy thế hết sức làm lạ hỏi, tôi bèn theo đúng sự thật kể lại. Thế là họ liền tức giận đi đến đó, khi quay về họ đều xúm nhau cười trêu tôi, lúc ấy tôi mới biết ba người kia thấy đều bị tôi giết chết.

Mai Nhụy thở ra một hơi, vẻ mặt thờn ngẩng lên hỏi:

- Muốn biết tôi đã dùng vật gì giết chết họ không?

Hạng Chân cười:

- Bằng lòng cho tại hạ xem thử chăng?

Mai Nhụy cúi thẳng hai tay ra, nhìn Hạng Chân cười bí ẩn. Ngay khi nụ cười còn vương đọng trên môi, bỗng “choang, choang” hai tiếng lách lói, ánh thép chớp ngời, hai thanh đoản kiếm dài hơn thước và rộng chừng nửa tấc đã từ trong tay áo nàng bắn ra, vừa vịn nằm gọn trong hai bàn tay nàng.

Hạng Chân mỉm cười, buột miệng khen:

- Quà là kiếm báu!

Mai Nhụy hai tay đưa lên, hai thanh đoản kiếm sắc bén đã rút trở vào trong tay áo chỉ nghe “cách cách”, tất cả lại trở về như trước.

Mai Nhụy vẫn hồn nhiên, cười nói vui vẻ:

- Hai thanh đoản kiếm này chỉ dài thước hai, được rèn bằng thép xanh hòa với sắt ròng, hết sức sắc bén. Thanh sắt to cỡ ngón tay chỉ cần cắt nhẹ là đứt ngay, được lắp trong hai ống đồng đặc chế trong tay áo, chỉ cần đẩy chốt lò xo xuống, hai tay duỗi thẳng là chúng sẽ tức khắc bắn ra, đưa tay lên là chúng lại rút trở vào và đồng thời làm cho chốt lò xo tự động cài lại. Hai thanh đoản kiếm này lúc bắn ra rất nhanh và mạnh, nếu kẻ địch không lưu ý sẽ bị thương vong ngay tức khắc.

Hạng Chân gật đầu lia lịa, ra chiều hâm mộ, nói:

- Hai thanh kiếm này hẳn phải có tên gọi rất hay phải không?

Mai Nhụy đắc ý:

- Vâng, thanh bên phải tên là Chu Thiệp (lưỡi đỏ), bên trái là Lục Mang (ánh sáng xanh).

Hạng Chân vẽ trềng ngăm:

- Mai cô nương, giả sử tại hạ đứng ngoài một trượng dùng tay ném mạnh một hòn đá tới cô nương có thể ngay trong khoảnh khắc hòn đá bay tới xuất kiếm đâm trúng chăng?

Mai Nhụy ngẫm nghĩ:

- Hòn đá ấy chừng bao lớn?

Hạng Chân cười:

- To cỡ chén cơm!

Mai Nhụy gật đầu:

- Được!

- To cỡ đồng tiền thì sao?

Mai Nhụy thoáng do dự:

- Tám phần là được!

- Nếu bé cỡ hạt gạo thì sao?

Mai Nhụy ngó người, có vẻ ngượng ngùng nói:

- Vậy thì ... E rằng không thể được!

Vậy là Hạng Chân đã nắm rõ về trình độ và võ công của Mai Nhụy.

Bỗng Mai Nhụy phụng phịu nói:

- Thôi đi, các hạ đã đánh lừa ta, làm cho người ta bêu xấu ...

Hạng Chân cười dịu dàng:

- Tại hạ sao dám đánh lừa cô nương bêu xấu! Chính tại hạ mới xấu hổ đây, chỉ sợ cô nương ném tới một chiếc bàn, tại hạ cũng chẳng dám trúng nữa là.

Mai Nhựt không nên được, cười ngặt nghèo hồi lâu mới đưa tay dụi mắt, nói:

- Các hạ hư lắm, cứ hay trêu người ta cười dờ khóc dờ ...

Hạng Chân cũng buông tiếng cười thâm trầm, thâm nhủ:

- Lát nữa đây chỉ sợ cô nương lại càng dờ khóc dờ cười hơn nữa đấy!

Lúc này hai người đã đến đối diện với chỗ ẩn nấp của Tây Môn Triều Ngọ.

Mai Nhựt còn định đi tiếp, song Hạng Chân đã đứng lại hỏi:

- Mai cô nương, có cần xuống ám thất” xem xét không?

Mai Nhựt khúc khích cười, lát sau lại nói:

- Sao các hạ hay tự đặt danh thế nhỉ? Đó đâu phải là ám thất, những hầm ngăn bên dưới có tên là “Tiễn huyết” (hầm tên). À phải rồi, các hạ là người của Như Ý Phủ, biết xung quanh bờ tường có bao nhiêu “Tiễn Huyết” không?

Hạng Chân vờ ngẫm nghĩ:

- Dường như có bảy mươi mấy ...

- Bảy nào! Có những một trăm hai mươi “Tiễn Huyết” xem đó, các hạ còn thiếu hiểu biết hơn tôi nữa!

Hạng Chân đưa tay gõ gõ lên đầu thờ dài:

- Oai, rõ thật là lẩn thẩn, đến bao nhiêu “Tiễn Huyết” mà cũng quên mất.

Thật là ...!

Mai Nhựt đảo mắt nhìn quanh, giọng cảm thán nói:

- Thú thật, tôi hết sức bội phục những mai phục của Như Ý Phủ, quả đúng là bậc thiên tài! Hãy xem, Như Ý Phủ chẳng khác nào một thành trì kiên cố, bốn mặt đều có rừng rậm và cách bờ tường khá xa, nếu vạn nhất xảy ra sự cố thì cũng không sợ kẻ địch lợi dụng sự che chở của rừng rậm tấn công. Và bờ tường cũng có hai tầng tầng, trên tường thành có thể kiên thủ, tầng dưới lối hẹp có thể phục binh, nơi giữa có cửa sổ quan sát, không sợ kẻ địch áp sát mà lúc khẩn cấp còn có thể trèo lên cự địch. Tầng trên bên dưới đường hầm bố trí “Tiễn Huyết”, tên nó đã được định hướng, hoàn toàn phủ trùm khoảng đất trống chung quanh Như Ý Phủ, trong huyết còn có khe hở để quan sát động tĩnh bên ngoài, không cần phải thêm người canh phòng. Khi kẻ địch kéo đến, chỉ cần một tiếng hiệu lệnh, hàng vạn mũi tên sẽ cùng lúc bắn ra, thử nghĩ xem, e rằng thiên binh vạn mã cũng phải bị diệt sạch trong mưa tên.

Hạng Chân nghe lạnh cả sống lưng, thảo nào đối phương tiền tuyến liên tiếp thất bại mà vẫn bình chân như vại, thì ra họ đã bố trí sẵn thiên la địa võng tại Đại Hà Trấn và Như Ý Phủ để chờ đối phương kéo đến nộp mạng, thủ đoạn thật là tàn ác.

Mai Nhựt khều nhẹ chàng, ngạc nhiên hỏi:

- Nay Ngô Nhị, các hạ đang nghĩ gì vậy?

Hạng Chân giật mình, vội nói:

- Tại hạ đang nghĩ, lúc bình mã của Vô Song Phái gục ngã dưới mũi tên, chẳng rõ cảnh tượng sẽ ra sao ... À Mai cô nương, vậy thì tại sao khi này cô nương lại tỏ ra lo lắng thế kia?

Mai Nhựt nhím mắt:

- Tôi cũng chẳng hiểu tại sao, dường như đó là do trực giác, cứ cảm thấy như có một áp lực vô hình nào đó, khi này tôi không muốn các hạ nói ra là vì sợ ảnh hưởng đến lòng tin của chúng ta ... Các hạ biết đấy, đôi khi quyết tâm và nghị lực, lòng dũng cảm van trí tuệ của con người luôn giải trừ được mọi khó khăn đạt được những thành quả không ngờ ... Sự mai phục dù chặt chẽ đến mấy thì cũng là vô tri vô giác, còn con người thì có khối óc ...

Hạng Chân thận trọng thăm dò:

- Mai cô nương cho là Vô Song Phái có đủ lòng can đảm, quyết tâm, nghị lực và trí tuệ như vậy ư?

Mai Nhựt nhắm mắt một hồi, như hết sức phiền não về vấn đề này, đoạn lắc đầu trái với lòng mình đáp:

- Tôi không rõ!

Hạng Chân nhếch môi cười, lái sang chuyện khác, nói:

- Tại chỗ chúng ta đang đứng dường như có một “Tiễn Huyệt”, có cần xuống xem không? Tại hạ biết, bọn này một khi không có người tra xét là tức khắc lộng hành ngay, không uống rượu cờ bạc thì là vùi đầu ngủ ...

Mai Nhụy nhoen cười:

- Các hạ rành rẽ thế này, hẳn là trước đây cũng thường như vậy phải không?

Hạng Chân cười hóm hỉnh:

- Cũng không thường lắm! Ít ra tại hạ cũng quản lý hai mươi người mà.

Mai Nhụy gật đầu, vừa định khom xuống dưới bờ tường bỗng có ba bóng người phóng tới, cùng lúc cất tiếng quát hỏi:

- Ai đó?

Hạng Chân giật mình, theo bản năng lùi sau một bước, hai tay thoáng đưa lên, song Mai Nhụy thì vẫn bình thản đứng yên, điềm tĩnh nói:

- Mai Nhụy đây!

Ba bóng người ấy thấy đều có thân thủ kinh người, khi còn cách nhau hơn trượng đã từ dưới vọt lên theo ba hướng khác nhau.

Một người đàn ông trung niên, mặt xanh đen, mắt nhỏ mũi tẹt, môi mỏng và mặc áo da “vù” một tiếng đáp xuống trước mặt Hạng Chân và Mai Nhụy. Theo sau là một lão nhân râu đỏ cao to vạm vỡ, còn người thứ ba vọt lên cao hơn bờ tường hai trượng, lộn một vòng trên không, hạ xuống đứng lên mái hiên. Người này mặt trắng bệch và tro lạnh, hết như một cương thi, trông thấy rợn người ngay.

Song, Mai Nhụy chẳng chút nao núng, thoáng vòng tay thì lễ với người trung niên áo da, thấp giọng nói:

- Đổ đại ca vất vả quá, đêm nay thế này mà còn đi tuần tra ư?

Người trung niên họ Đỗ vừa trông thấy Mai Nhụy, vẻ hung hãn liền tức tan biến, cười ha hả ôm quyền nói:

- Đỗ mỗ đâu đáng kể là vất vả, chính Mai cô nương mới thật là cực nhọc, cô nương cũng đang tuần tra ư?

Mai Nhụy cười khê:

- Đổ đại ca chả lẽ đã quên lịch tuần canh đã quyết định lại tại Thúy Tinh Thất?

Người họ Đỗ cười ha hả:

- Đâu có quên, làm sao mà quên được? Nhưng có điều là ... Ôi, lẽ ra Đỗ mỗ không nên nói ra ngật vì lệnh dụ của Nhiêm Công ...

Mai Nhụy hiểu ngay ý đối phương, bèn đảo tròn mắt, khẳng khái nói:

- Không hề gì, Đổ đại ca muốn nói đến Kim Quán Lệnh chứ gì?

Đoạn nâng từ trong chiếc túi da đeo bên lưng lấy ra một vật lấp lánh ánh vàng, hình mũi tên chi dài chừng ba tấc, trên có khắc hình một vệ sĩ đầu đội mũ trụ hết sức tinh xảo.

Người họ Đỗ trông thấy Kim Quán Lệnh liền cười giả là nói:

- Xin cô nương chớ trách Đỗ mỗ đã làm phiền, bởi chức trách trên mình chứ không phải Đỗ mỗ cố tình gây khó khăn.

Mai Nhụy cười:

- Lẽ là phải vậy, Đổ đại ca khách sáo quá!

Người họ Đỗ đưa mắt nhìn Hạng Chân đứng sau Mai Nhụy, lại hỏi:

- Người này đi cùng với Mai cô nương ư?

Mai Nhụy lười giải thích, bèn gật đầu đáp:

- Vâng!

Người họ Đỗ quay sang Hạng Chân, giọng hổng hách nói:

- Người phải cẩn thận hầu hạ Mai cô nương đấy, biết chưa?

Hạng Chân liền khom mình cung kính đáp:

- Vâng, tại hạ biết rồi!

Người họ Đỗ bèn khoát tay ra hiệu với hai người kia, thế là họ nhanh chóng lui đi, thoáng chốc đã khuất dạng trong bóng tối dưới bờ tường.

Mai Nhụy hướng về phía khuất dạng của họ, bùi môi, hậm hực nói:

- Tôi ghét nhất là mấy người ấy! Cứ tác oai, tác phúc, lúc nào cũng ra bộ hống hách ...

Hạng Chân thở phào:

- Không sai, cầm lòng gà mà cứ ngỡ là lệnh tiễn!

Mai Nhụy tức tối:

- Chẳng rõ gã Đỗ Tông này sử dụng thủ đoạn gì mà rất được Nhiêm Công lão gia sủng ái. Nếu tôi mà là Nhiêm Tông chắc chắn đã giáng y xuống mười tám tầng địa ngục từ lâu rồi!

Hạng Chân chớp mắt tiếp lời:

- Đừng vội, không còn lâu nữa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Hoàng long hiện chân tướng

Mai Nhụy cắt Kim Quán Lệnh trở vào túi da, nhìn Hạng Chân, nói:

- Ngô Nhị, chúng ta xuống dưới xem thử, xong rồi các hạ đi về là vừa!

Hạng Chân nhẹ gật đầu:

- Xuống “Tiễn Huyệt” ngay bên dưới này là được rồi!

Mai Nhụy gật đầu, đưa mắt nhìn mái hiên bờ tường thẳng hàng với một góc lồi, đoạn bước tới giẫm lên một phiến đá vuông bảy cái.

Chỉ chốc lát, phiến đá ấy nhanh chóng bị đẩy ra, một người thò đầu lên hỏi:

- Ai vậy?

Mai Nhụy thấp giọng:

- Người tuần đêm ở Thụy Tinh Thất?

Người ấy ngẩng lên nhìn Mai Nhụy, vội nói:

- Có việc gì vậy cô nương?

Mai Nhụy đành mặt:

- Đương nhiên là có việc, bọn ta cần xuống dưới xem xét!

Hạng Chân tiến tới một bước, thấp giọng gắt:

- Huynh đệ thượng cấp tuần tra đến đây mà lại vô lễ vậy hả? Muốn chết hay sao?

Người ấy hoảng kinh, vội nói:

- Xin mời, xin mời, tại hạ xuống kính tiếp đây!

Đoạn liền rút đầu xuống, Hạng Chân chia tay ra, nói:

- Xin mời!

Hai người bèn lần lượt bước xuống hầm rộng chừng một thước, sâu tám thước, lên xuống bằng một thang sắt gắn vào vách, rộng dài cũng là tám thước, hình khối vuông như chiếc chuông bồ câu. Mặt ngoài có một chiếc giá sắt, trên giá sắt có mười chiếc nỏ liên hoàn đã lắp tên sẵn sàng, tuy hướng ra ngoài bờ tường song vẫn có một vách đá ngăn trước mặt. Ngoài trừ hai bên đều có ba đường khe rộng chừng một tấc phủ vải đen nguy trang dùng để quan sát và thông hơi, không hề có chỗ trống cho tên nỏ bắn đi, trừ phi vách đá trước mặt giá sách có thể xê dịch ...

Trên vách có treo một ngọn đèn gió, ánh sáng vàng vọt tỏa khắp gian thạch thất. Chỉ thấy tổng cộng có năm người, ngoài gã bên cạnh bốn người kia đều đang nằm trên một chiếc chiếu dày.

Năm ngọn quý đầu đao đặt dựa vào góc vách thành một hàng dài, bốn gã nằm dưới chiếu vừa trông thấy một vị cô nương xinh đẹp bước xuống, thấy đều mặt mày tươi rói bỏ dậy, ra chiều như nãy thú sắp vồ mồi vậy.

Gã đi cùng Mai Nhụy và Hạng Chân lẽ nào lại không biết căn bệnh của mấy vị đồng bọn này, bèn vội bước đến gần, thấp giọng nói:

- Liệu hồn, người tuần tra do Thủy Tinh Thất phái đến đấy!

Hiệu lực của ba tiếng “Thủy Tinh Thất” chẳng khác nào khi mọi người nhắc đến Diêm La Điện, bốn gã kia liền tức sùng sờ, vội vàng đứng xếp thành một hàng dài, hai tay buông thông, cung kính đứng nghiêm trang.

Mai Nhụy hiển nhiên rất không quen với mùi rượu và mùi hôi hám trong thạch thất, nàng thoáng nhíu mày, lạnh lùng quét mắt nhìn quanh.

Hạng Chân khi này đã tiện tay kéo phiến đá đẩy cửa hầm lại rồi, chàng quắc mắt nhìn năm gã đại hán, giọng nghiêm lạnh nói:

- Các ngươi chỉ có năm người ở đây thôi ư?

Gã đại hán cùng họ đi xuống vội đáp:

- Vâng, vâng! Chỉ có năm người thôi, trong “Tiền Huyệt” nào cũng đều như vậy cả!

Hạng Chân đi tới đi lui hai bước, lại hỏi:

- Đã nghiêm cấm các người không được uống ngủ trong lúc trực gác, vậy mà các ngươi lại uống lén phải không?

Năm người đều cúi thấp đầu không dám lên tiếng, Hạng Chân lại cất giọng hỏi:

- Ta hỏi các ngươi có nghe không?

Một gã mặt tái ngắt, ấp úng nói:

- Bẩm đại ca ... chúng tại hạ chỉ ... uống có chút ít Hạng Chân giận dữ quát:

- Im ngay, một hóp cũng chẳng thể được, nếu như người của Vô Song Phái kéo đến trong lúc này, các ngươi đầu choáng mắt hoa mà còn đương sự được ư?

Toàn là một lũ phế vật!

Năm người rũ tay đứng yên, thấy đều cảm như hén, đến nỗi thở mạnh cũng chẳng dám. Hạng Chân lại đảo mắt nhìn quanh, phen này thì chàng đã phát hiện một tay cầm sắt lộ ra trên góc tường bên phải.

Suy nghĩ thật nhanh, chàng liền hiểu ngay công dụng của tay cầm sắt ấy, bèn nhếch môi cười quái lạ, đầy sâu sắc và tàn bạo.

Mai Nhụy cũng đành mặt nói:

- Các ngươi phải hết sức thận trọng, phía trước Đại Hà Trần đang diễn ra kịch chiến vậy mà các ngươi lại ung dung ở đây uống rượu vui vầy ư? Vạn nhất xảy ra sự cố, các ngươi có gánh chịu nổi không chứ?

Hạng Chân tiến tới một bước gần giọng:

- Có nghe Mai cô nương nói không hả?

- Dạ nghe!

Năm người riu riu đồng thanh đáp. Mai Nhụy khoát tay nói tiếp:

- Lần sau mà còn bắt gặp các người như thế này thì đừng trách ta không vị nể nữa, sẽ trừng phạt các người đấy!

Hạng Chân đánh giọng:

- Không còn lần sau nữa đâu!

Năm gã đại hán kẻ cả Mai Nhụy thấy đều sững sờ, ngay khi ấy Hạng Chân đã xuất thủ nhanh như chớp. Năm người văng bắn ra sau, va mạnh vào vách rồi dội ra ngã lộn xuống đất, không kịp hự lên một tiếng thấy đều đã hồn lìa khỏi xác.

Mai Nhụy giật run, mặt tái nhợt nhìn thẳng vào Hạng Chân, giọng khích động nói:

- Ngô Nhị, các hạ ... tội đâu có đáng chết, các hạ lấy quyền gì mà giết chết họ chứ? Họ chẳng qua chỉ nông chút rượu, tội đâu có đáng chết, các hạ vậy mà lại tàn ác ra tay giết chết họ ...

Hạng Chân thờ dài, ra vẻ khở sở nói:

- Tại hạ ... chỉ vì nhất thời tức giận. Mong cô nương hãy thứ cho ...

Trong lúc tức giận và kích động, Mai Nhụy nhất thời không nghĩ đến một điều. Nếu chàng thanh niên tuấn tú có tên Ngô Nhị này quả đúng là một tiểu đầu mục trong Như Ý Phủ thì sao lại có thân thủ cao siêu đến vậy ...

Mai Nhụy tức tối giậm chân, hai mắt đỏ hoe, giọng uất nghẹn nói:

- Đây là mạng người ... chỉ vì một việc nhỏ nhặt mà người lại đành lòng giết chết họ một cách tàn nhẫn thế này! Ngô Nhị, long người dạ người quả thật độc ác, quả ta đã lầm về người ...

Hạng Chân hai tay ôm mặt, vẻ đau khổ nói:

- Tại hạ đã biết tội rồi! Mai cô nương xin đừng nói nữa.

Mai Nhụy vụt ngẩng lên, giận dữ nói:

- Ta biết phải trả lời thế nào đây? Đây là năm mạng người, ta biết phải giải thích thế nào với Như Ý Phủ đây?

Hạng Chân tiến tới một bước, đến gần Mai Nhụy vờ sợ hãi nói:

- Xin Mai cô nương hãy che giấu dùm cho, không thể để cho họ biết là tại hạ đã gây ra, họ sẽ giết chết tại hạ mất ...

Mai Nhụy nghiêng răng:

- Đừng đến gần đây, người là loài ma quỷ ...

Chưa kịp dứt lời, Mai Nhụy chợt cảm thấy bên mạn sườn tê dại, liền nhận ra có điều không ổn, song đã muộn, chưa kịp phản kháng thì người đã mềm nhũn ngã lộn ra đất.

Mai Nhụy kinh hãi, tức giận nhìn Hạng Chân nói:

- Người ... người định làm gì? Người thật to gan!

Hạng Chân lạnh lùng cúi nhìn nàng, đánh giọng:

- Đừng kêu réo, Mai cô nương! Tại hạ không phải là kẻ nhân từ, cũng chẳng biết thương hương tiếc ngọc, hãy bình tĩnh mà đối diện với hiện thực!

Mai Nhụy mở hôi nhể nhại, hỏn hển nói:

- Người định làm gì ta hả?

Hạng Chân giọng đánh lại:

- Tại hạ không phải Ngô Nhị, cũng chẳng phải là người của Như Ý Phủ. Hiện tại hạ chưa muốn làm gì cô nương cả, hãy quên đi câu chuyện hái thuốc của cô nương khi xưa, tại hạ không bí ối như ba gã kia đâu. Tuy nhiên, cô nương cũng không bao giờ có được sự may mắn và thắng lợi như lần ấy đâu!

Mai Nhụy bàng hoàng ngây ngẩn:

- Người là ai?

Hạng Chân chậm rãi cởi bỏ áo da, lộ lằng lộn áo bào bề màu vàng vào, đoạn lạnh lùng nói:

- Giờ cô nương thử nghĩ xem, tại hạ là ai?

Mai Nhụy trở to mặt, ngo ngẩn, song liền tức nghĩ ra một người mặt biến sắc, bâng hoàng buột miệng kêu to:

- Hoàng Long!

Hạng Chân nhòe miệng cười, giọng dịu đi:

- Vâng, chính là tại hạ!

Mai Nhụy như bất ngờ vọt từ trên cao rơi xuống, long đâng ngập bao kinh hoàng, tuyệt vọng lẫn bi phẫn, nằng những ngỡ tất cả triệt để kết thúc, tương lai, hạnh phúc và sinh mạng đều sắp bị hủy diệt, Hoàng Long. Một cái tên tượng trưng cho sự tàn bạo và chết chóc, thật đáng nguyên rủa!

Hạng Chân khẽ nói:

- Quả đúng như cô nương đã nói, tại hạ lẽ ra không thể chỉ là một tên tiểu đầu mục trong Như Ý Phủ. Thế giới bên ngoài bao la, bậc nam nhi đại trượng phu là phải chí ở bốn phương, rất đa tạ những lời khích lệ của cô nương, bây giờ tại hạ đã là như vậy rồi!

Mai Nhụy tức tối đến cơ hồ nổ cả lồng ngực. Nước mắt lăn dài xuống má, bi thống thút thít khó.

Hạng Chân lắc đầu nói:

- Cô nương cùng tại hạ đối lập nhau, thù hiềm lẫn nhau, giờ đây hẳn là cô nương không còn trách tại hạ thủ đoạn độc ác nữa, nếu đối lại là người của Như Ý Phủ còn tàn bạo hơn tại hạ nhiều ...

Hạng Chân đưa mắt nhìn những đường khe trên vách, buông tiếng thở phào thấp giọng nói:

- Người tiếp ứng cho tại hạ đã sắp đến đây rồi và đội thiết kỵ của Vô Song Phái cũng đã sắp mở cuộc tấn công, trực giác của cô nương hết sức linh nghiệm, cuộc chiến này e rằng phía Như Ý Phủ khó mà giành được phần thắng!

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Mạo hiểm cướp giai nhân

Mai Nhụy mắt rục cộm nhìn Hạng Chân nhìn Hạng Chân, giọng nghẹn ngào nhưng ngập đầy thù hận, nói:

- Hạng Chân ... tốt hơn hết ngươi hãy giết ta đi ... bằng không ta sẽ chẳng bao giờ quên nỗi nhục ngày nay. Cho dù chân trời góc biển, cho dù bao lâu đi nữa thì ta cũng sẽ nhất định tìm giết ngươi, ta căm thù ngươi đến tận xương tủy.

Hạng Chân khinh miệt nhìn nàng, hồi lâu chẳng bấu môi nói:

- Tại hạ đã xông pha đến chốn giang hồ rất nhiều năm, biết bao người đã gục ngã dưới tay tại hạ, và những lời như cô nương vừa nói tại hạ cũng nghe quá nhiều rồi ... Tùy cô nương thôi, chỉ cần hôm nay tại hạ không giết cô nương, những ngày tháng trong tương lai đều là của cô nương. Cô nương muốn làm gì tùy thích, không ai ngăn cản cô nương đâu.

Ngưng chốc lát, chàng lại nói tiếp:

- Tuy nhiên, cơ hội thành công của cô nương không nhiều đâu!

Mai Nhụy nghiêng rặng, nước mắt ràn rụa nói:

- Ngươi hãy chờ xem!

Hạng Chân mỉm cười, lại đưa mắt nhìn đường khe trên vách, ung dung nói:

- Biết vì sao Hạng mỗ đã chọn căn hầm này không? Bởi góc độ quan sát của căn hầm này nằm ngay đối diện với chỗ ẩn thân của đồng bọn Hạng mỗ. Nói cách khác, chỉ cần họ hành động nhanh, tiến thẳng về hướng này, đến chân bờ tường là kẻ như an toàn. Việc còn lại là tìm cách khử những mai phục hiểm ác kia nữa thôi.

À, Hạng mỗ một lần nữa cảm tạ cô nương đã cho biết một số bí mật quý báu ...

Mai Nhụy tức giận đến cơ hồ ngắt xiu, toét miệng mắng:

- Người thật là đề hèn, vô liêm sỉ!

Hạng Chân nhún vai cười:

- Bình bát yếm trá, biết làm sao!

Không chờ Mai Nhụy nói tiếp, Hạng Chân đã kẻ môi vào một đường khe, khẽ cất lên mấy tiếng “cúc, cúc” ngăn ngui nhưng rất rõ ràng.

Đoạn liền quay phắt lại, hai mắt rực sát cơ, như đột nhiên biến thành người khác, giọng gay gắt nói:

- Mai cô nương, không được lên tiếng, không được xuân động. Lòng dạ Hạng mỗ rất cứng rắn và nòng cũng còn có thể sống thêm vài năm nữa, hiểu ý Hạng mỗ rồi chứ?

Mai Nhụy cười thâm nảo, bướng bỉnh nói:

- Ta lập tức hô hoán lên đây!

Vừa dứt lời, một cơn gió nhẹ thoáng qua á huyết Mai Nhụy, toàn thân nàng khẽ run rẩy, không còn nói tiếp được nữa.

Hạng Chân cười kháy:

- Hãy nhớ lần này, lần sau là nòng mất tánh mạng ngay tức khắc!

Đoạn chàng lại đến nhìn qua đường khe, chỉ thấy mấy bóng người từ bên kia rừng nhanh như cắt đã đến dưới chân bờ tường.

Ngay khi ấy, Hạng Chân bỗng nghe tiếng gõ vào tường ba chậm ba nhanh rất nhịp nhàng vang lên từ hai bên hầm.

Chàng liền ngoảnh lại, nhìn Mai Nhụy thấp giọng hỏi:

- Vậy nghĩa là sao?

Mai Nhụy hậm hực, trừng mắt rồi kiên quyết cúi đầu xuống. Hạng Chân liền hiểu ngay là đừng mong được câu trả lời ở nàng.

Thế là chàng bèn phi thân lên, tay phải đẩy mở nắp hầm, người như làn khói nhẹ lên trên đường thành, lập tức bắt chước Mai Nhụy, trước phải sau trái giậm mạnh lên hai phiến đá chín cái. Động tác của chàng nhanh đến mức cơ hồ như xảy ra trong cùng một lúc.

Chỉ chốc lát sau, phiến đá bên trái đã dịch sang bên. Không chờ có người thò đầu lên, Hạng Chân như tia chớp lướt vào, liền tức từ trong hầm vang lên tiếng rên hừ hừ rất khê. Và khi những tiếng động ấy vừa dứt thì Hạng Chân đã tung mình trở lên, chiếc áo bào màu vàng của chàng dính đầy máu tươi ...

Ngay khi ấy, phiến đá phải cũng vừa mở ra, một đầu người vừa thò lên đã bị Hạng Chân một chưởng đánh rơi xuống, và chàng cũng liền tức phòng vào theo.

Ngay khi từ thi của gã kia chưa rơi xuống đến đất, Hạng Chân vung động song chưởng, bốn gã còn lại trong hầm lại thêm ba tên miệng học máu tươi gục ngã. Tất cả bốn kẻ xấu số ấy cho đến lúc chết thậm chí chưa kịp trông thấy rõ diện mạo của người đã ra tay giết họ.

Tên duy nhất còn lại trong tư thế đang định lấy món vật gì đó, hai mắt trừng trừng nhìn Hạng Chân, người ngây ngẩn như kẻ mất hồn.

Hạng Chân chẳng nói chẳng rằng, tiến tới xáng cho y hai cái bạt tai nảy lửa khiến y giật bắn người, lập tức quay về với thực tại. Khỏe môi y rỉ máu, hai má sưng húp quý sục xuống đất, gật đầu lia lịa và giọng run rẩy nói.

- Xin hảo hớn tha mạng ... tiểu nhân chỉ là hạng nô tài ... chịu sự sai khiến của người xin hảo hớn nương tay cho.

Hạng Chân mặt trở lạnh nói:

- Vừa rồi các người đã trông thấy gì? Tiếng gõ vào vách ba chậm ba nhanh, có ý nghĩa gì?

Gã hán tử ấy khiếp sợ đến mặt mày xám ngắt, toàn thân run rẩy luống cuống nói:

- Vừa rồi ... Lý Côn dường như đã trông thấy ... có mấy bóng người ... hán ngữ là hoa mắt, không dám ... phát tín hiệu báo động nên ... mới dùng ám hiệu thăm dò ... “Tiễn Huyệt” bên cạnh xem có trông thấy rõ ràng hay không ... chưa trả lời thì ... thì anh hùng đã ... xuống đến nơi ...

Hạng Chân thăm thò phào, tung chân đá vào huyết mê đối phương, gã hán tử ấy hự lên một tiếng, lập tức nằm yên bất động.

Hạng Chân tung mình lên khỏi hầm, lần lượt đẩy nắp hai căn hầm lại, cúi người ra ngoài bờ tường, miệng lại cất lên hai tiếng “Cúc, cúc” khe khẽ. Liền tức, bên dưới bóng người nhấp nhোáng, Kha Nhẫn, Lỗ Hào và Lê Đông đã tung mình lên đến.

Hạng Chân không nhiều lời, đưa tay chỉ căn hầm giữa, vội vã nói:

- Xuống dưới mau!

Thế là năm người nhanh chóng phóng xuống hầm, Hạng Chân đẩy kỹ nắp hầm, khẽ thở ra một hơi, đưa mắt nhìn bốn gương mặt lem luốc, mỉm cười nói:

- Không có gì ngoài ý muốn chứ?

Tây Môn Triều Ngọ hiểu kỳ đảo mắt nhìn quanh và nói:

- Không, có điều là lạnh đến tê cóng cả người, và lo cho Hạng huynh gặp chuyện bất trắc ...

“Trường Luyện” Lê Đông thắc mắc hỏi:

- Hạng sư thúc, gian thạch thất này dùng để làm gì vậy?

Hạng Chân cười:

- Đây là “Tiễn Huyệt”, trên bờ tường xung quanh Như Ý Phủ tổng cộng có đến một trăm hai mươi “Tiễn Huyệt” thế này. Chỉ cần một tiếng lệnh hạ, hàng ngàn mũi tên cùng lúc bắn ra, vô cùng lợi hại!

Hạng Chân bèn tỉ mỉ thuật lại công dụng, sự cấu tạo và vị trí phân bố của những “Tiễn Huyệt” này. Sau đó lần lượt chỉ rõ tất cả sự mai phục trong Như Ý Phủ, xong xuôi chàng lại nói:

- Những mai phục tại đây và tại Đại Hà trấn, nếu phía ta hoàn toàn không rõ mà xông bừa vào, nhất định sẽ thất bại thảm trọng. Riêng về địa đạo quanh Đại Hà Trấn, tại hạ nghĩ là có chôn đặt hỏa dược như ở Hạt Thạch Gián, chúng ta cần phải hết sức chú ý. Bây giờ, chúng ta phải cử một người đi báo với Thiết chương môn và các vị thủ yếu Vô Song Phái, ý của tại hạ ...

Quay sang Kha Nhẫn cười nói tiếp:

- Phiền Kha huynh nặng nhọc một chuyến nhé!

Kha Nhẫn gật đầu cười:

- Sẵn sàng!

Hạng Chân lại nghiêm giọng nói:

- Nhưng Kha huynh cần phải ghi nhớ một nguyên tắc, chuyến đi này hết sức quan trọng, liên quan đến hàng ngàn sinh mạng người Vô Song Phái và sự thắng bại vinh nhục, trên đường phải hết sức tránh xung đột với kẻ địch kéo lỡ đại sự!

Kha Nhẫn gật đầu:

- Hãy an tâm, họ đuổi thì Kha mỗ chạy là xong, gì chứ cái ngón ấy thì Kha mỗ chẳng dờ đâu!

Hạng Chân mỉm cười:

- Không nên chậm trễ, xin chúc Kha huynh thượng lộ bình an!

Kha Nhẫn ôm quyền thi lễ với mọi người, cười nói:

- Kha mỗ xin đi trước một bước!

Đoạn trèo lên thang, đẩy mở nắp hầm loáng cái đã mất dạng.

Hạng Chân trèo lên đẩy nắp hầm lại, khi trở xuống thấy Lỗ Hào đang kê mắt vào đường khe nhìn ra ngoài nói:

- A ha, Hạng sư thúc, thân pháp của Kha đại hiệp nhanh thật hệt như một luồng khói ...

Hạng Chân vừa định lên tiếng, Tây Môn Triều Ngọ đã khẽ bật lên một tiếng sừng sốt, đưa tay chỉ Mai Nhụy đang trừng mắt giận dữ nằm trên chiếu, ngạc nhiên nói:

- Sao ở đây lại có một ả cô nương xinh đẹp thế này?

Hạng Chân ơ hồ đáp:

- Nghĩa nữ của chương môn nhân Trường Hồng Phái đấy!

Tây môn Triều Ngọ sững sờ:

- Sao ả ta lại có mặt tại đây và bị Hạng huynh chế ngự thế này?

Hạng Chân nóng bừng mặt có vẻ ngượng ngùng nói:

- Tại hạ đã dẫn dụ nàng ta đến đây ... rồi điểm huyết ...

Tây Môn Triều Ngọ liền hiểu ngay cơ sự, cười bông đùa:

- Hạng huynh khá thật, nếu là Tây Môn mỗ thì dù có đổi bằng cái mạng già này, e rằng ả ta cũng chẳng chịu theo đến đây ... Ha ... ha Hoàng Long Hạng Chân mặt nào cũng cao siêu, Tây Môn mỗ hết sức khâm phục!

Hạng Chân càng thêm đỏ mặt, vội nói:

- Tây Môn đương gia nên tích đức cho cái miệng một chút, bây giờ hãy triển khai hành động kéo muộn.

Tây Môn Triều Ngọ cười:

- Xin nghe lời dặn bảo của tôn huynh!

Hạng Chân mặt vẫn mỉm cười, nhưng giọng nói thì hết sức nghiêm lạnh:

- Trước hết, chúng ta cần phải tiêu diệt những “Tiễn Huyệt” này, con đường tiến công thuận lợi nhất chính là từ phía khu rừng mà chúng ta đã đột nhập vào đây. Vậy thì chúng ta cần phải triệt để tiêu diệt những “Tiễn Huyệt” ở mặt này, bốn bề Như Ý Phủ có tất cả một trăm hai mươi “Tiễn Huyệt”, chia đều ra thì mặt này có ba mươi, hiện chúng ta đã diệt trừ ba, hãy còn hai mươi bảy nữa thôi.

Chúng ta cần phải diệt sạch trước khi Vô Song phái mở cuộc tấn công.

Đưa mắt nhìn mọi người một lượt, Hạng Chân lại nói tiếp:

- Việc tiêu diệt hai mươi bảy “Tiễn Huyệt” này, xin giao cho Tây Môn đương gia cùng Lỗ Hào huynh phụ trách, còn Lê Đông huynh thì lo tiêu diệt chín mươi “Tiễn Huyệt” kia. Hãy cố gắng hết sức mình, diệt được bao nhiêu hay bấy nhiêu bằng bất kỳ thủ đoạn nào.

Tây Môn Triều Ngọ, Lê Đông và Lỗ Hào gật đầu, Hạng Chân lại nói tiếp:

- Mỗi “Tiễn Huyệt” đều chỉ có năm người, toàn bọn nhai nhép trong Như Ý Phủ, võ công tầm thường. Chỉ cần hành động nhanh, không để cho họ có cơ hội phát tín hiệu báo động, diệt xong những “Tiễn Huyệt” này rồi là sẽ không còn khó khăn nữa.

Tây Môn Triều Ngọ bỗng nói:

- Hãy khoan, Hạng huynh! Tây Môn mỗ hãy còn thắc mắc một điều ... Nỗ liên hoàn của họ từ đâu mà bắn ra? Trước mắt có vách đá che cản kia mà!

Hạng Chân chỉ tay nắm sát trên vách nói:

- Theo tại hạ suy đoán, chỉ cần kéo nắm tay này thì vách đá sẽ xô dịch lên hoặc xuống, chừa ra khoảng trống cho tên nó bắn đi!

Tây Môn Triều Ngọ đưa mắt nhìn tay nắm sắt, thấp giọng:

- Không sai chứ?

Hạng Chân lắc đầu:

- Yên tâm, không sai được đâu!

Trong khi chàng lại liếc mắt nhìn Mai Nhụy, chỉ thấy nàng tức tối ngoảnh mặt đi.

Hạng Chân lại cười nói:

- Sau khi chia tay với các vị, tại hạ phải tiến hành ba việc. Một là đến Hối Vực đánh cướp Thiết nương nương, nếu có thể thì cũng chẳng buông tha cho Khang Ngọc Đức. Hai là tại hạ đang dò la được số người của Vô Song Phái bị bắt hiện đang bị giam trong Như Ý Phủ, cần phải giải cứu họ càng sớm càng tốt. Ba là tất cả mai phục cam bẫy trong Như Ý Phủ, tại hạ phải hết sức mình phá hủy.

Tây Môn Triều Ngọ kinh hãi:

- Ôi chà, ba việc ấy thấy đều vô cùng nguy hiểm, một mình Hạng huynh làm sao mà ứng phó được? Hãy cử thêm một người giúp sức Hạng huynh là hơn ...

Hạng Chân xua tay:

- Không cần đâu, một mình tại hạ hành động tiện hơn, nếu vạn nhất việc không thành thì bọn họ cũng chẳng dễ gì giữ tại hạ lại được, đồng người phải lo trước ngại sau, càng thêm rắc rối hơn nữa!

Tây Môn Triều Ngọ về lo ngại nói:

- Nhưng như vậy chẳng hóa ra làm kinh động đến cả Như Ý Phủ sao?

Hạng Chân gạt đầu:

- Vâng, đành phải vậy thôi! Theo tại hạ được biết, Vô Song Phái ắt sẽ tấn công Đại Hà Trấn vào sáng mai, thời gian không còn bao lâu nữa.

Tây Môn Triều Ngọ trầm ngâm:

- Xong việc tại đây, tiếp theo bọn này sẽ làm gì nữa?

Hạng Chân cười:

- Đơn giản thôi, nhiễu loạn tối đa tinh thần người của Như Ý Phủ và chuẩn bị tiếp ứng cho Vô Song Phái. Nhưng nhớ là không nên ham chiến đấy!

Tây Môn Triều Ngọ đưa mắt nhìn Mai Nhụy, khẽ nói:

- Còn ả kia giải quyết sao đây?

- Ý Tây Môn đương gia như thế nào?

Tây Môn Triều Ngọ cười:

- Điểm huyết rồi tha mạng cho ả thôi, đàn bà con gái mà. Cũng chẳng có tội ác gì to lớn.

Hạng Chân xoa tay:

- Cũng được! Thành thật mà nói, tại hạ cũng không có ý định giết nàng ta!

Đoạn sai bước đến gần Mai Nhụy, cúi xuống dịu giọng nói:

- Mai cô nương, bọn này không giết cô nương nhưng cô nương đã nghe hết kế hoạch và hành động của bọn này, cho nên bắt buộc phải ...

Mai Nhụy mặt trắng bệch, hai mắt to ghê rợn, môi mấp máy liên hồi nhưng không thốt được một lời, toàn thân nàng run lẩy bẩy.

Hạng Chân xua tay, giọng hòa dịu nói tiếp:

- Cô nương đừng sợ! Hạng mỗ không gây khổ sở cho cô nương đâu. Tại hạ có học một môn thủ pháp bế khí hết sức đặc dị. Có thể khiến cô nương hôn mê như là chết trong năm giờ, sau đó sẽ tự động hồi tỉnh mà không cần người giải cứu.

Phương pháp này có hai lợi ích cho cô nương. Một là song phương đều ngỡ cô nương đã chết, hai là cô nương có thể bình yên ngủ một giấc thật ngon, đến khi thức giấc thì mọi việc đã qua. Lúc ấy cô nương muốn nói gì cũng được và sau khi hồi tỉnh, cô nương chỉ thấy người suy yếu chút thôi.

Ngưng một lát đoạn nhoen miệng cười nói:

- Thủ pháp bế khí này của tại hạ không người thứ hai nào khác có thể giải được, kể cả Hắc Nhiễm Công và nghĩa phụ của cô nương. Thôi, ngoan ngoãn mà ngủ nhé, xin chúc cô nương ngủ một giấc thật ngon!

Mai Nhụy muốn vùng vẫy, muốn kêu la, song thấy đều hoài công. Hai tay Hạng Chân chớp nhoáng lướt qua mắt nàng, thậm chí chẳng rõ đã điểm vào bộ phận nào trên mình thì nàng đã bất tỉnh nhân sự.

Tây Môn Triều Ngọ cười ha hả nói:

- Thủ pháp bế khí của Hạng huynh có thật linh nghiệm đến vậy ư?

Hạng Chân nghiêm túc:

- Đúng vậy! Khi nào Như Ý Phủ phát giác nơi đây có biến, nhất định sẽ khiêng nàng ta về. Trước khi nàng ta hồi tỉnh, chắc chắn mấy lão tiểu tử của Trường Hồng Pháp rất là đau khổ.

Tây Môn Triều Ngọ lại cười ha hả:

- Ta khỏi sự hành động chứ Hạng huynh!

Hạng Chân thoáng ôm quyền:

- Chư vị hãy bảo trọng!

Tây Môn Triều Ngọ thành khẩn:

- Hạng huynh nên hết sức thận trọng đây!

Hạng Chân cười kiên nghị, đoạn tung mình lên đẩy mở nắp hầm, loáng cái đã mất dạng.

Hạng Chân đảo mắt quan sát tình hình, đoạn cất người lên không, lướt đi như sao băng, thoáng chốc đã đến bên hông Kim Bình điện.

Chàng ngấm nghĩ chốc lát, đoạn tiến về phía những ngôi lầu nổi liền. Lúc này chàng đã biết rõ về những bố trí mai phục của Như Ý Phù nên dễ dàng vượt qua bảy ngôi lầu, tránh khỏi năm toán tuần tra. Giờ đây chàng đã phát hiện ngôi lầu nhỏ bị che khuất bởi bảy ngôi lầu đồ sộ, nằm sau một ngọn cỏ tùng to lớn.

Hạng Chân thầm cầu mong nơi đây chính là Hối Vân Các, chàng nín thở tiến bước. Hết sức thận trọng và nhanh nhẹn đặt chân lên những chỗ không có cỏ và đá hoa. Lúc này màn đêm dày đặc, thoáng chốc chàng đã đến gần ngôi tiểu lầu ấy.

Hạng Chân chú mắt lên ngưỡng cửa, lập tức chàng mừng đến cơ hồ nhảy cẫng lên. Quả nhiên trên ngưỡng cửa có một tấm biển nhỏ với ba chữ đen “Hối Vân Các”.

Hạng Chân vừa định tìm lối lên lầu, đột nhiên có tiếng quát:

- Ai đó? Đứng lại?

Hạng Chân thoáng giật mình, vội ngồi yên bất động, đồng thời ngưng thần lắng nghe, tìm kiếm chỗ phát ra tiếng quát. Lát sau, có tiếng xì xầm vang lên, dường như có mấy người đang cãi nhau gì đó ở trên ngọn cỏ tùng nằm cạnh Hối Vân Các.

Mặc dù chỗ chàng ẩn nấp cách ngọn cỏ tùng kia đến gần ba mươi bước song chàng vẫn loáng thoáng nghe được một số.

- Rõ ràng đó là một đồng cỏ khô. Mẹ kiếp, vậy mà cũng hót hoảng lên ...rõ là yếu bóng vía ...

- Sao trước đó không thấy có cái đồng ấy? Dường như khi ta quát lên mới bất động ...

- Thì người cứ đến gần thử đi ... ở đây lại nhai làm cái quái gì chứ? Nếu là kẻ địch thì bình tĩnh như vậy được ư?

Hạng Chân ước lượng khoảng cách, đoạn với thể tinh tuyệt nhất trong “Long Tường Bát Thức” là “Hóa Long Phi Nguyệt”. Chỉ thấy bóng vàng nhấp nhô, chàng đã vọt lên ngọn cây. Trên chạng cây có một trạm gác bằng gỗ, ba gã đại hán áo da vẫn còn đang cãi nhau, họ vừa nghe tiếng cành cây khua động, chưa kịp nhận định rõ phương hướng thì đã cảm thấy nơi ngực như bị búa sắt nện mạnh, gục chết ngay tức khắc.

Hạng Chân thờ phào nhanh như chớp, phóng lên góc hiên Hối Vân Các. Trong khi ấy nàng đã bẻ lấy một nhánh cây, mỗi lần hạ thân đều dùng nhánh cây thăm dò trước rồi dấn người bên cạnh một ô cửa sổ, không hề gây một tiếng động khẽ.

Chẳng chút chần chừ, chàng vận chưởng đặt vào vị trí then cài, chưởng kinh xuyên qua cánh cửa, liền tức then cài bị chấn gãy, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Tuy tiếng rơi rất khẽ, song vẫn làm kinh động người trong phòng. Tiếng chấn lật giờ kèm theo một giọng nữ trong trẻo hoảng hốt vang lên:

- Ai đó?

Hạng Chân nhẹ nhàng xô cửa lướt vào, nhanh nhẹn khép lại rồi lướt đến bên một chiếc giường màn the buông phủ, vén màn lên vươn tay phải buông ra. Một thiếu nữ thân hình mảnh mai, da dẻ nõn nà đã bị kéo ra ngoài.

Qua ánh đèn leo lét trong phòng, có thể trông thấy thiếu nữ này khá xinh đẹp song lúc này đã kinh hoàng thất sắc. Bởi Hạng Chân hành động quá nhanh, bàn tay nàng đưa ra đã không kịp nắm kéo một sợi dây tơ treo lưng lẳng bên cạnh giường.

Hạng Chân đặt nhanh thiếu nữ xuống đất, lạnh lùng đau mắt nhìn gương mặt trắng bệch, mái tóc dài rối bời và thân hình run rẩy kia. Chẳng rõ vì thời tiết quá lạnh hay bởi quá sợ hãi, hai tay nàng ôm chéo trước ngực, người co rúm lại đến đôi chiếc áo ngủ bằng tơ lụa trên mình nàng càng thêm mỏng manh.

Nàng kinh hoàng nhìn Hạng Chân, giọng run run nói:

- Người ... người là ai ? Vào đây định làm gì?

Hạng Chân không đáp, nhanh chóng đảo mắt nhìn quanh phòng, sự trần thiết cũng khá là sang trọng, đoạn hừ một tiếng thật mạnh, lạnh lùng nói:

- Bây giờ không phải là lúc nàng hạch hỏi mà là phải trả lời những câu hỏi của kẻ này.

Thiếu nữ mím môi, cổ nén khiếp sợ trong lòng, giọng run rẩy nói:

- Người ... có biết ... đây là đâu không? Xung quanh đều có ... có mai phục ... và canh phòng nghiêm mật ... chỉ cần ta tri hô lên ... người chấp cánh cũng khó thoát khỏi ...

Hạng Chân nhướn mày khinh miệt, nói:

- Nàng đã chứng kiến tận mắt kẻ này đã vượt qua bao bọn mai phục và canh phòng vào đến đây, vậy chưa đủ chứng minh thân thủ của kẻ này ư?

Ngưng chốc lát chàng lại nói:

- Còn như nàng muốn tri hô thì cứ tự nhiên để xem bọn họ cứu nàng nhanh hơn hay là kẻ này giết nàng nhanh hơn. Cô nương ngại thơ và ấu trĩ quá!

Thiếu nữ tuyệt vọng đứng yên, hai mắt ngấn lệ long lanh ...

Hạng Chân chẳng chút xót thương, lạnh lùng nói tiếp:

- Danh tánh cô nương là gì?

Thiếu nữ lúng búng đáp:

- Thiết ... Nương Nương!

Hạng Chân lòng mừng khôn xiết, song ngoài mặt vẫn lạnh nhạt nói:

- Cô nương hãy ngược cổ lên!

Thiếu nữ kinh ngạc:

- Sao ... sao vậy?

Hạng Chân gằn giọng:

- Hãy ngược cổ lên!

Thiếu nữ khiếp hãi, đành chằm chằm ngẩng đầu lên ...

Hạng Chân lạnh lùng nói:

- Cao hơn chút nữa!

Thiếu nữ không dám trái lời, ngẩng đầu cao hơn, vùng cổ nờn nà đã hiện rõ trước mắt Hạng Chân. Chỉ thấy trên trái cổ quả nhiên có nốt ruồi son to cỡ hạt đậu.

Hạng Chân tiến tới một bước, đưa tay sờ vào nốt ruồi để xem thật hay giả.

Ngay khi chàng vừa chạm vào làn da của thiếu nữ, nàng không còn dằn nén được nữa, người run lên mãnh liệt, nước mắt tuôn trào.

Hạng Chân hài lòng lùi sau một bước, giọng trở nên ôn hòa hơn nói:

- Không sai, cô nương đúng là Thiết Nương Nương. Đừng sợ, tại hạ sẽ không đối phó với cô nương như cô nương đã nghĩ đâu.

Thiết Nương Nương vẫn sợ sệt nói:

- Tại sao ta lại giả mạo chứ? Các hạ ... đến đây với mục đích là tìm ta ư?

Hạng Chân gạt đầu:

- Đúng vậy, và đã phải tìm kiếm lâu lắm rồi!

Thiết Nương Nương mắt lệ về bàng hoàng:

- Chính ... gia phụ đã nhờ cậy ư?

Hạng Chân nghiêm giọng:

- Vâng! Bởi cô nương mà Vô Song phái đã xác chết thành núi, máu chảy thành sông tại Bì Thạch sơn. Và hiện nay, Hắc Thủ Đảng cùng Xích Xam Đội, Như Ý Phủ, Đại Đào Giáo, Thất Hà Hội và Thanh Tùng Sơn Trang liên hiệp đối kháng Vô Song phái. Hẳn là cô nương hiểu rất rõ, bởi cuộc chiến tại Bì

Thạch sơn thảm bại, lệnh tôn đã xuất binh tiến công đến đây, hiện cuộc huyết chiến đã diễn ra gần hai hôm rồi.

Hạng Chân nhếch môi đầy vẻ tàn bạo và căm thù, lại với giọng sắc lạnh nói tiếp:

- Cuộc chiến đẫm máu phen này hoàn toàn là do bởi cô nương, đành rằng Khang Ngọc Đức tội càng nặng hơn song biểu hiện của cô nương đối với lệnh tôn thật khiến ông ấy thất vọng.

Thiết Nương Nương thừ ra một hồi, đoạn cất giọng dàu dàu nói:

- Chính tôi ... đã tự nguyện đi theo Khang Ngọc Đức, giờ đây tôi đã là người của Ngọc Đức, xin các hạ hãy nói với gia phụ, cứ xem như là không có đứa con gái này ...

Hạng Chân tức giận:

- Lệnh tôn đã sanh thành và dưỡng dục cô nương, đã dành cho cô nương biết bao tình yêu thương, vậy mà giờ đây cô nương lại thốt ra những lời bạc bẽo ấy?

Thiết Nương Nương nghẹn ngào:

- Tôi đã trưởng thành ... có quyền lựa chọn hạnh phúc cho riêng mình ...

Hạng Chân không còn nén được lửa giận, chàng chớp nhoáng vung tay, thế là Thiết Nương Nương liền bất tỉnh nhân sự. Hạng Chân lẹ làng vác nàng lên vai, đến bên cửa sổ ghé mắt nhìn ra ngoài, vẫn vắng lặng không một bóng người.

Chàng nhẹ nhàng phi thân xuống đất, đảo mắt nhìn quanh thật nhanh, thấy bên trái gần bờ tường có một bãi cỏ rậm, liền giờ khinh công thượng thừa phóng đi về hướng ấy.

Vào đến bên trong bãi cỏ, chàng đưa mắt quan sát thật kỹ. Lát sau, chàng phát hiện nơi góc tường có một chỗ đất trũng, bèn đến gần xem ... Thì ra là căn hầm bỏ hoang, cũng có bậc cấp đi xuống và bên dưới khá sạch sẽ.

Chẳng chút do dự, Hạng Chân vác Thiết Nương Nương đi xuống, đặt nàng xuống một chỗ khô ráo và sạch sẽ nhất. Lúc này Thiết Nương Nương vẫn như một người đang ngủ say, trông mặt nàng hết sức bình thản.

Hạng Chân trở lên, kéo cô khô phủ kín miệng hầm. Tuy nơi đây không phải là tuyệt đối an toàn song khả năng bị phát hiện cũng không nhiều, trong tình thế bức bách này cũng đành mạo hiểm thôi.

Xong xuôi, Hạng Chân lại phi thân trở vào Kim Bình Điện. Phen này thì chàng không giấu diếm hành tàng nữa nên chẳng mấy chốc chàng đã bị bọn canh phòng phát hiện. Thế là tiếng chuông báo động reo lên khắp mọi nơi đồng thời trên đường chàng đi qua, những chỗ mai phục bị chạm phải. Bọt đá vôi, hoàng lân và tên độc bay mù mịt song tất cả đều bị chàng bỏ xa sau lưng, và bọn thủ hạ Như Ý Phủ đuổi theo lãnh đủ.

Lát sau, Hạng Chân phát giác có bốn năm bóng người võ công rất cao đang đuổi theo sau. Và ngay khi ấy, bỗng thấy phía sau Kim Bình Điện ánh lửa lóe lên, thoáng chốc sáng rực cả một góc trời.

Trong tiếng la hét kinh hoàng, vô số bóng người lao tới về phía lửa cháy. Năm cao thủ đuổi theo Hạng Chân cũng chia ra hai người vội vã bỏ đi, còn lại ba người vẫn tiếp tục đuổi theo chàng.

Hạng Chân nhếch môi cười lạnh lùng, bắt đầu phóng đi về phía vắng vẻ. Đến một hồ nước đã khô và nơi giữa có một ngôi đình nát, Hạng Chân dừng chân quay lại ...

Ba người kia lao đến, thấy đối phương đột nhiên dừng lại, hiển nhiên thấy điều gì khiến mình sửng sốt, song họ cũng là tay lão luyện giang hồ, lập tức chia ra đứng thành hình tam giác, cách Hạng Chân chừng bảy bước.

Hạng Chân quét mắt nhìn ba đối thủ. À trong số đó có một người chàng đã từng gặp qua. Đó là kẻ giống hệt như cương thi đi cùng với “Hắc Địa Nhất Kỳ” Đỗ Tông đã chặn hỏi chàng lúc chàng đi tuần với Mai Nhụy, còn hai người kia toàn mặc áo bào xám, tuổi trung niên và búi tóc đạo sĩ, mặt trắng trẻo và ngũ quan đoan chính, song dáng vẻ ra chiều hết sức kiêu căng.

Người như cương thi vừa nhìn kỹ Hạng Chân, bắt giác giật mình sửng sốt, song chỉ thoáng chớp mấy môi, cất giọng âm trầm nói:

- Ngươi giả dạng khá lắm!

Hạng Chân thần nhiên mỉm cười:

- Không dám, chỉ đùa chút thôi.

- Ngươi là Hoàng Long phải không?

Hạng Chân gật đầu:

- Tinh mắt lắm!

Hai người áo bào xám đưa mắt nhìn nhau, người bên phải tiến tới một bước, lạnh lùng nói:

- Hạng Chân, ngươi thật là ngông cuồng quá đáng!

Hạng Chân liếc nhìn y cười nói:

- Tôn giá là ôn thần ở đâu vậy?

Hai người áo xám đánh mặt lạnh thình, người như cương thi cười khinh miệt nói:

- Hoàng Long, ngươi tiếng tăm lừng lẫy, người vội vã bỏ đi, còn lại ba người vẫn tiếp tục đuổi theo chàng.

Hạng Chân nhếch môi cười lạnh lùng, bắt đầu phóng đi về phía vắng vẻ. Đến một hồ nước đã khô và nơi giữa có một ngôi đình nát, Hạng Chân dừng chân quay lại ...

Ba người kia lao đến, thấy đối phương đột nhiên tự động dừng lại, hiển nhiên thấy điều gì đó khiến mình sửng sốt, song họ cũng là lão luyện giang hồ, lập tức chia ra đứng thành hình tam giác, cách Hạng Chân chừng bảy bước.

Hạng Chân quét mắt nhìn ba đối thủ. À, trong số đó có một người chàng đã từng gặp qua. Đó là kẻ giống hệt như cương thi đi cùng với “Bắc Địa Nhất Kỳ” Đỗ Tông đã chặn hỏi chàng lúc chàng đi tuần với Mai Nhụy, còn hai người kia toàn mặc áo bào xám, tuổi trung niên và búi tóc đạo sĩ, mặt trắng trẻo và ngũ quan đoan chính, song sáng về ra chiều hết sức kiêu căng.

Người như cương thi vừa nhìn kỹ Hạng Chân, bất giác giật mình sửng sốt, song chỉ thoáng chớp mắt, cất giọng âm trầm nói:

- Ngươi già dạng khá lắm!

Hạng Chân thân nhiên mỉm cười:

- Không dám, chỉ đùa chút thôi.

- Ngươi là Hoàng Long phải không?

Hạng Chân gật đầu:

- Tinh mắt lắm!

Hai người áo bào xám đưa mắt nhìn nhau, người bên phải tiến tới một bước, lạnh lùng nói:

- Hạng Chân, ngươi thật là ngông cuồng quá đáng!

Hạng Chân liếc nhìn y cười nói:

- Tôn giá là ôn thần ở đâu vậy?

Hai người áo xám đánh mặt lạnh thình, người như cương thi cười khinh miệt nói:

- Hoàng Long, ngươi tiếng tăm lừng lẫy, vậy mà đôi mắt lại quá kém cỏi, Trùng Hông Thất Tuyệt mà ngươi cũng không biết ư?

Hạng Chân bĩu môi:

- Trùng Hông Thất Tuyệt cũng đã phải là nhân vật ghê gớm gì, Hạng mỗ hà tất phải biết chứ?

Người như cương thi thần sắc chẳng chút thay đổi, đưa tay lên ngăn cản người áo xám đang tức giận toan động thủ, giọng lạnh tanh nói:

- Hạng Chân, bọn ta đã theo dõi ngươi lâu lắm rồi!

Hạng Chân cười cười:

- Đó đâu có gì là bí mật, Hạng mỗ sớm đã phát hiện rồi ...

Người như cương thi mặt vẫn trở khác nói:

- Ngươi còn bao nhiêu đồng bọn xâm nhập Như Ý Phủ nữa?

Hạng Chân nhẹ phất tay áo:

- Tôn giá hỏi cung Hạng mỗ đây ư? Tình cảnh của Hạng mỗ đâu đến nỗi tệ hại như vậy? Tôn giá dựa vào gì kia chứ?

Người như cương thi rấn giọng:

- Dựa vào khả năng đủ để lật cái mạng chó của ngươi!

Hạng Chân cười mỉa mai:

- Tôn giá thật ngây thơ quá mức, bằng vào tài cán của tôn giá mà đòi lấy mạng của Hạng mỗ, rõ đáng nực cười. Tôn giá hãy còn kém xa lắm!

Người như cương thi thoáng nhướng mày:

- Hư danh của ngươi không dọa được “Ma Diện Từ” Chung Phù này đâu!

Hạng Chân nhoen cười:

- Vậy thì cứ thử xem! Còn hai vị trong Trường Hồng Thất Tuyệt này nữa, hãy cùng xông vào một thử cho vui.

Hai người áo xám tức giận, vừa định lên tiếng thì “Ma Diện Từ” Chung Phù đã chớp nhoáng tung ra mười ba chưởng tấn công Hạng Chân.

Song ngay khi y vừa xuất thủ, Hạng Chân đã như quỷ mị lách ra xa ngoài bảy bước đồng thời nhanh như chớp tung ra mỗi bên mười sáu chưởng về phía hai người áo xám.

Trong bóng chưởng chập chùng, hai người áo xám kinh hãi tung mình né tránh. Dường như họ định phản kích trong lúc bị tấn công, song họ đã lực bất tòng tâm, không thể thực hiện được.

Hạng Chân song chưởng chập vào nhau đẩy ra, một luồng kinh lực mạnh như vũ bão xô về phía “Ma Diện Từ” Chung Phù, đồng thời xoay người, trăm chưởng chia nhau bổ về phía hai người áo xám.

Vừa mới động thủ, ba người đã lâm vào tình trạng lúng túng, tuy chưa thảm bại song cũng đủ khiến cho đối phương tức đến lộn gan. “Ma Diện Từ” Chung Phù xoay người, chỉ thấy ánh lam lấp lánh, một thanh kiếm quái dị hình chữ khúc và mũi kiếm chia hai như lưỡi rắn nằm trong tay y.

Hạng Chân lách phải, lạng trái, tránh khỏi vòng tấn công của hai người áo xám, đoạn tung mình lên không, đơn chưởng bổ xuống và cười nói:

- “Giác xà kiếm” khá lắm!

Phen này chàng đã sử dụng “Từ Tà Chưởng”, chỉ thấy bóng chưởng mờ mờ lướt qua đỉnh đầu Chung Phù. Chung Phù xoay tít người ra xa sáu bước, đồng thời Giác xà kiếm trong tay vạch thành hình vòng cung và hết như hàng trăm ngàn lưỡi kiếm lớp lớp xô ra như từng đợt sóng dữ, hết sức quái dị và kỳ ảo.

Hạng Chân nhanh nhẹn lộn nhào ra xa, bụng tiếng cười to rồi bỗng xoay tít, song chưởng từ trên giáng xuống, đón tiếp chưởng kinh như bài sơn đảo hải của một người áo xám.

“Rắc” một tiếng xương gãy vang lên, người áo xám đối chưởng với Hạng Chân loạng choạng thoái lui, sắc mặt bỗng chốc trở nên xám ngắt, hai tay mềm nhũn buông rũ xuống.

Song Hạng Chân cũng tự trách mình đã quá khinh địch. Lẽ ra chàng không nên tiếp thẳng chưởng lực đối phương. Bởi ngay trong khoảnh khắc chưởng lực của đôi bên chạm nhau, Hạng Chân đã nhận ra người áo xám ấy có Hồn Nguyên Khí.

Chàng tiếp bằng “Từ Tà Chưởng” tuy chấn gãy đôi tay đối phương song bản thân cũng hai tay tê dại, tâm mạch bị chấn động, người chao đảo mấy lượt.

“Ma Diện Từ” Chung Phù thừa cơ lao tới, Giác Xà Kiếm rít gió vù vù, chớp ngời ánh lam, giăng thành một mạng lưới hết sức chặt chẽ.

Hạng Chân hai chân nhanh nhẹ di động, thân pháp vô cùng ảo diệu, Giác Xà Kiếm hoàn toàn rơi vào khoảng không.

Người áo xám còn lại cũng chẳng bỏ lỡ cơ hội, lao tới vung động song chưởng, kinh lực như bài sơn đảo hải tới tấp xô ra, liên thủ tấn công Hạng Chân.

Trong khi giao đấu, Hạng Chân vẫn luôn để mắt đến người áo xám đã bị gãy tay. Y đang uể oải ngồi dựa vào gốc một cây bạch dương thờ hào hên, mồ hôi từ hai bên trán chảy xuống ròng ròng, môi mím chặt và toàn thân không ngớt run rẩy, hiển nhiên hết sức đau đớn và đôi tay gãy lúc này đã sưng to lên...

Bỗng “bình bình” hai tiếng vang lên, người áo xám miệng phun máu xối xả, người quay lòng vòng ra xa bảy bước rồi thì ngã lăn ra đất.

Một tiếng thét vang, người áo xám gãy tay điên cuồng lao bổ vào Hạng Chân và cùng trong lúc ấy, “Ma Diện Từ” Chung Phù cũng hai mắt đỏ quạch vung kiếm công tới.

Hạng Chân bụng tiếng cười vang, đứng yên và song chưởng chớp nhoáng vung động, tiếng “bình bình” vang lên liên hồi. Người áo xám gãy tay bị đánh trúng bốn chưởng, lộn vòng trên không như quả cầu thịt, miệng phun máu xối xả.

“Ma Diện Từ” Chung Phù người xoay tít như chong chóng lướt ra xa, bộ mặt trơ lạnh đã trở nên tím ngắt, mồ hôi nhễ nhại. Y lùi ra sau tám bước, đoạn lại lao bổ tới, “Giác Xà Kiếm” vung động như đập chùng sóng dữ.

Hạng Chân thớ thịt nơi cổ tay co giật dữ dội, một cảm giác nóng ran thấu tận tâm can, thậm chí đầu óc cũng có chút choáng váng.

Lúc này “Ma Diện Từ” Chung Phù đã quyết liều mạng, vận hết sức bình sinh vào cuộc chiến này, kiếm chiêu cực kỳ hung hiểm và biến ảo khôn lường.

Hạng Chân người đập chòn như thực như ảo, lúc ẩn lúc hiện. “Giác Xà Kiếm” của Chung Phù tuy nhanh và kỳ dị song thấy đều rơi vào khoảng không chỉ trong đường tơ kẽ tóc. Đột nhiên, Hạng Chân lao thẳng vào kiếm thế của Chung Phù, khiến đối phương ngạc nhiên chưa kịp hiểu ra việc gì thì đôi bên đã va chạm nhau.

Ngay khi mũi kiếm chĩa đôi sắp đâm vào người Hạng Chân, cánh tay áo của chàng đã quán chặt vào Giác Xà Kiếm. Chung Phù giật mình kinh hãi, chẳng cần màng đến thể diện nữa, y buông tiếng thét vang, lập tức buông kiếm thoái lui, song chường vung lên chia ra hai bên bổ xuống đối phương.

Hạng Chân nhanh nhẹn lùi sau một bước, tay phải vung lên, chớp nhoáng tung ra mười mấy chưởng, đồng thời tay trái phát mạnh, cánh tay áo quán lấy Giác Xà Kiếm quét vào Chung Phù.

Chung Phù tung mình lên cao, song chường hết như hai lưỡi dao sắc bén chia ra chém vào cổ Hạng Chân.

Hạng Chân buông tiếng cười khẩy, người vọt cất bước lên cao ba thước. Ngay khi chường lực của Chung Phù sắp chạm vào người chàng vọt nhanh lên không.

Ngay khi Chung Phù vừa cảm thấy nguy tai, Hạng Chân đã chớp nhoáng tung ra mười lăm chưởng, đánh cho y lộn nhào mười lăm vòng rồi ngã chúi xuống đất.

Hạng Chân hạ xuống đất cách chừng năm bước, cũng lao đảo một cái. Chàng hất mạnh đầu, lạnh lùng quét mắt nhìn ba từ thi dưới đất. Hồi lâu chàng mới thở hắt ra một hơi dài, đưa tay áo lên lau mồ hôi trán, lúc này chàng cũng phát giác đôi tay của mình cũng đã sưng lên một chút.

Ném bỏ Giác Xà Kiếm trong tay áo, Hạng Chân tiếp tục tiến vào Như Ý Phủ.

Lúc này bốn bề tĩnh lặng khác thường. Một sự yên lặng đầy chết chóc và báo trước một cơn giông tố kinh hồn sắp ập đến.

Hạng Chân nấp sau một bồn hoa tròn, nhanh chóng đảo mắt nhìn quanh, nhưng thấy nơi Kim Bình Điện ánh lửa sáng rực, bóng người lơ lửng. Phía sau biển lửa đã yếu đi, song vẫn còn đang cháy, trên bờ tường nơi ấy có treo một ngọn đèn gió, loáng thoáng trông thấy vô số người áo da vội vàng bước đi ... Việc gì thế nhỉ?

Hạng Chân đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy mấy mươi bóng người từ bốn phía phóng đến chỗ chàng vừa giao chiến với bọn “Ma Diện Từ” Chung Phù.

Lát sau, một giọng ồ ề hết sức tức giận vang lên:

- Đã chết cả rồi, thù đoạn thật tàn ác ...

Tiếp theo là tiếng quát tháo, tiếng bước chân vội vã ...

Lát sau, một giọng nói the thé vang lên:

- Điền Hùng, khi nãy ngươi đã trông thấy có người ở đây giao chiến phải không?

Một giọng hơi hải vội đáp:

- Vâng, chỉ mới đây thôi. Tiểu nhân cùng Chu Vi và Hoàng Tuyền tuần tra đến đây, nghe nơi đây có tiếng chường phong và cát đá bay mù mịt, bọn tiểu nhân liền nấp vào trong tối nhìn. Thì ra là nhóm Chung gia đang bao vây một tên gian tế, thế là bọn tiểu nhân lập tức về bẩm báo với Dương gia ...

Giọng the thé hậm hực nói:

- Đã bảo là không nên điều tập người ở phía bên này, mọi người đâu có nghe. Nếu không thì ở đây có động tĩnh gì là chúng ta đã hay biết rồi. Bây giờ thì người đã chết sạch, chúng ta mới kéo đến còn làm gì nữa chứ?

Giọng ồ ề lạnh lùng nói:

- Dương huynh nhận thấy công lực của đối phương cao đến mức nào không?

Lão lục “Hồng Tâm Xích Đờm” Tư Đồ An và lão thất “Hồng Chường Toàn Phong”.

Nhĩ Thái trong Trường Hồng Thất Tuyệt võ công đâu phải tầm thường? Và “Ma Diện Từ” Chung Phù cũng là cao thủ tuyệt đỉnh của Như Ý Phủ chúng ta, bây giờ ba người đều phơi xác nơi đây, và thương tích đều do chường lực gây ra. Nói cách khác, đối phương chỉ với hai bàn tay không hạ sát họ.

Dương huynh thử nghĩ xem, với sự liên thủ của họ ba người, khắp thiên hạ ai có thể giết chết họ với hai bàn tay không?

Im lặng một hồi, người có giọng the thé như chột nghĩ ra kêu lên:

- Hoàng Long! Người muốn nói “Hoàng Long” Hạng Chân phải không?

Giọng ồ ề buông tiếng cười gằn:

- Ngoài hán ra, cho dù là kẻ xung hùng về chưởng pháp như “Kim Lôi Thủ”.

Kha Nhân cũng không làm nổi!

Giọng the thé phẫn hận gằn lên:

- Tên khốn kiếp họ Hạng nhất định hãy còn trong phủ, thật đáng căm hận, thủ đoạn của hán lại tàn độc đến thế. Mẹ kiếp, lão tử không thể nào buông tha cho hán được!

Giọng ồ ề buông tiếng cười sắc lạnh:

- Chỉ cần hán dám lộ diện, chỉ cần chúng ta tìm gặp hán, nhất định sẽ đòi lại món nợ máu này cả vốn lẫn lời ...

Giọng the thé nhỏ toẹt một bãi nước bọt, quát:

- Điền Hùng, các người còn đứng thừ ra đó nữa hả, không mau khiêng thi hài xuống địa huyết đi, bộ đẹp mắt lắm hay sao?

Thế rồi có tiếng lật giờ và di động khẽ vang lên, tiếp theo là tiếng thở hồng hộc, giọng nói ồ ề lại âm trầm vang lên:

- Ba mươi “Tiễn Huyết” ở mặt đông tường phủ đã bị diệt trồn, ba mặt kia cũng bị phá hủy gần bốn mươi căn ... Những huynh đệ giữ hãm chỉ còn mười mấy người sống sót, ngoài ra thầy đều chết sạch. Trong một “Tiễn Huyết”, chúng ta đã phát hiện tử thi của Mai Nhụy cô nương, thử nghĩ xem, vậy thì còn đánh đám gì nữa? Chỉ đột nhập có ba tên gian tặc mà đã làm rối tung lên thế này ... Đả thương một tên thì lại bị hán tẩu thoát, đến bây giờ người của chúng ta mới ổn định lại được, bắt đầu từng bước lục soát, tại sao chúng ta không nghĩ ra từ trước? Đã lú lẫn cả rồi hay sao? Hừ ...

Giọng the thé thờ dãi:

- Ta thấy tình hình gay go lắm! Lão đồng tử, mẹ kiếp đội đảng bài và đội giáp mã của Thanh Tùng Sơn Trang đã bị đối phương đẩy lui. Có lẽ trời chưa sáng là Vô Song Phái đã kéo đến Đại Hà Trấn, xem ra Nhiệm lão gia cũng có vẻ lúng túng ... Hơn nữa, vợ của Khang lão tam cũng đã bị gian tặc tiếm nhập bắt đi. Theo ta đoán có lẽ đó cũng là kiệt tác của Hạng Chân. Người chưa trông thấy bộ dạng thâm nảo của Khang lão tam, thật chẳng biết cười hay khóc ... Thái lão chương môn Trường Hồng Phái vừa trông thấy thi thể của nghĩa nữ lập tức ngã ra như kẻ mất hồn, nhưng khá khen ông ta cũng còn nén được, đã không khóc lên trước công chúng.

Im lặng một hồi, giọng ồ ề lại chán chường nói:

- Đi thôi, việc cần thiết trước mắt là tìm bắt Hạng Chân và mấy tên gian tặc kia, đừng để bọn họ tiếp tục lộ hành nữa. Ôi, ăn cơm người là phải bán mạng cho người rồi ...

Tiếng bước chân lại vang lên và xa dần ... Chờ thêm một hồi nữa Hạng Chân mới thận trọng đứng lên, đồng thời chàng cũng nghe lòng nhẹ nhõm. Biết Tây Môn Triều Ngộ cùng Lô Hào và Lê Đông đã hoàn thành nhiệm vụ và tất cả đều bình an, dù có người thọ thương thì cũng là may mắn lắm rồi!

Đồng thời, Hạng Chân nghĩ đến Mai Nhụy, hiện nàng đang bình an nằm ở đâu, đối phương đều tưởng là nàng đã chết, không chừng hiện đang đặt nàng ở cạnh những tử thi khác cũng nên.

Nghĩ đến đây, Hạng Chân bất giác buông tiếng thở dài ... Chợt nghe lòng dâng lên một chút áy náy, song chàng lại lắc đầu, biết làm sao hơn được? Đồi bên ở thế đối lập nhau, thật khó mà giữ được nhân nghĩa ...

Giờ đây đã đến bước thứ ba là giải cứu những người Vô Song Phái bị giam cầm, song địa điểm giam cầm họ chính xác là ở đâu? Cho đến lúc này vẫn chưa có được chút manh mối nào cả, vậy thì việc giải cứu e chẳng phải là dễ dàng.

Ngẫm nghĩ một hồi, Hạng Chân đành đi về phía Kim Bình Điện, chàng biết lúc này đối phương đang tăng cường việc lục soát, nên càng thêm thận trọng hơn.

Sau khi tránh khỏi nhiều toán lục soát, Hạng Chân mò hồi nhể nhại đến trước một dãy nhà đá, có lẽ là nhà kho. Phía trước đang có mười mấy bóng người đi tới đi lui tuần tra, thầy đều trong tay lăm lăm binh khí sáng loáng.

Bên này dãy nhà đá, cách mặt đất chừng hai trượng, có một ô cửa sổ, song cửa sổ ấy cũng chỉ to chừng một thước, dường như chỉ dùng để thông hơi.

Hạng Chân xem xét cửa sổ ấy một hồi, đoạn nhặt lấy một hòn đá ném về phía ngược lại. Ngay trong khoảnh khắc hai gã đại hán áo da đứng dưới cửa sổ chạy đi xem xét, Hạng Chân đã nhanh như cắt phóng vào ô cửa sổ.

Vừa vào đến bên trong, chàng lẹ làng nép vào bên cửa sổ, vừa chạm tay vào thành cửa ... Ừa, một chất sền sệt và tanh tưởi dính vào tay, không cần nhìn chàng cũng đã biết đó là gì. Lại thật, sao nơi đây lại có vết máu thế này?

Thoáng ngẫm nghĩ, chàng bắt giác phì cười, ánh mắt sắc bén quét quanh tìm kiếm. Quả nhiên, đây là một nhà kho, trong nhà chất đầy bao bố và nặc mùi ngũ cốc. Nhà kho to rộng là thế, song chỉ có một ngọn đèn dầu leo lét treo trên cánh cửa đóng chặt.

Đã khẳng định bên trong nhà kho không có người, Hạng Chân huyết lên ba tiếng thật khẽ, nhưng chốc lát lại huyết lên ba tiếng nữa.

Lập tức, có tiếng chít chít vang lên rất khẽ, rồi thì một đầu người nhô lên từ sau một đóng bao bố cách Hạng Chân hơn một trượng, đôi mắt rực tinh quang và cánh giác nhìn về phía này, thì ra là Tây Môn Triều Ngọ.

Hạng Chân lại “Suyt” lên một tiếng, thế là Tây Môn Triều Ngọ cũng đã trông thấy chàng, vẻ vui mừng lập tức hiện lên trên mặt của vị anh hùng thô lỗ này.

Hạng Chân nhẹ nhàng lướt đến cạnh Tây Môn Triều Ngọ, nơi đây quả là nơi ẩn nấp lý tưởng. Xung quanh đều là bao bố, có mấy cái được kéo chất ở vòng ngoài. Lê Đông và Lỗ Hào đang chui rúc bên trong, y phục của Lỗ Hào dính đầy vết máu, vùng ngực và bụng được quấn chặt bằng áo lót xé ra.

Tây Môn Triều Ngọ cũng kéo Hạng Chân vào trong khoảng trống ấy, Lê Đông và Lỗ Hào vừa trông thấy Hạng Chân cũng liền lộ vẻ vui mừng. Hai người toan đứng lên thì lễ, song đã bị Hạng Chân lắc đầu ấn ngồi trở xuống.

Hạng Chân thở hắt ra một hơi dài, đoạn mới nửa ngồi nửa nằm xuống một cách thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Khí hùng dũng sĩ vô song

Tây Môn Triều Ngọ ngồi xuống cạnh bên, thấp giọng nói:

- Hạng huynh, tình hình thế nào? Những mai phục độc ác kia hẳn đã bị Hạng huynh phá hủy không ít, Hạng huynh không sao chứ?

Hạng Chân mỉm cười:

- Không sao, tại hạ biết ba vị đã diệt sạch những “Tiền huyết” bên ấy, còn ba mặt kia cũng phá hủy không ít. Khá lắm! À, chính các vị đã phóng hỏa ở phía sau Kim Bình Điện phải không?

Tây Môn Triều Ngọ ngơ ngác:

- Kim Bình Điện là nơi chốn nào?

- Chính là ngôi lầu cao to nhất nằm giữa Như Ý Phủ ấy!

Tây Môn Triều Ngọ gật đầu cười:

- Vâng, đó là kiệt tác của Lỗ Hào lão đệ. Chính vì phóng hỏa nơi ấy mà Lỗ Hào lão đệ mới bị hai tên khốn kiếp sát thương ...

Hạng Chân vẻ lo lắng đưa mắt nhìn Lỗ Hào, thấp giọng hỏi:

- Thế nào? Có nghiêm trọng lắm không?

Tây Môn Triều Ngọ tiếp lời:

- Bên ngực phải bị trúng một kiếm, cũng may là chém ngang qua, nếu đâm thẳng có lẽ đã bỏ mạng rồi. Ngoài ra, trên vai còn bị đánh trúng hai chưởng, cũng may là không vỡ xương nhưng cũng sưng phồng lên ghê lắm ...

Hạng Chân chau mày:

- Đi đứng có khó khăn không?

Lỗ Hào vội nói:

- Không hề gì ... Hạng sư thúc, đệ tử hầy còn chịu được!

Hạng Chân gật đầu mỉm cười:

- Khá lắm, Lỗ huynh đã phóng hỏa bằng cách nào vậy?

Lỗ Hào toét miệng cười:

- Đệ tử có mang theo hai quả đạn lưu huỳnh, nhắm ngay ngọn đèn dầu trong ngôi lầu phía sau Kim Bình Điện ném vào, đạn lưu huỳnh nổ tung, dầu trong ngọn đèn lan ra, thế là lập tức cháy bùng lên ...

Hạng Chân cười:

- Bọn họ thấy đều quýnh cả lên, tưởng đâu đã có rất nhiều người đột nhập đấy!

Tây Môn Triều Ngọ chột nhó ra, bèn vội hỏi:

- Hạng huynh, những người bị giam trong Như Ý Phủ đã cứu thoát chưa?

Hạng Chân khẽ thở dài lắc đầu:

- Chưa, không tìm được chỗ giam cầm ... Tại hạ đang dò la thì gặp phải mấy cao thủ của đối phương, giao chiến hết một trận ...

Tây Môn Triều Ngọ bỗng hỏi:

- Hạng huynh nhất định đã thắng phải không?

Hạng Chân mỉm cười:

- Nếu bại thì bây giờ còn ở đây nói chuyện được sao?

Tây Môn Triều Ngọ chom chớp mắt:

- Đó là bọn nào vậy?

- Lão lục “Hong Tâm Xích Đóm” Tư Đồ Anh và lão thất “Hong Chương Toàn Phong” Nhữ Thái trong Trường Hồng Thất Tuyệt cùng với “Ma Điện Tử”.

Chung Phù ...

Tây Môn Triều Ngọ trở mắt:

- Hạng huynh đã giết hết bọn họ rồi ư?

Hạng Chân cười:

- Chẳng lẽ trong lúc gay cấn thế này mà Tây Môn đương gia còn muốn tại hạ nương tay sao?

Tây Môn Triều Ngọ đẩy về khám phục gặt gù:

- Hay lắm, Hạng huynh quả là cao minh. Mẹ kiếp, bọn Trường Hồng Thất Tuyệt xưa nay rất là cao ngạo, chẳng xem ai ra gì cả. Tuy nhiên, bản lĩnh của họ cũng hết sức ghê gớm. Mỗi người đều có sở trường riêng, nhất là “Hong Tâm Xích Đóm” Tư Đồ Anh rất là ngang ngạnh, nghe đâu lúc ngộ địch bất luận sống chết cũng phải tranh thắng bại thì mới chịu thôi. Còn “Hong Chương Toàn Phong” Nhữ Thái về mặt chương pháp cũng hết sức độc đáo, đã luyện thành Hồn Nguyên Khí ...

Hạng Chân nhẹ gật đầu:

- Tại hạ không biết điều ấy và đã thắng từng tiếp y một chương, đến khi chương lực chạm nhau, mới hay đối phương đã luyện thành Hồn Nguyên Khí, suýt nữa là tại hạ khôn đồn ...

Tây Môn Triều Ngọ cúi đầu cười:

- Nhưng y hẳn càng thâm hơn phải không?

Hạng Chân nhắm mắt him híp:

- Hai cánh tay y đã gãy ngay tức khắc!

Tây Môn Triều Ngọ khoái trá reo lên:

- Hay lắm, Hạng huynh đã sử dụng “Tứ Tà Chương” chứ gì?

Hạng Chân gật đầu:

- Vâng!

Đưa mắt nhìn Hạng Chân, Tây Môn Triều Ngọ lại nói:

- Còn tên khốn kiếp “Ma Diện Tử” Chung Phù? Hồi bảy năm trước Tây Môn mỗ từng xung đột với y vì một mối thù riêng, do vậy Tây Môn mỗ hiểu rất rõ về võ công của y. Thủ thật, Tây Môn mỗ quả là phục Hạng huynh sát đất. Lúc bấy giờ hai người đã giao chiến hơn sáu trăm chiêu, Tây Môn mỗ mới thương cho y một “Thiệt Ma Tỳ” vào sau lưng, y đã bỏ chạy, nhưng Tây Môn mỗ cũng chẳng khá hơn, bị trúng một nhát kiếm vào đùi, xéo mất mảng thịt to, đau thấu tận xương tủy ...

Hạng Chân tiếp lời:

- Sau bảy năm trời, võ công của Tây Môn đương gia đã tinh tiến hơn nhiều.

Nếu vừa rồi Tây Môn đương gia gặp y, có lẽ y cũng chẳng may mắn gì hơn!

Tây Môn Triều Ngọ buông tiếng thở dài, đưa tay sờ lên vết thương nơi đùi trái cách ống quần, cười khanh khách nói:

- Hạng huynh đừng đề cao Tây Môn mỗ như vậy. Cho dù trong bảy năm qua võ công của Tây Môn mỗ có tiến triển, nhưng đối phương cũng đâu có ngừng tập luyện? Nếu gặp lại nhau cũng chưa biết thắng bại sẽ về tay ai ... Cũng may Hạng huynh đã khử y trước, bằng không sớm muộn gì Tây Môn mỗ cũng quyết đấu với “Ma Diện Tử” Chung Phù một trận.

Hạng Chân xoa tay cười:

- Vậy là tại hạ đã trừ đi một mầm họa cho Tây Môn đương gia, định tạ ơn tại hạ thế nào đây?

Tây Môn Triều Ngọ nghe rồi cười:

- Tặng cho Hạng huynh ba nàng hầu thiếp xinh đẹp nhé!

Hạng Chân lắc đầu nguầy nguậy:

- Thôi đi, Tây Môn đương gia biết rất rõ là tại hạ không thích món ấy, chớ có dụ hoặc!

Tây Môn Triều Ngọ vỗ vai Hạng Chân cười:

- Hạng huynh cổ hủ quá. Tục ngữ có câu “Tự cổ anh hùng ái mỹ nhân, nhân bất phong lưu uống thiếu niên”. Hạng huynh hà tất quá câu nệ như vậy? Chẳng lẽ muốn người ta lập bia trình tiết cho Hạng huynh hay sao?

Hạng Chân mỉm cười lấy môi, vừa định nói thì Tây Môn Triều Ngọ lại gật đầu nói:

- À, phải rồi, Hạng huynh đã cứu được nàng thiên kim của Thiệt chương môn chưa?

Hạng Chân gật đầu:

- Rồi, nhưng Tây Môn đương gia đã dùng sai một chữ!

Tây Môn Triều Ngọ ngó người:

- Chữ gì vậy?

Hạng Chân cười:

- Không phải cứu, mà là cướp mới đúng.

Tây Môn Triều Ngọ ngờ ngác:

- Cướp ư? Vậy nghĩa là sao? Chẳng lẽ ả ta không chịu theo Hạng huynh đào thoát ư?

Hạng Chân giọng cảm khái nói:

- Nàng ta tự ý thành hôn với Khang Ngọc Đức rồi. Ân ái còn không kịp, lẽ nào lại bỏ y thoát thân? Trong thâm tâm của Thiệt Nương Nương, cha già mẹ bệnh của nàng ta e rằng chẳng bằng được nửa phần của Khang Ngọc Đức ...

Tây Môn Triều Ngọ tức giận:

- Thật là quá quất, không có sự chấp thuận của cha mẹ, cuộc hôn nhân này đâu thể kể được, thật chẳng còn ra thể thống gì nữa!

Tây Môn Triều Ngọ hừ một tiếng thật mạnh, nói tiếp:

- Nếu lão tử mà có đứa con gái bất hiếu vô nghĩa, bại hoại gia phong như vậy, lão tử nhất định phải lột da xé xác ...

Hạng Chân cười tiếp lời:

- Rất đáng mừng là Tây Môn đương gia không có một đứa con gái như vậy, không thì quả là thê thảm!

Sau đó Tây Môn Triều Ngọ lại hỏi Hạng Chân về quá trình giải cứu Thiết Nương Nương.

Nghe Hạng Chân kể xong, Tây Môn Triều Ngọ tức tối nói:

- Khi nào gặp Thiết chương môn, chúng ta nhất định phải kể lại tường tận với ông ấy, để xem ông ấy sẽ trừng trị ả nha đầu thói tha ấy như thế nào?

Hạng Chân nghiêm giọng:

- Thiết chương môn ngoại nhu nội cương, tính nghiêm khắc và minh chính.

Chúng ta không nên dùng lời khích bác ông ấy xử trị Thiết Nương Nương. Nói cách khác, chúng ta không được dùng bất kỳ phương thức nào khơi dậy niềm căm tức của ông ấy về con gái. Dầu sao người ta cũng là cha con ruột thịt, hãy để cho Thiết chương môn tự ý định đoạt, đó là việc riêng trong gia đình, kẻ khác không nên xen vào.

Tây Môn Triều Ngọ về ngưỡng ngưỡng nói:

- Tây Môn mỗ chỉ là nhất thời bức tức thôi!

Hạng Chân cười:

- Chúng ta cần rèn luyện tính kiên nhẫn nhiều hơn nữa ...

Thế rồi mọi người im lặng, cả nhà kho rộng thênh không một tiếng động, tĩnh lặng đến mức có thể nghe rõ cả tiếng bước chân qua lại của bọn canh gác bên ngoài.

Hồi lâu, Tây Môn Triều Ngọ sốt ruột, quay sang Lê Đông khê hỏi:

- Lê lão đệ, ước đoán xem lúc này là giờ nào rồi?

Lê Đông trở to mắt, héch mui lên đáp:

- Có lẽ trời gần sáng rồi đấy!

Tây Môn Triều Ngọ thờ dãi:

- Nhưng trời hãy còn tối mịt, không một tiếng động, gà chẳng kêu, chó không sủa, thật buồn chán đến chết lên được!

Tây Môn Triều Ngọ vừa dứt lời, bỗng nghe hai tiếng nổ long trời lở đất từ phía Đại Hà Trấn vọng đến ...

Lê Đông ngẩn người, song lập tức mừng rỡ reo lên:

- Đến rồi, đến rồi! Đó chính là tiếng nổ của Liệt Diễm Đan! Hạng sư thúc, đại đương gia, người của chúng ta đã tiến công đến nơi rồi ...

Hạng Chân gật đầu, đưa ngón tay lên môi ra hiệu im lặng, đoạn ngưng thần lắng nghe. Thế là ba người kia cũng đều đã nghe rõ, tiếng nổ kinh thiên động địa từng hồi vọng đến, bụi từ trên trần nhà rơi xuống lả tả, mặt đất rung động.

Tây Môn Triều Ngọ mắt rục lên mừng rỡ:

- A ha, Vô Song Phái quả là tiến công đến Đại Hà Trấn trước lúc trời sáng.

Khá lắm, khá lắm! Hạng huynh, chúng ta còn chui rúc ở đây là gì nữa?

Hạng Chân bình thản cười:

- Đại đương gia, sẽ triển khai hành động ngay đây ... Nhưng chờ lát đã, khi nào thiết kỵ của Vô Song Phái tấn công vào Đại Hà Trấn phiên đại đương gia vất vả một chuyến, đến hướng dẫn họ theo đông mà tiến công vào Như Ý Phủ, tức là từ phía khu rừng mà chúng ta đã đột nhập.

Tây Môn Triều Ngọ gật đầu lia lịa:

- Tuân mạng!

Hạng Chân quay sang Lê Đông nói tiếp:

- Lê huynh, hai chúng ta hãy phối hợp chặt chẽ, nấp trong tối giám sát hành động của đối phương, khi nào họ áp giải những người bị bắt giữ của quý phái, chúng ta sẽ chớp nhoáng ra tay giải cứu, khiến họ không kịp trở tay.

Ngưng chốc lát, Hạng Chân lại nói:

- Tuy nhiên, hai ta như vậy là hết sức mạo hiểm, Lê huynh cũng có thể tưởng tượng được, e rằng chúng ta phải đánh đổi bằng tính mạng ...

Lê Đông ưỡn ngực ngạo nghễ:

- Hạng sư thúc hãy yên tâm, đệ tử không sợ, đệ tử không bao giờ để điểm nhục đến sư thúc và Vô Song Phái đâu!

Hạng Chân gật đầu khen:

- Khá lắm!

Đoạn quay sang Lỗ Hào đang lộ vẻ trông chờ, chậm rãi nói:

- Còn Lê huynh đang thọ trọng thương, hãy ở lại đây dưỡng thương khi nào đại cuộc ổn định hẳn ra điều trị ...

Lỗ Hào vừa nghe vậy lập tức cuống lên nói:

- Không, Hạng sư thúc, đệ tử không thể chui rúc ở đây được ... Chút thương thế này không cản trở được đệ tử đâu, đệ tử còn chịu đựng được mà ... Hạng sư thúc nhất định phải cho đệ tử đi cùng ... Hạng sư thúc ...

Hạng Chân nhìn chăm chú vào gương mặt đôn hậu của Lỗ Hào, ôn tồn nói:

- Lê huynh, quý chương môn đã giao Lê huynh cho Hạng nỗ phải điều phái. Hạng nỗ phải biết quy trọng sanh mạng của Lê huynh, phải hết sức bảo vệ an toàn cho Lê huynh trong khả năng có được. Lê huynh đã tận tụy lắm rồi, và Hạng nỗ cũng hết sức cảm động về lòng trung kiên của Lê huynh đối với quý phái. Tuy nhiên, Lê huynh phải hiểu một điều, con người sống không phải chỉ vì một trận chém giết mà còn rất nhiều việc phải làm nữa. Sự trung dũng của một cá nhân cũng không phải chỉ được thể hiện bởi sự đồ máu và hy sinh. Mặc dù cuộc chiến sắp tới không có sự tham gia của Lê huynh, song đối với Hạng nỗ, cũng như đối với tất cả mọi người trong Vô Song Phái, Lê huynh cũng đã làm tròn bổn phận không hề có chút hối hận áy náy, Lê huynh hiểu không?

Lỗ Hào đỏ bừng mặt:

- Nhưng ... nhưng đệ tử vẫn còn ... khả năng chiến đấu ... đệ tử không muốn nằm liệt ở đây ... đệ tử phải đi cùng sư thúc ... đệ tử không thể nào chịu được sự dằn vặt ấy ...

Tây Môn Triều Ngọ ngạc nhiên hỏi:

- Sư dấn vật gì chứ?

Lỗ Hào ấp úng:

- Đệ tử một mình ở lại đây, mọi người lại ở ngoài kia chiến đấu, đệ tử sẽ hết sức lo lắng ... sợ phía ta thua thiệt, sợ các vị huynh đệ thọ thương ... đệ tử sẽ không sao yên tâm được, chi bằng ... chi bằng đệ tử cũng tham gia vào cuộc chiến, kéo ở đây chẳng khác nào ngồi trên lửa đỏ ...

Hạng Chân nghiêm giọng:

- Lê huynh đừng quên là hiện tại huynh đang thọ thương, hành động bất tiện, chỉ sợ không giúp được gì mà lại còn khiến cho mọi người phân tâm nữa!

Lỗ Hào mặt méo sệt, song vẫn bướng bỉnh nói:

- Không, Hạng sư thúc! Đệ tử cam đoan sẽ không gây thêm phiền phức cho mọi người ... xin sư thúc đừng bỏ đệ tử ở lại đây ...

Tiếng nổ vọng đến mỗi lúc càng thêm dồn dập, bầu không khí tưởng chừng đang sôi sục. Lê Đông mặt mày trở khác, Tây Môn Triều Ngọ cũng phân vân khó xử, y nồn nóng nhìn Hạng Chân, hai tay không ngớt xoa vào nhau.

Hạng Chân ngẫm nghĩ một hồi, đoạn gằn giọng nói:

- Thôi được, nhưng Lê huynh phải tuân mệnh hành sự!

Lỗ Hào mừng rỡ, gật đầu lia lịa nói:

- Đa tạ Hạng sư thúc, đệ tử nhất định tuân mạng, sư thúc nói gì đệ tử cũng đều nghe theo hết!

Tây Môn Triều Ngọ cũng cười nói:

- Vậy đi được rồi chứ?

Hạng Chân gật đầu:

- Chúng ta hãy ra từ nơi cửa sổ, phải hết sức thận trọng!

- Đoạn hay tay tóm lấy cổ áo Lỗ Hào ném mạnh, y sững sốt chưa kịp kêu lên thành tiếng thì thân người to lớn của y đã vô cùng chuẩn xác vọt qua ô cửa sổ.

Tây Môn Triều Ngọ giờ ngón tay cái lên nói:

- Tuyệt!

Song y chưa dứt tiếng thì Hạng Chân cũng đã theo sau phóng qua cửa sổ rồi.

Lúc này dưới cửa sổ đang có hai đại hán áo da kinh ngạc ngược nhìn lên và Lỗ Hào vẫn chưa rơi xuống đất ...

Hạng Chân nhanh như chớp hạ xuống, tả chưởng vung lên, quét qua yết hầu hai gã đại hán. Họ chưa kịp phát ra tiếng nào thì đã ngã xuống đất chổng lên nhau, trong tay hãy còn nắm chặt quỹ đầu đao.

Lỗ Hào lộn người đứng xuống đất, liền vội nhảy đến. Vừa định nói gì thì bên trên bóng người nhấp nhোáng, Tây Môn Triều Ngọ và Lê Đông cũng lần lượt hạ xuống, Lê Đông chẳng nói chẳng rằng, vung tay ném trả ngọn côn hành giả cho Lỗ Hào.

Lúc này phía Đại Hà Trán ánh lửa rực trời, khói bốc ngùn ngụt, hòa lẫn với tiếng nổ lung bùng đình tai nhức óc.

Lê Đông lăm bằm:

- Phía ta sắp mở cuộc tấn công rồi ...

Hạng Chân nhanh chóng đảo mắt nhìn quanh, khắp Như Ý Phủ hoàn toàn yên lặng, tối mịt không một ánh đèn. Trục giác báo cho chàng biết sự giới bị của địch giờ đây đã đến giai đoạn khẩn trương nhất. Bọn họ đã rút hết toàn bộ vào trí trí phòng thủ, chờ đợi cơn dông bão ập đến.

Tây Môn Triều Ngọ thấp giọng hỏi:

- Hạng huynh, Tây Môn mỗ đi ngay bây giờ chứ?

Hạng Chân lắc đầu:

- Hãy khoan, chờ Vô Song Phái phát tín hiệu tấn công đã!

Bốn người đều đứng dựa vào chân tường nhà kho, im lìm như bốn pho tượng đá. Một hồi lâu, Tây Môn Triều Ngọ lại nôn nóng nói:

- Sao chưa thấy gì cả thế này? Chẳng rõ chiến sự đã diễn tiến đến đâu rồi, cứ đứng mãi đây thật chán chết đi được ...

Hạng Chân nhẹ vỗ vai Tây Môn Triều Ngọ, cười khề nói:

- Đừng vội, không lâu nữa đâu. Chỉ sợ lát nữa đây đại đương gia muốn nghỉ một chút cũng chẳng thể được đấy chứ!

Tây Môn Triều Ngọ thở dài:

- Tây Môn mỗ ghét nhất là sự chờ đợi, dằng dai mãi chẳng giải quyết được gì cả ...

Bỗng, Lê Đông ra chiều khích động, quay sang hỏi hả nói:

- Đó, hãy mau nghe xem!

Hạng Chân liến thoắt tay ngăn cản Tây Môn Triều Ngọ càu nhàu, lắng lắng ngưng thần lắng nghe. À, quả nhiên trong tiếng nổ vang rền có xen lẫn tiếng tù và hùng tráng của Vô Song Phái.

Tiếp theo sau, mười mũi tên lửa đỏ rực bay vút lên không, lập tức tiếng vó ngựa dồn dập vang lên như bài son đảo hải, ngay cả mặt đất bên Như Ý Phủ cũng thoáng rung động.

Lỗ Hào và Lê Đông vô cùng phấn khởi, hai người cơ hồ nhảy cẫng lên.

Lỗ Hào hơi thờ gấp rút nói:

- Thiết kỵ của chúng ta đã đến ... tiếng vó câu vô cùng thân quen, chẳng khác nào hơi thở của chính mình ... như một trận cuồng phong quét trên thảo nguyên ...

Lê Đông cũng háo hức gật đầu liên hồi, lẩm bẩm:

- Đúng vậy ... Lê Đông dường như còn nghe thấy cả tiếng hò la của chúng huynh đệ và tiếng ngựa hí vang rền ...

Tây Môn Triều Ngọ bỗng đùa:

- Hai vị rõ là khéo tưởng tượng, hãy còn cách xa lắm ...

Hạng Chân nghiêm chỉnh tiếp lời:

- Không xa đâu, những hình ảnh đó đều in sâu trong lòng họ, luôn theo bên họ dù bất kỳ ở phương trời nào, cũng như đại đương gia với Thiết Kỵ Minh vậy!

Tây Môn Triều Ngọ cười khê:

- Điều ấy Tây Môn mỗ rất hiểu.

Hạng Chân nhấn mạnh giọng:

- Bây giờ chúng ta khỏi sự hành động được rồi.

Tây Môn Triều Ngọ lập tức ôm quyền nói:

- Các vị bảo trọng, Tây Môn mỗ sẽ nhanh chóng quay lại cùng các vị đồng sanh cộng tử!

Hạng Chân thân thiết nhìn Tây Môn Triều Ngọ:

- Tây Môn đương gia cũng xin hết sức cẩn thận!

Tây Môn Triều Ngọ nhếch môi cười ngạo nghễ, đoạn tung mình phóng đi nhanh như cắt về phía Như Ý Phủ, thoảng chốc đã mất dạng trong bóng tối.

Hạng Chân khê thờ phào, hài lòng nói:

- Nhị vị, giờ đến lượt bọn ta!

Lỗ Hào tay phải nắm chặt côn hành giả, hăm hở nói:

- Hạng sư thúc, chúng đệ tử quyết chẳng sợ chết đâu!

Hạng Chân đảo mắt nhìn quanh một vòng thật kỹ, đoạn thấp giọng nói:

- Chúng ta hãy đến ẩn nấp gần hòn giả sơn kia, nhớ là tuyệt đối không được để lộ hành tung!

Lỗ Hào và Lê Đông cùng gật đầu. Thế là Hạng Chân dẫn đầu, ba người thận trọng bò về phía một hòn giả sơn cách ngoài mười trượng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Bí mật hòn giả sơn

Hòn giả sơn ấy cách bậc cấp trước cửa chính Kim Bình Điện chừng năm bước, chiếm đất chu vi độ hai trượng, hết sức tinh xảo.

Khó nhọc lắm nhóm Hạng Chân ba người mới bò lên đến bên hòn giả sơn.

Hạng Chân ra hiệu cho Lê Đông và Lỗ Hào bất động, chàng chú mắt quan sát.

Quả nhiên trong những khe hở hoặc chỗ lõm của hòn giả sơn đều có bộ mặt người đang nôn nóng nhìn ra ngoài, thì ra bên trong hòn giả sơn có đường

hầm thông nhau.

Hạng Chân ngấm nghĩ một hồi, đoạn quyết tâm mạo hiểm một phen nữa.

Chàng chú mắt xem xét thật kỹ, sau cùng đã phát hiện ra cửa vào hòn giả sơn.

Đó là một tảng đá có thể di động nằm nơi tầng dưới hòn giả sơn, lúc này đang có một người đầy mỡ, thò đầu ra nhìn trời và hít vào một hơi dài ... Nhanh như chớp Hạng Chân lướt tới chộp vào sau gáy người ấy, ngón tay trở móc vào yết hầu, thế là người ấy không bao giờ hít được lần thứ hai nữa ...

Vẫn nắm giữ tử thi người ấy, Hạng Chân khom người lẹ làng chui vào đường hầm. Đường hầm này rất ngắn và thấp, dài chừng bảy tám thước, chỉ đủ cho một người vóc dáng bình thường lom khom đi vào. Nơi cuối đường hầm có một khoảng trống hình tròn, chính giữa là một chiếc bàn nhỏ và bảy tám chiếc ghế gỗ đơn sơ, xung quanh khoảng trống là nhiều đường ngang nhỏ hẹp thông lên trên.

Hạng Chân buông tiếng cười lạnh lùng, ném mạnh tử thi trong tay xuống đất, lập tức trong đường hang bên phải có người hẳn học nói:

- Vương Ma Tử, ngươi không khê một chút được sao? Mẹ kiếp, vất vả cả đêm mà ngươi còn hăng như vậy hả?

Hạng Chân lặng thinh, nhanh chóng quét mắt nhìn, chỉ thấy xung quanh tổng cộng có bảy đường hang, trừ một đường hang không người, sáu đường hang kia thấy đều có hai chân thò ra.

Thế là Hạng Chân chớp nhoáng lướt tới, hai tay đưa ra kéo mạnh, hai gã đại hán áo da đã bị chàng lôi ra ngoài, họ chưa kịp hiểu ra việc gì thì sóng chưởng của Hạng Chân đã lướt qua yết hầu họ.

Bốn gã áo da còn lại vừa phát giác có điều khác lạ thì chỉ phong của Hạng Chân đã phóng vào đường hang, vô cùng chuẩn xác điểm trúng á huyết và nhuyển ma huyết của họ.

Bốn gã áo da cùng hự lên một tiếng, lập tức nằm ngay đơ trong hang. Hạng Chân nhướng mày, gần giọng nói:

- Bằng hữu, đừng nên vọng động, bây giờ chỉ còn lại một mình ngươi sống sót thôi! Sáu người kia đã xuống âm phủ cả rồi, hãy ngoan ngoãn nằm yên đó, kẻ này có điều cần hỏi. Nếu hợp tác tốt thì tha mạng cho còn không thì sáu người chết khi chính là gương trước mắt.

Bốn gã áo da giờ đã hiểu ra, đều lấy làm mừng cho sự may mắn của mình.

Bởi các đường hang riêng biệt nhau nên người nào cũng tưởng chỉ có riêng mình sống sót, họ đều cùng chung một ý nghĩ, không có kẻ thứ ba thì dù mình có nói thật ra điều gì cũng chẳng sợ bị tiết lộ. Mạng sống là quan trọng hơn cả!

Trong khi ấy Hạng Chân đã gọi Lê Đông và Lỗ Hào chui vào, hai người đều to con lớn xác, chui vào đường hang nhỏ hẹp thế này quả là hết sức khó khăn.

Hạng Chân khê nói:

- Nhị vị hãy chui vào hai đường hang trống kia, kéo bị họ phát giác thiếu người.

Lỗ Hào và Lê Đông gật đầu, vất vả lắm mới chui được vào trong đường hang.

Hạng Chân mỉm cười, nắm lấy hai chân một gã áo da kéo ra ngoài, vừa kéo ra đã xáng cho hai cái tát tai nẩy lửa. Ngay khi gã áo da ấy đang choáng váng mặt mày, hai huyết đạo bị điểm cũng cùng lúc được giải khai.

Hai má sưng húp, khoe môi rỉ máu, gã áo da quỳ sụp xuống đất, dập đầu lạy lia lịa và van vãn:

- Xin đại gia tha mạng ... tiểu nhân xin khai ra hết, không dám giấu diếm điều gì cả ...

Hạng Chân mặt lạnh, giọng âm trầm nói:

- Người của Vô Song Phái đã tấn công vào Đại Hà Trấn, ngươi biết chăng?

Gã áo da quỳ dưới đất run lẩy bẩy:

- Thưa biết, biết ... Khi họ còn cách Đại Hà Trấn năm mươi dặm thì trong phủ đã nhận được tin chiến sự bất lợi, chuẩn bị cố thủ, chống cự tới cùng ...

- Hiện tình hình chiến sự ra sao? Hãy nói hết ra những gì ngươi biết được.

- Vô Song Phái đã tấn công bằng hỏa khí lợi hại. Đại Hà Trấn đã trở thành biển lửa, đoàn thiết kỵ của Vô Song Phái tiến công như thác lũ ... Cương thoá, tên nô và phi đao ném tới như mưa ...

Thở một hơi dài, gã áo da nói tiếp:

- Mới vừa đây, tiểu nhân thấy lão Ngạc Tử vội vã vào Kim Bình Điện báo tin. Lúc y trở ra tiểu nhân có đến hỏi y, y bảo phía Vô Song Phái có mấy món

rất kỳ dị và ghê gớm ... chẳng hạn như những quả cầu tròn đen nhánh chạm vào vật gì là nổ tung ngay. Và còn có nhện độc nữa, cắn vào người đau như giao cốt nhưng chỉ toàn cắn người của phía bên này chứ không cắn người của đối phương ... Trong khi lão Ngạc Tử trở về cấp báo thì toán thiết kỵ đầu tiên của Vô Song Phái đã vượt qua tuyến mai phục thứ nhất ...

- Tuyến mai phục thứ nhất là hầm chông và lưới rập phải không?

Gã áo da gật đầu:

- Vâng, vâng! Tuyến mai phục thứ nhì là Địa Bảo, bên trong có đội trăm mã chuyên chém vào chân ngựa ... thế nhưng, hơn một Địa Bảo đã bị sụp mất bảy tám mươi bởi hỏa khí của Vô Song Phái ...

Hạng Chân trầm thờ phào, lại hỏi:

- Dải đất rộng chừng một trượng có trải lụa trắng lên trên, phía dưới là đá vôi phải không?

Gã áo da gật đầu, mặt mày nhăn nhó nói:

- Vâng, đại gia nói rất đúng. Đó là tuyến thứ ba, nhưng ... cũng đã bị hỏa khí của Vô Song Phái phá hủy rồi!

- Vậy thì cái giàn được phủ vải có hình ống tre phải chăng là tuyến mai phục thứ trước?

- Vâng!

- Bên trong phải chăng có chất nổ và chỗ châm ngòi được đặt ở nơi bí mật?

Gã áo đen lăm lét nhìn Hạng Chân, thấp giọng:

- Vâng, đúng vậy! Nhưng những thứ ấy hầu hết đã nổ tung bởi hỏa cầu của Vô Song Phái ...

Hạng Chân bỗng túm lấy ngực áo gã áo da xé lên, giọng gay gắt nói:

- Hãy khai thật, đường hầm đào dưới Đại Hà Trần dùng để làm gì? Đã phải tốn biết bao nhân lực và thời gian?

Gã áo da run lấy bối, mặt tái ngắt nói:

- Xin đại gia tha mạng ... tiểu nhân ... quả tình không biết ...

Hạng Chân vung tay, “Bốp” lại một cái tát tai, gằn giọng nói:

- Ngươi không chịu nói ư?

Gã áo da hoảng kinh van vãn:

- Xin đại gia tha cho ... tiểu nhân ... nếu biết ... sao dám không khai ra? Đại gia thử nghĩ xem ... những gì tiểu nhân đã tiết lộ vừa rồi ... nếu bị người trong phủ hay biết ... thì cũng khó sống ... Đẳng nào cũng vậy ... tiểu nhân còn giấu diếm làm gì nữa?

Hạng Chân đánh giọng:

- Ngươi không biết thật ư?

Gã áo da gật đầu lia lịa:

- Tiểu nhân xin thề ...

Hạng Chân buông tay, gã áo da ngồi bệt xuống đất, y thờ hào hển, hai hàm răng đánh lập cập, mặt mày xám ngắt và đưa tay ôm ngực, cơ hồ không còn ngồi vững nữa.

Hạng Chân nhận thấy đối phương có lẽ là không biết thật, bèn lạnh lùng nói:

- Cho dù ngươi không biết, nhưng thử nghĩ kỹ xem có từng trông thấy trong Như Ý Phủ có hành động khác thường gì không? Chẳng hạn như những kẻ thường khi rảnh rỗi bỗng trở nên bận rộn, hoặc có những công việc không cho các ngươi dự vào, chỉ thực hiện bởi một số người nào đó ... hay những việc lẽ ra có thể làm vào ban ngày thì lại làm vào lúc đêm khuya ...

Gã áo da thờ thần suy nghĩ hồi lâu, đoạn lúng búng nói:

- Đại gia nhắc tiểu nhân mới nhớ. Ba hôm trước vào lúc đêm tiểu nhân có thấy một số người đã vác vào phủ những chiếc thùng có giấy dầu bên ngoài dưới sự giám sát của người trong phủ, đến nửa khuya họ mới vận chuyển xong. Lúc bấy giờ tiểu nhân cũng không mấy chú ý, chỉ nghĩ là tên đạn gì đó thôi. Đến lúc gần sáng, lại thấy hai mươi mấy người khiêng những cuộn giấy trắng to cỡ ngón út vôi vãi đi ra ...

Hạng Chân bỗng hỏi:

- Rồi những người ấy có kéo dây trở vào phủ không?
- Không, cho đến khi ăn sáng cũng không thấy họ trở lại!

Hạng Chân nghiêng răng:

- Ngươi không dối gạt ta chứ?

Gã áo da kinh hãi:

- Tiểu nhân có gan bằng trời cũng không dám dối gạt đại gia ...

Hạng Chân gật đầu:

- Tốt lắm! Mạng sống của ngươi hãy còn nằm trong tay ta. Nếu ngươi không dối gạt ta thì còn có thể tiếp tục sống vui sướng, bằng không ngươi sẽ hối hận vì sự ngu xuẩn của mình.
- Tiểu nhân xin thề ...

Gã áo da chưa kịp dứt lời thì đã bị Hạng Chân đâm vào á huyết và nhuyễn ma huyết.

Sau khi nhét y trở vào đường hang như trước, Hạng Chân quay lại trầm giọng nói:

- Lỗ huynh và Lê huynh đã nghe rõ những lời cung khai của y rồi chứ?

Hai người không quay đầu lại được, đành lo lắng nói:

- Vâng, vậy biết làm sao bây giờ?

Hạng Chân bình tĩnh nói:

- Hạng mỗ đã nhờ Kha huynh đặc biệt lưu ý việc này. Nhất định là Kha huynh đã báo lại với quý chương môn nhân và bàn thảo kế hoạch đối phó ...

Lỗ Hào vẻ hoảng hốt nói:

- Nhưng ... chỉ sợ người của bốn phái trong khi hăng máu, bất chấp lợi hại xông bừa tới thì nguy to ... Hạng sư thúc, ở dưới đường hầm kia có chôn hỏa dược thật ư?

Hạng Chân lạnh lùng:

- Cứ cho là phải chứ đừng nên mong là không phải!

Lê Đông nghiêng răng:

- Hạng sư thúc, chúng ta phải tìm cách giúp các vị huynh đệ mới được, họ đang tiến vào hang hổ ...

Hạng Chân trầm giọng:

- Trách nhiệm của chúng ta cũng khá nặng nề. Những người bị bắt của quý phái cần chúng ta giải cứu. Khi quý phái tấn công vào Như Ý Phủ cũng cần chúng ta làm nội ứng, giờ nếu chúng ta rút điều người đi, chẳng kể có tìm được bọn nấp trong bóng tối chôn ngòi nổ hay không, việc ở đây ai sẽ gánh vác chứ?

Lê Đông và Lỗ Hào đều ngó ra, bỗng Lỗ Hào lại hấp tấp nói:

- Nhưng chúng ta có thể đi báo nguy mà!

Hạng Chân nhếch môi cười:

- Việc ấy đã có Kha huynh và Tây Môn đương gia lo liệu rồi!

Thế là Lỗ Hào và Lê Đông lại im lặng, Hạng Chân bỗng giậm chân, nghiêm giọng nói:

- Đành vậy, để Hạng mỗ đích thân đi một chuyến. Một là có thể báo tin, hai là cũng hy vọng diệt trừ được những điểm chôn ngòi nổ. Chẳng đã cấp bách, cũng phải đành vậy thôi. Hạng mỗ lập tức đi ngay, bất luận thế nào cũng phải quay về ngay. Nhị vị hãy thận trọng ở lại đây, trừ phi bị đối phương phát giác, trước khi Hạng mỗ quay về, nhị vị chớ nên tùy ý hành động.

Lê Đông và Lỗ Hào văng dạ lia lịa. Hạng Chân lại đảo mắt nhìn quanh, thấy không có gì bất ổn mới cất bước đi ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Bích huyết liệt hỏa hảo sĩ đờm

Trong Như Ý Phủ vẫn vắng lặng không một tiếng động, Hạng Chân hít sâu vào một hơi không khí, thi triển “Hóa Long Phi Nguyệt” phóng vút đi như một vì sao sệt, vượt qua bờ tường Như Ý phủ, tiến thẳng về phía Đại Hà Trấn.

Đại Hà Trấn lúc này đang là bãi chiến trường đầm máu. Từng làn sóng người đổ xô về phía Như Ý Phủ, nào là áo lam của Đại Đạo Giáo, áo xám của Thất Hà Hội, áo xanh của Thanh Tùng Sơn Tràng và cũng có áo da của Như Ý Phủ, ai nấy đều lộ vẻ mệt mỏi, kinh hoàng lẫn tuyệt vọng. Đại đa số đều có vết máu trên người, áo quần xóc xếch, đầu tóc rối bời ...

Hạng Chân lắc đầu, lao nhanh vào Đại Hà Trấn, mặc dù cánh liên minh của Như Ý Phủ đã thua bại song cuộc chiến trong Đại Hà Trấn vẫn chưa kết thúc.

Tuy nhiên, Hạng Chân đã nhận ra một điều. Phía Như Ý Phủ dường như không muốn dốc hết toàn lực tử chiến với Vô Song Phái tại Đại Hà Trấn, có lẽ là họ có ý đồ khác, bởi họ đang rút lui từng tốp rất có trật tự ...

Hạng Chân phi thân vượt qua đầu nhiều toán địch đang rút lui. À, giờ đây chàng đã trông thấy những vũ sĩ bạch y kim hoàn đang đứng hăng say chiến đấu kia rồi.

Hạng Chân nhất hạc xung thiên vọt lên không, rồi thì bay xà xuống như cách chim bằng. Chân chưa chạm đất song chưởng đã vung động, bầy gã áo xám Thất Hà Hội lập tức ngã lăn ra trong tiếng rú thảm khóc.

Hạng Chân xoay người, ba con ngựa trắng đã lao nhanh đến gần Trên ngựa đều là đệ tử Vô Song Phái, họ tóc dài tung bay, đại bản đao vung tút, còn cách Hạng Chân chừng năm thước, ba người giật mạnh dây cương, ba con ngựa trắng liền tách ra vây tới.

Hạng Chân vội quát to:

- Dừng lại. Hoàng Long đây!

Hai tiếng “Hoàng Long” như sấm rền, đám đệ tử Vô Song Phái lập tức ghim cương ngựa tung mình xuống đất.

Hạng Chân tiến tới một bước, hỏi hã:

- Trường Tôn đại tôn chủ đâu?

Một đệ tử trong số vội khom mình nói:

- Bẩm Hạng sư thúc, đại tôn chủ bốn môn đã phát binh đi tấn công Bão Hồ Trang rồi.

Hạng Chân liền tức ước lượng khoảng cách từ Đại Hà Trấn đến Bão Hồ Trang, đoạn yên tâm nói:

- Ở đây ai chỉ huy?

Đệ tử Vô Song Phái ấy đưa tay lau mồ hôi trán, cung kính đáp:

- Do đại sư huynh “Cửu Mệnh Lang” Nghiêm Tề suất lĩnh với sự hiệp trợ của nửa phần lực lượng của Mãng Tụ Môn do Uất Trì đại tôn chủ đốc chiến. Nửa phần lực lượng kia thì do “Lục Hợp kiếm” Trương Quang sư huynh suất lĩnh từ bên cánh trái bao vây Như Ý Phủ, chỉ chờ các cánh quân tụ hợp là tức khắc công thẳng vào sào huyệt địch ...

Hạng Chân quét mắt nhìn quanh, đoạn lại nói:

- Ở đây tổng cộng có bao nhiêu binh mã?

Gã đệ tử ấy trầm tính toán rồi nói:

- Gần một ngàn năm trăm người.

Hạng Chân gật đầu:

- Vậy là Phi Tự Môn và Mãng Tự Môn hiệp lực tấn công Đại Hà Trần. Sau khi công hãm mới phân binh đến Bào Hồ Trang và Như Ý Phủ phải không?

- Vâng, khi vừa công hãm Đại Hà Trần, tôn chủ bốn môn và Trương sư huynh liền tức tốc xuất binh lần lượt ra đi. Và trước khi mở cuộc tấn công, chương môn nhân cũng có nghiêm lệnh, nhất định phải xông vào lòng địch hỗn chiến với đối phương, và phải bám sát kẻ địch không được rời xa, nhưng ... nhưng ...

Hạng Chân hiểu ý muốn nói gì, bèn cười nói:

- Nhưng Đại Hà Trần vừa mới công hãm kẻ địch còn nhiều trong khi đang cần lực lượng hùng hậu cần quét thì chúng lại phân tán binh mã, như vậy thì thất sách, đúng không?

Gã đệ tử ấy quả có nghĩ vậy, bị Hạng Chân nói đúng lòng mình, ý bất giác đỏ mặt bèn lên nói:

- Bẩm Hạng sư thúc, đệ tử quả đúng là đang thất sách như vậy ...

Hạng Chân vỗ vai ý cười:

- Không nên hoang mang, quý chương môn nhân không để cho các vị thất thiệt đâu. Hãy xem kìa, mặc dù quý phái nhân số ít hơn nhưng đối phương chẳng hoang mang thoái lui đâu ư?

Gã đệ tử ấy về trầm ngâm:

- Họ đông người và lại có nhiều cao thủ, lẽ ra chẳng đến nỗi hoảng loạn đến vậy ... Rất có thể là do họ liên tiếp thua bại, đã mất đầu chí ... Bằng không hẳn là phải có âm mưu ...

Hạng Chân gật đầu cười:

- Đúng vậy, bên Như Ý phủ quả là có âm mưu, song đầu chí của họ đúng là cũng đã suy sụp trầm trọng. Thôi, các vị huynh đệ hãy tiếp tục chiến đấu, nhớ là phải bám sát đối phương tuyệt đối không được rời xa.

Ba đệ tử Vô Song Phái cung kính khom mình thi lễ, đoạn liền tung mình lên ngựa buông tiếng quát vang, giục ngựa phóng vút đi.

Hạng Chân thở phào như vừa trút đi một gánh nặng, hiển nhiên Kha Nhân và Tây Môn Triều Ngộ đã mang tin đến nơi, phía Vô Song Phái đã có chuẩn bị rồi.

Thiết Độc Hành nhất định đã liệu được Như Ý Phủ ắt sẽ bị triệt thoái sau khi Đại Hà Trần bị công hãm và sẽ châm hỏa dược cho nổ tung khi đa số binh mã Vô Song Phái tụ tập trong trấn. Cho nên vừa công hãm Đại Hà Trần là phía Vô Song Phái liền phân tán, rời xa khu vực nguy hiểm, chỉ để lại một bộ phận nhỏ quần thảo với đối phương khiến đối phương lâm vào tình trạng nơm nớp sợ vỡ đò, không dám cho nổ hỏa dược.

Lẽ đương nhiên, bộ phận nhỏ hỗn chiến với địch ắt phải thương vong trầm trọng nhưng vì bảo toàn cục diện chung cũng chẳng còn phương cách nào hơn. Như vậy, phía Vô Song Phái có thể bảo toàn đại bộ phận lực lượng và dần dà rời xa vùng nguy hiểm.

Hạng Chân lại giờ kinh công phóng đi, đến đâu cũng đầy rẫy tử thi và nhà cửa bốc cháy đổ sụp, đôi bên vẫn điên cuồng chiến đấu. Ánh thép chớp ngời, tiếng la hét ầm ĩ, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Đột nhiên, “Đùng” một tiếng kinh thiên động địa vang lên từ phía sau Hạng Chân cách chừng năm trượng. Chỉ thấy cát đá tung bay mù mịt, mùi diêm sinh nồng nặc lan tỏa trong không khí.

Hạng Chân nấp bên một bậc đá, chàng hást mạnh đầu, đầu óc choáng váng, lỗ tai lùnh bùng. Chàng đã đoán không lầm, quả nhiên phía Như Ý Phủ đã cho nổ hỏa dược chôn dưới đất.

Vừa định đứng lên, cách đó không xa chợt “đùng” một tiếng rền rĩ. Một ngôi nhà sụp đổ một khoảng to, cát đá, gạch ngói và ván vỡ bị hást tung lên không, rồi thì tiếng nổ long trời lở đất nối tiếp nhau vang lên, toàn Đại Hà Trần rung chuyển dữ dội, cơ hồ sắp vỡ nát đến nơi.

Bọn phe Như Ý Phủ đang rút lui chạy nhanh hơn. Mặc dù lúc này lực lượng đôi bên đã rời xa trung tâm Đại Hà Trần song vẫn chưa ra khỏi ven thị trấn. Sự rút chạy ồ ạt của phe Như Ý Phủ đã khiến cho bọn cầm đầu muốn ngăn cản cũng chẳng thể được.

Hạng Chân mình đầy cát bụi buông tiếng thở phào. Quét mắt nhìn quanh.

Trong cuộc hỗn chiến có mười hai đệ tử Vô Song Phái xem chừng đều là hàng đầu lĩnh đang vây đánh bốn hán tử trung niên áo xám mặt mày hung tợn và râu ria xồm xoàm. Họ đều là cao thủ của Thất Hà Hội, đừng thấy phe Vô Song Phái với lực lượng hai đầu với bốn xong cũng không chút giành được thượng phong.

Cách chỗ Hạng Chân chừng ba trượng, một người bạch y kim hoàn đang với một chọi ba. Người này hết sức xấu xí, mắt lồi, mũi hếch, môi dày, mặt tái, song võ nghệ lại khá cao cường. Trong số ba đối thủ có một người là “Quý Cốc Khách”.

Ba Sùng Thứ, lão tam trong Tòa Luyện Tứ Tuyệt, vậy mà ba người vẫn không đương cự nổi, mồ hôi nhễ nhại và hơi thở hỗn hển.

Gần bên người áo trắng xấu xí ấy cũng là một người Vô Song Phái mày rậm mắt to, mũi lắn miệng rộng và thân hình hết sức vạm vỡ. Tay trái y là một ngọn “Bá vương chùy”, tay phải là “Đại loan đao”, xuất thủ cực kỳ hung mãnh. Lão nhân đối thủ của y chính là tam gia “Trần Bát Thiên” Chương Hoàn của Thất Hà Hội, suýt chút nữa là lão ta đã phải gờ tay xin hàng rồi.

Hạng Chân tung mình lao nhanh xông vào vòng chiến, song chưởng vung tít, nắm gã áo xanh thủ hạ Thanh Tùng son trang liền ngã gục trong tiếng rú thảm khóc, máu tươi từ năm chiếc miệng cùng phun vào người lẫn nhau.

Người áo trắng mày rậm mắt to, tay phải “Đại Loan Đao” vung động nhanh như chớp, tay trái “Bá Vương Chùy” quét ra như vũ bão, áp đảo “Trần Bát Thiên”.

Chương Hoàn đến đổi thờ hồng học, chống đỡ luống cuống, ngọn đại đao trong tay chẳng tài nào vung ra được nữa.

Người áo trắng ung dung đối phó với Chương Hoàn, đưa mắt nhìn Hạng Chân trầm giọng hỏi:

- Có phải Hạng sư thúc đó không?

Hạng Chân nhoen cười:

- Không dám, các hạ đây là ...

Người áo trắng liền tiếp tung ra chín đao và chín chùy, thái độ hết sức kính cẩn đáp:

- Đệ tử là “Cửu Mệnh Lang” Nghiêm Tú thuộc Phi Tụ Môn!

Hạng Chân vẻ tán thưởng nhìn y, gật gù nói:

- Khá lắm! Hạng mỗ đoán chính là Nghiêm h.

Đoạn liếc nhìn Chương Hoàn, khoanh tay lắc đầu nói:

- Chương lão tội gì lại đi bán mạng cho Như Ý Phù thể này kia chứ?

Chương Hoàn hôm trước giao đấu với Kha Nhẫn tại Bảo Hồ Trang thì đã bị nội thương không nhẹ, chỉ mới mấy ngày thương thể làm sao mà bình phục được?

Song tình thế đã gay go thế này, dù lão có nhu nhược đến mấy thì cũng đành cắn răng liều mạng thôi.

Chương Hoàn hơi thở hỗn hển, vẻ kinh nghi nói:

- Hoàng Long? Tôn giá là Hoàng Long ư?

Hạng Chân buông tiếng cười ngạo nghễ gật đầu nói:

- Không sai, lão đoán rất đúng!

“Cửu Mệnh Lang” Nghiêm Tú buông tiếng quát vang, “Đại Loan Đao” vung quét tới tấp, ánh thép loang loáng phủ xuống chụp tới Chương Hoàn. Cùng trong lúc ấy, “Bá Vương Chùy” rời tay bay đi, mười mấy gã áo da vừa định xông tới liền tức ngã nhào thoái lui, quý đầu đao rơi xuống đất loảng xoảng, máu tươi tung tóe.

Nghiêm Tú không hề chớp mắt, tay trái giật mạnh, ngọn “Bá Vương Chùy”.

liền thò một sợi dây vàng rất mảnh bay trở về tay y, công lực quả là tinh thâm.

Hạng Chân mỉm cười nói:

- Nghiêm huynh, xin hãy nương tay cho Chương lão, đừng lấy mạng lão ta!

Nghiêm Tú tuy trong lòng thắc mắc, song cũng đành đáp:

- Đệ tử tuân mạng!

Hạng Chân lại thấp giọng nói:

- Nhớ là không được rời quá xa kẻ địch, kéo bị mắc mưu.

Nghiêm Tú gật đầu:

- Vâng!

- Nghiêm huynh hiểu vì sao chẳng?

- Kha đại hiệp và Tây Môn đương gia đã có nói rõ rồi.

- Vậy thì tốt, Hạng mỗ đi đây.

“Đại loan đao” và “Bá vương chùy” một trên một dưới quét ra, Nghiêm Tú lớn tiếng nói:

- Hạng sư thúc hãy bảo trọng!

Tiếng nói Hạng Chân từ trên không vọng xuống:

- Đa tạ!

Giờ đây trong lòng Hạng Chân đã nhẹ nhõm, chàng với thân pháp “Hóa Long Phi Nguyệt” thẳng về Như Ý Phủ, vượt qua bờ tường. Trong khi làn mưa tên rơi vào khoảng không, chàng đã phóng nhanh về một cánh rừng thưa.

Trong khoảnh khắc chàng đã vượt qua bờ tường, Hạng Chân đã thoáng thấy rất nhiều đại hán áo da tất tả lên xuống, người tay cầm đinh tay cầm búa, kẻ khiêng dây kẽm gai và vài người cùng khiêng một giàn khung sắt ...

Ẩn thân trên một ngọn cây to, Hạng Chân thở hắt ra một hơi dài, đầu óc chợt nghĩ đến những giàn khung sắt. Đúng rồi, Như Ý Phủ đang khẩn trương tu sửa lại những giàn phóng tên đã bị hủy hoại bởi nhóm của Tây Môn Triều Ngọ đây mà.

Hạng Chân suy nghĩ, chàng chưa tìm được cách đối phó hoàn hảo thì bỗng nghe tiếng quát tháo ầm ĩ từ phía bên kia rừng vọng đến. Chàng liền nhìn về hướng ấy. Ô thì ra là chỗ ẩn trú của Lê Đông và Lỗ Hào.

Hạng Chân kinh hãi, lập tức vọt người lên không, lướt đi hon mùi trượng, ánh mắt sắc bén của chàng đã nhìn thấy hòn giả sơn kia và bóng những người áo da đang bao vây chung quanh.

Chẳng cần phải suy nghĩ, chàng đã hiểu việc gì đã xảy ra. Không chút chần chừ, chàng lao đi như sao băng, loáng cái đã đến gần hòn giả sơn. Chỉ thấy quanh đó ngổn ngang mùi mây tử thi, bọn thủ hạ Như Ý Phủ chưa kịp nhìn rõ đối thủ vừa đến từ hư không, sáu gã lực lưỡng đã rú lên thảm khóc và văng bôn đi xa.

Hạng Chân lặng người, song chương vung động, chớp mắt lại có bảy tên địch bị cắt ngang yết hầu ngã lăn ra đất.

Tiếng quát tháo ầm ĩ vang lên xung quanh, ánh thép chớp ngời, quý đầu đao từ bốn phương tám hướng bổ xuống tới tấp. Hạng Chân nhanh nhẹn lạng lách, song chương không ngừng vung quét, bọn thủ hạ Như Ý Phủ liên tiếp gục ngã, tiếng rú thảm khóc và tiếng quát tháo vang lên ầm ầm.

Bỗng tiếng quát như sấm rền từ hai phía vọng đến, ba bóng người lao nhanh tới như cắt, rồi thì chia ra thành hình tam giác bao vây lấy Hạng Chân.

Song chương đưa chéo sang phải, Hạng Chân lạnh lùng đứng yên, quét mắt nhìn quanh ba đối thủ. À, trong số đó có một người là lão nhân râu đỏ có thân hình cao to mà chàng đã từng gặp lúc đi cùng với Mai Nhụy.

Lão nhân râu đỏ đứng phía bên trái chàng, bên phải là một văn sĩ trung niên áo màu thiên thanh, đầu chít khăn cùng màu, dáng người mảnh khảnh, mặt như quán ngọc, hết sức tuấn tú. Phía chính diện là một người mặt đỏ như máu, to như trâu, mũi rộng môi hếch, râu úa xồm xoàm hết sức oai vệ, có lẽ lão này là người cầm đầu đây.

Lão nhân râu tía cất giọng rồn rảng:

- Nếu mặt lão phu chưa nhòa, bằng hữu là “Hoàng Long” Hạng Chân chứ gì?

Hạng Chân buông giọng nhạt nhẽo:

- Đúng vậy!

Lão nhân râu tía nhìn chột vào mặt Hạng Chân, ánh mắt rực lửa, nghiêng răng căm tức nói:

- Tư Đồ Anh và Nhĩ Thái trong Trường Hồng Thất Tuyệt cùng với “Ma Diện Tử” Chung Phủ của bốn phủ đều đã bị ngươi hạ sát phải không?

Hạng Chân cười lạnh nhạt:

- Đúng vậy!

Lão nhân râu tía hai bên huyệt thái dương gân xanh giãn giãn, lão đưa ngón “Thiên thích chùy” sang tay phải, cổ nín giận nói:

- Tiền huyệt cũng do ngươi phá hủy phải không?

Hạng Chân gật đầu:

- Chính kẻ này.

Toàn thân xương cốt kêu răng rắc, lão nhân râu tía giọng đanh lạnh nói:

- Vậy thì Mai Nhụy cô nương cũng do người hại chết chứ gì?

Mặc dù Mai Nhụy chưa chết, nhưng Hạng Chân không muốn phơi bày trong lúc này, chàng chậm chậm buông hai tay xuống, thần nhiên nói:

- Đúng vậy! Và Thiết Nương Nương thiên kim của Thiết chương môn cũng là do kẻ này bắt đi. Tóm lại, tất cả những sự kiện phá hoại trong Như Ý Phủ đều là do một tay kẻ này gây ra hết. Thế nào? Tôn giá hải lòng rồi chứ?

Hạng Chân nhoen miệng cười, đoạn lại nói tiếp:

- Kẻ này cũng có biết tôn giá, khi kẻ này giải quyết xong ba người kia, tôn giá chẳng đã có mặt ngay sau đó là gì? Tiếng nói của tôn giá rất đặc biệt, ồ ồ và rần rờ, nghe qua một lần là khó thể quên được. Lúc bấy giờ kẻ này ở đó không xa, nên biết rất rõ là tôn giá hết sức căm thù Hạng mỗ, quyết tìm cơ hội trả thù cho bè bạn, đúng chẳng?

Lão nhân râu tía gất giọng:

- Đúng vậy!

Hạng Chân tiến tới một bước, giọng thách thức:

- Vậy thì giờ đây cơ hội đã đến rồi đó.

Lão nhân râu tía căm tức đến cực độ, nói qua kẻ rằng:

- Đúng lắm, Hạng Chân! “Xích Nhan Thiết Tỷ” (mặt đỏ tay sắt) Đoạn Kiều này đã muốn gặp gỡ với người từ lâu rồi.

Cây có bóng, người có danh, Hạng Chân lập tức thêm phần thận trọng hơn, song ngoài mặt vẫn thần nhiên nói:

- Tưởng là ai ... Thì ra là nhân vật hàng đầu của Như Ý Phủ, uy danh lừng lẫy khắp Hoàng Hà, rất hân hạnh.

Hạng Chân vừa dứt lời, một luồng gió lạnh đã từ bên hông ập tới vô cùng ác hiểm.

Lẹ làng tạt ngang một bước, đồng thời song chương Hạng Chân vung lên nhanh tả, luồng ánh sáng lạnh kia lập tức rút nhanh về.

Hạng Chân liếc nhìn thật nhanh, thì ra kẻ ám toán chính là lão nhân râu đỏ đứng bên trái chàng, thanh “Tước thiết kiếm” (Lưỡi chim công) trong tay lão vừa rút về lại tức khắc quét tới như vũ bão.

Ngay khi ấy, Đoạn Kiều đứng đối diện cũng cùng lúc lao tới, tả chương của lão vung động, một luồng kinh khí sắc bén phóng thẳng vào bụng Hạng Chân, tay phải “Thiên thích chùy” chớp nhoáng đã bỏ xuống chỉ còn cách đỉnh đầu Hạng Chân chừng ba phân. Đồng thời, văn sĩ trung niên đứng phải cũng vung động song chương loáng cái đã tung ra mười chín chương.

Ba mặt thọc song Hạng Chân vẫn hết sức điềm tĩnh, chỉ thấy chàng lẹ làng, ngửa người ra sau đến sát mặt đất, vọt lao về phía văn sĩ nho nhã, hết sức kỳ diệu mượn vào kinh lực đối phương vọt thẳng lên cao hơn năm thước.

Thế là “Tước thiết kiếm” của lão nhân râu đỏ lập tức hệt hẫng, “Thiên thích chùy” của Đoạn Kiều cũng mất đi mục tiêu, còn văn sĩ trung niên thì bị chương lực của Hạng Chân đẩy lùi hai bước. Trong cơn tức giận y buông tiếng hét vang, hai thanh “Nhuyễn đới kiếm” từ trong tay áo phóng vút ra, đuổi theo Hạng Chân.

Vừa trông thấy hai thanh “Nhuyễn đới kiếm”, Hạng Chân biết ngay đối phương là ai. Chàng lượn vòng trên không, chương kinh như vũ bão giáng xuống, đồng thời cười khẩy nói:

- “Song Tụ Thiên Hồn” (Đôi tay áo quần hồn) Đỗ Nguyên, tôn giá phen này đã chọn nhầm đối tượng rồi.

“Song Tụ Thiên Hồn” Đỗ Nguyên lùi nhanh rồi lại lao bỏ tới, hai thanh “Nhuyễn đới kiếm” vung động như tia chớp, lão nhân râu đỏ cũng tới tập tẩn công và “Xích Nhan Thiết Tỷ” Đoạn Kiều cũng chẳng bỏ lỡ cơ hội, lao vào giáp công.

Hạng Chân thi triển thân pháp “Long Trường bát thức” nhanh nhẹn luồng lách, lúc ẩn lúc hiện hết như quỷ mị, đồng thời song chương tả xung hữu đột, kinh lực như bài sơn đảo hải quét ra tứ phía ...

Ba đối thủ của Hạng Chân thấy đều là cao thủ bậc nhất trong giới võ lâm, giờ đây với ba chọi một, uy thế còn mạnh hơn so với “Ma Diện Tử” Chung Phủ và nhị tuyệt trong Trường Hồng Thất Tuyệt. Sau trăm chiêu, Hạng Chân nhận thấy là nếu không sử dụng chiêu thức kỳ hiểm thủ thắng e rằng thời gian không còn kéo dài nữa. Đột nhiên, từ trong hòng giả sơn cạnh đó vang lên một tiếng quát to:

- Hạng sư thúc, chúng đệ tử phải xông ra giết sạch lũ khốn kiếp ấy mới được.

- Hạng sư thúc chống chọi một mình vất vả quá, hãy để chúng đệ tử giúp một tay cho ...

Hạng Chân nghe tiếng biết ngay là Lê Đông và Lỗ Hào, chàng vừa xuất chiêu vừa quét mắt nhìn bọn địch trùng trùng vây quanh, bỗng lùi sau ba bước, gắt giọng quát:

- Không được ra, hãy canh giữ trong ấy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Long hành phong vân chấn thiên oai

“Thiên thích chùy” chớp nhoáng liên tiếp bảy lần sạt qua đỉnh đầu Hạng Chân, Đoạn Kiều quát to:

- Hãy phóng hỏa thiêu cho bọn chúng chui ra, để bọn chó má này chết chung một lũ.

Hạng loạt chiêu kinh xô tới, Đoạn Kiều vội chống đỡ. Lão nhân râu đỏ lao nhanh tới vùng kiếm tấn công và lạnh lùng nói:

- Hạng Chân, ngươi chịu chết đi thôi.

Đồng thời, Đỗ Nguyên cũng chớp nhoáng tung ta hai mươi hai chiêu song chưởng chiêu nào là đánh trúng mục tiêu mà chỉ giáng xuống mặt đất ầm ầm, cát đá tung bay mù mịt.

Hạng Chân vụt quay người lại, ba đối thủ lập tức giật mình kinh hãi. Lúc này mặt chàng bỗng trở nên màu xanh tím trông thật ghê rợn.

“Xích Nhan Thiết Tỷ” Đoạn Kiều hét vang, lại lao bổ tới quát:

- Hạng Chân, để xem lão phu có ngán “Tứ Tà Chiêu” của ngươi không cho biết!

Ba tiếng “Tứ Tà Chiêu” lập tức khiến lão nhân râu đỏ và “Song Tụ Triền Hồn” Đỗ Nguyên giật nảy mình. Họ rất hiểu sự lợi hại của “Tứ Tà Chiêu”, đó là một loại chiêu lực dồn hết tinh lực toàn thân rắn như sắt thép không vật gì chịu nổi.

Ngay khi Đoạn Kiều vừa lao tới, Hạng Chân cũng buông tiếng cười vang và lao tới nghênh đón. Chỉ thấy song chiêu chàng nhanh như chớp chia thành mười sáu phương vị cùng lúc ập xuống.

“Song Tụ Triền Hồn” Đỗ Nguyên và lão nhân râu đỏ cũng quát tháo liên hồi, từ hai bên tấn công tới tấp.

Giờ đây Hạng Chân chỉ còn hai con đường để đi. Một là từ bỏ cơ hội tiếp xúc thẳng thừng với Đoạn Kiều ở phía chính diện, lập tức lách ra. Hai là vẫn giữ nguyên thế công, chọi thẳng với Đoạn Kiều, song như vậy là phải hứng chịu đòn tấn công ở hai bên.

Hạng Chân nhanh chóng quyết định, chàng cần phải tốc chiến tốc quyết, kéo dài thời gian chừng nào thì càng nguy hiểm chừng ấy, đành phải liều thôi.

Hạng Chân cắn răng vụt xoay người, “Nhuyễn đới kiếm” của Đỗ Nguyên bên tay trái hất hăng, bên tay phải xẹt qua vai Hạng Chân, “Soạt” một tiếng mang theo một vệt máu tươi và trường kiếm của lão nhân râu đỏ cũng xuyên vào bắp chân Hạng Chân, lưỡi kiếm vung lên bắn bật ...

Cùng trong lúc ấy, ngọn “Thiên thích chùy” của Đoạn Kiều quét qua mũi Hạng Chân chỉ trong đường tơ kẽ tóc. Thế là cơ hội mà Hạng Chân mong muốn đã đến, hữu chiêu chớp nhoáng vung lên ... “Bình” một tiếng khô khan, thân hình cao to của Đoạn Kiều đã văng bay xa ra hơn trượng và gần như trong cùng một lúc, tả chiêu của Hạng Chân cũng đã lướt qua cổ lão nhân râu đỏ.

Hạng Chân tạt sang bên năm bước và xoay người đối diện với “Song Tụ Triền Hồn” Đỗ Nguyên, đằng kia “Xích Nhan Thiết Tỷ” Đoạn Kiều đã rơi phịch xuống đất, lão nhân râu đỏ cũng toàn thân co giật ngã úp xuống, hai chân đập loạn xạ, hai tay bụm chặt lấy vết máu, máu từ mười kẽ tay tuôn ra xối xả.

Thanh “Tước thiết kiếm” hãy còn cắm vào bắp chân Hạng Chân. Chàng đưa mắt lạnh lùng nhìn Đỗ Nguyên mày mặt tái nhợt và hơi thở gấp rút. Chàng nhếch môi cười, bỗng tung chân lên “Vù” một tiếng, thanh “Tước thiết kiếm” đã bay nhanh đi, cắm phập vào ngực một gã áo da, và sức mạnh còn đẩy y bật lùi đến chín bước rồi mới rú lên một tiếng thảm khóc, ngã ngửa ra đất chết ngay tức khắc.

Hạng Chân hé môi cười, lộ ra hai hàm răng trắng phau như lưỡi dã thú ra oai trước lúc vồ mồi. Ánh mắt sắc lạnh nhìn xung quanh ... lập tức bọn thủ hạ Như Ý Phù kinh hãi không tự chủ được, từng bước thoái lui ...

Bên cạnh hòn giả sơn chẳng rõ tự bao giờ đã chất đầy củi khô và tưới dầu hỏa lên trên, song bọn thủ hạ của Như Ý Phù thấy đều thần thò như kẻ mất

hòn, đứng thừ ra như phỗng đá, thậm chí quên mất cả lão nhân già râu đỏ đang quần quai rên la dưới đất.

Hạng Chân cất giọng đanh lạnh:

- Đỗ Nguyên, giờ chỉ còn lại mỗi mình ngươi. Hãy xông vào đi, Hạng mỗ đang đợi đây.

Đoạn mỉm cười lớn tiếng nói:

- Lê Đông, Lỗ Hào, bây giờ ra đây được rồi.

Chàng vừa dứt tiếng, phía cổng chính Như Ý Phủ bỗng có tiếng la hét ầm ĩ, rồi thì làn sóng người đồ xô ò ạt xông vào. Hạng Chân liếc mắt nhìn, thì ra là bọn tàn binh của phe Như Ý Phủ.

Ngay khi ấy, từ phía Đại Hà Trấn cũng vọng đến từng hồi tiếng nổ rền rĩ. Ánh lửa rực trời, mặt đất rung chuyển, khói đen ngùn ngụt bốc lên đến tận mây xanh.

Tiếng nổ ấy ở rất gần, như chẳng còn cách Như Ý Phủ bao xa nữa, có lẽ bọn địch đã cho nổ tất cả hỏa dược mai phục rồi.

Hạng Chân trầm thờ dài, một mặt chàng lo lắng cho những dũng sĩ Vô Song Phai đang thao chiến với bọn địch, mặt khác bọn địch cho nổ hỏa dược chẳng rõ có hy sinh toàn bộ binh mã của cả hai phía hay không?

“Bùng” một tiếng, tảng đá giả sơn bị đánh vỡ nát. Trong tiếng kêu thảng thốt, hai bóng người lực lưỡng phóng ra như mãnh hổ, một sợi ánh bạc rít gió vụt vù, ba gã áo da lập tức ngã gục.

Ngọn côn hành giả thô nặng vung tới trong tiếng kim khí chạm nhau chát chúa, tuy ngọn quý đầu đao bị đánh văng tứ tán, mấy gã áo da trong tiếng thét đau đớn liên hồi, cầm lấy hộ khẩu nứt toác loạng choạng thoái lui.

Lê Đông cùng Lỗ Hào tả xung hữu đột, hai mắt trợn phùng, hung tợn như sát tinh giáng thế, thật là khủng khiếp.

Hạng Chân buông tiếng cười khẩy, thân hình nhấp nhóang, năm gã áo da liền ngã ngửa ra đất, nơi yết hầu máu phun ra xối xả.

“Song Tụ Thiên Hồn” Đỗ Nguyên buông tiếng quát vang, vung động “Nhuyễn đới kiếm” nhanh như chớp tấn công Hạng Chân.

Hạng Chân buông tiếng cười gằn:

- Đỗ Nguyên, lẽ ra phải như vậy từ sớm rồi.

Hạng Chân tung mình, mười chính chương phóng về phía Đỗ Nguyên, đồng thời hai chân đạp mạnh ra sau. Hai gã áo da vừa vung đao bổ tới liền bị đá văng bay đi.

Bọn Như Ý Phủ tuy bề ngoài trông như là vây đánh nhóm Hạng Chân ba người song thật ra trong lòng họ ai nấy đều kinh hồn đờm phách, đã gần như hoàn toàn bị đối phương chế ngự.

Ngay khi cuộc chiến đang ác liệt, bỗng có năm bóng người từ phía cổng chính Như Ý Phủ lao nhanh đến, thoáng chốc đã đến gần ...

Hạng Chân liếc mắt nhìn, trong năm người ấy chàng có biết ba. Đó là Hàn Mặc Song Thửu của Đại Đạo Giáo. Hai người áo xám một mập lùn và đầu to tay dài, một mặt mày đen đúa, mũi gãy miệng to hết sức xấu xí. Người còn lại chính là “La Sát Tử” Nghiêm Tiếp.

Trong năm người chỉ trừ Nghiêm Tiếp là còn y phục chỉnh tề, bốn người kia thấy đều máu me đầy mình, đầu óc rối bời, mặt mày lem luốc, đáng vẻ mặt mỗi lần lo âu.

Vừa thấy viện binh đến nơi, Đỗ Nguyên lập tức phấn chấn tinh thần, vừa cố sức cầm cự vừa hống hển lớn tiếng nói:

- Các vị đến thật đúng lúc ... bọn gian tặc đã đại náo bốn phủ ... đang ở tại đây ...

“La Sát Tử” Nghiêm Tiếp vừa định xông vào trợ chiến, bỗng đứng sững lại, mắt chòng chọc nhìn vào Hạng Chân, cơ hồ không dám tin vào mắt mình nữa.

Bốn người kia vừa tủa ra, thấy vậy liền giật mình sững sốt, người mặt đen tay cầm “Thất hoàn đao” vội thấp giọng hỏi:

- Nghiêm cô nương làm sao thế này?

Nghiêm Tiếp thoáng giật mình, buột miệng nói:

- Hắn là Ngô Nhị!

Hàn Mặc Song Thửu ngăn người, song liền tức cũng buông tiếng cười khẩy, người mập lùn chú mắt nhìn Hạng Chân, đoạn chậm rãi nói:

- Nghiêm cô nương làm rồi, hấn chính là “Hoàng Long” Hạng Chân.

Nghiêm Tiếp lập tức mặt mày trắng bệch, mồ hôi vã ra như tắm, người chao đảo như kẻ bệnh nặng, lảo đảo:

- Không phải Ngô Nhị ư? Là Hoàng Long ư? Đúng rồi ... hấn chính là Hoàng Long. Nghiêm Tiếp đã từng gặp hấn tại Bảo Hồ Trang ... hấn quả đúng là Hoàng Long.

Hạng Chân vùng chường đẩy lui Đỗ Nguyên ba bước, cười to nói:

- Nghiêm cô nương vẫn mạnh chứ? Tiểu sinh Ngô Nhị xin kính chào.

Nghiêm Tiếp toàn thân run rẩy, mặt tái nhợt hơn, cất giọng căm hờn run run nói:

- Hạng Chân ... ngươi thật hèn hạ ... thật bỉ ổi ... thật vô sỉ.

Hạng Chân buông tiếng cười vang, cao giọng nói:

- Nghiêm cô nương, chúng ta là kẻ địch đối lập nhau, hai nước giao tranh, binh bất yểm trá, đúng chẳng?

Nghiêm Tiếp tức tối cơ hồ ngất xỉu, nghiến răng nói:

- Chính ngươi đã sát hại Mai Nhụy cô nương phải không?

Hạng Chân chưa kịp trả lời, từ ngoài Như Ý Phủ đã tới tấp bay vào những quả đạn đen tròn, tiếp theo đó là tiếng nổ long trời lở đất vang lên liên hồi, khói lửa ngút trời.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Xả thân báo nghĩa nam nhi hèn

Bọn thù hạ Như Ý Phủ lập tức kinh hoàng thất sắc, hốt hoảng nhón nháo.

“Song Tụ Triền Hồn” Đỗ Nguyên nghiến răng tròng mắt quát:

- Các vị huynh đài, tình thế nguy cấp lắm rồi, các vị còn chờ gì nữa?

Hàn Mặc Song Thửu buông tiếng hét vang, trước tiên xông vào vòng chiến.

Hai người hai đôi “Đoạn mệnh kích” hần quan lấp lóa tới tấp tấn công Hạng Chân.

Nghiêm Tiếp cũng nghiến chặt răng, buông tiếng hét lạnh lạnh, món binh khí hình lưỡi trong tay phù chụp tới, hăm hăm gia nhập vòng chiến.

Gã hấn từ mập lùn áo xám lạng lảng lao về phía Lỗ Hào, còn gã mặt đen thì lao vào Lê Đông, cục diện liền tức đổi khác.

Hạng Chân nhướng cao đôi mày kiếm, mặt đánh lạnh tránh khỏi mười bảy kiếm của Đỗ Nguyên đồng thời song chưởng đẩy lùi Hàn Mặc Song Thửu, một cước đá văng hai gã áo da, xoay người vùng chường, lại buộc Nghiêm Tiếp luống cuống né tránh.

Hạng Chân lạnh lùng lớn tiếng nói:

- Lỗ huynh và Lê huynh hãy cứ phóng tay tàn sát, càng nhanh càng tốt.

“Song Tụ Triền Hồn” Đỗ Nguyên lại lao tới, vùng động đôi “Nhuyễn Đới Kiếm” và quát:

- Hạng Chân, không dễ dàng như ngươi nghĩ đâu.

Hạng Chân vùng chường đẩy lùi Hàn Mặc Song Thửu và Nghiêm Tiếp, đồng thời lại có chín gã áo da gục ngã trong tiếng rú thảm khốc, chàng lạnh lùng nói:

- Thì hãy cứ thử xem.

Bỗng “đùng” một tiếng rền rĩ, một quả đạn đã rơi ngay trước của Kim Bình Điện, cát đá tung bay, khói tỏa mịt mù, thoáng chốc đã phủ trùm những người trong cuộc chiến.

Hạng Chân lách người tránh khỏi la sát vòng chụp tới trong khói mù, thân hình nhấp nhô, vung tay vỗ nhẹ ba cái lên vai “La Sát Nữ” Nghiêm Tiệp.

Nghiêm Tiệp kinh hoàng tung mình ra xa, quay phắt lại nhìn cách lần khói mù, Hạng Chân đang tìm tìm cười nhìn y thị.

“Đoạt Mệnh Kích” từ tay phải đâm tới, Hạng Chân thụp người, hai tay nhanh như chớp chớp lấy cán kích, Hàn Mặc Song Thửu giật mình kinh hãi, vội rút kích về và nhảy tránh ra xa.

Hai thanh “Nhuyễn Đới Kiếm” thừa cơ quét vào đôi chân Hạng Chân. Chàng buông tiếng cười khẩy, nhanh nhẹn tạt sang hai bên ba bước tránh khỏi.

Lúc này tình thế xung quanh hết sức hỗn loạn, trong tiếng nổ vang và tiếng sụp đổ, bọn phe Như Ý Phủ chạy toán loạn. Cứ mỗi tiếng nổ là có một số người ngục ngã, một số người bay tung lên không, máu thịt nhầy nhụa văng tung tóe, cảnh tượng cực kỳ thê thảm.

Lúc này Hạng Chân đã quyết tâm không kéo dài cuộc chiến nữa. Vẫn còn rất nhiều việc đang chờ chàng lo liệu giải quyết, xem ra Vô Song Phái đã sắp triển khai tổng tấn công rồi và hiện chính là lúc đột vật thuận lợi nhất.

Thế là Hạng Chân vận hết toàn lực vung động song chưởng, trong kinh phong cuộn cuộn, chàng tung mình lên không, lao thẳng về phía gã khuyết tai bên phải trong Hàn Mặc Song Thửu.

Gã khuyết tai vội lạng người ra xa, song Hạng Chân lao tới giữa chừng, đột nhiên lại đổi hướng, quay sang đồng bọn của gã ta.

Một trong Hàn Mặc Song Thửu đó quá bất ngờ, chẳng còn kịp tránh né, đành trừng mắt giật giữ, vung “Đoạt Mệnh Kích” đâm tới, tả chưởng toàn lực bổ xuống, đồng thời song cước cũng nhất tề tung ra.

Cùng lúc ấy, “Song Tụ Thiên Hồn” Đỗ Nguyên âm thầm lạng lẽ tiến tới, đôi “Nhuyễn Đới Kiếm” hệt như hai con rắn bạc nhanh như chớp đâm vào sau lưng Hạng Chân.

Hạng Chân nhếch môi cười quái dị, vụt xoay ngang người, vết thương trên vai trái chàng bỗng “Phụt” một tiếng, một luồng máu phọt ra, bắn thẳng vào mặt gã một trong Hàn Mặc Song Thửu đang xông tới.

Thế là gã ta chưởng cước và “Đoạt Mệnh Kích” đều rơi vào khoảng không và Hạng Chân không để cho gã ta có cơ hội thêm lần nữa. Hữu chưởng chàng vung lên, đồng thời lùi nhanh ra sau, thế là “Nhuyễn Đới Kiếm” lướt qua hai bên mang sườn chàng, và một gã trong Hàn Mặc Song Thửu hự lên một tiếng vắng chéo ra xa.

Giờ đây Hạng Chân đang đứng trước mặt Đỗ Nguyên, không có gì ngăn cản ở giữa. Hạng Chân xuất chưởng nhanh như chớp, Đỗ Nguyên đánh hụt một chiêu, lập tức biến sắc mặt. Vừa định buông kiếm rút tay về thì thiết chưởng của Hạng Chân đã đến trước ngực. “Bình” một tiếng, tiếng xương gãy răng rắc, Đỗ Nguyên lao đảo bật lùi, miệng phun máu xối xả, mặt mày xám ngắt, môi mấp máy liên hồi, xong chẳng phát ra được tiếng nào cả.

Gã khuyết tai trong số Hàn Mặc Song Thửu bỗng cất lên một tiếng hú dài, song gã không xông tới báo thù cho đồng bọn mà lại điên cuồng lao về phía khác, bên ấy Lỗ Hào đang kịch chiến với gã mập lùn áo xám và đồng đảng thủ hạ Như Ý Phủ bao vây xung quanh.

Hạng Chân vung động song chưởng, kinh lực mãnh liệt khiến cho Nghiêm Tiệp đầu tóc rối xòa, bước chân loạng choạng, chiếc la sát vòng đầy móc câu sắc nhọn như thê rơi vào trong con gió lốc, mất đi sự khống chế chao bạt loạn xạ, đến đôi nắm giữ chặt cũng hết sức khó khăn. Và lúc này, Hạng Chân đã liếc thấy gã khuyết tai lao bỏ về phía Lỗ Hào.

Hạng Chân buông tiếng hét vang, bỗng lách chéo sang bên, lớn tiếng nói:

- Lỗ huynh cẩn thận.

Lỗ Hào lúc này đã mồ hôi nhễ nhãi, hơi thở hỗn hển, dưới đất lại có thêm bảy tám tử thi kẻ địch, ngọn côn hành giả cũng dính đầy máu và thịt. Song vết thương trước đây cũng đã nứt toác, đau thấu tâm can, lại thêm gã lùn võ công trác tuyệt, xuất thủ như gió, ứng phó hết sức vất vả.

Vừa nghe tiếng cảnh giác của Hạng Chân, Lỗ Hào đã cảm thấy một luồng kinh phong ập đến, y buông tiếng hét vang, hanh giả côn hạ xuống quét mạnh. Một gã áo da cao to liền rú lên thảm khóc và văng bay ra xa, ngay khi ấy “Liên Hoàn Thất Kích” của gã khuyết tai đã như làn sóng công tới.

Bây giờ Hạng Chân cũng cố sức đuổi tới, chàng buông tiếng cười khẩy. Ba mươi chưởng từ ba mươi hướng khác nhau ập vào gã khuyết tai, hai chân lạng không vung quét. Ba gã áo da vừa lao tới liền buông tay ôm lấy ngực, rú lên thảm khóc và bật ngửa ra đất.

Gã khuyết tai cắn chặt răng, mặt mày tái ngắt như không hề hay biết chưởng phong lợi hại từ sau lưng ập tới, vẫn giữ nguyên thế lao tới tấn công Lỗ Hào.

Ngay khi ấy, gã mập lùn cũng lẹ làng sấn tới, vung động ngọn “Tiêm mâu phủ” (Búa mũi nhọn) bổ mạnh vào Lỗ Hào.

Hạng Chân kinh hãi vội quát vang:

- Lỗ Hào, nằm xuống ngay ...

Tiếng “ngay” còn âm vang trong không khí, gã khuyết tai đã văng bay trở ra, tay chân co giật liên hồi trong không khí, máu tươi rùng rùng nhỏ xuống đất, song ngọn “Đoạt Mệnh Kích” của gã đã cắm sâu vào mạn sườn trái Lỗ Hào.

Lỗ Hào mặt mày hung tợn, khoe môi sùi bọt máu, hành giả còn trong tay quét mạnh, “Keng” một tiếng vang dội, đánh bật “Tiêm mâu phủ” của gã mập lùn, song hai gã áo da từ sau xông tới, hai ngọn quý đầu đao sắc bén đã cắm phập vào sau lưng Lỗ Hào, mũi đao xuyên qua trước ngực.

Một bóng người lẳng không lao xuống liền tức “bộp, bộp” hai tiếng, hai gã áo da ám toán Lỗ Hào đã bị đánh vỡ sọ, từ thi của họ chưa ngã xuống thì Hạng Chân đã lướt đến trước mặt gã mập lùn.

Gã mập lùn giật mình kinh hãi, lập tức vung “Tiêm Mâu Phủ” bỏ thẳng xuống đỉnh đầu đối phương.

Hạng Chân chẳng thèm tránh né, song chưởng chớp nhoáng chập lại, ngay trong khoảnh khắc ấy “Tiêm Mâu Phủ” đã rách toác da thịt dưới cổ chàng sâu hơn tấc và ngọn “Tiêm Mâu Phủ” cũng bị kẹp cứng không may động đậy được nữa.

Gã mập lùn kêu lên một tiếng kinh hoàng, ra sức rút mạnh và ngay khi ấy, Hạng Chân đã đá chân vào bụng y, trong tiếng rú đau đớn, gã mập lùn đã văng bay ra xa chín thước.

Ngay khi gã mập lùn rên la và lăn lộn dưới đất, một tiếng rú thảm khốc cũng vọng vào tai Hạng Chân, chàng vội quét mắt nhìn tìm ... Chỉ thấy cách đó hơn trượng, trong khối đen mờ mịt, sợi xích bạc trong tay Lê Đông đang quấn chặt cổ gã áo xám mặt đen, song ngọn “Thất Hoàn Đao” của gã này cũng đâm vào bụng Lê Đông, ngoài ra còn bảy gã áo da cũng đang vung đao chém vào lưng Lê Đông.

Chỉ thấy máu thịt văng tung tóe, mỗi nhát đao là một đường máu sâu hoắm chẳng chịt dọc ngang.

Hạng Chân thấy vậy, hai mắt liền đỏ quạch, chàng buông tiếng thét như sấm rền, điên cuồng lao tới, song chưởng vung tít, chỉ chớp mắt bảy gã áo da đang chém Lê Đông đã toàn bộ tay mất đầu, máu từ cổ họ phún ra như suối.

Lê Đông vẫn chưa tắt thở, ánh mắt đờ đẫn vẫn còn trông thấy lò mờ cảnh tượng chung quanh. Thế là vị đệ tử ưu tú của Vô Song Phái này trên mỗi nờ một nụ cười hài lòng và an ủi. Thở hắt ra một hơi dài, hai tay vẫn siết chặt sợi xích bạc, gã mặt đen lưỡi đã thè ra một đoạn dài, hai mắt tròn trĩnh ghê rợn và đầy tuyệt vọng, máu đặc từ nơi đầu lưỡi rỉ ra, mặt tím phồng, gân xanh nổi lên, song tay vẫn nắm chặt ngọn “Thất Hoàn Đao” cắm vào bụng Lê Đông.

Đứng cạnh Lê Đông, Hạng Chân cố nén niềm bi thương, khản giọng nói:

- Lê huynh, xin thứ cho Hạng mỗ đã muộn mất một bước ...

Lê Đông đã không còn nói được nữa, từng hồi tiếng khản đục vang lên trong cổ họng song vẫn cố sức nghiêng đầu nhìn Hạng Chân, một lần rồi một lần cố nấn ra nụ cười trên môi, muốn cho Hạng Chân hiểu rõ niềm cảm kích và mãi nguyện trong lòng mình.

Đương nhiên là Hạng Chân hiểu được chàng nghe lòng xốn xang khôn tả, giọng xót xa nói:

- Lê huynh có lời gì cần Hạng mỗ nhấn lại không?

Vâng, trong giờ khắc ngày ngoài vậy ra Hạng Chân chẳng còn nghĩ ra được gì khác hơn để giúp Lê Đông.

Lê Đông người co giật mạnh một cái, môi mấp máy gấp rút, song chẳng thốt ra được lời nào.

Hạng Chân ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn thấp giọng hỏi:

- Muốn hỏi về sự an nguy của Lỗ huynh phải không?

Lê Đông liền ngậm miệng lại, ngụ ý là chàng đã hỏi đúng. Chẳng chút đắn đó, Hạng Chân thẳng thắn nói:

- Lỗ huynh đã đi trước một bước rồi ...

Lê Đông run bắn người, hai tay buông rơi, gã mặt đen với sợi xích bạc trên cổ rơi phịch xuống đất, Lê Đông dang hai tay ra, chậm chậm ngã ập xuống, nằm yên bất động. Hạng Chân hất mạnh đầu, vụt quay người lại, mấy mươi gã áo da đang khiếp sợ bao vây quanh chàng, quý đầu đao giơ cao, song thấy đều khẽ run rẩy không sao kiềm chế được, khiến trận thế bao vây hết sức nhu nhược và nực cười.

“La Sát Nữ” Nghiêm Tiệp đứng cách Hạng Chân chừng năm bước, la sát vông uế oai bùng thông xuống đất, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt không giấu được vẻ kinh sợ.

Trong Như Ý phủ khói lửa rợp trời, tiếng đạn nổ hòa cùng tiếng đổ sập như muốn xé vỡ không gian. Bóng người phóng chạy hỗn loạn, không ai chú ý đến phía này, bởi tất cả đều lo tìm đường sống.

Hạng Chân hai tay chui lên chiếc áo bào rách bươm, chậm chạp tiến tới một bước, nhìn chăm chú vào Nghiêm Tiệp đang thoái lui lạnh lùng nói:

- Nghiêm cô nương, biết tiến thoái mới là thượng sách giữ mình. Cô hãy đi đi, Hạng mỗ không sát hại cô đâu.

Nghiêm Tiệp khoe môi co giật một cái, y thị chom chớp mắt, giọng yếu ớt nói:

- Hoàng Long ... ta không thể để cho y đi được ...

Hạng Chân đành giọng:

- Cô nương nói sai rồi, chính Hạng mỗ tha cho cô nương mới đúng. Hắn cô nương biết rõ hậu quả sau khi động thủ, chẳng thú vị gì đâu!

Ngưng chốc lát, Hạng Chân lại nói:

- Cô nương nên biết là nếu tiếp tục động thủ, dưới đất ngoại trừ có thêm tử thi của cô nương không còn gì khác hơn cả!

Nghiêm Tiệp định giờ La Sát vồng lên, xong cánh tay như đã tê liệt, chẳng thể nào cất lên được. Nàng ta tức đến lệ ngập bờ mi, toàn thân khẽ run rẩy xong không có cách nào nhấc chân lên được.

Hạng Chân chậm rãi đi ngang qua người nàng ta, bỗng dừng bước ngoảnh lại nói:

- Cuộc sống đầy máu tanh trên chốn giang hồ không phải hạng nữ lưu như cô nương quen được đâu! Chẳng phải cô nương sớm có ý định thoát khỏi vòng thị phi này rồi hay sao? Vì sao lại không chứ? Hãy nghĩ đến một mái nhà đơn sơ, rừng xanh suối mát, cuộc sống thanh nhàn, tự tại biết bao, đúng chẳng?

Nghiêm Tiệp lặng thinh, chẳng hiểu sao nàng không còn dằn nén được nữa ...

Nước mắt tuôn trào, lá chả chảy dài xuống má, toàn thân run lên khe khẽ, trơ mắt nhìn Hạng Chân ung dung đi qua vòng vây của bọn Như Ý phủ. Đại hán áo da thấy đều đứng thờ ra như phỗng đá.

Thế rồi trong khói lửa mịt mù, Hạng Chân phi thân như bay về phía bờ tường phía đông, theo kế hoạch đã định, binh mã Vô Song phái đang tấn công về phía này.

Phi thân lên thành tường, Hạng Chân nấp vào một nơi góc tối, lúc này trên thành tường đông nghịt người của các bang phái liên minh với Như Ý phủ, lúc này trên tường thành, thấy đều lộ vẻ kinh hoàng bối rối.

Có một số chỉ cần nhìn thoáng qua cũng đủ biết thân phận đặc thù của họ đang lảng xảng chỉ huy điều động. Người nào cũng mồ hôi đầm đìa, vết máu bết bết, song họ không thể ngừng nghỉ và cũng không dám ngừng nghỉ, bắt buộc phải rống hống lên quát tháo, bận rộn hết việc này đến việc khác.

À, Hạng Chân đã trông thấy “Bắc Địa Nhất Kỳ” Đổ Tông đang khoa chân múa tay ở phía kia và “Quý Cốc khách” Ba Sùng Thứ thân sắc ử dật, cánh tay trái treo trước ngực, còn một người có giọng the thé tuy Hạng Chân chưa gặp qua bao giờ, song vẫn nhận ra được y chính là người được gọi là “Đương gia” đã xuất hiện khi chàng hạ sát nhóm “Ma Diện Tử” Chung Phù ba người tối qua.

Người này có chiếc đầu to ngang, trên đỉnh nhọn và nhọn bóng, hai bên tóc vàng lưa thưa, mắt nhỏ miệng to rất dị hợm. “Đương gia” à, chả nhẽ hắn là “Phản Hồi Thất Thoá” Dương Đồ, một nhân vật danh tiếng của Như Ý phủ?

Đột nhiên trên khắp tường thành trở nên im phăng phắc, ngoại trừ tiếng thở nặng nề, không có một tiếng động nào khác.

Hạng Chân lập tức quay nhìn ra ngoài, chỉ thấy khu rừng bên kia đã xuất hiện từng hàng kỵ mã trắng toát, kim hoàn lấp lánh, đại loan đao sáng ngời, chiếc ưng thuần treo nghiêng trên vai các kỵ sĩ hết sức hào nhoáng và dũng mãnh. Không sai đoàn thiết kỵ của Vô Song phái đã đến.

Hạng Chân nhận ra những kỵ sĩ này đều là đệ tử thuộc Phi Tật Môn, họ tổng cộng chia thành mười hàng, mỗi hàng hơn ba mươi người ngựa, nghiêm trang và nhanh chóng xếp hàng bên ven rừng.

Đoàn thiết kỵ Phi Tật Môn vừa dàn xong đội hình, liền sau đó tiếng kêu sừng sốt và kinh hoàng vang lên cùng khắp. Trên khoảng đất trống bên phải Như Ý phủ lại xuất hiện những kỵ mã khác, cũng bạch y kim hoàn, đại loan đao lấp lánh.

Hạng Chân thờ phào, nhân mã của Mãng Tật Môn cũng đã kéo đến kịp thời.

Lúc này họ đang đồng loạt tiến tới, mỗi hàng chừng năm mươi kỵ mã.

Đến một khoảng đất gồ ghề, đội thiết kỵ của Mãng Tật Môn bắt đầu dàn thành đội hình tấn công, họ gồm có mười một hàng, ước chừng hơn năm trăm người, vậy là trong những trận chiến vừa qua họ đã tổn thất gần ba trăm người ngựa rồi. Và khu rừng bên kia, đội thiết kỵ thuộc Phi Tật Môn cũng chỉ còn hơn ba trăm người, cầm đầu chính là “Cửu Lệnh Lang” Nghiêm Tú mãnh tướng của Phi Tật Môn.

Hạng Chân cảm thấy lo lắng chẳng rõ tôn chủ Phi Tật Môn Trường Tôn Kỳ đã dẫn theo bao nhiêu đệ tử đi tấn công Bảo Hồ Trang, hiện tại chưa thể khẳng định trong các cuộc chiến vừa qua, Phi Tật Môn đã hy sinh bao nhiêu song xem ra cũng không phải là nhẹ.

Bấy giờ “Bắc Địa Nhất Kỳ” Đổ Tông vội vã chạy đến và nói:

- Các huynh đệ đừng hoảng loạn, Vô Song Phái chỉ hư trương thanh thế đó thôi. Trong trận chiến vừa qua bọn họ đã chết gần hết rồi. Mọi người hãy xem, bọn họ chỉ còn không đầy nghìn người chẳng làm được trò trống gì đâu.

Y vừa chạy vừa lên tiếng khuyến khích động viên và cũng như tự nói với mình, song hiển nhiên cũng có ít nhiều tác dụng, mọi người trên tường thành ít

nhieu đã lấy lại bình tĩnh, thậm chí có kẻ ra chiều hăm dọa, sẵn sàng chiến đấu.

Hạng Chân nấp trong bóng tối, một mặt chú ý tình hình diễn biến xung quanh, một mặt quan sát hành động của đội thiết kỵ của Vô Song Phái, đầu óc chàng nhanh chóng xoay chuyển, suy tính về hành động sắp tới.

Tình thế hiện nay hết sức rõ ràng, phía Vô Song Phái binh lực yếu kém, cùng lắm chỉ bằng nửa phần lực lượng Như Ý Phủ. Giờ đây, cuộc chiến một mất một còn đã bày ra trước mắt, nếu thành công thì khai hoàn quý sự còn thất bại thì hậu quả chắc chắn vô cùng bi thảm.

O O o Bên phải, đội thiết kỵ Mãng Tụ Môn đứng thành từng hàng bất động. Bên ven rừng, đội thiết kỵ Phi Tụ Môn cũng từng hàng đứng lặng yên, đại loạn đao sáng loáng đặt ngang trên đầu ngựa.

Thốt nhiên tiếng “Bùng bùng” lại từ Đại Hà Trần vọng đến, tiếng vật nặng xé gió vụt vù, thoáng chốc trên không đã xuất hiện vô số những quả cầu đen, nhanh chóng to dần, hệt như có mắt rơi xuống trên thành tường Như Ý Phủ vô cùng chuẩn xác.

Liên tục tiếng nổ rền rĩ vang lên liên hồi, lửa cháy sáng rực, khói bốc mịt mù, đá vụn bay tứ tán, trúng vào người là nứt toác da thịt, thậm chí thủng bụng đổ ruột.

Phe Như Ý Phủ trên thành tường bắt đầu hoảng hốt, bỏ chạy tán loạn, giẫm đạp lên nhau, thậm chí có kẻ bị xô lăn rơi xuống thành tường, tiếng la hét kinh hoàng vang lên cùng khắp.

Hạng Chân bình tĩnh phân tích tình hình trước mắt, chắc chắn phía Vô Song Phái sẽ mở cuộc tấn công sau đợt phóng xạ Liệt Diễm Đạn này song họ bằng cách nào mà xông ra được? Cửa công kiên cố của Như Ý Phủ mặc dù liên tiếp trúng đạn nhưng không hề có hiện tượng sụp đổ và bờ tường hết sức rắn chắc, những quả Liệt Diễm Đạn chỉ làm lõm đi một chút, không có hy vọng gì phá được.

Trong khi Hạng Chân đang phân vân có nên mạo hiểm xông ra phá mở cửa cổng lúc Vô Song Phái mở cuộc tấn công hay không? Làn mưa đạn bỗng ngưng chỉ, tất cả trở về với sự yên lặng. Hạng Chân vội đưa mắt nhìn, chỉ thấy đội thiết kỵ Mãng Tụ Môn ở bên phải đã bắt đầu triển khai hành động, rất có trật tự và nhanh chóng tiến đến gần. Bên kia khu rừng đội Phi Tụ Môn cũng đã cùng lúc lặng lẽ tiến tới.

Không khí mỗi lúc một thêm căng thẳng, Hạng Chân đã vận tụ công lực vào tứ chi sẵn sàng động thủ. Đột nhiên trên bờ tường phía đối diện với khu rừng dậy lên một chút xao động, Hạng Chân chưa kịp nhìn rõ thì một giọng nói sang sảng đã vang lên:

- Bọn chuột nhắt Vô Song hãy nghe đây! Đại tôn chủ “Thiết Tụ Môn”.

Trương Tiên Thanh, đại tôn chủ “Huyết Tụ Môn” Lộc Vọng Phác cùng sư huynh đệ các người Triệu Bách Dương, Đề Nghiêu và Khâu Phú Quý, tất cả năm người đều đang nắm trong tay bọn ta. Nếu các người thương tiếc tính mạng họ thì hãy lập tức dừng ngay lại, bằng không chó trách lão phu thủ đoạn tàn ác, sẽ chém đầu năm người này cho các người xem.

Tiếng nói người này hệt như chuông ngân vang rất xa. Hai đội thiết kỵ Vô Song phái mặt dù còn rất xa hơn hai mươi trượng, song vẫn nghe hết sức rõ ràng.

Thế là trong đội hình tiến công lập tức dậy lên chút nhốn nháo, bao cặp mắt tức giận và lo lắng cùng hướng về phía bờ tường, đều mà họ luôn lo ngại giờ đã xảy ra.

Trên bờ tường, đám đông bỗng giạt sang hai bên, liền sau đó đã rõ ràng trông thấy Trương Tiên Thanh, Lộc Vọng Phác, Triệu Bách Dương, Đề Nghiêu và Khâu Phú Quý, năm người bị áp giải đến bờ tường. Họ giờ đây đã không còn ra dáng con người nữa. Đầu tóc rối bời, áo quần dơ bẩn tả tơi, năm gương mặt gầy gộc, tiều tụy đến không còn chút sắc máu, đôi mắt thâm quầng sâu hoắm, ánh mắt thờ thần thất thần. Năm người đều lắc lư không đứng vững được, tay chân cùm dính liền nhau bởi một sợi xích sắt, ngoài ra còn có một sợi sắt xuyên qua xương tỳ bà của năm người. Hai đầu dây đều có một quả cầu sắt rất to buông thông xuống đến chân, và nơi xương tỳ bà bị xuyên qua máu khô thành màu tím đen. Mặc dù năm người bị giầy vò đến mức chẳng ra người nữa, song mọi người trong Vô Song phái đều nhận ra được. Năm người đứng thành hàng dài, bên cạnh mỗi người đều có hai gã áo da vạm vỡ kèm giữ với quý đầu đao kề cổ và dưới sự giám sát của “Phản Hồi Thất Thoá” Dương Đồ cùng lão nhân mặc áo xanh mới vừa lên tiếng nói.

Lão nhân mặc áo xanh dáng người thấp bé, thần sắc lạnh lùng và hung tợn, chiếc miệng to méo xệch, đôi mày như hai lưỡi dao xé ngược lên cao. Lão cũng mặc áo da màu nâu, nhưng trên áo đính đầy mảnh kim khí màu bạc hình thoi, một món binh khí hình bút quai bị màu đỏ sáng choang giắt ngược trên lưng.

Bên trái họ, năm lão nhân áo xám tướng mạo uy mãnh, dáng vẻ kêu ngoác đứng thành một hàng ngang. Bên phải là một lão nhân râu đen phủ ngực, khí độ ung dung, sắc mặt hồng hào, vóc dáng cao to uy mãnh. Hai mắt sáng quắc đầy nghiêm nghị, trên sống mũi có một nốt ruồi to cỡ hạt đậu, đôi mày rậm đen, mặt chiếc áo bào màu vàng kim lấp lánh có thêu chữ Phúc Thọ nằm trong vòng tròn, dưới chân là đôi ủng sa nài mềm và đầu nhọn hoắc. Lúc này lão đang chấp tay sau lưng, lạnh lùng xem xét phản ứng và động tĩnh của Vô Song phái. Quả nhiên, sau khi mọi người trong Vô Song Phái đã khẳng định năm người trên bờ tường đúng là huynh đệ của mình, đội hình tiến công lập tức chậm lại, đồng thời từ trong đội hình thiết kỵ của Mãng Tụ Môn, một lá cờ to màu trắng có thêu hình bảy chiếc vòng vàng nối liền nhau bỗng được trương ra, giơ lên cao phát mạnh ba lần. Và trong khi ấy, một kỵ mã trượt đội ngũ lao ra như bay, thẳng tiến về phía đội thiết kỵ Phi Tụ Môn.

“Cửu Lệnh Lang” Nghiêm Tú cầm đầu Phi Tụ Môn cũng lập tức giục ngựa ra đón. Sao khi hay bên gặp gỡ trong chốn lạt, lại cùng dong cương phóng về bờ tường Như Ý Phủ. À người kia thì ra chính là đại tôn chủ Mãn Tụ Môn “Càn Khôn Nhất Toàn” Uất tri Hân Ba. Trước khi hai người giục ngựa về phía bờ tường Như Ý Phủ đã cùng khoát tay ra hiệu cho hai đội thiết kỵ dừng lại, khi còn cách bờ tường chừng mười trượng, họ ghì cương dừng lại.

Nghiêm Tú và Uất Trì Hàn Ba ngồi trên lưng ngựa, trên mặt lộ vẻ căm thù lẫn lo âu, hai người ngược nhìn lên thành tường, đôi mắt cơ hồ phún ra lửa.

Lão nhân kim bào lạnh lùng nhếch môi cười, chậm rãi và ung dung đưa tay vuốt chòm râu dài trước ngực, quay sang chậm chậm gật đầu với lão nhân mặt xanh.

Lão nhân mặt xanh buông tiếng ho khan, cất tiếng:

- Có phải đại tôn chủ Mãng Tự Môn Uất Trì Hàn Ba cùng đại đệ tử Phi Tự Môn “Cửu Mệnh Lang” Nghiêm Tú đó không?

Uất Trì Hàn Ba giận dữ quát:

- Đúng vậy, có gì cứ nói thẳng ra, khỏi quanh co.

Lão nhân mặt xanh bật cười ha hả, giọng sang sảng nói:

- Trước tiên lão phu muốn hỏi, nhị vị đã nhìn rõ mặt năm người này đúng là huynh đệ của quý phái rồi phải không?

Uất Trì Hàn Ba hần học - Đúng vậy!

Lão nhân mặt xanh cười nham hiểm:

- Vậy chẳng phải là giả chứ? Như Ý Phủ đâu có hù dọa các vị!

Cửu Mệnh Lang Nghiêm Tú quát mắt giận dữ quát:

- Các người thật nhẫn tâm, lại đi hành hạ tù binh thậm tệ đến mức vậy hả?

Lão nhân mặt xanh cười khẩy:

- Vậy chứ theo người nói, chả lẽ bọn ta phải mỗi ngày đều thiết yến khoản đãi họ hay sao?

Nghiêm Tú hét vang:

- Tiều tử! Người thật đáng chết!

Lão nhân mặt xanh bữu môi khinh bỉ, không nói gì nữa.

Uất Trì Hàn Ba đưa tay ngăn Nghiêm Tú, mặt lạnh như băng nói:

- Trong tình thế này, không phải là lúc chúng ta tranh cãi bằng miệng lưỡi, Uất Trì mỗ muốn biết, phải thế nào các người mới phóng thích họ?

Lão nhân mặt xanh nghiêng mặt nhìn lão nhân kim bào, lão nhân kim bào mặt trở lạnh, chỉ nhẹ nhẹ gật đầu.

Lão nhân mặt xanh bèn cao giọng nói:

- Thứ nhất, lui binh khỏi đây và cách xa Đại Hà Trấn ngoài ba mươi dặm.

Nếu các người làm đúng như vậy thì sẽ phóng thích Khâu Phú Quý Trước!

Uất Trì Hàn Ba phùng lửa giận, song cố dần nén, cắn răng nói:

- Thứ nhì?

Lão nhân mặt xanh hất hàm:

- Thứ nhì các người phải triệt thoái thêm một trăm dặm dưới sự giám sát của bọn ta, sau đó sẽ phóng thích Đề Nghiêu!

Uất Trì Hàn Ba lạnh lùng:

- Còn thứ ba nữa phải không?

- Đúng vậy! Thứ ba là tất cả mọi người trong Vô Song Phái đều phải tập trung hết vũ khí và hỏa khí tại địa điểm bọn ta chỉ định và do người của bọn ta thu giữ, sao đó sẽ phóng thích Triển Bách Dương.

Lão nhân mặt xanh trừng mắt nói tiếp:

- Thứ tư là chương môn nhân Thiết Độc Hành của các người phải trích huyết mình thư vĩnh viễn không được tái xâm phạm Như Ý Phủ và các bang phái liên minh với Như Ý Phủ, không người nào tái nhập Trung Nguyên. Nếu thuận thì Lộc Vọng Phác sẽ được trở về, y là đại tôn chủ của các người, phải có

giá trị xứng đáng như vậy!

Uất Trì Hàn Ba trầm thờ dài, gằn giọng:

- Còn gì nữa không?

Lão nhân áo xanh cười chế nhạo:

- Ba tháng sau khi các ngươi quay về đại thảo nguyên, bọn ta xác định là các ngươi không còn có ý xuân động nữa, Trương Tiên Thanh sẽ được bình yên trở về quê nhà.

Uất Trì Hàn Ba sầm mặt:

Các ngươi không cảm thấy những điều kiện này là quá hà khắc ư?

Lão nhân mặt xanh cười khẩy:

- Quá hà khắc ư? Uất Trì Hàn Ba, ngươi đừng quá ngây thơ như vậy. Nếu chẳng phải tình thế hiện tại bất lợi cho bọn ta, chỉ sợ bọn ngươi muốn vận bọn ta cũng chẳng chấp nhận.

Uất Trì Hàn Ba giọng trĩu nặng:

- Những điều kiện ấy đều là Hồng Song Lăng phải không?

Lão nhân mặt xanh chưa kịp trả lời thì lão nhân kim bào đứng cạnh đã đưa tay vuốt râu, giọng ngán mạnh nói:

- Chính là ý lão phu!

À, thì ra lão nhân kim bào chính là Hắc Nhiệm Công Hồng Song Lăng, thủ lĩnh tối cao của Như Ý Phủ.

Uất Trì Hàn Ba cùng Nghiêm Tú liền đưa mắt nhìn lão, ánh mắt hai người đều ngập lửa căm thù.

Hắc Nhiệm Công Hồng Song Lăng phát tay áo nói tiếp:

- Trong cuộc giao tranh là không thể có nhân từ đạo nghĩa, mà chỉ mạnh được yếu thua, ai mưu cao là thắng thôi. Uất Trì Hàn Ba, bọn ta chỉ cần tự bảo, bất chấp thủ đoạn, những điều kiện ngày hôm nay dứt khoát không có thay đổi, các ngươi thuận thì hãy thực hiện theo vậy, còn không thì lão phu sẽ hạ lệnh lập tức trăm thủ năm người này rồi hãy quyết chiến với các ngươi.

Uất Trì Hàn Ba do dự, quay sang thấp giọng bàn bạc với Nghiêm Tú, thần sắc hai người hết sức nặng nề, đau khổ lẫn tuyệt vọng.

Hắc Nhiệm Công Hồng Song Lăng lại nói tiếp:

- Uất Trì Hàn Ba, nếu như ngươi không đủ thẩm quyền quyết định thì lão phu có thể hạn định thời hạn nửa giờ để ngươi về báo tin cho Thiết Độc Hành, nhưng ngươi hãy nhớ cho kỹ, điều kiện tuyệt đối không có thương lượng và sau nửa giờ mà ngươi chưa quay lại đây, lão phu sẽ xử trí như các ngươi không chấp nhận điều kiện ...

Uất Trì Hàn Ba mặt đầy vẻ đau xót nói:

- Hồng Song Lăng, ngươi hiểu rất rõ là bọn ta khó chấp nhận những điều kiện ấy.

Hồng Song Lăng thoáng chau mày, đánh giọng:

- Đó là việc của các ngươi. Nếu các ngươi muốn chứng kiến thủ túc huynh đệ của các ngươi rơi đầu, nếu các ngươi cam nguyện máu đỏ xác phơi thì lão phu chẳng còn gì để nói nữa. Các ngươi phải biết là thuộc hạ của lão phu chẳng phải hạng tham sanh úy tử đâu!

Ngưng chốc lại nói tiếp:

- Uất Trì Hàn Ba, mặc dù ngươi là một vị tôn chủ trong Vô Song Phái song chưa chắc đã quyết định được việc này. Lão phu đề nghị ngươi hãy tức tốc về báo với Thiết Độc Hành để cho y quyết định là hơn!

Bổng Lộc Vọng Phác giọng khản đặc hét to, tiếng hét đầy đau xót lẫn tủi nhục và căm phẫn nói:

- Uất Trì huynh ... hãy hạ lệnh tấn công đi ... giết sạch lũ lang sói tàn ác này đi ... đừng màng đến bọn này ...

Hai gã áo da đứng sau Lộc Vọng Phác liền quay lưng đao bổ vào sóng lưng Lộc Vọng Phác, mỗi tiếng vang hét như một lưỡi dao nhọn đâm vào lòng Uất Trì Hàn Ba và Nghiêm Tú.

Nghiêm Tú hai mắt đỏ quạch, trán nổi gân xanh, giận dữ quát:

- Dừng tay lại, hai tên chó má kia!

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Thiết kỵ vô song khiếp quần tà

“Hắc Nhiệm Công” Hồng Song Lăng nhẹ khoát tay, hai gã áo da liền tức dừng tay. Thật tội nghiệp cho Lộc Vọng Phát sớm đã hơi thở thoi thóp ngất xỉu đi rồi.

Hồng Song Lăng nhếch môi cười nói:

- Chỉ một chút trừng phạt thế này mà các ngươi còn không chịu nổi, lát nữa đây năm cái đầu cùng lia khỏi cổ, thậm chí cả các ngươi lại càng không dám nhìn đến nữa. Uất Trì Hàn Ba ngươi nên nghĩ thêm phải làm thế nào mới phải?

Bổng Thượng Tiên Thanh ngẩng đầu lên, đôi mắt thâm quầng và sưng húp gào to:

- Uất Trì Hàn Ba ngươi đã quên mất hùng phong của Đại thảo.

nguyên, quên mất uy danh của Vô song phái và huấn thị của chương môn đại sư huynh về mục đích của lần xuất chinh này rồi ư? Ngươi muốn bọn này trở thành tội nhân của Vô song phái, làm điểm nhục uy danh của Vô song phái hả? Hãy nghĩ đến những đệ tử đã thảm tử, họ chết đi mang theo biết bao oan ức, hãy nghĩ đến tiếng khóc thống thiết của gia đình họ. Thế là lưng đao cứng rắn lại tới tập giảng vào sau lưng Thượng Tiên Thanh, và sau ngay khi ấy Triển Bách Dương cũng cất tiếng gào to:

- Các vị huynh đệ hãy đòi lại nợ máu để bọn này được chết một cách oanh liệt, xứng đáng là dũng sĩ của Vô Song Phái ... đừng để bọn này chết không nhắm mắt, vong hồn tui hồ không dám quay về Đại thảo nguyên ...

Và lưng đao cũng chiếu cố vào Triển Bách Dương. Cạnh đó “Bán Hồ Thủ”.

Đề Nghiêu cũng thống thiết hét vang:

- Hãy xông lên, xông lên đi ... đừng lo ngại cho bọn này, bọn này chết không đáng kể, chỉ cần được chứng kiến bọn khốn kiếp này đền tội thôi ...

“Hắc Phiếu Tử” Khâu Phú Quý cũng hét to - Bọn này nhục nhã lắm rồi ... mọi người đừng bận tâm làm gì nữa ... chết thì chết hai mươi năm sau lại là một trang hào hán ...

Lưng đao tới tập giảng vào lưng họ, thậm chí có gã áo da còn tát tai họ nhưng vẫn không sao ngăn được tiếng gào thét của họ, nặc dù tiếng gào thét đã lạc hẳn đi không còn nghe rõ nữa “Hắc Nhiệm Công” Hồng Song Lăng buông tiếng cười khẩy, gằn giọng nói:

- Uất Trì Hàn Ba, chúng ta không nên mất thời gian nữa. Có bằng lòng chấp nhận điều kiện hay không là tùy ý các ngươi, lão phu sẽ chờ ngươi nửa giờ, nếu các ngươi vẫn chưa trả lời thì chờ trách lão phu tàn nhẫn.

Uất Trì Hàn Ba rướm nước mắt thờ thần nhìn năm vị huynh đệ đang bị hành hạ trên bờ tường, thớ thịt trên mặt không ngớt co giật, hơi thở dồn dập ...

“Cửu Mệnh Lang” Nghiêm Tú cũng chăm chăm nhìn lên bờ tường, ruột gan như đứt đoạn, máu nóng sục sôi, y phải khắc cốt ghi tâm những hình ảnh thương tâm ấy, nguyện thề nhất định sẽ lấy máu báo đền thế là hai kẻ nữa quay phắt lại lao đi như bay. Sau khi tiếp xúc với đội ngũ, lại quay trở về, Uất Trì Hàn Ba ngồi trên lưng ngựa nói to:

- Hồng Song Lăng ngươi hãy nhớ lấy thật kỹ món nợ máu này. rồi đây bọn ta sẽ đến bồi bằng thật nhiều mạng chó của các ngươi, hãy đợi xem!

Những lời nói cực kỳ bi phẫn ấy rõ ràng vọng vào tai tất cả mọi người trên bờ tường. Như Ý Phủ, “Hắc Nhiệm Công” Hồng Song Lăng thoáng biến sắc mặt, mắt rực hàn quang, lạnh lùng nói:

- Uất Trì Hàn Ba, ngươi chưa về bẩm báo với chương môn mà tự ý quyết định được ư?

- Hồng Song Lăng, thành thật cho ngươi biết bốn tôn chủ đã sớm phụng mệnh chương môn sư huynh, bắt chấp mọi hi sinh đánh và hòa thiêu Như Ý Phủ. Không có thỏa hiệp, không chấp nhận bất kỳ điều kiện nào cả. Tất cả mọi người bốn phái thả truy điệu phục huyết ba năm sau khi ban sự trở về Đại thảo nguyên, chứ không thể để cho ngươi uy hiếp. Hãy từ bỏ ý định đó đi!

“Hắc Nhiệm Công” Hồng Song Lăng nhếch môi cười đầy sát khí tiến tới hai bước cao giọng nói.

- Vậy là các ngươi không chấp nhận điều kiện của lão phu chứ gì? Các ngươi muốn trông nhìn thủ túc huynh đệ các ngươi rơi đầu phải không?

Uất Trì Hàn Ba khễ rít qua kẽ răng:

- Hồng Song Lăng, lão già chó trời đánh sấm bỏ kia nguoi cứ thử xem!

Hồng Song Lăng nhẹ đưa tay vuốt râu quay sang lão nhân mặt xanh nói:

- Hồ Cực hãy mau chém đầu Khâu Phú Quý trước!

Lão nhân mặt xanh Hồ Cực gật đầu, đoạn lạnh lùng nói:

- Các nguoi đầu mau chém đầu Khâu Phú Quý và bêu đầu hán lên!

Hai gã áo da đứng sau Khâu Phú Quý Liền buông tiếng dạ ran, hùng hổ mang Khâu Phú Quý tới trước, đập mạnh vào khuỷu chân làm cho y quỵ xuống, song Khâu Phú Quý vẫn ương ngạnh đứng lên tuy bị đập cho lao đảo song nhất định không quỳ Hồ Cực bực tức quát:

- Đứng dưng dằng nữa, chém quách hán đi!

Hai gã áo da buông tiếng hừ mạnh, gã mặt đỏ bên trái giơ đao lên bổ mạnh xuống đầu Khâu Phú Quý ...

Thốt nhiên gã mặt đỏ rú lên một tiếng thảm khốc, như bị một sức mạnh vô hình hất bay ra khỏi thành tường, tay chân quơ loạn xạ rơi thẳng xuống đất.

Biến cố đột ngột ấy đã khiến tất cả người của cả hai phía thấy đều sững sờ, nhất là bọn Như Ý Phú lại càng bàng hoàng kinh hãi. Dưới sự bao vây của nhiều cao thủ thế này kẻ cả “Hắc Nhiêm Công” Hồng Song Lăng, vậy mà lại để cho người ta ra tay ám toán, chẳng những không chém đầu được Khâu Phú Quý mà ngay cả đao phủ thủ của mình lại táng mạng trước thật là chẳng còn nổi nhục nhả nào hơn.

“Hắc Nhiêm Công” Hồng Song Lăng vụt đứng lên và quay phắt lại, vẻ mặt lạnh lùng nói nhanh:

- Xin năm vị huynh đài Trường Hồng Phái hãy canh giữ nghiêm ngặt tại đây, chớ nên khinh xuất rời khỏi. Dương Đồ, Hồ Cực hai mục lập tức truyền lệnh cho các cao thủ các phái tức khắc sục tìm gian tế. Trần đầu mục, báo cáo với Đồ quân gia chuẩn bị đối phó với bọn chuột nhắt Vô Song Phái.

Năm lão nhân áo bào xám tự nẩy giờ lặng thinh liền cùng gật đầu “Phản Hồi Thất Thoa” Dương Đồ và Hồ Cực cũng vâng dạ lia lịa và hai gã áo da đứng cách năm bước cũng vội cung kính khom mình rồi tất tả bỏ đi.

Trong khi ấy đội thiết kỵ của Vô Song Phái reo mừng vang dội, họ biết có người trong bóng tối bảo vệ cho tôn chủ và huynh đệ của mình.

Trong tiếng reo hò hoan hỉ có tiếng đại loan đao vung động loang loáng Uất Trì Hàn Ba ngồi trên ngựa cùng nhìn nhau mỉm cười, đoạn giục ngựa chạy về đội ngũ của mình.

Thế là tiếng tù và bị tráng vang lên inh ỏi, đội thiết kỵ Phi Tụ môn bên khu rừng đã dẫn đầu triển khai tấn công, tiếng vó ngựa rập rền làm rung chuyển rừng núi.

- Xông lên ...

- Sát ...

Tiếng thét đình tai nhức óc, đội thiết kỵ Mãng Tụ môn cờ bên phải cũng bắt đầu xông tới, đất tuyết tung bay kim hoàn lấp lánh, tiếng vó câu vang động như sấm rền.

Lập tức bọn người Như Ý Phú trên bờ tường thấy đều thờ người ra như phỗng đá tay cầm vũ khí nhưng đã quên mất phản ứng cần có của bản thân trước uy thế khủng khiếp của đối phương.

“Hắc Nhiêm Công” Hồng Song Lăng vẫn điềm tĩnh lạnh lùng nói:

- Hồ Cực, hãy ra lệnh cho mười ba “Tiễn huyết” đã được tu sửa phóng tiễn.

Hồ Cực liền lớn tiếng quát:

- “Tiễn huyết” phóng tiễn.

Lập tức tiếng kim loại chuyển động vang lên, mười ba tảng đá vuông vức dài chừng một trượng ở nơi giữa bờ tường đã ngã xuống, hiện ra mười ba giàn sắt lấp đầy tên nhọn.

Lúc này đội thiết kỵ của Vô Song Phái chỉ còn cách bờ tường chưa đầy hai mươi trượng nữa thôi, bọn đại hán áo da đứng sau giàn tên lập tức kéo dây Thế là hàng ngàn mũi tên nhọn bắn ra như mưa bắc về phía thiết kỵ Vô Song Phái.

Những dũng sĩ đến từ Đại thảo nguyên vốn đã luyện tập cưỡi ngựa từ bé, kỹ thuật của họ có thể nói đã đạt đến mức siêu tuyệt. Hơn nữa trước khi tấn công Như Ý Phú, họ đã được báo trước về sự mai phục tên nỏ của kẻ địch, do đó đã sớm cẩn thận đề phòng. Ngay khi loạt tên đầu tiên bắn tới, hàng

thiết kỵ tiên phong đã đưa thuẫn bạc ra cản trước đầu ngựa và cũng che chở cả đầu và ngực mình, hàng thứ hai và thứ ba lệ làng tách sang hai bên, thuẫn bạc trong tay xoay tít nghiêng người sang một bên dẫm chân lên bàn đạp, miệng ngâm đại loạn đao, những ngọn cương thoa sáng loang tới tấp phóng trả. Tuy vậy vẫn có vài người trúng tên ngã ngựa.

Thế là trong tiếng hí vang, tiếng người hò la dậy trời, chẳng mấy chốc bọn xạ thủ trong mười ba “Tiền huyết” thấy đều táng mạng dưới những ngọn cương thoa sắc nhọn và ngay cả bọn Như Ý Phủ trên tường cũng rất nhiều người trúng phải cương thoa lũ lượt rơi xuống đất.

Cảnh tượng trên bờ tường hết sức hỗn loạn, tiếng quát tháo, tiếng mắng chửi, tiếng gào rú, tiếng rên la hòa lẫn nhau hết như chôn địa ngục “Hắc Nhiệm Công” Hồng Song Lăng lần đầu lộ vẻ tức giận lẫn lo âu, gằn giọng quát:

- Hãy chém đầu Thương Tiên Thanh!

Thương Tiên Thanh ngửa mặt cười vang khản giọng lớn tiếng nói:

- Hồng Song Lăng, chúng ta kẻ trước người sau, bốn tôn chủ rồi cũng sẽ ngay lập tức thấy thủ cấp của ngươi bị treo trước cổng Như Ý Phủ thôi!

“Hắc Nhiệm Công” Hồng Song Lăng giận dữ quát:

- Chém ngay!

Hai gã áo da đứng sau Thương Tiên Thanh lập tức dạ ran, hai ngọn quý đầu đao loáng lên, nhanh như chớp chéo nhau bổ xuống đầu Thương Tiên Thanh.

Song kì sự lại xảy ra hai ngọn quý đầu đao bỗng nhiên rung mạnh, lưỡi đao sáng loáng “Phập” một tiếng, đâm vào bụng hai gã đao phủ, trong tiếng rú thảm khốc, hai gã áo da ôm nhau ngã lăn ra đất.

Ngay khi ấy Hồng Song Lăng bỗng cất tiếng hú dài tung mình lao về phía một góc tối cách ngoài mười trượng. Nơi đó chính là chỗ ẩn nấp mới của Hạng Chân.

Vừa rồi chàng hai lần cứu nguy cho Khâu Phú Quốc và Thương Tiên Thành đều sử dụng thủ pháp cách không đả huyết, đương nhiên chàng biết đó là một hành động rất mạo hiểm và dễ bại lộ hành tung song vì tình thế bất buộc, không vậy thì làm sao cứu được các hào sĩ Vô Song Phái?.

“Hắc Nhiệm Công” Hồng Song Lăng vừa lao đến gần, Hạng Chân buông tiếng cười vang vọt người lên không chớp nhoáng tung ra hai mươi chưởng kinh phong ào ạt ập đến “Hắc Nhiệm Công” Hồng Song Lăng.

“Hắc Nhiệm Công” Hồng Song Lăng vội lách người ra xa tiếng “Soạt soạt” vang lên liên hồi trên vách đá lập tức hiện ra hai mươi vết toác sâu hết như đao bổ.

“Hắc Nhiệm Công” Hồng Song Lăng giật nảy mình, chưa kịp lao đến thì năm gã đại hán áo xanh đã rú lên thảm khốc, văng bắn ra ngoài bờ tường rơi xuống đất.

“Hắc Nhiệm Công” Hồng Song Lăng tức tối quát:

- Hoàng Long thì ra là ngươi Hạng Chân cười khẩy:

- Hồng Song Lăng, khá khen lão còn nhận ra Hạng mỗ “Hắc Nhiệm Công” Hồng Song Lăng tiến tới một bước gằn giọng:

- Hạng Chân, ngươi đã liên tiếp sát hại người của Như Ý Phủ, lão phu phải băm vằm ngươi ra làm muôn mảnh, moi tìm nơi để tể vong hồn của họ thì mới hả dạ ...

Hạng Chân bĩu môi cười ngạo nghễ:

- Lão cứ ra tay thử xem!

“Hắc Nhiệm Công” Hồng Song Lăng thách thức:

- Hạng Chân tiểu bối, ngươi có gan thì hãy cùng lão phu xuống dưới, một đối một quyết một phen sinh tử?

Hạng Chân cười khẩy:

- Lão đẹp cái trò ấy đi. Hạng mỗ không bị mắc lừa đâu. Hạng mỗ hãy còn nhiều việc phải làm không rảnh để mà quần thảo với lão đâu.

Hồng Song Lăng mai mỉa:

- “Hoàng Long” Hạng Chân đại danh lừng lẫy, vậy mà lại nhút nhát thế này ư?

Hạng Chân nhướn mày đánh giọng:

- Hồng Song Lăng, lão không khích được Hạng mỗ đâu. Tin chắc là lão cũng hiểu rất rõ Hạng mỗ có nhút nhát hay không? Hạng mỗ không để cho người dẫn dụ khỏi đây và đại đột giao thủ với lão đâu. Hồng Song Lăng, hôm nay phải cho lão nếm mùi những đòn sấm sét, hôm khác nhất định Hạng mỗ sẽ hầu tiếp nhưng e rằng lão không còn cơ hội nữa rồi.

Hồng Song Lăng vừa định nói tiếp, bỗng nghe “vù vù” vang lên liên hồi vội quét mắt nhìn. Chỉ thấy hàng trăm ngàn dây da đen nối liền với Kim Long trào tới tập bay tới, bầu chặt vào thành tường, những đệ tử Vô Song Phái từ phía dưới theo dây da thoăn thoắt trèo lên.

Hồng Song Lăng nghiêng răng cảm hờn nói:

- Người tưởng chỉ bằng vào sức mỗi mình người là có thể tiếp ứng phi đồ Vô Song Phái, giải cứu được năm người bị bắt giữ ư? Người thật tự cao và chủ quan quá!

Hạng Chân lạnh lùng nói:

- Hạng mỗ chưa bao giờ tự khinh mình bao giờ cả.

Hồng Song Lăng bỗng buông tiếng cười vang, quát lớn:

- Hãy nhất tề hạ thủ, giết hết năm tên tù nhân cho ta!

Vừa dứt lời đã thấy năm bóng người áo xám từ năm phía khác nhau lao đến trước mặt.

Hồng Song Lăng quét mắt nhìn, lập tức giật mình hỏi há:

- Trường Hồng lão huynh, tại sao huynh lại đến đây? Dầu thế rồi xa bọn tù nhân kia được, xin hãy mau quay lại giết sạch bọn họ ...

Năm vị áo xám chính là năm vị đứng đầu trong “Trường Hồng Thất Tuyệt” giờ đây họ đang chia ra năm hướng tấn công thuận lợi, bao vây Hạng Chân ở giữa, năm đôi mắt đều ngấp vẻ căm thù nhìn chăm chú vào mặt Hạng Chân.

Một lão nhân thấp bé trông cao tuổi nhất cất giọng trầm lạnh nói:

- Hồng lão ca, xin lão ca hãy tự đến hạ sát bọn tù nhân kia, giao Hạng Chân cho bọn này, huyết thù của lục đệ và thất đệ phải được đệ trả.

Hắc Nhiệm Công Hồng Song Lăng mắt đưa nhìn cảnh chém giết hỗn loạn cùng khắp, người của Vô Song Phái trèo lên mỗi lúc một đông, lão không khỏi tức giận lẫn sốt ruột nói:

- Nhưng tù nhân không thể để cho chúng cứu mất ...

Lão nhân mũi quặp kiên quyết:

- Bọn này cần hấn, Hồng lão ca!

Ngay khi ấy bên kia vọng đến tiếng của Dương Đồ nói:

- Bẩm lão gia giết hết phải không?

Hồng Song Lăng ngoảnh lại quát:

- Chấm mau lên các người còn chờ gì nữa?

Bóng người nhấp nhোáng, Hạng Chân loáng cái đã biến mất với thân pháp “Hóa Long Phi Nguyệt”.

Trong tiếng quát vang giận dữ năm lão áo xám đồng thời xuất chưởng tấn công, song ngoại trừ cát đá tung bay, đối thủ đã biến mất từ bao giờ Hắc Nhiệm Công Hồng Song Lăng đầu sao cũng vô công tinh thâm, phản ứng nhanh nhạy. Trong khoảnh khắc lão ấy đã đuổi hơn năm trượng, đồng thời tuyệt kỹ “Trường quái chưởng khuyển cừu thức” danh chấn thiên hạ của lão cũng đã được thi triển, chỉ thấy bóng chưởng bay đi như tia chớp, đuổi theo Hạng Chân như bóng với hình.

Song vẫn không sao đuổi theo kịp, chớp mắt Hạng Chân đã lao đến trước mặt năm tù phạm Vô Song Phái. Ngay khi ấy Dương Đồ và Hồ Cực cùng bảy gã áo da đang vung đao lẫn chưởng cùng bổ xuống năm tù phạm.

Trăm chưởng của Hạng Chân bay đến như tia chớp, liên tức tiếng rú thảm khóc vang lên liên hồi, bảy gã áo da văng bắn ra xa, máu tươi phun xối xả, Dương Đồ và Hồ Cực cũng loạng choạng thoái lui, trên vai Dương Đồ máu tươi tuôn chảy, còn Hồ Cực tuy thọ thương song sắc mặt trắng bạch như xác chết.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 53: Hoàng long vũ lộng thần oai

Ngay lúc ấy năm người lâm nạn Vô Song Phái cũng đều đã trông thấy Hạng Chân, họ lập tức kích động và phấn chấn. Đôi mắt đờ đẫn của Lộc Vọng Phát đột nhiên rực lên vẻ vui mừng vô hạn, giọng run run nói:

- Quả nhiên là Hạng huynh!

Hạng Chân chưa kịp trả lời thì Hồng Song Lăng đã lẳng không lao đến đỉnh đầu. Trong lúc cấp bách Hạng Chân chẳng còn biết làm sao hơn hai tay chàng xô mạnh, năm người Vô Song Phái liền bị đẩy rơi xuống bờ tường với chân tay đầy xiềng xích ...

Hạng Chân tay trái vung động, chớp nhoáng tung ra mười bảy chưởng tấn công Hồng Song Lăng. Tay phải lẹ làng cời phẳng áo và ném vút đi như một áng mây, cực kì chuẩn xác và kịp thời đỡ lấy năm người đang rơi xuống. Mặc dù áo bào không đủ sức đỡ cả năm người song cũng làm giảm đi rất nhiều đà rơi xuống của họ, như vậy cũng đủ bảo toàn tính mạng họ rồi.

Bị mười bảy chưởng của Hạng Chân ngăn trở, Hồng Song Lăng tức điên người hai mắt đỏ quạch ngấp sát cơ. Song chưởng vung động liên hồi, kinh lực cuộn cuộn xô ra như bãi son đảo hải, đồng thời cổ họng lão phát ra hai tiếng “Ồ ồ” rất quái dị.

Một luồng hơi nóng rực cũng hòa với chưởng kinh xô ra, đó là tuyệt kĩ “Khuyên ha khí” trong “Trường quái chưởng khuyên cửu thức” đã thành danh của Hồng Song Lăng. Lúc này Hạng Chân mới rảnh tay quay đầu lại thấy vậy bất giác giật mình kinh hãi. Võ công của đối phương quả là hung mãnh và quái dị. Nếu chàng toàn lực ứng phó, tự tin không đến nỗi thua thiệt song lúc này chàng chưa kịp đứng vững thì Hồng Song Lăng đã thừa cơ tấn công, dù võ công chàng có siêu tuyệt đến mấy thì cũng không khỏi có phần lúng túng.

Hạng Chân cắn mạnh răng biết không tránh né được nữa, đành vung chưởng nghênh tiếp.

Thế là tiếng chưởng và chạm vào nhau lớp lớp như pháo nổ, rồi thì hai bóng người vụt tách nhau ra, đá cát tung bay tứ phía, bầu không khí như sôi sục, Hồng Song Lăng loạng choạng lùi sau năm sáu bước ...

Phía bên kia Hạng Chân người xoay vòng và lao đảo bật lùi xa hơn trượng vung tay chạm vào ụ tường mới đứng vững. Người chàng chao đảo dữ dội, mặt mày tái ngắt, đầu tóc rối bời, hai mắt mờ đục, khoe môi rỉ máu và chiếc áo trong màu trắng sữa cũng đã rách toát.

Hồng Song Lăng cũng đang thở hồng hộc, mặt mày trắng nhợt, tay trái ôm ngực, chiếc áo bào vàng cũng rách toác bảy chỗ, hai mắt đầy oán thù nhìn chòng chọc vào Hạng Chân.

Vừa rồi trong lúc nguy cấp Hạng Chân đã gỡ hết toàn bộ tuyệt chiêu trong “Trăm chưởng” và kết hợp với thân pháp “Long phi cửu bá” trong “Long Tường Bát Thức” ra ứng chiến song vì đã mất tiên cơ nên vẫn thua thiệt dưới tay Hồng Song Lăng. Chàng trúng phải bốn chưởng nhưng chỉ có một chưởng trúng vào mạn sườn trái còn ba chưởng kia trúng vào vai và bắp đùi không hề trọng nên hiện giờ chàng có thể chịu đựng được.

Song Hồng Song Lăng cũng chẳng khá hơn, lão cũng bị chưởng vào ngực và một chưởng vào vai phải. Cũng may là lão đã vận dụng phương pháp tiêu giảm lực đạo và một chưởng của Hạng Chân cũng không chính xác, do đó Hồng Song Lăng mới chưa táng mạng. Song lúc này lão đã huyết khí sôi sục, ngũ tạng nóng như thiêu đốt hết sức khó chịu.

Hồng Song Lăng buông tiếng ho khan, cắn hờn nói:

- Tiểu tử nguoi ...

Hạng Chân hét mạnh đầu khàn giọng ngắt lời:

- Hồng Song Lăng, thủ pháp của lão vừa rồi không được cao minh ...

Hồng Song Lăng nghiêng rằng:

- Ngươi đã phá hết mọi sự của lão phu. Hạng Chân, Như Ý Phủ bị hủy diệt thì ngươi cũng chẳng sống được đâu.

Hạng Chân cười khẩy:

- Nếu lão có bản lĩnh thì “Hoàng Long” Hạng Chân này chẳng còn gì để nói nữa.

Lúc này trên bờ tường Như Ý Phủ hết sức hoảng loạn, phía Vô Song Phái chẳng còn e ngại gì nữa ... Ngay khi năm người bị bắt vừa rớt xuống họ liền tức ạt xông đến cứu người.

Giờ đây có hơn nửa số đã trèo lên bờ tường, mặc dù cũng có người bị đá thương rơi xuống song họ vẫn kiên cường trèo lên, cuộc chiến vô cùng ác liệt.

Hồng Song Lăng thấy đại thế đã qua lão vô cùng căm hận nhìn chằm vào Hạng Chân, đành giọng nói:

- Dương Đồ, Hồ Cực, cứ ra tay tàn sát cho ta !

Từ nãy giờ “Phản Hồi Thất Thoá” Dương Đồ và lão nhân mặt xanh Hồ Cực vẫn đứng giam thủ ở cạnh đó, vừa nghe Hồng Song Lăng ban lệnh, hai người liền tức thận trọng từ hai bên tiến tới.

Hạng Chân cười khẩy nói:

- “Hắc Nhiệm Công” Hồng lão gia danh chấn thiên hạ trong lúc nguy cấp cũng sử dụng thủ đoạn hèn hạ vô sỉ thế này ư?

Hồng Song Lăng giận dữ quát:

- Đối phó với hạng gian tế xảo trá như ngươi chẳng cần phải giữ đạo nghĩa giang hồ làm gì. Hai ngươi hãy tiến lên!

Dương Đồ lặng thinh tung mình lao tới lẹ làng xoay người, ba đốm vàng nhanh như chớp bắn vào người Hạng Chân. Hạng Chân không tránh né, hai tay vung mạnh năm viên đá cầm sẵn trong tay liền bay vút đi, ba viên nghênh đón kim thoa đang bay tới còn hai viên thì một nhắm vào Dương Đồ, một nhắm vào Hồ Cực.

“Choang, choang, choang” ba tiếng lãnh lói vang lên, ba viên đá vỡ tan và ba ngọn kim thoa cũng bị đánh chệch ra xa. Cùng trong lúc ấy, Hồ Cực vung động ngọn bút đỏ trong tay “Soạt” một tiếng, viên đá bay về phía lão đã vỡ vụn, một luồng sáng đỏ bay vào giữa trán Hạng Chân nhanh khôn tả.

Hạng Chân đứng yên nghiêng đầu sang bên vừa vận tránh khỏi đòn tấn công của đối phương. Bên phải, Dương Đồ sau khi tránh khỏi viên đá của Hạng Chân cũng liền tức lao bỏ đến.

Ngay khi ấy bỗng tiếng rú thảm khốc vang lên liên hồi, mười mấy đệ tử Vô Song Phái bị đánh văng xuống bờ tường và năm bóng xám lao nhanh tới.

“Hắc Nhiệm Công” Hồng Song Lăng đang dùng tay xoa ngực, vừa trông thấy năm người ấy liền reo lên:

- Trường Hồng ngũ huynh đến thật đúng lúc!

Vâng, năm người ấy chính là Trường Hồng ngũ tuyệt!

Năm lão nhân áo xám chẳng nói chẳng rằng, lượn quanh thật nhanh trên không, cùng lúc xuất chiêu tấn công Hạng Chân, uy lực thật vô cùng khủng khiếp.

Hạng Chân bất buộc phải lách tránh ra, hăm rãnh trên cán sâu vào môi dưới, cố sức chống cự với bảy cao thủ bậc nhất võ lâm.

“Hắc Nhiệm Công” Hồng Song Lăng buông tiếng cười vang, đắc ý nói:

- Hạng Chân, lão phu cũng góp một tay cho vui!

Lão vừa dứt lời bỗng nghe tiếng hò la kinh thiên động địa từ hai phía thành tường vang đến. Hồng Song Lăng giật mình vội đưa mắt nhìn ... Trời, chẳng rõ từ bao giờ, hai bên thành tường đã xuất hiện vô số bóng trắng, kim hoàn lấp lóa, đại đao sáng ngời, hết như thiên binh giáng trần.

Hồng Song Lăng kinh hoàng lắm bậm:

- Sao lại thế được? Sao lại thế được?

Song đó cũng là một sự thật hết sức hiển nhiên. Một đại hán lao đến bên cạnh Hạng Chân, đại loan đao điên cuồng vung quét vào bảy đối thủ đang giáp công Hạng Chân và giận dữ quát:

- Bọn vô sỉ dê hèn cạy đông hiệp yếu, hãy xem đây!

Hồ Cực tránh khỏi thế công của gã đệ tử Vô Song phái ấy, ngọn bút đỏ trong tay nhanh như chớp xuyên thủng ngực đối phương. Gã đệ tử Vô Song phái rú lên thảm thiết và ngã lảo ra, một lão nhân áo xám vung chưởng đánh văng y xuống bờ tường.

Hắc Nhiệm Công Hồng Song Lăng buông tiếng cười khoái trá, mặt đầy sát cơ tiến về phía Hạng Chân.

Hạng Chân dốc hết toàn lực kháng cự, thở hổn hển tức giận nói:

- Khá lắm... đó chính là phong độ truyền thống của Như Ý phủ các ngươi ...

Hồ Cực vung bút công tới cười khẩy nói:

- Mẹ kiếp, ngươi đã sắp chết đến nơi mà còn bắt bình cho kẻ khác nữa ư?

Và lúc bấy giờ Hồng Song Lăng cũng đã tiến đến gần về mặt lão hung tợn như loài ác thú, hai tay từ từ giơ lên ...

Ngay trong tình thế nguy cấp ấy, bỗng một tiếng rú ghê rợn như quỷ gào vọng đến, rồi thì chỉ trong khoảnh khắc một bóng người đã lao nhanh đến, đang

lơ lửng trên không đã sang sảng nói:

- Bọn chó má dê hèn vô si kia, lão từ Tây Môn Triều Ngọ đã đến hầu tiếp đây!

Hồng Song Lăng vụt xoay người, song chường vung lên, hai luồng kinh lực như vũ bão liên ập về phía bóng người trên không.

Tây Môn Triều Ngọ buông tiếng cười vang, người ở trên không đã lướt chéo sang bên, một vật hình vuốt chim lóe lên như tia chớp, hai gã đại hán xám ở ngoài xa hơn trượng đã rú lên thảm thiết, dang hai tay ra ngã rơi xuống bờ tường, máu óc phụt ra tung tóe.

Hồng Song Lăng tức tối hét vang, vừa định tiến tới chặn đánh đối phương bỗng sau lưng lại vang lên một chuỗi cười dài và rồi một giọng nho nhã vang lên.

- Nhiệm lão gia đừng vội, tôn giá không muốn tiếp đón Kim Lôi Thủ Kha Nhẫn này ư?

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Độc tâm thiết đởm quyết sinh tử

Hắc Nhiệm Công Hồng Song Lăng vừa nghe tiếng liền quay phắt lại nhìn ... Chỉ thấy sau lưng là một văn sĩ trung niên phong thái cao nhã, khí độ uy nghi, quả nhiên chính là Kim Lôi Thủ Kha Nhẫn.

Phía kia Tây Môn Triều Ngọ sau khi hạ sát hai tên thủ hạ Thất Hà hội lập tức lẳng không phi thân trở lại, “Thiết Ma Tỷ” trong tay vung tít, đồng thời lớn tiếng nói:

- Hạng huynh, Tây Môn Triều Ngọ đến rồi đây!

Hạng Chân cắn răng liền tiếp tránh khỏi thế tấn công của bảy cao thủ đối phương chỉ trong đường tơ kẽ tóc, chàng vừa vung chưởng tấn công vừa thở hổn hển nói:

- Tây Môn đương gia đến thật đúng lúc.

“Thiết Ma Tỷ” vù một tiếng nhắm đỉnh đầu Dương Đồ chớp tới, Dương Đồ hoảng kinh tung người tránh né. Trong khi ấy một luồng chưởng vô cùng mạnh mẽ ập về phái Hồ Cực.

Thế là hai cao thủ Như Ý phủ sau khi luống cuống tránh né, bất buộc phải quay lại ứng phó với “Thập tỷ quân tử” Tây Môn Triều Ngọ Hạng Chân lập tức giảm nhẹ áp lực, song Trường Hồng ngũ tuyệt lúc này cũng đã sôi máu, càng tấn công Hạng Chân dồn dập.

Trong lúc ấy bên cạnh đó tiếng chường vang lên như sấm rền, Kim Lôi Thủ Kha Nhẫn cũng đã kịch chiến với Hồng Song Lăng.

Trong sự tấn công ráo riết của Trường Hồng ngũ tuyệt, Hạng Chân toàn lực thi triển thân pháp “Long Trường Bát Thức” ứng phó. Chỉ thấy bóng chàng chập chờn lúc ẩn lúc hiện hết như quỷ mị, Trường Hồng ngũ tuyệt chung qui cũng chẳng làm gì được chàng.

Thốt nhiên tiếng hò la dậy trời vang lên, từ dưới bờ tường Hồng Song Lăng đang giao chiến với Kha Nhẫn vội liếc mắt nhìn, bất giác kinh hoàng thần sắc. Thì ra cửa cổng Như Ý phủ đã mở toang, và thiết kỵ của Vô Song phái đã tràn vào như thác lũ:

- Thế là hết.

Hồng Song Lăng than thầm, hai mắt lão đỏ quạch, trán hằn gân xanh, mặt mày méo xệch, trông hệt như một con thú dữ đã nổi điên.

Kim Lôi thủ Kha Nhẫn về chường pháp cũng đáng kể thuộc hàng nhất nhì trong giới giang hồ vốn ra đối phó với Hồng Song Lăng tuy chưa chắc giành được phần thắng song ít ra cũng chẳng đến nỗi thua bại. Song lúc này Hồng Song Lăng đã điên cuồng liều mạng khiến Kha Nhẫn đâm ra túng thế, từng bước thoái lui. Ngay khi ấy, một bóng trắng mập lùn lao nhanh đến, đại loan đao trong tay vô cùng hung hãn liên hoàn vung bổ vào Hồng Song Lăng, người ấy chính là Càn Khôn Nhất Toàn Uất Trì hán Ba, đại tôn chủ Mãng Tự môn của Vô Song phái.

Kha Nhẫn buông tiếng cười to song chường vung động phản công và lớn tiếng nói:

- Xin đa tạ Uất Trì tôn chủ!

Uất Trì Hán Ba quả không hổ danh Càn Khôn Nhất Toàn, thân thủ hết sức nhanh nhẹn, đại loan đao biến hóa khôn lường, liên thủ với Kha Nhẫn liền khiến cho Hồng Song Lăng chỉ còn cách chống đỡ chứ không hoàn thủ được nữa.

Trường Hồng ngũ tuyệt công Hạng Chân càng gấp rút thì thân pháp của chàng lại nhanh nhẹn hơn, không thể tiếp xúc trực diện với họ khiến năm cao thủ

Trường Hồng phái giận sôi gan, song nhất thời cũng chẳng làm gì được chàng.

Bỗng có một bóng trắng từ trên không lao xuống, đại loan đao trong tay phải chém ngang bỏ dọc. Tay trái “Bá Vương Chùy” tả hữu vung quét lập tức đẩy lui ba trong số ngũ tuyệt.

Hạng Chân thờ mạnh một hơi cười nói.

- Nghiêm huynh đến thật đúng lúc!

Nghiêm Tú mảy rậm dựng ngược mắt rực sát cơ hung hãn lao tới và trầm giọng nói:

- Hạng sư thúc, đã phá được thành rồi!

Hạng Chân liền phấn chấn tinh thần tung liền ra ba mươi chưởng cười nói:

- Nhất định phải như vậy thôi!

Nghiêng người tránh khỏi thế công của lão nhân áo xám, Hạng Chân cười vang nói:

- Trường Hồng phái các ngươi không thứ cho Hạng mỗ thì Hạng mỗ cũng khó mà buông tha cho các ngươi. Nào, giờ hãy tiếp tục để xem danh hiệu Hoàng Long của Hạng mỗ có xứng đáng hay không?

Vừa dứt lời chàng đã lao thẳng tới, một gã áo xám tạt sang bên song chưởng vung lên bỏ mạnh xuống. Hạng Chân không tránh né, trong tiếng hét vang vung chưởng nghênh đón, liền thì xương gãy răng rắc vang lên. Lão áo xám ấy hai cổ tay đều gãy nát, vừa định lạng người tránh ra xa, lại bị Hạng Chân vung chưởng đánh văng bay lên không rơi xuống tường.

Nghiêm Tú vung đao quét tới ngăn chặn một gã áo xám đang tiến gần sau lưng Hạng Chân, lão ta vừa chững lại Hạng Chân bỗng quay người, hai tay đập vào nhau, dồn toàn lực đẩy ra.

Lão áo xám ấy hét vang, vung chưởng nghênh tiếp song hai tay Hạng Chân đã đột nhiên tách ra, chớp nhoáng quét qua yết hầu và bụng lão áo xám ấy, máu phun xối xả và ngã gục chết ngay Giờ đây Trường Hồng thất tuyệt chỉ còn lại ba. Họ thấy đều thấy huynh đệ mình bị thảm tử, mỗi đôi mắt đều đỏ ngầu và mặt mày đều co rúm song vì đường thành quá hẹp không thể xông tới cùng một lúc. Và Cửu Mệnh Lang Nghiêm Tú lại như hung thần với đao lẫn chùy phối hợp vô cùng hung mãnh ngăn cản, cơ hồ khiến họ tức điên lên. Bỗng một người buông tiếng hét vang liều lĩnh xông vào Nghiêm Tú.

Nghiêm Tú buông tiếng cười khẩy, đại loan đao vung ra vùn vụt, tay trái “Bá Vương Chùy” từ dưới vung ngược lên.

Lão áo xám xông tới không tránh né, hai chân tung lên đá vào “Bá Vương Chùy” đồng thời liền hoàn tung ra mười bảy chưởng.

Nghiêm Tú cũng chẳng tránh né giữ nguyên thế công. Chỉ nghe “Bình bình”.

vang lên, Nghiêm Tú bật lui ba bước, nuốt ực một ngụm huyết xuống bụng, còn lão nhân áo xám đã bị tiện làm ba khúc và khúc giữa bị “Bá Vương Chùy” của Nghiêm Tú đánh văng bay lên không.

Trong khi binh khí của Nghiêm Tú chưa trở về nguyên vị, hai gã áo xám còn lại đã chia ra kẻ trên người dưới lao tới như tên bắn.

Nghiêm Tú mắt không hề chớp, thân trên nghiêng sang bên, đại loan đao quét ra lấp lánh.

Lão áo xanh bên trên hai tay tổng mạnh, người bỗng quay phát lại, đồng thời hai mươi chưởng đã tung ra như bài sơn đảo hải.

Đại Loan Đao cấp tốc đảo trở về, Nghiêm Tú đồng thời xoay người lạng ra xa, vừa vào lúc áo xám khác từ bên dưới lao tới.

Bời hai bên đều với tốc độ cực nhanh, thoát cái đã đến sát vào nhau, lão áo xám vận hết toàn lực vung chưởng. Nghiêm Tú ngửa người ra sau, ngọn “Bá Vương Chùy” chỉ trong khoảng cách bốn bước rồi tay bay vào đối phương. Đồng thời hai mươi chưởng của lão áo xám kia bỗng va chạm với bóng chưởng từ hướng khác bay đến, kinh phong xô gạt tứ phía, lập tức tiêu tan.

“Bình” một tiếng, Nghiêm Tú trúng một chưởng vào ngực, song “Bá Vương Chùy” cũng trúng vào đỉnh đầu đối phương, óc máu phọt ra tung tóe, Nghiêm Tú lao đảo, ngã ngồi phịch xuống đất.

Vừa rồi kẻ xuất thủ ngăn cản thế công của lão áo xám bên trên chính là Hạng Chân, và lúc ấy chàng đã giao chiến kịch liệt với lão áo xám ấy.

Hạng Chân cười nói:

- Lão già kia, giờ thì công bằng, một đổi một!

Lão áo xám ấy thờ hồng học, giọng bi phẫn quát:

- Hạng Chân ... Trường Hồng Phái sẽ không bao giờ quên được ngươi ...

Hạng Chân lạnh thình, song chương chớp nhoáng vùng động và với thân pháp “Hóa Long Phi Nguyệt” lướt thẳng tới, tốc chiến tốc quyết.

Tiếng chương chạm nhau lớp lớp dồn dập vang lên, lão áo xám quay người tí rơi xuống bờ tường, còn Hạng Chân thì miệng phun máu xối xả, lưng và mặt vào ụ tường.

Hai đệ tử Vô Song Phái hét hoảng vội chạy đến đỡ lấy chàng, Hạng Chân nhắm nghiền mắt nhanh chóng điều tức, cố dùng chân khí dần nén huyết khí sôi sục, cắn răng nói.

- Hãy mau đến chăm sóc cho đại sư huynh ...

Nghiêm Tú đã choãi đại loan đao xuống đất đứng lên, khắp khiêng đi đến gần, gương mặt sạm đen khỏe mạnh của y lúc này đã trở nên tái nhợt.

Hạng Chân kinh ngạc lẫn thắc mắc nhìn Nghiêm Tú, cất tiếng hỏi:

- Nghiêm huynh còn chịu đựng được ư?

Nghiêm Tú thở hắt ra một hơi dài cười chua chát:

- Hạng sư thúc, đệ tử hiệu xưng là “Cửu Mệnh Lang” tất nhiên là khó có thể chết được.

Đoạn nhẹ vén tà áo lên, thì ra bên trong còn có một chiếc áo lót lấp lánh ánh bạc.

Nghiêm Tú cất giọng thiếu nữ:

- Hạng sư thúc, chiếc áo này được chế tạo bởi một loại thép lạnh hiếm có, gồm có ba lớp, giữa mỗi lớp đều có lót da gấu, chống được sức mạnh và đao kiếm thường ... nhưng chương lực của mấy gã này quả thâm hậu, dù có chiếc áo này mà đệ tử cũng suýt táng mạng nhưng có lẽ đã thọ nội thương ...

Hạng Chân đưa tay chùi máu nơi khóe miệng, giọng yếu ớt nói:

- Nghiêm huynh hãy ở đây nghỉ ngơi chốc lát ... Hạng mỗ còn phải đến tiếp tay với Tây Môn đương gia và Kha Nhẫn huynh ...

Cách đó mười bước, Tây Môn Triều Ngộ đang vũ lộng thần oai dùng mãnh tấn công kẻ địch. Lão Hồ Cực sớm đã thọ thương, bên má trái máu me đầm đìa, da thịt nứt toác, hiển nhiên là do Thiết Ma Tỷ gây nên.

Phản hồi thất thọa Dương Đồ cũng hơi thở hồng hộc, mồ hôi nhễ nhại, tay chân luống cuống, xem chừng hai người không còn cầm cự được bao lâu dưới tay Tây Môn Triều Ngộ nữa.

Khấp Như Ý phủ lúc này dường như đã trở thành giang sơn của Vô Song Phái, chỉ còn rải rác vài người của Như Ý phủ đang cố sức chống cự còn người của Thất Hà hội, Đại đao giáo và Thanh Tùng sơn trang cơ hồ chẳng thấy bóng dáng đâu nữa. Đâu đâu cũng toàn là bạch y kim hoàn và đại loan đao, thế là kẻ như Như Ý phủ đã bị diệt vong.

Uất Trì Hàn Ba và Kha Nhẫn liên thủ đối phó với Hắc Nhiêm Công Hồng Song Lăng song lão vẫn chẳng chịu lui nhường bước nào, như đã mất hết lí trí, xuất thủ không chiều nào là không liều mạng, do đó đôi bên vẫn bất phân thắng bại.

Hạng Chân chậm chạp bước tới, Cửu mệnh lang Nghiêm Tú cũng gắng gượng theo sau, hai người sắc mặt bơ phờ u ám.

Phía bên kia, một tiếng “Phụp” ghê rợn vang lên, chỉ thấy Thiết Ma Tỷ của Tây Môn Triều Ngộ rì máu bay vút lên không. Một đối thủ là Hồ Cực đã hai tay ôm đầu uể oải ngã xuống, óc máu nhừ nhụa ào ào tuôn qua kẽ tay trông thật ghê rợn.

Phản hồn thất thọa chẳng rõ từ bao giờ đã thọ thương nơi ngực phải, trên áo đã rách toác năm đường sâu hoắm như bị hổ cào, và lúc này đang bị “Thiết Ma Tỷ” của Tây Môn Triều Ngộ bức lui lia lịa.

Những cảnh thê thảm ấy Hồng Song Lăng như chưa hề trông thấy, mặt lão tái xanh, thớ thịt co giật liên hồi, ngũ quan méo xệch, điên cuồng tấn công đối phương.

Kim Lôi thủ Kha Nhẫn cắn răng lao tới, song chương ánh vàng lấp lóa, hai mắt trở to, vận hết toàn lực nghênh tiếp chương thế của Hồng Song Lăng.

Hồng Song Lăng buông tiếng cười vang, cổ họng phát ra tiếng ồ ồ quái dị và gấp rút, liền tức một luồng kinh khí cuộn cuộn xô ra như vũ bão, đó là “Khuyên Hà Khí” của lão ta.

Thế là tiếng ầm ầm long trời lở đất vang dậy, kinh phong xoáy mạnh như con lốc và nóng rực như lửa đỏ, thân người Kha Nhẫn như điều đứt dây văng ra xa.

Uất Trì Hàn Ba cũng bị kinh phong xô ngã lão đảo, song vẫn cố sức vùng đại loan đao chém bổ vào Hồng Song Lăng.

Sau khi đối chương với Kha Nhẫn, Hồng Song Lăng miệng phun máu xối xả, mặt lão nhập nhòa liếc thấy đại loan đao của Uất Trì Hàn Ba bổ tới.

Trong đường tơ kẽ tóc, lão ta vụt xoay người, hai tay vùng động liên tục, bóng chương chớp chớp ập tới Uất Trì Hàn Ba nhanh không thể tả.

Uất Trì Hàn Ba mặt đỏ bừng, trán hần gân xanh, ông cũng đã định tâm liều mạng, giữ nguyên thế công, thẳng thừng đón tiếp chưởng lực của Hồng Song Lăng.

Rõ ràng nếu đôi bên mà va chạm nhau thì hậu quả sẽ lưỡng bại câu thương Hạng Chân đã thấy Nghiêm Tú gắng sức lướt tới, vừa kịp lúc đón lấy Kha Nhẫn. Ngay khi hai người lộn nhào dưới đất, chàng đã buông tiếng hét vang và nhanh như chớp lao đến gần Hồng Song Lăng, dồn hết khả năng còn lại tung ra hơn năm mươi chiêu.

Thế là đại loạn đao nhấp nhວ່ang, liên tiếp chém vào người Hồng Song Lăng mười nhát ... và Uất Trì Hàn Ba cũng bị lão ta đánh trúng chín chiêu, đồng thời hơn năm mươi chiêu của Hạng Chân thấy đều trúng vào người Hồng Song Lăng.

Hậu quả như quả cầu thịt Uất Trì Hàn Ba lăn lông lốc đi, miệng phun máu xối xả và “Keng” một tiếng, đại loạn đao đã vượt tay rơi xuống đất.

Hắc Nhiễm Công Hồng Song Lăng không hề rên lên một tiếng thì đã hồn lìa khỏi xác, khắp người đầy vết đao và máu tươi bê bết. Chiếc áo bào vàng đã rách tả tơi và đã biến thành màu đỏ, đầu lão nát bét như quả dưa vỡ, thi thể nằm co quắp trên mặt đất. Hiện nhiên xương cốt toàn thân đã nát vụn dưới hơn năm mươi chiêu khủng khiếp của Hạng Chân.

Trong khi ấy Phán hồi thất thoa Dương Đồ sớm đã hồn phi phách tán. Dưới sự tấn công dồn dập của Tây Môn Triều Ngọ, lão luống cuống thoái lui liên hồi.

Bổng lão tung mình lên cao, hai ngọn cương thoa còn lại liền như sao xẹt bay vào Tây Môn Triều Ngọ.

“Choang choang” hai tiếng đánh rơi hai ngọn cương thoa, “Thiết Ma Tỳ” liền bay vút đi, Dương Đồ vừa bay vút ra bờ tường chưa kịp có phản ứng gì thì bàn tay sắc nhọn đã “Phập” một tiếng cắm ngập vào lưng gã. Rồi thì với cái giạt mạnh của Tây Môn Triều Ngọ, một chùm ruột gan của Dương Đồ đã bị móc ra ngoài. Lão rú lên một tiếng cực kì rùng rợn, đâm đầu rơi thẳng xuống đất.

Hạng Chân đầu tóc rối bời, sắc mặt trắng bệch và bặm môi đi đến gần, Tây Môn Triều Ngọ vội tiến đến đỡ chàng, nghiêng rặng nói:

- Thật là bọn chó má, Hạng huynh hãy ngồi xuống, có còn chịu đựng nổi không?.

Hạng Chân vừa chộp nhắm mắt, giọng yếu ớt nói:

- Hãy mau đến xem Kha huynh, tại hạ không sao đâu!

Tây Môn Triều Ngọ gật đầu, lập tức đi về phía Kha Nhẫn. Lúc này Kha Nhẫn và Nghiêm Tú đều nằm ngửa dưới đất, mấy mươi đệ tử vây quanh bảo vệ.

Hai đệ tử Vô Song phải dìu Uất Trì Hàn Ba chậm chạp đi đến, vị đại tôn chủ Mãng Tự môn này vốn có gương mặt hồng hào lúc này đã trở nên trắng nhợt, quét mắt nhìn từ thì Hồng Song Lăng dưới đất, khàn giọng nói:

- Hạng lão đệ ... Hồng Song Lăng chết rồi ư?

Hạng Chân gật đầu:

- Lão ta sẽ không bao giờ gây nên tội ác được nữa.

Đoạn đưa mắt nhìn Uất Trì Hàn Ba nói:

- Uất Trì tôn chủ thương thế trầm trọng lắm không?

Uất Trì Hàn Ba buông tiếng thở dài nói:

- Không sao ... cũng may là lão thất phu này sau khi đối chiêu với Kha đại hiệp thọ thương rồi mới đánh trúng lão phu, chưởng lực đã giảm đi rất nhiều ...

không thì Uất Trì mỗ e đã mất mạng rồi!

Lại buông tiếng thở dài tiếp:

- Võ công của Hồng Song Lăng quả là kinh người ... đáng tiếc là lão ta lại quá thiếu nhan đức, thật uổng phí cho một bậc nhân tài.

Tây môn Triều Ngọ thấp giọng lầu bầu chửi mắng, tiu nghỉ đi đến cạnh Hạng Chân, chưa nói đã buông tiếng thở dài thậm thụt:

- Kha huynh thế nào rồi?

Tây Môn Triều Ngọ chau mặt mày, nặng nề nói:

- Tình trạng của Kha huynh rất nguy kịch ...

Uất Trì Hàn Ba vội hỏi:

- Có còn cứu chữa được không?

Tây Môn Triều Ngọ ánh mắt đầy u uất:

- Nội phủ Kha huynh nội thương trầm trọng, tâm mạch yếu ớt, nghịch huyết dâng trào, tình trạng rất nguy kịch. Theo Tây Môn mỗ, nếu không táng mạng thì một thời gian dài sau này cũng không thể luyện công được nữa ...

Uất Trì Hàn Ba kinh hãi:

- Võ công của Kha huynh không đến nỗi bị tiêu phế chứ?

Tây Môn Triều Ngọ lại buông tiếng thờ dài:

- Cũng chưa biết chừng, phải xem tình trạng điều trị như thế nào thì mới biết được, nếu điều trị tốt thì chỉ cần tịnh dưỡng hai ba năm là có thể bình phục nhưng tuyệt đối không thể vọng động chân lực, tránh bị mất sức.

Hạng Chân vội chệch choạng bước nhanh về phía Kha Nhẫn, Uất Trì Hàn Ba cũng buồn bã quay sang một đệ tử đứng bên cạnh nói:

- Hãy mau báo họ đưa đến một đại phu chữa thương cho Kha đại hiệp và nhớ báo đại phu phải mang loại thuốc tốt nhất Gã đệ tử vừa định bỏ đi thì Tây Môn Triều Ngọ đã gọi lại và nói:

- Nghiêm huynh đã phái người đi mời rồi, có lẽ đã sắp đến.

Uất Trì Hàn Ba vội hỏi:

- Nghiêm Tú thọ thương thế nào rồi?

Tây Môn Triều Ngọ lắc đầu:

- Không nhẹ, bởi đòn lấy Kha huynh nên đã bị chấn động đến huyệt máu, song so với Kha huynh vẫn nhẹ hơn nhiều.

Uất Trì Hàn Ba lẩm bẩm:

- Cuộc chiến này thật là thảm khốc..., Tây Môn Triều Ngọ Thờ thần nói:

- Trương Tôn đại tôn chủ Phi Tịch Môn dẫn theo không đầy bốn trăm đệ tử đi tấn công vào Bảo Hồ trang, nghe đâu bọn Hắc Thi đảng và Xích Tam đội thề là sẽ quyết chiến đến người cuối cùng. Chẳng rõ tình trạng của họ lúc này ra sao?

Uất Trì Hàn Ba cười nhẹ:

- Đó thì không phải lo, Trương Tôn đại tôn chủ dẫn người tấn công Bảo Hồ Trang chẳng qua chỉ là nghi binh, dùng “Liệt Diễm Đạn” từ xa công xạ mà thôi.

Như vậy sẽ khiến cho đối phương hoang mang hoảng hốt, không rõ được thực lực của phía ta, chẳng dám phân binh cứu viện Như Ý Phủ. Khi nào binh mã của Hà hộ chủ đến nơi, lực lượng của Trương Tôn đại tôn chủ mới phối hợp chính thức mở cuộc tấn công. Dưới tay Hà hộ chủ hãy còn hơn sáu trăm đệ tử, kết hợp lại thì lực lượng hùng hậu hơn Bảo Hồ Trang nhiều.

Tây Môn Triều Ngọ quét mắt nhìn hai phái cục diện đã hoàn toàn khống chế, gật gù nói:

- Thảo nào không thấy thuộc hạ của tổng đàn. Hiện có lẽ họ đã tấn công Bảo Hồ Trang rồi.

Uất Trì Hàn Ba thở hắt ra:

- Đại chương môn bốn phái đến giờ vẫn chưa có mặt, nhất định là đã đích thân đến Bảo Hồ Trang đốc chiến rồi, chúng ta sẽ được tin trong chốc lát nữa thôi.

Trong khi mọi người đang chuyện trò, một người trung niên mập mạp cùng bạch y kim hoàn dưới sự yểm trợ của bốn tên đệ tử Vô Song Phái vội vã bước lên bờ tường. Y cũng toàn thân dính máu, mồ hôi nhễ nhãi ra chiều hết sức mệt mỏi song vẫn bước đi rất nhanh, thoáng chốc đã đến bên chỗ Kha Nhẫn và Nghiêm Tú đang nằm, lập tức xem xét vết thương cho họ. Bên cạnh, Hạng Chân cũng nhanh chóng báo cáo với người trung niên ấy về tình trạng thương thế của hai người.

Ngoài ra, một số đệ tử Vô Song Phái đang đặt một chiếc hộp gỗ đựng đầy dược vật đến bên cạnh.

Bấy giờ một bóng người từ một ngôi lầu đầy đệ tử Vô Song phái vây quanh Như Ý phủ lao ra, thoáng đảo mắt nhìn, liền tức vội vã phóng đi về phía này.

Thân pháp người này rất nhanh, thoáng chốc đã phi thân lên đến bờ tường, vội bước về Uất Trì Hàn Ba và Tây Môn Triều Ngọ. Thì ra chính là “Sinh Từ Dao” Vu Kiệt, đại tôn chủ Sư tử môn. Vu Kiệt mặt đầm đìa mồ hôi, bạch bào cũng rách nát nhiều chỗ, còn cách Uất Trì Hàn Ba mấy bước đã vội nói:

- Khang Ngọc Đức không có trong Như Ý phủ, đã lục soát rất kỹ, tên tiểu tử ấy có lẽ đã chuồn sang Bảo Hồ trang rồi. Uất Trì huynh, nghe nói đã trừ được Hồng Song Lăng rồi phải không? Vu mỗ định ...

Bỗng sững người, hốt hải nói:

- Uất Trì huynh đã thọ thương ư?.

Uất Trì Hàn Ba thờ dãi:

- Nếu không nhờ Hạng lão đệ và Kha đại hiệp thì Uất Trì mỗ đã mất mạng lâu rồi, gã tiểu tử Hồng Song Lăng quả là lợi hại.

Tiến tới một bước, Vu Kiệt hồi hộp hỏi:

- Kha đại hiệp và Hạng huynh đâu?

Lúc này Hạng Chân đã đến sau lưng cất tiếng nói:

- Vu đại tôn chủ, Hạng mỗ đây.

Vu Kiệt quay lại, nắm lấy hai tay Hạng Chân khích động nói:

- Hạng huynh, phen này hoàn toàn nhờ ở Hạng huynh, Tây Môn đương gia và Kha đại hiệp ba vị, không thì chẳng những phía ta thương vong thảm trọng mà vị tất đã công phá được Như Ý phủ. Và điều khiến toàn phái vui mừng nhất là những người bị bắt giữ đều được Hạng huynh giải cứu. Khi đại chương môn nghe tin đã cơ hồ chảy nước mắt. Hạng huynh, đã mấy mươi năm rồi đây là lần đầu tiên đại chương môn đã không kiềm chế được, thường khi dù là long trời lở đất ông cũng không hề chau mày ...

Vu Kiệt nói một hơi dài đoạn đưa tay lau mồ hôi trán, giờ mới thấy thần sắc của Hạng Chân cũng hết sức bơ phờ, bèn kinh hải nói:

- Sao? Hạng huynh cũng thọ thương ư?

Hạng Chân cười chua chát:

- Không sao, chỉ bị thương nhẹ, Kha huynh nặng hơn tại hạ nhiều.

Vu Kiệt vội nói:

- Để Vu mỗ đến đó xem thử!

Hạng Chân xua tay:

- Đại phu của quý phái hiện đang chữa trị cho Kha, vừa rồi đã khám nghiệm rất kỹ, thật may là không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng, tuy nhiên võ công bị phế mất hay không cũng chưa thể khẳng định, phải điều trị một thời gian mới biết được.

Mọi người hiện diện đều thở phào như trút được gánh nặng. Vu Kiệt tay ôm ngực nói:

- Tạ ơn trời đất, nếu Kha đại hiệp có mệnh hệ gì thì toàn thể mọi người trong Vô Song phái ắt sẽ ray rứt suốt đời.

Uất Trì Hàn Ba tiếp lời:

- Thành thật mà nói, cuộc chiến phen này nếu không nhờ ba vị hết lòng giúp sức e rằng ... kết quả không phải là như vậy.

Vu Kiệt gật đầu đồng tình:

- Hiện nay ngoài Khang Ngọc Đức đã đào tẩu, nhân vật chủ yếu của Như Ý phủ hầu như đã đền tội, chiến thắng quá rực rỡ ấy nếu không có ba vị tận tình giúp đỡ, chỉ dựa vào Vô Song phái làm sao thực hiện được?

Hạng Chân mỉm cười lái sang chuyện khác:

- Về phía Như Ý phủ những kẻ táng mạng theo Hạng mỗ biết gồm có Dương Đồ, “Ma Diện Tử” Chung Phù, “Xích Nhân Thiết Tĩ” Đoạn Kiêu, “Song tụ triệu hồn” Đỗ Nguyên và Hồ Cực, ngoài ra tại hạ còn hóa kiếp một lão giả râu đỏ, đáng người mãnh khách. Uất Trì Hàn Ba bỗng hỏi:

- Lão ta sử dụng một thanh “Chu Tước Kiếm” phải không?

Hạng Chân gật đầu:

- Đúng vậy!

Uất Trì Hàn ba bật cười:

- Lão ta chính là Cổ Huyền, ngoại hiệu “Huyết Tâm Độc Kiếm”, một nhân vật rất khó đối phó, chẳng hiểu Hồng Song Lăng đã làm cách nào lôi kéo khiến lão ta bán mạng cho Như Ý phủ thế này.

- Cộng thêm “Huyết Tâm Độc Kiếm”, từ Hồng Song Lăng trở xuống, sáu cao thủ đã về nơi cực lạc, còn lại “Bắc Địa Nhất Kị” Đỗ Tông, nhị vị tôn chủ có thấy y không?

Uất Trì Hàn Ba quay sang Vu Kiệt nói:

- Lão Vu, Uất Trì mỗ cùng Nghiêm Tú tấn công chính diện, lão suất lĩnh đệ tử Sư Tử môn đánh giáp công hai cánh, tên tiểu tử Đỗ Tông đã tiêu diệt chưa?

Vu Kiệt ngẫm nghĩ một hồi đoạn lắc đầu nói:

- Trong số những kẻ bị hạ sát và bắt sống dường như là không có người này ...

Tuy nhiên, thuộc hạ Như Ý phủ có hai tên Ba Đầu Sơn Điều đã bị Tiểu Vô Thường hợp sức với Bạch Quang và Thường Nguyên Khôn hạ sát, hai tên khốn ấy võ công cũng khá cao cường, Bạch Quang bị chém đứt hai ngón tay trái, Tân Kiên cũng bị thọ thương trên đầu, khó khăn lắm mới diệt được hai tên khốn ấy. Còn về Đỗ Tông có lẽ hấn đào tẩu rồi.

Hạng Chân đưa mắt nhìn quanh, lúc này những đệ tử Vô Song phái đang tất bật triển khai công tác lùng sục và kiểm tra số lượng thương vong.

Uất Trì Hàn Ba thấy Hạng Chân lặng thinh bèn quay sang Vu Kiệt hỏi:

- Hiện ai đang chỉ huy việc thu dọn vậy?

Vu Kiệt trầm giọng:

- Lẽ ra là Vu Mỗ nhưng trước khi lên đây đã tạm giao cho “Tam Nhân Đồng Tử” Tào Sinh thuộc Mãng Tụ môn cùng với sự giúp sức của “Thiệt Quải Tử” Tiết Cường, còn Thường Nguyên Khôn và Tân Kiên đang lục soát bọn địch có thể ẩn náu ...

Uất Trì Hàn Ba có vẻ lo lắng thấp giọng nói:

- Các cao thủ Phi Tụ môn ngoài Nghiêm Tú ra còn có Tân Kiên và “Tử thần”.

Âu Dương Thận, giờ Âu Dương Thận đâu?

Vu Kiệt thờ thẩn:

- Đã thọ thương rất nặng, hiện đang chữa trị!

- Ai đã đá thương vậy?

Vu Kiệt xoa tay chậm rãi nói:

- Lão nhị Thường Kính Hiền và lão tứ Tây Hiểu Tâm trong Tỏa luyện tứ tuyệt, Cơ Đại Mộc và Mạc Chư của Thanh Tùng sơn trang, bốn đầu một. Khi Âu Dương Thận ngã xuống thì đại đệ tử Trương Quang của Uất Trì huynh đến kịp. Sau cuộc kịch chiến đối phương lần lượt một chết ba bị thương:

Mạc Chư táng mạng, Thường Kính Hiền cụt hai chân, Tây Hiểu Tâm bị một kiếm đâm vào ngực có lẽ cũng khó sống, tên tiểu tử Cơ Đại Mộc là thọ thương nhẹ nhất, chỉ bị Âu Dương Thận chém trúng một đao vào đùi trước đó, hiện ba tên thọ thương đó đều bị bắt giữ. Tuy nhiên ...

Uất Trì Hàn Ba vội thót tim, vội đưa mắt nhìn hai bên, hồi hộp nói:

- Trương Quang đâu?

Vu Kiệt im lặng một lúc rồi mới nói:

- Y cũng đã thọ thương ...

Uất Trì hàn Ba nôn nóng:

- Hiện giờ y ở đâu?

Vu Kiệt không còn dần được nữa, đau xót nói:

- Chết rồi!

Uất Trì Hàn ba mặt càng thêm nhợt nhạt, khóe môi gằn giết, giọng run run nói tiếp:

- Chết ... rồi ư?.

Vu Kiết cuối thấp đầu buồn bã:

- Vâng! Y đã thọ thương dưới tả tỉ (tay trái) đao pháp của Thường Kính Hiền sau khi hạ sát Mạc Chư và đã thương Tây Hiếu Tâm ... Thường Kính Hiền tuy đã thương Trương Quang song liền bị Âu Dương Thận chồm dậy chặt đứt hai chân.

Trong khi thương thế trầm trọng vậy mà Trương Quang vẫn có thể chỉ huy ... Đệ tử sang cầm Cơ Đại Mộc đã thọ thương nhưng đại phu chưa kịp đến thì Trương Quang đã trút hơi thở cuối cùng.

Như bỗng chốc già đi hai mươi tuổi Uất Trì Hàn Ba nấc lên một tiếng, nước mắt ràn rụa, tay chân run rẩy. Hai gã đệ tử diu hai bên thấy liền đặt vị đại tôn chủ này ngồi xuống đất.

Uất Trì Hàn Ba đưa hai tay ôm mặt, xót xa gào lên:

- Quang nhi ... Quang nhi ... người theo ta từ lúc lên chín ... đến nay đã hai mươi tám năm dài, ta chưa ra đi ... vậy mà người ... lại từ giữa cõi đời trước ... Quang nhi hồi ...

Mọi người đứng cạnh đều lặng thinh, lòng tràn ngập đau xót ...

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Phân thắng bại thế cờ đảo ngược

Hạng Chân bỗng kể tại Tây Môn Triều Ngọ nói khẽ gì đó. Tây Môn Triều Ngọ liếc mắt nhìn vào Như Ý phu, gật đầu liên hồi rồi quay người phóng đi.

Hạng Chân tiến tới một bước nói:

- Uất Trì tôn chủ, xin hãy tạm nén đau thương, bảo trọng lấy thân. Trong chiến tranh là phải có đổ máu và hi sinh. Giờ đây chúng ta ngoài việc tưởng niệm các vị huynh đệ đã hi sinh còn một điều tuyệt đối không nên quên là bằng cách nào báo thù cho những người xấu số.

Uất Trì Hàn ba vụt ngẩng lên, gương mặt gằn giữa nước mắt ngập đầy sát cơ, ông đưa tay lau đi nước mắt, nghiêng răng nói:

- Vâng ... Hạng lão đệ nói rất đúng, chúng ta nhất quyết báo thù cho những đệ tử đã hi sinh!

Đoạn quay sang Vu Kiết cầm hờn:

- Lão Vu, Thường Kính Hiền còn sống không?

Vu Kiết gật đầu.

- Hãy còn hơi thở!

Uất Trì Hàn Ba nghiêng răng:

- Tốt lắm. Uất Trì mỗ sẽ khiến hán chết dần chết mòn ...

Hạng Chân tiếp lời:

- Uất Trì tôn chủ, chúng ta hãy đi cùng. Việc ấy để tại hạ ra sức được rồi, lẽ đương nhiên sẽ khiến cho tôn chủ hài lòng.

Lúc này những đệ tử Vô Song phái đã dùng võng da chuyển tải những người thương vong ra ngoài, kể cả Kha Nhẫn và Nghiêm Tú, hết sức thành thạo và nhanh chóng.

Trong đám đông qua lại bỗng có một người áo bào trắng, vóc dáng cao gầy vội vã đi về phía này, gương mặt xanh tím của y khiến Hạng Chân nhận ra ngay.

Lần đầu gặp Nghiêm Tú tại Đại Hà trấn, Hạng Chân đã từng trông thấy người này, hiện y đầu băng vải trắng và đầy vết máu, hiển nhiên đã thọ thương.

Vừa trông thấy y, Vu Kiệt liền hỏi:

- Tân Kiên, có việc gì ư?

Vâng, người ấy chính là Tiểu Vô Thường Tân Kiên.

Tân Kiên vội cung kính đáp:

- Bẩm tôn chủ, nghe Tây Môn đương gia bảo là đại tiểu thư đã ... đã được cứu thoát, chúng đệ tử tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không gặp ... Chỉ tìm thấy một căn hầm dưới Kim Bình Điện nhưng trong hầm có mấy tử thi nam nữ. Bởi nghe Hạng sư thúc đã thọ thương nên chúng đệ tử định tự động tìm kiếm đại tiểu thư chứ không dám kinh động đến Hạng sư thúc, nhưng tìm mãi vẫn không gặp ... sợ lâu quá có thể xảy ra điều bất trắc nên ... đành phải làm phiền đến Hạng sư thúc chỉ điểm cho.

Hạng Chân mỉm cười:

- Không sao ... việc trọng đại như vậy thì còn khách sáo làm gì? Khi nãy chờ mãi không thấy người của quý phái đến hỏi nên Hạng mỗ đã nhờ Tây Môn đương gia đến vác Thiết tiểu thư đến đây ...

Tân Kiên nóng bừng mặt:

- chúng đệ tử thấy đều quá hồ đồ, nhưng vì tình thế chưa hoàn toàn ổn định, hơn nữa không rõ Hạng sư thúc thương thế ra sao, cho nên không dám quấy rầy ...

Bỗng ngó người áp ứng hỏi:

- Hạng sư thúc bảo là Tây Môn đương gia đi vác đại tiểu thư đến đây ư? Đại tiểu thư đã thọ thương ư?

Vu Kiệt cũng lo lắng:

- Thọ thương có nặng không?

Hạng Chân lắc đầu:

- Không phải thọ thương mà là Hạng mỗ đã dùng thủ pháp bế khí đặc thù làm cho Thiết tiểu thư ngủ một giấc. Nếu không làm như vậy thật Hạng mỗ cũng không biết làm thế nào để khiến nàng ta chịu yên.

Vu Kiệt thoáng lưỡng lự, đoạn không nén được khề hỏi:

- Hạng huynh, Nương Nương đã làm điều đại dột với Khang Ngọc Đức phải không?

Hạng Chân thờ dãi:

- Theo Vu tôn chủ nghĩ sao?

Vu Kiệt ngó người, y hiểu câu hỏi ngược lại của Hạng Chân, bèn tức giận và đau xót nói:

- Thật đáng tiếc cho Nương Nương ...

Thế là, trong cuộc chuyện trò không được thoải mái của họ, Tây Môn Triều Ngọ đã vác trên vai một cuộn thảm long phi thân lên bờ tường.

Đến trước mặt, Tây Môn Triều Ngọ đưa hai tay quạt mở hôi, gạt đầu cười nói:

- Vẫn còn ở đó nhưng cũng rất là nguy hiểm. “Liệt Diễm Đan” của phía ta đã nổ quanh miệng hầm, đá vụn đầy rẫy quanh chỗ cô bé này đang nằm song đại tiểu thư của chúng ta vẫn bình thân ngủ một giấc ngon lành như là trên giường nệm nhà vậy!

Vu Kiệt ngo lời cảm tạ Tây Môn Triều Ngọ rồi tiến tới mở thảm lông ra xem, đoạn cười nói:

- Đúng là Nương Nương rồi, lâu ngày không gặp trông nàng ta ngủ thật say sưa ...

Uất Trì Hàn Ba lạnh lùng tiếp lời:

- Chỉ sợ sau khi tỉnh giấc rồi sẽ không còn lòng dạ nào ngủ được nữa. Bao nhiêu máu, bao nhiêu sinh mạng thấy đều phải được kết toán một cách rõ ràng và sòng phẳng, người nào mắc nợ thì người đó phải trả.

Vu Kiệt trừng mắt:

- Uất Trì huynh điên rồi sao? Những lời ấy đâu phải do chúng ta nói. Lão huynh thử nghĩ xem, Nương Nương tuổi tác là bao? Chả lẽ lại trút hết lửa giận

lên người nàng ta hay sao?

Uất Trì Hàn Ba đánh mặt tức giận:

- Sao? Uất Trì mỗ nói sai ư? Máu và sinh mạng của các đệ tử Vô Song Phái đã hoại phí ư? Vì lẽ gì chúng ta phải hy sinh thảm trọng thế này? Đương nhiên là vì danh dự, vì cương thường, vì danh tiết những ai đã làm hoen ố thanh danh của chúng ta? Ai đã phá hoại cương thường và sỉ nhục danh tiết của chúng ta? Ai, ai ...

“Tiểu Vô Thường” Tân Kiên không dám xen lời, thờ thần buông thông hai tay đứng yên.

Song Vu Kiệt đã nổi nóng, hừ một tiếng thật mạnh, cắn răng nói:

- Uất Trì huynh hãy giữ lại chút thể diện được chăng? Việc này xử lý thế nào hai ta không có quyền thắc mắc, đó đều là trách nhiệm của đại chương môn ... Vu mỗ hiểu rất rõ vì lẽ gì lão huynh lại khích động như vậy. Không sai, lão huynh đã đau xót bởi cái chết của Trương Quang, nhưng cuộc huyết chiến này đâu phải chỉ chết mỗi mình Trương Quang? Chả lẽ những đệ tử thương vong khác không phải cốt nhục, không phải thuộc Vô Song Phái hay sao? Ai nấy đều tuân tòng phái quy, kính phục mệnh lệnh của đại chương môn. Lão huynh là đại tôn chủ hẳn phải hiểu rõ đạo lý ấy hơn chứ!

Uất Trì Hàn Ba tiu ngưu cúi đầu lặng thinh. Vu Kiệt cũng không nói nữa.

Hồi lâu, Vu Kiệt quay sang Hạng Chân thập giọng nói:

- Hạng huynh, chúng ta hãy đến Kim Bình Điện nghỉ một lát nhé! Có lẽ cũng sắp có tin về tình hình chiến sự phía Bảo Hồ Trang rồi đấy!

Hạng Chân gật đầu:

- Vâng, nhân tiện thăm vấn bọn tù binh luôn thể!

Thế là Hạng Chân, Tây Môn Triều Ngộ, Vu Kiệt, Uất Trì Hàn Ba và Tân Kiên năm người chậm rãi đi theo bậc thang chậm rãi đi xuống bờ tường. Tây Môn Triều Ngộ vẫn vác Thiết Nương Nương trên vai, Uất Trì Hàn Ba vẫn do hai đệ tử lực lưỡng dìu đỡ, họ tiến thẳng về phía Kim Bình Điện.

Trên đường đi, Hạng Chân quay sang Vu Kiệt nói:

- Ngoài những kẻ vừa rồi chúng ta đã biết, những nhân vật quan trọng phía địch còn ai bị ta bắt giữ nữa?

Vu Kiệt suy nghĩ một hồi nói:

- Còn có “Tam đương gia” Chương Hoàn của Thất Hà Hội, “Hổ Vỹ Côn” La Thân, một trong số đại đầu lĩnh thuộc hàng chữ Hoàng của Đại Đạo Giáo và “Hắc Vân Tiên” Triệu Xuân, một cao thủ của Thanh Tùng Sơn trang ...

Hạng Chân gật gù:

- Thất Hà Hội phải đến đây gần một ngàn năm trăm người, chỉ mỗi mình “Trần Bán Thiên” Chương Hoàn và mười bốn đại đầu mục, nhưng từ Hạng Thạch Giản đến Đại Hà Trấn, người của Thất Hà Hội hầu như đều chịu trận đầu, liên tiếp bị chúng ta tiêu diệt và sau cuộc chiến tại đây họ cơ hồ chết sạch “Nhất Hồ Tâu”.

Bạch Phu táng mạng dưới tay Trường Tôn đại tôn chủ Phi Tụ Môn. “Trần Bán Thiên” Chương Hoàn bị sanh cầm sau khi bị Nghiêm Tú đã thương. À, nghe Nghiêm Tú nói là Hạng huynh có căn dặn tha cho lão tiểu tử ấy ... Ngoài ra, mười bốn tên đại đầu mục có lẽ chỉ vài tên là còn sống thôi.

Hạng Chân gật đầu:

- Hàn Mạc Song Thửu thuộc hàng chữ Địa của Đại Đạo Giáo đều đã chết tại Như Ý Phủ, nghe đâu hai tên giáo đầu thuộc chữ Thiên cũng đã táng mạng rồi phải không?

Vu Kiệt gật đầu:

- Vâng, tại Đại Hà Trấn, và một giáo đầu khác thuộc hàng chữ Hoàng là “Phi Linh Kiếm” Tề Cường cũng đã bị lão Uất Trì chém làm hai đoạn. Phen này Đại Đạo Giáo đến đây một ngàn hai trăm người, do sáu tên giáo đầu suất lĩnh. Giờ đây có lẽ chỉ còn không đầy ba trăm và sáu tên giáo đầu thấy đều đã táng mạng.

Hạng Chân trầm ngâm chốc lát đoạn lại nói:

- Số người thương vong của quý phái hẳn cũng chẳng ít chứ.

Vu Kiệt khẽ gật đầu:

- Vâng, số lượng chưa biết chính xác hẳn còn đang kiểm tra.

Lúc này họ đã bước đến bậc cấp trước Kim Bình điện, sáu mươi đệ tử Vô Song phái nghiêm trang đứng hai bên cửa, vừa trông thấy họ liền khom mình

thi lễ.

Tây Môn Triều Ngọ bỗng quay sang cười nói:

- Hạng huynh tới qua hẳn cũng tới đây phải không? Thế nào? Giờ đây cảm giác khác hẳn tới qua chứ gì?

Hạng Chân khó nhọc bước lên bậc tam cấp đảo mắt ngo quanh cười nói:

- Vâng, tới qua tại hạ chỉ là một kẻ giả mạo tầm thường và luôn phải đề phòng, ngay cả thờ cũng sợ to tiếng ...

Vu Kiết cố nén cười nói:

- Hạng huynh thật giỏi chịu đựng.

Lúc này Uất Trì Hàn Ba đã được diu đến trước cửa, vừa trông thấy khắp nơi đầy vết máu vội lắc đầu quảy quảy. Tân Kiên vội tiến tới một bước, xô cửa ra mời mọi người vào đại sảnh.

Mọi vật trong điện đều bẽ bộn và đổ vỡ, trong không khí hãy còn phảng phất mùi máu tanh, lúc này có mười mấy đệ tử đang vội vã thu dọn.

Sau khi vào đến đại sảnh Tân Kiên liền sai mấy đệ tử mang đến năm chiếc ghế dựa, trước hết đặt Thiết Nương Nương xuống, sau đó Hạng Chân, Tây Môn Triều Ngọ và Vu Kiết mới ngồi xuống ghế. Tân Kiên đứng cạnh Uất Trì Hàn Ba thấp giọng nói:

- Bẩm tôn chủ có cần lên lầu xem thử không?

Uất Trì Hàn Ba thở mạnh một hơi, trừng mắt nói:

- Ngươi có lục soát trên lầu chưa?

Tân Kiên vội nói:

- Rồi, toàn là phòng trống, không có gì khác lạ!

Uất Trì Hàn Ba ngồi vào ghế, lạnh lùng nói:

- Vậy thì ta còn lên trên ấy làm gì nữa?

Tân Kiên ngượng ngùng không dám nói nữa, Vu Kiết bèn nháy mắt với y và nói:

- Tân Kiên, hãy đi mang mấy tên tiểu tử đã động thủ với Trương huynh và Âu Dương sư đệ của ngươi vào đây ngay!

Tân Kiên vội khom mình cung kính đáp:

- Thưa vâng!

Đoạn liền quay người bỏ đi, Vu Kiết quay lại nhìn Hạng Chân về quan tâm nói:

- Hạng huynh còn chịu đựng được nữa không? Vu mỗ thấy khí sắc của Hạng huynh không được khá ...

Hạng Chân đưa tay xoa xoa hai bên thái dương, cười gượng nói:

- Không sao đâu!

Uất Trì Hàn Ba cũng quay sang, vẻ đau khổ nói:

- Hạng lão đệ, có một việc suýt nữa đã quên nói với lão đệ. Từ khi vào Như Ý Phủ là chém giết liên tiếp, tiếp đến đại đệ tử của Uất Trì mỗ lại tuyệt mạng, bao sự việc chồng chất đã khiến Uất Trì mỗ điên cả đầu, nếu có gì không phải xin lão đệ bỏ qua cho!

Hạng Chân mỉm cười cảm thông:

- Uất Trì tôn chủ bất tất khách sáo, bất kỳ ai cũng vậy thôi. Tôn chủ định nói với tại hạ vì việc ấy ư?

- Ô, không, không ... Việc này là do hai vị tôn chủ Lộc Vọng Phác và Thương Tiên Thanh đã ủy thác, họ đã nhờ Uất Trì mỗ ngỏ lời với lão đệ, nếu không nhờ lão đệ nhiều phen mạo hiểm giải cứu, e rằng họ không một người nào có thể trở về được Đại thảo nguyên. Ân nghĩa cao dày như vậy toàn Vô Song phái chẳng biết đến bao giờ mới báo đáp xong ...

Hạng Chân lắc đầu nói:

- Uất Trì tôn chủ đã quá lời thương thế của Lộc huynh và Thương huynh xem ra khá là rắc rối, trong thời gian bị giam cầm nhất định đã bị hành hạ vô

cùng đã mạn Uất Trì Hàn Ba gật đầu giọng cảm hờn:

- Quả vậy, họ bị hành hạ đến nỗi chỉ còn da bọc xương. Trong số còn có ba người đã bị mắc chứng ho ra máu, hai người bị phù thũng, hết sức suy nhược. Năm người đều bị thương tích đầy mình, nhiều chỗ ứ máu và lở loét, ấn nhẹ tay vào là nước vàng chảy ra, hơn nữa xương tì bà bị gãy xuyên qua lâu ngày và lộ ra ngoài giờ đã thành màu đen, trông họ thật là thê thảm.

Hạng Chân lắc đầu bùi ngùi:

- Bọn họ thật tàn ác, chẳng còn chút nhân tính.

Uất Trì Hàn Ba nghiêng răng:

- Nhưng Vô Song phái không tha cho chúng dễ dàng vậy đâu.

Hạng Chân gật đầu:

- Đương nhiên!

Vu Kiệt bật cười ha hả, vừa định nói gì thì bỗng nghe có tiếng vỗ ngựa hối hả bên ngoài và thẳng đến bậc cấp. Tiếp theo là một vài tiếng hỏi đáp vội vã rồi thì một đệ tử Vô Song phái toàn thân đầy máu và mồ hôi nhễ nhại được một đệ tử gác cửa hướng dẫn tất tả đi vào.

Gã đệ tử này hãy còn nắm chặt đại loan đao trông tay và thuẫn bạc treo nghiêng trên vai, mặt thuẫn đã lõm chôm và trầy tróc nhiều chỗ, thoạt nhìn cũng đủ biết là y vừa trải qua một cuộc chiến kinh hoàng.

Y đi đến trước mặt mọi người, khom mình vòng tay cung kính nói:

- Đệ tử Hoàng Thành thuộc hạ tổng đàn xin báo cáo!

Uất Trì Hàn ba nôn nóng hỏi:

- Tình hình chiến sự bên Bão Hồ trang thế nào?

Vu Kiệt cũng vừa tiếp lời:

- Đã bắt được Khang Ngọc Đức chưa?

Hoàng Thành thoáng nhìn hai bên, đoạn cất giọng rộn ràng nói:

- Quân ta đã toàn thắng, Bão Hồ trang đã công hãm, Khang Ngọc Đức bị sanh cầm. Trường Tôn đại tôn chủ đã hạ sát nhị đương gia Vạn Lạc và Tăng Lão Yên của Hắc Thi đảng. Trường Tôn đại tôn chủ cũng đã thọ thương ba chỗ, nặng nhất là nơi mạn sườn trái, thọ thương bởi ám khí nhưng cũng may là đều không nguy hiểm đến tính mạng. Bào Thái Ất sư huynh đã chết cùng với Đào Huy của Xích Xám đội, đại đầu lĩnh Tiêu Hùng của Xích Xám đội cũng đã bị Hà đại hộ chủ hạ sát. Đại hộ chủ cũng bị chém trúng hai đao song không nặng lắm. Đại đầu lĩnh Kim Oản (cổ tay vàng) Hà Đình của Hắc Thủ Đảng thì do chính tay Đại chương môn hạ sát và đại chương môn cũng đã trúng phải một chiêu “Kim Oản Chương” của hắn, cả bắp đùi sưng húp, hiện thời đang chữa trị. Ngoài ra Chu Sa Chương Trịnh Văn sư huynh thuộc Phi Tụ môn cũng đã hi sinh, gần một ngàn huynh đệ cũng bị thiệt mạng chừng sáu trăm. Hiện mọi người thấy đều phải nghỉ ngơi, ngay cả việc thu dọn chiến trường cũng không thể nhắc chân lên. Trường Tôn đại tôn chủ đã bảo có thể xin tôn chủ tạm điều một trăm vị huynh đệ đang canh giữ tại Đại Hà trấn đến giúp sức được chăng?

Vu Kiệt gật đầu:

- Được rồi, Đại Hà trấn và do Sài Lập và Bang Ngọc chịu trách nhiệm bố trí canh phòng.

Uất Trì Hàn Ba bỗng hỏi:

- À, Hoàng Thành, ai bắt được Kha Ngọc Đức vậy?

Hoàng Thành vội đáp:

- Do chính tay đại chương môn đã sanh cầm hắn, nghe nói lát nữa sẽ giải đến đây để xét xử ...

Uất Trì Hàn Ba hậm hực:

- Hừ, tên khốn trời tru đất diệt ấy còn xét xử gì nữa? Chém quách đi là xong chứ gì.

Vu Kiệt lại sợ Uất Trì Hàn Ba nổi cơn thịnh nộ, vội nói:

- Hoàng Thành, người hãy lui ra tạm nghỉ, không được rời xa, bản tôn chủ sẽ còn phải gặp người bất cứ lúc nào.

- Tuân lệnh!

Hoàng Thành lại trịnh trọng thi lễ, đoạn đi lui ra ngoài cửa.

Vu Kiệt ngoắc tay gọi một đệ tử phía sau đến, nghiêm giọng nói:

- Người hãy tức khắc đến Đại Hà trấn gặp Sài Lập sư huynh bảo là mệnh lệnh của ta, bảo y để lại chừng hai mươi vị huynh đệ canh giữ Đại Hà trấn, số còn lại y hãy dẫn đến Bão hồ trang giúp người của Phi Tụ môn và tổng đàn thu dọn chiến trường và cứu hộ thương binh Già đệ tử ấy ôm quyền thi lễ, quay người vội vã phóng đi, suýt nữa đã đâm sầm vào mấy người từ ngoài đi vào.

Một người từ ngoài vào thân pháp thật nhanh, trong tiếng thét vang đã tạt sang nửa thước, tay trái chụp lấy gã đệ tử Vô Song phái xách lên, liếc mắt rồi đặt mạnh xuống, sừng sộ nói:

- Làm gì mà hấp tấp vậy hả?

Gã đệ tử ấy đầu dầm hó hé, vội xin lỗi rồi vội vã bỏ đi. Người mới vào thì ra là Tiểu Vô Thường Tân Kiên.

Uất Trì Hàn Ba con giận chưa nguôi giờ lại bùng dậy, gằn giọng nói:

- Tân Kiên, người chết đi đâu mà lâu vậy hả?

Tiểu Vô Thường Tân Kiên vội đến gần, thận trọng nói:

- Bẩm tôn chủ, bởi bọn tù binh đều giam giữ ở thạch thất phía sau Như Ý phủ nên phải đi khá lâu. Hơn nữa khi đệ tử đến đó thì lại xảy ra biến cố, đang la hét ầm ĩ...

Uất Trì Hàn Ba gầm lên:

- Biến cố, Như Ý phủ từ trong ra ngoài đều là người của Vô Song phái, phòng thủ chặt chẽ lại có biến cố xảy ra nữa ư? Chẳng lẽ lại còn có thêm một Như Ý phủ nữa?

Tân Kiên vội nói:

- Không, đã có người đến cướp ngục!

Uất Trì Hàn Ba và Vu Kiệt đều giật mình, đồng thanh la lớn:

- Cướp ngục ư?

Tân Kiên gật đầu:

- Vâng, là một nữ nhân nữa?

Hạng Chân bỗng hỏi:

- Y định cướp ai vậy?

- Không rõ, y thị chưa kịp phá cửa thì đã bị các đệ tử canh phòng phát giác. Y thị cũng rất hung hãn ra tay đã thương hai người, cũng may Tào Sanh cùng với đệ tử đã lần lượt tới nơi mới bắt được y thị.

Uất Trì Hàn Ba giận dữ quát quát:

- Lôi y thị vào đây!

Tân Kiên không dám chần chừ vội ngoảnh ra sau quát:

- Đưa hết vào đây!

Lập tức bốn đệ tử Vô Song phái hùng hổ lôi kéo ba tù binh vào sảnh, họ đều bị trói chặt bằng dây da không chút động đậy được. Trong số họ Hạng Chân nhận biết được hai người. Một là tổng quản sự “Tứ Diện Phi Xoa” Cơ Đại Mộc của Thanh Tùng sơn trang, còn người kia chính là La Sát Nữ Nghiêm Tiệp.

Người thứ ba bị ném mạnh xuống đất, người này hai chân cụt đến đầu gối, nơi vết thương tuy được băng bằng vải trắng rất dày song máu vẫn thấm ra ngoài đỏ thẫm. Mặt y gầy guộc bơ phờ và râu ria xồm xoàm, trước khi bị cụt hai chân hẳn là người khá cao, song giờ đây thật thấp bé và thảm nảo.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Nợ máu phải đền trả bằng máu

Tân Kiên đưa hai tay chỉ Nghiêm Tiệp, hai mắt ngập đầy oán hận, nói nhanh:

- Bẩm các vị lão nhân gia, chính người này đã toan cướp ngục đây!

Uất Trì Hàn Ba lạnh lùng nhìn Nghiêm Tiệp, chậm rãi nói:

- Hai đệ tử đã bị đả thương có trầm trọng không?

Tân Kiên đáp ngay:

- Phải điều dưỡng từ một tháng trở lên mới có thể bình phục. Y thị đã hành hung bằng một chiếc lưới đen đầy móc câu rất quái dị, hai vị huynh ấy khắp người đầy thương tích, máu me bê bết hiện đang được băng bó.

Uất Trì Hàn Ba buông tiếng hừ mạnh, thanh giọng nói:

- Dù với nhân nghĩa cư xử thì y thị cũng chẳng nhận thức được, thôi hãy lôi ra ngoài chém đi!

Tân Kiên vừa định khoát tay ra hiệu, Hạng Chân bỗng lên tiếng:

- Hãy khoan!

Uất Trì Hàn Ba ngạc nhiên:

- Hạng lão đệ có biết ả này ư?

Hạng Chân gật đầu:

- Vâng, nàng ta là Nghiêm Tiệp em gái “Thao Hải Long” Nghiêm Chương, lão đại trong Tọa Luyện tứ tuyệt.

Uất Trì Hàn Ba nghiêng răng cắn hờn:

- Hay lắm, tên kia có thể là lão nhị “Tà Ty Dao” Thường Kính Hiền trong Tọa Luyện tứ tuyệt, bọn họ đã giết chết thủ tọa đại đệ tử của Uất Trì tổ, nhất định phải trả bằng hai cái mạng chó này ...

Hạng Chân đưa mắt nhìn Uất Trì Hàn Ba mặt đỏ bừng vì lửa giận, bình tĩnh nói:

- Nợ máu phải đền trả bằng máu, đó là truyền thống và tác phong của giới giang hồ, tại hạ không phản đối. Thường Kính Hiền đã sát hại đại đệ tử của tôn chủ, tất nhiên là phải đền trả bằng tính mạng, nhưng còn Nghiêm Tiệp, nàng ta chẳng qua chỉ là đồng bọn của Thường Kính Hiền, chẳng đáng gì đến việc sát hại Trương Quang huynh, hơn nữa nàng ta lại là phận nữ lưu ...

Ngưng chốc lát, Hạng Chân nói tiếp:

- Và nữa, tối qua tại hạ tiềm nhập Như Ý phủ, Nghiêm Tiệp đã tiết lộ nhiều điều bí mật với tại hạ ... đành rằng đó là do vô ý, song dẫu sao phía ta cũng nhờ vậy mới giảm thiểu rất nhiều thương vong. Do đó Nghiêm Tiệp cũng đáng được khoan thứ.. Uất Trì Hàn Ba thấy cũng có lý, song trong lòng vẫn không cam. Tuy nhiên dù ông không bằng lòng đến mấy cũng chẳng dám quá nghịch ý Hạng Chân, thế là đành cười giả là nói:

- Ý của Hạng lão đệ là ...

Hạng Chân rất có chừng mực nói:

- Ý của tại hạ là xin tôn chủ hãy vị tình Hạng tổ tạm khoan định tội, chờ ý chương môn đến hãy phân xử, chẳng hay ý tôn chủ như thế nào?

Uất Trì Hàn Ba vội nói:

- Vâng, vâng! Hạng lão đệ đã có ý kiến như vậy thì Uất Trì tổ đâu còn gì để nói nữa!

Hạng Chân vòng tay cười:

- Xin đa tạ!

Vu Kiệt ửng chen lời:

- Oan hữu đầu, trái hữu chủ, người nào mắc nợ thì tìm người ấy. Ý kiến của Hạng huynh thật đúng đắn!

Uất Trì Hàn Ba thăm mắng Vu Kiết nhướn mày đáp:

- Tân Kiên, tên khốn kiếp nằm dưới đất kia chính là Thường Kính Hiền phải không?

Tân Kiên cung kính đáp:

- Thưa vâng!

Uất Trì Hàn Ba ngồi ngay lại, nghiêng răng nói:

- Hãn có ngoại hiệu “Tả Tỷ Dao” có phải không?

- Vâng.

Uất Trì Hàn Ba quét mắt giận dữ:

- Sát hại Trương huynh của ngươi có lẽ chính là cánh tay trái sở trường dùng đao của hãn chứ gì?

Tân Kiên gật mạnh đầu:

- Thưa vâng!

Uất Trì Hàn Ba đập mạnh tay ghế quát:

- Chém lấy cho ta!

Tân Kiên không dám chần chừ, lập tức lấy mắt ra hiệu với bốn đệ tử đang đứng thành hình hàng ngang, một người cao to mặt mày hung dữ tiến ra, chân vừa bước tới đại loan đao trong tay đã giơ lên cao.

Cạnh đó, mặt Nghiêm Tiệp mặt mày tái ngắt, thẳng thốt gào lên:

- Đứng dừng ... các người không được làm vậy, không được ...

Tân Kiên thoáng ngẩn người song vội gằn giọng quát:

- Kéo y thị ra ngay!

Hai đệ tử Vô Song phái liền xông tới, chia nhau nắm lấy tay Nghiêm Tiệp kéo mạnh ra sau.

Nghiêm Tiệp nước mắt ràn rụa, không ngớt vùng vẫy và điên cuồng hét vang:

- Nhị ca của ta đã là một phế nhân ... không hề có sức phản kháng ... các người lại nhẫn tâm hạ thủ bằng thủ đoạn độc ác như vậy sao?

Uất Trì Hàn Ba đánh mặt buồng giọng sắc lạnh:

- Giờ thì y thị cũng hiểu thủ đoạn như vậy là qua tàn nhẫn rồi ư? Tại sao thị không nhận thấy sớm hơn. Hãn thị còn nhớ các huynh đệ Vô Song phái bị các người bắt giữ cũng đã được đãi ngộ như vậy chứ?

Nghiêm Tiệp nước mắt tuôn rơi xối xả bi thiết nói:

- Đại tôn chủ, trong lúc giao chiến hỗn loạn, hãn tôn giá cũng hiểu rõ là tuyệt đối không có chỗ cho lòng thương hại ... Không sai nhị ca của tôi đã sát hại đệ tử của tôn giá nhưng đệ tử của tôn giá dễ thương không sát hại thân nhân và bằng hữu của chúng tôi? Đại tôn chủ, người của Bách Hoa cốc không hề có thâm thù đại hận với các vị, chẳng qua vì đạo nghĩa nên mới dục vào cuộc chiến này ... Nay can qua đã dứt, chiến tranh đã tàn ... các vị đã đạt được những gì mong muốn ... Đại tôn chủ, luận về mặt nhân đạo sao tôn giá không dung thứ cho chúng tôi ...

Uất Trì Hàn Ba giận dữ ngắt lời:

- Dung thứ cho các người ư? Tiệp nhân nói nghe dễ quá, nhưng ai dung thứ cho đại đệ tử của ta? Ai tội nghiệp cho cái chết của y? Chi bằng vào vài lời nói của người là có thể dễ dàng bỏ qua món nợ máu này ư? Tiệp nhân, chớ có mơ tưởng.

Nghiêm Tiệp mặt đầy vẻ bi thiết lẫn tuyệt vọng, khỏe môi không ngớt run rẩy chậm chậm co chân quỳ sụp xuống, giọng thống thiết van nài:

- Đại tôn chủ, van đại tôn chủ hãy tha mạng cho Thường nhị ca. Nay y đã thọ thương, trở thành người tàn phế ... cho dù đại tôn chủ khai ân buông tha cho thì Thường nhị ca cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa ... Đại tôn chủ, van đại tôn chủ hãy làm ơn làm phúc, tất cả mọi người ở Bách Hoa cốc sẽ vĩnh viễn khắc ghi ân đức của tôn chủ, suốt đời chúng tôi không dám quên lão nhân gia ...

Uất Trì Hàn Ba buông tiếng cười khẩy, ngược nhìn lên trần mà lẩm bẩm:

- Nợ máu ... nợ máu, đúng vậy ...

Trong trăm ngàn năm qua, truyền thống lấy máu đền nợ máu đã bắt di bắt dịch, ý nghĩa căn bản của nó chính là vậy ...

Uất Trì Hàn Ba mặt hẳn rõ vẻ hung tàn, mắt rực sát cơ dần mạnh từng tiếng nói:

- Tân Kiên, giết!

Nghiêm Tiệp liền bật khóc thống thiết, toàn thân run rẩy, mặt mày xám ngắt, khổ sở di động bằng hai đầu gối, hướng sang Hạng Chân van vì:

- Hoàng Long ... xin các hạ cứu giúp Thường nhị ca ... Hoàng Long tôi đã không còn bao nhiêu người thân trên cõi đời này nữa, hãy thương xót chúng tôi ...

Tôi xin được thế mạng cho Thường nhị ca ... Hoàng Long, nếu các hạ nhất quyết muốn giết, xin hãy giết tôi cho hả dạ ...

Giọng nói Nghiêm Tiệp vô cùng xót xa, gương mặt xinh đẹp của nàng lúc này ngập tràn nước mắt bi thương, trông hết sức tội nghiệp.

Thế nhưng Hạng Chân không thể giúp nàng được hơn nữa. Vừa rồi vì giải trừ tử tội cho nàng, Hạng Chân đã khiến cho Uất Trì Hàn Ba hết sức phật ý, chàng chẳng thể không biết điều lại lên tiếng ngăn cản. Cho dù Uất Trì Hàn Ba khó thể từ chối song trong lòng nhất định sẽ vô cùng bất mãn. Điều quan trọng hơn hết là vì chính tay Thường Kính Hiền đã hạ sát đại đệ tử của Uất Trì Hàn Ba, đó là một mối hận thù sâu đậm, muốn giải trừ chỉ có hai cách:

một là huyết trái huyết hoàn, hai là dĩ đức báo oán nhưng trong trường hợp này dĩ đức báo oán không thể nào áp dụng được, vậy thì chỉ có huyết trái huyết hoàn thôi!

Truyền thống của giới giang hồ xưa nay là vậy, đại đệ tử Trương Quang của Uất Trì Hàn Ba đã thâm tử, Trương Quang cũng là một đứa con do cha mẹ sinh thành, nay Nghiêm Tiệp bênh vực cho thân nhân nàng, vậy chứ Trương Quang thì sao? Trương Quang cũng đâu thể chết một cách uổng mạng được?

Hạng Chân lạnh lùng nói:

- Nghiêm Tiệp, cô nương nên biết đây là hậu quả của sự chém giết, giờ đây cô nương đã an phận rồi, ngoại trừ mừng cho bản thân đã may mắn thoát chết, Hạng mỗ mong cô nương đừng mong muốn và van xin gì hơn nữa!

Nghiêm Tiệp lập tức sững người, nàng quì thẳng đuột, mắt đờ đẫn nhìn Hạng Chân đầy tuyệt vọng.

Uất Trì Hàn Ba quay sang Tân Kiên quát mắng, Tân Kiên lập tức gạt đầu ra hiệu với gã đệ tử đang giờ cao loan đao ...

“Soạt” một tiếng, đại loan đao loáng lên, máu văng tung tóe, Tà Ty Đao Thường Kính Hiền rú lên một tiếng thảm thiết, cánh tay trái đã bị chém lia đến tận bả vai nhưng vẫn còn nằm trong dây trói không rơi ra.

Nghiêm Tiệp co rúm người, đau đớn gào lên:

- Nhị ca ...

Rồi thì ngã lăn ra đất bất tỉnh nhân sự.

Uất Trì Hàn Ba mặt đanh lạnh, giờ tay trái lên khoát mạnh và quát:

- Giết!

Gã đệ tử ấy liền vung đao, phập một tiếng, đại loan đao đã đi xuyên thủng ngực Thường Kính Hiền.

Máu tươi theo ngọn loan đao rút ra tuôn trào xối xả, Thường Kính Hiền chỉ khẽ giãy giữa một cái rồi nằm yên bất động. Y chết thật nhanh chóng, mặc dù gương mặt vàng ệch của y co rúm đến biến dạng, song đó cũng chỉ là sự phản ứng trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

Từ Điện Phi Xoa Cơ Đại Mộc bị trói đứng cạnh sợ hãi đến toàn thân run lẩy bẩy, mặt mày xám ngắt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Lão phụ xử tội thân nữ nhi

Cả đại sảnh im phăng phắc, bầu không khí như cô đặc lại, hết sức ngột ngạt.

Hồi lâu, Hạng Chân chận rãi nói:

- Hãy khiêng thi thể của Thường Kính Hiền ra ngoài được rồi!

Tân Kiên vội khom mình nói:

- Vâng!

Một gã đệ tử liền đi tới, xách tử thi Thường Kính Hiền vác lên vai, sai bước đi ra ngoài.

Uất Trì Hàn Ba trông theo cho đến khi gã đệ tử ấy khuất dạng, bỗng gay gắt nói:

- Tân Kiên, còn Tẩy Hiếu Tâm đâu sao không thấy dẫn đến? Chính hắn cũng là một hung thủ sát hại Trương Quang!

Tân Kiên vội đáp:

- Bẩm tôn chủ, Tẩy Hiếu Tâm vốn đã thọ thương trầm trọng trước khi bị bắt, khi đệ tử phụng mệnh đến áp giải thì hắn đã chết rồi!

Uất Trì Hàn Ba ngớ người hậm hực nói:

- Cũng may phước cho tên khốn kiếp ấy!

Đoạn ánh mắt sắc lạnh lại hướng sang Cơ Đại Mộc đang run lấy bầy, gằn giọng nói:

- Tiểu tử, bây giờ đến lượt ngươi!

Cơ Đại Mộc lại càng thêm xám ngoắt, áo ướt đầm mồ hôi, sợ hãi run giọng nói:

- Đại tôn chủ, xin hãy minh xét mà buông tha cho ... tại hạ chẳng qua chỉ là một viên quân sự của Thanh Tùng sơn trang, kể ra cũng là vì sự sống mà thôi ...

quyết không có ý đối nghịch với quý phái, giúp việc cho người là phải chịu sự sai bảo của người ... Tại hạ phụng mệnh nên bắt buộc phải như vậy, chứ thật ra trong thâm tâm không hề muốn động chạm đến quý phái ...

Uất Trì Hàn ba giọng khinh bỉ:

- Cơ Đại Mộc, nghe đâu ngươi là tổng quân sự của Thanh Tùng sơn trang, sao lại tham sanh úy tử, khiếp nhược đón hèn thế này? Xí, thật là khiến cho lão phu cũng phải xấu hổ thay cho ngươi, đôi mắt chó của lão Hạ Nhất Tôn đúng là đã mù lòa, lại đi dùng hạng người hèn hạ như ngươi ...

Cơ Đại Mộc lắp bắp:

- Đại tôn chủ ... tại hạ quả tình chỉ vì tình thế bắt buộc, vạn lần xin đại tôn chủ rộng lòng từ bi tha mạng cho phen này ... Đại tôn chủ ... tại hạ xin thề sau khi rời khỏi đây sẽ lui khỏi chốn giang hồ ... ăn năn hối cải ... vĩnh viễn không bao giờ chống đối với quý phái nữa ... tại ... hạ ... đã biết tội rồi ...

Hạng Chân bỗng cười khẩy:

- Cơ Đại Mộc, ngươi còn nhận ra Hoàng Long này chứ?

Ánh mắt Cơ Đại Mộc vừa chạm vào tia nhìn sắc lạnh của Hạng Chân, y lập tức cuống sợ sệt đầu xuống. Lễ đương nhiên, làm sao y lại không không biết Hạng Chân? Khi trước ở trong Thanh Tùng sơn trang, Hạng Chân đã từng điểm huyết hắc và cho hắn nếm rất nhiều mùi đau khổ. Kể từ lúc dẫn người đến Đại Hà trấn giúp Như Ý phủ chống lại Vô Song phái, Cơ Đại Mộc đã nghe tin Hạng Chân cũng có mặt trong hàng ngũ đối phương, điều đó đã luôn ám ảnh sâu đậm trong lòng y, cứ sợ phải gặp lại Hạng Chân Trong khi y đang lấy làm may mắn là không gặp thì đã rơi vào tay Vô Song phái, ngay khi được đưa vào Kim Bình Điện là y đã trông thấy vị đại sát thủ ấy rồi.

Và kể từ lúc ấy cõi lòng y đã không còn bình lặng được nữa, chỉ sợ Hạng Chân không quên được mối thù đối với Thanh Tùng sơn trang, sẽ nhắm vào y báo phục.

Và giờ đây, điều lo lắng của y quả nhiên đã đến, Hạng Chân đã chính thức chiếu cố đến y.

Hạng Chân nhếch môi cười, đánh lạnh nói tiếp:

- Tục ngữ có câu:

“Trái đất tròn ắt có ngày gặp lại” quả nhiên chẳng sai! Cơ Đại Mộc thật là trời xui đất khiến, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi, đúng không nào?

Thấy Cơ Đại Mộc khiếp sợ đến co rúm người, Hạng Chân bất giác cười khanh khách, lại nói tiếp:

- Nhưng có điều thời gian và địa điểm gặp gỡ không mấy thích hợp với người, đúng chẳng ?

Cơ Đại Mộc run bắn người, hốt hải nói:

- Hạng thiếu hiệp ... xin hãy tha mạng ...

Tây Môn Triều Ngọ từ nãy giờ im lặng, bỗng buông tiếng cười khẩy, quay sang Hạng Chân:

- Hạng huynh, tên tiểu tử này có thù hiềm với Hạng huynh phải không?

Hạng Chân gật đầu:

- Có một lần vì thiếu thận trọng, tại hạ bị người ta ám toán và bắt mang đến Thanh Tùng sơn trang, bị họ hành hạ đến chết đi sống lại, suýt nữa thì đã vong mạng rồi!

Tây Môn Triều Ngọ sầm mặt nói:

- Vậy là tên tiểu tử này hai tội dồn lại rồi!

Cơ Đại Mộc hai hàm răng đánh lập cập, mặt mày thiếu nào van vãn:

- Hạng đại hiệp ... tại hạ không ... không hề hãm hại đại hiệp mà ...

Hạng Chân lạnh lùng:

- Nhưng người cũng là một thành viên của Thanh Tùng sơn trang, cũng là một kẻ đồng lõa nói giáo cho giặc, đúng không?

Uất Trì Hàn Ba giận dữ quát mắt quát:

- Tần Kiên, chém hắn ngay, chẳng chừa tên nào cả!

Tần Kiên chưa kịp đáp thì Tây Môn Triều Ngọ đã nhanh như cắt lướt tới rồi quay về chỗ ngồi, đồng thời Cơ Đại Mộc đã rú lên thảm thiết, người bật ngược ra sau, bay qua một ô cửa, âm âm rơi xuống bên ngoài đại sảnh.

Tần Kiên lệ làng phóng đến bên cửa sổ, thoáng đưa mắt nhìn, đoạn khoát tay với mười mấy đệ tử Vô Song phái đang chạy đến và nói:

- Hãy khiêng hắn đi!

Tần Kiên quay người lại, dáng vẻ hết sức kì lạ, chậm rãi nói:

- Cơ Đại Mộc đã chết rồi!

Tây Môn Triều Ngọ ngồi trên ghế xoa tay cười:

- Như vậy là nhanh chóng nhất!

Uất Trì Hàn ba gật đầu:

- Vâng ... vâng ...

Hạng Chân đưa mắt nhìn Nghiêm Tiệp vẫn nằm co ro bất tỉnh dưới đất, mặt trắng bệch chẳng còn chút máu, hơi thở yếu ớt, hai mắt nhắm nghiền và trên mi còn đọng lại hai giọt lệ long lanh, trông hết sức tội nghiệp Tây Môn Triều Ngọ cũng đưa mắt nhìn nàng, đoạn quay sang Hạng Chân, cười nói:

- Hạng huynh, ả này cũng khá xinh đấy chứ?

Hạng Chân thờ dãi:

- Vâng!

Tây Môn Triều Ngọ nói tiếp:

- Nhất định là gã toan giải cứu cho Thường Kính Hiền và Tây Hiếu Tâm...

nhưng Tây Môn mỗ hết sức thắc mắc tại sao ả ta lại quan tâm cho Thường Kính Hiền đến như vậy. Theo cảm giác của Tây Môn mỗ, sự van xin của ả ta cho Thường Kính Hiền dường như đã vượt ngoài phạm vi tình cảm của nghĩa huynh muội.

Hạng Chân thoáng ngẫm nghĩ:

- Có lẽ Thường Kính Hiền đối với Nghiêm Tiệp, có thể ngoài tình cảm của một vị huynh trưởng, hãy còn thứ tình cảm khác nữa ...

Tây Môn Triều Ngọ cười ha hả:

- Nếu quả đúng như vậy thì chúng ta đã làm quá đáng rồi!

Hạng Chân nghiêm nghị:

- Không, nợ máu phải đền bằng máu, đó là điều thiên kinh địa nghĩa, bất kể người đã nợ máu ai cũng vậy!

Uất Trì Hàn ba nhẹ vỗ tay xen lời:

- Hạng lão đệ ... xin thú thật, khi này ả ta vừa van xin lão đệ là Uất Trì mỗ đã thăm hoảng kinh rồi. Cứ sợ lão đệ mềm lòng giúp ả ta cầu xin cho Thường Kính Hiền, nếu như vậy thì ... Ôi, Uất Trì mỗ thật tiến thoái lưỡng nan, chẳng biết xử sao cho phải.

Hạng Chân mỉm cười:

- Đại tôn chủ, Hạng mỗ còn biết đạo làm người chứ!

Uất Trì Hàn Ba có vẻ ngượng ngùng bật cười ha hả. Ngay khi ấy, ngoài cửa bóng người nhấp nháy, Xích Đồng Thủ Thượng Nguyên Khôn tất tả bước vào.

Thượng Nguyên Khôn vừa vào đến đầu sảnh liền cung kính thi lễ với mọi người ngồi trên ghế, đoạn nói nhanh:

- Bẩm nhị vị tôn chủ, Đại chương môn đã đến ngoài Như Ý phủ ...

Vu Kiết đứng phắt dậy, vội nói:

- Hãy ra đón tiếp mau ...

Uất Trì Hàn Ba cũng đứng lên một cách khó nhọc.

Hạng Chân quay sang Tây Môn triều Ngọ nói:

- Đại đương gia không cần phải đi ra ngoài, Thiết tiểu thư cần phải có người trông nom, kéo lại xảy ra bất trắc!

Tây Môn Triều Ngọ đưa mắt nhìn cuộn thảm lộng trong đó có Thiết Nương Nương đang đặt trên ghế, gật đầu:

- Cũng được, vậy thì Tây Môn mỗ xin thất lễ!

Thế là Hạng Chân, Vu Kiết, Uất Trì Hàn Ba, Tân Kiên và Thượng Nguyên Khôn năm người cùng ra khỏi Kim Bình điện, đi thẳng đến cổng chính Như Ý phủ.

Họ vừa đi được nửa đường thì ngoài cổng đã vang lên tiếng vó câu rập rền, bụi tung mù mịt, và trong tiếng người la ngựa hí, mấy mươi thiết kỵ đã lao ra như vũ bão.

Hạng Chân mỉm cười:

- Thiết kỵ của Vô Song phái quả là nhanh như sấm chớp!

Vu Kiết cười ha hả:

- Trong cuộc huyết chiến vừa qua, bốn phái quả là chiếm rất nhiều ưu thế về tốc độ di chuyển, trong khi kẻ địch ngỡ chúng ta vẫn còn xa, chớp mắt thì chúng ta đã kéo tới nơi rồi ...

Trong khi ấy, đội thiết kỵ vừa tiến vào Như Ý phủ đã dừng lại. Tất cả mọi đệ tử Vô Song phái ở rải rác xung quanh thấy đều lần lượt khom mình thi lễ, và mười mấy người vội chạy đến dắt ngựa. Hạng Chân ánh mắt sắc bén, vừa nhìn thoáng qua đã thấy “Bạch Y Tuyết Dao” Thiết Độc Hành, đại chương môn Vô Song phái đang leo xuống ngựa.

Lúc này Thiết Độc Hành cũng đã trông thấy những người ra đón liền buông dây cương phóng bước tiến tới, nắm chặt lấy tay Hạng Chân, mặt đỏ bừng vì kích động nói:

- Hạng lão đệ thật vất vả quá, Thiết mỗ chẳng biết làm thế nào để bày tỏ được niềm cảm kích trong lòng ... cuộc chiến này đã hoàn toàn nhờ ở lão đệ ...

Hạng Chân mỉm cười:

- Đại chương môn đã quá lời, tại hạ chẳng qua chỉ góp chút sức mọn mà thôi.

Thiết Độc Hành bạch bào dính đầy vết máu, mặt cũng đầy bụi và mồ hôi, giọng nói rồn rảng đã khản đi, lắc mạnh hai tay Hạng Chân giọng chân thành nói:

- Hạng lão đệ chớ quá khiêm tốn, nếu không nhờ lão đệ thì những người bị bắt của bốn phái làm sao sống còn được? Nếu không nhờ lão đệ, những mai phục hiểm độc của kẻ địch làm sao trừ diệt được? Nếu không nhờ lão đệ, những cao thủ của địch làm sao tiêu diệt được? Nếu không nhờ lão đệ, à tiện tỳ Thiết Nương Nương làm sao bắt được?

Hạng Chân bật cười:

- Đại chương môn nói vậy tựa như mọi đại công đều là do tại hạ lập nên không bằng. Tại hạ làm sao dám che lấp ánh vinh quang của toàn thể dũng sĩ quý phái? Thắng thần mà nói, cuộc chiến thắng này không thể do riêng một người tạo nên được cả, mà phải do mọi người đồng tâm hiệp lực mới có thể giành được thắng lợi, đại chương môn cũng thật quá đề cao tại hạ ...

Thiết Độc Hành bỗng chăm chú nhìn vào mặt Hạng Chân, có vẻ áy náy nói:

- Nghe nói Hạng lão đệ đã thọ thương phải không?

Hạng Chân thần nhiên cười:

- Không đáng kể, tại hạ hãy còn chịu đựng được!

Thiết Độc Hành khẽ thở dài:

- Kha đại hiệp cũng đã thọ thương khá trầm trọng, Thiết mỗ thật hết sức áy náy, tai nạn ấy hoàn toàn vì Vô Song Phái ...

Hạng Chân lắc đầu:

- Đại chương môn hà tất bận tâm, kẻ sĩ có thể chết vì tri kỷ, vậy thôi!

Thiết Độc Hành buông tay Hạng Chân ra, quay sang Uất Trì Hàn Ba nói:

- Đã công hãm Bảo Hồ Trang, Hắc Thủ Đảng và Xích Xam Đội toàn bộ bị tiêu diệt, tất cả bọn đầu lĩnh cũng đều táng mạng, nghe nói bên này cũng hoàn toàn thắng lợi phải không?

Uất Trì Hàn Ba gật đầu:

- Vâng, đầu sỏ Như Ý Phủ “Hắc Nhiệm Công” Hồng Song Lăng đã đền tội, cao thủ thuộc hạ Như Ý Phủ tám chết một tẩu thoát, Đại Đạo Giáo sáu tên giáo đầu năm chết một bị bắt. Thất Hà Hội tam đương gia “Trần Bán Thiên” Chương Hoàn cũng đã sanh cầm, tất cả đại đầu mục thấy đều bỏ mạng. Lão nhị và lão tứ trong Tòa Luyện Tứ Tuyệt đều đã tán mạng, Trường Hồng Thất Tuyệt cũng không còn một ai sống sót. Thanh Tùng Sơn Trang ngoài hai tên đầu sỏ Cơ Đại Mộc và Nặc Chư đã đền tội, “Hắc Vân Tiên” Triệu Xuân cũng đã bị bắt giữ và em gái của lão đại Nghiêm Chương trong Tòa Luyện Tứ Tuyệt là Nghiêm Tiệp cũng đã bị sanh cầm ...

Thiết Độc Hành trầm ngâm một lát, đoạn nói:

- Lão tam Ba Sùng Thứ trong Tòa Luyện Tứ Tuyệt đã phơi xác tại Đại Hà Trấn, lão đại “Thao Hải Long” Nghiêm Chương cũng đã bị bắt sống, hiện đang giam giữ tại Đại Hà Trấn, sáu tên giáo đầu của Đại Đạo Giáo thì có hai tên đã chết sau trận chiến tại Hạc Thạch Giản, còn lại bốn tên đều chết tại đây ... Đã giải Chương Hoan đến đây chưa?

Vu Kiết xen lời:

- Chương Hoan chưa được giải đến, giáo đầu La Thân thuộc hàng chữ Hoàng của Đại Đạo Giáo và Triệu Xuân của Thanh Tùng Sơn Trang thì đang giam giữ tại đây ...

Thiết Độc Hành như chợt nhớ ra lại hỏi:

- À, lão đại Thiết Chi Phi Hồng Thái Tồn trong Trường Hồng Thất tuyệt có một nghĩa nữ võ công khá cao, đã bắt được chưa?

Vu Kiết cùng Uất Trì Hàn Ba đưa mắt nhìn nhau, lắc đầu nói:

- Chưa!

Thiết Độc Hành thở dài:

- À ta chỉ là một cô bé non nớt, có lẽ cũng là dữ nhiều lành ít ...

Hạng Chân cười tiếp lời:

- Nàng ta chưa chết đâu, có lẽ hiện đang ở một nơi mà Tân Kiên huynh đã biết!

Tân Kiên giật mình sững sờ, ngơ ngác nhìn Hạng Chân áp ứng nói:

- Hạng sư thúc ... đệ tử ... đệ tử đâu có biết cô gái ấy ở đâu ...

Hạng Chân mỉm cười thấp giọng:

- Tân huynh nhất định có biết!

Tân Kiên cuống lên:

- Hạng sư thúc, đệ tử quả tình ...

Hạng Chân vỗ vai y tiếp lời:

- Tân huynh đừng vội, khi nãy Tân huynh có nói đã phát hiện một căn hầm ở Kim Bình điện, dưới hầm ấy có mấy tử thi cả nam lẫn nữ có phải không?

Tân Kiên ngơ ngác gật đầu đáp:

- Vâng!

Hạng Chân nói tiếp:

- Tại hạ nghĩ cái gọi là “thi thể” nghĩa nữ của chương môn nhân Trường Hồng phái nhất định là đang ở đó, họ chẳng còn nơi nào khác để an trí nàng ta nữa đâu!

Thiết Độc Hành ngạc nhiên hỏi:

- Hạng lão đệ sao lại bảo “Cái gọi là tử thi”? Chả lẽ nàng ta chưa chết sao?

Hạng Chân gật đầu tóm lược kể lại sự việc đã gặp gỡ và điểm huyết Mai Nhụy, sau đó chàng mỉm cười nói tiếp:

- Đại chương môn nói không sai, cô gái ấy quả rất thật thà chất phác, cho nên tại hạ cũng chẳng nỡ hãm hại nàng ta mà chỉ dùng thủ pháp khiến nàng qua khỏi kiếp nạn này thôi. Sau đó người của Trường Hồng phái và Như Ý phủ nhất định đã tìm gặp nàng ta nhưng không biết thủ pháp bế khí độc môn của tại hạ nên nghĩ rằng nàng ta đã chết. Trong cơn bi phẫn hân đã khiến thi hài nàng ta ra khỏi “Tiền huyết”, tạm thời đặt trong địa huyết dưới Kim Bình điện, và những tử thi đặt trong địa huyết ấy hẳn không phải là những nhân vật tầm thường, nên tại hạ đã suy đoán trong số đó nhất định có Mai Nhụy ...

Thiết Độc Hành vỗ tay cười:

- Hạng lão đệ làm như vậy thật hợp ý với Thiết mỗ. Kẻ đối địch với ta là Trường Hồng thất tuyệt, nếu xử quyết luôn cả nghĩa nữ của Thái Tồn thì cũng thật là quá tàn nhẫn ...

Quay sang Uất Trì Hàn Ba nói tiếp:

- Uất Trì sư đệ, lát nữa hãy phái người đến địa huyết kia khiêng nàng ta ra!

Uất Trì Hàn Ba gật đầu và hỏi:

- Đại sư huynh, đã bắt được Khang Ngọc Đức rồi phải không?

Thiết Độc Hành trở tay ra sau:

- Ở phía sau kia, suýt nữa thì hắn đã bị Trường Tôn Kỳ giết chết, cũng may là bản tọa đến kịp ...

Bây giờ Xích Đóm Tứ Kiệt đứng nghiêm trang sau lưng Thiết Độc Hành đã đi sang, đội thiết kỵ theo cùng. Khi họ quay lại thì có kèm giữ một người áo tím thân hình vạm vỡ song toàn thân bê bết máu, đầu tóc rối mù, sắc mặt trắng bệch và bơ phờ. Ngũ quan y hết sức đoan chính, tướng mạo tuấn nhã, nếu không phải là trong hoàn cảnh bi đát thế này, hẳn y là một người phong độ phi phàm.

Người áo tím thờ thần nhìn về cõi xa xăm, hai tay bị trói ngược ra sau trên mình cũng bị trói đầy dây da, Xích Đóm Tứ Kiệt chia ra hai bên kèm giữ y, theo sau còn có “bạch Mã Ngân Chùy” Giang Thủ Tâm và “Thanh Chử” Trịnh Quân.

Vô Song Phái đã phân công nhiều cao thủ canh giữ người áo tím thế này, dù thấy y là một nhân vật hết sức quan trọng, Hạng Chân tuy chưa từng gặp “Tứ Y Kim Kiếm” Khang Ngọc Đức bao giờ song chàng biết người áo tím này chắc chắn là Khang Ngọc Đức.

Sáu đệ tử Vô Song Phái vừa lôi kéo vừa đâm đá người áo tím hết như đối với một con vật, dù thấy họ căm thù người áo tím đến tận xương tủy, khiến y chẳng thể đi được một bước vững vàng, lao đảo tiến về phía Thiết Độc Hành.

Vu Kiệt và Uất Trì Hàn Ba cầm hòn nhìn người áo tím, hồi lâu mới hậm hực bỏ đi, còn người áo tím thì cúi gằm mặt, ngoài hơi thở nặng nề, không tỏ một thái độ nào khác.

Hạng Chân cất tiếng hỏi:

- Y chính là Khang Ngọc Đức ư?

Thiết Độc Hành gật đầu:

- Không sai!

Hạng Chân đưa mắt nhìn Khang Ngọc Đức một hồi, đoạn khẽ thờ dài nói:

- Tướng mạo cũng khá đàng hoàng đấy nhưng rất tiếc là lòng dạ không được ngay thẳng!

Thiết Độc Hành cười gượng:

- Đúng vậy!

Vu Kiệt đưa mắt nhìn về phía đội thiết kỵ đi theo Thiết Độc Hành bỗng hỏi:

- Đại chương môn, những người của tổng đàn và Phi tự Môn không đến đây ư?

Thiết Độc Hành trầm giọng:

- Sau cuộc chiến mọi người thấy đều quá sức mệt mỏi nên bốn tọa đã hạ lệnh cho những người thuộc tổng đàn và Phi tự Môn nghỉ lại trong Đại Hà Trấn và sẵn sàng đợi lệnh điều động, ngoài Xích Đóm Tứ Kiệt, cao thủ thuộc tổng đàn và Phi Tự môn chỉ có Giang Thủ Tâm và Trịnh Quân theo bốn tọa đến đây, nhân thế cũng để canh giữ tên tiểu nhân Khang Ngọc Đức này!

Bỗng đổi giọng sắc lạnh nói:

- Á tiện tỳ Nương Nương hiện giờ ở đâu?

Vu Kiệt chỉ tay về phía Kim Bình điện nói:

- Ở kia, Hạng huynh đã làm cho Nương Nương tạm hôn mê và quán trong thâm lòng, hiện Tây Môn đương gia đang canh giữ Thiết Độc Hành quay sang Hạng Chân nói:

- Hạng lão đệ, chúng ta đi thôi!

Thế là Thiết Độc hành dẫn đầu mọi người vội vã đi về phía Kim Bình điện.

Hạng Chân biết Thiết Độc Hành đang nóng lòng, mặc dù chàng đi đứng rất khó sở song cũng đành cắn răng sai bước đi nhanh nhưng Uất Trì Hàn Ba thì có vẻ không chịu nổi, hai gã đệ tử lực lưỡng đứng sau diu đỡ cũng mệt đến thở hồng hộc, mặt xanh môi tái, chốc lát đã bị bỏ sau rất xa.

Vào đến Kim Bình điện, Thiết Độc Hành lại chào hỏi Tây Môn Triều Ngọ một phen, đệ tử trong sảnh mạng thêm đến một chiếc ghế thái sư nữa.

Mọi người ngồi xuống xong, Thiết Độc Hành quét mắt nhìn Nghiêm Tiệp đang từ hồi tỉnh, thấp giọng nói:

- Nàng ta là Nghiêm Tiệp, em gái Nghiêm Chương phải không?

Vu Kiệt gật đầu:

- Vâng.

Thiết Độc Hành khoát tay:

- Kéo sang một bên!

Thượng Nguyên Khôn liền tiến tới, kéo mạnh Nghiêm Tiệp sang bên mấy bước.

Thiết Độc Hành nghiêng mặt nhìn cuộn thâm lòng quán lấy Thiết Nương Nương trên ghế lạnh lùng nói:

- Hãy khiêng ngay á tiện tì xuống đất, á ta còn mặt mũi nào mà chiếm lấy một ghế nữa chứ!

Tân Kiên và Thượng Nguyên Khôn đều đứng xoa hai tay vào nhau ra chiều ngượng ngùng và do dự.

Thiết Độc Hành tức giận quát:

- Các người có nghe hay chưa?

Hai người lại đưa mắt nhìn nhau rồi mới tiến tới, hết sức thận trọng khiêng Nương Nương nhẹ nhàng đặt xuống đất.

Thiết Độc Hành lại hậm hực đưa mắt nhìn sang Khang Ngọc Đức vẫn dưới sự giám sát của Xích Đóm Tử Kiệt, Giang Thủ Tâm, Trịnh Quân, ánh mắt ông ngập lửa căm thù ...

Thiết Độc Hành buông giọng sắc lạnh quát:

- Mở thăm ra!

Tân Kiên và Thượng Nguyên Khôn lại đưa mắt nhìn nhau ra chiều hết sức khó xử.

Lát sau, Thượng Nguyên Khôn cũng đành tiến tới, mở tấm thăm ra. Chỉ thấy Thiết Nương Nương hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt nhợt nhạt, chiếc áo ngủ thêu hoa quần lấy thân hình mảnh mai trông nàng thật yếu đuối và đáng tội nghiệp ...

Thiết Độc Hành gương mặt vừa chạm vào Thiết Nương Nương, lập tức lòng ông quặn thắt, đau đến mức ông khẽ run người. Đã lâu lắm ông mới được trông thấy đứa con gái yêu duy nhất ông hằng cưng yêu này rồi. Trong kí ức của ông, Thiết Nương Nương luôn luôn dịu dàng, nhút nhát, mỗi nụ cười tiếng nói, mỗi cử chỉ đáng đi đều khiến người thương mến. Song chẳng rõ tự bao giờ Thiết Nương Nương đã hoàn toàn đổi khác, đã trở nên bướng bỉnh điều ngoa, thậm chí điên cuồng đến mức từ bỏ cha mẹ, phản bội tổ tông, cam nguyện từ bỏ nơi chôn nhau cắt rốn, chấp nhận mệnh đời nguyên rủa phi báng, không còn màng đến thân tình, luân thường, lễ giáo và danh dự nữa, như thế đã trở thành một người hoàn toàn xa lạ khác.. Thế rồi biết bao người đã táng mạng bởi sự ngỗ nghịch của nàng, biết bao máu nóng đã tuôn rơi bởi sự hành vi điên rồ của nàng ... Đó là vì nguyên nhân gì?

Một người con gái ngây thơ trong trắng bỗng dung lại ghê gớm thế này.

Khang Ngọc Đức cũng sâu lắng nhìn Thiết Nương Nương, mặt ngập vẻ khích động và đau khổ, ánh mắt lộ rõ vẻ tuyệt vọng và xót xa. Tuy nhiên y không hề động đậy, sáu cao thủ Vô Song phái đứng vây quanh nhìn y đầy căm hờn và Khang Ngọc Đức hiểu rõ chỉ cần Thiết Độc Hành một tiếng hạ lệnh, họ thậm chí có thể nuốt sống y ngay.

Hạng Chân trầm giọng nói:

- Đại chương môn, tại hạ hết sức áy náy đã khiến cho lệnh ái như thế này ...

nhưng tình thế bất buộc, nếu không làm vậy thì lệnh ái không chịu theo tại hạ rồi khỏi ...

Thiết Độc Hành như vừa từ thế giới khác quay về với thực tại, ông lắc mạnh đầu, thành khẩn nói:

- Đó đâu thể trách Hạng lão đệ được, còn nhớ Thiết mỗ đã có nói rồi, nếu Thiết Nương dám ngang bướng, có giết đi Thiết mỗ cũng cam lòng, Hạng lão đệ như vậy đã quá khách sáo rồi.

Hạng Chân vòng tay:

- Đại chương môn đã quá lời!

Thiết Độc Hành thoáng trầm ngâm:

- Xin phiền Hạng lão đệ hãy giải thủ pháp cho à tiện tỳ ấy đi!

Hạng Chân mỉm cười đứng lên, đi đến bên Thiết Nương, hai tay chớp nhoáng vung động, không một ai trông thấy rõ động tác của chàng, thế rồi Thiết Nương Nương bỗng bật lên tiếng rên rì.

Hạng Chân chậm rãi trở về chỗ ngồi. Lát sau dưới ánh mắt của mọi người, Thiết Nương Nương đã từ từ hồi tỉnh.

Như nhất thời chưa kịp nhớ lại những gì đã qua Thiết Nương Nương thờ thẩn mở choàng mắt, song lại nặng nề hạ mi mắt xuống. Hồi lâu nàng lại mở mắt ra, giờ đây nàng đã hoàn toàn trông thấy rõ ràng, và ngay khi ánh mắt nàng vừa chạm vào khuôn mặt đanh lạnh của Thiết Độc Hành nàng lập tức hiểu ngay việc gì đã xảy ra.

Thiết Nương Nương kinh hãi ngồi bật dậy, hai mắt tròn to tròn đầy tuyệt vọng, miệng há hốc và toàn thân run lẩy bẩy, tột độ kinh hoàng nhìn Thiết Độc Hành ngồi trên ghế cao, nước mắt tuôn trào cất giọng bi thiết:

- Cha ...

Thiết Độc Hành nghe như dao nhọn đâm tim, ba chòm râu đen dưới cằm khẽ rung động, hai bàn tay nắm chặt. Sau tiếng gọi thống thiết của ái nữ, bức tường thù hận mà vị đại chương môn Vô Song phái này cố gắng xây dựng giờ đây suýt nữa đã sụp đổ.

Bỗng Thiết Độc Hành nghiêng răng keng két, trừng mắt giận dữ quát:

- Im ngay! Tien ty nguoi con nhan ra cha nguoi u? Nguoi con mat moi goi cha nua u? Quan suc sanh vo si!

Thiet Nuong Nuong sừng người, sắc mặt liền trở nên xám ngắt, môi nàng không ngớt run rẩy, nước mắt rơi là chả, nảo nùng nói:

- Cha ... nữ nhi đâu có phạm trọng tội gì ... nếu như ... lão nhân gia nhất định ...

cho là nữ nhi có tội ... thì cũng chỉ vì ... nữ nhi chưa được sự đồng ý của lão nhân gia ... đã thương yêu một người ... mà lão nhân gia không thích ... mà thôi ...

Thiet Độc Hành đỏ mặt quát:

- Tien ti nguoi ... nguoi ... còn chút lòng hổ thẹn không hả? Ở trước mặt Thiet Độc Hành này lại dám thốt ra những lời bỉ ổi như vậy. Thiet gia ta bao đời trong sạch trọng lễ sùng nghĩa, chẳng rõ đã gây ra tội nghiệt từ bao giờ mà lại sinh ra một kẻ khốn kiếp điểm nhục gia môn như người ...

Thiet Nuong Nuong rầm rút khóc, nghẹn ngào nhưng bướng bỉnh nói:

- Thừa cha ... nữ nhi không hề có tội ... nữ nhi đã yêu Khang Ngọc Đức, lão nhân gia không chấp thuận ... nữ nhi đành đi theo y, nữ nhi nay đã trưởng thành, có quyền tranh cầu hạnh phúc chung thân cho mình ...

Thiet Độc Hành bỗng trở nên bình tĩnh lạ thường, giọng nghiêm lạnh nói:

- Súc sanh! Người đã dùng phương pháp gì để tranh cầu hạnh phúc chung thân cho mình? Dùng thanh danh Vô Song phái, dùng uy vọng của cha mẹ, dùng sự trong sạch của Thiet gia, dùng pháp chế của tổ tông, dùng luân thường của nhân gian hay là dùng hàng ngàn mạng sống con người hả?

Thiet Nuong Nuong cắn răng:

- Thừa cha, sự hôn nhân của nữ nhi chỉ là việc riêng của bản thân nữ nhi. Nữ nhi bỏ đi theo Khang Ngọc Đức cũng chỉ là tìm kiếm hạnh phúc cho riêng mình, không hề động chạm đến bất kì một người nào, tại sao lại phải tuân thủ những pháp chế bất hợp lý do tổ tiên để lại? Tại sao phải e ngại những luật lệ do bọn cô hủ đã qui định? Thừa cha, hôn sự của nữ nhi chưa được sự đồng ý của song đường, hai người đã tự ý kết hợp, hà tất lão nhân gia lại dùng danh dự và uy tín gia đình phủ chụp lên nữ nhi chứ?

Thiet Độc Hành lặng thinh một hồi, mới lạnh lùng nói:

- Vậy người cho rằng những kỉ cương và luân thường đã được truyền lại trong hàng ngàn vạn năm đều là vô ích cả ư? Việc người tự ý thành hôn là đúng, chống lại lệnh cha cử hành hôn lễ với Khang Ngọc Đức trong khi huynh đệ đồng phái đang phải đồ máu cũng là đúng có phải không?

Thiet Nuong Ngơ người, không còn tìm được lời biện bác nữa, song nàng đã đánh liều, lau đi nước mắt, ương ngạnh nói:

- Nữ nhi không cần biết gì hết, chỉ muốn đi theo người mình yêu và yêu thôi.

Nữ nhi chỉ biết hạnh phúc của mình là phải chính mình gây dựng, ngoài ra thấy đều bất kể. Nữ nhi nhận thấy đúng là làm không ai ngăn cản được và cũng không một luân thường pháp chế nào ràng buộc được.

Thiet Độc Hành chòng chọc nhìn ái nữ, ông hết sức kinh ngạc trước sự đối nghịch và xa lạ giữa hai cha con, ông dường như không còn quen biết nàng nữa ...

Thiet Độc Hành đưa hai tay xoa xoa màng tang, buông một tiếng thở dài nảo ruột, giọng nặng nề nói:

- Nuong Nuong, người từng là con gái của ta, trong máu người có tính ương ngạnh và kiêu ngạo của ta ... Thế nhưng điểm khác nhau giữa chúng ta là Thiet Độc Hành vận dụng bản tính ấy vào mặt tốt, còn người thì không phân biệt trắng đen, đã làm đường lạc lối ... Đó là sai lầm và thiếu sót của ta, lẽ ra ta phải chấn chỉnh người từ sớm ...

Ngưng chốc lát, lại đau thương nói tiếp:

- Việc đã đến nông nổi này mà người vẫn còn chưa biết hối cải, chưa nhận ra lỗi lầm, dù muốn bênh vực cho người cũng chẳng thể được ... Ta không thể để lương tâm ray rức với những đệ tử đã hi sinh, không thể để thanh danh Vô Song phái bị hoen ố, cũng không thể để luân thường trên đời bại hoại, vong linh tổ tiên không yên ... Nuong Nuong, ta rất thương yêu người, người đã từng là con gái của ta trong thời gian dài ...

Thiet Độc Hành mắt ngấn lệ, giọng khản đặc và uể oải nói:

- Không một người phụ nữ sánh được với hàng ngàn tính mạng ... cho dù là con gái của ta cũng vậy ...

Tất cả mọi người trong đại sảnh kể cả Thiet Nuong Nuong thấy đều hiểu được ngụ ý trong lời nói của Thiet Độc Hành. Mặc dù ông nói rất bình thản và lạnh lùng, song hết sức dứt khoát và nặc mùi máu tanh.

Thiet Nuong Nuong bắt đầu run rẩy, nàng tưởng phụ thân mình đẩy động can qua chỉ nhằm mục đích phá vỡ cuộc hôn nhân giữa nàng và Khang Ngọc Đức, vẫn hồi sĩ diện của Vô song phái. Nàng biết nhất định mình sẽ bị trừng phạt nhưng không ngờ phụ thân lại xử tử mình.

Bổng Khang Ngọc Đức thét to đầy bị phản nói:

- Thiết Độc Hành, lão lấy quyền gì làm như vậy hả? Nương Nương là người của Khang mỗ, là vợ Khang mỗ, chúng tôi đã yêu nhau tha thiết, tự nguyện nên vợ chồng, Thiết Độc Hành, tại sao lão lại muốn chia rẽ chúng tôi? Thiết Độc Hành, lão hãy nêu rõ lý do ra đi ...

Thanh Chí Trịnh Quân vùng tay, mấy cái tát tai này lửa đã khiến cho Khang Ngọc Đức miệng phún máu tươi, gằn giọng nói:

- Họ Khang kia, ngươi hãy ngậm cái miệng thôi lại, đây là chỗ cho ngươi lên tiếng hả?

Lúc này Thiết Nương Nương mới biết Khang Ngọc Đức cũng đã bị bắt giữ, nàng bàng hoàng quay phắt lại nhìn. Dáng vẻ thảm não của Khang Ngọc Đức đã khiến nàng cơ hồ không còn nhận ra được nữa. Đây chính là Tử Y Kim Kiếm tuấn tú nho nhã, là người chồng mà nàng thắm thiết yêu quý đó ư? Thiết Nương Nương gào lên bi thiết, điên cuồng lao về phía Khang Ngọc Đức.

Khang Ngọc Đức cũng toan vùng vẫy lao về phía Thiết Nương Nương, song đã bị Xích Đóm Tử Kiệt giữ lại, còn Giang Thủ Tâm và Trịnh Quân thì đứng chắn cản Thiết Nương Nương lại.

Thiết Nương Nương đầu bù tóc rối, nước mắt ràn rụa gào lên:

- Hãy cho ta qua ... Thủ Tâm, Trịnh Quân, hai người đã không còn nhận ra ta nữa ư? Van các người đừng ngăn cản ... ta phải đến xem Khang Ngọc Đức ...

Trịnh Quân buông giọng lạnh lùng:

- Đại tiểu thư, hiện tại đã khác trước, không có lệnh của chương môn bọn này đành đắc tội thôi.

Thiết Nương Nương sững người, đoạn lại gào khóc lên hai tay nắm thỉnh thỉnh vào mình Giang Thủ Tâm và Trịnh Quân, dùng móng tay cào vào mặt họ.

Song Giang Thủ Tâm và Trịnh Quân vẫn đứng yên như phỗng đá, để mặc nàng cào nắm, không hoàn thủ cũng không di chuyển.

Thiết Độc hành mặt lạnh lùng nói:

- Vu sư đệ, hãy kéo Nương Nương đến đây!

Vu Kiệt liền đứng lên, chẳng nói, chẳng rằng, nắm lấy tay Thiết Nương Nương kéo thẳng đến trước mặt Thiết Độc Hành.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Chắc lẽ vững lý mềm dạ sắt

Thiết Nương Nương vẫn không ngớt vùng vẫy và kêu gào, chiếc áo ngủ nhăn nhéo xóc xếch, trông nàng hết sức thảm hại, thật chẳng dám tin nảnh chính là một vị tiểu thư đài các đã xuất thân từ danh môn.

Thiết Độc Hành bỗng đứng phắt dậy, gằn dữ quát:

- Tân Kiên, hãy và mồm ả tiện tỳ ấy cho ta!

Tân Kiên giật mình kinh hãi. Y có ngoại hiệu là “Tiểu Vô Thường”, nổi tiếng tàn độc lúc đối phó với kẻ địch, song đó chỉ giới hạn đối với người ngoài. Còn như bảo y chinh trị người nhà, nhất là lại và miệng ái nữ của đại chương môn, thật khiến y tiến thoái lưỡng nan, vô cùng khó xử.

Thiết Độc Hành ánh mắt sắc lạnh nhìn trừng trừng Tân Kiên đang đứng lưỡng lự, lạnh lùng nói:

- Tân Kiên, ngươi còn khó khăn gì nữa?

Tân Kiên nuốt nước miếng đánh ực, đành chậm chạp đi tới.

Thiết Độc Hành quát to:

- Và miệng cho ta!

Tân Kiên giật mình, cắn răng giơ tay lên, song ngay khi ấy Thiết Nương Nương bỗng ngưng khóc, chẳng chút sợ hãi ngược mặt lên, nhắm mắt lại, đưa má về phía bàn tay của Tân Kiên.

Tân Kiên đỏ bừng mặt mũi, trán ướt đầm mồ hôi. Y trừng mắt cắn răng, song bàn tay giờ cao run rẩy, chẳng tài nào giáng xuống được.

Thiết Độc Hành lạnh lùng quát:

- Đánh!

Tân Kiên bỗng quay sang Thiết Độc Hành, co chân quỳ sụp xuống, dập đầu lạy và đau khổ nói:

- Đệ tử ... không thể nào đánh được. Đại chương môn, đệ tử ...

Thiết Độc Hành giận dữ hét vang, tung chân đá Tân Kiên lộn nhào, khoát tay quát:

- Cút đi cho ta!

Tân Kiên lồm cồm bò dậy, cúi đầu khom mình, đi lùi từng bước ra ngoài đại sảnh.

Thiết Độc Hành nặng nề ngồi trở xuống ghế, một hồi mới cất giọng đánh lạnh gọi:

- Thượng Nguyên Khôn!

“Xích Đồng Thủ” Thượng Nguyên Khôn tự này giờ đã nom nớp lo âu, vừa nghe tiếng Thiết Độc Hành gọi, y liền như kẻ mất hồn, tiến tới hai bước, khom mình nói:

- Đệ tử có đây!

Thiết Độc Hành đánh giọng:

- Thiết Nương Nương đã bất tuân khuê lệnh, tự ý bỏ nhà trốn đi, đó là một tội. Nghịch mệnh nghiêm đường, bất chấp luân thường đạo lý, đó là một tội. Đánh cắp bảo vật, diễm nhục gia phong, thêm một tội. Không biết liêm sỉ, bướng bỉnh chống chế cũng là một tội. Liên lụy đồng môn, khơi dậy can qua, thêm một tội nữa. Tất cả gộp chung năm tội, Thượng Nguyên Khôn, ả đã không còn dung thứ được nữa ... Giết ...

Tiếng “Giết” cực kỳ rần ròi và kiên quyết lập tức khiến người hiện diện thấy đầu tái mặt. Thiết Nương Nương toàn thân run lẩy bẩy, mặt xám xịt u ám, hai mắt đỏ dần nhìn phụ thân, nàng cơ hồ không dám tin là phụ thân lại thốt ra tiếng ấy một cách thẳng thừng như vậy. Mặc dù nàng đã tiên liệu là phụ thân sẽ xử tử nàng, nhưng không ngờ lại trong lúc này và nhanh chóng như vậy.

Khang Ngọc Đức cũng chao người đi một cái thật mạnh, mặt y nhăn nhúm, đau khổ đến lạc giọng nói:

- Thiết Độc Hành ... lão thật là tàn nhẫn ... Thiết Nương Nương đã làm gì đắc tội lão mà lão lại đối xử với nàng tàn bạo như vậy chứ? Thiết Độc Hành, hồ đồ không ăn thịt con, lão còn hung ác hơn cả loài hồ báo ...

“Thành Chử” Trịnh Quân vung tay, lại tặng cho y hai cái tát tai, gằn giọng nói:

- Khang Ngọc Đức, người mà còn dám buông lời xúc xược thì lão tử sẽ lột da người trước.

Khang Ngọc Đức bỗng cười như điên dại, miệng sung húp, gào to:

- Người ... người chẳng qua là một tên chó săn trong Vô Song Phái mà thôi.

Khang Ngọc Đức này dù binh bại thọ nhục, thân bị đọa đầy nhưng Khang mỗ tự thấy cũng còn có khí phách hơn người, không bao giờ xiểm nịnh ai cả ...

Trịnh Quân tức giận đến đỏ gay mặt, quát mắng nhìn Khang Ngọc Đức, nghiến răng nói:

- Tên súc sanh, cầm miệng ngay!

Nắm chặt cánh tay toan giờ lên của Trịnh Quân, Giang Thủ Tâm lạnh lùng nói:

- Khang Ngọc Đức, bọn ta dù vô tích sự đến mấy nhưng cũng biết cái đạo lý tôn lễ trọng hiền, thứ tự trên dưới, phân biệt già trẻ; không như người thân khoác da người mà vong ân phụ nghĩa, lấy oán báo đức. Đại chương môn đã ra tay cứu cái mạng chó của người đang khi hấp hối, mang người về chăm sóc tử tế, nào ngờ người chẳng những không biết mang ơn lại còn xúi giục đại tiểu thư đánh cắp Từ Ngọc Châu bỏ trốn theo người. Đó còn chưa kể vì lòng ham muốn và vọng tưởng cá nhân, người liên tiếp khơi động can qua để khiến máu chảy thành sông, thịt nát thành núi. Khang Ngọc Đức, đó chính là cái gọi là khí phách của người ư?

Thẳng thắn mà nói, đó gọi là dê hèn, gọi là vô sỉ, gọi là bỉ ổi, cái thứ mặt người lòng thú như người, ngay cả con chó trong Vô Song Phái cũng còn hơn người.

Giang Thủ Tâm tuy tuổi còn trẻ song lời lẽ sắc bén, nghĩa chính từ nghiêm, không chút đơm đặt vu khống. Khang Ngọc Đức bị mắng đến mặt mày tái mét, mồ hôi đầm đìa, hồ thẹn chẳng thốt nên lời.

Tây Môn Triều Ngọ lập tức vỗ tay như sấm, lớn tiếng nói:

- Hay lắm! Giang lão đệ nói nghe khoái lắm. Mẹ kiếp, tên khốn kiếp họ Giang chết đến nơi rồi mà còn dám giờ giọng huênh hoang khoác lác, rõ là chán sống.

Thiết Độc Hành lại chậm chậm đưa mắt nhìn Thượng Nguyên Khôn khiến y bất giác lạnh cả người, làm sao y có thể đành tâm hạ sát ái nữ của đại chương môn kia chứ?

Thiết Độc Hành thấy Thượng Nguyên Khôn đứng thừ ra bất động liền phùng phùng lửa giận, gằn giọng quát:

- Thượng Nguyên Khôn, người còn chờ gì nữa hả?

Thượng Nguyên Khôn sắc mặt thoát xanh thoát trắng, bối rối đến hai tay không biết để vào đâu cho phải, cúi gằm mặt không dám nhìn Thiết Độc Hành.

Khang Ngọc Đức lại thống thiết gào lên:

- Thiết Độc Hành, van ông đừng giết Nương Nương, mọi tội lỗi đều là do Khang mỡ này gây ra cả. Hãy để một mình Khang mỡ gánh chịu, muốn giết thì hãy giết Khang mỡ đi.

Thiết Độc Hành giận dữ quát:

- Ngươi ... Khang Ngọc Đức, dĩ nhiên ngươi cũng không thoát đâu ...! Thượng Nguyên Khôn, động thủ!

Thiết Nương Nương toàn thân lạnh ngắt tê dại, bỗng quỵ sụp xuống đất, thoáng ngước mặt lên, nước mắt ràn rụa, giọng xót xa nhưng bình thản nói:

- Thưa cha ... cha đừng ép buộc nữ nhi đến vậy ... rồi nữ nhi sẽ chết, lần này nữ nhi không trái lời lão nhân gia nữa đâu. Thiết Độc Hành hừ mạnh một tiếng, ngoảnh mặt đi, bầm bụng lạnh lùng nói:

- Thượng ... Nguyên ... Khôn ...

Thượng Nguyên Khôn rùng mình, hết nhìn Thiết Độc Hành lại nhìn Thiết Nương Nương. Thật từ khi cha sanh mẹ đẻ đến giờ, đây là một việc nan giải nhất mà y đã gặp. Vu Kiệt cười, thấp giọng nói:

- Đại sư huynh, theo đệ.

Thiết Độc Hành quát:

- Im ngay!

Vu Kiệt đành ngượng ngùng ngồi xuống, hai tay xoa vào nhau, không dám nói thêm gì nữa.

Uất Trì Hàn Ba lưỡng lự một hồi, đoạn cũng đánh liều nói:

- Chương môn sư huynh. Thiết Nương Nương hãy còn khờ dại, theo đệ ...

Thiết Độc Hành quắc mắt nhìn Uất Trì Hàn Ba, gằn giọng:

- Ngươi cũng ngậm miệng cho ta!

Uất Trì Hàn Ba ngớ người, nuốt một ngụm nước miếng lấy can đảm, lại nói:

- Chương môn sư huynh, việc này ...

Thiết Độc Hành vụt đứng lên, hai mắt rực hào quang, giọng rắn lạnh nói:

- Nếu ai còn xin tội cho ả tiện tỳ này nữa, bản tọa sẽ xử theo điều thứ nhất nội quy của môn phái.

Trong mười hai điều nội quy của Vô Song Phái, điều thứ nhất là “Kẻ nào khi sư diệt tổ, chống lại lệnh dụ chương môn, trước tiên trục xuất môn phái, sau đó chém ngang lưng xử tử”.

Vu Kiệt và Uất Trì Hàn Ba tuy đều là nhân vật trọng yếu với chức phận đại tôn chủ, song cũng chẳng dám chống lại phái quy, hai người chỉ còn biết thờ thần đứng nhìn nhau, chẳng còn cách nào hơn.

Thiết Độc Hành chậm rãi nói:

- Thượng Nguyên Khôn, ngươi thử tính xem ta đã hạ lệnh cho ngươi bao nhiêu lần rồi?

Thượng Nguyên Khôn mặt mày nhăn nhó van vãn:

- Bẩm đại chương môn, đệ tử có gan bằng trời cũng không dám trái lệnh lão nhân gia ... Nhưng ... việc này ... đệ tử thật ... thật chẳng thể nào xuống tay được ... xin lão nhân gia hãy rộng lòng lượng thứ cho ...

“Bốp”! Thiết Độc Hành trở tay giáng cho Thượng Nguyên Khôn một cái tát tai, khiến y ngã ngửa ra đất.

Thượng Nguyên Khôn miệng đầy máu tươi, lộn người quỵ dưới đất, máu tươi trên môi cũng không dám lau, quỳ thẳng đuột và mặt mày vàng ệch.

Thiết Độc Hành buông tiếng cười lạnh lùng, gật gật đầu nói:

- Được rồi, hôm nay người nào cũng muốn chống lại lệnh dụ của bản tọa, hãy tạm gác lại đã, khi nào trở về Đại thảo nguyên, bản tọa sẽ từ từ tính toán với các người.

Hạng Chân vịn ghế chậm chậm đứng lên, người lão đảo bởi quá suy nhược, mỉm cười nói:

- Tại hạ không bị ràng buộc bởi nội quy Vô Song Phái, lẽ ra cũng không muốn xen vào, nhưng việc này ...

Thiết Độc Hành vội nói:

- Hạng lão đệ hãy ngồi xuống đi, có gì cứ thư thả mà nói!

Hạng Chân lắc đầu, chậm rãi nói:

- Việc này liên quan đến tính mạng, tương lai và hạnh phúc của lệnh ái, nên tại hạ xin mạn phép muốn ngỏ vài lời ...

Thiết Độc Hành thoáng trầm ngâm, đoạn nhẹ gật đầu nói:

- Hạng lão đệ nói đi!

Hạng Chân chậm rãi nói tiếp:

- Lệnh ái tuổi hãy còn non nớt, từ khi chào đời chỉ sống trong hoàn cảnh đơn thuần, đâu hiểu được những gian trá điêu ngoa trên cõi đời, đâu phân biệt được đâu là thiện đâu là ác. Lệnh ái có hoài bão, có ước mơ, mong muốn được tiếp xúc với thế giới bao la bên ngoài. Thế là Khang Ngọc Đức đã xộc vào, tướng mạo của y không tệ, và có lẽ miệng lưỡi của y cũng hết sức khéo léo. Trong thời gian ở lại Đại thảo nguyên, y có rất nhiều cơ hội tiếp xúc với lệnh ái, lẽ dĩ nhiên y có thể dùng lời ngon tiếng ngọt quyến rũ và đầu độc lệnh ái ... Ngày lại ngày qua, lệnh ái đã sa vào cạm bẫy lúc nào không hay, và từ đó hành vi thay đổi dần ...

Hạng Chân nhắm mắt, đoạn nói tiếp:

- Đại chương môn hẳn hiểu rất rõ, khi tư tưởng của người nào còn là một mảnh giấy trắng, tô lên màu gì thì sẽ thành màu đó, còn như đã có màu rồi muốn thay đổi thật là khó khăn. Trường hợp của lệnh ái chính là như vậy, Khang Ngọc Đức đã lợi dụng thời gian dài tiếp xúc, tô lên tư tưởng trong trắng của lệnh ái những màu sắc tà ác, thấp hèn và bỉ ổi cũng như đại chương môn đã nói ...

Mọi người đều ngưng thần lắng nghe những lời phân tích hợp lý và rành mạch của Hạng Chân, không một ai lên tiếng ...

Ngưng chốc lát, Hạng Chân lại nói tiếp:

- Nếu tính bẩm sinh của một người đã là xấu xa tàn ác thì không đáng được tha thứ, còn như bị ảnh hưởng mà thay đổi bản tính thì có thể lượng thứ, bởi tính tà ác bẩm sinh không thể nào sửa đổi, còn bị ảnh hưởng thay đổi thì vẫn có thể uốn nắn được. Lệnh ái chính là thuộc trường hợp thứ hai, đại chương môn là cha, hẳn hiểu rất rõ bản tánh của lệnh ái lúc còn bé.

Hạng Chân ánh mắt sáng ngời quét nhìn từng người trong đại sảnh, đoạn lại nói tiếp:

- Do đó, lệnh ái chẳng qua chỉ là nhất thời bị mê hoặc chứ không phải vốn xấu xa. Chúng ta chẳng thể vì những lỗi lầm đã phạm phải trước mắt của lệnh ái mà chối bỏ nguyên nhân đã gây nên lỗi lầm ấy mà chúng ta cần phải hiểu thật cận kề nguyên nhân đã khiến lệnh ái đổi khác, rồi sau đó mới có thể kết luận.

Thiết Độc Hành cúi thấp đầu, lặng lẽ suy tư, hồi lâu vẫn không nói gì ...

Tây Môn Triều Ngọ hết sức bội phục Hạng Chân, bèn đứng lên nói:

- Đại chương môn, lời lẽ của Hạng huynh hết sức chí lý và công bằng, không hề bênh vực bên nào cả, xin đại chương môn hãy nghĩ lại ...

Thiết Độc Hành cười chua chát:

- Tây Môn đương gia, nhưng Thiết mỗ chẳng thể buông tha cho ả tiện tỳ này được, nếu như vậy thì Thiết mỗ thật vô cùng có lỗi với những môn nhân đã tử nạn.

Hạng Chân mỉm cười:

- Theo tại hạ nghĩ, những môn nhân thuộc hạ đã tử nạn của đại chương môn cũng không muốn diễn ra tấn bi kịch này đâu!

Thiết Độc Hành thở dài:

- Ôi ... Thiết mỗ biết xử lý thế nào đây?

Hạng Chân bỗng tươi mặt nói:

- Đại chương môn, tại hạ hãy còn vài lời muốn bẩm cáo ...

Thiết Độc Hành vội nói:

- Không dám, Hạng lão đệ xin cứ tỏ bày.

Hạng Chân chậm rãi nói:

- Phen này quý phái tiến quân vào Trung Nguyên ném trái bao gian nguy, đổ ra bao xương máu, mục đích chỉ là vì thanh danh của Vô Song Phái, uy tín của Đại thảo nguyên, danh vọng của bản thân đại chương môn cùng chấn chỉnh cương thường, nêu cao nhân luân và giữ gìn lễ giáo phải không?

Thiết Độc Hành gật đầu:

- Đúng vậy!

Hạng Chân cao giọng nói tiếp:

- Sau bao cuộc chiến gian truân và đẫm máu, Vô Song Phái giờ đã đạt được những gì mong muốn, diệt trừ Như Ý Phủ và đánh tan các bang phái hắc đạo đã nổi giáo cho giấc, như vậy là đã chấn chỉnh được thanh danh và uy tín, diệt sạch bọn đầu sỏ Hắc Thủ Đảng và Xích Xam Đội, vậy là đã nêu cao danh vọng. Giờ đây kẻ chủ hung đã dấy động can qua là Khang Ngọc Đức đã bị bắt, Thiết Nương Nương đã trở về, vậy chẳng đã chứng tỏ cương thường nhân luân không thể phá rồi đó ư? Giờ đây hôn sự của hai người đã được chứng thực vô hiệu. Nói cách khác, hành vi vô phép tự ý kết hôn đã bị trừng phạt, như vậy kẻ là lễ giáo đã được giữ gìn rồi.

Hạng Chân mỉm cười, lại nói tiếp:

- Giờ đây những gì chúng ta muốn thực hiện đều đã đạt thành. Đại chương môn, theo ý tại hạ không cần phải dùng phương pháp tàn bạo máu tanh để giải quyết vấn đề mà nên cảm hóa bằng lòng nhân đức vị tha, nhưng vậy hẳn sẽ hiệu quả hơn là giết chóc. Đại chương môn, xin hãy rước lệnh ái trở về, không nên sát hại một người con gái bởi khờ dại đã lầm đường lạc lối, cảm hóa một con người mới thật sự có ý nghĩa hơn là hủy diệt một con người.

Hạng Chân vừa dứt lời, Vu Kiệt đã từ từ quỳ xuống, tiếp theo đến Uất Trì Hàn Ba, rồi thì mọi người hiện diện đều lần lượt quỳ xuống ...

Ngay khi ấy, bỗng một đám người tiến vào như gió cuốn, thì ra là đại tôn chủ Phi Tự Môn Trường Tôn Kỳ, tổng đàn đại hộ chủ Hà Hường Nguyệt, cùng với Vệ Tử Môn đại tôn chủ Kim Dục đã lâu không gặp, “Thanh Diệp Tử” La Sài, “Hồng Hồ Tử” Lê Băng, “Lưỡng Cá Bán” Nguyễn Hoàn và Lỗ Phong.

Những người này vừa vào đến đại sảnh đã trông thấy rõ cảnh tượng trước mắt, chẳng kịp nói gì cũng quỳ cả xuống đất.

Thiết Độc Hành ngẩng nhìn các môn nhân đang quỳ trước mặt, khàn giọng nói:

- Các vị làm gì thế này?

Vu Kiệt đánh bạo nói:

- Dám xin chương môn đại sư huynh thu hồi lệnh dụ, tha chết cho Thiết Nương Nương ...

Thiết Độc Hành vừa định lên tiếng thì Hạng Chân đã tiếp lời:

- Đại chương môn, nếu lão nhân gia còn chưa chấp thuận, Hoàng Long và Tây Môn đương gia cũng phải quỳ xuống cầu xin ...

Thiết Độc Hành lặng người, buông tiếng thở dài nói:

- Thôi được rồi, hãy đứng lên hết đi!

Mọi người lập tức lộ vẻ mừng rỡ, đồng thanh nói:

- Xin tạ ơn đại chương môn!

Sau khi mọi người đứng lên, Thiết Độc Hành lạnh lùng nhìn Thiết Nương Nương vẫn còn quỳ dưới đất, gằn giọng nói:

- Tiện tỳ, ngươi biết lỗi chưa hả?

Thiết Nương Nương mặt đầy nước mắt, lúc này lòng nàng ngập tràn đầy cảm kích và hổ thẹn. Nàng biết phụ thân không phải hăm dọa nàng, ông nói được là làm được. Nếu không nhờ Hạng Chân thành khẩn khuyên giải và các môn nhân quỳ xin thì tính mạng của nàng e đã kết thúc rồi.

Thiết Nương Nương lòng ghen ngào nói:

- Nữ nhi ... đã biết lỗi rồi!

- Hừ, còn không mau lạy tạ các vị thúc bá sư huynh hả?

Thiết Nương Nương liền mọp người lạy và nói:

- Nương Nương xin bái tạ các vị thúc bá sư huynh đã cầu xin tha mạng giùm cho ...

Trong đại sảnh ngoài các vị tôn chủ ra, tất cả đệ tử Vô Song Phái khác thấy đều tránh sang bên, không dám nhận trọng lễ của Thiết Nương.

Hạng Chân đứng yên đón nhận, mỉm cười nói:

- Hạng mỗ đã tổn biết bao tâm huyết, rất đáng đón nhận một lạy này, xin Thiết cô nương hãy đứng lên!

Vu Kiệt liền đi đến nhẹ nhàng đỡ Thiết Nương Nương lên và đứng sang bên.

Thiết Độc Hành lúc này đang lạnh lùng nhìn vào Khang Ngọc Đức, Thiết Nương Nương thấy vậy bất giác lạnh cả người, song nàng chưa kịp tỏ thái độ gì thì Thiết Độc Hành đã khoát tay nói:

- Hãy mang Khang Ngọc Đức ra ngoài chém cho ta!

Phen này thì Xích Đôm Tử Kiệt, Giang Thủ Tâm và Trịnh Quân chẳng còn ngần ngại nữa, lập tức buông tiếng dạ vang, hùng hổ nắm lấy Khang Ngọc Đức kéo đi xênh xệch.

Thiết Nương Nương lao tới, bị thiết gào lên:

- Đứng ... đứng ... Ngọc Đức ...

Khang Ngọc Đức cũng vùng vẫy dữ dội, gương mặt bê bết máu của y ngập đầy đau xót, tuyệt vọng và quẩn luyến, giọng khàn đặc gào to:

- Nương Nương ... hãy mặc ta ... đừng nhớ đến ta nữa ... Nương Nương, được nhìn thấy nàng vẫn còn sống khỏe mạnh là ta đủ mãn nguyện rồi ...

Giang Thủ Tâm tóm lấy cổ áo Khang Ngọc Đức kéo mạnh ra sau, Thiết Nương Nương cũng bị Vu Kiệt ôm ngang lưng, nàng thống thiết gào to:

- Hãy buông tha cho Ngọc Đức ... van các người ... hãy tha cho Ngọc Đức ...

Khang Ngọc Đức bị kéo lê đi, nước mắt ràn rụa lớn tiếng nói:

- Nương Nương ... ta yêu nàng ... chưa bao giờ lừa dối nàng ... đến chết vẫn yêu nàng ... Nương Nương ... xin vĩnh biệt ... ở chốn suối vàng ta luôn tưởng nhớ đến nàng ... sẽ luôn luôn phò hộ cho nàng ... vĩnh biệt Nương Nương ...

Bỗng, Hạng Chân với giọng lạnh nhạt song oai nghiêm nói:

- Hãy khoan!

Hai tiếng “Hãy khoan” tuy ngắn ngủi song có sức mạnh như tảng đá ngàn cân, cả đại sảnh lập tức im phăng phắc, không một người lên tiếng, tất cả đều hướng ánh mắt kinh ngạc nhìn vào Hạng Chân, lòng hết sức hồi hộp.

Thiết Độc Hành cũng rất lấy làm lạ đưa mắt nhìn Hạng Chân nói:

- Hạng lão đệ ...

Hạng Chân đưa mắt nhìn Khang Ngọc Đức và sáu cao thủ Vô Song Phái đã ra đến cửa đại sảnh, quay người lại nói:

- Đại chương môn, Khang Ngọc Đức là một người xấu xa gian ác phải không?

Thiết Độc Hành biết câu hỏi của Hạng Chân có ngụ ý, nên lòng gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Hạng Chân hàm súc nói tiếp:

- Nhưng y lại thật lòng hết dạ yêu lệnh ái!

Thiết Độc Hành ngó người:

- Hạng lão đệ, con gái của Thiết mỗ tuy hư đồn nhưng quyết không lấy tên khốn kiếp Khang Ngọc Đức làm chồng.

Hạng Chân gật đầu:

- Vâng! Thế nhưng tục ngữ có câu “Một gái không thờ hai chồng”. Đại chương môn, lệnh ái có thể kết hôn với người đàn ông khác một lần nữa không?

Thiết Độc Hành ngó người:

- Việc ấy thì ...

Hạng Chân tiếp lời:

- Cuộc chiến tại Bi Thạch Sơn, Khang Ngọc Đức tuy thuộc một trong Tam Kỳ của Hắc Thủ Đẳng, là một nhân vật chủ yếu và cũng do y mà ra, nhưng tại hạ chưa từng thấy y ra mặt đối địch với Vô Song Phái, điều này Kim đại tôn chủ Vệ Tự Môn có thể xác nhận.

“Phi Dục” Kim Dục ngẫm nghĩ chốc lát, gật đầu nói:

- Không sai, quả đúng như lời Hạng lão đệ đã nói.

Hạng Chân nói tiếp:

- Sau đó chúng ta lại chiến đấu liên miên với các bang phái liên minh với Như Ý Phủ song Khang Ngọc Đức vẫn không hề tham dự trong hàng ngũ chống đối, điều này tất cả mọi người hiện diện tại đây đều biết rõ.

Trong đại sảnh không một người lên tiếng phản ứng, vậy có nghĩa là đã mặc nhiên thừa nhận.

Hồi lâu, Thiết Độc Hành mới trầm giọng nói:

- Lúc ở Bảo Hồ Trang ... Khang Ngọc Đức có ra tay đối địch với bốn phái.

Hạng Chân lắc đầu:

- Đành rằng vậy, nhưng Khang Ngọc Đức là một trong Tam Kỳ của Hắc Thủ Đẳng, đến giai đoạn cuối cùng mà còn chưa chịu đứng ra đối kháng thì thật quá thậm tệ, mặc dù y đã ra tay đối địch với quý phái trong cuộc chiến đấu sau cùng tại Bảo Hồ Trang, nhưng y có sát thương một người nào không?

Cả đại sảnh yên lặng, lát sau Hạng Chân lại nói tiếp:

- Để chứng minh một điều, từ đầu chí cuối Khang Ngọc Đức chưa từng sát hại một người nào của Vô Song Phái. Nói cách khác, y đã cố gắng tránh đối địch với quý phái.

Thiết Độc Hành hít sâu vào một hơi, trầm giọng:

- Hạng lão đệ có cao kiến gì, xin hãy nói thẳng ra đi.

Hạng Chân giọng rề rà:

- Tuy Khang Ngọc Đức tha thiết yêu lệnh ái và không hề đối địch với quý phái, song y vẫn phải chịu trách nhiệm về cuộc chiến tranh vừa qua và việc dụ dỗ lệnh ái bỏ trốn đi. Tuy nhiên, vì việc chung thân của lệnh ái và Khang Ngọc Đức đã có lòng nhân nhượng, theo tại hạ thì ...

Thiết Độc Hành bực tức ngắt lời:

- Buông tha cho hắn hay sao?

Hạng Chân mỉm cười:

- Tội chết có thể khỏi nhưng tội sống khó dung tha.

Thiết Độc Hành thắc mắc:

- Tội sống làm thế nào không thể tha được? Xin Hạng lão đệ hãy nói ra đi.

Chương 59: Hết ân oán sắt cầm lại hòa đôi

Hạng Chân nhắm mắt im lặng một hồi, đoạn lại mở mắt ra nói:

- Vùng Quan Ngoại hẳn là có rất nhiều chỗ cần đến sức lao động, hãy phạt Khang Ngọc Đức làm việc cực nhọc trong mười năm để chuộc tội, đồng thời cũng để mài dũa tâm tính của y và tạo cơ hội cho y ăn năn hối cải.

Thiết Độc Hành lắc đầu:

- Vậy thì nhẹ quá, và hôn sự giữa tên khốn kiếp ấy với ả tiện tỳ Thiết Nương Nương cũng chẳng thể nào kể được.

Hạng Chân nghiêm giọng:

- Vâng, trên hình thức chúng ta không thể nào thừa nhận nhưng trên thực tế thì hai người đã là vợ chồng với nhau không thể nào chối từ được. Do đó, chúng ta đã không thừa nhận chuyện hôn nhân của họ mà lại phải giải quyết ổn thỏa về cuộc đời của lệnh ái. Trong trường hợp khó thể lường toàn như vậy, chúng ta đành phải tìm một giải pháp tương đối hợp lý, mặc dù giải pháp ấy có phần miễn cưỡng song cũng đành chịu vậy thôi.

Ngưng chốc lát, đoạn nói tiếp:

- Theo tại hạ nghĩ, với mười năm khổ dịch để trừng phạt Khang Ngọc Đức, trong thời gian ấy nếu y thật sự biết ăn năn hối cải, vậy chứng tỏ bản tính của y vốn không phải xấu ác ... Lúc bấy giờ chương môn hãy tuyên bố xá tội cho Khang Ngọc Đức, rồi sau đó tái chủ trì hôn sự giữa lệnh ái và y.

Tây Môn Triều Ngọ cũng liền phụ họa:

- Đại chương môn, hiện sự thật đã quá rõ ràng. Thứ nhất, lệnh ái với Khang Ngọc Đức sự thật đã là vợ chồng, nói cách khác, cuộc hôn nhân này có được thừa nhận hay không thì lệnh ái cũng khó có thể tái giá. Thứ nhì, Khang Ngọc Đức từ đầu chí cuối đều tỏ thái độ nhún nhường cầu an, chưa từng đích thân đối phó với quý phái, và y cũng thành tâm thật dạ đối xử tốt với lệnh ái, xét ra cũng đáng được khoan thứ. Thứ ba, tội lỗi đã quyến rũ lệnh ái bỏ nhà trốn đi và khơi dậy can qua không thể chối bỏ được, song qua những nguyên nhân đã kể trên thì tội chết có thể miễn, nhưng tội sống thì phải xử phạt mười năm khổ dịch, sau mười năm nếu y biết ăn năn hối cải thì đại chương môn có thể thành toàn cho hai người, ý kiến này của Hạng huynh quả là vẹn cả hai bề.

Thiết Độc Hành ngẫm nghĩ hồi lâu, đoạn nói:

- Tâm ý của nhị vị chẳng ngoài muốn thành toàn cho ả tiện tỳ Thiết Nương Nương, nhưng ... chỉ sợ tên tiểu tử họ Khang không quên được mối huyết thù giữa bốn phái với Hắc Thủ Đàng, giữ lại mầm họa thật là một việc làm không sáng suốt.

Hạng Chân cười nhẹ:

- Theo tại hạ thì nhất định y sẽ quên được thôi.

Thiết Độc Hành ngạc nhiên:

- Vậy nghĩa là sao?

Hạng Chân liếc mắt nhìn Khang Ngọc Đức, chậm rãi nói:

- Tình cảm hết sức là kỳ diệu, nó có thể làm thay đổi tâm tính của một cá nhân, chẳng hạn như trong cuộc chiến vừa qua, chính Khang Ngọc Đức là người gây ra có sự, lẽ ra y phải đi đầu mới đúng, vậy mà y không hề ra mặt. Theo tại hạ nghĩ, đó không phải vì y quá nhút nhát mà là do ảnh hưởng của lệnh ái, đúng chẳng?

Thiết Nương Nương nước mắt dàn dụa, gạt mạnh đầu. Hạng Chân mỉm cười nói tiếp:

- Lúc bấy giờ Khang Ngọc Đức hẳn là đã tiên liệu được kết quả của cuộc chiến, trong lúc tình hình gay go mà y có thể nhẫn nhịn được bởi tình cảm của lệnh ái. Vậy thì mối hận thù trong lòng y sau này nhất định sẽ tiêu tan dưới tình yêu chân thành của lệnh ái, bằng không ắt y sẽ thân bại danh liệt, sẽ mất hết tất cả.

Khang Ngọc Đức không phải là kẻ khờ dại, hẳn y biết so sánh giữa một bên là cuộc đời yên ả và một bên là đau khổ chết chóc, y sẽ lựa chọn bên nào? Tại hạ tin rằng câu trả lời của y chắc chắn sẽ giống như câu trả lời của chúng ta.

Hạng Chân nhấn mạnh giọng nói tiếp:

- Do đó, đại chương môn đừng lo Khang Ngọc Đức sẽ nuôi hận trong lòng, thời gian và tình cảm rồi đây sẽ xóa bỏ tất cả ... Có một điều tại hạ cũng biết mình nói quá sớm, nhưng tại hạ cũng phải nói ra trước đây, xin chúc đại chương môn đã có lại được người con gái dịu hiền hiếu thảo và một chàng rể đã thay lột đổi dạng, hiểu rõ lẽ nghĩa.

Trong đại sảnh yên lặng một hồi, bỗng “Thanh Ma Quân” Trường Tôn Kỳ tiến tới hai bước, khom mình nói:

- Những lời lẽ của Hạng huynh hoàn toàn xuất phát từ đáy lòng và đầy nhân đạo. Đại sư huynh, đệ thấy có thể chấp nhận được đấy.

“Phi Dục” Kim Mộc cũng liền phụ họa:

- Đại sư huynh, oán thù nên coi bỏ chứ không nên thất lại. Hãy lấy tình thương xóa bỏ hận thù là hơn.

“Sinh Tử Dao” Vu Kiệt cũng cao giọng nói:

- Vì hạng phúc chung thân của Thiết Nương Nương, để cho Thiết Nương Nương có một niềm hi vọng tiếp tục sống. Chương môn sư huynh, Hạng huynh nói rất hữu lý.

“Du Hồn Hồ Chử” Hà Hương Nguyệt cũng từng cười nói:

- Đại sư huynh hãy gạt đầu đi thôi, tội gì lại nhất quyết gây ra chuyện đổ máu kia chứ? Trong cuộc chiến tranh vừa qua, sự tổn thất của chúng ta đã được đền trả gấp bội rồi.

“Càn Khôn Nhất Toàn” Uất Trì Hàn Ba cũng tiếp lời:

- Sư huynh, việc này nên giải quyết như vậy là hơn.

Thiết Độc Hành dậm mạnh chân, ngồi trở xuống ghế, khoát tay nói:

- Các người bệnh vực quá!

Ông nói vậy chẳng khác nào đã chấp thuận, mọi người hiện diện thấy đều mừng rỡ, bầu không khí vui tươi lập tức tràn ngập đại sảnh.

Trường Tôn Kỳ liền ngoảnh ra sau nói:

- Hãy đưa Khang Ngọc Đức ra sau quân thức, khi nào hành sự vẫn do sáu người các người canh giữ.

Xích Đôm Tứ Kiệt, Giang Thủ Tâm và Trịnh Quân đồng thanh cung kính nói:

- Tuân mạng!

Nhưng họ chưa kịp hành động thì Khang Ngọc Đức bỗng quỳ sụp xuống ...

nước mắt dàn dụa nghẹn ngào nói:

- Khang Ngọc Đức xin tạ đại chương môn và các vị tôn chủ đã tha mạng cho.

Đoạn hai gối quay sang Hạng Chân, dập đầu vái ba lạy, mặt co giật xúc động nói:

- Hạng đại hiệp, Khang Ngọc Đức sẽ không bao giờ quên được ơn đức cao dày của đại hiệp đối với hai vợ chồng Khang Ngọc Đức này. Chẳng những đã cứu mạng mà còn cứu cả con tim của Khang Ngọc Đức. Hạng đại hiệp, Khang Ngọc Đức sẽ không bao giờ quên kỳ vọng của đại hiệp đối với Khang Ngọc Đức, trong tương lai đại hiệp nhất định sẽ thấy Ngọc Đức kính hiếu đại chương môn thế nào.

Thương yêu và bảo bọc cho Thiết Nương Nương như thế nào. Rồi đây Ngọc Đức sẽ cam nguyện một cuộc sống đạm bạc, không bao giờ tranh chấp với đời ...

Hạng Chân tránh sang bên một bước, vòng tay nói:

- Khang bằng hữu, Hoàng Long hết sức vui mừng được trông thấy điều ấy.

Khang Ngọc Đức thành khẩn nói tiếp:

- Tây Môn đương gia, ơn nghĩa của đương gia, Ngọc Đức cũng vĩnh viễn ghi lòng tạc dạ.

Tây Môn Triều Ngọ cười ha hả:

- Đừng khách sáo, nếu như bằng hữu thành tâm sửa chữa, mai này gặp lại nhau chúng ta sẽ thiết lập mối quan hệ mới.

Thế là, trong niềm cảm kích vô vàn, Khang Ngọc Đức đã bị các cao thủ Vô Song Phái giải đi một cách khách sáo.

Thiết Nương Nương lại một lần nữa khầu tạ phụ thân cùng các vị thúc bá, đoạn chậm rãi đi đến trước mặt Hạng Chân, không cầm được, nước mắt lại tuôn rơi theo tư thế quỳ lạy của nàng.

Hạng Chân vội tránh sang bên một bước và nói:

- Cô nương hãy đứng lên mau, tại hạ đâu thể lại gánh nhận trọng lễ như vậy được chứ?

Thiết Nương Nương đưa mắt nhìn Hạng Chân, nãy nùng nói:

- Hạng thúc thúc, sự sống của diệt nữ hoàn toàn là do Hạng thúc thúc đã ban cho, bảo diệt nữ làm sao báo đáp cho thúc thúc đây?

Tây Môn Triều Ngọ cười xen lời:

- Khi nào bọn vô tích sự này đến Đại thảo nguyên, tiểu cô nương hãy làm cho mấy món ăn hiếu kính là được rồi. Thôi, bây giờ tiểu cô nương hãy đứng lên đi.

Thiết Nương Nương vẫn quỳ dưới đất dập đầu vái ba lạy với Hạng Chân và Tây Môn Triều Ngọ, hai người vội tránh né và mời nàng đứng lên.

Thiết Nương Nương vừa lau nước mắt vừa lên nhìn phụ thân, chỉ thấy lúc này Thiết Độc Hành tuy mặt vẫn đanh lạnh, song trên khóe môi đã thoáng hiện một nụ cười.

Vu Kiệt tiến tới, nhẹ nhàng dìu Thiết Nương Nương lên lầu nghỉ ngơi. Nhìn hai người chậm rãi bước lên lầu, Tây Môn Triều Ngọ châu đầu gần Hà Hường Nguyệt khẽ hỏi:

- Đại hộ chủ, sao mà các vị kéo đến vừa kịp lúc thế này?

Hà Hường Nguyệt nheo mắt thấp giọng:

- Bọn này vừa gặp Kim Mộc tại Đại Hà Trán, vừa nói có mấy câu thì tên tiểu tử Tân Kiên mặt mày sung húp phi ngựa đến, hối hả báo lại sự việc tại đây, nên mọi người mới vội vã kéo đến, cũng may là vừa đến kịp lúc, không thì á nha đầu Thiết Nương Nương e đã nguy đến tính mạng rồi.

Tây Môn Triều Ngọ gắt gù:

- Thật là kịp lúc, thật là kịp lúc ...

Lúc này bọn đệ tử Vô Song Phái đã mang thêm ghế đến, mọi người như vừa trút được gánh nặng, ngồi xuống.

Uất Trì Hàn Ba nhìn Hạng Chân, giọng cảm thán nói:

- Hạng lão đệ, cái miệng của lão đệ quả là lợi hại, thật chẳng kém gì tuyệt kỹ phi thường của lão đệ.

Hạng Chân đặt tay lên ngực, mỉm cười:

- Uất Trì tôn chủ quá khen, chẳng qua là các vị thể diện to tát và đại chương môn đã vị tình đó thôi, chứ không thì cái miệng vụng về của tại hạ đâu có làm nên trò gì.

Thiết Độc Hành sâu lắng nhìn Hạng Chân, lòng ông vô cùng cảm kích chàng.

Nếu không nhờ chàng thì vấn đề của Thiết Nương Nương làm sao có thể giải quyết êm xuôi thế này được? Dù gì Thiết Nương Nương cũng là con ruột của ông, chỉ cần có lý do vẫn hỏi thì ông đành lòng nào đưa nàng vào cõi chết kia chứ?

Hạng Chân cũng sâu lắng nhìn Thiết Độc Hành, qua ánh mắt trong sáng của ông, chàng đã trông thấy rất nhiều và càng hiểu rõ hơn về tấm lòng của Thiết Độc Hành.

Thượng Nguyên Khôn bỗng thấp giọng hỏi Thiết Độc Hành:

- Bẩm đại chương môn. Nghiêm Tiệp hãy còn ở đây, xin cho biết xử lý thế nào?

Thiết Độc Hành giờ mới nhớ đến Nghiêm Tiệp, ngẫm nghĩ chốc lát, quay sang Hạng Chân cười nói:

- Hạng lão đệ, ý lão đệ giải quyết thế nào?

Hạng Chân mỉm cười nói:

- Hãy giam lại rồi sau hẵng tính, được chăng?

Thiết Độc Hành gật đầu:

- Việc này cũng xin nhờ lão đệ xử lý giúp cho.

Đoạn khoát tay, Nghiêm Tiệp liền bị bốn tên đệ tử Vô Song Phái đỡ dậy đưa ra ngoài.

Thiết Độc Hành khẽ hắng giọng rồi nói:

- Kim sư đệ sao đến muộn quá vậy?

“Phí Dục” Kim Mộc mặt mày rạng rỡ, trầm giọng nói:

- Bốn tọa không biết chừng môn sư huynh đã đại cử hành động nên đã cùng bọn La Sài lên nơi săn bắn trước khi phi kỵ do chừng môn sư huynh phải đi triệu hồi đến nơi. Hai đệ tử ấy chờ đến khi gặp bốn tọa thì đã gần canh hai đêm qua rồi, được tin bốn tọa tức khắc lên đường ngay. Lúc trời hửng sáng thì đến Hạc Thạch Gian, thấy cảnh tượng tại đó biết ngay là cuộc chiến sớm đã triển khai, nên liền ra roi giục ngựa đến tại Đại Hà Trấn. Khi đến một khu rừng cách Đại Hà Trấn chừng hai mươi dặm thì tình cờ gặp một tên đầu sỏ của Như Ý Phủ, về sau mới hay y chính là “Bắc Địa Nhất Kỳ” Đỗ Tông.

Uất Trì Hàn Ba vội hỏi:

- Tên tiểu tử ấy đã thừa lúc hỗn loạn đào tẩu mất, lão Kim có bắt được hán không?

Kim Mộc cười ha hả:

- Bốn tọa trông bộ dạng là biết ngay hán chẳng phải hạng tốt lành, liền cùng La Sài, Lệ Bằng và Lưỡng Cá Bán bao vây. Võ công của hán cũng khá cao cường, nhưng vì quá mệt mỏi và tinh thần bất ổn, tuy hán đã dốc sức kháng cự, nhưng chưa đầy ba mươi chiêu thì hạ được hán.

Hà Hường Nguyệt cũng liền hỏi:

- Rồi sao nữa?

Kim Mộc cười khanh khách:

- Sau đó Lệ Bằng đã đưa hán về châu Diêm Vương.

Thượng Nguyên Khôn bỗng lại thấp giọng hỏi:

- Bẩm đại chương môn, còn gần một ngàn tù binh địch thì xử lý thế nào?

Thiết Độc Hành trầm giọng:

- Cuộc chiến đã kết thúc, bọn họ chẳng qua chỉ là kẻ thừa hành. Hãy phát cho mỗi người ba lạng bạc, còn kẻ trọng thương sau khi chữa trị sẽ phát cho gấp đôi, toàn bộ thả hết.

- Tuân mạng!

Thượng Nguyên Khôn liền quay người bỏ đi.

Thiết Độc Hành thở hắt ra một hơi dài, uể oải nói:

- Cuối cùng rồi trận can qua này cũng đã kết thúc ... mấy ngày hôm nay thật là dài ...

Hạng Chân bỗng nói:

- Đại chương môn bao giờ thì ban sư trở về Đại thảo nguyên?

Thiết Độc Hành cười:

- Thiết mỗ định sẽ trở về ngay ngày mai.

- Vậy thì sáng mai tại hạ đã phải chia tay với các vị rồi.

Thiết Độc Hành sững sờ:

- Hạng lão đệ cùng Tây Môn đương gia và Kha đại hiệp đã chẳng quản bao gian nguy giúp bốn phái báo thù tiết hận, bốn phái chưa biết lấy gì để báo đáp.

Thiết mỗ đang định mời ba vị đến Đại thảo nguyên ở chơi một thời gian, sao Hạng lão đệ lại từ biệt như thế này?

Hạng Chân vòng tay cười:

- Được đại chương môn quý trọng như vậy, chúng tại hạ hết sức lấy làm vinh hạnh. Nhưng Hạng mỗ hãy còn một số việc quan trọng cần làm, và Tây Môn đương gia cũng đã lâu chưa trở về với Thiết Kỳ Minh, bỏ đi quá lâu e không ổn.

Hơn nữa, Kha nhân huynh hiện đang thọ trọng thương, cần phải điều dưỡng, không tiện đi xa, có chỗ nghịch ý đại chương môn, vạn xin lượng thứ cho.

Thiết Độc Hành lắc đầu:

- Không được, ba vị nhất định phải đến chơi Đại thảo nguyên một chuyến.

Hạng Chân thành thật:

- Đại chương môn, tại hạ nói rất thật tình chứ không phải cố ý từ khước, khi nào rảnh rồi nhất định tại hạ sẽ ra Quan Ngoại bái yết.

“Phi Dục” Kim Mộc cũng vội nói:

- Nay, Hạng lão đệ đâu thể ra đi như vậy được? Từ khi quen biết đến giờ chúng ta ngay cả một ly rượu cũng chưa được uống chung nhau, lão đệ sao đành bỏ đi nhanh chóng như vậy được?

Uất Trì Hàn Ba cũng thành khẩn nói:

- Đúng rồi! Hạng lão đệ, Tây Môn đương gia, dù thế nào thì hai vị cũng phải đến Đại thảo nguyên ở chơi vài tháng ... phong cảnh ngoài Quan ngoại hào tráng lắm.

Hạng Chân liền đứng lên ôm quyền nói:

- Xin đa tạ mỹ ý của các vị, nhưng chúng tại hạ quả tình hãy còn một số việc cần làm, không thể đi ngay lúc này được. Nhưng tại hạ xin hứa là trong một ngày gần đây nhất định sẽ ra Quan Ngoại hội ngộ với các vị, lúc ấy chỉ sợ quấy rầy các vị nhiều thôi.

“Thanh Ma Quân” Trường Tôn Kỳ cũng đứng lên nói:

- Hạng thiếu huynh với chúng tôi có thể nói là vừa gặp nhau đã như cố tri, khó thể xa rời. Thiếu huynh nói thật đấy chứ?

Hạng Chân quả quyết:

- Nhất định là thật!

Tây Môn Triều Ngọ cười ha hả, cao giọng nói:

- Các vị hãy an tâm, đến lúc ấy nếu Hạng huynh không đi thì Tây Môn mỗ cũng sẽ nhất quyết kéo đi.

Thiết Độc Hành ngần ngừ, lát sau lại nói:

- Chia tay vội vã thế này thật khiến cho Thiết mỗ hết sức áy náy.

Hạng Chân trầm giọng:

- Sự hợp tan vốn bất thường, nếu ngày mai chúng ta không tan thì đâu có hợp trong tương lai?

Thiết Độc Hành thở dài:

- Nhị vị với Kha đại hiệp nhất định phải đến đây.

Hạng Chân và Tây Môn Triều Ngọ cùng cười nói:

- Hẳn nhiên!

Thiết Độc Hành bùi ngùi:

- Hôm nay chia tay nhau chưa biết đến bao giờ mới gặp lại ba vị. Chốn giang hồ biến đổi khôn lường, ba vị lại hành tung vô định. Thành thật mà nói, cuộc chia tay này đã khiến Thiết mỗ hết sức đau buồn ...

Hạng Chân mỉm cười:

- Đại chương môn không nên như vậy, trái đất còn quay thì chúng ta ắt có ngày sẽ gặp lại nhau mà.

Tây Môn Triều Ngọ cười ha hả xen lời:

- Thôi được rồi. Chúng ta thấy đều là đấng tu mi nam tử quen vung đao múa kiếm, sao bỗng đứng lại trở nên mềm yếu lời thôi như đàn bà con gái vậy? Đã hẹn ngày tái ngộ rồi, hiện giờ điều quan trọng hơn hết không phải bịn rịn quyến luyến mà là ... cái bụng của Tây Môn mỗ đã đói meo rồi ...

Mọi người nghe nói đều cười ồ, tiếng cười lập tức xua tan bầu không khí u sầu trong đại sảnh. Ngay khi ấy thì Thượng Nguyên Khôn về đến ...

“Thanh Ma Quân” Trường Tôn Kỳ liền nói:

- Thượng Nguyên Khôn, hãy bảo họ bày yến tiệc ngay tại đây, và nhờ là mang đến thật nhiều rượu đấy.

Thượng Nguyên Khôn lại nhận lệnh rồi khỏi. Tây Môn Triều Ngọ nói với theo:

- Càng nhanh càng tốt, tội nghiệp cho Tây Môn mỗ đã đói là cả người rồi.

Mọi người lại không nén được, cười ồ lên ...

Hạng Chân quay sang Thiết Độc Hành nói:

- Đại chương môn, tại hạ định tối nay sẽ đến thăm Thương tôn chủ, Lộc tôn chủ và Kha Nhẫn huynh; và có lẽ đại chương môn cũng có việc cần giải quyết. Ăn uống xong tại hạ sẽ đi ngay, sáng mai sẽ gặp lại các vị.

Thiết Độc Hành khẽ gật đầu:

- Cũng được, để Thiết mỗ cho Thượng Nguyên Khôn dẫn đường cho lão đệ.

- Xin đa tạ đại chương môn.

Uất Trì Hàn Ba lúc ấy đang dặn bảo hai gã đệ tử, họ ra chiều ngạc nhiên nhưng không dám hỏi nhiều, quay người bỏ đi ngay.

Sau đó, Uất Trì Hàn Ba mới quay sang Hạng Chân cười:

- Uất Trì mỗ đã bảo họ đến địa huyết mang ả nha đầu Mai Nhụy vào trong thạch thất giam giữ, khi nào rảnh lão đệ hãy đến đó giải huyết và mời ả ta lên đường.

Hạng Chân gật đầu:

- Vâng!

Ngay khi ấy, mười mấy đệ tử Vô Song Phái dưới sự lãnh đạo của Thượng Nguyên Khôn nối tiếp nhau đi vào đại sảnh ... Một người trên hai tay đều có một khay thức ăn, còn ba người sau cùng thì mỗi người bưng một hũ rượu to, và những đệ tử trong sảnh cũng vội vàng kéo mấy cái bàn lại đặt nối tiếp nhau.

Đại hộ chủ Hà Hướng Nguyệt quay sang Tây Môn Triều Ngọ nheo mắt cười nói:

- Tây Môn đương gia, rượu đã mang đến rồi, loại thượng hảo hạng đấy.

Tây Môn Triều Ngọ nuốt nước miếng đánh ực, cười ha hả nói:

- Tốt lắm. Hôm nay một mình Tây Môn mỗ sẽ uống nửa hũ.

“Thanh Ma Quân” Trường Tôn Kỳ tiếp lời:

- Tây Môn đương gia cứ tha hồ mà uống, rượu không thiếu đâu. Mà dù tại hạ không nên uống rượu nhưng tại hạ cũng sẽ hầu đương gia uống một phen cho thỏa thích.

Thế rồi Thiết Độc Hành tươi cười chìa tay mời khách. Mọi người ngồi vào bàn ăn uống và nói cười vui vẻ ...

Lúc này đã gần canh một, Như Ý Phủ từ trong ngoài đều giăng đầy những túp lều trắng, đệ tử Vô Song Phái canh phòng nghiêm ngặt, màn đêm dày đặc và lạnh giá, những ai không có phận sự thì đã chui vào trong lều say giấc từ lâu rồi.

Ba con tuấn mã từ phía Đại Hà Trần lao đến, tiến thẳng vào cổng Như Ý Phủ mới tung mình xuống ngựa, đó là Hạng Chân, Tây Môn Triều Ngọ và Thượng Nguyên Khôn.

Vài đệ tử Vô Song Phái đến đón lấy dây cương. Thượng Nguyên Khôn đưa hai tay lên miệng hà ra một hơi bốc khói, đoạn lẩm bẩm:

- E tuyệt lại rồi nữa rồi.

Tây Môn Triều Ngọ ngược lên nhìn trời, gật đầu nói:

- Trời u ám quá, chẳng thấy một vì sao nào cả.

Đoạn quay sang Hạng Chân hỏi:

- Hạng huynh cảm thấy thế nào?

Hạng Chân mỉm cười:

- Đại đương gia hỏi về thương thế của tại hạ phải không? Đã khỏe nhiều rồi.

Ba người cất bước đi vào. Tây Môn Triều Ngọ đảo mắt nhìn quanh, cảm khái nói:

- Ở đây thật bình yên. Nếu chúng ta không biết trước, nhất định không tin là tại đây vừa kết thúc một cuộc chiến đẫm máu. Hãy xem, chẳng còn để lại một dấu tích nào cả.

Hạng Chân tiếp lời:

- Nhờ màn đêm che đậy đó thôi.

Thượng Nguyên Khôn bỗng xen lời:

- Hạng sư thúc, Kha đại hiệp dưới sự điều trị tận tâm của đại phu bốn phái, chỉ mới một ngày mà đã bình phục khá nhiều.

Hạng Chân cười:

- Vâng, kể cả tinh thần lẫn thể xác đều có tiến triển tốt đẹp. Nếu cứ tiếp tục, chỉ chừng một năm là có thể hoàn toàn bình phục.

Lúc này ba người đã bước lên bậc cấp trước Kim Bình Điện, nhưng họ không vào trong mà lại rẽ sang hành lang bên phải.

Chậm rãi bước đi, Hạng Chân nói:

- Năm người nhóm Thương tôn chủ và Lộc tôn chủ cũng đã thuyền giã được phần nào, nghe Trần đại phu bảo là họ cần được ăn uống tẩm bổ và tinh dưỡng, còn về ngoại thương thì không đáng ngại, sẽ lành rất nhanh chóng.

Lúc này họ đã đi hết vào hành lang, tiến về phía một ngôi lầu đồ sộ. Hạng Chân bỗng lại hỏi:

- Thượng Nguyên huynh, bao giờ thì hòa thiêu Như Ý Phủ?

Thượng Nguyên Khôn vội đáp:

- Trưa ngày mai, sau khi thiêu rụi Như Ý Phủ, bốn phái sẽ tức khắc ban sư trở về Đại thảo nguyên.

Tây Môn Triều Ngọ cười xen lời:

- Còn Bảo Hồ Trang thì không cần hòa thiêu, đã bị Liệt Diễm Đạn của quý phái biến thành một đồng tro tàn rồi.

Ngay khi ấy bỗng thấy bốn đệ tử Vô Song Phái từ trong tối phóng ra, một người lạnh lùng quát:

- Ai đó? Đứng lại!

Thượng Nguyên Khôn liền tiến tới trầm giọng:

- Thượng Nguyên Khôn thuộc Sư Tật Môn đây. Hạng sư thúc và Tây Môn đương gia đã đến.

Bốn đệ tử Vô Song Phái lập tức khom mình lui sang bên. Thế là dưới sự hướng dẫn của Thượng Nguyên Khôn, ba người vòng qua ngôi lầu đồ sộ kia, phía sau chính là một ngôi nhà vuông vức được xây toàn bằng đá xanh, chỉ có một ô cửa sổ nhỏ, hết sức kiên cố.

Ba người chưa đến trước ngôi nhà đá, bỗng từ trong bóng tối bốn phía lại phóng ra sáu đệ tử Vô Song Phái, lần này họ chưa lên tiếng thì sáu đệ tử ấy đã trông rõ đối phương là ai. Một người cầm đầu mũi hếch vội quát bảo thủ hạ đứng lại, bước nhanh đến thi lễ và cung kính nói:

- Hạng sư thúc, Tây Môn minh chủ, Thượng sư huynh, ba người đến đây giải người đi phải không?

Hạng Chân cười nhẹ:

- Hiện còn ai giam giữ trong ấy nữa?

- Còn Nghiêm Tiệp, Mai Nhụy, Nghiêm Chương ...

Hạng Chân gật đầu:

- Chương Hoàn của Thất Hà Hội phóng thích chưa?

- Rồi. Còn La Thân của Đại Đào Giáo, Triệu Xuân của Thanh Tùng sơn trang thì phụng mệnh xử quyết Hạng Chân thoát trầm ngâm:

- Mai Nhụy đã hồi tỉnh chưa?

- Lúc trưa đưa com vào thì nàng ta hãy còn nằm, giờ có lẽ đã hồi tỉnh rồi.

Hạng Chân bước tới và nói:

- Xin hãy mở cửa giùm cho.

- Thưa vâng!

Gã đệ tử ấy liền lấy chìa khóa ra tiến tới mở cửa. Sau tiếng xích khua loảng xoảng, lại “Kẹt” một tiếng, cánh cửa sắt nặng nề đã được đẩy mở.

Ngôi nhà đá này chỉ rộng chừng hai trượng vuông, chỉ gian ngoài là có một ngọn đèn leo lét, dưới đất lót cỏ khô, ngoại trừ một chiếc bàn đá và mấy chiếc ghế gỗ, không còn một vật nào khác, trông hết sức tẻ lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Không nhận ân đức hận triền miên

Dưới ánh đèn chớp choạng, người đầu tiên đập vào mắt Hạng Chân chính là Nghiêm Tiệp, chưa đầy một ngày mà nàng đã tiêu tụy hơn rất nhiều, sắc mặt nhợt nhạt và ánh mắt đờ đẫn.

Cạnh Nghiêm Tiệp là một hán tử trung niên ngồi dựa vào tường, thân hình y chắc nịch bị băng bó khắp nơi. Người này mặt vuông mày rậm, mũi lớn miệng rộng, râu ngắn tua tủa. Lúc này y đang định đứng lên, nhưng hết sức khó nhọc ...

Còn Mai Nhụy thì đứng lặng yên như một pho tượng đá trong góc tường, mặt trơ lạnh và hai mắt đờ đẫn.

Hạng Chân lặng lẽ nhìn ba người một hồi, đoạn mới trầm giọng nói:

- Hạng mỗ đến đây không có nguyên nhân nào khác, chỉ muốn nói với các vị vài lời. Sự tạo thành thù hận là do trách nhiệm của cả đôi bên, đến khi bắt buộc phải giải quyết bằng vũ lực là phải đổ máu. Và kết quả là oán thù càng thêm sâu, hoặc là từ đó kết thúc. Sở dĩ Hạng mỗ đã xin chương môn nhân Vô Song phái phóng thích các vị, mục đích là mong muốn hận thù sẽ kết thúc từ đây, không nên kéo dài nữa. Hạng mỗ đã bày tỏ tác lòng với các vị, còn sau này hành động thế nào thì là do ở các vị ...

Người trung niên khàn giọng nói:

- Các hạ chính là Hoàng Long ư?

Hạng Chân gật đầu:

- Vâng! Có lẽ các hạ đây là “Thao Hải Long” Nghiêm Chương?

Người trung niên cười chua xót:

- Tòa Luyện Tứ Tuyệt chỉ còn lại mỗi mình Nghiêm Chương này thôi.

Nghiêm Tiệp bỗng lạnh lùng nói:

- Hoàng Long, ngươi là một tên bịp bợm!

Thượng Nguyên Khôn đứng sau lưng Hạng Chân nghe nói liền phùng lửa giận, gằn giọng nói:

- Nghiêm Tiệp, thị hãy thận trọng lời nói, đừng quên là ai đã cứu mạng cho mình chứ!

Hạng Chân khoát tay ngăn cản Thượng Nguyên Khôn, mỉm cười nói:

- Nghiêm cô nương, sao lại bảo Hạng mỗ là tên bịp bợm?

Nghiêm Tiệp cười khẩy:

- Hừ, Hạng Chân. Ngươi đã lợi dụng tình cảm gat lấy tin tức, khiến bọn ta bị lừa mà không hay biết.

Hạng Chân thân nhiên:

- Chúng ta ở thế đối lập nhau, lưỡng quốc giao tranh, binh bất yếm trá, không phải Hạng mỗ giỏi tài lừa gạt mà là các vị quá khinh suất.

Nghiêm Tiệp tức tối:

- Chớ bẻm mép! Hạng Chân, ngươi cũng không phải ban ơn bố đức cho bọn ta. Nếu như ngươi thật sự có lòng xóa bỏ hận thù thì tại sao không nghĩ cách cứu cho Thường nhị ca?

Hạng Chân lắc đầu chưa xót nói:

- Nghiêm cô nương nghĩ ngây thơ quá, nên biết rằng Hạng mỗ chỉ là khách của Vô Song Phái, không có quyền và cũng không có lý do gì để làm như vậy. Vô Song Phái là đương sự và Thường nhị ca của cô lại sát hại nhân vật trọng yếu của Vô Song Phái. Hắn cô nương hiểu rất rõ truyền thống trong giới giang hồ “nợ máu phải đền bằng máu”. Thằng thần mà nói, Hạng mỗ xin tha mạng cho cô nương đã là quá lắm rồi. Bất luận về phương diện nào, Hạng mỗ cũng chẳng thể cầu xin cho Thường nhị ca của cô nương nữa.

Nghiêm Tiệp mắt đỏ hoe, hai gòong lệ chảy xuống má, nghẹn ngào nói:

- Ngươi ... ngươi đâu biết Thường nhị ca tử tế với ta đến đường nào ... thật chẳng khác nào cốt nhục ... Ngươi khó mà hiểu được tình cảm chân thành ấy ... vậy mà các ngươi lại giết chết Thường nhị ca ngay trước mắt ta ...

Hạng Chân bình tĩnh nói:

- Nghiêm cô nương, ngay khi các vị từ Bách Hoa cốc đến Như Ý phủ tham dự vào cuộc huyết chiến này, lẽ ra phải chuẩn bị đón nhận sự thật tệ hại ấy rồi. Chiến tranh vốn là tàn bạo và vô tình, cô nương không thể mong muốn có sự nhân từ và khoan thứ. Thảm sự xảy đến là bởi vốn đã có thể xảy đến và còn như không xảy đến thì mới là sự may mắn.

Quay sang Nghiêm Chương nói tiếp:

- Nghiêm bằng hữu, mong rằng các hạ cũng nhận thức được đạo lý ấy!

Nghiêm Chương mặt co giật mấy cái, đoạn khăn giọng nói:

- Hạng Chân, không cần các hạ nói thì Nghiêm Chương này cũng mấy mươi năm lăn lộn trên chốn giang hồ, nhận thức về cuộc đời cũng không ít ỏi hơn các hạ đâu ...

Buông tiếng thờ dài, đoạn nói tiếp:

- Giờ đây tất cả đã tiêu tan, Nghiêm mỗ không còn ham muốn gì nữa ... sau khi trở về Bách Hoa cốc, Nghiêm mỗ sẽ vĩnh viễn làm bạn với non xanh nước biếc, không bao giờ bước chân vào chốn giang hồ nữa.

Hạng Chân cười thâm trầm:

- Như vậy là thượng sách!

Đoạn quay sang Mai Nhụy đang đứng trong góc nhà, cười nói:

- Mai cô nương cũng đã được tự do rồi đấy!

Mai Nhụy mắt bỗng rực lên sắc lạnh nhìn chột vào mặt Hạng Chân, giọng căm hận nói:

- Hạng Chân, lòng dạ ngươi thật tốt đẹp!

Hạng Chân ôn tồn:

- Hạng mỗ mong là giữa chúng ta không nên thù nghịch nhau nữa!

Mai Nhụy xẵng giọng:

- Sau khi sát hại nghĩa phụ và sáu vị thúc thúc của ta, sau khi hủy diệt toàn bộ Trường Hồng Phái, sau khi ngươi âm toán bỏn cô nương ư?

Hạng Chân thờ dài:

- Nghĩa phụ và thúc thúc của cô nương toan sát hại Hạng mỗ, bắt buộc Hạng mỗ phải tự vệ thôi.
- Hạng Chân, bôn cô nương với nguoi bất cộng đối thiên!

Hạng Chân lắc đầu:

- Đừng đại đột, cô nương không phải đối thủ của Hạng mỗ đâu, và xưa nay Hạng mỗ đã có thói quen, không dễ dàng khoan thứ cho bất kỳ ai toan báo thù Hạng mỗ.

Mai Nhụy cười khẩy:

- Vậy thì nguoi hãy giết ta ngay bây giờ để trừ hậu hoạn.

Hạng Chân cười nhạt:

- Cô nương biết rất rõ là Hạng mỗ không muốn giết cô nương, không thì Hạng mỗ đâu phải tốn công mất sức thế này. Mai cô nương, Hạng mỗ không cần cô nương thông cảm cho. Với địa vị hiện nay Hạng mỗ không cần phải như vậy, nhưng Hạng mỗ phải cho cô nương biết, sự may mắn và khoan thứ sẽ không đến với cô nương thêm một lần nữa đâu.

Mai Nhụy gật đầu đầy căm hận:

- Đúng vậy ... nếu như bôn cô nương tới nay không chết, một ngày còn hơi thở là nhất định sẽ tìm cách giết chết nguoi, cho nguoi chết lần chết mòn, nhìn nguoi quần quai và rên la trong đau đớn ...

Ánh mắt nàng tựa hồ rực lửa, và ngọn lửa ấy không chỉ thiêu đốt trong mắt mà còn thiêu đốt cõi lòng nàng.

Mai Nhụy hất đầu mạnh, lại dần từng tiếng nói:

- Hạng Chân, nguoi hãy nghe cho rõ. Bôn cô nương nguyện thề với máu của mình, nếu ta còn sống tiếp, nhất định sẽ với hết khả năng và bằng mọi cách báo thù nguoi, bất kể cao thượng hay đê hèn, quang vinh hay mờ ám, chỉ muốn nguoi chết một cách đau khổ nhất ...

Thượng Nguyên Khôn tức giận hét vang, đại loạn đao “Soạt” một tiếng rút ra cầm tay, gằn giọng nói:

- Tiễn nhân để ta thanh toán cho nguoi ngay bây giờ, để cho nguoi từ từ nếm trải cái cách mà nguoi đã nói ...

Hạng Chân vội nắm giữ Thượng Nguyên Khôn toan xông tới, thờ dài nói:

- Mai cô nương muốn như vậy thật ư?

Mai Nhụy gật đầu:

- Hoàn toàn thật!
- Cô nương không sợ Hạng mỗ đôi ý sẽ bắt lợi cho cô nương, sẽ ra tay sát hại cô nương rất dễ dàng ư?

Mai Nhụy cười rần rần:

- Bôn cô nương đang đợi đây!

Tây Môn Triều Ngộ tức giận trừng mắt quát:

- Hạng huynh để lại mầm họa này chi vậy? Hãy nhìn bộ dạng của ả ta xem?

Như thế là chúng ta chẳng làm được gì ả ta cả. Tây Môn mỗ chẳng thể nào chịu được, hãy cho ả nếm mùi đau khổ để biết trời cao đất dày ...

Hạng Chân lắc đầu:

- Đại dương gia chớ giận, nàng ta thì miệng nói vậy, nhưng làm được hay không thì cũng còn là một vấn đề, đại dương gia hà tất chấp nhất làm gì? Hãy cho nàng ta ra đi thôi.

Tây Môn Triều Ngộ xoa tay:

- Để cho ả ta đi ư? Hạng huynh, vậy khác nào thả hổ về rừng ư?

Thượng Nguyên Khôn cũng khom mũ nói:

- Hạng sư thúc, ả ta quá là ngoan cố, khó mà cảm hóa được, xin Hạng sư thúc hãy cân nhắc cho kỹ, cho phép để tự giết đi để trừ hậu họa.

Hạng Chân nhếch môi cười rồi chậm rãi nói:

- Hãy để cho nàng ta ra đi!

Tây Môn Triều Ngọ ngẩn người rồi thờ dãi nói:

- Hạng huynh đã sai lầm rồi!

Hạng Chân cười chua chát:

- Có lẽ tại hạ đã sai lầm nhưng cũng đành vậy thôi.

Mai Nhụy chòng chọc nhìn Hạng Chân với ánh mắt lạ lùng, hồi lâu mới lạnh lùng nói:

- Hạng Chân, bốn cô nương không cảm kích ngươi đâu.

Hạng Chân đành giọng:

- Mai cô nương, xin hãy nghe cho kỹ. Bất luận lúc nào và tại đâu, cô nương dùng bất kỳ phương pháp và thủ đoạn gì Hạng mỗ đều sẵn sàng đón tiếp, nhưng trước khi hành động cô nương hãy nhớ cho kỹ một điều, khi nào thật chắc chắn lấy được mạng Hạng mỗ thì hãy tìm đến, còn không thì vận mệnh của cô nương kể đến ngày đó là chấm dứt.

Đoạn tránh sang bên hai bước, nói tiếp:

- Giờ các vị có thể rời khỏi đây được rồi.

Mai Nhụy hất đầu mạnh, đành giọng nói:

- Bốn cô nương sẽ nhớ kỹ lời nói của ngươi.

Đoạn cất bước đi thẳng ra ngoài, mặc dù bước chân chệch choạng bởi đã hôn mê quá lâu, song nàng vẫn gắng gượng bước đi.

Hai anh em Nghiêm Chương và Nghiêm Tiếp cũng đi nhau đi ra. Đến bên cạnh Hạng Chân, Nghiêm Chương dừng bước, sâu lắng nhìn Hạng Chân hồi lâu, đoạn thấp giọng:

- Hoàng Long, xin đa tạ!

Hạng Chân mỉm cười không nói gì, và ánh mắt Nghiêm Tiếp cũng có vẻ hết sức kỳ lạ lướt qua mặt Hạng Chân. Trong khoảnh khắc ấy Hạng Chân đã đọc được những lời nói trong lòng họ, đó là cảm kích, biết ơn và chân thành ...

Trông theo bóng dáng thất thủ của họ khuất trong bóng tối bên ngoài, nghe tiếng bước chân nặng trĩu của họ xa dần.Hồi lâu, Hạng Chân khẽ buông tiếng thở phào.

Tây Môn Triều Ngọ chau mày nói; - Để rồi xem, ả nha đầu ấy sớm muộn gì cũng sẽ gây rắc rối cho Hạng huynh, không nhiều thì ít nhưng dứt khoát là phải có.

Hạng Chân mỉm cười:

- Tại hạ rất hiểu, nhưng nàng ta cũng phải suy nghĩ cặn kẽ, Hoàng Long này đâu phải lúc nào cũng có lòng từ bi, đúng chẳng?

Tây Môn Triều Ngọ thờ dãi:

- Đồi lúc Hạng huynh cũng quá ư rộng lượng, đến nỗi khiến Tây Môn mỗ phải nghi ngờ. Hạng huynh có đúng là Hoàng Long đã từng nghe nói hay không?

Hạng Chân bật cười:

- Không làm được đâu!

Đoạn quét mắt nhìn khắp thạch thất, nói tiếp:

- Việc ở đây đã xong. Ta đi nào!

Thế là ba người ra khỏi ngôi nhà đá. Gió đêm lạnh buốt như thể len vào đến tận xương tủy. Ôi! Mùa đông thật thê lương ...

Hạng Chân ngoảnh lại nói:

- Thương huynh đã chiến đấu liên tục, hẳn cũng mệt mỏi lắm rồi, xin hãy về nghỉ sớm và cũng hết sức cảm tạ Thượng huynh đã dẫn đường cho.

Thượng Nguyên Khôn lắc đầu:

- Đệ tử đâu có mệt, hạng sư thúc đã sắp chia tay nhau, ngày gặp lại hẳn còn xa diệu vợi, xin Hạng sư thúc hãy cho phép đệ tử được cận kề lâu hơn.

Hạng Chân thoáng ngạc nhiên, cười nói:

- Đó thì tùy Thượng huynh thôi!

Tây Môn Triều Ngọ bỗng hỏi:

- À. Sáng sớm mai chúng ta đi ngay ư?

Hạng chân gật đầu:

- Vâng!

- Còn Kha huynh thì sao? Cũng đi cùng ư?

Hạng Chân gật đầu:

- Đương nhiên rồi!

- Đưa Kha huynh về Đan Châu ư?

- Vâng!

Tây Môn Triều Ngọ tiến tới hai bước, lại hỏi:

- Vậy sau khi rời khỏi Đan Châu thì sao?

Hạng Chân cười:

- Thì đại đương gia cũng phải trở về xem Thiên Kỳ Minh của mình chứ. Một bang phái lớn mà vắng người lãnh đạo quá lâu cũng không thể được.

Tây Môn Triều Ngọ cười ha hả:

- Hạng huynh, bất kể Hạng huynh có đến Đại thảo nguyên hay không, nhưng phải theo Tây Môn mỗ đến tham quan căn cứ địa của Thiên Kỳ Minh mới được, nhân tiện xem thử vua một cõi này oai phong đến mức độ nào.

Hạng Chân ngẫm nghĩ một hồi.

- Lúc này chưa thể đi được đâu!

Tây Môn Triều Ngọ trợn mắt:

- Tại sao vậy?

Hạng Chân trầm ngâm:

- Tại hạ còn phải đến thăm mấy người bạn. Họ đã thọ thương và đang được điều dưỡng ... Hơn nữa, tỷ tỷ của tại hạ hiện cũng đang trông chờ ...

Tây Môn Triều Ngọ ngạc nhiên.

- Tỷ tỷ của Hạng huynh ư? Hạng huynh còn có tỷ tỷ ư? Sao chưa từng nghe nói đến bao giờ vậy? Là thật ... có phải tỷ tỷ thân sinh không?

Hạng Chân cười:

- Không phải, chỉ là nghĩa tỷ thôi, nhưng cũng chẳng khác gì thân sinh.

Tây Môn Triều Ngọ vỗ tay đánh bốp, hớn hờ nói:

- Hay lắm, Tây Môn mỗ sẽ cùng đi với Hạng huynh, sau đó kết bạn bè và tỷ tỷ của Hạng huynh đến chỗ Tây Môn mỗ. Chúng ta phải vui vầy chín mươi năm mới được.

Hạng Chân lắc đầu:

- Hãy để khi khác, tháng ngày còn dài, chúng ta hãy còn rất nhiều cơ hội, đại đương gia nên trở về Thiên Kỳ Minh trước là hơn.

Tây Môn Triều Ngọ xịu mặt:

- Thôi cũng được, nhưng một ngày gần đây Hạng huynh nhất định phải cùng mọi người đến chỗ Tây Môn mổ đấy.

Hạng Chân gật đầu:

- Đương nhiên, nhưng chỉ sợ ăn hết lương thực của đại đương gia thôi.

Tây Môn Triều Ngọ cười ha hả:

- Đừng lo, hàng ngàn người ăn còn không hết sá chi là vài ba người.

Hạng Chân cười cười:

- Thôi chúng ta hãy về nghỉ ngơi là vừa, mấy ngày mấy đêm không hề chớp mắt, đã mệt mỏi quá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Vô song phái về với đại thảo nguyên

Trên một ngọn đồi cách Đại Hà Trấn chừng hai mươi dặm, Hạng Chân cùng Tây Môn Triều Ngọ sóng ngựa bên nhau, ánh mắt đầy lưu luyến nhìn xuống đội kỵ mã dưới chân đồi đang di chuyển về hướng bắc, đó là binh mã của Vô Song Phái đang trở về Đại thảo nguyên, đội ngũ ngoằn ngoèo và dài dằng dặc. Dưới bầu trời âm đạm và gió rét căm căm, chỉ thấy bạch bào tung bay, kim hoàn lấp lánh, những dũng sĩ kiên cường lên đường trở về miền Quan Ngoại ...

Đội ngũ xa dần rồi mất hút, Tây Môn Triều Ngọ giọng nghèn nghẹn nói:

- Hạng huynh, họ đã đi rồi!

Hạng Chân khẽ gật đầu:

- Trên cõi đời có buổi tiệc nào mà không tan.

Tây Môn Triều Ngọ gượng cười:

- Tựa hồ như vừa đánh mất gì đó vậy.

Hạng Chân đưa tay vuốt ve bờm con ngựa Giáo Xử, ngoảnh lại nhìn cỗ xe mui một ngựa kéo, trầm giọng nói:

- Cảm giác ấy tất nhiên phải có thôi, giờ có niu kéo cũng vậy thôi.

Tây Môn Triều Ngọ thở dài:

- Ta đi thôi, Kha huynh ở trong xe hẳn đã nóng ruột lắm rồi.

Hạng Chân khẽ gật đầu:

- Vâng.

Thế là hai mươi bảy ngày sau, Hạng Chân và Tây Môn Triều Ngọ đã hộ tống Kha Nhẫn về đến Đan Châu.

Hết sức dễ dàng, Tây Môn Triều Ngọ và Hạng Chân đã tìm được phủ đệ của Kha Nhẫn. Đó là một trang viện đồ sộ nguy nga nhất thành Đan Châu, nhà cửa liên miên bất tận.

Bởi Kha Nhẫn nài giữ quá, hai người đành ở lại chơi suốt mười hôm. Đến ngày thứ mười một, hai người quyến luyến từ giã Kha Nhẫn. Ra đến ngoài thành Đan Châu Hạng Chân lại chia tay với Tây Môn Triều Ngọ. Thế là Hạng Chân một mình một ngựa phi nhanh về phía phủ Thái Nguyên.

Tại ngoại ô phủ Thái Nguyên có một ngôi nhà ba gian rất trang nhã, chung quanh rừng tùng thưa thớt, một con suối nhỏ băng ngang trước nhà, lúc này

nước suối đã đóng thành băng, bên trên là một chiếc cầu nhỏ bắc qua.

Lúc này trời đã sẩm tối, Hạng Chân chậm chậm xuống ngựa, nhẹ nhàng bước qua cầu, đến trước cửa đưa tay gõ khẽ ...

Lập tức bên trong có giọng lạnh lốt vang lên:

- Ai đó?

Chính là tiếng nói của Quân Tâm Di. Hạng Chân bất giác nghe lòng vô vàn ấm áp, bèn vội đáp:

- Hạng Chân đây!

Thoáng chốc cánh cửa đã kéo mở, Quân Tâm Di hiện ra, Hạng Chân đắm đắm nhìn vào gương mặt thân quen kia, thấp giọng gọi:

- Di tỷ!

Quân Tâm Di hai tay run run đưa ra:

- Chân đệ!

Vừa dứt tiếng nước mắt đã dâng trào, Hạng Chân liền tiến tới ôm chặt lấy nàng, siết mạnh vào lòng Quân Tâm Di cơ hồ toàn thân tê dại, gục đầu vào lòng Hạng Chân, nghe rõ từng tiếng tim đập của chàng, cảm thấy được hơi thở gấp rút của chàng, vậy là hạnh phúc đã lại trở về với nàng ...

Hồi lâu, Quân Tâm Di ngước mắt lên hỏi:

- Lần trở về, Chân đệ không còn ra đi nữa chứ?

Hạng Chân im lặng chốc lát, đoạn nhẹ lắc đầu nói:

- Đệ còn phải kết oán mối hận thù với Thanh Tùng sơn trang nữa.

Quân Tâm Di buồn vùi vùi:

- Chân đệ có biết trong thời gian qua tỷ tỷ đã trong ngóng Chân đệ đến nhường nào không? Giờ đây Chân đệ lại sẽ ra đi, bỏ lại tỷ tỷ một mình quạnh quẽ ...

Hạng Chân cũng xót xa nói:

- Biết làm sao hơn? Sống kiếp giang hồ là nợ máu phải trả bằng máu, bọn Thanh Tùng sơn trang đã hành hạ đệ tàn bạo đến không còn chút nhân tính, đệ đâu dễ dàng buông tha cho chúng được.

Quân Tâm Di mắt rơm rớm, bùi ngùi nói:

- Nhưng tục ngữ có câu “Oán thù nên cởi mở chứ không nên thắt lại”, trả thù họ rồi Chân đệ sẽ thu lại được gì?

Hạng Chân trầm ngâm:

- Đành rằng không thu được gì, nhưng nếu không trả thù thì đệ chẳng thể nào hả dạ được.

Quân Tâm Di nhếch môi cười chua chát:

- Chân đệ có bao giờ nghĩ đến hạnh phúc của riêng mình chẳng? Chẳng lẽ vấn đề ấy không quan trọng bằng sự trả thù hay sao?

Hạng Chân lặng thinh. Đúng vậy, oan oan tương báo hận thù sẽ nối tiếp hận thù, biết đến bao giờ mới kết thúc? Còn hạnh phúc của riêng mình, một cuộc sống bình yên thanh thản, tại sao chàng không nghĩ đến? Quân Tâm Di nói không sai, mình trả thù rồi sẽ thu được gì? Trong khi phải bỏ ra máu tươi và thậm chí cả đến tính mạng, bao lâu nay chàng đã bị lửa hận thù làm mờ lý trí chẳng? Tại sao mình không nắm giữ lấy hạnh phúc trong tầm tay mà lại buông bỏ đi chỉ lo đến việc trả thù?

Quân Tâm Di cũng im lặng nhìn chàng, để mặc chàng đắm chìm trong suy tư, một hồi lâu mới tha thiết nói:

- Chân đệ, hãy lo cho hạnh phúc của riêng mình, chúng ta đã đau khổ quá nhiều rồi. Hãy dẹp bỏ hết mọi oán thù, từ đây hãy lo xây dựng một cuộc sống an lạc cho chúng ta, được chẳng?

Hạng Chân chậm rãi gật đầu, cảm động và thành khẩn nói:

- Vâng, đệ xin hứa là từ nay sẽ không bao giờ rời xa tỷ tỷ nữa!

Quân Tâm Di mừng đến nước mắt chảy dài, nhón miệng cười sung sướng, ánh mắt ngập đầy bao âu yếm mặn nồng. Hạng Chân chậm chậm cúi xuống,

nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt nóng ẩm trên má nàng ... rồi đến đôi môi ngọt ngào kia.

Thế giới như không còn hiện hữu, mây đen hận thù đã tan đi, giờ đây chỉ còn lại hai quả tim thương yêu nhau thấm thiết ...

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Hồi kết

Gió thu đưa nhẹ trong đêm, dịu mát lòng người rũ chuyện thế nhân. Chập chùng nghìn nét hoa xuân. Làm sao xa được, nên phải tính toán cho kỹ. Giang hồ nhiều nỗi hiểm nguy, tuy không xem sống chết ra gì, nhưng Hoàng Long cũng phải để ý đến nghĩa tử của chàng. Quân Tâm Di! Người đã nhất định một lòng là của Hạng Chân, vì Hạng Chân! Quên thân chi biết có Hoàng Long. Không phải vì tiếng tăm, danh vọng trong võ lâm giang hồ. Thuận nhất một mối tình nhi nữ. Qua bao nhiêu cay đắng gian truân khổ ải, má hồng vẫn không hề có chút nhạt phai đối với mối tình đầu tiên, cũng là mối tình duy nhất. Ôi! Làm sao Hạng Chân không nghĩ gì đến. Nếu ngược lại, chàng là một con người bạc bẽo, không ra giống gì.

Làm sao có thể ngẩng mặt nhìn đời? Tuy rằng miệng thế sẽ xì xèo tiếng bác chi, vì nàng lớn hơn chàng, đã kinh qua một đời chồng. Có xá gì chứ, cô nhân đã chẳng có câu:

“Gái hơn mười, trai hơn hai chục” đó sao? Miễn là lòng mình cảm thấy có sự yêu thương gắn bó với người và đồng thời cũng nhận trở lại tương tự từ người mình yêu là đủ lắm rồi. Ôi! Hồng nhan góa bụa. Người ta thường thương sau khi công thành, danh toại, năm sáu hâu, bảy tám thập, chín mười vợ. Toàn là những đệ nhất mỹ nhân, không thêm đệ nhị. Mà chẳng lẽ chúng mình hai đứa không xong thì cũng kỳ khôi, đệ và tỷ sẽ mãi mãi bên nhau cho đến khi ... chán thì thôi. Gió thu nhẹ vẫn đưa, hơi sương lạnh của đêm dần tàn đã bắt đầu bao phủ cánh vật. Một màn mờ ảo vờn vờn xoay quanh rồi phút chốc vụt tan. Lòng Hoàng Long chợt cảm thấy ấm áp vô cùng ...

Nửa mùa trăng trời qua. Sau cuộc chinh phạt Hắc Thủ Đẳng, làm cho hầu như toàn bộ hắc đạo suốt một vùng rộng lớn tan nát. Vô Song Phái danh tiếng lẫy lừng khắp một cõi Trung Nguyên. Làn kể lại toàn bộ cuộc chiến này lan nhanh còn hơn gió của con giông bão. i đâu từ nơi trà đình, tửu quán, ngay cả kỹ viện cũng râm ran những chuyện kể về sự đẫm máu, khốc liệt rừng rợn và cũng vô cùng anh dũng của những nhân vật chính trong đó. Nhất là Hoàng Long. Con rồng vàng Hạng Chân, ngày trước người trong võ lâm nghe tên đã chín phần e ngại uy danh.

Bây giờ thì thôi, không lời nào tả được. Nhất là khi toàn bộ Vô Song Phái, đặc biệt là những nhân vật chính, các cây cột chống đỡ Vô Song Phái được sự cứu giúp trực tiếp của Hoàng Long Hạng Chân ... Báo cho bằng hữu giang hồ biết một điều.

Động đến Hạng Chân là động đến Vô Song Phái. Họ sẵn sàng đem sinh mạng giao phó cho chàng, cho nên tất cả cá nhân hoặc bang hội nào đó, có oán thù gì với Hoàng Long Hạng Chân đều phải suy nghĩ kỹ thêm nhiều lần. Cái gương Hắc Thủ Đẳng và toàn bộ hắc đạo vùng vẫn còn sáng ngời. Kể đến, trên giang hồ bắt chợt mất đi một cái tên. Thanh Tùng sơn trang đã không còn nữa. Một buổi sáng kia, những khách có việc đi ngang sơn trang, vô cùng ngạc nhiên. Cửa sơn trang mở toang nhưng vô cùng vắng lặng. Tò mò nhìn vào, không một bóng người. Tò mò làm gan đi vào, ngay cả chó mèo, gà vịt cũng không. Tất cả im ắng như bãi tha ma.

Là một sơn trang chết. Toàn bộ nhân mã đã biến đi đâu? Xôn xao giang hồ một thời gian. Có lời đồn là Hoàng Long Hạng Chân trong một đêm đã đến trả thù, giết hết cả người trong trang. Nhưng có người đã vào sơn trang một lần báo là không phải. Nhà cửa đều nguyên vẹn, không có lấy một dấu máu. Nói chỉ đến chuyện một cuộc giết chóc hàng trăm nhân mạng. Cũng có lời đồn đoán Thanh Tùng sơn trang lo sợ sự trả hận của Hoàng Long Hạng Chân với sự tiếp tay của Vô Song Phái sẽ tìm đến. Nên trong một đêm tối trời, đành bỏ sơn trang đi trốn. Điều này nghe có lý, vì Hoàng Long Hạng Chân đâu phải là kẻ khát máu, xem việc giết người như giấc làm thú vui. Thời gian trôi, bụi phủ Thanh Tùng sơn trang, câu chuyện cũng chìm dần theo sự hồi hã, nguy hiểm của đời sống giang hồ. Không còn ai nhắc đến mấy chữ Thanh Tùng Sơn Trang nữa. Vừa im chuyện này thì bắt chợt lại có một chuyện khác tiếp nối. Hoàng Long Hạng Chân đã lâu lắm không thấy xuất hiện trên chốn giang hồ. Bằng hữu khắp nơi. Ngay cả Vô Song Phái người đồng, lực mạnh đã tung hầu như toàn bộ lực lượng trải khắp Trung Nguyên, ra cả các miền Hồi Cương, Ngoại mộng ... cũng không sao tìm ra. Sau cùng đành chấp nhận cái tin Hoàng Long Hạng Chân đã thật sự không còn đi lại trên giang hồ nữa, sống chết, vì lẽ gì? Vẫn còn là một câu hỏi to tướng trong lòng mọi người trên giang hồ. Biến mất tiêu. Hai mươi năm sau, bên bờ một con sông nhỏ, nằm trên đường phân chia ranh giới thiên nhiên Trung thổ và Bắc Cao Ly phát xuất một lời đồn từ một thương nhân, kẻ chuyên môn mua bán sâm Cao Ly, thường qua lại giang hồ. Kể cho bạn hữu lúc trà dư tửu hậu nghe rằng, hình như Hoàng Long Hạng Chân đang ở nơi đó. Nhưng vì quá xa xôi nên không ai tin chắc vào lời đồn huyền hoặc, mơ hồ này. Vô Song Phái cũng có nghe, cũng gửi người đến kiểm soát, không có dấu vết nào về Hạng Chân cả. Bây giờ, võ lâm giang hồ đang chú ý và thắc mắc đến một nhân vật còn trẻ mới xuất hiện. Luôn mặc áo xanh nhạt. Tự xưng là Thanh Long Hạng Quân. Có phải là hậu duệ của con rồng vàng ngày nào hay không? Hạng Chân, Quân Tâm Di hai họ ghép lại thành tên?

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Đại Sát Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.